

Dạ Vương

Contents

Dạ Vương	3
1. Chương 1	4
2. Chương 2	5
3. Chương 3	6
4. Chương 4	7
5. Chương 5	9
6. Chương 6	11
7. Chương 7	13
8. Chương 8	14
9. Chương 9	15
10. Chương 10	16
11. Chương 11	18
12. Chương 12	19
13. Chương 13	20
14. Chương 14	21
15. Chương 15	22
16. Chương 16	24
17. Chương 17	25
18. Chương 18	26
19. Chương 19	27
20. Chương 20	28
21. Chương 21	31
22. Chương 22	34
23. Chương 23	35
24. Chương 24	37
25. Chương 25	41
26. Chương 26	44
27. Chương 27	46
28. Chương 28	47
29. Chương 29	49
30. Chương 30	51
31. Chương 31	52
32. Chương 32	54
33. Chương 33	57
34. Chương 34	60
35. Chương 35	62
36. Chương 36	65
37. Chương 37	68
38. Chương 38	69
39. Chương 39	71
40. Chương 40	74
41. Chương 41	76

42. Chương 42	78
43. Chương 43	81
44. Chương 44	83
45. Chương 45	86
46. Chương 46	89
47. Chương 47	91
48. Chương 48	94
49. Chương 49	97
50. Chương 50	100
51. Chương 51	104
52. Chương 52	107
53. Chương 53	110
54. Chương 54	113
55. Chương 55	116
56. Chương 56	119
57. Chương 57	123
58. Chương 58	126
59. Chương 59	129
60. Chương 60	132
61. Chương 61	135
62. Chương 62	139
63. Chương 63	142
64. Chương 64	146
65. Chương 65	149
66. Chương 66	152
67. Chương 67	156
68. Chương 68	159
69. Chương 69	164
70. Chương 70	167
71. Chương 71	170
72. Chương 72	173
73. Chương 73	176
74. Chương 74	181
75. Chương 75	185
76. Chương 76	188
77. Chương 77	191
78. Chương 78	195
79. Chương 79	198
80. Chương 80	201
81. Chương 81	205
82. Chương 82	209
83. Chương 83	213
84. Chương 84	216
85. Chương 85	219
86. Chương 86	222
87. Chương 87	226
88. Chương 88	229
89. Chương 89	232
90. Chương 90	236
91. Chương 91	239
92. Chương 92	242
93. Chương 93	245
94. Chương 94	248
95. Chương 95	252

96. Chương 96	255
97. Chương 97	259
98. Chương 98	262
99. Chương 99	266
100. Chương 100	269
101. Chương 101	273
102. Chương 102	276
103. Chương 103	279
104. Chương 104	283
105. Chương 105	286
106. Chương 106	290
107. Chương 107	293
108. Chương 108	298
109. Chương 109	301
110. Chương 110	304
111. Chương 111	307
112. Chương 112	311
113. Chương 113	315
114. Chương 114	318
115. Chương 115	322
116. Chương 116	325
117. Chương 117	328
118. Chương 118	331
119. Chương 119	334
120. Chương 120	337
121. Chương 121	341
122. Chương 122	344
123. Chương 123	348
124. Chương 124	351
125. Chương 125	354
126. Chương 126	358
127. Chương 127	361

Dạ Vương

Giới thiệu

Thể loại: Hiện đại, cường cường, yêu nghiệt, nữ vương thụ, quần lang, nhất thụ đa côngNóng quá. T

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/da-vuong>

1. Chương 1

Đây là đảo Sicilia, một hòn đảo lớn nhất Địa Trung Hải, cũng là một tỉnh lớn nhất của Italy. Nơi này có khí hậu ấm áp, tạo nên một vùng đất phì nhiêu, trù phú. Trời xanh, biển khơi, di tích thời trung cổ, nơi này có phong cảnh tự nhiên tươi đẹp, cũng có bầu không khí lịch sử đậm đà và nó tồn tại như một thiên đường chốn nhân gian.

Tới gần bờ biển, có một bệnh viện tư nhân, đó là nơi mà Kiều Sanh ở lại sau khi tìm được đường sống trong cõi chết.

“Cổ tiên sinh, phải kiểm tra nhiệt độ cơ thể rồi!” Anna – Nữ y tá Hoa kiều xinh đẹp cầm bản ghi chép và nhiệt kế đi vào phòng bệnh, mỉm cười nói với Kiều Sanh.

Nghe tiếng, Kiều Sanh đang nhắm mắt dưỡng thần mở to mắt ra, nhìn về phía cửa, cong khóe môi lên, “Hôm nay cô tới muộn!”

Đối diện với nụ cười ấy, tim Anna đập rộn lên, mặt cô đỏ hồng, vội vàng cúi đầu, “Vừa rồi có bệnh nhân cấp cứu, không đủ người nên bảo tôi sang đó giúp một tay, thành ra mới tới trễ một chút!”

Kiều Sanh nghe xong, cười cười, không nói thêm gì.

Anna trộm ngẩng đầu lên, nhìn y bằng ánh mắt si mê.

Người này, tuy là bản thân bị thương rất nặng, thân thể suy yếu, nhưng toàn thân lại tản ra mị lực khiến người ta không thể kháng cự, giống như sự rạng rỡ, chói mắt của bốn mùa trong năm. Trong bệnh viện này, không biết đã có bao nhiêu y tá bị anh làm mê đắm rồi, nhưng trong cả bệnh viện cũng chỉ có mình cô là y tá biết nói tiếng Trung, chỉ có mình cô mới có thể trò chuyện với người đàn ông mê người ấy...

Nghĩ tới đó, Anna thấy có chút đắc ý, cô đúng thật là may mắn, may mắn vì có thể tiếp xúc với anh chàng đẹp trai đó trong một khoảng cách gần như vậy.

Có lẽ, còn có thể phát triển thành một câu chuyện tình lãng mạn...

Chuyện tình giữa một thanh niên anh tuấn thiếu chút nữa đã bị bắn chết, vừa chính vừa tà và một cô y tá nhỏ bé bình thường...

“Không phải muốn đo nhiệt độ cơ thể sao? Sao lại nhìn tôi như thế?”

Tiếng nói đột nhiên vang lên đã cắt ngang ảo tưởng của Anna, cô lấy lại tinh thần, phát hiện người nọ đang nhìn mình, tựa tiêu phi tiêu, giống như đã nhìn thấy ảo tưởng trong lòng cô.

Tức thì, mặt Anna đỏ như quả cà chua chín mọng, quần bách không thôi. Cô vội vàng lấy nhiệt kế ra, lắp bắp, biện giải cho mình, “Xin...Xin lỗi, Cổ tiên sinh, tôi lại ngẩn người rồi!”

Kiều Sanh cong khóe môi, “Không sao, những cô gái xinh đẹp như cô Anna đây, những lúc ngẩn người là đáng yêu nhất!”

“Đáng, đáng ghét!” Bị trêu chọc, Anna xấu hổ vô cùng, hờn dỗi.

Ý cười trên mặt Kiều Sanh lại càng sâu sắc.

Nhiệt kế phải được đặt dưới nách, Kiều Sanh cởi áo bệnh nhân ra, để lộ đôi ngực quần đầy băng gạc.

Anna nhìn đồng băng gạc ấy, lòng không khỏi cảm thán vận mệnh thật thần kì. Lúc cấp cứu, bác sĩ có nói, vị trí trúng đạn của anh chàng này ngay tim, nếu là người bình thường, e là đã sớm đi đời nhà ma, nhưng do vị trí tim của y hơi lệch đi một chút nên đã tránh được một kiếp, nếu như viên đạn ấy lệch sang trái, chỉ cần thêm mấy milimet nữa, thì sẽ tạo thành tổn thương trí mạng.

2. Chương 2

Đo nhiệt độ cơ thể cần phải chờ một chốc, trong lúc Kiều Sanh tựa vào đầu giường nhắm mắt dưỡng thần, thì cô y tá Anna vẫn ngồi trên chiếc ghế cạnh giường, nhìn y bằng đôi mắt si tình.

Cửa sổ mở, gió biển mang theo hơi ẩm và cái vị mằn mặn lùa vào phòng, bức màn trắng bị gió thổi bay bay, mái tóc dài của Kiều Sanh cũng bị thổi loạn. Đến cả vạt áo chưa cài nút lại cũng mở rộng ra, để lộ nửa thân trên tuy hơi gầy nhưng cũng không kém phần cường tráng và lớp băng gạc trắng toát quấn quanh ngực y, đã tạo nên một cảm giác hấp dẫn.

Là một cô gái Đông Phương bảo thủ, Anna cũng biết cái gì gọi là phi lễ chó nhìn, nhưng giờ khắc này, cô lại không cách nào dời tầm mắt khỏi đó được.

Người đàn ông ở trước mắt cô, toàn thân chứa đầy hơi thở nguy hiểm. Lý trí nói cho cô biết, cô không thể tiếp tục sa xuống như vậy, nhưng với thực tế của một cô gái trẻ chưa có mảnh tình vắt vai như cô, thật không thể kháng cự một người đàn ông mang đầy mị lực.

“Cổ tiên sinh, tôi...”

Anna ôm bản ghi chép, hai tay vì khẩn trương mà trở nên run rẩy. Cô mở miệng, rồi lại không biết phải nói gì.

Kiều Sanh mở mắt ra, im lặng nhìn cô gái trẻ đang cúi đầu, e thẹn đỏ mặt tía tai.

“Anna!”

Kiều Sanh miễn cưỡng mở miệng, đầu Anna lại càng cúi thấp hơn. Kiều Sanh ngồi dậy, nhích lại gần cô.

Anna kích động, định lùi về sau. Nhưng Kiều Sanh lại nhàn nhả ôm eo cô, kéo cô vào lòng mình.

“Cổ, Cổ tiên sinh, anh...”

“Không phải em rất muốn tôi làm như vậy sao?” Giọng của Kiều Sanh rất êm tai, trầm thấp mà từ tính.

“Không, không phải vậy đâu! Cổ tiên sinh, anh đang nói bậy bạ gì đó!” Anna chột dạ, ngẩng đầu lên. Khi nhìn thẳng vào nụ cười và gương mặt tà mị của y, tim cô như sắp nhảy ra khỏi ngực.

“Hử?” Kiều Sanh nhíu đôi mi thật đẹp, rõ ràng là y không tin.

Mặt hai người cách nhau rất gần, gần đến nỗi có thể cảm nhận được tiếng hít thở của đối phương. Anna thấy khó thở, đôi ngươi tối tăm ấy đang nhìn cô chăm chăm, thâm thúy mà thần bí, cô cắn môi dưới, cố để bản thân không sa vào.

“Cổ tiên sinh, mời, mời anh buông ra!” Trán Anna đã ứa đầy mồ hôi, cô lắp bắp, khẩn cầu.

Nhưng cứ như không nghe thấy, Kiều Sanh lại đưa mặt tới gần hơn.

Động tác này...

Anna cảm thấy đầu mình như nổ tung, trống rỗng. Cô ngơ ra nhìn gương mặt Kiều Sanh cách mình ngày càng gần, tim như sắp ngừng đập.

Cô nhắm mắt lại, tim như con nai nhỏ đang hoảng loạn, mặt ngoài là kháng cự, nhưng trong lòng lại thấy chờ mong...

Nhưng, nụ hôn triền miên bá đạo mà cô mong mỗi ấy không dừng lại trên môi cô, mà là rơi trên trán. Thật nhẹ, nhẹ như gió biển thổi vào cửa sổ.

Anna mở to mắt, nhìn người đàn ông đang buông cô ra bằng ánh mắt nghi hoặc.

Kiều Sanh lại tựa vào đầu giường, hơi thở tà mị ban nãy giờ đã không còn gì, y nở nụ cười, “Hai ngày sau, tôi định xuất viện! Nụ hôn ban nãy, chính là nụ hôn từ biệt!”

Anna không kịp phản ứng, nói một câu ngu ngơ, “Nhưng, nhưng mà vết thương của anh còn chưa...”

“Như vậy là được rồi!”

“Nhưng mà...” Mặt Anna trắng bệch, sốt ruột, nói: “Tôi...”

“Chẳng lẽ, em muốn làm người tình của tôi sao?” Kiều Sanh cắt ngang.

“A?” Anna mở to hai mắt.

“Tôi không định đến với bất kỳ một cô gái nào!” Kiều Sanh duỗi lưng, tìm cho mình một tư thế thật thoải mái, “Nhiều nhất chỉ là chơi đùa!”

“Tại sao?” Anna cắn môi dưới, cô cảm thấy tim mình đang tan ra.

“Chuyện đấy à...”

Kiều Sanh nheo mắt, giống như con báo lười biếng, y nghĩ một hồi, mới đáp: “Bởi vì, dường như, tôi chỉ có cảm giác với đàn ông...”

3. Chương 3

Anna ngả nghiêng, lão đảo rời khỏi phòng bệnh. Kiều Sanh tựa vào đầu giường, đột nhiên cảm thấy đầu choáng mắt hoa.

Mấy hôm trước y được cứu sống từ bàn giải phẫu, sau mấy giờ bị súng bắn trúng, y mới được đưa vào bệnh viện. Lúc ấy, do bị mất máu quá nhiều mà y bị văng vào trạng thái sốc, đó cũng chưa tính là gì, mà điểm chết người chính là nhóm máu của y là RH âm tính, cũng tức là nhóm máu gấu mèo trong truyền thuyết. Trong bệnh viện vốn có loại máu này, nhưng lại vừa lúc bị một bệnh nhân khác dùng hết. Cuối cùng, bác sĩ phải liên hệ với các bệnh viện khác mới có thể tìm đủ máu, kéo y khỏi quỷ môn quan.

Do động tác ban nãy của y mà vết thương vừa mới khép miệng lại đau buốt, Kiều Sanh vươn tay phải vuốt nhẹ lên lớp băng gạc trên ngực mình, nhắm mắt lại.

Trước mắt y, lại hiện ra cảnh trúng đạn hôm đó.

Người nọ, sau khi bắn y một phát đạn, ngỡ rằng y đã chết, lại không kiểm tra vết thương của y nên không bắn thêm phát nào nữa mà cùng đồng bọn quăng y xuống vách núi.

Cũng chính vào khoảnh khắc đó, tầm mắt luôn mơ hồ của y bỗng trở nên rõ ràng. Trong quá trình rơi xuống, y đã nhìn thấy bầu trời màu xanh lam phía trên và gương mặt của hai gã đã ám sát y. Một gã là người Trung Quốc, dáng vẻ rất bình thường, Kiều Sanh đã không còn nhớ nổi dáng vẻ của gã ta. Gã còn lại là người ngoại quốc tóc vàng mắt xanh, nhưng gương mặt lại rất dung tục, xấu xí tới nỗi khiến người ta buồn nôn, chỉ cần nhìn một lần là nhớ rõ.

Phía sau hai người họ, dường như là một tòa thành thời trung cổ, hùng vĩ mà khổng lồ, vừa liếc một chút đã khiến người ta phải kinh hoàng.

Tòa thành này, chính là nhà của gã đàn ông thần bí ấy. Nơi cầm tù y...

Sau lại, y rơi xuống biển. Lúc đó, y còn chưa kịp giãy dụa thì đã hôn mê rồi. Nếu không phải có một chiếc thuyền đánh cá đi ngang qua, thì e là y đã cứ thế mà vùi mình nơi đáy biển...

Y chưa gặp chủ nhân của chiếc thuyền đánh cá đã cứu mình, chỉ biết đó là một người hảo tâm ở địa phương. Người đó chẳng những cứu y mà còn bỏ ra một số tiền kèch xù chi trả tiền viện phí, thuốc men cho một người xa lạ không rõ lai lịch như y. Ra khỏi phòng cấp cứu, ba ngày sau Kiều Sanh mới tỉnh lại. Y không biết mình tên gì, cho dù có biết cũng không thể dùng, y không nhớ gì cả, y chỉ biết người nọ gọi y là Sanh. Vì thế, y vừa tự giấu bản thân mình, vừa lấy tên giả là Cổ Vị Minh.

...

Đột nhiên có tiếng đập cửa vang lên cắt ngang dòng suy nghĩ của Kiều Sanh, y mở mắt ra, thu lại hàn ý và sát khí trong mắt mình, quay đầu nhìn về phía cửa.

Ở cửa, có một cậu trai ngoại quốc đang mỉm cười, nhìn y. Cậu ta rất tuấn tú, mái tóc đen hơi xoăn, gương mặt gồ rãnh, ánh mắt rất đẹp, lông mi vừa dài vừa đậm, điều này khiến ánh mắt của cậu ta lúc nào cũng như đang phóng điện khắp nơi. Cậu ta khá cao, thân hình vừa chuẩn, nửa người trên mặc chiếc T-shirt, để lộ cánh tay với đường nét rắn chắc, mạnh mẽ, nửa thân dưới mặc một chiếc quần bò, đôi chân thon dài, tuyệt đẹp.

“Anh tỉnh rồi à?” Cậu trai ấy nói bằng tiếng Anh, không lưu loát.

“Là cậu đã đưa tôi tới bệnh viện?” Kiều Sanh hỏi lại, y cũng dùng tiếng Anh, nhưng lại rất chuẩn, rất lưu loát.

“Không phải!” Cậu ta lắc đầu, “Đưa anh tới đây là ba tôi, nhưng do ông ấy phải đi đánh cá gấp, mấy hôm rồi không thể tới đây được. Ông ấy bảo tôi tới thăm anh một chút!”

“Gửi giúp tôi lời cảm ơn tới ông ấy!”

“Ừ!” Cậu ta gật đầu, “Tôi sẽ chuyển lời!”

Cứ như đã quen biết từ dạo nào, cậu ta đi thẳng vào phòng, ngồi xuống chiếc ghế bên giường.

Cậu ta nhìn chằm chằm Kiều Sanh, tò mò, hỏi: “Anh là người Trung Quốc?”

So với sự nhiệt tình ấy, Kiều Sanh lại có vẻ hờ hững hơn, “Chắc là vậy!”

Cậu ta lại nhìn y một lượt, rồi bảo: “Ồ, vậy thì anh đúng là người anh chàng Trung Quốc xinh đẹp!”

Kiều Sanh nhú mồm, nhìn về phía cậu ta.

Cậu ta nhún vai, nói tiếp: “Y tá trong bệnh viện này đều bảo thế!”

4. Chương 4

Kiều Sanh tựa vào đầu giường, liếc cậu trai nọ một cái, khước môi câu lên, “Cậu có biết một thằng đàn ông khen một thằng đàn ông khác là có ý gì không?”

Cậu ta cúi đầu, tự hỏi.

Kiều Sanh nói: “Một thằng đàn ông khen một thằng đàn ông khác, thường thì là khen năng lực và thủ đoạn của anh ta, còn nếu như là về bề ngoài, thì thường là chứng tỏ...”

“Anh muốn nói, tôi là gay?” Cậu ta cắt ngang.

“Cậu thấy thế nào?” Kiều Sanh nhú mồm.

Cậu ta trầm mặc, nhìn y. Người thanh niên người Trung Quốc trước mặt cậu ta có một ánh mắt thật hấp dẫn, đôi ngươi sâu xa ấy như hút người ta vào và hiện tại, đôi ngươi mê người ấy lại chứa đầy ý cười, giống như chẳng màn tới thứ gì. Tim cậu ta đập mạnh lên một nhịp, lời phủ định đã vọt tới miệng cũng theo đó mà chuyển thành câu hỏi, “Vậy còn anh? Anh không phải à?”

Kiều Sanh mỉm cười, không đáp.

Trong thoáng chốc, cậu ta không kiềm chế được chính mình, bật dậy, đi tới trước mặt y, “Trả lời tôi, Cỗ!”

Qua một hồi lâu, Kiều Sanh mới lên tiếng, nhưng cũng không phải là trả lời mà là thốt ra một câu khiến cậu trai ấy suýt bật ngửa, “Tôi cảm thấy, thảo luận chuyện này với một đứa trẻ còn chưa dứt sữa đường như có hơi sớm chút!”

Cậu ta sững sốt một chút, rồi nổi giận, “Cổ! Năm nay tôi mười tám rồi, tôi đã trưởng thành!”

“Hử?” Kiều Sanh nhìn cậu ta, đánh giá một phen, ánh mắt cũng như đang nghiền ngẫm.

Cậu trai ấy như sắp phát điên, khoa tay múa chân như muốn khẳng định chính mình, “Tôi lớn rồi! Tôi cao 185cm, tôi còn là đội trưởng đội bóng bầu dục của trường, cũng từng có nhiều bạn tình!” Cậu ta vỗ vỗ ngực mình, “Tôi cũng không còn là xử nam, tôi đã là một người đàn ông chân chính!”

Kiều Sanh im lặng nghe cậu ta nói, do quá kích động mà cậu ta nói năng có chút lộn xộn, mặt đỏ bừng, trông rất đáng yêu. Kiều Sanh mỉm cười, không nói câu nào.

Y càng bình tĩnh như vậy, cậu trai nọ lại càng thấy quẫn bách. Cuối cùng, cậu ta thẹn quá thành giận, nhào lên giường, đè lên người Kiều Sanh.

“Anh không tin? Vậy tôi sẽ chứng minh cho anh thấy!” Cậu ta nắm chặt bả vai Kiều Sanh, tự hào, “Những người tình của tôi đều nói, ở trên giường, tôi giống như một con trâu đực dũng mãnh!”

Tuy là cậu ta không mập nhưng cơ bắp lại rắn chắc, thể trọng tự nhiên cũng không phải là nhẹ. Miệng vết thương ở ngực bị đè, nhói lên, khiến y nhúm mày.

Nhìn mặt y, cậu ta cứ ngỡ là y sợ hãi, nên dắc ý: “Cổ, tuy là tôi không có hứng thú với đàn ông, nhưng anh là ngoại lệ, anh rất đẹp, cũng rất mị lực, nếu giờ anh chịu xin lỗi tôi, tôi sẽ dịu dàng với anh một chút. Nhưng nếu như anh vẫn xem tôi như trẻ con, vậy tôi nhất định sẽ làm cho anh phải khóc lóc, xin tha!”

Kiều Sanh lại đáp: “Tôi không lên giường với người lạ!”

Cậu ta sững sốt một hồi, mới sực nhớ là từ lúc cậu ta bước vào tới giờ chỉ mãi lo nói chuyện với y mà quên giới thiệu tên mình.

“Tôi là Aaron!”

Giống như không nghe thấy gì, Kiều Sanh chỉ ‘Ờ’ một tiếng rồi thôi. Aaron rất không thích thái độ đó của y, vì thế cậu ta nắm cằm y lên, buộc y phải ngẩng đầu, nhìn về phía cậu ta, “Cổ! Tôi không thích thái độ đó của anh, điều đó khiến tôi cảm thấy mình như một đứa nhỏ cổ tình gây sự!”

Kiều Sanh không hề tỏ ra nổi giận với động tác thô bạo đó của cậu ta, y chỉ nhúm mày, nói: “Chẳng lẽ không phải sao?”

Trước khi Aaron nổi điên lên, y lại thần nhiên nói: “Hơn nữa, mới gặp mặt lần đầu đã đè người ta xuống, cậu không biết là cậu đã quá nhiệt tình rồi sao?”

Nghe y ám chỉ, Aaron mới ý thức được là mình có đi hơi lỗ, cậu đỏ mặt, chống chế: “Là anh cười nhạo tôi trước nha!”

“Có sao?”

Aaron quẫn bách, nhìn Kiều Sanh. Nhưng đối phương lại nhìn cậu ta bằng ánh mắt tựa tiểu phi tiểu, giống như còn đang chờ cậu ta trả lời. Tới hiện tại, Aaron mới cảm giác được là mình đang bị trêu chọc, cậu thấy thẹn, thấy xúc động, cuối cùng chẳng những không lùi bước mà còn cúi đầu, thô bạo, cưỡng hôn Kiều Sanh.

Đến khi chạm vào bờ môi mềm mại, Aaron mới khôi phục lý trí, cảm thấy ngại với hành động của mình. Tuy nhiên, người dưới thân cậu lại không hề phản kháng, tức nhiên là cũng không hề đáp lại, rất có ý tứ ‘mặc quần nhấm nháp’. Aaron luôn tự cho là tính hướng của mình rất bình thường, nhưng khi đối mặt với tình huống này, cậu ta vẫn không cầm lòng được, có phản ứng...

Ý cười trên mặt Kiều Sanh vẫn không thay đổi, nhưng trên thực tế, y đã rất khó chịu, có thể nói là sắp chạm tới mức cực hạn rồi. Aaron rất nặng, miệng vết thương bị đè trúng rất đau, hơn nữa tên nhóc có hơi thở giống đực quá nồng này lại dám ngang nhiên cưỡng hôn y...

Aaron định cạy khớp hàm Kiều Sanh ra, nhưng Kiều Sanh lại nhanh chóng đưa tay xuống eo cậu ta, từ từ đi xuống...

Thân thể Aaron cứng ngắc, ngẩng đầu, nhìn Kiều Sanh, kinh ngạc.

Kiều Sanh cũng nhìn cậu ta, cười thật dụ hoặc.

Sự chủ động khiêu khích của y khiến toàn thân Aaron như sôi lên, ngực phập phồng mãnh liệt, khắp gian phòng đều là tiếng hít thở ngày càng nặng nề của cậu ta.

Kiều Sanh vòng tay còn lại lên cổ Aaron, giọng nói trầm thấp, từ tính gần như dụ dỗ, “Trâu đực dừng mãnh à?” Dứt lời, trong mắt y bỗng hiện lên vẻ giảo hoạt, y thổi hơi vào tai Aaron, rồi nói khẽ, “Để xem dừng mãnh bao nhiêu...”

Luồng khí ấm áp thổi vào lỗ tai mẫn cảm, sợi thần kinh đang căng thẳng cũng Aaron bỗng phụt một tiếng, đứt lìa.

Vào lúc này, bàn tay của Kiều Sanh cũng đã thừa cơ trượt tới dục vọng bùng bùng của cậu ta...

Luôn tự nhận là người đàn ông thành thực từng chơi đùa nhiều người, nhưng ở trước mặt Kiều Sanh, cậu ta lại không chịu nổi một đòn, chỉ trong nháy mắt đã run rẩy, lên tới cao trào. Trong mắt Kiều Sanh thoáng hiện nét khinh thường, y cười lạnh, không tốn chút sức, hất Aaron không còn năng lực công kích ra khỏi người mình.

Aaron ngơ ra, nhìn y, kinh ngạc. Người ban nãy giống như một yêu nghiệt, phong tình vạn chủng, vậy mà mới đó đã thay đổi...

Kiều Sanh kéo lại vạt áo xốc xếch, miễn cưỡng nói: “Tôi chỉ có cảm giác với đàn ông, tuy nhiên, không phải tên đàn ông nào cũng có thể lên giường với tôi. Cậu, không đủ tư cách!”

Y nở nụ cười, nhưng nụ cười ấy không có chút độ ấm nào, trong mắt cũng mang theo vẻ cao ngạo, lạnh lùng. Rõ ràng đó là một người đang suy yếu, nhưng giờ lại giống như một đế vương cao cao tại thượng...

5. Chương 5

Phục hồi tinh thần, Aaron phấn nộ. Nhưng khi nhìn về phía Kiều Sanh, cậu ta như ngừng thở.

Cậu ta biết, nếu như đánh nhau thật, thì người thanh niên đang bị thương nặng này tuyệt đối không phải là đối thủ của cậu, nhưng vậy thì thế nào? Cho dù cậu có thể chế ngự được thân thể anh ta, cũng không có cách nào đánh bại anh ta một cách chân chính.

Aaron xuống giường, Kiều Sanh thần nhiên liếc cậu ta một cái. Bị ánh mắt tựa tiểu phi tiểu ấy nhìn, Aaron cảm thấy xấu hổ vô cùng, cậu ta mắng khê một tiếng ‘shit’ rồi đỏ mặt bỏ đi.

Cậu ta vừa đi tới cửa, đã nghe Kiều Sanh trêu chọc, “Về luyện cách kéo dài thời gian đi, con trâu đực dừng mãnh!”

Aaron lão đảo một cái, mém chút đã đụng vào cánh cửa. Cậu ta quay đầu lại, mặt ghen đỏ bừng, thẹn quá hóa giận liếc Kiều Sanh một cái rồi đóng sầm cửa lại.

Nghe tiếng vang thật lớn ấy, Kiều Sanh cảm thấy tâm trạng mình rất tốt.

....

Hai ngày sau, gạt ngoài tai những lời khuyên của các bác sĩ, Kiều Sanh xuất viện. Vết thương của y vẫn chưa lành miệng, thậm chí là lúc đi nơi đó sẽ nhói lên, mỗi một bước đều ê ẩm.

Tuy nhiên, y cũng không để ý.

Trực giác nói cho y biết, y không thể ở lại đây được nữa, có lẽ không bao lâu nữa cái gã đàn ông từng giam cầm y sẽ lần tới đây, y không muốn bị bắt trở về làm một nô lệ ***, y phải rời khỏi Italy và về nước chính là lựa chọn hàng đầu.

Nhưng mà, khó ở chỗ là y không có hộ chiếu, cũng không có tiền...

Cách duy nhất chính là...Nhập cư trái phép.

Quyết định xong, Kiều Sanh đi tìm người đánh cá đã cứu mạng y. Từ ngoài nhìn vào, đối phương đúng là có hơi già, mặt đầy nếp nhăn, tóc bạc trắng, thật sự rất khó tin là ông ấy có một đứa con mười tám tuổi.

Kiều Sanh nhờ ông ấy tra giúp y xem có chiếc tàu nào có thể nhập cư trái phép hay không, ông ấy do dự một hồi, nhưng cuối cùng cũng nhận lời, thế là Kiều Sanh đã ở lại nhà ông ấy một đêm. Tan học, Aaron trở về nhà, thấy Kiều Sanh đang ngồi trong phòng khách, cậu ta kinh ngạc há hốc mồm. Kiều Sanh mỉm cười, chào hỏi, nhưng đối phương lại chạy ngay ra khỏi nhà, suốt cả đêm không về...

Năng lực của người đánh cá ấy rất mạnh, mới đó ông đã liên hệ được với một chiếc tàu nhập cư trái phép.

Sáng hôm sau, Kiều Sanh cầm theo một ít tiền mặt người đánh cá cho y mượn, bắt đầu chuyến lữ trình về nước.

Hôm đó, người đánh cá bận việc, không thể ra tiễn, nên đã gọi điện thoại bảo Aaron về. Mới đầu Aaron không chịu, nhưng khi nghe nói Kiều Sanh phải đi, cậu ta đã trở về.

Bến tàu.

Một chiếc thuyền thật to đậu ở bến, do đây là thuyền khách, cho nên người xung quanh rất nhiều, đa số đều đến để tiễn đưa.

Aaron và Kiều Sanh đi xuyên qua đám đông hỗn loạn, đi tới trước thuyền.

Suốt đường đi, hai người không nói gì, mặt Aaron cứng ngắc, thậm chí cũng chưa từng nhìn Kiều Sanh một chút, Kiều Sanh cũng để tùy ý cậu ta. Y mặc bộ quần áo cũ người đánh cá đưa cho y, vải rất thô, trông quê mùa, lại còn ngả bạc. Tuy nhiên, khi khoác lên người y, nó lại không có vẻ quá tệ, mà lại giống như một quý công tử cổ tình ăn mặc như một người nghèo, sự chênh lệch ấy khiến không ít những người ở đó phải liếc nhìn.

Kiều Sanh bước lên thuyền, vào lúc này, Aaron vẫn luôn im lặng bỗng cất tiếng gọi, “Cố!”

Kiều Sanh quay đầu lại, nhìn cậu ta.

Aaron nắm chặt nắm tay, giống như có chút khẩn trương, cậu ta hít sâu một hơi, lấy dũng khí, mới mở miệng: “Cố, sau này, anh còn đến đây không?”

Kiều Sanh nghĩ một chút, đáp: “Cũng không biết nữa!”

Trong mắt Aaron thoáng hiện vẻ thất vọng.

Thuyền sắp rời bến, Kiều Sanh không thể chậm trễ nữa, Aaron nhìn y, lòng bỗng dâng lên cảm giác khác thường. Cậu ta xông lên trước, ôm chặt y, “Tôi thích anh, Cố!”

Miệng vết thương bị động tác có chút thô lỗ ấy làm đau, nhưng y lại không biểu hiện ra ngoài, mà chỉ nói khẽ vào tai cậu ta rằng, “Cậu làm đau tôi rồi, con trâu đực dũng mãnh đáng yêu...”

Aaron cứng người, như bị điện giật, buông y ra, lùi về sau mấy bước. Đến khi trông thấy nụ cười bên khóe môi Kiều Sanh, cậu ta mới biết là mình lại bị trêu cợt, tức thì, sắc mặt cậu ta chuyển từ đỏ sang xanh, nhìn như sắp nổi giận rồi lại nổi giận không được, buồn bực vô cùng.

Người thanh niên này, quả là một yêu nghiệt.

....

Kiều Sanh lên thuyền, Aaron vẫn chưa trở về, mà đứng ở cảng, nhìn chiếc thuyền đi ngày càng xa, cho đến khi khuất hẳn ngoài xa...

Mãi cho đến khi những người đến tiễn đưa đã trở về hết, Aaron mới xoay người trở về nhà.

Vào lúc đó, một vật thể lạnh như băng đã chia vào trán cậu.

Aaron ngẩng đầu, một gã đàn ông cao to đang đứng trước mặt mình. Gã ấy mặc áo khoác, đội mũ, hơn nửa gương mặt bị cổ áo khoác dựng lên che khuất. Người đàn ông đó có một đôi mắt rất lạnh lùng, trong đấy không có bất kỳ một độ ấm nào, chỉ có hàn ý và sát khí, khiến người ta phải run lên.

Và trong tay gã chính là một khẩu súng lục, hòng súng đối diện với trán Aaron...

Aaron hoảng sợ, hỏi: “Ông là ai? Ông muốn làm gì?” Vừa nói, cậu vừa theo bản năng lùi về sau.

Gã đàn ông lạnh lùng, bóp cò.

Khẩu súng lục có gắn thiết bị giảm thanh bị tiếng gió ở cảng che đi, xung quanh không có ai, không có bất kỳ người nào nhìn thấy cảnh tượng đó, thậm chí là Aaron còn chưa kịp phản kháng thì viên đạn đó đã đi xuyên qua đầu cậu, máu văng ra. Trong khoảnh khắc gã đàn ông ấy nổ súng, trên mặt cậu ta chính là sự hoảng sợ, phẫn nộ, vụn vụn, khó tin...Cậu trừng mắt, thân thể theo quán tính ngã về sau, rơi vào trong biển...

Gã đàn ông thu súng lại, không hề nhìn người thiếu niên đã bị mình bắn một phát chết ngay, mà nhìn về hướng chiếc tàu đi xa, cong khúc môi lên.

Cậu cho là cậu có thể chạy thoát sao?

Ha ha, trò chơi mới chỉ bắt đầu...

6. Chương 6

Từ Italia tới Trung Quốc, ít nhất thì chuyến lữ trình này phải tốn hơn một tuần, nhưng giữa đường thuyền lại dừng phải gió lốc, phải kéo dài thêm mấy ngày, cho đến khi cập bến, thì đã là chuyện của nửa tháng sau.

Là một người nhập cư trái phép, Kiều Sanh chỉ ở dưới khoang ngầm của thuyền, không được ra ngoài. Tuy vậy, nhưng y cũng không ngại.

Trong khoang ngầm còn có thêm mười mấy người nhập cư trái phép khác, phần lớn họ đều là dân địa phương ở Italia, có một số là vì phạm tội, sợ pháp luật chế tài, những người còn lại là những kẻ không thể sống trong nước nữa, đành vượt trùng dương, đến bờ Châu Á ở đối diện dải vàng, cũng có vài người là vì đắc tội với nhà quyền quý nào đó ở Italia, bị Mafia đuổi giết...

Khoang ngầm không lớn, nhưng do phải chen chúc mười mấy người mà vừa chật chội lại vừa ồn ào. Tuy nhiên, Kiều Sanh lại lấy đó làm thích thú, y thường trao đổi ít nhiều với những người ấy, thậm chí là y còn theo một tay cờ bạc học chơi bài. Chỉ trong nửa tháng ngắn ngủi, y đã học được rất nhiều kỹ xảo, thậm chí còn trò giỏi hơn thầy, thắng đậm, khiến tay tự cho là cao tay nghề ấy thua đến không ngóc đầu lên nổi. Ngoài ra, y còn được một tay lính đánh thuê khen ngợi, dạy y cách chiến đấu và các mưu mẹo trong nghề, chỉ cần học xong chỗ đấy, thì không cần dùng nhiều sức y cũng có thể giết chết một tay cường tráng. Tuy vết thương trên người còn chưa lành hẳn, không thể vận động quá mạnh, nhưng Kiều Sanh vẫn có thể xuất sắc nắm vững hết những gì người lính đánh thuê ấy dạy cho y.

Nửa tháng, nói dài không dài, nói ngắn không ngắn, thuyền cập bến, mọi người chào từ biệt nhau rồi mỗi người mỗi ngả.

Bước ra khỏi khoang ngầm, biển xanh, trời xanh và ánh nắng rực rỡ chiếu thẳng vào mắt y.

Kiều Sanh hít sâu một hơi.

Đây là lần đầu tiên y nhìn thấy ánh mặt trời trong suốt nửa tháng qua, lâu nay vẫn luôn ở nơi tối tăm, giờ đột nhiên xuất hiện dưới ánh mặt trời, mắt y có chút không quen, nhưng dĩ nhiên là điều này cũng không hề ảnh hưởng gì tới tâm trạng đang rất tốt của Kiều Sanh.

Nghe tiếng ồn ào ở xung quanh, Kiều Sanh tựa vào lan can, có cảm giác như đã trọng sinh một lần.

Những chuyện xảy ra ở Italia, y sẽ gạt nó sang bên, bắt đầu một cuộc sống mới. Ít nhất, trước khi y khôi phục trí nhớ, tên của y chỉ có thể là Cổ Vị Minh...

Hóa trang thành công nhân vệ sinh vượt khỏi hàng rào hải quan, sau khi thuận lợi nhập cảnh, chuyện đầu tiên mà Kiều Sanh làm chính là đi làm giả giấy chứng nhận, giấy chứng minh, hộ khẩu, thậm chí là hộ chiếu. Đối phương làm việc rất nhanh, chỉ mới hai ngày đã hoàn tất. Tuy nhiên, chi phí cho vụ này cũng không phải rẻ, chính xác là tiêu hết chút tiền mặt còn lại trên người Kiều Sanh.

Sau đó, Kiều Sanh vác tấm thân vô sản của mình vào một sòng bạc.

Dùng kỹ thuật mà tay cờ bạc nọ từng dạy cho y, Kiều Sanh thuận lợi thắng được mấy ngàn. Nhưng y cũng hiểu thời điểm nào là nên thu tay lại, trước lúc khiến những người quản lý ở sòng bạc chú ý, y đã vô cùng khiêm tốn ôm tiền đi ngay.

Ra khỏi sòng bạc, sắc trời đã tối.

Đối diện với sòng bạc là một quán bar, quán bar ấy có tên là ‘Falling-angle’ vừa ác tục lại vừa tràn ngập sự ám chỉ ái muội. Nhìn thoáng qua bảng hiệu, Kiều Sanh nở nụ cười trào phúng rồi đi vào, bởi vì dù sao thì y cũng không còn chỗ nào để đi.

Không ngoài dự kiến, đập vào mắt y chính là cảnh tượng *** mỹ, hỗn loạn. Dưới ánh đèn mê ly, những giai điệu mãnh liệt như dội thủng màng tai, trên vũ đài, hai cô gái xinh đẹp trang điểm thật đậm, mặc nội y kiểu ren, dáng người nóng bỏng đang múa những bài khiêu khích. Thân thể họ dính sát vào nhau, làm ra những điệu múa bắt chước động tác ái tình.

Dù có hơi ồn, nhưng bầu không khí ở đây cũng rất khá. Kiều Sanh đi tới trước quầy bar, ngồi xuống, chàng bartender thấy thế, lập tức đi tới, cười hỏi: “Anh đẹp trai, anh muốn uống gì nào?”

“Tùy tiện đi!” Kiều Sanh đáp.

“Vậy làm một ly Bloody Mary đi nhé!”

“Ừ!”

Nhìn bề ngoài, anh chàng bartender ấy không lớn lắm, nhiều nhất thì chỉ khoảng hai mươi đổ lại thôi. Anh ta nhìn Kiều Sanh một lượt, trong mắt hiện lên vẻ kinh diêm.

“Anh là lần đầu tiên tới đây phải không? Trước đây tôi vẫn chưa gặp anh lần nào?” Bartender vừa pha chế rượu vừa nói chuyện với Kiều Sanh, “Tôi là Lý Duy!”

“Cổ Vị Minh!” Cũng chẳng quan tâm mấy, Kiều Sanh đáp lại, tầm mắt của y dừng trên vũ đài, hai vũ nương múa thoát y đó ngày càng ‘thoáng’, không ngừng phóng điện với những kẻ dưới đài, xung quanh cũng vang lên không ít tiếng hút khí và không ít những kẻ háo sắc tựa vào thành vũ đài, nhét tiền vào trong áo và quần lót của vũ nương, thuận tiện còn ăn chút đậu hủ.

“Anh thích biểu diễn như thế à?” Lý Duy hỏi.

“Chưa nói là thích!”

“Vậy coi như anh bình thường!” Lý Duy nheo mắt, cười nói: “Thật ra, hai người trên đài đó đều là gay!”

“Gay?” Kiều Sanh cong khóe môi lên.

“Đúng vậy, đó là hàng cao cấp ông chủ vừa mới mua từ Thái về, rất được hoan nghênh đấy...” Lý Duy hưng phấn nói, rồi lại liếc ra cửa, kinh ngạc, hô lên, “A, ông chủ tới rồi kìa!”

Theo tầm mắt của anh ta, Kiều Sanh nhìn ra cửa, lập tức trong thấy ông chủ mà anh ta mới vừa hô.

Đó là một anh chàng có ngoại hình rất phát triển, dáng người cao lớn, dung mạo anh tuấn, đứng trong đám đông thì bảo đảm là rất dễ nhận ra.

“Ông chủ của chúng tôi tuần tú lắm phải không? Y tên Kiều Tử Việt, là người thừa kế được sếp tổng của tập đoàn Kiều thị chỉ định đấy!”

Lý Duy bắt đầu khoe khoang, dù giọng không lớn lắm, nhưng cái giọng ngày càng hưng phấn ấy đã khiến Kiều Sanh phải nhìn người nọ thêm một chút.

Người nọ mặc chiếc áo da màu đen, khóa kéo chỉ kéo tới xương quai xanh, để lộ đôi ngực rắn chắc, kết hợp với chiếc quần bò bó sát màu xanh đậm, như tô điểm thêm cho đôi chân thon dài xinh đẹp, phía dưới là đôi giày kiêu quân trang. Anh ta chỉ mặc tùy ý mà lại hợp thời, thậm chí còn nổi hơn cả những ngôi sao thần tượng. Tuy anh ta nở nụ cười, nhưng hơi thở nguy hiểm vẫn đang tỏa ra không ngừng. Đi cạnh là một cô gái trẻ ăn mặc lóa mắt, dung mạo xinh đẹp, khí chất xuất chúng, đáng người cũng không kém phần cao ráo, thanh mảnh.

7. Chương 7

Sự xuất hiện của Kiều Tử Việt thu hút sự chú ý của nhiều người trong quán bar, cũng không ít những cô gái bắt đầu nôn nao. Nhưng khi nhìn thấy cô gái đi cạnh anh ta thì bọn họ đều thu trống dẹp cờ, có mấy cô nàng tự tin hơn chút, thừa dịp khiêu vũ nhích tới gần, nhưng họ đều bị Kiều Tử Việt ngó lơ, cứ y như trong mắt anh ta chỉ có giai nhân bên cạnh.

Kiều Sanh lẳng lặng thu hết những chuyện đang xảy ra vào mắt mình, giọng nói của Lý Duy cũng không ngừng chui vào tai y, “Cô nàng đi cạnh Kiều tổng ấy, anh cũng biết mà phải không?”

Kiều Sanh nhú mày, anh chàng này ở gần y quá, đến nỗi y có thể ngửi thấy mùi nước hoa quá nồng trên người anh ta, y hơi lùi về sau một chút, thản nhiên đáp: “Không biết!”

“Anh thật sự không biết cô ấy?” Lý Duy nhìn y bằng ánh mắt kinh ngạc, giống như đang nhìn người ngoài hành tinh, “Cô ấy là Bạch Phi Phi, là quán quân trong cuộc thi người mẫu XX của năm, giờ đang là hàng hot bỏng tay trong nước đấy!”

Kiều Sanh cầm ly rượu đã pha chế xong lên, nhấp một ngụm, “Không có hứng thú!”

Câu trả lời thản nhiên mà đậm mật ấy khiến Lý Duy á khẩu, không nói được gì.

Lúc này, Kiều Tử Việt và Bạch Phi Phi đã đi tới quầy bar, Lý Duy nhún vai, chào đón bọn họ, “Ông chủ, cô Bạch!”

Kiều Tử Việt và Bạch Phi Phi ngồi xuống cạnh Kiều Sanh, “Cho hai ly rượu đỏ!”

“Vâng!” Nghe bảo, Lý Duy vội vàng chạy đi rót rượu, Kiều Tử Việt và Bạch Phi Phi trò chuyện vui vẻ, không hề để ý tới những ánh mắt muôn màu muôn vẻ ở xung quanh.

Mới đó, Kiều Sanh đã uống hết ly rượu, y đặt chiếc ly không sang bên, rồi nói với Lý Duy, “Thêm một ly nữa đi!”

“Vẫn là Bloody Mary à?”

“Ừ!”

Lý Duy lại hỏi, “Dường như anh rất thích loại rượu này?”

“Mùi vị cũng không tệ!”

“Khẩu vị của anh đúng là rất khác người!” Lý Duy cười, “Có nhiều người bảo vị của Bloody Mary rất lạ, uống một lần sẽ không muốn uống lần thứ hai, anh là một trong những con số hiếm hoi thích loại rượu này!”

Kiều Sanh chỉ cười, không đáp.

Cuộc nói chuyện của hai người lọt vào tai Kiều Tử Việt, anh ta không nói chuyện với Bạch Phi Phi nữa mà quay qua, nhìn người thanh niên này giờ vẫn đang ngồi cạnh anh ta mà anh ta không chú ý tới. Đèn trong quán bar có hơi mờ, nhưng anh ta chỉ vừa liếc một chút đã trông rõ mặt người nọ.

“A Sanh?”

Kiều Tử Việt giật mình, kêu lên một tiếng.

Bấy giờ, Kiều Sanh và Lý Duy cũng đã quay sang.

“A Sanh, sao cậu lại ở đây? Không phải cậu đã...” Kiều Tử Việt lên tiếng hỏi, nhưng anh ta chỉ nói được một nửa đã ngừng lại, bởi vì anh ta phát hiện, người thanh niên bị anh ta nhận ra ấy đang nhìn anh ta bằng ánh mắt xa lạ, đầy nghi vấn...

“Vị tiên sinh này, chúng ta có quen sao?” Kiều Sanh hỏi.

Kiều Tử Việt trầm mặt một hồi, quan sát y mấy giây. Như xác định là không phải y đang ngụy trang, anh ta lập tức thu đi vẻ kinh ngạc, cười nói: “Ngại quá, tôi nhận lầm người!”

Với sự nhạy cảm của mình, Kiều Sanh đã phát hiện một tia khác thường từ ánh mắt của đối phương, y nhú mày, nói: “E là, không chỉ đơn giản là nhận lầm người như vậy đâu?”

8. Chương 8

Nghe Kiều Sanh nói vậy, Kiều Tử Việt nheo mắt, ra chiều nghiền ngẫm một hồi, rồi cười hỏi: “Vậy cậu cảm thấy, sao vừa rồi tôi lại tỏ ra kinh ngạc như vậy?”

Kiều Sanh hất cằm, hỏi lại: “Dường như đây là vấn đề mà tôi nên hỏi anh thì phải?”

Ý cười trên mặt Kiều Tử Việt lại càng sâu hơn, anh ta dùng một tay chống tại quầy bar, cúi người, như muốn đề y xuống.

Khoảng cách từ mặt tới mặt, ngày càng thu hẹp dần...

Kiều Sanh vẫn ngồi vững vàng trên ghế, y thậm chí liếc Kiều Tử Việt đang nở nụ cười tà mị một chút, sau đó quay đầu, giục Lý Duy này giờ vẫn đang ngơ ra, cầm ly rượu đã pha chế xong đứng cạnh, “Rượu của tôi đã pha xong chưa?”

Lúc này, Lý Duy như bừng tỉnh, vội vàng đáp: “A! Ngại quá, đã pha xong rồi!”

Vừa nói, anh ta vừa nâng cốc rót rượu vào ly, đưa cho y.

Kiều Sanh cầm lấy, tao nhã hợp một ngụm, rồi mới nhìn Kiều Tử Việt này giờ vẫn bị y ‘bỏ quên’.

Kiều Tử Việt vẫn giữ nụ cười trên mặt, nhưng sắc mặt anh ta đã bắt đầu tối lại, hai người cách nhau rất gần, khoảng cách từ chóp mũi này tới chóp mũi kia chỉ còn khoảng 10cm, gần tới nỗi có thể nhìn thấy cả lỗ chân lông của đối phương...

Bấy giờ Kiều Sanh mới phát hiện ra một chuyện, đó là ánh mắt Kiều Tử Việt có màu xanh đậm, gương mặt cũng góc cạnh hơn đàn ông Châu Á rất nhiều.

Con lai?

Kiều Sanh vuốt vuốt ly rượu trong tay, nghiêng nghiêng thứ chất lỏng đỏ ngầu, thân ly lạnh lạnh, ánh mắt y tươi sáng, hoàn toàn trái ngược với ai kia. Kiều Tử Việt vươn tay, nắm cầm Kiều Sanh. Ngửi thấy thứ nước hoa nam tính rất nhẹ, nó khoan khoái dễ chịu khiến Kiều Sanh cảm thấy người đàn ông này cũng không tệ lắm.

Kiều Tử Việt hơi mạnh tay một chút, khiến cầm Kiều Sanh đau ê ẩm.

Nhưng Kiều Sanh cũng không giãy ra, mà nhìn Kiều Tử Việt, mỉm cười, khẳng định: “Xem ra, chúng ta đúng là có quen biết rồi!”

“Chẳng những có quen biết, mà còn rất thân...”

“Chúng ta từng lên giường?” Nghe anh ta nói thế, Kiều Sanh cũng không đôi co lòng vòng nữa, đi thẳng vào đề.

Lúc y thốt ra câu ấy, vừa ngay âm nhạc ngừng lại, cả quán bar im ắng, vì thế, thật bất hạnh, những lời của Kiều Sanh đã bị mọi người nghe hết.

Trong nháy mắt, cơ hồ tầm mắt của mọi người đều quàng về phía hai người họ, có kinh ngạc, có không tin, thậm chí là...cực kỳ hâm mộ.

Tuy nhiên, hai diễn viên đã trở thành tiêu điểm của mọi người lại không hề có chút tự giác, Kiều Tử Việt lại còn nhìn Kiều Sanh bằng ánh mắt nóng rực, trắng trợn, “Cậu thấy thế nào? Tôi biết XX của cậu có màu gì, biết điểm mẫn cảm, thậm chí cả tiếng rên rỉ của cậu tôi cũng biết. Mà quan trọng nhất chính là, khi bị trói, cậu sẽ nhanh chóng đạt tới cao trào!” Xong, anh ta lại bổ sung, “Nói cách khác, tôi biết tất cả những gì thuộc về cậu...”

“Hử?” Kiều Sanh nghiêng đầu sang chỗ khác, ung dung giãy cầm khỏi bàn tay giam cầm của đối phương, y nở nụ cười tao nhã mà bình tĩnh, “Tôi nghe nói, những người đàn ông thích SM thường là vì khả năng tính dục rất thấp, chỉ phải dựa vào cách ngược đãi người khác để thỏa mãn chính mình!”

Cuộc nói chuyện của hai người ngày càng được liệt vào danh sách hạn chế độ tuổi, khiến những người ở xung quanh nghe thấy phải trợn mắt há mồm. Lý Duy hoảng sợ, trừng to mắt, cơ hồ có thể nuốt cả hai cái nắm tay của mình, còn Bạch Phi Phi này giờ luôn ở cạnh Kiều Tử Việt thì sắc mặt lúc xanh lúc trắng.

9. Chương 9

Với một người đàn ông mà nói, lời của Kiều Sanh chính là sự sỉ nhục to lớn, khiến phần đông ánh mắt của những người ở đó đều tập trung trên người Kiều Tử Việt, họ như nín thở chờ đợi phản ứng kế tiếp của anh ta. Là người kế nhiệm tiếp theo của tập đoàn Kiều thị nổi tiếng, Kiều Tử Việt nổi danh với tác phong bá đạo, tàn nhẫn, vô cùng phô trương, chịu đựng và nhún nhường tuyệt không phải là phong cách của anh ta. Anh ta rất ít khi ra tay, nhưng một khi bị người chọc giận, anh ta sẽ không chút lưu tình, để cái kẻ can đảm đó phải nhận lấy một cái giá thật thảm khốc. Cũng chính vì vậy, rất nhiều công ty anh ta không thích đã bị phá sản hay bị nuốt mất, không có ai có kết cục tốt, bởi thế, trong thương giới, Kiều Tử Việt được phong cho danh hiệu ‘Lãnh Diện Tu La’.

Tuy nhiên, thật bất ngờ, Kiều Tử Việt lại không hề tức giận, mà ngược lại, anh ta cười, cười nghiêng ngả, rồi nói với Kiều Sanh, “Có năng lực hay không, phải thử rồi mới biết...”

Kiều Sanh nhú mày, nhìn thoáng qua những người ở xung quanh, “Ở đây?”

“Thế nào? Cậu không dám?”

“Sao có thể chứ!” Bị Kiều Tử Việt khiêu khích, Kiều Sanh không hề để ý tới, y chỉ nhìn vẻ mặt giận giữ của Bạch Phi Phi ở phía sau anh ta bằng ánh mắt tựa tiểu phi tiểu, “Nhưng mà, nếu như làm ở đây, e là sẽ khiến cô nàng xinh đẹp anh dẫn tới không được vui...”

Kiều Tử Việt lại không nghĩ thế, anh ta nhìn Bạch Phi Phi, khoát tay, lạnh lùng nói: “Cô về trước đi, mấy hôm nữa tôi sẽ gọi cho cô!”

Một người cao ngạo như Bạch Phi Phi sao có thể chịu đựng được sự sỉ nhục như vậy. Tuy nhiên, cô cũng không ngờ đến nỗi đối nghịch với Kiều Tử Việt, cô khẽ cắn môi dưới, nói: “Tử Việt, anh đã nói là đêm nay sẽ ở cùng em!”

Kiều Tử Việt lại chẳng hề màng tới, đáp: “Hôm nào rảnh hãy nói sau!”

Lúc anh ta nói ra câu ấy, anh ta không hề liếc Bạch Phi Phi một chút, tầm mắt của anh ta luôn dừng ở trên người Kiều Sanh, rõ ràng là đang qua loa cho xong chuyện.

Bạch Phi Phi ứa nước mắt, nhưng cô lại cố nén để nó không chảy ra ngoài. Trong quán bar, có không ít người nhận ra cô, trước đó, cũng có không ít những cô gái vì thấy cô và Kiều Tử Việt ở cùng nhau mà ghen tị muốn phát điên, giờ tất cả bọn họ đều đang mừng thầm trước sự thất thố của cô, ánh mắt trào phúng ấy, sao Bạch Phi Phi cô lại không nhìn thấy? Trong nhất thời, cô giận tới nỗi toàn thân như run lên...

Tôi sẽ không dễ dàng chịu thua như vậy!

Bạch Phi Phi cắn chặt răng, nước nớc: “Tử Việt...”

Dứt lời, nước mắt rơi lã chã. Với một người phụ nữ, nước mắt là vũ khí mạnh nhất, cô hiểu rất rõ đạo lý ấy, vả lại dùng chiêu này để đối phó Kiều Tử Việt cũng rất hữu hiệu, trước đây, chỉ cần cô vừa khóc, Kiều Tử Việt sẽ trở nên rất dịu dàng, cũng chính vì như thế, cho nên cô mới có thể luôn xuất hiện cạnh anh ta, hơn nửa năm rồi mà anh ta vẫn chưa muốn bỏ cô. Trước kia, Kiều Tử Việt thay tình nhân như thay áo, ngắn thì vài ngày, dài thì một hai tháng, thậm chí có người chỉ cần ngủ một lần rồi thì không bao giờ ngó thêm lần hai, quả là bạc tình quả tính. Nhưng cho dù là vậy, vẫn có rất nhiều cô gái ham giàu, ôm hi vọng tiếp cận anh ta, Bạch Phi Phi cũng là một trong số đó, cô vốn cho là mình đã thành công trị được chàng công tử trăng hoa này, nhưng mà hiện tại...

Cô lại nhìn người thanh niên vừa xuất hiện đã cướp đi toàn bộ lực chú ý của Kiều Tử Việt.

Gương mặt tuấn mỹ, ngũ quan tinh xảo tuyệt luân lại chứa đầy vị đàn ông, khóe môi y hơi câu lên mang theo vài phần cao ngạo, tự cao tự đại, hơi tựa vào thành quầy bar. Bộ trang phục y mặc mang phong cách Anh như bao bọc lấy dáng người hoàn mỹ, mảnh mai, tóc y hơi dài, dường như chưa hề được chăm sóc cẩn thận, nhưng nó lại không có vẻ hỗn độn, ngược lại còn mang theo vài phần hấp dẫn không kiềm chế được.

Bạch Phi Phi thầm kinh hãi, anh chàng này, hoàn toàn không thua kém gì Kiều Tử Việt, khí chất cũng vậy...Tuy là từ đầu đến cuối, y cứ như một gã biếng nhác, nhưng hơi thở tao nhã, quý phái ấy lại phát ra một cách tự nhiên, tuy là không hoa lệ rạng rỡ như Kiều Tử Việt, nhưng cũng khiến người ta không cách nào dời tầm mắt đi được.

Chỉ vừa nhìn một chút, cô đã biết mình thua hoàn toàn.

Bạch Phi Phi luống cuống, cô không muốn đầu hàng một cách dễ dàng như vậy, nước mắt cô lại càng rơi nhiều hơn, như muốn dùng nó để hấp dẫn sự chú ý của Kiều Tử Việt.

Nhưng mà, ngay sau đó, nước mắt của cô đã ngưng tụ lại nơi hốc mắt...

Kiều Tử Việt hôn Kiều Sanh.

Mọi người ghen hòng, ngơ ra nhìn, đến cả những người khi nãy còn bàn tán xầm xì cũng im bất, giống như giai điệu DJ đã dừng lại từ lâu...

Cả quán bar lớn như vậy bỗng lặng ngắt như tờ, im lặng đến nỗi nếu như có ai đó đánh rơi cây kim, e là mọi người đều có thể nghe được tiếng vang...

10. Chương 10

Bờ môi nóng rực của Kiều Tử Việt chạm vào môi Kiều Sanh, nhanh chóng mút vào, nhấm nháp. Quá bất ngờ, Kiều Sanh ngậy ra một chút, nhưng mới đó y cũng đã bình tĩnh lại.

Kỹ thuật hôn môn của Kiều Tử Việt rất khá, cuồng dã mà bá đạo, nhưng lại không hề thô lỗ. Tuy là Kiều Sanh không thích dạng đàn ông vừa gặp lần đầu đã sẵn sàng như vậy, nhưng y cũng không hề có phản ứng bài xích gì.

Y nghiêng ngả, cũng nhanh chóng hiểu ra dụng ý của anh chàng này, y cười lạnh.

Muốn tôi chịu thua sao? Đâu có dễ như vậy...

Vừa rồi, lúc Kiều Tử Việt hôn y thì y đã theo bản năng choàng hai tay lên vai Kiều Tử Việt, muốn đẩy anh ta ra, nhưng mới đó, y đã chuyển động tác, đứng dậy, hai tay trượt khỏi bả vai Kiều Tử Việt, ôm eo anh ta, sau đó hé miệng, để mặc cho đầu lưỡi Kiều Tử Việt chui vào miệng mình. Nhưng Kiều Tử Việt còn chưa kịp tiến công, thì đã bị Kiều Sanh vốn đã chuẩn bị sẵn sàng giành thế chủ động.

Đầu lưỡi của Kiều Sanh chủ động dây dưa cùng Kiều Tử Việt.

Thân thể Kiều Tử Việt chấn động, anh ta không ngờ là y lại chủ động như vậy, trong nhất thời, anh ta không biết phải làm sao.

Hai người cách nhau rất gần, trong đôi mắt u tối của Kiều Sanh, Kiều Tử Việt nhìn thấy sự khinh thường, anh ta ngậy ra một hồi, rồi lập tức tỉnh táo lại, cong khoe môi lên...

Ha ha, đúng là làm người ta phải giật mình nha, chỉ mới mấy tháng ngắn ngủi, mà tính cách của y lại thay đổi nhiều như vậy.

Xem ra, người nọ đã dạy dỗ y rất khá...

Hai tay đặt trên lưng Kiều Tử Việt lại càng siết chặt, điều này khiến Kiều Tử Việt có chút không vui, cứ như anh ta mới là kẻ bị cưỡng hôn chẳng bằng. Vừa rồi, trong lúc anh ta thất thần, Kiều Sanh đã chiếm thế thượng phong, trong nhất thời anh ta không thể phản công được, lại còn bị hôn đến thở không nổi, đến hiện tại, anh ta mới thấm sợ hãi kỹ thuật hôn mãnh liệt của Kiều Sanh.

Anh ta nhớ là, trước đây, người này hoàn toàn không biết hôn môi...

Đúng thật là quá bất ngờ nha...

Kiều Tử Việt đưa tay giữ chặt tay Kiều Sanh, kéo đôi tay bên hông mình ra, bá đạo đè y xuống quầy bar.

Nhưng Kiều Sanh lại dễ dàng giãy khỏi tay anh ta, tất nhiên là Kiều Tử Việt cũng không dễ dàng để y như ý, nhưng cho dù anh ta có làm thế nào, cũng không thể khống chế được y, cứ mỗi lần anh ta nắm lấy cổ tay y, thì y luôn dễ dàng tránh thoát được.

Kiều Tử Việt nhíu mi, tâm trạng rất tốt ban đầu giờ lại trở thành lo lắng.

Anh ta thích Kiều Sanh của hiện tại, thần bí, tao nhã, nguy hiểm rồi lại hấp dẫn như cây thuốc phiện. Tuy nhiên, khi anh ta phát hiện ra rằng mình không thể hoàn toàn nắm giữ được người thanh niên này, thì lại là chuyện khác.

Anh ta không thích cái cảm giác này, vô cùng không thích...

Kiều Sanh và Kiều Tử Việt hôn nhau cuồng nhiệt, môi lưỡi dây dưa, âm thanh mút nước bọt cũng vang ra ngoài, xen lẫn với tiếng thở gấp, thật khiến người ta phải đỏ mặt, tim đập liên hồi. Một cảnh hôn cuồng nhiệt như vậy, cho dù là một nam một nữ hôn nhau, thì người ta cũng không cách nào làm lơ được, huống hồ là hai người thanh niên vô cùng tuấn mỹ, vả lại đây cũng không phải là gay bar...

Mắt của những người ở đó ngày càng trừng to, thiếu chút nữa đã rút ra ngoài. Cẩm Lý Duy như sắp rút xuống đất, còn Bạch Phi Phi thì lão đảo, như sắp ngất tới nơi.

Tuy nhiên, vào lúc này, hai diễn viên chính ngoài mặt là đang hôn cuồng nhiệt, nhưng thực tế là đang âm thầm tranh cao thấp, ai cũng không chịu kém cạnh ai.

Toàn bộ giác quan của Kiều Tử Việt hầu như bị hơi thở của Kiều Sanh chiếm cứ hết, nụ hôn kéo dài tới mấy phút đó dần dần chôn vùi ước vọng của anh ta, bụng dưới nóng bừng.

Thân thể trong lòng tuy có hơi gầy nhưng lại rắn chắc, hơi rượu trong miệng y lại thơm lừng, Kiều Tử Việt không cầm lòng được nữa, buông môi y ra, đưa tay đẩy y ngã trên quầy bar.

Mấy bình rượu trên bàn rơi xuống đất, tiếng vỡ vụn vang lên. Kiều Sanh cũng không phản kháng, thậm chí y còn nở nụ cười nghiêng ngả, lẳng lặng nhìn Kiều Tử Việt đang đè trên người mình, xé quần áo mình ra.

Ước vọng trong mắt Kiều Tử Việt ngày càng mãnh liệt, anh ta mất kiên nhẫn, xé quần áo Kiều Sanh.

Cứ thế, chiếc sơ mi Kiều Sanh vừa mới mua không bao lâu đã bất hạnh bỏ mình, bị xé thành hai nửa một cách thô bạo, cúc áo cũng văng ra tứ phía...

Nửa thân trên của Kiều Sanh lộ ra trong không khí, thật bất ngờ, dáng người của y rất đẹp, tuy là có hơi gầy, nhưng cơ bắp rõ ràng, làn da trắng nõn bị ánh sáng u ám trong quán bar nhuộm thành màu đỏ nhạt, như đang dụ người phạm tội, chỉ nhìn một chút, đã có thể khiến vô số người điên cuồng.

Kiều Tử Việt dần xuống hơi thở đang rối loạn của mình, hai tay đặt trên ngực Kiều Sanh, bắt đầu trượt xuống.

Bấy giờ, độ cong bên khoe môi Kiều Sanh cũng ngày càng lớn hơn, vẽ nên một nụ cười trêu tức...

11. Chương 11

Hai tay Kiều Tử Việt dừng trước bụng Kiều Sanh, da Kiều Sanh bóng loáng, giống như thứ tơ lụa thượng hạng, đặc tiền. Hai mắt Kiều Tử Việt hí lên, nhiệt độ ở bụng dưới cũng ngày càng mãnh liệt.

Có lẽ là vì ly rượu vừa rồi, thành ra nhiệt độ cơ thể Kiều Sanh có hơi cao. Kiều Tử Việt chỉ cảm thấy nơi bàn tay anh ta chạm vào nóng bừng, độ nóng đó như làm cháy cả dây thần kinh của anh ta, khiến anh kinh ngạc. Anh ta không phải là hạng người dễ dàng khiêu khích, trước đây, cho dù là người xinh đẹp, hấp dẫn cỡ nào, anh ta cũng không dễ gì bị ảnh hưởng.

Nhưng mà, hiện tại...

Kiều Tử Việt cảm thấy thứ bên dưới của mình đã phản ứng, phản ứng từ cái hôn buồn chán ban nãy.

Kiều Tử Việt chau mày, dường như mọi chuyện đã vượt khỏi dự liệu của anh ta, tuy là ước vọng mãnh liệt trong cơ thể khiến anh ta khó chịu, nhưng nếu tiếp tục làm nữa, e là kết quả chẳng phải là thứ anh ta mong muốn gì. Giờ này, dù bị anh ta đè bên dưới, tuy là nửa người trên đã lộ ra ngoài, nhưng Kiều Sanh không hề chột vạt, y vẫn nở nụ cười thản nhiên, bình tĩnh. Mái tóc có hơi lộn xộn, vài lọn tóc mai rũ xuống trán, đôi ngươi tối tăm khúc xạ ánh sáng mờ ảo trong quán bar, sâu không thấy đáy, thần bí, rồi lại đầy sự hấp dẫn, như có như không...

Quả là một yêu nghiệt.

Kiều Tử Việt nhìn chằm chằm người bị mình đè bên dưới, không cách nào dời tầm mắt khỏi y.

Từ lúc bước vào quán bar, nhìn thấy Kiều Sanh tới giờ chỉ mới mười mấy phút ngắn ngủi, hoặc có thể là ngắn hơn, nhưng sự kinh ngạc mà Kiều Sanh mang tới cho anh ta còn nhiều hơn hai mươi mấy năm cộng lại. Chỉ mới mấy tháng ngắn ngủi, nhưng chàng thanh niên dịu dàng, lương thiện ấy đã hoàn toàn biến thành một người khác, yêu nghiệt, nguy hiểm, sa đọa, hấp dẫn...

Trong đầu Kiều Tử Việt hiện lên một loạt các từ hình dung, đều là nghĩa xấu, nhưng giờ này, dùng trên người Kiều Sanh lại trở nên thích hợp vô cùng. Tuy nhiên, không biết mấy tháng qua cậu ta đã trải qua

những chuyện gì, mà giờ cảm giác Kiều Sanh mang lại cho anh ta chính là một Thiên Sứ bị đọa tới nơi sâu nhất trong Địa Ngục, đôi cánh vốn trắng tinh bị nhuộm thành màu đen, càng trở nên rực rỡ, chói mắt.

Kiều Tử Việt buồn bực, nhìn nụ cười như khó như không bên khóe môi Kiều Sanh, bỗng chốc anh ta nhận ra rằng, cướp lấy chính là sự hưng phấn khó diễn tả bằng lời.

Anh ta muốn chinh phục người thanh niên này.

Kiều Tử Việt hạ quyết tâm, sau đó, anh ta lạnh lùng nhìn thoáng qua những kẻ còn đang đứng nhìn bọn họ. Tức thì, bọn họ như hiểu ý, vội vàng thu hồi tầm mắt, xoay người bỏ đi. Cũng có một số người phản ứng chậm, nhưng cũng đã bị nhân viên trong quán bar lễ phép ‘mời’ ra ngoài. Dù không cam lòng, dù rất muốn tiếp tục quẩn lầy Kiều Tử Việt, nhưng Bạch Phi Phi cũng đã bị kẻ thức thời Lý Duy đen mặt lôi ra ngoài...Đùa gì chứ, ai cũng có thể nhìn ra là kẻ tiếp Kiều Tử Việt muốn làm cái gì, dám làm trái ý anh ta sao? Tự gánh lấy hậu quả đi.

Còn không tới một phút, cả quán bar trở nên trống rỗng, chỉ còn lại Kiều Tử Việt và Kiều Sanh.

Kiều Sanh nhìn Kiều Tử Việt bằng ánh mắt tựa tiểu phi tiểu: “Thế nào? Đuổi những người đó đi sớm như vậy? Sợ bị bọn họ nhìn thấy sự bất lực của anh sao?”

Kiều Tử Việt cong khóe môi, vươn tay xoa má y, rồi lướt ngón cái lên bờ môi mềm lại, vuốt ve, khiêu khích: “Có phải bất lực hay không, chút nữa cậu sẽ biết! Tôi sẽ cho cậu sự cảm nhận, vô cùng sâu sắc...”

Kiều Sanh chỉ cười, không nói.

Ngọn lửa ở bụng dưới khiến Kiều Tử Việt khó chịu, anh ta không hề lãng phí thời gian, lập tức với tay trái vào mép quần Kiều Sanh, sau đó lại cúi đầu, hôn y.

Thật bất ngờ, Kiều Sanh này giờ vẫn luôn tùy ý Kiều Tử Việt an bày giờ lại bỗng nhiên nghiêng đầu, khiến nụ hôn của anh ta rơi vào khóe môi y...

12. Chương 12

Kiều Tử Việt nhú mày, nhìn y, ra chiều khó hiểu.

Kiều Sanh nói: “Anh thua rồi!”

“Chúng ta còn chưa bắt đầu, sao lại nói là thua?” Kiều Tử Việt tựa tiểu phi tiểu, hỏi.

Trong mắt Kiều Sanh chợt hiện lên một tia giao hoạt, “Xem ra, anh không hiểu ý của tôi rồi!”

“Có ý gì?”

“Anh là một người đàn ông rất khá, tiếc là tôi không có cảm giác với anh!” Kiều Sanh lập tức trưng ra khuôn mặt ‘thất vọng’.

Kiều Tử Việt lặng đi một hồi, mới hiểu được ý của y. Lúc này, anh ta mới phát hiện, rằng từ đầu tới giờ, Kiều Sanh không hề có phản ứng, anh ta vừa buồn bực lại vừa buồn cười, “Ý của cậu là, tôi không thể làm cậu hứng thú?”

“Có thể cho là vậy!”

“Nhưng mà, bản thân tôi lại rất ‘hứng’ với cậu nha...” Kiều Tử Việt cúi người, thân thể hai người dán chặt vào nhau, anh ta nhìn mặt Kiều Sanh, giọng ngày càng trầm thấp, “Cậu nói, nên làm thế nào đây?”

“Hử? Đây đúng thật là khiến cho người ta phải khó xử nha!” Ý cười trên mặt Kiều Sanh lại càng sâu hơn, y khẽ sát vào tai Kiều Tử Việt, thông thả nói: “Vị tiểu mỹ nhân dịu dàng đáng yêu của anh vẫn chưa đi xa đâu, giờ nếu như anh đuổi theo, chắc là còn kịp!”

Lúc nói chuyện, hơi thở ẩm áp của Kiều Sanh phả vào hai má và tai Kiều Tử Việt, mang theo hương rượu thoang thoảng, kết hợp với âm thanh trầm thấp mà từ tính, giống như một bàn tay vô hình, khẽ nhẹ vào tâm anh ta, khiến anh ta cảm thấy ngứa...Kiều Tử Việt hít sâu một hơi, ngửi ngửi hương vị trên người Kiều Sanh, cuối cùng, anh ta cảm thấy chút nhẩn nại của mình cũng sắp biến mất không còn gì.

Người thanh niên này, toàn thân phát ra hơi thở hấp dẫn, cho dù là lúc khiêu khích người khác thì cử chỉ và lời nói đều rất tao nhã, ung dung, hơn nữa cũng không có bất kỳ biểu hiện khác người nào, chỉ một ánh mắt, chỉ một nụ cười, là có thể dễ dàng khơi lên dục vọng của người khác, đến cả chàng công tử trắng hoa tự nhận là định lực hơn người như Kiều Tử Việt cũng không cách nào tránh khỏi.

Không thể không nói, đây chính là cảnh giới.

“So với những người phụ nữ ấy, giờ tôi lại càng muốn thưởng cậu hơn!” Kiều Tử Việt giữ chặt eo Kiều Sanh, thốt ra một câu bá đạo mà tà mị.

Dứt lời, anh ta đưa tay nắm lấy mép quần y, từ từ kéo xuống...

Khi nửa người dưới tiếp xúc với không khí lạnh như băng, trong mắt Kiều Sanh thoáng hiện vẻ lo lắng, nhưng nó chỉ ở lại đấy mấy giây, sau lại biến thành nụ cười lạnh không độ ấm, y đè tay Kiều Tử Việt lại. Vào lúc đối phương ngẩng đầu lên nhìn mình, y đưa tay giữ chặt cổ anh ta, kéo mặt anh ta tới gần mặt mình, đầu lưỡi khẽ lướt qua cái cằm trơn bóng.

Mới đó, Kiều Sanh đã cảm nhận được dục vọng đang căng cứng của người đè phía trên mình càng thêm sôi trào, độ nóng đó xuyên qua lớp vải, truyền qua người y...

Vẻ trào phúng trong mắt Kiều Sanh lại càng sâu sắc...

Y nâng chân lên, dùng đùi mình cọ nhẹ vào khu vực nóng rực ấy...

13. Chương 13

.

Hành vi bất ngờ đó của Kiều Sanh gần như khiêu khích, khoái cảm mãnh liệt xông thẳng lên đại não, khiến da đầu Kiều Tử Việt tê rần, thiếu chút nữa đã không kiềm lại được. Thân thể anh ta run mạnh hai cái, vội vàng ổn định tinh thần.

“Thế nào? Mới đó đã chịu không nổi rồi sao?” Dường như mọi phản ứng của anh ta đều nằm trong dự liệu của Kiều Sanh, giọng điệu y trên chộc.

“Cậu đúng thật là một yêu nghiệt!” Kiều Tử Việt thở gấp, nghiêng rằng nghiêng lợi nói.

Tức thì, nụ cười của Kiều Sanh lại càng thêm hung ác, y bắt đầu gia tăng lực cọ sát vào háng người kia.

Cố nén xuống cảm giác nóng bừng ở bụng dưới, Kiều Tử Việt cười lạnh, “Cậu cũng đừng hối hận, cho dù cậu có khóc lóc van xin tôi, tôi cũng sẽ không tha cho cậu!”

Kiều Sanh nhú mày, “Anh không cảm thấy lời thoại này quá cũ rồi sao?”

Kiều Tử Việt nắm chặt cầm y, lực lớn tới nỗi khiến y phải nhú mày, “Vậy à? Tuy nhiên, đây luôn là sự thật!” Nhìn nụ cười mỉa hoặc của người thanh niên bị mình đè bên dưới, Kiều Tử Việt nổi giận, cố tình nói: “Trước đây khi nhìn thấy tôi, cậu luôn khép nép, xin tôi tha cho cậu, sau đó lại khẩu thị tâm phi dùng chân cậu chặt tôi, khóc xin tôi đừng đi, xin tôi tiếp tục X cậu, không biết hiện giờ thân thể *** đang này có phải vẫn như trước kia hay không đây?”

Kiều Tử Việt nói rất chậm, giống như cố tình để Kiều Sanh nghe rõ ràng, đồng thời cũng nhìn y chăm chăm, cứ như đang quan sát sự thay đổi trên mặt y.

Tiếc là, anh ta đã thất vọng rồi, Kiều Sanh không hề bị chọc giận, một chút cũng không có, thậm chí là nụ cười bên khóe môi y cũng chưa bao giờ biến mất.

Đột nhiên Kiều Tử Việt cảm thấy người trước mắt mình xa lạ vô cùng, cho dù trước đây anh ta từng bắt người này ở dưới thân hầu hạ anh ta biết bao lần, gương mặt xinh đẹp ấy từng thay đổi, mê loạn vì đạt tới cao trào biết bao lần...

Trong lúc thất thần, đột nhiên Kiều Tử Việt cảm thấy đầu gối Kiều Sanh hơi chạm mạnh vào vật nọ của mình một chút, tuy không đau, nhưng lại làm cho anh ta phải thay đổi sắc mặt.

“Cậu muốn làm gì?” Kiều Tử Việt giữ chặt đầu gối không chịu an phận của Kiều Sanh, giọng lạnh như băng.

Vừa rồi, nhân lúc anh ta không để ý, Kiều Sanh đã câu đầu gối lên thứ quan trọng của ai kia.

Mặt Kiều Tử Việt lại càng khó coi hơn, anh ta rất cảnh giác, nhưng vừa rồi anh ta lại không hề phát hiện!

Nếu phát hiện trễ thêm chút nữa...

Kiều Tử Việt càng nghĩ càng kinh hãi, ánh mắt hung ác. Vào lúc này, Kiều Sanh lại giữ chặt bờ vai anh ta, nâng cằm anh ta lên, mỉm cười.

Kiều Tử Việt giật mình.

Từ lúc bắt đầu, bên khóe môi Kiều Sanh vẫn luôn giữ một nụ cười như có như không, nhưng đến hiện tại, nó lại...mị hoặc tới thế. Dung mạo của y, có thể coi là cực phẩm, lại kết hợp với nụ cười đó...Quả là quá mê hoặc lòng người.

Kiều Tử Việt cảm thấy khu vực nào đó trong đại não mình mất đi khống chế, trong nháy mắt dục vọng chiếm vị trí hàng đầu...

Chẳng qua, ngay vào lúc anh ta sắp hóa thành thú, thì bỗng dưng nụ cười mị hoặc của Kiều Sanh lại biến thành giễu cợt, đôi tay đặt trên vai anh ta hơi ấn mạnh một chút, không phải mất bao nhiêu sức đã có thể quăng Kiều Tử Việt đã mất đi cảnh giác xuống quầy bar.

Quầy bar không quá cao, đại khái thì chỉ khoảng 1m thôi, nhưng bị ngã xuống như vậy, nói không bị trầy xước gì thì e là rất khó. Cũng may là phản ứng của Kiều Tử Việt rất nhanh nhạy, lúc ngã xuống, anh ta đã theo bản năng tránh khỏi bộ phận quan trọng. Dù là vậy, nhưng anh ta cũng không tránh khỏi cảnh lưng đập vào thành ghế, cổ họng dâng lên một vị tanh ròn.

14. Chương 14

Vất vả xoay người lại, dáng vẻ của Kiều Tử Việt có chút khốn đốn.

Kiều Sanh tao nhã ngồi dậy, khép lại vạt áo đã bung ra, từ trên cao nhìn xuống.

Trông thấy nụ cười trào phúng, xem thường trên mặt y, Kiều Tử Việt nổi điên lên, trừng y, lau vết máu ứa bên khóe miệng, “Cậu có biết chọc giận tôi sẽ có hậu quả thể nào không?”

Kiều Sanh: “Xin rửa tai lắng nghe!”

Dù nói vậy, nhưng trông mặt y không có vẻ gì là đang nghe. Kiều Tử Việt giận quá hóa cười, cố nén cơn đau nơi ngực và phía sau, anh ta đứng dậy, đi về phía y, trong mắt là luồng sát khí mãnh liệt.

Xem ra đúng là tức giận không ít rồi...

Thú vị...

Kiều Sanh cong khóe môi, trước khi nắm đầm của Kiều Tử Việt vung tới trước mặt mình, y đã thản nhiên nói: “Vừa rồi, tôi có vô số cơ hội tiễn anh vào Địa Ngục!”

Nghe vậy, nắm đấm của Kiều Tử Việt lập tức ngừng giữa không trung, sau đó, anh ta nhìn y bằng ánh mắt khó tin.

“Chỉ bằng cậu?”

“Đương nhiên!”

“Thân thể của cậu, ngoài việc bị người ta X ra còn có thể làm được chuyện gì?” Kiều Tử Việt thấy buồn cười, so với trước đây, Kiều Sanh của hiện tại gầy đi rất nhiều, mặt còn tái như bị bệnh, lại còn là bệnh nặng mới khỏi, anh ta đúng là bị ma quỷ ám ảnh, mới có thể bị lời bịa đặt của cậu ta dọa sợ.

“Không tin?” Kiều Sanh nhú mày.

“Nếu không, cậu làm mẫu một chút cho tôi xem, xem cậu sẽ đưa tôi vào địa ngục bằng cách nào?” Kiều Tử Việt nén giận, cười lạnh. Dù sao thì người này cũng trốn không khỏi lòng bàn tay của mình, giờ cứ xem coi cậu ta còn giữ được trò quỷ gì.

“Đương nhiên là có thể!”

Kiều Sanh mỉm cười, chìa hai tay, xoa hai má Kiều Tử Việt.

Kiều Tử Việt hơi nhú mày, nhưng cũng không nhúc nhích.

Thân thể Kiều Sanh hơi nghiêng về trước, áp sát cơ thể anh ta. Mặt hai người cách nhau rất gần, Kiều Tử Việt ngửi được men rượu nhàn nhạt trên người Kiều Sanh, mùi hương ấy khiến người ta say, nhưng sau biến cố vừa rồi, giờ một chút hưng phấn anh ta cũng không khơi lên nổi.

Độ ẩm nơi lòng bàn tay Kiều Sanh vẫn còn rất cao, từ từ di chuyển trên khuôn mặt Kiều Tử Việt.

Vuốt ve như thế, rất có men tán tỉnh...

Mày Kiều Tử Việt lại càng nhú chặt, anh ta vừa định đẩy tay Kiều Sanh ra, thì Kiều Sanh đã kê sát vào tai anh ta, nói khẽ: “Nếu như hiện tại hai tay tôi kéo mạnh xuống dưới một chút, thì cái cổ của anh sẽ như thế nào đây?”

Thân thể Kiều Tử Việt bỗng trở nên cứng ngắc.

Nụ cười của Kiều Sanh vừa tàn nhẫn lại vừa hấp dẫn, hai tay y lướt ra sau gáy anh ta, rồi trượt ra phía sau, dừng lại ở đoạn cuối xương sống.

“Chỉ cần tôi ấn mạnh vào chỗ này một chút, còn không tới mấy chục giây, tim anh sẽ tê liệt, tử vong, sau đó...Phía pháp y sẽ cho rằng anh chết là do bệnh tim tái phát!”

Nói xong, y đúng là hơi ấn nhẹ vào nơi đó một chút và đã thành công khiến thân thể bị y ôm vào lòng run lên.

“Còn cả chỗ này...”

Kiều Sanh còn định ‘kể’ tiếp một loạt các cách giết người cho Kiều Tử Việt nghe, càng nghe, Kiều Tử Việt càng sợ hãi, cuối cùng anh ta không nhịn được nữa, đẩy y ra.

15. Chương 15

.

.

Lực đẩy của Kiều Tử Việt rất lớn, tuy là Kiều Sanh đã sớm chuẩn bị trước, nhưng thân thể y vẫn bị đẩy lảo đảo một chút, tí nữa đã ngã xuống quầy bar. Y ung dung ngồi thẳng người dậy, nhìn thoáng qua chén thủy tinh và bình rượu vỡ nát dưới sàn nhà, nhú mày.

“Đúng là rất thô bạo nha!” Y mỉm cười, nhìn Kiều Tử Việt, giọng có chút lạnh lùng.

Kiều Tử Việt lui về sau hai bước, hít sâu một hơi, bình ổn hơi thở rồi loạn, rồi nhìn y bằng ánh mắt khó coi.

Kiều Sanh nở nụ cười hài hước: “Anh sợ?”

Dùng chính là câu hỏi, nhưng giọng điệu lại là khẳng định.

Nhìn nụ cười và vẻ mặt đáng giận của ai đó, bàn tay đang nắm chặt của Kiều Tử Việt rung lên, anh ta đã bị chọc giận thật sự, từ lúc bắt đầu, Kiều Sanh vẫn luôn trêu chọc anh ta, còn anh ta lại không chút phòng bị, rơi vào bẫy.

Điều này khiến anh ta kinh hãi, đồng thời cũng có chút bất an.

Anh ta chưa bao giờ có loại cảm giác này, trước đây, bất kể là xảy ra chuyện gì, cũng đều nằm trong lòng bàn tay anh ta. Ngoài cha anh ta – Kiều Mặc Nhiên còn đang nắm quyền ra, ở trước mặt anh ta, những người khác vẫn luôn cung kính, vâng lời, những kẻ bị anh nắm trúng cũng đều cam tâm tình nguyện trở thành món đồ chơi của anh ta, không một ai dám phản kháng hay cự tuyệt, cũng không ai dám khiến anh ta bẽ mặt, càng không ai dám trêu tới anh ta.

Hơn nữa, lại còn trắng trợn như vậy...

Người thanh niên này, chính là người đầu tiên.

Mặt Kiều Tử Việt ngày một xanh, mắt cũng ngày một lạnh.

Chuyện này, đương nhiên là cũng bị Kiều Sanh nhìn thấy, trong thoáng chốc, nụ cười trên mặt y lại càng thêm sâu xa.

“Kiều Tử Việt, chơi lâu vậy rồi, anh cũng nên cho tôi biết thân phận của tôi đi chứ?”

“Cậu mất trí nhớ?” Kiều Tử Việt nhíu mày hỏi. Trước đó, anh ta đã phát hiện là Kiều Sanh không nhận ra anh ta, nhưng khi đó anh ta còn chưa nghĩ tới chuyện y mất trí nhớ. Giờ đối phương lại hỏi thêm một lần, anh ta mới vỡ lẽ.

Một người vốn dịu dàng, vô hại như chú cừu non, chỉ trong mấy tháng ngắn ngủi lại biến thành một yêu nghiệt như vậy, ngoài chuyện mất trí nhớ, quả là rất khó tìm ra nguyên nhân khác. Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời, ít nhiều, cũng sẽ để lại chút dấu tích không thể biến mất trên người. Nhưng người thanh niên này, ngoài dung mạo và giọng nói ra, người hiện giờ và người trước đây, cứ như hai kẻ xa lạ.

Bỗng dưng, cơn giận đang sôi lên trong lòng Kiều Tử Việt giảm đi không ít.

Anh ta có chút tò mò, không biết mấy tháng qua Kiều Sanh đã trải qua chuyện gì, lại khiến tính cách của y có nhiều thay đổi như thế.

Kiều Tử Việt hỏi thẳng, Kiều Sanh cũng không hề giấu diếm, nhún vai: “Những chuyện trước đây, tôi hoàn toàn không nhớ gì cả!”

“Ngay cả tên mình cũng không biết?”

“Ừ!”

Kiều Tử Việt nhíu mày, “Cậu muốn biết cậu là ai?”

“Đương nhiên!” Kiều Sanh nhìn anh ta, tựa tiểu phi tiểu, hỏi: “Tuy nhiên, anh sẽ nói cho tôi biết chứ?”

“Sao lại không?” Kiều Tử Việt ngồi xuống quầy bar, bày ra một tư thế tùy ý, nhưng trong mắt anh ta lại đầy vẻ tính kế, lời nói cũng rõ ràng hướng khác, “Nhưng hiện giờ tâm trạng của tôi không tốt, cho nên...”

“Hử?” Kiều Sanh nhảy xuống quầy bar, đi tới trước mặt anh ta, cúi người, thân thể nghiêng về trước, “Vậy phải làm thế nào thì tâm trạng của anh mới tốt lại?”

Mặt hai người rất gần, đôi người sâu thẳm nhìn lẫn nhau, ở đáy, cả hai đều thấy được vẻ trêu tức của đối phương.

Kiều Tử Việt bỗng nở một nụ cười đầy thâm ý, không nói lời nào.

16. Chương 16

Kiều Sanh dễ dàng khơi lên dự vọng của Kiều Tử Việt, cảm giác được thứ nóng rực đang chĩa vào phía sau mình, Kiều Sanh còn chưa chịu bỏ qua, mà nói khê vào tai anh ta, “Anh biết không? Chỉ có những tên đàn ông lọt vào mắt tôi mới có thể cùng tôi lên giường, còn anh, xách giày cho tôi cũng không xứng!”

Giọng nói trầm thấp mà từ tính, chỉ là khi rơi vào tai người nào đó thì máu lại dâng lên, nhưng đó lại là một chuyện khác...

Đôi mắt vốn đang mê ly của Kiều Tử Việt bỗng trầm xuống, lạnh lùng.

“Kiều Sanh, cậu đừng được một tắc lại muốn tiến một thước, đừng nghĩ là tôi không dám làm gì cậu!”

“Thì ra tên của tôi là Kiều Sanh?” Kiều Sanh cúi đầu, đầu lưỡi y lướt qua vết máu còn vương bên khóe miệng, cái vị mặn mẫn ấy khiến cả người y hưng phấn một cách khó hiểu. Kiều Sanh nheo mắt lại, quang mang tỏa ra, giống như gã thợ săn tàn nhẫn và con mồi bị y ngắm trúng, chính là người tên Kiều Tử Việt đang ở trước mặt này...

Kiều Tử Sanh cười lạnh, không nói gì.

Trong miệng Kiều Sanh vẫn còn hơi rượu nhàn nhạt, hơi ẩm từ đầu lưỡi còn đọng lại bên khóe miệng, khiến hơi thở Kiều Tử Việt lại càng thêm nặng nề, cuối cùng anh ta không nhịn được nữa, đặt tay lên eo Kiều Sanh. Nhưng cũng vào lúc ấy, Kiều Sanh đứng dậy, lùi về sau, để tay anh ta dừng giữa không trung.

Mặt Kiều Tử Việt cứng đờ.

Hiện tại, Kiều Sanh đang đứng cách Kiều Tử Việt chừng hơn một thước, nhìn thấy phản ứng nổi lên ở nửa thân dưới của anh ta, trong mắt y đầy vẻ trào phúng.

Bấy giờ, Kiều Tử Việt mới ý thức được là mình bị trêu cợt, mặt anh ta lập tức đen như than.

Anh ta quát to, “Kiều Sanh, cậu cố ý?”

Kiều Sanh nhún vai, chấp nhận.

Kiều Tử Việt không thể chịu đựng được nỗi nhục y mang tới cho hắn nhiều lần như vậy, nhưng lại không thể tránh được, anh ta lạnh mặt, không thèm quay đầu lại, xoay người đi thẳng ra cửa. Kiều Sanh của hiện tại như yêu tinh, giao thủ với y, bản thân anh ta chỉ bị xoay như đế, cho nên, sau cùng anh ta chọn cách không ngó tới.

Tuy nhiên, ngay cả chút hi vọng cuối cùng của anh ta cũng không thành, anh ta vừa đi tới cửa, đã nghe thấy giọng nói biếng nhác của Kiều Sanh ở phía sau truyền tới, “Quên mất, Kiều tiên sinh, anh không kiểm tra lại xem anh đã mất thứ gì à?”

Kiều Tử Việt cảnh giác, theo bản năng sờ sờ túi mình, thiếu chút nữa nổi điên.

Anh ta oán hận, xoay người qua, Kiều Sanh ngồi trên ghế, vẻ mặt thản nhiên, tự đắc, tay thì vuốt vuốt...không phải ví của anh ta thì còn là thứ gì nữa?

“Kiều Sanh?” Mặt Kiều Tử Việt hung tợn, không chút phong độ, gầm lên, “Trả ví tiền lại cho tôi!”

Kiều Sanh nhìn anh ta, nở nụ cười ‘hiền hậu’, miệng thốt ra một câu khiến anh ta thiếu chút nữa là học máu, “Thái độ của Kiều tiên sinh đúng là khiến người ta đau lòng nha, vừa rồi tôi đã không cẩn thận ‘nhặt’ được chiếc ví này, tôi có lòng tốt, muốn trả lại cho anh, nhưng anh lại hung dữ như vậy, đúng là làm người ta đau lòng quá...” Dừng một chút, y thấy vẻ mặt Kiều Tử Việt lại càng khó coi hơn, y nhìn chiếc ví trong tay mình, cong khóe môi lên, ‘tiếc nuối’: “Cho nên, ví tiền này...Tôi không trả lại cho anh đâu!”

17. Chương 17

Lời của Kiều Sanh lại càng khiến vẻ mặt Kiều Tử Việt càng thêm dữ tợn, giờ này, anh ta thật sự hận không thể nhào tới, chính tay bóp chết người này trút giận. Tuy nhiên, anh ta vẫn cố nén xúc động.

Kiều Sanh vuốt vuốt chiếc ví tinh mỹ trong tay mình, nhìn vẻ mặt Kiều Tử Việt như nuốt phải ruồi, tâm trạng cũng khá hơn.

Đột nhiên y phát hiện, cái gã tự phụ này thật ra rất đáng yêu.

Để y nhịn không được, muốn trêu chọc...

Kiều Tử Việt siết nắm tay nghe răng rắc, anh ta hít sâu một hơi, dẫn xuống cơn giận trong lòng, cười lạnh, “Kiều Sanh, không ngờ cậu lại thay đổi nhanh tới vậy, ngay cả tay chân cũng trở nên không sạch sẽ như thế!”

Kiều Sanh nhú mồm, hỏi lại: “Tôi không hiểu ý của Kiều tiên sinh anh, cái gì gọi là ‘tay chân không sạch sẽ’?”

Cái vẻ như vô tội ấy lại càng khiến Kiều Tử Việt tức điên, ví tiền anh ta luôn để ở túi sau, không thể nào rơi ra ngoài được. Nhất định là vừa rồi, lúc Kiều Sanh ngồi lên người anh ta, bề ngoài như câu dẫn, trên thực tế là thừa dịp, thần không biết quỷ không hay, lấy mất ví tiền.

Và người luôn huấn luyện nghiêm chỉnh, cảnh giác cao độ như anh ta, lại không hề phát hiện.

Thân thủ quá đáng sợ...

Anh ta không biết, trong khoảng thời gian nhập cư trái phép, Kiều Sanh có quan hệ rất tốt với tay cò bạc nọ, y chẳng những nắm vững các kỹ xảo chơi bài, y còn biết thêm vài cách kiếm tiền không quang minh chính đại, tỷ như...trộm này nọ, hơn nữa thiên phú phạm tội của y đúng là khiến người ta phải khiếp sợ. Dĩ nhiên, y còn chưa tới mức phải dùng thủ đoạn thể này để kiếm sống, đồng thời y cũng không thích làm những chuyện như vậy.

Hiện tại, Kiều Tử Việt đã không dám coi thường Kiều Sanh nữa, cuối cùng anh ta cũng ý thức được, trừ về ngoài không có bao nhiêu thay đổi, hiện giờ y đã không còn là tên vô dụng mặc ai muốn làm gì làm trước đây nữa, cũng không biết y tàng ẩn bao nhiêu thứ, nhưng xét về một phương diện nào đó, e là anh ta hoàn toàn không phải là đối thủ của y.

Như suy nghĩ gì đó, đôi người Kiều Tử Việt sâu thẳm. Kiều Sanh cũng không vội, mà kiên nhẫn chờ anh ta lên tiếng.

Bầu không khí trong quán bar thật vắng vẻ, chỉ còn lại tiếng hô hấp của hai người.

Sau một hồi lâu, cuối cùng Kiều Tử Việt cũng lên tiếng, giọng điệu có chút bất đắc dĩ, “Rốt cuộc thì cậu muốn làm gì?”

OK, con mồi đã thỏa hiệp! Kiều Sanh nở nụ cười biếng nhác, tuy rằng có nhanh hơn dự tính của y một chút, nhưng y cũng vuốt ve lớp da ngoài ví tiền một hồi lâu, mới đáp: “Tôi muốn anh nói cho tôi biết tất cả những chuyện trước đây của tôi, thân phận, cả về gia thế, càng chi tiết càng tốt!”

Kiều Tử Việt gật đầu, “Chuyện này không thành vấn đề!”

Kiều Sanh im lặng, chờ anh ta nói tiếp.

Tuy nhiên, Kiều Tử Việt lại chỉ ra ngoài cửa, “Đi với tôi!”

Kiều Sanh nhú mồm, “Đi đâu?”

Kiều Tử Việt nhìn y bằng ánh mắt tựa tiểu phi tiểu: “Về nhà!”

Nhìn vẻ nghi vấn lộ ra trên gương mặt xinh đẹp, trong nháy mắt, tâm trạng của Kiều Tử Việt tốt lên không ít. Vừa rồi anh ta bị Kiều Sanh xoay như đế, giờ anh ta nhất định phải thừa cơ hội trả đũa lại mới được.

Tuy là che dấu rất tốt, nhưng vừa liếc một cái, Kiều Sanh đã phát hiện ý xấu từ ánh mắt anh ta.

Ha ha, muốn chơi tôi? Đúng là không biết trời cao đất rộng.

Xem ra, anh ta còn chưa lĩnh đủ bài học rồi.

Kiều Sanh câu khoe môi lên, trong đôi mắt sâu thẳm hiện ra vài phần tà mị mà nguy hiểm, y đáp: “Được, không biết anh muốn dẫn tôi tới nhà anh làm gì?”

Ý cười bên môi Kiều Tử Việt lại càng sâu hơn, “Chuyện này à? Tới đó cậu sẽ biết thôi!”

18. Chương 18

Kiều Sanh cùng Kiều Tử Việt rời khỏi quán bar, đi vào bãi đỗ xe ngầm. Chiếc xe thể thao của Kiều Tử Việt rất phong cách, nhưng tiếc là Kiều Sanh lại chẳng có chút hứng thú nào. Chìa khóa xe của anh ta để trong ví tiền, thế nên y đã trả ví lại cho anh ta. Thật ra thì y cũng chẳng có hứng thú gì với chiếc ví ấy cả, nguyên do mà y trộm nó chẳng qua là y muốn trêu chọc anh ta thôi.

Lúc Kiều Tử Việt mở ví lấy chìa khóa ra, trong lơ đãng, Kiều Sanh đã nhìn thấy bên trong ví có một tấm hình.

Đó là ảnh của một thiếu niên trẻ tuổi, dáng người thanh mảnh, đứng trước một biệt thự. Do bãi đỗ xe ngầm hơi tối, Kiều Sanh không nhìn rõ mặt thiếu niên ấy, nhưng y chợt cảm thấy như mình đã từng quen biết.

Kiều Tử Việt không chú ý tới tầm mắt của Kiều Sanh, cất ví vào. Kiều Sanh cũng không để ý, thật ra thì y cũng không có hứng thú với người trong bức ảnh kia.

Hai người lên xe.

Giờ trời đã khuya, người và xe ở trên đường rất ít. Xe chạy thật nhanh, suốt dọc đường, cả hai đều không nói gì, Kiều Sanh không chút để ý, nhìn cảnh đêm ngoài cửa sổ.

Kiều Tử Việt nghiêng đầu nhìn y, ngáy ra.

Kiều Sanh của hiện tại, khí thế thu đi rất nhiều, hoàn toàn không có cái vẻ như lúc còn trong quán bar. Mặt y bình yên, vừa thần nhiên vừa điềm đạm, kết hợp với ánh đèn ngũ sắc từ ngoài chiếu lên gương mặt tuấn mỹ, khiến cả người y trở nên mờ ảo, mê ly. Ánh mắt của y rất lạnh nhạt, đôi ngươi tối đen, sâu không thấy đáy, thi thoảng lại nhoáng lên vài điểm sáng, giống như bầu trời đêm với những vì sao lung linh trên đỉnh đầu bọn họ.

Không hiểu sao, Kiều Tử Việt lại có chút động tâm.

Dường như hiện tại Kiều Sanh đã trở về với cái vẻ dịu dàng, vô hại như trước đây, lại còn điểm thêm hơi thở trưởng thành cùng cảm xúc làm say lòng người. Dù trong xe có hơi tối, lại chật hẹp, nhưng ánh sáng tỏa ra từ y vẫn khiến người ta phải chói mắt.

Dù có chút ác tục, nhưng nhìn một Kiều Sanh như vậy, điều thứ nhất mà Kiều Tử Việt nghĩ tới chính là Thiên Sứ.

Vào lúc ấy, cuối cùng thì người bị anh ta nhìn chằm chằm hồi lâu cũng nhận ra được tầm mắt của anh ta, y quay đầu, nhìn anh ta bằng ánh mắt tựa tiểu phi tiểu, giọng điệu châm chọc, “Lái xe mà ngơ ra như thế không phải là chuyện tốt đâu! Hay là, anh muốn chơi trò rung xe?”

Được rồi, vẻ thuần khiết như Thiên Sứ chỉ là lớp vỏ giả tạo bề ngoài, còn bộ mặt chân thật của y chính là một ác ma khiến người ta phải đau đầu...

Kiều Tử Việt lấy lại tinh thần, nhú mày, hỏi lại: “Cậu muốn chơi trò rung xe?”

“Bất kể là cách làm tình kích thích nào, chỉ cần có thể mang lại khoái cảm cho tôi, tôi đều không cự tuyệt!” Nói xong, Kiều Sanh nhìn anh ta bằng ánh mắt hài hước, “Tuy nhiên, khẳng định là không phải với anh rồi!”

Kiều Tử Việt cứng họng, nhưng anh ta bị đả kích riết thành miễn dịch rồi.

“Vậy là cậu đang nghi ngờ kỹ thuật lái xe của tôi?”

Kiều Sanh nửa đùa nửa thật, “Đương nhiên, tôi mới vừa leo khỏi Địa Ngục, tôi cũng không muốn lại trở về đó thêm lần nữa đâu!”

Kiều Tử Việt trầm mặc, anh ta hiểu những lời Kiều Sanh nói, đại khái cũng đoán được tình cảnh trong mấy tháng qua của y. Anh ta vốn định nói khích lại, nhưng khi trông thấy vẻ bình tĩnh trên gương mặt y, anh ta đã dừng kịp lúc.

Bỏ đi, trước mắt không nên trêu chọc tên yêu nghiệt này thì tốt hơn.

Dù sao, sau này vẫn còn rất nhiều thời gian để chơi đùa với cậu ta...

19. Chương 19

Xe chạy vào khu nhà cao cấp ở thành Đông, cuối cùng dừng lại trước một biệt thự xa hoa.

Kiều Sanh nhìn thoáng qua căn biệt thự trong bóng đêm qua lớp kính, một phong cách Châu Âu cổ điển, thiết kế trắng lộng lẫy, hoa viên to độ nửa sân bóng cỡ lớn, đúng là không cần nói cũng rõ tài sản của chủ nhân căn biệt thự ấy hùng hậu cỡ nào. Hoa viên sáng đèn, trong bóng đêm, nó cứ như một tòa kiến trúc cung đình phương Tây thời cổ.

“Còn nhớ nơi này không?” Kiều Tử Việt hỏi.

“Không nhớ!” Kiều Sanh thu hồi tầm mắt, lắc đầu.

Giống như đã sớm đoán được y sẽ nói như vậy, Kiều Tử Việt nhún vai, “Tôi biết mà!”

Kiều Sanh liếc xéo anh ta một cái, hỏi: “Đây là nhà anh à?”

“Đúng vậy!” Cánh cửa sắt từ từ mở ra, Kiều Tử Việt khởi động xe lần nữa, chạy vào nhà xe ở cạnh bên hoa viên.

“Đúng là nhìn không ra anh lại có tiền như vậy!” Kiều Sanh thản nhiên nói.

“Đương nhiên rồi!” Kiều Tử Việt cũng không khiêm tốn, “Hiện tại, giá trị con người tôi hơn chục triệu cơ mà!”

Kiều Sanh không nói thêm gì, chỉ nhìn ra ngoài cửa sổ, thành thật mà nói, y chẳng thấy hứng thú với chuyện Kiều Tử Việt có bao nhiêu tài sản.

Xe dừng lại, hai người xuống xe.

Từ nhà xe tới nhà chính khá xa và hai người phải đi xuyên qua hoa viên khiến người ta phải lú lẫm. Thừa dịp này, Kiều Sanh quan sát hoàn cảnh xung quanh mình một chút. Ngoài căn biệt thự là chủ thể ra, giữa hoa viên có một hồ phun nước, ở giữa hồ là tượng thần Poseidon trong thần thoại Hy Lạp cổ đại, bên trái là bể bơi ngoài trời, ánh đèn tỏa xuống nước, gợn sóng lập lờ. Bên phải là một gian nhà trệt, tất cả đều được làm từ thủy tinh, xem ra, đó có lẽ là khu nhà ẩm thực hoa.

Thật là xa xỉ...

Chỉ với lộ trình hai phút ngắn ngủi, mà Kiều Sanh có cảm giác như mình đang dạo bước trong một vương quốc. Tuy nhiên, giờ tâm trạng của y có chút u ám, y vốn nghĩ Kiều Tử Việt chỉ là một cậu công tử nhà giàu ngạo mạn thôi, nhưng hiện tại xem ra, e là thân phận của anh ta không chỉ có thế.

Kiều Sanh khẽ cau mày, y vừa mới về nước, đến cả thân phận hợp pháp cũng không có. Nếu như Kiều Tử Việt muốn trả thù, nhất định y sẽ rơi ngay vào cảnh khốn đốn. Cũng không phải là y sợ, trong từ điển của y vốn không có chữ sợ này, chỉ là y cảm thấy sẽ phiền toái mà thôi.

Nghĩ tới đó, Kiều Sanh có chút hối hận. Sớm biết như vậy, vừa rồi ở trong quán bar, y đã thuận tay giải quyết tên khó xơi này rồi...

Dù trong lòng đang suy nghĩ rất nhiều chuyện, nhưng ngoài mặt y vẫn như rất thờ ơ. Nhìn gương mặt bình tĩnh của y, Kiều Tử Việt nhủ thầm: Không biết sau khi rõ thân phận thật của mình, cậu ta sẽ có phản ứng gì đây?

Kiều Tử Việt đi vào nhà, tức thì, một người đàn ông trung niên, tóc đã điểm sương đã có mặt ngay trong phòng khách, lễ phép nói: “Thiếu gia, cậu đã về!”

Là quản gia.

Kiều Tử Việt gật đầu với ông một cái.

Kiều Sanh cũng theo vào nhà.

Lúc này quản gia mới để ý thấy anh ta dẫn khách về nhà, ông thấy lạ, trời sinh Kiều Tử Việt là một người rất đào hoa, nuôi không ít tình nhân bên ngoài, nam nữ đều có, lại còn không để ý tới chuyện giới truyền thông đưa tin về tính trăng hoa của anh ta. Tuy nhiên, anh ta chưa từng dẫn một người tình nào về nhà ngủ, một phần là vì lão gia Kiều Mạc Nhiên không cho phép anh ta làm bẩn căn nhà này, phần khác là vì anh ta còn chưa thật lòng ăn ngủ với ai. Cho nên, thường thì anh ta sẽ tới khách sạn, hoặc là vào quán bar giải quyết.

Quản gia có chút tò mò, liếc qua chàng trai trẻ được Kiều Tử Việt phá lệ mang về một chút, sau đó kinh ngạc, mở to mắt ra.

“Sanh thiếu gia?”

20. Chương 20

.

Sanh thiếu gia?

Câu xưng hô do quản gia buột miệng thốt ra khiến Kiều Sanh ngơ ngác, y nhìn sang Kiều Tử Việt, thấy mặt anh ta như đang xem một trò hài.

Kiều Sanh nhíu mày, nhưng rất nhanh, y đã bình tĩnh lại.

Y nhớ là lúc Kiều Tử Việt vừa vào nhà, quản gia đã gọi anh ta là thiếu gia, nếu như y cũng là thiếu gia...

Vậy y và Kiều Tử Việt là...anh em?

Phát hiện bất ngờ này khiến Kiều Sanh có chút kinh ngạc, trước đó, lúc Kiều Tử Việt gọi y, thấy y và anh ta cùng họ, y đã đoán được là y và anh ta nhất định có quan hệ gì rồi, chỉ là y không ngờ tới hai người lại là anh em. Cũng không phải do phản ứng của y quá chậm, mà là từ lúc gặp mặt tới giờ, lời nói, cử chỉ của Kiều Tử Việt với y rất mờ ám, đó sao là chuyện nên làm giữa hai anh em với nhau.

Y cứ nghĩ, trước lúc mất trí nhớ, y là tình nhân của Kiều Tử Việt...

Đầu óc xoay chuyển thật nhanh, mới đó, y đã hiểu ra mọi chuyện, y nở nụ cười bình thản.

“Tôi về rồi!” Y nói.

“Sanh thiếu gia, cuối cùng cậu cũng về rồi, từ lúc cậu bị bắt cóc tới giờ, không rõ tung tích, tôi và lão gia còn tưởng là cậu đã...” Quần gia đi tới trước mặt Kiều Sanh, nhìn y bằng ánh mắt khó tin, cảm xúc có chút kích động. Ông vươn tay, định ôm Kiều Sanh, nhưng còn chưa chạm vào y, ông đã vội vàng thu tay lại, dường như đang lo nghĩ tới thân phận của mình.

Kiều Sanh nhìn ông, hốc mắt người đàn ông trung niên ấy ươn ướt, vẻ lo lắng, thương tiếc hiện rõ nơi đáy mắt, không có chút gì là giả dối, nó khiến trái tim Kiều Sanh ấm áp.

Nhìn Kiều Sanh một lượt, xác định y vẫn bình an vô sự, quần gia mới thở phào một hơi.

Lúc này, Kiều Tử Việt mới lên tiếng, “Chú Chu, chuyện A Sanh về, trong nhà chưa ai biết cả, chú mau đi nói cho ba tôi biết đi!”

“Vâng, để tôi đi thông báo cho lão gia biết ngay!” Quần gia gọi là chú Chu ấy gật đầu, đi lên lầu. Lúc xoay người qua, ông cúi đầu, lén lau nước mắt.

Kiều Sanh trầm mặt, nhìn người đi, rồi lập tức thu tầm mắt lại, nhìn về phía Kiều Tử Việt.

Kiều Tử Việt nở nụ cười đầy ác ý, “Thế nào? Ngạc nhiên lắm phải không?”

“Đương nhiên...Không ngờ tôi lại có thể có quan hệ đó với anh em của mình...”

Kiều Tử Việt đi đến trước mặt y, khoe môi câu lên, “Cậu cũng không giống loại người để ý những chuyện thế này!”

Hai người nhìn thẳng mặt nhau, ánh mắt của Kiều Tử Việt khiến Kiều Sanh khó chịu. Tuy nhiên, do Kiều Sanh che giấu rất tốt, trên mặt không có biểu hiện gì, ngược lại còn cười rất mỉa mai, “Đương nhiên, sao tôi lại để ý những chuyện thế này? Nhưng mà, không ngờ một nhà giàu có thế này lại xảy ra chuyện loạn luân, quả là, khiến cho người ta bất ngờ...”

Hai người cách nhau rất gần, Kiều Tử Việt thuận thế ôm eo Kiều Sanh, nói khẽ, “Ở Kiều gia này, những chuyện khiến cậu bất ngờ, không chỉ có bấy nhiêu thôi đâu!”

“Hử?” Đôi người u ám của Kiều Sanh nhìn anh ta, không nói gì. Khi nghe thấy tiếng vang rất nhỏ từ góc rẽ thang lầu truyền tới, y nở nụ cười mờ ám, đưa tay câu cổ Kiều Tử Việt, chủ động nhích thân thể tới.

Hành động bất ngờ của Kiều Sanh khiến Kiều Tử Việt cảnh giác, nhưng Kiều Sanh cũng không cho anh ta có thời gian tự hỏi, mà dùng âm thanh dụ dỗ trầm thấp, hỏi khẽ: “Nếu, chúng ta làm một trận ngay đây, có khi nào sẽ khiến người ta cảm thấy bất ngờ hơn?”

Nụ cười mỉa mai, dung nhan tuấn mỹ trước mặt đúng là có vị khuynh quốc khuynh thành.

Dù trong lòng đang rất cảnh giác, nhưng khi đối diện với nụ cười mê hoặc lòng người đó, trong nháy mắt, Kiều Tử Việt thất thần.

Kiều Sanh nhìn anh ta, lùi phải lại chen vào giữa hai chân đối phương, cọ nhẹ nhẹ vào đáy quần.

Liếc thấy người nơi góc thang lầu đi tới, trong mắt Kiều Sanh thoáng hiện lên vẻ trêu đùa, y nâng chân lên, hất mạnh vào bộ phận đang bùng bùng phấn chấn của Kiều Tử Việt.

“Ừm!”

Bộ phận yếu ớt bị trọng thương, Kiều Tử Việt lập tức thoát khỏi cơn *** mãnh liệt, quay về với hiện tại, kêu ra tiếng.

Trước lúc người trên lầu xuất hiện, Kiều Sanh không tốn chút sức nào giãy khỏi tay Kiều Tử Việt, nhanh chóng lui ra cách anh ta khoảng một thước.

Trước mặt Kiều Tử Việt biến thành màu đen, anh ta khom người, ôm quần, mặt mày trắng bệch.

Anh ta nổi giận, ngẩng đầu lên, nhìn Kiều Sanh bằng ánh mắt oán hận, nhưng ngược lại, đối phương đang nở nụ cười ôn hòa, vô hại, giễu cợt cái vẻ khốn đốn của anh ta.

Kiều Tử Việt nghiêng răng nghiêng lợi.

Đáng chết, mình lại bị tính kế!

Kiều Tử Việt giận tới nỗi thiếu chút nữa đã thốt ra một câu thô tục, nhưng vào lúc ấy, ở phía sau anh ta đã truyền tới một giọng nam lạnh lùng, buột anh ta phải nuốt câu đã tới cổ họng đó trở vào trong bụng.

“A Sanh, con về rồi à?”

Kiều Sanh bình tĩnh nhìn người đang theo bậc thang xoay tròn đi xuống.

Đây là một người đàn ông trung niên có dáng người trung bình, hơi gầy, độ chừng năm mươi tuổi. Nhưng ông ấy rất biết cách giữ sức khỏe, tóc ông vẫn đen, mặt không có bao nhiêu nếp nhăn, trong mơ hồ có thể thấy được năm đó ông ta anh tuấn bao nhiêu. Ông ta mặt áo ngủ màu đen, từ điển cảm đến giọng nói đều toát ra vẻ uy nghiêm, khí thế cũng rất mạnh mẽ.

Thản nhiên quan sát người đàn ông giống như đế vương ấy, Kiều Sanh nhủ thầm, đây là cha của mình sao?

So với tưởng tượng, rất khác...

Ông ta đi xuống thang lầu, liếc Kiều Sanh một chút, rồi thản nhiên nói: “Về thì tốt rồi, sau khi con bị bắt cóc, ba đã vận dụng không ít cơ sở ngầm ở thành phố Y tìm con, đến cả hắc bạch lưỡng đạo cùng ra tay cũng không tìm được một chút tung tích, ba còn tưởng là con đã bị bọn cướp giết rồi chứ!”

Giọng của ông ta rất lạnh lùng, không có biểu hiện gì là vui mừng khi Kiều Sanh bình an trở về, thậm chí còn có chút chán ghét.

Xem ra, vị phụ thân đại nhân này, chẳng thích mình rồi...

Kiều Sanh cười thầm, đáp lại: “Con thừa dịp bọn cướp không chú ý, trốn thoát, chỉ là may mắn mà thôi!”

“Ừm!” Mặt không chút thay đổi, ông ta khẽ gật đầu, rồi bảo: “Nếu đã bình an trở về thì sau này nhớ phải cẩn thận một chút, khi ra ngoài nhớ dẫn theo mấy bảo tiêu. Cũng khuya rồi, con về phòng trước đi, có chuyện gì để mai nói sau!”

Trong lúc xoay người đi, ông ta cũng không quên lia mắt qua xem Kiều Tử Việt với gương mặt khó coi đứng cạnh bên, “Sao vậy A Việt? Sắc mặt khó coi quá thế?”

Kiều Sanh híp mắt nhìn Kiều tử Việt, trên mặt là vẻ xem trò hề giống như anh ta ban nãy.

Khóe mắt Kiều Tử Việt giật giật, nhưng vẫn phải cố nặn ra nụ cười, “Không sao đâu ba, tại ban nãy uống hơi nhiều, giờ thấy choáng chút thôi!”

Kiều Mạc Nhiên nhú mày, “Lại tới quán bar à? Sau này ít tới mấy chỗ bê bối đó một chút, dù sao thì con cũng là phó tổng tài của tập đoàn Kiều thị, mấy tai tiếng tình cảm sẽ làm ảnh hưởng tới hình tượng, giờ đám chó săn ngoài kia đang nhìn chăm chăm vào đấy!”

Dù là giọng điệu mệnh lệnh, nhưng ánh mắt lại ôn hòa hơn khi nhìn Kiều Sanh rất nhiều.

“Vâng, thưa ba!”

Kiều Mạc Nhiên gật đầu, lên lầu, không thèm nhìn Kiều Sanh thêm một chút.

Cho đến khi Kiều Mạc Nhiên đi khuất, Kiều Tử Việt không nhịn nổi nữa, khuôn mặt tuấn tú vì đau đớn mà trở nên vặn vẹo, trừng Kiều Sanh, mắt nộ sát khí.

Kiều Sanh nhìn anh ta, nở nụ cười giảo hoạt, rồi đưa tay, thủ thế như bóp nát gì đó, miệng còn cố ý phát ta âm thanh vỡ vụn ‘Rắc!’

Mặt Kiều Tử Việt đen như đáy nồi, trán toát mồ hôi lạnh.

Còn Chu quản gia này giờ đứng cạnh bên không hiểu gì cả, còn tưởng là hai người họ đang ra dấu gì với nhau.

Kiều Sanh rất hài lòng với phản ứng của Kiều Tử Việt, nhưng y cũng không tiếp tục trêu chọc anh ta nữa, mà miễn cưỡng nói: “Tôi mệt rồi, phải về phòng nghỉ ngơi trước đây, anh còn muốn làm gì thì cứ tự nhiên!”

Dứt lời, y theo Chu quản gia lên lầu.

Kiều Tử Việt nghiêng răng nghiêng lợi, nhìn bóng lưng của y, nhủ thầm: Tôi muốn giết cậu, cậu để tôi tự nhiên à?

...

Đưa Kiều Sanh về phòng, Chu quản gia mở cửa, giọng điệu dịu dàng, “Sanh thiếu gia, mấy tháng nay cậu đi vắng, người hầu vẫn luôn vào quét dọn phòng cho cậu!”

“Ừm!” Kiều Sanh cười nhạt, “Vất vả chú Chu rồi!”

“Sao có chứ, Sanh thiếu gia cậu mất tích lâu như vậy, cả Kiều gia luôn rất lo lắng, cũng may là cậu vẫn bình an vô sự!”

Nơi đáy mắt Kiều Sanh thoáng hiện lên vẻ châm chọc: E là người thật sự lo cho tôi chỉ có mình ông mà thôi!

Tuy là nghĩ vậy, nhưng bề ngoài Kiều Sanh cũng không có biểu hiện gì. Đồng hồ đã điểm hai giờ sáng, đêm đã khuya, Chu quản gia không ở lại, ông vừa đi tới cửa thì bị Kiều Sanh gọi lại.

“Chú Chu!”

“Sao thế?” Chu quản gia quay lại nhìn y.

“Chuyện trước đây của tôi, chú biết được bao nhiêu?” Kiều Sanh hỏi.

“Thiếu gia, cậu...” Chu quản gia kinh ngạc, nhìn y, chần chờ, trong mắt đầy vẻ nghi hoặc.

“Tôi mất trí nhớ rồi!” Kiều Sanh bình tĩnh nhìn ông, thốt ra từng chữ một.

Trong căn phòng vắng lặng, một câu mạnh mẽ của Kiều Sanh vang lên, phá vỡ sự bình tĩnh vốn có của nó.

21. Chương 21

Chú Chu nhìn Kiều Sanh, kinh ngạc nửa ngày không nói thành lời.

Ánh mắt Kiều Sanh rất thật, không giống như đang nói đùa.

“Mất, mất trí nhớ?” Giống như không xác định những gì mình vừa nghe được, chú Chu hỏi lại.

“Ừm!” Kiều Sanh gật đầu.

“Sao lại mất trí nhớ? Rõ ràng nhìn cậu còn khỏe lắm mà!”

“Không biết nữa!” Kiều Sanh thản nhiên nói: “Hôm đó, sau khi tỉnh lại, tôi đã thành như vậy, không nhớ được gì cả!”

“Vậy làm sao cậu và Việt thiếu gia lại đi với nhau...”

“Chúng tôi tình cờ gặp nhau ở quán bar, sau đó, anh ta nhận ra tôi!”

“...”

Chú Chu vẫn rất kinh ngạc, nhưng Kiều Sanh không có kiên nhẫn giải thích với ông ấy. Vì thế, y đi thẳng vào đề: “Chú Chu, tôi muốn chú nói cho tôi biết, những chuyện trước khi tôi mất trí!”

Tuy là Kiều Tử Việt đã hứa là sẽ nói cho y biết, nhưng so với Kiều Tử Việt, chú Chu thật thà trung hậu rõ ràng là một lựa chọn tốt hơn.

Chú Chu do dự, rồi gật đầu, “Được!”

Kiều Sanh: “Cảm ơn chú!”

“Đừng khách khí như vậy!” Chú Chu thở dài, “Sanh thiếu gia, cậu muốn tôi làm gì, tôi đều không cự tuyệt!”
Kiều Sanh thấy lòng mình ấm áp.

Trong nửa giờ sau đó, chú Chu đã kể hết những gì có liên quan tới thân thế của y cho y nghe, tất nhiên là không đầy đủ, có một số phần ông đã lướt bớt, nhất là khi nói tới quan hệ giữa y và những người trong Kiều gia, ông chỉ kể lướt qua. Tuy nhiên, Kiều Sanh cũng đã nhận ra vẻ thương hại do ông ấy lơ đãng phát ra, cùng với thái độ của người cha Kiều Mạc Nhiên với mình, y cũng đã loáng thoáng hiểu được điều gì.

Kiều gia từng lập nghiệp nhờ hắc đạo, buôn lậu, thuốc phiện, ***, vũ khí đạn dược, thứ gì cũng làm cả, và lại thủ đoạn cũng rất tàn nhẫn. Kiều Mạc Nhiên là người thừa kế đời thứ hai của Kiều gia, năng lực rất khá, hơn nữa thủ đoạn tàn bạo, cương quyết. Nhưng ông ta không cam lòng chỉ kiếm tiền bằng con đường phóng hỏa giết người, vì thế sau khi nhậm chức không lâu, ông đã bắt đầu giúp Kiều gia rửa tiền, dùng thời gian mười mấy năm gây dựng nên tập đoàn đế quốc Kiều thị, bất kể là về tư bản hay về thế lực đều rất hùng hậu, Kiều gia cũng bởi vậy mà trở thành mô phạm kinh điển trong việc rửa tiền.

Kiều Mạc Nhiên có năm người con, ba trai hai gái, Kiều Sanh xếp thứ ba, Kiều Tử Việt xếp thứ hai. Nhưng năm người con này không phải do cùng một mẹ sinh ra mà là từ năm người phụ nữ có xuất thân khác nhau. Lúc còn trẻ, Kiều Mạc Nhiên nổi tiếng trăng hoa, ít nhất có khoảng hai, ba chục người phụ nữ, nhưng chưa từng ở với ai lâu dài, một khi chơi chán sẽ vứt bỏ không chút lưu tình. Nếu ai có con với ông ta, ông ta sẽ phái người đưa một số tiền lớn tới, vừa uy hiếp vừa dụ dỗ, bắt con mình về và những người phụ nữ đáng thương ấy, ngay cả tư cách bước vào Kiều gia cũng không có...

Kiều Mạc Nhiên không coi trọng hôn nhân và tình cảm, nhưng lại rất quan trọng máu mủ, hương khói.

Sau khi nghe chú Chu kể xong, khóe miệng Kiều Sanh thoáng hiện lên một nụ cười lạnh lùng, không nói câu nào.

Chú Chu sợ làm trễ thời gian Kiều Sanh nghỉ ngơi, vừa kể xong đã trở về phòng, còn Kiều Sanh thì vì những gì ông vừa kể mà mất ngủ.

Trong phòng có một tủ chứa rượu, bên trong bày đủ các loại rượu vang, vừa nhìn nhãn hiệu đã biết ngay là thứ giá cả xa xỉ.

Xem ra, trước đây mình rất thích sưu tầm rượu đỏ...

Tuy là hiện tại nhìn những thứ xa hoa này y chẳng có cảm giác gì, nhưng y vẫn rót cho mình một ly, sau đó một mình ngồi bên cửa sổ ngắm cảnh đêm.

Gió khuya lành lạnh, Kiều Sanh thưởng thức chất lỏng đỏ tươi trong ly, nghĩ tới tình cảnh hiện tại của mình.

Giờ địa vị của y ở Kiều gia khẳng định là không tốt lắm, có thể bị ngó lơ thậm chí là ức hiếp. Con cái trong Kiều gia khá đông, một nhà giàu có thế này, chuyện vì quyền thừa kế mà tranh đoạt nhất định là rất kịch liệt. Giờ y trở về, nghĩ sơ thôi cũng biết đám anh chị em đó sẽ hận y bao nhiêu, cho nên, những ngày tháng sau này của y nhất định là không mấy dễ chịu.

Kế tiếp, y nên để lộ bản lĩnh, tham gia tranh đấu, hay là thu đi hào quang của mình, tránh phiền phức?

Kiều Sanh có chút do dự, tuy nhiên, cuối cùng cậu vẫn chọn về trên.

Giờ y không còn là tên vô dụng, yếu đuối như ngày trước nữa, y cũng sẽ không vì người khác mà thay đổi chính mình. Hiện tại, y là đế vương, y phải ở đây xây dựng một đế quốc cho riêng mình, để mọi người phải cúi đầu xưng thần với y, để không còn bất kỳ kẻ nào có thể uy hiếp y được nữa.

Sau đó...

Kiều Sanh uống một hơi cạn ly, ánh mắt lạnh lùng.

Y muốn điều tra rõ ràng chuyện về gã Alex đã giam cầm y, y sẽ trả lại gấp bội cho hành động của gã, để cho gã chết một cách thống khổ nhất.

...

Đêm đầu tiên về nhà, Kiều Sanh ngủ rất ngon, mãi cho đến giữa trưa hôm sau mới thức dậy.

Chú Chu lên lầu gọi y xuống dùng cơm.

Kiều Sanh rửa mặt, chuẩn bị đơn giản rồi xuống lầu.

Thức ăn đã chuẩn bị xong, Kiều Sanh là người cuối cùng ngồi vào bàn. Y thần nhiên đánh giá mấy anh chị em – ngoài Kiều Tử Việt đã đụng độ với y ra, chính xác mà nói, là chị em...Theo lời chú Chu kể đêm qua, y còn một người em trai, nhưng hiện giờ, cậu ta đi vắng.

Ngồi đối diện với Kiều Sanh là một cô gái tóc ngắn, tuổi chừng ba mươi, mặt mày cũng khá. Nhưng giờ trông cô ta nhẵn nhụi như bị tẩy xóa, khiến người phản cảm, nghe nói vì tính tình của cô ta quá kinh khủng, cho nên tới giờ vẫn chưa tìm được bạn trai.

Đây, có lẽ là chị cả của y, Kiều Uất Lệ.

Ngồi bên cạnh Kiều Uất Lệ là một cô gái mảnh mai, mặt tái như bị bệnh, tóc đen dài, nhưng lại không có tí cảm giác như mỹ nữ tóc dài, phần nhiều là giống nữ quỷ hơn, đây có lẽ là cô tư Kiều Thực Lệ.

Kiều Sanh nở nụ cười trào phúng.

Hai người con gái của Kiều Mạc Nhiên bình thường một cách bất ngờ...

Dường như người Kiều gia rất kiệm lời, ăn bữa trưa khoảng nửa giờ, nhưng không thấy ai nói chuyện gì nhiều. Họ chỉ thần nhiên hỏi thăm Kiều Sanh mấy câu rồi thôi, đến cả một câu quan tâm cũng chẳng có. Nhất là Kiều Uất Lệ, lúc hỏi y làm sao thoát được, cô ta như nghiêng rằng nghiêng lợi, diễn cảm đó khiến Kiều Sanh có cảm giác không phải cô ta đang hỏi y tại sao bình an mà là tại sao không chết.

Nhưng Kiều Sanh cũng không thêm để ý, thần nhiên dùng cơm.

Thấy sự khiêu khích và ánh nhìn thù hận của mình không có chút hiệu quả nào, Kiều Uất Lệ kinh ngạc.

Nhất là, trên mặt Kiều Sanh còn đang giữ một nụ cười tao nhã.

Quả thật, giống như đã đổi thành một người khác...

...

Mấy ngày sau đó, Kiều Sanh đã quen dần với hoàn cảnh ở Kiều gia.

Trong mấy ngày này, cuộc sống của Kiều Sanh khá là bình tĩnh, bởi vì hầu hết những người ở đây đều xem cậu như không khí. Kiều Mạc Nhiên không coi trọng y, mấy anh chị em cũng chẳng nói tới y, đến cả Kiều Tử Việt dường như cũng đang cố ý né tránh y, y đoán chắc là ngoài Kiều Tử Việt và chú Chu ra, e là không còn ai biết chuyện y đã mất trí nhớ.

Tuy nhiên, Kiều Sanh lại rất thích trạng thái thế này, dù thế nào đi nữa, y cũng không có chút tình cảm với những kẻ gọi là người thân ấy.

Ở nhà nhàn rỗi không có việc gì làm, y bắt đầu nghiên cứu tư liệu về tập đoàn Kiều thị.

Kiều Mạc Nhiên thích hoa cỏ, nhất là các giống hoa trân quý. Trong hoa viên Kiều gia có một nhà kính, do ông ta đặc biệt cho người xây làm nhà ươm, bên trong đều là các giống hoa quý giá, có một số loại còn thuộc hàng sách đỏ, giá trị liên thành. Kiều Sanh thích bầu không khí ở nơi này, khi rảnh rỗi, y đều tới đó dạo một lát.

Chiều hôm đó, Kiều Sanh lại vào nhà ươm tản bộ.

Giờ mặt trời đã ngã về Tây, ráng chiều theo bờ tường và nóc thủy tinh chiếu xuống người cậu.

Y đi thẳng tới chiếc ghế đá ở giữa, ngồi xuống nghỉ ngơi.

Trong nhà ươm thật yên tĩnh, bình thường, mỗi khi chập tối, y đều tới đây, mãi cho đến khi trời tối đen mới trở ra ngoài.

Không biết qua bao lâu, đột nhiên trong không khí tỏa ra mùi khét.

Kiều Sanh lập tức cảnh giác, đứng dậy nhìn quanh, tìm nơi mùi khét bốc ra. Sau đó, y phát hiện một góc tường đang bốc cháy, lửa không lớn, nhưng độ lan kinh người, theo chân tường, mới đó đã vây cả khu nhà ẩm.

Lửa tới quá bất ngờ, cách lan cũng vô cùng quỷ dị. Kiều Mạc Nhiên rất xem trọng nơi này, bình thường trông rất kỹ, ngăn hết những vật dễ cháy, sao lại vô duyên vô cớ có lửa...

Đó là bởi vì bị phóng hỏa...

Kiều Sanh lập tức phản ứng lại, bình tĩnh chạy về phía cửa.

Nhưng xung quanh là các loại thực vật, cành lá rậm rạp, Kiều Sanh không có cách nào đi xuyên qua, đành phải đi đường vòng.

Đường ra cửa không xa, nhưng cũng lãng phí thời gian để y tẩu thoát.

Khói nồng bủa vây bốn phía, tầm mắt Kiều Sanh bị khói đậm che lấp hết. Y cởi áo khoác ra, bịt mũi, mò đường đi tới cửa. Vừa đưa tay cầm lấy tay cầm, xoay mạnh, nhưng không mở ra được, y thử thêm vài lần, vẫn mở không ra.

Cửa bị khóa trái...

Tim Kiều Sanh gõ mạnh một nhịp.

22. Chương 22

Thế lửa càng lúc càng lớn, khói đặc hoàn toàn che đi tầm mắt của Kiều Sanh. Kiều Sanh bị khói xông tới mở mắt không ra, y tông cửa, nhưng có tông mấy bận cũng không thoát được. Trong lúc kích động, y không cẩn thận hít vào mấy ngụm khói đặc, ho khan kịch liệt. Khu nhà ẩm đóng kín hoàn toàn, lửa cháy cao cũng tiêu hầu hết dưỡng khí, Kiều Sanh thở ngày càng khó khăn, thần trí của y cũng dần trở nên mơ hồ.

Y ngồi xuống, dốc hết toàn lực, ngừng thở.

Rõ ràng là có người muốn đưa y vào chỗ chết. Y không cam lòng chết như vậy, y chỉ mới từ Italy trở về thôi.

Đại não do thiếu dưỡng khí dần dần chậm chạp bắt đầu hoạt động nhanh hơn, Kiều Sanh nhớ lại cảnh tượng trước khi y đi vào nhà ẩm, y nhớ, ở góc tường có một cái xềng.

Chính là chỗ này!

Kiều Sanh nheo mắt, lắc mạnh đầu, cố để thần trí có chút mơ hồ của mình tỉnh táo lại. Sau đó, y lần về phía nơi để xềng, đi tới đó.

Cẩn chặt rằng, y cầm xềng, dùng hết sức, đập vào lớp kính.

Bức tường thủy tinh này là dùng loại thủy tinh dày làm thành, nhưng do quá nóng mà trở nên mỏng manh. Kiều Sanh chỉ đập một lát thì vỡ ra, khói đặc theo lỗ hổng, ủa ra bên ngoài.

Y chạy ngay ra ngoài, dập tắt ngọn lửa cháy xém trên người mình, tựa vào cột đèn bên cạnh thở dốc.

Bên ngoài có không ít người, đang chuẩn bị dập lửa. Kiều Sanh đột nhiên tông từ trong ra khiến bọn họ ngạc nhiên, bọn họ không ngờ là trong nhà ẩm có người. Hiện tại đúng vào giờ cơm chiều, mấy người bọn họ đều đang ở trong nhà, nếu không phải có người hầu trông thấy khói bốc lên từ phía khu nhà ẩm, thì tới giờ bọn họ cũng không phát hiện là nhà ẩm cháy.

Những người còn lại trong Kiều gia cũng đã có mặt, Kiều Mạc Nhiên xanh mặt nhìn gian nhà ẩm mình xem như báu vật bị ngọn lửa nuốt chửng, ánh mắt nhìn về phía Kiều Sanh chứa đầy lửa giận. Trên mặt Kiều Tử Việt là diễn cảm khó nói thành lời, khi nhìn thấy Kiều Sanh, nơi đáy mắt của anh ta thoáng hiện một

tia lo lắng. Kiều Thực Lệ vẫn bình tĩnh, giữ cảm giác không tồn tại như lúc đầu, riêng Kiều Uất Lệ thì có vẻ kinh ngạc như những người khác.

Kiều Sanh lạnh lùng lia mắt nhìn những người xung quanh, tiếc là y không phát hiện ai là kẻ tình nghi cho vụ phóng hỏa lần này.

Y miễn cưỡng đứng thẳng người dậy, trước mắt tối sầm, thiếu chút nữa đã ngã xuống, nhưng y vẫn cố chấp, cố chống chịu.

Vừa rồi y hít quá nhiều khói đặc, giờ cảm thấy khó thở, phổi như bị dao chém, đau đớn cực kỳ. Chú Chu phục hồi tinh thần lại, chạy ngay tới cạnh y, đỡ lấy y.

“Sanh thiếu gia, cậu có sao không?” Giọng nói hơi run lên.

“Không sao cả, chú Chu!” Kiều Sanh ho khan mấy tiếng, thều thào đáp lại.

“Đi gọi bác sĩ, trước khi tôi hỏi được nguyên nhân nhà ẩm bốc cháy, đừng để nó chết!” Một giọng nói âm trầm truyền tới, trong giọng nói không có chút độ ấm nào, đó là âm thanh của người giận tới không kiềm chế được – Kiều Mặc Nhiên.

“Dạ, lão gia!” Người hầu bên cạnh ông ta sợ hãi, không dám lên tiếng, chỉ có chú Chu là đáp lại một câu.

Kiều Sanh cười lạnh: Giải cho một người cha máu lạnh!

Mới đó, bác sĩ đã tới, kiểm tra sức khỏe cho Kiều Sanh.

Kiều Sanh không có gì, cũng không bị bỏng, chỉ là do hít quá nhiều khói đặc nên tổn thương tới khí quản. Ngoài ra, vẫn còn một nơi bị tổn thương, đó là lòng bàn tay y, khi y cầm xẻng.

Giúp Kiều Sanh xử lý xong vết thương trên tay, bác sĩ bảo y nên đi ngay tới bệnh viện điều trị, vì tổn thương khí quản rất dễ biến chứng.

Nhưng, Kiều Sanh chỉ vừa đứng dậy, Kiều Mặc Nhiên đã gọi y lại: “Chờ đã, cậu còn chưa giải thích chuyện nhà ẩm bốc cháy và tại sao khi đó cậu lại ở bên trong?”

Kiều Sanh quay đầu, nhìn về phía Kiều Mặc Nhiên.

Đây là cha y, người đang nhìn y bằng ánh mắt căm ghét, cho dù khi nãy suýt chút nữa y đã chết bên trong. Kiều Sanh mặt không chút thay đổi, nhưng lòng lại cười lạnh, gã đàn ông máu lạnh này, xem gian nhà ẩm còn quan trọng hơn cả con mình.

Kiều Sanh thần nhiên, bình tĩnh hỏi: “Ông cho là tôi phóng hỏa?”

Kiều Mặc Nhiên lạnh lùng hỏi lại: “Cậu nói thế nào?”

Dù là câu hỏi, nhưng giọng điệu lại mang chất khẳng định, rõ ràng đã nhận định Kiều Sanh chính là hung thủ.

Kiều Sanh đã sớm đoán được sẽ có cảnh này, y nhún vai, nở nụ cười trào phúng, “Nếu ông đã nghĩ vậy thì tôi cũng hết cách, được rồi, giống như ông đã nghĩ, là tôi phóng hỏa, tôi vào nhà ẩm xong, sau đó khóa trái bên ngoài, rồi ở một nơi đóng kín hoàn toàn, xung quanh là thủy tinh dày, mạo hiểm tính mạng châm lửa, sau đó cố ý lao ra trước mặt các người. Câu trả lời như vậy ông có hài lòng không? Ba ba yêu quý của tôi!”

23. Chương 23

.

“Làm càn!”

Nghe được câu trả lời đầy khẳng định của Kiều Sanh, ban đầu Kiều Mạc Nhiên phần nộ, sau đó ông ta lại bị thái độ trào phúng trong câu nói ấy làm giật mình, ông ta không ngờ rằng lời nói đầy gai góc, đạn được đó lại toát ra từ miệng Kiều Sanh. Trong ấn tượng của ông ta, Kiều Sanh luôn là một đứa nhỏ ôn hòa đến gần như nhu nhược, đa số thời điểm bị ức hiếp đều chỉ biết nén giận, cũng vì vậy mà ông chưa bao giờ thích đứa con thứ ba nhu nhược này, thậm chí có thể nói là chán ghét. Trong suy nghĩ của ông ta: Người Kiều gia phải luôn đứng ở trên đỉnh, chỉ có thể mạnh mẽ không thể yếu ớt, nhất là nam nhi, cho nên Kiều Sanh yếu ớt không đáng một đồng, là một phế vật.

Nhưng hiện tại...

Kiều Mạc Nhiên bắt đầu đánh giá lại đứa con chưa bao giờ được ông ta chú ý tới.

Mặt dính vết bẩn, quần áo trên người bị cháy xém vô cùng thâm, đáng vẻ khốn đốn cực kỳ, nhưng nét mặt y vẫn thản nhiên, bình tĩnh, không giống như một người vừa gặp nạn. Mắt y lạnh lùng, không hề có một chút sợ hãi với người cha như ông ta, khoe môi còn hơi câu lên, thậm chí là còn thoáng hiện nét cười trào phúng.

Đây... Là cùng một người sao?

Trên gương mặt vạn năm không đổi của Kiều Mạc Nhiên cuối cùng cũng hiện vài phần kinh ngạc, thậm chí là ông ta cũng không thấy giận với thái độ nói năng lỗ mãng ban nãy của Kiều Sanh.

Kiều Sanh thản nhiên liếc Kiều Mạc Nhiên một cái, xoay người bỏ đi.

Hiện tại y rất khó chịu, nếu là trước đây, y có thể cho ông ta một chút mặt mũi, nhưng giờ y thật sự khó thở, khí quản tổn thương khiến toàn bộ thần kinh toàn thân y đều đau đớn, đến hít thở cũng khó khăn, y không muốn vờ vịt gì thêm nữa. Y không phải dạng người tuyệt tình, nhưng tuyệt đối có thể xưng là lạnh lùng, nếu đã biết thái độ đối phương với mình lạnh nhạt, vậy y cũng không cho họ vẻ ôn hòa, y không phải mấy nữ diễn viên thánh mẫu chịu khổ trong mấy bộ phim thiếu náo.

Kiều Sanh đi xa rồi, bác sĩ cứng người đứng cạnh bên mới phục hồi tinh thần lại, vội vàng đuổi theo.

Những người còn lại nhìn theo bóng dáng mảnh mai, bỏ đi trong tư thế tao nhã, ai cũng im lặng không nói gì. Kiều Mạc Nhiên như đang suy nghĩ gì đó, ánh mắt Kiều Tử Việt có chút phức tạp, còn Kiều Uất Lệ thì vẻ mặt kỳ lạ, khó tin.

Qua một hồi sau, Kiều Mạc Nhiên mới lên tiếng, nói với Chu quản gia đang lo lắng đứng cạnh bên, “Chu Toàn, phái người đi điều tra nguyên nhân nhà ẩm bốc cháy!”

“Vâng, thưa lão gia!” Chu quản gia đáp.

...

Mấy ngày kể đó, Kiều Sanh đều nằm trong bệnh viện. Trong khoảng thời gian này, chỉ có chú Chu là đến thăm y.

Vết thương của Kiều Sanh không nghiêm trọng, nghỉ ngơi mấy ngày là khỏe lại rồi. Nhưng y vẫn cố ý ở lại bệnh viện thêm mấy ngày, dù sao thì bệnh viện mà y ở cũng là bệnh viện tư nhân ở gần đó, chỉ chuyên phục vụ cho người giàu, giường lúc nào cũng trống trải.

Sau khi xuất viện, chuyện đầu tiên mà Kiều Sanh làm chính là bảo chú Chu tìm cho y một huấn luyện viên karate và một gã lính đánh thuê.

Người đầu dạy y môn võ karate, người sau dạy y kỹ thuật bắn súng và đánh găng người.

Sau chuyện này, y phát hiện mình còn chưa đủ mạnh, bởi vậy trong một thời gian ngắn, y phải cố để mình trở nên thật mạnh mẽ. Người phóng hỏa nhất định là người Kiều gia, lần này không thành công khẳng định là sẽ có lần sau, y không thích cái cảm giác ngồi chờ chết, y muốn chủ động ra quân.

Có lẽ là do lương tâm trời dậy, cuối cùng Kiều Mạc Nhiên không xem Kiều Sanh như không khí nữa, cũng vừa lúc chuyện Kiều Sanh trở về không có bao nhiêu người biết, Kiều Mạc Nhiên định tổ chức cho y một tiệc rượu, chính thức tuyên bố y trở về.

Kiều Sanh không cho là thế, nhưng nếu Kiều Mạc Nhiên đã chủ động lấy lòng y, thì y cũng không đến mức không biết điều, mà từ chối.

Y của hiện tại, vẫn chưa có năng lực thế này.

Mỗi ngày, phần lớn thời gian Kiều Sanh đều ở trong phòng huấn luyện, theo ý y, huấn luyện viên karate và tay lính đánh thuê nọ đều sử dụng phương thức huấn luyện ‘Địa ngục’ với y, ở phương diện này, y cũng rất có thiên phú, tốc độ học tập kinh người, nhất là kỹ thuật bắn súng, chỉ mới mấy ngày huấn luyện mà đã như mấy tháng.

Huấn luyện viên karate tên Đằng Mộc Đạt Dã, là người Nhật Bản, có tính tỉ mỉ và cẩn thận của một võ sĩ Nhật Bản, còn tay lính đánh thuê nọ là một người Trung Quốc chính cống, tên Đỗ Nhất Sam, từng có nhiều kinh nghiệm ám sát, đối tượng thường là các phú hào ngoại quốc hay các nhân vật chính trị quan trọng, hầu như chưa từng thua trận lần nào, xếp NO.1 trong giới. Về sau, trong một lần làm nhiệm vụ bị sự cố bất ngờ, gã thất bại, do cánh tay bị thương mà không thể không xin giải nghệ sớm. Hai người này rất thường thức tư chất của Kiều Sanh, cho nên đã trở thành bạn của y.

...

Buổi tối trước tiệc rượu một ngày, Kiều Sanh đi ngủ sớm hơn bình thường, nhưng lúc ngả lên giường, có lần tới lộn lui thế nào, y cũng ngủ không được.

Thần kinh của y luôn rất căng thẳng, không cách nào bình tĩnh lại, chuyện này quá kỳ lạ, trong mơ hồ, trực giác nói cho y biết, đêm nay sẽ có chuyện gì đó xảy ra...

24. Chương 24

.

Đồng hồ gõ tích tắc, kim đồng hồ chỉ một giờ khuya.

Nhưng Kiều Sanh vẫn không thấy buồn ngủ, y mở to mắt, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Ngoài ấy, bóng đêm mờ mịt, một vầng trăng treo giữa trời, ánh trăng như nước xuyên qua lớp kính cửa chiếu vào phòng, để lại mấy vệt sáng lốm đốm trên sàn nhà.

Kiều Sanh lại không có tâm trạng ngắm trăng.

Y đang đợi.

Giờ y đang lo lắng, y tin chắc là đêm nay mình sẽ vướng phiền.

Y tin tưởng vào trực giác của chính mình.

Qua khoảng một phút, ngoài cửa sổ có tiếng sột soạt vang lên, tiếng cực nhỏ, nếu không nghe kỹ sẽ nghĩ đó là tiếng gió.

Cuối cùng cũng tới...

Kiều Sanh thầm cười lạnh, nhìn ra ngoài cửa sổ, không chớp mắt.

Có một bóng người đứng ngoài đó, nhìn tương thì là một gã đàn ông. Kiều Sanh hơi nheo mắt lại, bình tĩnh luồn tay vào dưới gối, ở đó đang giấu một khẩu súng ngắn.

Và y định dùng kẻ kiêu linh này để thử kết quả đặc huấn trong mấy hôm qua...

Người nọ dùng dụng cụ mở cánh cửa thủy tinh ra, thao tác nhuần nhuyễn.

Sau đó, gã ta cẩn thận tháo lớp kính, đưa tay vào trong cửa sổ, mở chốt.

Cửa sổ mở ra.

Kiều Sanh nhắm mắt lại giả vờ đang ngủ, nhưng kể từ khi gã nọ nhảy vào phòng, cả người y cứng lại. Súng đã sớm lên đạn, y nắm chặt khẩu súng trong tay, dưới lớp chăn âm thầm điều chỉnh phương hướng, nhắm ngay vị khách không mời mà tới.

Người nọ không biết là y còn thức, đứng trước cửa sổ, lấy khẩu súng trong áo ra, nhắm ngay vào y.

Kiều Sanh không hề nhúc nhích.

Két! Phanh!!!

Một âm thanh rất nhỏ vang lên, là tiếng lên đạn của đối phương.

Kiều Sanh bắt đầu ấn cò.

Súng Kiều Sanh dùng là dạng súng lục giảm thanh, nhưng hoặc ít hoặc nhiều vẫn sinh ra một chút tiếng động.

Người nọ nghe được.

Trong khoảnh khắc, viên đạn đã bay về phía vị khách không mời, mà tốc độ phản ứng của người nọ cũng rất cao, cố tránh sang bên. Viên đạn của Kiều Sanh xoẹt ngang qua người anh ta, lẳng lặng cắm vào bức tường phía sau.

Kiều Sanh nheo mắt, vén chăn, nhảy ngay xuống giường.

Người nọ lại lặn một vòng, dừng trước chân giường, bắn về phía Kiều Sanh, nhưng Kiều Sanh cũng tránh thoát.

Trong phòng rất tối, chỉ có ánh trăng chiếu vào, mắt của Kiều Sanh giống như máy ra-đa truy tìm tung tích đối phương, sau đó lại nã thêm một phát súng.

Sau quá trình giao chiến, hai người bắn khoảng mười phát đạn, nhưng không bắn trúng đối phương, thậm chí có viên phát còn bắn trúng đèn treo trên trần nhà, khiến cả gian phòng toàn là mảnh thủy tinh.

Hai người chỉ còn lại một viên đạn.

Giờ là thời khắc quyết đấu cuối cùng.

Không biết người nọ đã trốn đâu mất rồi, Kiều Sanh híp mắt, tìm tòi bóng dáng của đối phương.

Chỉ cần tìm được, thì một phát súng giải quyết cho xong...

“Thật không ngờ là cậu lại lợi hại như vậy, sớm biết thế tôi sẽ mang thêm một khẩu súng!” Sau một hồi giằng co, có một giọng nam trầm thấp ở cách đó không xa truyền tới, trong giọng nói mang theo vài phần chán nản.

Kiều Sanh đưa súng về nơi âm thanh phát ra, bóp cò...

“Đợi đã, chúng ta ngừng bắn, cậu không giết được tôi đâu!”

Mới bóp cò được một nửa, Kiều Sanh buông ra, hỏi: “Anh không thấy là mình đã quá tự tin rồi sao?”

“Đương nhiên là không...” Người nọ từ từ đi khỏi bóng đêm, chìa súng về phía Kiều Sanh.

Kiều Sanh nhú mày.

Trong phòng khá tối, y không nhìn thấy mặt người nọ, chỉ loáng thoáng nhìn thấy bóng dáng của đối phương. Người nọ rất cao, thân hình mảnh mai, mặc quần áo sẫm màu, trên người tỏa ra hơi thở nguy hiểm, giống y như Đỗ Nhất Sam.

Là sát thủ sao?

Kiều Sanh nhớ Đỗ Nhất Sam từng nói, những người như anh ta bất kể có che giấu thế nào, thì hơi thở kinh khủng đó cũng không hoàn toàn giấu hết, đó là lệ khí tích lũy sau một một thời gian dài giết người, có lẽ người bình thường rất khó nhận ra, nhưng nếu là những người từng trải qua huấn luyện, sẽ đủ nhạy cảm để nhận ra.

“Ai phải anh tới?” Kiều Sanh bình tĩnh hỏi.

“Ngại quá, chuyện này tôi không thể nói!” Đối phương cúi đầu, cười một tiếng, rồi bổ sung: “Đây là quy tắc của chúng tôi, tuyệt không để lộ tin tức cổ chủ!”

“Hử? Anh muốn ôm bí mật này xuống địa ngục?” Kiều Sanh không hề khách khí, nói.

“Đừng thốt ra lời tuyệt tình thế chứ, trong súng của hai người chúng ta đều chỉ còn một viên đạn, cậu có thể bắn trúng tôi, đương nhiên tôi cũng có thể bắn trúng cậu!”

Kiều Sanh không nói.

Tên sát thủ nọ lại nói tiếp: “Hơn nữa, tôi khẳng định là cậu không thể làm tổn thương được tôi, phản ứng và tốc độ của tôi hoàn toàn có thể tránh khỏi viên đạn đó!”

Giọng của anh ta rất êm tai, cho dù đang lúc khẩn trương nhưng cũng ẩn chứa vài phần lười biếng, Kiều Sanh nhìn gương mặt bị bóng đêm che khuất, ngẫm, đây hẳn là một thằng đàn ông rất khá...

“Chúng ta cứ tiếp tục giằng co như thế cũng vô ích!”

“Vậy anh muốn thế nào?” Kiều Sanh không hề lơ là cảnh giác.

“Cậu là mục tiêu đầu tiên có thể cùng tôi bắt phân thắng bại, đây đúng là ngoài dự tính của tôi. Người thuê tôi bảo cậu là một phế vật, yếu đuối, nhát gan, giờ xem ra, những lời đó hoàn toàn là giả. Nếu như cổ chủ đã cố tình nói dối, vậy nhiệm vụ lần này xem như xóa bỏ. Cho nên, chi bằng chúng ta đều buông súng, tôi sẽ lập tức đi ngay, còn cậu thì tiếp tục ngủ, xem như chuyện gì cũng chưa xảy ra, thế nào?” Người nọ thần nhiên nói ra lời đề nghị khiến người ta phải dở khóc dở cười.

“Nếu tôi nói không thì sao?” Kiều Sanh đâu thể để mình bị xoay vòng vòng như thế, người này hại y mất ngủ cả đêm, y đâu thể dễ dàng bỏ qua cho anh ta như vậy.

Ít nhất phải ‘tặng’ cho anh ta một viên đạn trước rồi nói sau...

Nhưng nếu cứ giằng co như vậy mãi cũng vô ích, Kiều Sanh suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn đồng ý lời đề nghị của anh ta.

Hai người cùng buông súng xuống.

Sau đó, Kiều Sanh mở đèn bàn lên.

Ánh đèn dịu dàng chiếu sáng cả gian phòng, hai người này giờ chỉ nhìn thấy giọng nói của đối phương cuối cùng cũng nhìn rõ mặt nhau.

Thật bất ngờ, tên sát thủ ấy còn rất trẻ, Kiều Sanh cảm thấy người này chỉ khoảng ngoài hai mươi thôi. Gương mặt tuấn tú cực kỳ, nước da trắng nõn như ngọc, ngũ quan tinh xảo như nhân vật trong tranh, con ngươi đen tuyền, mái tóc mai để dài cơ hồ sắp che đi đôi mắt, nhưng lại không cách nào che được nhuệ khí của anh ta. Đôi môi mỏng hơi câu lên mang theo nụ cười tản mạn không kiềm chế, anh ta rất cao, thân hình mảnh mai, chưa nói tới chuyện có cường tráng hay không, nhưng đường nét rất cân xứng, nếu không phải anh ta đang mặc đồ dạ hành, thì Kiều Sanh còn tưởng kẻ đứng trước mặt mình là người mẫu biểu diễn trên đài.

Mà tên sát thủ ấy cũng thấy bất ngờ với dáng vẻ của Kiều Sanh.

Mặc áo ngủ rộng rinh, bên trong là thân hình mảnh mai, cao ngất, phía trên là hai cúc áo không cài, để lộ xương quai xanh gợi cảm và một chút đồi ngực. Khuôn mặt y thật tinh xảo, nhưng lại không mất đi cái vị đàn ông, khiến người ta nhìn thoáng qua một lần muốn nhìn thêm lần nữa và biểu cảm lười biếng trên mặt y lại hấp dẫn dị thường...

Về ngoài quả là xuất sắc ngoài dự đoán...

Tên sát thủ ấy vẫn đang nhìn Kiều Sanh, trong mắt là vẻ kinh diễm không hề che giấu.

Kiều Sanh khẽ nhú mày, rõ ràng là tầm mắt của đối phương đang dừng ở nệm cổ áo mở rộng của mình.

Giống như đang dùng ánh mắt cởi quần áo y ra...

Mây nhúu ngày một chặt, Kiều Sanh cơ hồ có thể cảm giác được tầm mắt của đối phương đang quét qua da thịt y, nóng rực, khiến nơi nào đó cũng không kiềm được, hơi nóng lên.

Trong bất giác, Kiều Sanh ý thức được là người ta đang ‘dê’ mình bằng mắt, y tựa tiểu phi tiểu, nói: “Anh nhìn đủ chưa?”

Chàng sát thủ trẻ tuổi cong khóe môi lên, thốt ra một câu mờ ám: “Nếu tôi nói là chưa thì thế nào?”

Kiều Sanh mỉm cười, nhưng ánh mắt của y lại không phải thế, sát khí tỏa ra bốn phía.

Sát thủ nhún nhún vai, nhìn Kiều Sanh, diễn cảm có chút hưng phấn.

“Tôi đổi ý rồi!” Anh ta nói.

“Hử?”

“Tôi quyết định, sau này bất kể là ai thuê tôi, tôi cũng sẽ không giết cậu!”

“Tại sao?” Kiều Sanh miễn cưỡng hỏi lại.

“Bởi vì...Tôi thích cậu!” Trên gương mặt chàng sát thủ trẻ tuổi nở nụ cười không hợp với tuổi tác của mình.

Kiều Sanh trầm mặc.

“Tôi muốn cậu làm người của tôi!”

Kiều Sanh tiếp tục trầm mặt.

Cúi người, chàng sát thủ nhặt khẩu súng dưới đất lên, nhét vào hông, sau đó tiêu sái quăng cho Kiều Sanh cái hôn gió: “Tôi sẽ quay lại tìm cậu sau, tôi biết cậu tên là Kiều Sanh, nhớ kỹ tên tôi, tôi là Liên Mặc Sinh!”

Nói xong, anh ta nhảy ngay ra ngoài cửa sổ, biến mất trong bóng đêm.

Kiều Sanh nở nụ cười lạnh lùng, nhặt khẩu súng của mình lên, đi về phía cửa sổ.

Không tốn bao nhiêu thời gian, y đã có thể nhìn thấy bóng đen đi xuyên qua hoa viên.

Kiều Sanh giơ súng lên, nhắm ngay bóng đen đó, không chút do dự, bóp cò.

Tia lửa lóe lên từ họng súng, viên đạn màu bạc theo súng giảm thanh bắn ra, xuyên qua bóng đêm, rất chuẩn, không bắn nhầm mục tiêu.

Kiều Sanh lạnh lùng nhìn bóng đen lay động một chút, trên mặt nở nụ cười lạnh lùng mà tao nhã. Muốn tôi làm người của anh? Để xem anh có bản lĩnh đó hay không đã.

Lúc này, trong hoa viên, Liên Mặc Sinh tự nhiên bị trúng đạn ôm bả vai bị thương của mình, ngẩng đầu, cười khổ nhìn người đang đứng trước cửa sổ.

Xem ra mỹ nhân rất khó tính...

Muốn bắt tới tay hẳn là một chuyện không mấy dễ dàng.

Nhưng mà, thú vị...

Máu tươi theo khe hở trào ra, trong bóng đêm tạo thành luồng sáng chói mắt.

Về mặt Liên Mặc Sinh lại càng thêm hưng phấn, đó là cái vẻ khi con dã thú khát máu phát hiện miếng mồi ngon.

25. Chương 25

Sau một tuần chuẩn bị, bữa tiệc mừng Kiều Sanh trở về vẫn được cử hành đúng thời hạn.

Tiệc rượu được tổ chức ở biệt thự Kiều gia, làm rất hoành tráng, cũng mời rất nhiều khách. Kiều gia vốn là thế gia vọng tộc bậc nhất, sức ảnh hưởng không cần phải nói, Kiều Mạc Nhiên rất coi trọng bữa tiệc này, bỏ công không ít, phô trương tới gần như đốt tiền, cho nên khách tới đây đều là các nhân sĩ thuộc giới thượng lưu, tất nhiên là còn có một số đội cầu tử, khúu giác nhảy bèn không cần mời cũng tới.

Tám giờ tối hôm đó.

Trong hoa viên Kiều gia đèn đuốc sáng trưng, khách lui tới không ngừng, do là tiệc rượu ngoài trời, nên cũng bớt chèn chúc.

Là diễn viên chính của buổi tiệc đêm nay, nhưng Kiều Sanh vẫn chưa xuất hiện, y còn trong phòng mình, đang ngồi trước cửa sổ, tay bưng một ly rượu đỏ, lạnh lùng nhìn những vị khách bên dưới.

Y không tin buổi tiệc Kiều Mạc Nhiên tổ chức đêm nay chỉ đơn thuần là chúc mừng cho y, từ ngày y trở về tới giờ, thái độ của ông ta vẫn luôn rất lạnh lùng, sao có thể đột nhiên đổi tính? Hay là do y và ông ta mới nảy sinh xung đột không bao lâu.

Kiều Sanh đứng trên cao nhìn Kiều Mạc Nhiên bưng rượu đỏ đứng giữa đám nhân sĩ thượng lưu ăn mặc đẹp đẽ, trò chuyện với bọn họ. Và ở cạnh họ, lúc nào cũng có một hai cô gái trẻ tuổi, cử chỉ trang nhã đến gần như là giả vờ, vừa nhìn vào thì biết ngay đó là tiểu thư nhà giàu có.

Đưa ly rượu tới bên đôi môi duyên dáng, y ngẩng đầu lên, uống một hơi cạn đáy ly. Tức thì, vị nồng của rượu lan khắp khoang miệng, cái vị ấy khiến người ta phải mê say.

Kiều Sanh vươn ngón tay thon dài khẽ vuốt ve ly thủy tinh trong suốt, khóe miệng chột câu lên một nụ cười lạnh lùng.

Y sẽ không ngoan ngoãn trở thành quân cờ cho mấy cuộc hôn nhân buôn bán của Kiều Mạc Nhiên...

“Sanh thiếu gia, nên xuống thôi!”

Cửa phòng mở ra, giọng của chú Chu truyền tới.

Đặt ly rượu xuống, Kiều Sanh thản nhiên đáp: “Ừm, tôi xuống ngay!”

...

Dưới sự hầu hạ của chú Chu, Kiều Sanh không chút để ý đổi ngay bộ lễ phục.

Nhìn mình trong kính, âu phục đen tào nhã, dáng người cao gầy, mái tóc hơi dài được gel xịt tóc giữ nếp gọn gàng, nhưng không phải quá chau chuốt đến nỗi khiến người ta cảm thấy què mùa, mà vừa hoàn mỹ. Dưới mái tóc đen là gương mặt anh tuấn như minh tinh nổi tiếng tàn sát vô số người, ngũ quan như đúc thành, đầy vị đàn ông, trên mặt y là nụ cười thản nhiên khiến cả người y tăng thêm hơi thở âm nhu, thần bí mà nguy hiểm.

Kiều Sanh không phải là một người tự kỷ, nhưng với chính mình, y không khiếm tốn chút nào. Y có bề ngoài rất được, hơn nữa còn được tới quá đáng. Tuy là với một thằng đàn ông mà nói, đây không phải là chuyện tốt gì, nhưng con người ai cũng thích những thứ xinh đẹp, biết đâu chừng gương mặt này lại trở thành bàn đạp để y bước tới thành công...

“Sanh thiếu gia, còn kéo dài nữa sợ là lão gia sẽ cho người tới gọi đấy, chúng ta mau xuống dưới đi!” Giọng của chú Chu cắt đứt suy nghĩ của Kiều Sanh.

“Ừm!” Kiều Sanh gật đầu.

...

Là con trai thứ ba của Kiều Mạc Nhiên, nhưng xưa nay Kiều Sanh chưa bao giờ được chú ý như những người con khác của ông ta, thậm chí có thể nói là không ngó tới. Lý do là y quá mức khiêm tốn, không khoa trương như Kiều Tử Việt và Kiều Uất Lệ, về một phương diện khác, y và Kiều Thục Lệ đều không vào tập đoàn Kiều thị, không có một chút quyền lực, tự nhiên giới truyền thông cũng không có ai thấy hứng thú với y.

Tiệc rượu lần này, hầu như là không ai hướng về phía Kiều Sanh, đại đa số đều là nhắm vào Kiều Tử Việt và Kiều Mạc Nhiên, thậm chí đến cả giới truyền thông cũng vậy, ánh đèn liên tục nhoáng về phía bọn họ.

Tuy nhiên, Kiều Sanh vừa xuất hiện, tình thế lập tức thay đổi ngay.

Nam nhân tuổi trẻ tao nhã mà tuấn mỹ, vừa xuất hiện lập tức hấp dẫn lực chú ý của nhiều người ở đó.

Kiều Sanh ung dung đi về phía Kiều Mạc Nhiên, chẳng ngó ngang tới ánh mắt kinh diễm người khác quàng tới.

“Cậu ta là ai vậy?”

“Không biết, Kiều gia còn nhân vật xuất sắc vậy sao?”

“Mà khoan đã, đừng nói là Kiều Sanh nha?”

“Không thể nào, Kiều Sanh xuất sắc như vậy? Tôi nhớ là cậu ta bình thường lắm...”

Xung quanh xì xào bàn tán, nụ cười của Kiều Sanh không đổi, xem như chưa nghe thấy. Lúc này, Kiều Mạc Nhiên đang nói chuyện với khách cũng đã nhìn thấy y, dừng lại, nhìn về phía y, trong mắt mang theo vài phần nghi ngại.

Kiều Sanh đi xuyên qua đám người, đi đến bên cạnh Kiều Mạc Nhiên.

“Ba!”

“Ừm!” Kiều Mạc Nhiên nhìn y, gật đầu, không khó để phát hiện ông ta khá là hài lòng với một Kiều Sanh đột nhiên trở nên xuất sắc, hỏi: “Sao xuống muộn vậy?”

“Thay quần áo hơi lâu một chút!” Kiều Sanh thản nhiên đáp, rồi đưa tay cầm lấy ly rượu đỏ ở bàn kế bên.

Kiều Mạc Nhiên nhìn người như thay da đổi thịt, tản ra khí chất tao nhã, lại lạnh lùng, tàn nhẫn, nhưng trong mắt không lúc nào không tản ra ý cười, ông ta thấy ưng ý, rồi quay sang, giới thiệu y với những người vừa rồi bị y làm ngơ, “Trịnh tổng, đây là khuyến tử Kiều Sanh!” Sau đó giới thiệu, “A Sanh, hai vị này là Trịnh tổng của tập đoàn Trịnh thị, và cháu Trịnh Lâm Na, mới từ Canada về!”

“Chào hai vị!” Kiều Sanh mỉm cười, chào hỏi với hai người họ.

“Chào cháu!” Trịnh Tổng nhìn y, đánh giá, trong mắt đầy vẻ thưởng thức, tán thưởng: “Chú nhớ mấy năm trước từng gặp cháu một lần, khi đó cháu vẫn là đứa nhỏ đầu chưa mọc đủ tóc, không ngờ chỉ trong vài năm ngắn ngủi, cháu lại trưởng thành một người xuất sắc như vậy, người ta thường nói con gái mười tám thay đổi rất nhiều, theo chú thấy câu này cũng nên dùng cho mấy cậu trai trẻ!”

“Chú quá khen rồi!” Kiều Sanh mỉm cười: “Chú cũng là bảo đao chưa lão, có ai không biết lão tổng của tập đoàn Trịnh thị năng lực hơn người? Dưới sự dẫn dắt của chú, giờ tập đoàn Trịnh thị đã phát triển thành tập đoàn nhất nhì trong nước rồi còn gì!”

Kiều Sanh lễ phép đáp lễ bằng một câu không mặn không nhạt, khiến tâm trạng Trịnh tổng – tuổi đã cao – tốt cực kỳ.

“Ồ, phải rồi, đây là tiểu nữ Lâm Na nhà chú, nếu chú nhớ không nhầm thì tuổi của hai đứa cũng không cách bao nhiêu đâu!”

“Chào cô, cô Trịnh!” Kiều Sanh mỉm cười nhìn về phía cô gái trẻ xinh đẹp, mảnh mai ở cạnh y, thản nhiên chào một câu.

“Xin chào...”

Trịnh Lâm Na lễ phép đáp lại Kiều Sanh một câu, cử chỉ mắt tự nhiên, nhưng vẻ tâm động – từ lúc trông thấy Kiều Sanh tới giờ – trong mắt cô ta chưa hề giảm.

Hai người chào hỏi lẫn nhau, hai người cha bên cạnh nhìn thấy quả thật là một đôi trời đất tạo thành.

Liếc nhìn nhau, Kiều Mạc Nhiên và Trịnh tổng cùng nở một nụ cười tuy không nói nhưng ai cũng hiểu.

Kiều Mạc Nhiên nói với hai người: “A Sanh, con và Lâm Na trò chuyện trước đi, ba và Trịnh tổng tìm Vương tổng họp mặt cái đã!”

Trịnh tổng cũng mỉm cười, nói với Kiều Sanh, “A Sanh, Lâm Na vừa mới về nước, không quen chuyện trong nước cho lắm, con bé có chỗ nào không hiểu, mong cháu chỉ bảo thêm!”

Kiều Mạc Nhiên và Trịnh tổng kiểm soát bỏ đi.

“Vâng!”

“Dạ, ba ba, chú Kiều!”

Kiều Sanh cùng Trịnh Lâm Na đáp.

Kiều Mạc Nhiên và Trịnh tổng vội vàng rời khỏi, Kiều Sanh nhìn theo bóng lưng của họ, khóe miệng chợt câu lên một nụ cười lạnh.

Trịnh Lâm Na xoay qua nhìn gương mặt tuấn mỹ của y, chủ động nói: “A Sanh, anh còn nhớ em không? Chúng ta từng gặp mặt mấy lần!”

Thật không ngờ một người trước đây hiền như cục đất, sau vài năm ngắn ngủi lại có thể trở thành một người xuất sắc như vậy, Trịnh Lâm Na không khỏi ngạc nhiên. Trước đó, cha cô có nói với cô là vào buổi tiệc tối nay sẽ giới thiệu Kiều Sanh với cô, ngay từ đầu cô đã không muốn tới, sợ dĩ cô chịu tới đây tham dự là vì cô thường thức Kiều Tử Việt. Trong ấn tượng của cô, Kiều Sanh rất kém, cô chẳng muốn nói tới, giờ cô lại thậm chí may mắn vì mình đã tới đây. Người tới không ít danh gia vọng tộc, mà Kiều Sanh lại xuất sắc như vậy, người động tâm tuyệt đối không phải chỉ có mình cô và cô chính là người chiếm thể thượng phong trước nhất.

Thấy những đối thủ khác ở xung quanh đang nhìn mình chằm chằm, Trịnh Lâm Na tự tin ưỡn ngực, dùng ánh mắt ra oai với bọn họ: Ngại quá, người đàn ông xuất sắc này là của Trịnh Lâm Na tôi...

Kiều Sanh vừa liếc một cái đã biết ngay suy nghĩ trong đầu cô ta, trong mắt y thoáng hiện vài phần trào phúng, đáp: “Dĩ nhiên rồi, tiểu thư xinh đẹp như vậy, sao tôi có thể quên cho được chứ?”

Được y khen, Trịnh Lâm Na vui như mở cờ trong bụng, cười nói: “Xem ra hai ta đều không quên được đối phương, giờ lại gặp nhau, liệu có phải là duyên phận hay không?”

Trong lời nói của Trịnh Lâm Na đầy vẻ ám chỉ.

Kiều Sanh mỉm cười, không đáp.

Hai người trò chuyện một hồi, Trịnh Lâm Na luôn chủ động mở lời, còn Kiều Sanh thì hoàn toàn ngược lại, không thích thú bao nhiêu. Lúc đầu, Trịnh Lâm Na còn rất tự tin với chính mình, nhưng càng về sau, cô ta càng gấp, thế là cô ta quyết tâm, bưng một ly rượu đổ lên, vờ như cầm không chắc, lỡ tay làm ngã xuống vấy, thế là rượu đổ trong ly vơi vào chiếc váy dài.

“A!” Trịnh Lâm Na hô to một tiếng.

Kiều Sanh nhú mày, bảo người hầu đưa khăn tay tới cho cô ta.

Trịnh Lâm Na lấy khăn lau sơ lên váy mình mấy cái, rồi nhìn y bằng ánh mắt ‘rầu rĩ’, “Ngại quá, A Sanh, váy em dơ rồi, anh có thể dẫn em vào nhà xử lý một chút không?”

Cộng với một loạt các ám chỉ vừa rồi, ý nghĩa của yêu cầu này đã quá rõ ràng.

Kiều Sanh còn chưa kịp nói gì, thì một người hầu đã đi tới trước mặt y, đưa cho y một mảnh giấy.

“Sanh thiếu gia, có một vị tiên sinh nhờ tôi đưa cho cậu!”

Người hầu là một thiếu niên trẻ tuổi, có hơi lạ mặt, Kiều Sanh cũng không nghĩ gì, mở mảnh giấy ra xem. Trên đó chỉ viết ngắn gọn một câu, “Chín giờ rưỡi, phía sau hoa viên!”

Đó là loại giấy dùng để viết thư, chữ viết cực đẹp.

Kiều Sanh nhìn thoáng qua mảnh giấy ấy, rồi khó hiểu, ngẩng đầu lên nhìn người hầu trẻ tuổi nọ.

Đối phương cũng đang nhìn y, khoe môi hơi câu lên, nở nụ cười đầy thâm ý, trên gương mặt có chút bình thường thoáng hiện vài phần nguy hiểm, tà khí...

26. Chương 26

Là một người hầu, biểu hiện của cậu trai đó có chút quá mức. Kiều Sanh cất mảnh giấy trong tay vào, cậu trai nọ lập tức nhìn y bằng một ánh mắt đầy thâm ý, rồi đi ngay.

Nhìn theo bóng lưng của cậu ta, Kiều Sanh như suy nghĩ gì đó.

“Có chuyện gì sao?” Trịnh Lâm Na khó hiểu, mở miệng.

“Không có gì!” Kiều Sanh thản nhiên đáp, y ngẩng đầu, uống một hơi cạn ly rượu đỏ trong tay.

Trịnh Lâm Na nhìn y chăm chăm, độ cong chiếc cổ của Kiều Sanh rất đẹp, đứng ở góc độ của cô nhìn, cực kỳ gợi cảm.

Người đàn ông này, quả là thượng hạng...

Kiều Sanh đặt ly rượu xuống, ngậy ra, nhìn Trịnh Lâm Na, mỉm cười: “Ngại quá, tôi có việc, xin lỗi vì không thể tiếp được cô được nữa, nếu có cơ hội, chúng ta sẽ trò chuyện tiếp!”

Nói xong, y xoay người đi.

“Chờ chút!” Giật mình, kịp lấy lại tinh thần, Trịnh Lâm Na vội vàng hô lên.

Kiều Sanh quay đầu lại.

Nhìn thẳng vào đôi ngươi tối đen của y, lúc này Trịnh Lâm Na mới ý thức được giọng của mình có hơi lớn, cô ta thấy xấu hổ, nói: “Ồ, A Sanh, lâu rồi không gặp, hôm nào chúng ta tìm cơ hội trò chuyện được không?”

Kiều Sanh mỉm cười, Trịnh Lâm Na còn định nói gì đó, nhưng khi nhìn thấy vẻ trào phúng chột lóc lên trong mắt y, cô ta ngạc nhiên, không nói thành lời, qua một lát sau mới kịp phản ứng lại.

Người luôn tao nhã, lễ phép như Kiều Sanh sao lại lộ vẻ mặt thế này, sao có thể chứ...

Trịnh Lâm Na cắn môi dưới, sắc mặt có chút khó coi.

...

Xã giao thêm mấy người khách xa lạ, Kiều Sanh nhìn thoáng qua chiếc đồng hồ.

Chín giờ mười phút.

Kiều Sanh do dự, không biết có nên tới nơi hẹn hay không.

Có lẽ y đã đoán được người viết mảnh giấy đó là ai, còn có cả tên người hầu đưa mảnh giấy tới...

Ha ha...

Lần trước ăn một phát đạn còn chưa đủ sao? Chẳng lẽ muốn...Tôi cho anh thêm một phát nữa?

Trong mắt Kiều Sanh thoáng hiện ý cười đùa cợt, cuối cùng y quyết định tới nơi hẹn.

Tuy nhiên, trước đó, y muốn về phòng lấy súng. Trong ngăn kéo ở đầu giường y luôn đặt một khẩu súng ngắn, lúc nào đạn cũng lấp đầy.

Kiều Sanh đi trở về phòng.

“Mới đó đã muốn về phòng rồi sao? Không ngờ cậu lại là trạch nam!”

Một giọng nói trầm thấp vang lên phía sau Kiêu Sanh, bả vai y bị giữ chặt, sau đó, một người trẻ tuổi, thân hình cao lớn đã đi tới trước mặt y, trong đôi ngươi sâu thẳm chứa đầy ý cười.

Đó là Kiêu Tử Việt.

“Thế nào? Không trốn tránh tôi nữa?” Kiêu Sanh vạch trần.

“Sao cậu lại cảm thấy là tôi sẽ trốn tránh cậu?” Kiêu Tử Việt hỏi lại.

“Chẳng lẽ không đúng?” Kiêu Sanh nhú mày.

“Cậu đừng tưởng là ai cũng mê mẩn cậu, mấy ngày qua tôi bận việc, không có thời gian ngó tới cậu mà thôi!” Kiêu Tử Việt nói.

Kiều Sanh không nói, nhìn anh ta bằng ánh mắt tựa tiểu phi tiểu, trong ánh mắt mang theo vẻ trêu chọc, như đã nhìn thấy hết thấy.

Bị nhìn thấu, Kiêu Tử Việt có chút khốn đốn, ý cười trên mặt cũng tán mất hết, thay vào đó là vẻ lo lắng nơi đáy mắt.

Kiều Sanh nhích bả vai, giẫy khởi tay anh ta, không định dây dưa gì với anh ta cả.

Kiều Tử Việt im lặng nhìn theo bóng lưng của y, nắm chặt tay...

...

Kiều Sanh tới nơi hẹn, chờ đúng một phút.

Do đang là tiệc rượu, tất cả mọi người đều ở trong nhà hoặc phía trước hoa viên, cho nên ở phía sau hoa viên rất vắng.

Xung quanh chỉ có mình y, Kiêu Sanh đứng trước cột đèn, chờ người nọ xuất hiện.

Gió thổi, cành lá xung quanh rung lên rào rạc.

Kiều Sanh nhìn quanh một vòng, nheo mắt lại, cười lạnh: “Hẹn người ta tới đây, còn mình thì trốn ở một nơi bí mật gần đó, loại trò chơi ngây thơ thế này không thấy chán sao?”

Vừa dứt lời, ở một bụi cây cách đó không xa truyền tới tiếng cười, lập tức có người bước ra ngoài.

“Khiến mỹ nhân ngoan ngoãn đứng đây chờ tôi, chính là một chuyện cực kỳ hạnh phúc!”

“Hử?” Kiêu Sanh cười lạnh.

Đối phương chính là cậu trai người hầu lạ mặt ban nãy, nhưng giọng nói và ánh mắt đó Kiêu Sanh không thấy xa lạ gì, chỉ cần tiếp xúc một lần, y đã nhớ kỹ.

“Chẳng lẽ tên sát thủ nào cũng rảnh như vậy? Ở không tới đây chơi trò thay đổi sắc mặt?” Kiêu Sanh hờ hững chế giễu.

“Đương nhiên là không rồi!” Liên Mặc Sinh mỉm cười, giọng điệu gần như trêu chọc, “Thật không ngờ mỹ nhân vừa liếc một cái đã nhận ra, đây có phải là tâm hữu linh tê hay không?”

Kiều Sanh cũng cười, nhưng trong nụ cười ấy không có một chút độ ấm nào: “Bản thân tôi càng muốn ghim một viên đạn vào trái tim anh!”

“Thích đạn sao?” Liên Mặc Sinh nhú mày: “Cưng à, cưng cũng rất có tâm hồn nghệ sĩ đấy!”

“Vậy sao?” Kiêu Sanh lấy khẩu súng trong túi ra, nở nụ cười mỉa mai hoặc tàn nhẫn: “Nếu anh đã thích, vậy tôi sẽ để anh xuống Địa Ngục cho có ‘tâm hồn nghệ sĩ’!”

27. Chương 27

Nhìn hòng súng tối om, Liên Mặc Sinh lắc đầu, cười khổ.

“Tôi nói nè mỹ nhân, cậu đừng động một tí thì chơi món này có được không? Tôi là sát thủ, đứng Top 10 trên thế giới, cậu cho là với năng lực hiện tại, cậu giết được tôi sao?”

“Không thử làm sao biết?” Kiều Sanh cười lạnh.

“Cậu sẽ không giết được tôi!” Liên Mặc Sinh nhún vai, tự tin nói.

Kiều Sanh bóp cò súng.

Trong khoảnh khắc viên đạn bay ra khỏi nòng súng, Liên Mặc Sinh xoay một cái, nghiêng đầu.

Viên đạn lướt qua bên tai Liên Mặc Sinh, cơ hồ là dán ngang gương mặt của anh ta, anh ta có thể cảm nhận được hơi ấm quanh viên đạn đó.

Phản ứng cực nhanh...

Trong mắt Kiều Sanh có chút hưng phấn, không chút do dự bắn ra phát súng thứ hai, thứ ba.

Liên Mặc Sinh đều tránh thoát, động tác nhanh tới nỗi khiến người ta phải lú lẫm.

“Tôi nói rồi, với phản ứng của tôi, hoàn toàn có thể tránh được viên đạn!” Né phát súng thứ tư, nụ cười trên mặt Liên Mặc Sinh càng sâu hơn, ánh mắt nhìn về phía Kiều Sanh mang theo vẻ thản nhiên cùng khiêu khích.

Kiều Sanh thu súng lại.

Trong tĩnh lặng, Liên Mặc Sinh thoáng thở phào một hơi.

Tuy là anh ta có thể tránh khỏi, nhưng điều này đúng là một chuyện rất mạo hiểm, vừa rồi, thiếu chút nữa anh ta đã bị bắn trúng.

Lần trước, cánh tay bị Kiều Sanh bắn trúng vẫn chưa lành hẳn, là một sát thủ, cho dù là vết thương cũ cũng có thể mang tới hậu quả trí mạng, có thể chấm hết kiếp sống sát thủ, đây là chuyện không thể nói đùa.

Kiều Sanh tạm thu đi sát khí, tựa vào cột đèn, miễn cưỡng nhìn Liên Mặc Sinh.

Y quyết định, tạm thời không giết người này. Tuy là thái độ, cử chỉ tùy tiện của gã ta làm y ghét, nhưng thân thủ lợi hại ấy đã thành công khơi lên hứng thú của y.

Có lẽ, có thể để y đùa một chút...

Kiều Sanh nở nụ cười đầy thâm ý. Liên Mặc Sinh đánh bạo, đi về phía y.

Kiều Sanh nhìn anh ta.

Nhìn gần, gương mặt này rất đặc biệt. Tuy chỉ là cái nhìn thoáng qua, nhưng gương mặt ấy đã khiến Kiều Sanh phải khắc sâu vào trong đầu, có thể khiến gương mặt vô cùng tuần tú trở thành thế này, Kiều Sanh không khỏi khâm phục tài hóa trang xuất quỷ nhập thần của Liên Mặc Sinh.

Liên Mặc Sinh đi đến trước mặt Kiều Sanh, dừng lại.

Hai người chênh lệch không bao nhiêu, nhưng Kiều Sanh có hơi thấp hơn một chút. Y ngửa đầu, Liên Mặc Sinh cúi đầu, hai tầm mắt nhìn thẳng nhau, không một tiếng động, giằng co...

Trầm mặc một hồi, Liên Mặc Sinh nói: “Biết không, nhìn gần, trông cậu đẹp hơn!”

Là một thằng đàn ông, Kiều Sanh không thích cách khen đấy của anh ta. Trong mắt y, chữ ‘đẹp’ đó chỉ có thể dùng trên người phụ nữ, còn dùng trên người một thằng đàn ông, chính là một dạng sỉ nhục.

Hơn nữa, ánh mắt của Liên Mặc Sinh có chút ngả ngớn, như thế càng khiến y có cảm giác như mình là một thiếu nữ nhà lành bị tên lãng tử trêu chọc...

Tuy không để lộ cảm xúc ra ngoài, nhưng Liên Mặc Sinh cũng cảm nhận được hơi thở khó chịu đó, anh ta cong khóe môi lên.

“Giận à?”

Kiều Sanh thản nhiên đáp: “Tôi đang nghĩ, nên dùng cách nào, để anh có thể biến khỏi thế giới này một cách nhanh nhất!”

Liên Mặc Sinh cố tình gác giọng nói lạnh lùng của y sang bên, đưa tay vuốt ve mặt y.

Da của Kiều Sanh rất khá, bóng loáng, mềm mịn, cảm xúc êm dịu đó khiến Liên Mặc Sinh thấy hưng phấn, lại kết hợp với gương mặt biếng nhác của mỹ nhân, quả là một thứ thuốc thôi tình...

Liên Mặc Sinh mỉm cười: “Nhắm mắt lại, tôi có thể lập tức biến mất khỏi thế giới của cậu!” Dừng một chút, anh ta cúi đầu, kê sát mặt Kiều Sanh, nói khẽ vào tai y bằng giọng điệu trầm thấp: “Sau đó, tôi có thể đi vào tim của cậu, còn cả...thân thể cậu, đêm nay, cậu thật hấp dẫn!”

Ngôn ngữ gần như trắng trợn, khiến đôi mắt lạnh lùng của Kiều Sanh khẽ nheo lại.

Liên Mặc Sinh cướp lấy bờ môi y.

Vào lúc đó, Kiều Sanh đã bình tĩnh đưa tay vào túi cầm lấy khẩu súng, nhưng nửa chừng đã bị Liên Mặc Sinh cảnh giác, đánh văng xuống đất.

Liên Mặc Sinh hôn Kiều Sanh, hương rượu còn lưu trên khóe môi y đã khơi lên dục vọng của anh ta.

Động tác của Liên Mặc Sinh không thô bạo, nhưng tấn công mãnh liệt. Cảm giác chiếc lưỡi di chuyển tới lui trên môi mình đang cố xâm nhập vào, Kiều Sanh nhú mày.

Y không bày xích động tác hôn môi, nhưng điều kiện tiên quyết phải là do y tự nguyện, vả lại phải là phía chủ động. Giờ Liên Mặc Sinh không chỉ đang cưỡng hôn y, thậm chí, còn muốn tiến thêm một bước...

Đây đúng là quá...

28. Chương 28

.

.

Liên Mặc Sinh ngày càng quá đáng, đầu lưỡi lướt quanh bờ môi Kiều Sanh, cố gắng đẩy khướp hàm y ra.

Kiều Sanh nhú mày ngày một chặt.

Thật hiển nhiên, lực của Liên Mặc Sinh mạnh hơn y, nếu như đánh gần người, y tuyệt đối không phải là đối thủ của anh ta.

Dường như có chút nguy hiểm...

Kiều Sanh bình tĩnh, phân tích tình thế trước mắt. Liên Mặc Sinh giữ chặt bờ vai y, đè y lên cột đèn, khiến lưng y đau ê ẩm.

Mà Liên Mặc Sinh, nửa thân dưới đã bắt đầu có phản ứng...

Bị cưỡng hôn một hồi lâu, Kiều Sanh vẫn không có phản ứng. Dù có chút kinh ngạc, nhưng lá gan của Liên Mặc Sinh vẫn rất lớn, hai tay anh ta lần xuống, vén âu phục của y lên, chui vào.

Lòng bàn tay chạm vào da thịt mượt mà, bóng loáng, Liên Mặc Sinh hơi mạnh tay một chút, ngón tay lập tức chìm vào trong độ co giãn của da thịt Kiều Sanh.

Anh ta khê nắm eo y, độ cong ấy, chứng minh đường nét eo y có bao nhiêu hoàn mỹ: Không có gì là dư thừa, có chính là sự mềm dẻo, tinh tế, dư một phần thì ngại béo, mà thiếu một phần thì ngại gầy.

Rõ ràng nhịp thở của Liên Mặc Sinh hơi nhanh một chút, anh ta chợt nhớ lại cái cảnh Kiều Sanh chỉ mặc bộ đồ ngủ mỏng manh mà anh ta đã thấy lần trước.

Không phải nghi ngờ, nếu cởi hết những lớp quần áo dư thừa, khối thân thể này sẽ mê người bao nhiêu...

Đôi mắt của Liên Mặc Sinh hơi tối đi một chút, anh ta cúi đầu, đôi môi cực nóng từ từ trượt xuống chiếc cổ thon dài của Kiều Sanh.

Kiều Sanh không thất cà vạt, cúc áo sơ mi cũng không cài hết, mà để lại hai nút ở phía trên, thế nên cổ áo hơi mở rộng, để lộ xương quai xanh lúc ẩn lúc hiện dưới tầm mắt anh ta.

Liên Mặc Sinh vùi mặt vào cổ Kiều Sanh, hương thơm nam tính ấy đã khiến cho ngọn lửa thiêu đốt dưới thân anh ta càng thêm kịch liệt.

Thì ra là dùng nước hoa...

Là một người đàn ông chân chính, Liên Mặc Sinh luôn rất phản cảm với thứ gọi là nước hoa ấy, cho dù đó có là thứ nước hoa nổi tiếng dành cho nam giới. Nhưng hiện tại, lần đầu tiên anh ta phát hiện, có một số ít nam giới càng thích hợp dùng thứ này hơn là phụ nữ và Kiều Sanh đang bị anh ta ôm vào lòng không thể nghi ngờ chính là một trong số đó.

Liên Mặc Sinh như mê đắm, hít lấy mùi hương hấp dẫn, đầu lưỡi cũng không quên lướt qua xương quai xanh của y, để lại một vết nước đọng sáng chói...

Bấy giờ, sức chịu đựng của Kiều Sanh cũng đã đi tới giới hạn...

Y vẫn chưa phản kháng, bởi vì y cảm thấy đây là chuyện chỉ có kẻ yếu mới làm, cho nên y khinh thường lắm vậy. Nhưng cũng không có nghĩa là y để mặc cho người ta làm gì làm, y là đang chờ đợi thời cơ.

Mà lúc này, giống như đã tới lúc...

Liên Mặc Sinh đang điên cuồng tấn công xương quai xanh và đôi ngực của y, hơi thở ồ ồ phun ở giữa ngực y, sau đó lan dần quanh các thớ thịt. Dĩ nhiên, cũng có một số lan tới cổ y, còn đa số thì tấn công mãnh liệt vào trong lớp áo sơ mi.

Da thịt của y, cũng vì vậy mà có chút ẩm ướt...

Do bị Liên Mặc Sinh trêu chọc mà thân thể của Kiều Sanh trở nên có chút mất cảm, nhưng y cũng không hề sa vào đó, đầu óc của y rất tỉnh táo, hướng hồ, y cũng không có ý định tiếp tục làm tới với Liên Mặc Sinh.

Tên sát thủ không biết trời cao đất rộng này rất quá đáng, y muốn cho anh ta một bài học ‘nhỏ nhỏ’...

Kiều Sanh từ trên cao nhìn xuống kẻ đang vùi đầu trong ngực mình, khóe môi cong cong, vẽ nên một nụ cười lạnh như băng.

Thả lỏng cảnh giác rồi à?

Vậy thì xuống Địa Ngục đi...

Kiều Sanh khê ôm lại Liên Mặc Sinh, tay phải trượt ra phía sau, tốc độ rất chậm, lực cũng rất nhẹ, như là đang vuốt ve.

Liên Mặc Sinh không có phản ứng, dường như là không phát hiện.

Ngón tay của Kiều Sanh dừng lại trên sống lưng của Liên Mặc Sinh, trong lòng bắt đầu đếm từng nhịp một, mãi cho đến khi đếm tới con số cuối cùng, thì y bắt đầu ấn mạnh xuống...

Ngay khi Kiều Sanh cho là mình đã thành công thì cổ tay của y lại bị nắm chặt.

Kiều Sanh có chút kinh ngạc.

Liên Mặc Sinh ngẩng đầu lên, nở nụ cười vô lại, “Cậu nghĩ là có thể ám toán tôi đơn giản thế sao? Cưng à, cưng xem thường tôi quá rồi đấy! Đừng quên tôi là sát thủ, chút thủ đoạn thế này, chẳng qua chỉ là trò hài với tôi mà thôi!”

Ám sát thất bại, mặt Kiều Sanh hơi nhăn một chút.

Liên Mặc Sinh cười híp mắt, nhìn y.

Tuy là vẻ ngoài y vẫn không thay đổi, nhưng rõ ràng là tâm trạng của mỹ nhân đang rất xấu, ánh mắt lạnh tới dọa người.

Ý cười trên mặt Liên Mặc Sinh lại càng sâu hơn.

Dường như, ngày càng thú vị nha...

29. Chương 29

.

.

Kiều Sanh đúng là có chút tức giận, nhưng cũng chỉ là giận trong mấy giây ngắn ngủi mà thôi.

Y đã bình tĩnh lại.

Tay trái của Liên Mặc Sinh đang ở phía sau y, còn giữ chặt cổ tay.

Chẳng qua, là giữ không chặt lắm...

Kiều Sanh bình tĩnh, xoay xoay cổ tay, cổ giấy khỏi gông xiềng.

Chiều này là y học được từ người lính đánh thuê trên con thuyền nhập cư trái phép, trước đó y cũng đã thử trên người Kiều Tử Việt rồi, hiệu quả cũng khá lắm, người bình thường khó mà bắt được y.

Nhưng lần này y lại thất bại, ngón tay của Liên Mặc Sinh như dính chặt trên cổ tay y, bất kể y có cực quậy thế nào, cũng không thoát khỏi.

Kiều Sanh không nói gì, nhìn Liên Mặc Sinh.

Liên Mặc Sinh mỉm cười, nói: “Cưng à, gỡ thủ đoạn trước mặt tôi, cưng còn chưa đủ kinh nghiệm đâu!”

Giọng rất nhẹ, nhưng nội dung lại khiến người ta giận điên người, tức không đền mạng.

Trong mắt Kiều Sanh, chứa đầy hàn ý.

Liên Mặc Sinh đưa tay phải nắm cầm y, mặt đưa tới, liếm liếm khóe miệng y, cảm thán: “Ngon thật, sao trước đây tôi lại không phát hiện, dưa hấu xanh lại ngọt như vậy chứ!” Nói xong, ngón cái còn khê lướt qua bờ môi Kiều Sanh, giọng thấp dần, “Để cho tôi nhịn không được, muốn một ngụm nuốt hết...”

Bị anh ta sờ, Kiều Sanh thấy khó chịu vô cùng, y hạ mi, lông mi thật dài che đi đôi mắt.

Liên Mặc Sinh nhìn không khỏi có chút si mê.

Người này, thật sự là thượng hạng...

Liên Mặc Sinh chuyển tay xoay tay Kiều Sanh ra sau, đè lên người cậu.

Đây là tư thế bá vương ngạnh thượng cung rõ ràng, kế tiếp sẽ làm gì, ai cũng hiểu.

Kiều Sanh tức điên trong lòng, nhưng khóe môi lại từ từ câu lên.

Y thè lưỡi, đầu lưỡi liếm liếm đầu ngón tay đang đặt trên môi mình, đồng thời y cũng ngược mặt lên, nhìn Liên Mặc Sinh, trong mắt chứa đầy khiêu khích...

Có thể nào cũng không ngờ được y sẽ phản ứng thế này, Liên Mặc Sinh lặng đi một chút.

Kiều Sanh lại liếm liếm ngón cái anh ta.

Đầu lưỡi mềm mại lướt qua đầu ngón tay mẫn cảm, ẩm áp mà ướt át, nhiệt độ còn lưu lại nơi đó, khiến anh ta thiếu chút nữa không kiềm chế được.

Kiều Sanh mỉm cười, đôi ngươi tối đen nhìn thẳng anh ta, ánh sáng dịu dàng khẽ chiếu vào trong mắt y, giống như bầu trời đêm lúc này, thần bí, u ám, nhìn không thấy đáy.

Kiều Sanh liếm liếm môi mình, giọng nói trầm lắng mà hấp dẫn, “Chiêu này, có hữu dụng với anh không?”

Liên Mặc Sinh cố nén xuống xúc động mãnh liệt nơi bụng dưới, nhúu mày: “Cậu định câu dẫn tôi sao?”

“Vậy anh có thể mắc câu hay không đây?” Kiều Sanh nở nụ cười cực kỳ mỉa mai.

“Nếu tôi nói sẽ thì thế nào?” Liên Mặc Sinh hít sâu một hơi, đè chặt Kiều Sanh vào cột đèn, thân thể hai người dán chặt, chỉ còn cách lớp vải, đùi của Kiều Sanh chen vào giữa hai chân Liên Mặc Sinh, cảm nhận được nhiệt độ từ nơi đó truyền tới.

Xem ra, đang rất ‘kích động’ nha...

Kiều Sanh thâm cười lạnh một chút, thừa dịp Liên Mặc Sinh bị *** quẩn thân, y thần nhiên rút tay ra khỏi tay anh ta.

Liên Mặc Sinh đã nhận ra động tác của y, anh ta không ngăn cản, mà chủ động cởi cúc áo sơ mi của Kiều Sanh ra.

Kiều Sanh miễn cưỡng nói: “Tôi không thích bị động!”

Liên Mặc Sinh nhúu mày, nhìn y: “Hử? Nhưng tôi chỉ làm Top thôi!”

Kiều Sanh cong khóe môi lên: “Anh hiểu lầm ý tôi rồi, tôi chỉ là đơn thuần không thích bị động mà thôi, còn là Top hay Bottom, đó giờ tôi chưa bao giờ để ý!”

Cuối cùng thì Liên Mặc Sinh cũng hiểu được ý của y, kinh ngạc, nhìn y: “Cưng là nói, cưng muốn chủ động...Bị tôi thượng?”

Kiều Sanh cười mà không nói.

Trong nhất thời, Liên Mặc Sinh vui như mở cờ.

Mỹ nhân chủ động hầu hạ mình, đây quả là một kinh hỉ khó lòng tưởng tượng...

Chỉ cần tưởng tượng ra cảnh đó thôi, Liên Mặc Sinh đã thấy không chịu nổi nữa rồi.

Thừa dịp anh ta ngây ra, Kiều Sanh đưa tay đẩy ngã anh ta.

Liên Mặc Sinh theo bản năng muốn phản kích, lại trông thấy Kiều Sanh mỉm cười, thu tay về.

Anh ta ngã trên mặt đất, bên dưới là bãi cỏ mềm mại.

Ngay sau đó, Kiều Sanh thuận thế ngồi trên người anh ta.

Tuy là về mặt tâm lý hay tổ chất, anh ta đều là số một, nhưng tình huống bất ngờ thế này, khiến anh ta phản ứng không kịp.

Hai tay của Kiều Sanh đặt trên bả vai anh ta.

Nửa thân dưới của hai người từ từ dán chặt...

30. Chương 30

.

.

Liên Mặc Sinh không nhúc nhích, anh ta hơi ngậy ra nhìn Kiều Sanh đang ngồi trên người mình.

Ngược chiều sáng, gương mặt y có chút mơ hồ, chỉ có đôi tròng mắt ấy là nổi lên chút quang mang nhàn nhạt.

Phía dưới của Liên Mặc Sinh trướng đau lên.

Kiều Sanh hành động, y bắt đầu cởi cúc áo của mình, một nút, lại một nút, động tác rất chậm, ngón tay thon dài lướt tới lướt lui bên chiếc cúc áo màu trắng, tạo nên một cảm giác hấp dẫn vô cùng kỳ diệu.

Liên Mặc Sinh nhìn không chớp mắt.

Không biết có phải đã xuất hiện thứ gì hay không, nhưng cái vòi phun nước vẫn luôn ẩn nấp trong lớp cỏ giờ bỗng nhiên phun nước.

Thân thể của Kiều Sanh và Liên Mặc Sinh đều bị nước làm ướt...

Nhưng Kiều Sanh lại giống như không hề phát hiện, dòng nước theo lọn tóc chảy vào trong người y, mới đó áo sơ mi của y đã ướt đầm, dính sát vào người, khiến lớp áo trở nên mỏng manh, bao quanh đường cong hoàn mỹ, hai điểm phẫn hồng trước ngực như ẩn như hiện...

Rốt cuộc, y cũng cởi xong chiếc cúc cuối cùng.

Liên Mặc Sinh cảm thấy miệng mình vừa đắng vừa khô, cho dù có xối nước lạnh cũng không cách nào dội tắt được dục hỏa đang bùng bùng trong người anh ta.

Dường như bị dòng nước che đi tầm mắt, Kiều Sanh ngẩng đầu, vén mớ tóc mai trước trán ra phía sau.

Ở góc độ ấy, Liên Mặc Sinh đúng là dễ dàng nhìn rõ đường nét từ chiếc cổ thon dài, còn có cả xương quai xanh hơi nhô lên. Cổ áo Kiều Sanh hơi mở rộng ra, dòng nước theo xương quai xanh y trượt xuống, theo ***g ngực đi tới bụng, bụng của y rất bằng phẳng, không chút dư thừa, đang tỏa sáng dưới ánh đèn nhàn nhạt...

Liên Mặc Sinh nuốt nuốt nước miếng.

Kiều Sanh cúi đầu, mỉm cười nhìn anh ta, gương mặt vốn xuất sắc ấy vào lúc này lại hoàn mỹ đến khiến người ta phải ngạt thở.

Liên Mặc Sinh vội vàng ngồi dậy, nào ngờ lại bị Kiều Sanh đè mạnh xuống.

Giọng của Kiều Sanh rất thấp, nhưng cũng thật gợi cảm, “Tôi đã nói rồi, tôi không thích bị động!”

Liên Mặc Sinh đành phải cố dần cơn dục vọng đang dâng lên xuống.

Hai tay Kiều Sanh trượt từ bả vai tới cổ áo anh ta, ngay khi Liên Mặc Sinh cho là y muốn cởi cúc áo mình ra thì Kiều Sanh lại nắm lấy vạt áo, kéo mạnh lên trên.

Cùng với âm thanh tung tóe, áo của Liên Mặc Sinh bị phân làm hai, cúc áo văng tứ phía.

Nửa người của Liên Mặc Sinh lộ ra trước mặt Kiều Sanh, thon dài mà rắn chắc, đường nét cơ thể rõ ràng, rồi lại không chút khoa trương, đầy sức mạnh, rèn luyện vừa đủ độ.

Ngón trỏ bên tay phải của Kiều Sanh đặt trên ***g ngực anh ta, từ từ đi xuống, lướt qua vùng bụng...

Liên Mặc Sinh kích động tới không kiềm chế được, nhưng Kiều Sanh lại từ từ khiêu khích, chậm chạp không chịu đi vào chủ đề.

Anh ta bị y ép tới sắp điên rồi.

Ngón tay của Kiều Sanh lướt tới bụng Liên Mặc Sinh, xuống một chút nữa, chính là khu vực đang nóng bừng...

Nhưng, tới đó, Kiều Sanh dừng lại.

Liên Mặc Sinh thở dồn dập, cuối cùng anh ta không kiềm chế được nữa, giữ chặt cổ tay Kiều Sanh, nhoáng một cái, đè y xuống dưới thân...

31. Chương 31

Đột nhiên bị đè xuống, Kiều Sanh không hề kinh ngạc, giống như y đã sớm đoán được là sẽ thế rồi.

Liên Mặc Sinh cúi đầu nhìn y, trong mắt nổi lên quang mang thú tính mãnh liệt, đôi ngực phập phồng cấp tốc, xung quanh vắng lặng, ngoài tiếng nước ra cũng chỉ có tiếng thở dốc của anh ta.

Kiều Sanh nhú mày, nhìn anh ta: “Mới đó đã nhận không được rồi sao?”

Liên Mặc Sinh đáp: “Đây không phải là đúng ý cậu à? Cố gắng khiêu khích tôi như vậy, không phải là cậu đang mong tôi mau chóng đè cậu sao?”

Kiều Sanh cười mà không đáp.

Liên Mặc Sinh không hề lãng phí thời gian, anh ta cúi đầu, hôn lên xương quai xanh của y, từ từ đi xuống, để lại những dấu hôn đỏ đỏ trên làn da trắng nõn.

Đồng thời, hai tay anh ta giữ chặt thắt lưng mềm dẻo của Kiều Sanh, hơi nâng về phía trước.

Rõ ràng là Liên Mặc Sinh đã rơi vào cảnh ý loạn tình mê, nhưng người bị anh ta đè dưới thân lại bình tĩnh cực kỳ.

Thậm chí cũng chưa hề nổi lên phản ứng...

Liên Mặc Sinh cởi dây lưng Kiều Sanh ra, vội vàng muốn cởi quần y.

Vào lúc này, một vật thể lạnh như băng đã chìa vào thứ đang sôi hừng hực dưới đũng quần anh ta.

Liên Mặc Sinh cứng người, giống như lò lửa đỏ bị dội chậu nước lạnh, dục hỏa thoáng chốc tắt xuống mức âm.

Không cần nhìn, anh ta cũng biết đó là thứ gì, đó là thứ mà một kẻ làm sát thủ như anh ta rất thích.

Súng lục.

Liên Mặc Sinh dừng động tác lại, xanh mặt nhìn Kiều Sanh.

Kiều Sanh cũng đang nhìn anh ta, vẻ trào phúng nơi đáy mắt có chút chói.

Liên Mặc Sinh nói: “Buông súng xuống!”

Kiều Sanh dùng hòng súng cọ cọ vào cái nơi đã xù xuống, bảo: “Súng đôi ‘súng’, như vậy không phải là khoái trá lắm hay sao?”

Liên Mặc Sinh nghiêng rằng: “Tôi nói này, cậu cố tình ra giá, sau đó mới chịu làm với tôi đúng không?”

Kiều Sanh cười giống như ác ma, “Anh nói thế nào?”

Về mặt của Liên Mặc Sinh không ngừng biến hóa, ban đầu là tức giận, sau đó là bất đắc dĩ, cuối cùng biến thành chán nản. Đáng chết! Sớm biết thế này anh ta đã không khinh địch thả lỏng cảnh giác, tên yêu nghiệt này sao có thể dễ dàng ngoan ngoãn nghe lời như thế chứ?

Kiều Sanh vuốt vuốt cò súng, mấy lần đã thiếu chút nữa ấn xuống, nơi nào đó của Liên Mặc Sinh bị uy hiếp, không dám nhúc nhích, tiếng cọt xát thì thoảng vang lên đó khiến anh ta phải toát mồ hôi lạnh, “Đừng giỡn nữa, dễ cướp cò lắm nha...”

Kiều Sanh đáp: “Không sao đâu, lực của súng này không mạnh lắm, sẽ không lấy mạng anh đâu!”

Mặt Liên Mặc Sinh lập tức xám như tro, “Cậu mau buông súng xuống cho tôi!” Đùa gì chứ, nếu là nơi đó, thì thà là Kiêu Sanh chĩa vào tim anh ta.

“Nếu tôi bảo không thì thế nào?”

Giọng điệu lười biếng của Kiêu Sanh quả là đáng giận.

Trong nháy mắt, Liên Mặc Sinh giận điên lên, nhưng mới đó anh ta đã rũ xuống.

Anh ta thật bất đắc dĩ, nói: “Vậy cậu muốn thế nào?”

Kiều Sanh không trả lời ngay, y nhìn anh ta bằng ánh mắt tựa tiểu phi tiểu một hồi, sau đó lạnh lùng nói: “Trong vòng ba giây, anh phải tránh khỏi người tôi!”

Liên Mặc Sinh đành phải nghe theo, trầm mặc, lui ra cách y khoảng hơn một thước.

Kiều Sanh đứng dậy, tùy ý lắc đầu, vung mớ nước trên tóc mình đi.

Theo động tác của y, bọt nước văng ra khắp nơi, cả người y ướt đầm, đáng vẻ gần như trần trụi ấy xinh đẹp rung động lòng người.

Liên Mặc Sinh nhìn y không chớp mắt, dục vọng bị dập tắt trong lòng lại bắt đầu dấy lên.

Người thanh niên này, trời sinh là để tới hấp dẫn người khác...

Nhưng mà, Liên Mặc Sinh không dám có hành động gì thiếu suy nghĩ, súng của Kiêu Sanh còn đang chĩa vào anh ta.

Kiều Sanh nhìn về phía Liên Mặc Sinh.

Nhìn thẳng vào đôi mắt tối đen của y, Liên Mặc Sinh lấy lại tinh thần, chút khó chịu trong lòng trong nháy mắt cũng đã tan thành mây khói, “Đúng là bất ngờ nha, vào lúc tôi không phát giác, cậu đã kịp lấy súng chĩa vào người tôi, có thể làm được như vậy, cậu là người đầu tiên đấy!”

Kiều Sanh mỉm mai, “Trên đầu chữ sắc có cây đao!”

Liên Mặc Sinh sờ cằm, “Nói vậy cũng không sai, bởi vì tôi đã bị hai lần như thế rồi!”

Kiều Sanh lại nói: “Sẽ tới lần thứ ba ngay thôi!”

Liên Mặc Sinh thấy khó hiểu, hỏi: “Sao lại nói như vậy?”

Kiều Sanh quơ quơ khẩu súng trong tay.

Khóe miệng Liên Mặc Sinh giật giật, đen mặt nói: “Đừng bảo là cậu định nổ súng thật nha? Tôi đã nói rồi, cậu bắn không trúng tôi đâu!”

Kiều Sanh từ chối cho ý kiến, vẻ mặt dường như rất muốn thử một chút xem.

Nhìn đáng vẻ tự tin của y, Liên Mặc Sinh run lên, buột miệng nói ra, “Tôi phát hiện, chúng ta rất hợp nhau, chỉ bằng chúng ta bàn chuyện yêu đương đi!”

Kiều Sanh lặng đi một chốc.

Liên Mặc Sinh hưng phấn, nói tiếp: “Tôi chỉ có cảm giác với nam giới, cậu cũng vậy mà phải không? Chúng ta rất dễ hợp thành một đôi, một người xuất sắc như cậu, đương nhiên là phải tìm một bạn trai xuất sắc như tôi. Hiện giờ, tôi chính là lựa chọn thích hợp nhất, thế nào? Tôi là sát thủ, trước khi gặp cậu, chưa từng thất thủ bao giờ, tôi biết cậu là một người rất có dã tâm, nếu hai người chúng ta mà ở cùng nhau thì...”

Kiều Sanh thần nhiên cắt ngang, “Anh cho là tôi sẽ đồng ý với yêu cầu ngu ngốc đó của anh à?”

Liên Mặc Sinh mở to hai mắt, giọng điệu có chút đáng yêu, “Cưng à, không phải tôi đang xin cưng đồng ý hay sao?”

Kiều Sanh ngoài cười như trong không cười, tuy nhiên, y cũng không cự tuyệt ngay, giống như là đang suy nghĩ gì đó.

Xem ra là có hi vọng...

Liên Mặc Sinh mừng thầm, nín thở chờ Kiều Sanh lên tiếng.

Kiều Sanh lại nhìn anh ta một lượt, đánh giá.

Có lẽ là bị ướt nước, cho nên gương mặt dịch dung của Liên Mặc Sinh đã khôi phục lại vẻ ban đầu, tuấn mỹ mà trẻ trung, khi cười lộ lên trông rất anh tuấn, lại mang theo vẻ tà khí, rất thu hút. Anh ta rất cao, dáng người thon như người mẫu, cân xứng hoàn mỹ, giờ lại ở trần, nhìn quả là rất được mắt.

Về ngoại hình mà nói, Liên Mặc Sinh không chê vào đâu được...

Nhưng mà, điều khiến Kiều Sanh do dự không phải là điểm này.

Có thể hấp dẫn Kiều Sanh chỉ có cường giả và Liên Mặc Sinh tuyệt đối là một trong số đó. Thân thủ của anh ta tuyệt không kém hơn hai vị sư phụ y thuê về, thậm chí còn vượt trội hơn.

Kiều Sanh có chút động tâm...

32. Chương 32

.

.

Lòng đã có đáp án, nhưng Kiều Sanh vẫn chưa lên tiếng.

Mới đầu, Liên Mặc Sinh còn thấy tự tin, nhưng theo thời gian y trầm mặc, anh ta bắt đầu lo lắng. Thật ra thì anh cũng không phải là xử nam ngây thơ gì, nhưng đây là lần đầu tiên anh ta theo đuổi một người, nếu như bị từ chối, thì anh ta còn mặt mũi gì đây?

“Nè, cuối cùng thì cậu có đồng ý hay không?” Liên Mặc Sinh không chịu nổi nữa, thúc giục.

Kiều Sanh miễn cưỡng hỏi lại: “Anh cảm thấy tôi có thể đồng ý hay không?”

Liên Mặc Sinh nhú mày: “Tôi hỏi thật đấy!”

Anh ta bó tay với Kiều Sanh rồi, trước đây chỉ có anh ta chơi người khác, giờ thì gặp phải một người xoay anh ta như đồ...

Kiều Sanh đáp: “Có thể!”

Liên Mặc Sinh ôm trán: “Tôi biết mà, cậu sẽ không đồng ý...Mà khoan đã, vừa rồi...cậu đồng ý?” Anh ta vốn đang ủ rũ, nên qua mấy giây mới sực nhớ là Kiều Sanh đã chấp nhận rồi, anh ta cũng không biết là mình có nghe nhầm hay không.

Kiều Sanh cau khóe môi lên: “Tôi nói rồi, tôi sẽ không lặp lại lần thứ hai!”

Liên Mặc Sinh ngây ra một lát, xác định là mình không có nghe nhầm, thiếu chút nữa anh ta đã tung hô: “Ha ha, tôi biết là cậu sẽ đồng ý mà!”

Nhìn nụ cười tươi như ánh mặt trời của anh ta, Kiều Sanh nhú mày.

Người đàn ông nhìn như đứa trẻ này, chính là tên sát thủ thân thủ bất phàm khi nãy sao?

“Năm nay anh bao nhiêu rồi?” Đột nhiên Kiều Sanh lại hỏi.

“Đại khái thì cũng tròn hai mươi thì phải!” Liên Mặc Sinh tính tính, thuận miệng đáp.

“...”

Kiều Sanh hết biết nói gì, không ngờ là cậu ta còn chưa tới hai mươi, nhỏ hơn y những hai tuổi.

(Tới đây, coi như Liên Mặc Sinh đã tháo lớp mặt nạ của mình ra rồi, không còn thần thần bí bí như dạo trước nữa. Cho nên, Hà sẽ điều chỉnh lại cách xưng hô của Kiêu Sanh với cậu và cả cách xưng trong lời dẫn truyện, mọi người đừng ngạc nhiên vì sự thay đổi này nha ^^~)

Đây tính là gì? Trâu già gặm cỏ non?

Kiều Sanh đen mặt...

Trong lúc y ngây ra, Liên Mặc Sinh đã chạy tới trước mặt y.

“Cậu làm gì vậy?” Kiêu Sanh nhú mày, hỏi.

“Cậu nói thử xem?” Nụ cười của Liên Mặc Sinh khá là vô lại, lại còn cố ém giọng mình thành mờ ám: “Cậu đã đồng ý với tôi rồi, vậy có phải chúng ta nên...Làm một số chuyện tình nhân nên làm?”

Nhìn cái mặt nồn nóng của cậu ta, Kiêu Sanh cười lạnh.

Lòng tham trở nên vô đáy rồi à?

Xem ra, đã tới lúc phải cho cậu ta một bài học...

Kiều Sanh nổi giận, ngay lần đầu tiên gặp gỡ, người này luôn cuồng vọng, không chỉ một mà là ba lần gây rối cho y. Thậm chí, cậu ta còn định ngay tại đây, chơi trò cưỡng ép...

Quá đáng lắm!

Chỉ cần nghĩ tới thôi, Kiêu Sanh đã thấy khó mà chịu đựng được. Tuy y đã chấp nhận làm tình nhân với cậu ta, nhưng không có nghĩa là y phải nhượng bộ, trong từ điển của y vốn không có hai từ này. Nếu Liên Mặc Sinh nguyện làm người của y, vậy y phải thuần hóa cậu ta cho dễ bảo. Thứ y cần là một người tình biết nghe lời, chứ không phải một thằng khốn muốn làm gì y thì làm.

Kiều Sanh hạ mi, không nói câu nào. Liên Mặc Sinh tưởng là y thỏa hiệp, to gan làm tiếp chuyện vừa vỡ lở khi này.

Đưa tay, khẽ nâng cằm Kiêu Sanh lên, Liên Mặc Sinh cúi đầu, mục tiêu chính là đôi môi tuyệt đẹp.

Mặt hai người cách nhau ngày càng gần, hơi thở như quấn vào nhau...

Kiều Sanh nâng mắt lên, thản nhiên nhìn thẳng vào khuôn mặt đang gần trong gang tấc.

Mắt y rất lạnh, lạnh đến nỗi khiến một kẻ vốn không sợ trời, chẳng sợ đất như Liên Mặc Sinh phải rùng mình một cái.

Liên Mặc Sinh dừng động tác lại.

Hiện tại, cậu không muốn chọc giận Kiêu Sanh, vất vả lắm mới hốt được mỹ nhân về, nếu vì mình quá xúc động mà vượt mất, thì cậu sẽ tiếc cho đứt ruột.

Bầu không khí có chút xấu hổ, Liên Mặc Sinh thật bất đắc dĩ, cậu ta lùi về sau mấy bước, tránh khỏi lệ khí đang tản quanh người y.

Kiều Sanh tựa vào cột đèn, lạnh lùng nhìn cậu.

Trong thoáng chốc, Liên Mặc Sinh không biết phải nói gì, cậu cười gượng hai tiếng, định nói gì đó để xua đi bầu không khí ngột ngạt hiện thời, nào ngờ lại giẫm trúng khu bom: “Nghe tôi nói nè, chẳng lẽ cậu bắt tôi phải cấm dục mãi hay sao? Tốt xấu gì thì chúng ta cũng đã xác định quan hệ, có một vài chuyện là phải xảy ra, không thể trốn tránh mãi được!”

Kiều Sanh cắt ngang: “Khuya nay, tới phòng tôi!”

Liên Mặc Sinh lặng đi một lát: “Cậu nói thật?” Người thông minh như cậu, sao không hiểu ý tứ trong lời nói của y.

“Đương nhiên!” Kiều Sanh vẫn nở nụ cười mê hoặc lòng người: “Nhưng mà...”

Nói tới đó, nhân lúc Liên Mặc Sinh còn chưa kịp lấy lại tinh thần, y đã giơ khẩu súng trong tay lên, bóp cò.

Nếu là bình thường, đòn công kích như vậy sẽ không là gì với một kẻ có dây thần kinh nhạy bén tới biến thái như Liên Mặc Sinh, nhưng do Kiều Sanh liên tục đưa tới cho cậu nhiều ‘niềm vui bất ngờ’, thành ra tốc độ của cậu có hơi chậm hơn ngày thường một chút.

Và chút chậm chạp ấy, với một sát thủ thường xuyên phải đối mặt với máu lửa mà nói, đủ tạo thành hậu quả trí mạng.

Lần thứ hai, Kiều Sanh bắn trúng Liên Mặc Sinh, vị trí không chênh lệch, vừa khớp vào nơi trúng đạn lần trước. Lực đạn đánh mạnh vào khiến cậu ta lùi lại mấy bước, cố giữ vững thăng bằng.

Kiều Sanh thu súng lại, thối thối làn khói nơi hòng súng.

Liên Mặc Sinh ôm miệng vết thương, mặt mày méo mó. Bộ phận quan trọng nhất của người sát thủ chính là hai cánh tay, chỉ cần bị chút thương tích, rất có thể sẽ phải chấm dứt kiếp sống sát thủ. Mà hiện tại, chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi, cậu ta đã trúng hai phát đạn, còn là cùng một vị trí, vết thương mới cộng di chứng cũ, cho dù cậu luôn rất tự tin với khả năng đề kháng của mình, nhưng vẫn cảm thấy lo.

Kiều Sanh nhét khẩu súng vào trong túi, nhìn cậu, nói tiếp câu vừa rồi chưa nói hết: “Nhưng mà, phải xem cậu có khả năng đó hay không...”

Nhìn thẳng vào đôi mắt đáng ghét rồi lại đáng yêu của ai đó, tâm trạng đang rất kém của Liên Mặc Sinh bỗng dưng tốt hẳn.

“Cậu đừng xem thường tôi quá, tin tôi đi, đêm nay tôi nhất định làm cho cậu nằm đơ trên giường!”

“Tôi sẽ chờ!” Kiều Sanh nói.

Hai người cùng nở nụ cười tự tin, ánh mắt nhìn đối phương cũng chứa đầy dự vọng chinh phục.

Trong khoảnh khắc, tia lửa như bắn ra tứ phía. Đó là kết quả của sự xung đột chỉ thuộc riêng về những người đàn ông cao ngạo...

...

Trời đã khuya, gió đêm thổi tới, mà cả người Kiều Sanh lại đang ướt đầm. Y thấy lạnh, theo đường cửa sau đi trở về phòng.

Kiều Sanh đi rồi, Liên Mặc Sinh vẫn đứng đó thêm một lát.

Miệng vết thương hơi ê lên, dường như máu tươi cũng đang tuôn mạnh ra ngoài. Cậu thoáng nhìn lòng bàn tay đỏ rực, dưới ánh đèn nhân nhật, nó khiến cậu thấy chói mắt.

Bầu không khí thoang thoảng mùi máu tươi, đó là máu của cậu. Nhưng chẳng hiểu sao, dù ngửi thấy mùi máu của mình, mà cậu vẫn hưng phấn.

Cậu ngày càng thích Kiều Sanh, bởi vì cậu chưa từng gặp một người thú vị đến thế. Nguy hiểm, rồi lại khiến người ta không kìm lòng được, muốn tới gần, dù bất cứ lúc nào cũng có thể bị thương.

“Kiều Sanh, cậu nghĩ tôi dễ đối phó vậy sao?”

Liên Mặc Sinh nheo đôi mắt nguy hiểm lại, cậu ta giống như một con sư tử mới lớn, đã tâm bưng bưng. Dù bắp vai đang đau, nhưng ngọn lửa nơi bụng dưới vẫn đang bùng cháy, rực lên, như chờ đợi giây phút nổ tung...

...

Về tới phòng mình, Kiều Sanh đi ngay vào phòng tắm, cởi hết quần áo ướt trên người ra, mở vòi phun.

Y muốn để cơ thể đang căng cứng của mình bình tĩnh lại, rồi nhớ lại cảnh tượng vừa rồi.

Nguyên do y bảo Liên Mặc Sinh khuya nay tới, không phải là muốn chọc cậu ta, y thật sự có suy nghĩ đó. Từ lúc trốn về nước tới giờ, y luôn sống cuộc sống cầm dục, dù y cũng chẳng có dục vọng bao nhiêu. Gã đàn ông tên Alex ấy là cơn ác mộng của y, dù đã mất đi trí nhớ, nhưng cảm giác bất an ấy vẫn không xua đi được.

Y muốn quên đi những cảm xúc như tra tấn cơ thể mình và cách tốt nhất, dường như là tình ái. Bởi vì, nỗi ám ảnh mà Alex mang tới cho y, có lẽ cũng bắt đầu từ đó...

Kiều Sanh thích sạch sẽ, y không thể chấp nhận chuyện mình xảy ra quan hệ với người mình không để mắt. Nhưng, thật bất ngờ là Liên Mặc Sinh lại không khiến y bài xích, còn nguyên do cụ thể là gì, y cũng không nói được.

Có lẽ, là vì trên người cậu ta cũng có hơi thở giống như mình, cô đơn, tách bạch, giống như một con thú dữ độc lai độc vãng...

Mở cửa phòng tắm, Kiều Sanh tắt vòi phun, để thân thể trần truồng, bước ra ngoài.

Trong phòng, không biết từ lúc nào, Kiều Tử Việt đã ngồi sẵn trên ghế sa lon, đôi mắt đang nhìn một Kiều Sanh trần truồng như nhộng, sáng ngời.

Kiều Sanh nhú mày.

Kiều Tử Việt tự ý tới đây, đã khiến y khó chịu.

Kiều Sanh không nói gì, đi tới bên giường, đồ ngủ của y đặt ở đấy...

Từ góc độ này, cũng vừa lúc để y đưa lưng về phía Kiều Tử Việt, đường nét gợi cảm ấy hiện rõ trước mặt anh ta.

Tấm lưng Kiều Sanh có hơi gầy, nhưng cũng không phải dạng gầy yếu, chỉ da bọc xương, mà là sự mảnh mai, mềm dẻo, không chút tì vết. Bả vai của y rất rộng, eo hơi nhỏ, mông vểnh cao, bóng loáng, căng tròn, nhìn rất có độ dẫn. Xuống chút nữa, chính là hai chân vừa thon vừa dài...

Trong phòng chỉ mở chiếc đèn ngủ ở đầu giường, ngọn đèn màu vàng, tỏa ra thứ ánh sáng nhu hòa, khiến làn da trắng nõn của y cũng trở nên thật quyến rũ. Giống như một bức tranh ấm áp, những giọt nước còn chưa lau khô bị ánh sáng chiếu vào, lấp lánh. Những hạt châu ấy đang trượt xuống lưng y, tới sống lưng, đi xuống, len lỏi vào khe mông...

Nhìn hình ảnh mê người trước mặt mình, sao Kiều Tử Việt có thể chịu đựng nổi?

Hơi thở từ từ dồn dập, người anh ta bắt đầu khô nóng...

33. Chương 33

Không cần quay đầu lại, Kiều Sanh cũng có thể cảm nhận được ánh mắt nóng rực ập tới từ phía sau. Nhưng y cũng không thèm để ý tới, y mặc áo ngủ, xoay người lại, nhìn Kiều Tử Việt – kẻ không mời mà tới.

Kiều Tử Việt cũng đang nhìn y, đôi mắt sâu thẳm.

Kiều Sanh ngồi xuống bên giường.

Tóc y còn ướt nước, áo ngủ rộng rinh khoác trên người. Nó chỉ được cố định lại bởi sợi dây lưng bên hông, làm lộ ra một phần ngực.

Da y rất trắng, trắng như một thứ bạch ngọc thượng hạng.

Kiều Tử Việt thấy khó thở, bức rức, hơi nói lỏng áo ra.

Im lặng một hồi, cuối cùng thì Kiều Sanh cũng lên tiếng, hỏi Kiều Tử Việt: “Tan tiệc rồi à?”

“Ừ!” Kiều Tử Việt gật đầu.

“Vậy sao anh không về phòng mình ngủ, chạy tới chỗ tôi làm gì?” Kiều Sanh nhìn anh ta bằng ánh mắt mỉa mai.

“Tôi xem có phải cậu uống say rồi không?” Giọng của anh ta có hơi là lạ, “Đây là buổi tiệc ba tổ chức cho cậu, nhưng cậu chỉ xuất hiện có nửa giờ, sau đó biến mất!”

“Ngại quá, tôi có việc quan trọng hơn phải giải quyết!”

“Chuyện quan trọng mà cậu nói, chính là tắm rửa?”

“Có thể nói là như vậy!”

“Nếu để ba nghe được câu trả lời của cậu, nhất định ba sẽ rất giận đấy!”

Kiều Sanh nhún vai, ý bảo mình chẳng màng tới, về mặt bất cần.

Kiều Tử Việt nheo mắt lại, nhìn y một hồi, mới nói: “A Sanh, cậu thay đổi thật rồi. Trước đây, người cậu sợ nhất chính là ba!”

Kiều Sanh gác chéo chân, tựa vào đầu giường, “Kiều Tử Việt, nửa đêm nửa hôm anh không về phòng mình, chạy tới đây là để nói với tôi những chuyện này?”

Kiều Tử Việt cau khóe môi lên: “Đương nhiên là không phải!”

“Vậy thì anh muốn làm gì?”

Kiều Tử Việt nở nụ cười nghiền ngẫm, qua một hồi sau mới từ tốn đáp: “Không phải tôi đã nói rồi sao, tới xem có phải là cậu đã say rồi không!”

Kiều Sanh nhíu mày: “Sau đó?”

Giọng của Kiều Tử Việt lại càng mờ ám: “Cậu nói thử xem?”

Kiều Sanh thấy buồn cười: “Đừng bảo là anh định thừa dịp tôi uống say, đưa tôi lên giường?”

Kiều Tử Việt thẳng thắn đáp: “Đúng vậy!”

“Nhưng tôi không có say!” Giọng của Kiều Sanh mang theo ý trào phúng, “Tiếc thật!”

“Tiếc sao?” Kiều Tử Việt nhìn y. Đùi phải gác lên chân trái, vạt áo mở rộng ra, mãi cho tới tận gốc đùi mới hơi khéo lại, trong mơ hồ có thể nhìn thấy cảnh xuân bên trong...

Đèn trong phòng quá mờ, Kiều Tử Việt chỉ có thể thoáng thấy hình dáng, lại không thể thấy rõ ràng.

Tuy nhiên, càng mờ lung, lại càng dễ bốc lửa...

Kiều Tử Việt cảm thấy người mình ngày càng khô nóng hơn...

“Nếu như hiện tại anh có ‘nhu cầu’, vậy thì có thể đi tìm tình nhân của anh, đừng nhìn em trai mình bằng ánh mắt đó, sẽ bị người ta bảo là biến thái đấy!” Mắt của Kiều Tử Việt ngày càng quá mức, bị người khác nhìn bằng ánh mắt đó, cho dù có là ai cũng thấy khó chịu. Thành ra, Kiều Sanh quyết định mỉa mai thẳng mặt.

“Cậu ngại à? Vậy thì đừng lo, trước đây, chúng ta cũng không chỉ có một lần!” Kiều Tử Việt nói.

“Vậy à?”

“Có muốn nghe một chút về chuyện đó hay không? Tôi rất thương đứa em trai đã mất trí nhớ của mình!”

“Xin rửa tai lắng nghe!”

“Lần đầu tiên lên giường với tôi, là vào ba năm trước. Khi đó, cậu chỉ mới mười chín tuổi, có thể xem là một trạch nam hoàn toàn không biết gì!” Kiều Tử Việt nói khẽ, thấy Kiều Sanh vẫn bình thản, anh ta cố ý

nhấn mạnh: “Nói là lên giường, chứ thật ra là bị tôi đè. Lúc đó, nhìn cái vẻ uất ức của cậu, e là cả chuyện ‘lau sủng’ cậu cũng không biết, cậu nên cảm ơn tôi vì đã phá thân xử nam của cậu đi!”

Kiều Sanh đứng dậy, rót cho mình một ly rượu đỏ, rồi ngồi lại chỗ cũ, nhìn Kiều Tử Việt, miễn cưỡng lên tiếng: “Tiếp đi!”

Cái vẻ không để ý của y khiến Kiều Tử Việt khó chịu, nhưng anh ta vẫn nói tiếp: “Tôi nhớ khi đó cậu khóc y như một mụ đàn bà, về sau cũng như thế, bất kể tôi có X cậu bao nhiêu lần, cậu cũng như vậy, khóc lóc xin tôi tha cho cậu, cứ như là đang chịu cực hình. Nhưng thực tế, cậu thích muốn chết, miệng thì bảo không cần, nhưng chân cứ quấn chặt tôi, giống như ả *** phụ khẩu thị tâm phi. Cậu nói có phải hay không?”

Giọng điệu ngày càng tồi tệ, nói xong, anh ta trầm mặc, nhìn chăm chăm Kiều Sanh.

Anh ta rất mong vẻ mặt lười biếng ấy sẽ biến thành phần nộ, cho dù chỉ trong nháy mắt cũng được. Mấy lần trước chạm trán nhau, lần nào cũng kết thúc trong thắng lợi của Kiều Sanh, anh ta thấy tức lắm.

Nhưng mà, anh ta đã thất vọng...

Kiều Sanh không hề giận, không hề! Từ đầu tới cuối, y không hề bị những lời nói ấy làm ảnh hưởng cảm xúc, y tao nhã hớp một ngụm rượu, nâng mi lên nhìn anh ta, “Nói xong rồi à? Vậy ra ngoài đi, tôi muốn ngủ! Những câu đại loại như ‘chúc ngủ ngon’ chắc là không cần thiết đâu phải không?”

“...”

Một câu của y khiến anh ta á khẩu, mặt mày xanh trắng thay phiên.

Kiều Sanh lắc lắc ly rượu trong tay mình, chất lỏng màu đỏ nhạt khẽ lay động theo tay y, ánh sáng từ ngọn đèn chiếu vào, khiến người xem cảm thấy say mê.

Một Kiều Sanh như vậy, vừa tao nhã lại vừa cao quý, giống như vị đế vương cao cao tại thượng, xa không với tới...

Kiều Tử Việt cảm thấy có chút thất bại.

Kiều Sanh đã thay đổi thật rồi, thay đổi hoàn toàn. Anh ta nghĩ mãi cũng không rõ, sao chỉ trong một thời gian ngắn mà một người lại thay đổi nhiều tới vậy, đây thật là do mất trí nhớ? Vô lý quá!

Nhưng đây cũng không phải là điều quan trọng, Kiều Tử Việt không thích một Kiều Sanh như vậy, rất không thích.

Nếu, đã không thể xua đi thứ cảm xúc gần như mê muội đó...

Đã tới nước này, có nói gì cũng phí thời gian. Chi bằng, cứ dùng thủ đoạn trước đây: Bức ép.

Kiều Tử Việt đứng lên, lẳng lặng đi tới trước mặt Kiều Sanh.

Kiều Sanh miễn cưỡng liếc anh ta một cái, xem anh ta muốn làm gì, khóe môi cũng hơi câu lên.

Kiều Tử Việt đưa tay, đặt lên vai Kiều Sanh.

Vào lúc đó, Kiều Sanh không chút khách khí, hất hết ly rượu trên tay mình vào mặt Kiều Tử Việt.

Kiều Tử Việt đơ người.

Kiều Sanh vuốt vuốt ly rượu không trên tay, nhìn anh ta.

Thời gian như đọng lại...

Qua một hồi lâu, Kiều Tử Việt mới lấy lại tinh thần, đưa tay lau rượu đỏ trên mặt, đôi mắt nhìn Kiều Sanh gần như cuồng bạo.

Anh ta siết chặt nắm tay, kêu nghe răng rắc. Sau đó, vung quyền vào mặt Kiều Sanh.

Kiều Sanh không né tránh, y chỉ miễn cưỡng nói một câu: “Với thân thủ hiện giờ của tôi, anh đang tự tìm đường chết đấy!”

Nắm tay Kiều Tử Việt cách chớp mũi Kiều Sanh còn không tới năm phân, anh ta dừng lại, nhưng không thu về.

“Cậu nghĩ là vậy sao?” Anh ta cười lạnh: “Cậu chỉ mới luyện chưa tới một tháng, nhưng tôi thì bắt đầu luyện từ năm lên mười đấy!”

“Sư phụ của anh nhất định là thấy đau đầu lắm!” Kiều Sanh mĩa mai.

Mắt Kiều Tử Việt tối lại: “Cậu có muốn thử một chút hay không?”

Kiều Sanh liếc nhìn đồng hồ, thời gian là 23:59 phút, y cong khóe môi lên, đáp: “E là không có thời gian!”

“Cậu sợ?”

“Đương nhiên là không phải!”

Vừa dứt lời, cửa sổ bị mở ra.

Hai người cùng quay qua nhìn.

Trên cửa sổ, Liên Mặc Sinh mặc đồ đen chui vào, trông quái dị cực kỳ.

Kiều Tử Việt giật mình.

Liên Mặc Sinh không ngờ là ngoài Kiều Sanh ra, trong phòng vẫn còn một người khác, cậu lặng đi một hồi, liếc nhìn Kiều Tử Việt, rồi quay qua nhìn Kiều Sanh, cười khan: “Đừng nói với tôi là anh ta cũng định tham gia? Tôi không thích chơi 3P đâu!”

Kiều Sanh từ chối cho ý kiến, “Cậu tới cũng đúng giờ thật!”

“Thì cậu đã bảo khuya nay tới rồi à!” Liên Mặc Sinh cười xấu xa, “Chẳng lẽ mới đó mà cậu đã chờ không nổi?”

“Chỉ sợ người chờ không nổi là cậu đấy!”

“Gã ta là ai vậy?” Kiều Tử Việt lạnh giọng cắt ngang mấy câu nói gần như tán tỉnh của hai người.

Kiều Sanh không đáp, mà đi tới trước mặt Liên Mặc Sinh, một tay câu cổ đối phương, tay kia nâng cằm cậu lên, hôn một cái.

Khi nhìn thấy nụ cười của y, Liên Mặc Sinh đã ngơ ra. Giờ lại bị hôn bất ngờ, quả thật là cậu không phản ứng kịp.

Kiều Sanh thản nhiên cạy khớp hàm Liên Mặc Sinh ra, chủ động quần lấy đầu lưỡi cậu.

Bị ‘cưỡng hôn’ gần ba mươi giây, Liên Mặc Sinh mới hồi hồn. Kiều Sanh chủ động khiến cậu vui như mở cờ trong bụng, dù bên ngoài có người nhìn chằm chằm làm cậu khó chịu...

Cậu cũng không khách khí, đáp trả lại.

Hai người gắn bó như keo sơn, biểu diễn một nụ hôn sâu tiêu chuẩn trước mặt Kiều Tử Việt.

Trong phòng đầy những tiếng nước, tiếng hít thở ồ ồ, còn có tiếng cọ xát vào nhau mờ ám...

Hôn được một nửa, Kiều Sanh ngừng lại, quay đầu nhìn Kiều Tử Việt đang ngó người đứng cạnh bên, nở nụ cười thật mỉa mai: “Xin lỗi, tôi không thể tiếp anh được. Bởi vì, ‘bữa khuya’ của tôi đã tới rồi...”

34. Chương 34

Câu nói của Kiều Sanh khiến Liên Mặc Sinh và Kiều Tử Việt đều sửng sốt.

Kiều Tử Việt vốn đang chần chờ, lập tức nổi điên lên, lạnh giọng chất vấn: “Kiều Sanh, cậu nói vậy là sao? Có thể tùy tiện kêu một thằng đàn ông vào nhà giải quyết dục vọng?” Anh ta nhìn Liên Mặc Sinh lom lom, cái vẻ không mấy quang minh chính đại ấy càng khiến mặt anh ta thêm khó coi. Nửa đêm nửa hôm, có người bình thường nào ăn mặc như thế, lại còn lén lén lút lút chui vào phòng người khác?

Kiều Sanh không cho là thế, hỏi lại: “Vậy thì có gì là sai?”

Kiều Tử Việt cả giận, nói: “Cậu còn hỏi tôi? Vừa nhìn là biết ngay gã ta chẳng phải hạng gì tốt, ai biết gã vào Kiều gia nhằm mục đích gì?”

“Mục đích gì không phải đã trưng rõ ra rồi sao?” Kiều Sanh nhú mày, “Tôi nghĩ là anh không ngại thơ tới nỗi không biết gì hết?”

“Cậu đúng là đê tiện!” Kiều Tử Việt giận quá hóa cười, mắng bừa.

“Hử?” Kiều Sanh nở nụ cười, nụ cười ấy rất lạnh, giọng điệu mang theo vẻ trào phúng, “Vậy anh cảm thấy, nửa đêm nửa hôm anh chạy tới phòng tôi làm gì? Đừng bảo là anh đang lo không biết tôi có say hay không?”

Thật ra, sau khi nói xong câu ấy, Kiều Tử Việt có chút hối hận, nhưng do sĩ diện, khó rút lại lời đã nói, sau cùng anh ta đành chọn cách im lặng không đáp.

Kiều Sanh cũng chẳng thèm ngó ngang tới anh ta, quay qua, tiếp tục nhìn Liên Mặc Sinh.

Tầm mắt của Liên Mặc Sinh cứ lia qua lia lại quanh Kiều Sanh và Kiều Tử Việt, mặt khó hiểu, ánh mắt dò hỏi Kiều Sanh xem đã xảy ra chuyện gì.

Kiều Sanh đáp: “Thời gian có hạn!”

Liên Mặc Sinh biết ý y là gì, nói ngay: “Đừng xem thường tôi, tôi có thể giữ rất lâu đấy!”

Kiều Sanh cong khóe môi lên.

Liên Mặc Sinh ôm eo Kiều Sanh, định đè y xuống, nhưng Kiều Sanh nào để cậu thực hiện được ý đồ, y thân nhiên kéo cánh tay đang ôm bên hông mình ra, kéo hai tay lên ngực, nhìn cậu, khóe môi dần câu lên.

Nụ cười hấp dẫn ấy, dù xem bao nhiêu lần, Liên Mặc Sinh cũng không cách nào dời tầm mắt đi được...

Thừa lúc cậu ngây ra, Kiều Sanh đẩy mạnh một cái, Liên Mặc Sinh lập tức ngã về phía sau, nằm ngửa trên giường.

Từ trên cao, Kiều Sanh nhìn xuống, rồi cúi người, hai tay chống cạnh cậu, một chân y còn chống trên nền đất, một chân gập lại, chen vào giữa hai chân cậu, nhích lên...

Áo ngủ rất rộng, vạt áo bị một chân để trên giường ấy tách ra, cảnh xuân lộ ra ngoài, mãi cho đến khi đùi y khép lại...

Kiều Sanh quá chủ động, khiến Liên Mặc Sinh có chút lảng lảng.

Kiều Sanh ở ngay phía trên Liên Mặc Sinh, y vừa tắm xong, mùi sữa tắm còn vương trên cơ thể. Mùi hương ấy thơm mát, khiến Liên Mặc Sinh hưng phấn không thôi.

Kiều Sanh vẫn nở nụ cười thân nhiên, đôi ngươi ánh lên tia sáng từ ngọn đèn ở đầu giường, lấp lánh như ánh sao.

Tư thế đó, càng khiến chiếc áo ngủ của y nở rộng thêm. Từ đó, Liên Mặc Sinh có thể nhìn thấy khung bụng bên trong, thấy sợi dây lưng chỉ buột hờ tùy ý, cứ như sắp bung ra, lại như còn cố giữ vững vị trí.

Liên Mặc Sinh nhìn trân trân, lòng ngứa ngáy, hận không thể đưa tay kéo đi dây lưng hung ác đó...

Kiều Sanh giữ chặt cầm, hôn cậu.

Được mỹ nhân hầu hạ, dĩ nhiên là Liên Mặc Sinh thích tới như lọt vào sương mù.

Môi Kiều Sanh vừa mềm vừa nóng, lại mang theo hơi rượu nhàn nhạt khiến cậu mê say. Tuy nhiên, Liên Mặc Sinh cũng nhanh chóng phát hiện ra tình huống hiện giờ dường như có hơi khan khác...

Rõ ràng mình là Top, giờ lại bị đè phía dưới, đến cả lúc hôn cũng là bên thừa nhận.

Nguy hiểm...

Liên Mặc Sinh chưa bao giờ làm Bottom, cũng tuyệt đối không làm, đây là vấn đề nguyên tắc, cậu quyết không thỏa hiệp.

Liên Mặc Sinh nắm lấy cánh tay Kiều Sanh, kéo mạnh một cái, đè y xuống dưới.

Kiều Sanh nhú mày: “Tôi nói rồi, tôi muốn chủ động!”

Liên Mặc Sinh mỉm cười: “Cưng à, tôi sẽ cố gắng hầu hạ cậu. Nhưng trong chuyện này, tôi tuyệt không đồng ý, tôi chỉ làm Top, tuyệt không làm Bottom!”

Kiều Sanh giữ chặt cằm cậu, miễn cưỡng nói: “Tôi chưa bảo là tôi muốn làm Top, tôi chỉ không thích bị người ta khống chế thôi!”

Liên Mặc Sinh thè lưỡi, liếm khê lên ngón tay đặt bên môi mình, nheo mắt lại: “Yên tâm, tôi sẽ cố gắng phối hợp theo tiết tấu của cậu!”

Kiều Sanh nhú mày, “Cố gắng?”

Liên Mặc Sinh cười khở một tiếng, “Được rồi, hoàn toàn làm theo tiết tấu của cậu, chịu chưa?”

Kiều Sanh cười như một ác ma, “Vậy cậu cùng đừng hối hận...”

“Dĩ nhiên là không rồi!” Liên Mặc Sinh ra vẻ xấu xa, “Tôi sẽ khiến cậu thích tới không nói thành lời!”

Hai người càng nói càng quá đà, càng ngày càng hạn chế độ tuổi. Thấy hai người sắp bắt đầu vận động 18X, mặt Kiều Tử Việt – bị lơ một bên – đen như đáy nồi, tay siết chặt.

Ý hai người đó là sao? Cho là anh ta chết rồi?

Kiều Tử Việt muốn phát điên lên, ở đẳng kia, Liên Mặc Sinh đã hôn Kiều Sanh...

Thân thể hai người dán chặt vào nhau, Liên Mặc Sinh cởi bỏ áo khoác ngoài, để lộ chiếc áo bó sát trắng tinh.

Lưng cậu ta trông rất đẹp, rất có dáng, không phải dạng cơ bắp, cũng chẳng phải gầy teo. Nhìn từ góc độ của Kiều Tử Việt, giống như một chú báo con rình mồi, chờ đợi thời cơ...

Rõ ràng là đáng người đó rất được, nhưng khi lọt vào mắt Kiều Tử Việt, nó lại chói mắt cực kỳ.

Anh ta cũng không biết sao lại như thế...

Với anh ta, Kiều Sanh chỉ là một thứ đồ chơi dùng để tiết dục, cấp bậc còn kém hơn cả một người tình anh ta bao nuôi bên ngoài. Anh ta có thể khoan tay, lạnh lùng đưa người tình cho vài người bạn làm ăn hưởng dụng, nhưng hiện tại lại không thể chịu được cảnh Kiều Sanh lên giường với người khác, thậm chí còn có chút ghen tị...

Ghen tị?

Đúng là hoang đường!

Kiều Tử Việt cười nhạt, cảm thấy mình như bị ma ám. Không phải đây chỉ là một món đồ bị người ta chơi nát rồi sao? Anh ta còn để ý làm gì?

35. Chương 35

.

Mặt Kiều Tử Việt xám ngắt. Bấy giờ, Kiều Sanh – đang hôn cuồng nhiệt với Liên Mặc Sinh – thấy anh ta còn đứng đó, cười lạnh: “Kiều Tử Việt, đừng bảo là anh muốn ở đây xem biểu diễn trực tiếp nha?”

“Vô sỉ!” Kiều Tử Việt hừ lạnh một tiếng, không nói thêm câu nào, đá cửa ra ngoài.

Âm thanh nặng nề ấy vang vọng khắp phòng, khiến kẻ đang bị dục hỏa thiêu thân – Liên Mặc Sinh tỉnh táo lại một ít.

Nhớ lại cuộc nói chuyện ban nãy giữa Kiều Sanh và Kiều Tử Việt, không hiểu sao cậu thấy có chút không vui. Cậu nâng cằm Kiều Sanh lên, hỏi lại: “Tôi chỉ là bữa khuya của cậu?”

Kiều Sanh nhú mày, “Cậu có ý kiến gì à?”

“Đương nhiên rồi!” Liên Mặc Sinh nhấn mạnh, “Trước đây, những người muốn lên giường với tôi vô số, nhưng dám xem tôi như một món đồ thì chỉ có mình cậu mà thôi!”

“Nếu cậu cảm thấy bất mãn, có thể đi tìm những người đó!” Thản nhiên đáp lại, Kiều Sanh vờ như muốn đẩy cậu ta ra.

“Chờ chút!” Sao Liên Mặc Sinh có thể chịu được cảnh món ngon đưa tới miệng mình rồi bay mất? Cậu kéo tay y lại, cười khan: “Đừng vậy mà, tôi chỉ nói đùa thôi, bữa khuya thì bữa khuya vậy!”

Kiều Sanh nhìn cậu ta bằng ánh mắt tựa tiểu phi tiểu, nhưng cuối cùng vẫn ngậm đồng ý.

Liên Mặc Sinh không cò kè gì nữa, cậu như con sói đói vồ mồi, đè y xuống.

Kiều Sanh lại đẩy cậu ta ra.

Toàn bộ thể trọng của Liên Mặc Sinh đều đặt hết lên người Kiều Sanh, thành ra do sơ suất, mém chút nữa cậu ta đã rơi xuống đất.

Chuyện tốt bị cắt ngang, cậu phẫn nộ, rống: “Sao vậy? Đừng nói là cậu định đổi ý nha!”

Kiều Sanh đáp: “Cậu đi tắm đi!”

“Trước lúc tối, tôi đã tắm rồi!”

“Tắm thêm lần nữa!” Giọng của Kiều Sanh gần như là ra lệnh, không cho cự tuyệt.

“Nè, nè! Cậu đừng có ngán nắp thế có được không? Người tôi sạch lắm, tôi sẽ chú ý vệ sinh!” Liên Mặc Sinh thật bất đắc dĩ.

Kiều Sanh lại chẳng thèm nghe cậu ta nói, nhú mày, “Không đi à?”

Giọng y rõ ràng là có chút lạnh lùng, mới đầu Liên Mặc Sinh còn định kiên trì, nhưng khi cậu ta nhìn vào mắt y, thấy không ổn, vội càng cười hề hề, sửa miệng, “Được rồi, tôi đi, tôi đi là được chứ gì...”

Lúc này, mày của Kiều Sanh mới giãn ra.

Liên Mặc Sinh cũng hết cách, cậu không cam lòng, bỏ khỏi người Kiều Sanh, rồi từ từ quay người lại, giống như sợ trong lúc cậu đi vắng, Kiều Sanh sẽ thừa dịp trốn mất. Cái dáng vẻ lưu luyến ấy khá là đáng yêu, làm Kiều Sanh thấy buồn cười.

Tâm trạng của Kiều Sanh rất khá, nhưng Liên Mặc Sinh thì hoàn toàn ngược lại, cậu ta sắp nổi điên rồi. Sau khi bước vào phòng tắm, cậu lập tức nện vào tường một đấm, nghiêng răng nghiêng lợi, “Đồ khốn! Cậu nhớ đó cho tôi, để xem tôi làm cậu khóc lóc thế nào!”

...

Liên Mặc Sinh tắm vội, cũng chẳng kịp lau khô nước trên người, đã trần truồng bước ra ngoài.

Kiều Sanh đang tựa vào đầu giường, uống rượu đỏ.

Động tác của y rất tùy ý, ngón tay thon dài khẽ nâng ly thủy tinh lên. Làn da trắng nõn như làm nổi bật chất lỏng màu đỏ trong ly, mê hoặc khác thường. Y hít mắt lại, giống như con mèo lười, nhưng mèo lại không có khí thế mạnh mẽ như y vậy.

Nhìn thấy cảnh đó, Liên Mặc Sinh thấy người mình nóng lên, khó khăn lắm cậu ta mới làm giảm bớt dục vọng bằng nước lạnh...

Cậu cố nén xúc động hóa thành thú dữ, đi tới đầu giường, ngồi xuống cạnh Kiều Sanh.

Kiều Sanh miễn cưỡng quay đầu qua, tầm mắt dừng trên người cậu.

Liên Mặc Sinh luôn rất tự tin với cơ thể mình, cậu muốn khoe thân hình đã được rèn luyện điều độ đó với ai kia.

Kiều Sanh nhìn cậu một hồi, khen ngợi: “Dáng cậu trông được lắm!”

“Dĩ nhiên rồi!” Cậu ta nhúu mày, “Tôi thường hay tới phòng tập thể thao!”

Kiều Sanh mỉm cười.

Liên Mặc Sinh leo lên giường, nằm xuống cạnh y.

Do bất cẩn, cậu đã đụng vào ly rượu trên tay Kiều Sanh. Rượu đổ trong ly vơi ra ngoài, nhỏ lên người y.

Kiều Sanh nhúu mày.

Rượu đổ chảy theo ngực y, đi tới vùng bụng, để lại mấy vệt sáng trên da. Sau đó, chúng lại chui vào trong chiếc áo ngủ màu trắng...

Liên Mặc Sinh kéo dây lưng y ra, giọt rượu ấy lập tức chui khỏi vùng bụng trơn bóng, tiếp tục đi xuống.

Rượu đổ có hơi lạnh, nhưng ánh mắt của Liên Mặc Sinh lại rất nóng. Bị ánh mắt nóng rực đó quét lên người, cảm giác vừa lạnh vừa nóng, khiến y khó chịu. Tuy nhiên, cũng chưa tới mức là không nhận được...

Kiều Sanh đặt ly lên đầu giường, từ từ cởi bỏ chiếc áo ngủ khoác trên người mình ra.

Liên Mặc Sinh thở dốc, không cầm được nữa, đè y xuống. Nụ hôn nóng rực lập tức giáng xuống nơi rượu đổ vừa đi qua, đầu lưỡi đảo quanh những vệt nước. Vị của rượu đỏ rất nồng, khỏi cần nghĩ cũng biết nó giá trị cỡ nào, nó đã kích thích dục vọng của Liên Mặc Sinh, để cậu ta hận không thể nuốt ngay người quyến rũ dưới thân vào trong bụng...

Làm xong tiền hí, Liên Mặc Sinh đẩy mạnh một cái, vùi vào thân thể Kiều Sanh.

Kiều Sanh hừ khê, cau mày, nói: “Nhẹ chút!”

Liên Mặc Sinh thở phì phò, đáp: “Ừm!”

Tuy là nói vậy, nhưng eo lại càng di chuyển mạnh thêm...

Thân thể hai người bị quăn chặt trong chăn, chiếc giường to rung động, phát ra những tiếng vang kéo kết liên hồi. Bị làm, Kiều Sanh thấy rất thoải mái, cho nên y cũng không tính sổ chuyện Liên Mặc Sinh dám lấn lướt mình. Y thở hào hển, hai tay ôm lấy tấm lưng Liên Mặc Sinh, thở vào người cậu, ướt át, nóng rực. Dần dần, cơ thể hai người đều rỉ mồ hôi, dưới ánh đèn nhàn nhạt, tỏa ra thứ ánh sáng làm say lòng người...

Bầu không khí ẩm dần lên, tình cảm mãnh liệt, mãi cho tới rạng sáng mới dừng lại...

...

Kiều Sanh ngủ một giấc tới tận trưa hôm sau mới bừng tỉnh.

Bức màn trong phòng chưa buông, ánh sáng ban trưa xuyên qua lớp thủy tinh, chiếu thẳng lên giường, chói lóa.

Kiều Sanh từ từ mở mắt ra, ngồi dậy.

Theo động tác của y, chiếc chăn bằng tơ tằm từ bả vai rớt xuống bên hông, để lộ làn da trắng phủ đầy những dấu hôn, từ xương quai xanh tới ngực, từ ngực tới bụng...Chỉ cần dùng đầu ngón chân để nghĩ thôi cũng biết, nửa thân dưới được chiếc chăn che lại có cảnh sắc mê người thế nào.

Phần eo và phía sau hơi ê lên, tuy là tối qua y đã kiềm chế lắm, nhưng thân thể luôn cảm dục suốt tạm thời chưa thể thừa nhận được, đầu cũng thấy hơi choáng.

Quả nhiên là đã chơi quá lố rồi!

Kiều Sanh tiện tay với lấy bộ đồ ngủ, xoay người xuống giường.

Vào lúc này, từ phía sau, một cánh tay mạnh mẽ đã ôm lấy eo y, kéo y trở về...

36. Chương 36

Thân thể bị kéo vào một cái ôm ấm áp, âm thanh lưỡi biếng cũng theo đó vang lên bên tai Kiều Sanh, giọng mang âm mũi lúc vừa tỉnh giấc, “Sao dậy sớm quá vậy?”

Kiều Sanh thấy buồn cười, “Đã hơn mười hai giờ rồi, vậy mà còn sớm à?”

“Ha ha!” Liên Mặc Sinh nở nụ cười, ***g ngực rung lên khiến lưng Kiều Sanh cũng rung theo, “Cưng à, đến sáng chúng ta mới ngủ, mới được sáu tiếng đã dậy rồi, ngủ chưa đủ giấc, cho nên ngủ tiếp thôi, vẫn còn sớm mà!”

Cậu ta không nhắc tới thì thôi, vừa nói ra, mặt Kiều Sanh lập tức lạnh xuống.

Tối qua, hai người nọ làm hơn nửa đêm. Mới đầu cảm giác cũng không tệ lắm, Liên Mặc Sinh rất dịu dàng, biết nghĩ cho cảm nhận của y. Nhưng càng về sau, cậu ta càng không kiềm chế, động tác ngày càng mãnh liệt, thậm chí còn bắt Kiều Sanh phải làm các động tác cực khó, nghênh hợp với mình. Khi đó, Kiều Sanh bị làm tới thần trí mê loạn, không cách nào cự tuyệt. Nếu không phải sau đó y nổi giận, lấy súng lục để dưới gối ra bảo cậu ta dừng lại, thì e là Liên Mặc Sinh còn làm quá đáng hơn.

Kiều Sanh im lặng làm Liên Mặc Sinh tưởng là y đã đồng ý với yêu cầu của mình rồi, cậu ta đắc ý, ôm y, vùi vào ngực y cọ cọ mấy cái, tìm một vị trí êm ái ngủ tiếp.

Kiều Sanh cười khê, cúi người, cong khuỷu tay, thúc vào sườn phải cậu ta một cú.

“Ui da!” Liên Mặc Sinh kêu một tiếng thảm thiết, buông Kiều Sanh ra.

Kiều Sanh bình tĩnh bước xuống giường, khoác áo vào.

Liên Mặc Sinh ngồi trên giường, ôm bụng, phần nộ trùng ai đó, “Cậu làm gì vậy?”

Kiều Sanh thản nhiên đáp: “Cho cậu một bài học, cậu chỉ là đồ chơi tiêu khiển của tôi, cậu nên hiểu lấy thân phận của mình!”

Mặt Liên Mặc Sinh chuyển từ đỏ sang trắng, từ trắng sang đen, cậu nghiến răng, vừa bực bội vừa thấy buồn cười, hỏi: “Đồ chơi? Không phải tối qua cậu đã hứa là làm người yêu của tôi sao? Sao lại nuốt lời nhanh vậy chứ?”

Kiều Sanh lạnh giọng đáp: “Vốn là như vậy, nhưng do đêm qua biểu hiện của cậu quá kém, cho nên giao ước bị hủy bỏ!”

“Tối qua biểu hiện của tôi quá kém? Tôi nhớ là cậu thích tôi không nói ra lời. Hơn nữa, quá đáng nhất chính là tôi mới làm được một nửa cậu đã bắt tôi dừng lại, cậu có biết là làm vậy sẽ để lại di chứng hay không?” Nhắc tới, Liên Mặc Sinh cũng nổi điên.

“Di chứng?” Kiều Sanh liếc nửa người dưới đang bùng bùng của ai kia bằng ánh mắt buồn cười, “Tôi thấy cậu còn đang rất ‘hăng hái’ đấy, cậu có muốn tôi cho cậu hiểu một chút về cái gì gọi là di chứng thật sự không?”

Liên Mặc Sinh vội vàng đưa tay che đi bộ phận quan trọng, mặt cứng đờ, “Cậu đùa gì thế?”

Kiều Sanh cười lạnh, không thèm ngó tới cậu ta nữa, xoay người đi vào phòng tắm.

Nhìn theo bóng lưng y, Liên Mặc Sinh nghiêng răng nghiêng lợi, rồi cười khỏ một tiếng, tính tình của mỹ nhân đúng là xấu thật.

Nhưng, mình lại mê muội đến thế...

... ..

Quay ngược thời gian lại đêm qua.

Thân thể Kiều Sanh vừa chặt vừa nóng, đáng vẻ lúc ý loạn tình mê chỉ có thể dùng hai từ ‘yêu nghiệt’ để hình dung. Một Kiều Sanh như thế, đã khiến Liên Mặc Sinh không thể kiềm chế được chính mình, càng làm càng bạo.

Tiếng rên rỉ vốn mê người của Kiều Sanh chuyển dần sang tiếng kêu chịu đựng.

Liên Mặc Sinh ôm eo y, để y đổi sang một tư thế khác ghênh hợp với mình.

Đôi chân Kiều Sanh như vô ý, cựa chặt eo cậu, cố ngăn lại nhịp đập quá mãnh liệt vào y.

Nhưng, cũng vô dụng.

Kiều Sanh cau mày, nói: “Chậm một chút, Liên Mặc Sinh!”

Dường như Liên Mặc Sinh không nghe thấy.

Sao Kiều Sanh có thể chịu được thái độ đó của cậu ta? Dục vọng nơi mắt y bỗng biến mất, y lấy khẩu súng dưới gối ra, để ngay thái dương Liên Mặc Sinh.

Liên Mặc Sinh cứng người, “Sao vậy?”

Giọng Kiều Sanh rất lạnh lùng, “Đủ rồi, rút khỏi người tôi!”

Liên Mặc Sinh vốn đang hào hứng, vừa nghe câu ấy, mặt đen ngòm, “Có làm không vậy? Tôi còn chưa...”

“Xuống ngay!” Kiều Sanh ra lệnh, không cho cự tuyệt.

“Ồ, được...” Liên Mặc Sinh vội vàng đáp, cậu nghe được tiếng bóp cò của Kiều Sanh, nó báo hiệu Kiều Sanh đang giận. Cậu cũng không muốn ăn thêm phát đạn nữa của y, bả vai của cậu còn đang quần băng mà.

Liên Mặc Sinh vừa bỏ khỏi người Kiều Sanh, y đã lấy chăn che đi nửa thân dưới hỗn loạn của mình, mắt càng thêm lạnh.

Mặt Liên Mặc Sinh lại càng khó coi hơn y, cậu ta còn chưa lên tới cao trào đã bị Kiều Sanh ép xùi xuống, giờ sắp nghẹn tới nội thương, cậu rất muốn giết người.

Cậu cố nén cơn tức xuống, vờ như bình tĩnh, “Cậu làm vậy là sao? Tôi chỉ mới làm được một nửa!”

“Tôi thỏa mãn, vậy là đủ rồi!” Kiều Sanh liếc nơi còn đang trong trạng thái hưng phấn của cậu ta, thần nhiên nói: “Chuyện còn lại, cậu tự vào phòng tắm giải quyết đi!”

Thiếu chút nữa Liên Mặc Sinh đã học máu, “Từ năm mười lăm tuổi tới giờ, tôi chưa bao giờ dùng tay nữa. Giờ cậu bảo tôi tự mình giải quyết?”

“Vậy có muốn tôi giúp cậu một tay không?”

“Thật?” Liên Mặc Sinh bán tín bán nghi.

“Ừ!” Kiều Sanh quơ quơ khẩu súng trong tay mình, cười nói: “Dùng thứ này, một phát bắn trúng, đỡ phải dùng sức!”

“...”

Liên Mặc Sinh câm họng, hết biết nói gì. Cuối cùng cậu cúi đầu, ngoan ngoãn xuống giường, thì thào, “Tôi vào phòng tắm...”

Kiều Sanh nằm lười trên giường, mặt lạnh lùng, hơi thở như một vị đế vương...

Nhớ lại cảnh tối qua, Liên Mặc Sinh có chút bất đắc dĩ. Rõ ràng mình mới là người phía trên, sao giờ lại giống như người bị chơi xong rồi vứt? Trước đây chỉ có cậu bỏ rơi người khác, chưa bao giờ có người dám chủ động bỏ rơi cậu. Nhưng hiện tại, sau một đêm bên nhau, Kiều Sanh đã lạnh lùng đá cậu ra khỏi cửa...

Chuyện này quá hoang đường...

Liên Mặc Sinh ôm trán, lắc đầu, lẩm bẩm: “Đây không phải là thật, nhất định là mình đang nằm mơ...”

... ..

Tầm xong, bỏ hết những thứ bám trên người, y lấy khăn tắm bao nửa thân dưới, bước ra ngoài.

Lúc này Liên Mặc Sinh đã mặc quần áo xong, mặt mày khó coi, đang ngồi trên giường.

Kiều Sanh nhú mày, “Cậu còn ở đó làm gì?”

Dù lòng đang bức bối, nhưng ngoài mặt cậu ta vẫn nở nụ cười vô cùng xán lạn, “Tôi đang đợi cậu, tối qua tôi đã quên nói với cậu một chuyện!”

“Chuyện gì?”

“Trong khoảng thời gian này cậu nên cẩn thận một chút, tôi có dự cảm, sẽ có sát thủ tới ám sát cậu nữa!”

“Cùng một cổ chủ?”

“Ừm!” Liên Mặc Sinh gật đầu.

“Là ai?”

“Chuyện này tôi không thể nói được!” Liên Mặc Sinh khó xử, “Trong giới sát thủ chúng tôi có một quy định bất thành văn, là một khi sát thủ nhận tiền cổ chủ, ký giao kèo, bất kể là thành hay bại, trong mọi tình huống, sát thủ cũng không được phép để lộ tin về cổ chủ. Nếu không, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng. Sát thủ đó sẽ bị xóa tên mãi mãi trong giới sát thủ, trở thành trò cười của người trong giới. Nghiêm trọng hơn chính là còn có thể bị tổ chức đuổi giết, thậm chí liên lụy đến người nhà, vì không có bất kỳ một tổ chức sát thủ nào có thể chấp nhận một tên phản đồ như thế tồn tại!” Giải thích xong, cậu lo lắng, nhìn Kiều Sanh, “Cậu cũng hiểu mà phải không?”

Kiều Sanh không hỏi nữa, y không phải một người không biết lý lẽ, ai cũng có nguyên tắc riêng của mình, nếu Liên Mặc Sinh không thể nói, vậy y cũng chỉ đành nghĩ cách tìm người đó ra thôi.

Lúc này, có tiếng gõ cửa vang lên.

“Sanh thiếu gia, lão gia gọi cậu xuống dùng cơm trưa!” Giọng của chú Chu vang lên.

“Ừm!” Kiều Sanh đáp: “Tôi sẽ xuống ngay!”

“Vâng, thưa thiếu gia!”

Kéo khăn tắm ra, Kiều Sanh bắt đầu thay quần áo.

Tầm mắt của Liên Mặc Sinh luôn dừng trên thân thể hoàn mỹ đang trần như nhộng của Kiều Sanh, ánh mắt trầm xuống.

Trên người Kiều Sanh đầy những dấu hôn, nhất là sau lưng và xương quai xanh. Những vết hồng hồng trên làn da trắng nõn, giống như những đóa hồng mai nở rộ giữa trời tuyết, rực rỡ, lóa mắt.

Liên Mặc Sinh nhìn tới mê mẩn. Vào lúc này, Kiều Sanh cũng đã cảm nhận được tầm mắt nóng cháy ấy, y xoay qua, cười khế, “Cậu còn chưa đi?”

“Tôi nghỉ phép...”

“Vậy ý cậu là định nghỉ phép ở chỗ tôi à?”

“Được không?” Liên Mặc Sinh chớp chớp mắt, nhìn Kiều Sanh bằng ánh mắt mong chờ.

“Cũng được!” Kiều Sanh cau khóe môi lên, rồi nói tiếp, “Trong khẩu súng của tôi còn thừa năm viên đạn, tôi đang lo không có chỗ dùng đây!”

Nụ cười trên mặt Liên Mặc Sinh cứng ngắt.

Cậu cũng biết, Kiều Sanh sẽ không đồng ý dễ như vậy.

Được rồi, tuy là thân thể của mỹ nhân mất hồn, nhưng tính tình lại quá bạo ngược, cậu cũng không có ý định chơi trò mạo hiểm.

Dù sao thì sau này cũng còn rất nhiều thời gian, cứ từ từ mà khám phá vậy...

Liên Mặc Sinh định đi, nhưng nếu cứ đi như vậy, thì đúng là quá kém. Cậu ta thừa dịp Kiều Sanh bất cẩn, hôn khẽ lên môi y một cái, nhảy phắt tới cạnh cửa sổ, “Tạm biệt nhé cưng!”

Nói xong, cậu nhảy ra ngoài, trên mặt là nụ cười tự tin, tà mị.

37. Chương 37

Cái cách mà Liên Mặc Sinh bỏ đi, cũng khoa trương như lúc cậu ta xuất hiện. Kiều Sanh nhìn ra cửa sổ, đưa tay vuốt khẽ lên môi mình.

Trên môi vẫn còn hơi thở của Liên Mặc Sinh, nụ hôn vừa rồi tới quá nhanh, hơi hột, ngắn ngủi, nhưng cảm giác cũng khá lắm.

Tuy nhiên...

Do nó là ‘cường hôn’, cho nên y vẫn thấy bức bối.

Cầm khẩu súng ngắn trên giường, Kiều Sanh đi tới trước cửa sổ, lướt quanh vườn hoa một vòng, không thấy bóng dáng Liên Mặc Sinh đâu. Chỉ trong mấy chục giây ngắn ngủi, mà Liên Mặc Sinh có thể tránh khỏi đám người hầu, thân thủ quả thật không vừa.

Đành vậy, lần sau sẽ cho cậu ta một bài học...

Kiều Sanh buông khẩu súng trên tay xuống, cười khẽ. Lúc này, vẻ lạnh lùng trong mắt y đã tán đi hết, thoải mái như ánh nắng ban trưa.

... ..

Mấy ngày sau đó, cuộc sống của Kiều Sanh bình thản như dòng nước. Liên Mặc Sinh và Kiều Tử Việt không hề tới tìm y, khiến y thấy thanh tịnh không ít.

Cuộc sống của y rất đơn giản, chủ yếu là đi tới đi lui quanh khu nhà Kiều gia và phòng huấn luyện.

Thì thoảng, y sẽ tới khu nhà ẩm một chốc.

Khu nhà ẩm bị phóng hỏa dạo ấy giờ đã được xây lại. Hung thủ ra tay vẫn chưa tìm ra, thậm chí là nhờ đến cả cảnh sát cũng không tìm thấy chút dấu vết nào, cuối cùng thì đành gác lại. Kiều Mặc Nhiên mua một số cây non quý hiếm về, rồi thuê vài người làm vườn có nhiều kinh nghiệm tới chăm bón, mới đó cả khu nhà ẩm lại tràn đầy sức sống như xưa.

Chiều hôm ấy, đứa con trai luôn ở Mỹ của Kiều Mặc Nhiên trở về.

Với cậu em này, Kiều Sanh biết không nhiều lắm. Y chỉ biết tên cậu ta là Kiều Mộ Đình, năm nay 21 tuổi, quan hệ với Kiều Mặc Nhiên không mấy tốt. Năm 17 tuổi, vì không chịu nổi sự hà khắc của ba mình, đã rời khỏi Kiều gia, một mình sang Mỹ, suốt bốn năm trời không có tin gì. Thậm chí, Kiều Mặc Nhiên từng mềm lòng, chủ động cho người gọi cậu ta trở về, nhưng cậu ta cũng không để ý tới, có thể nói đó là một người rất có cá tính.

Kiều Mộ Đình về quá đột nhiên, trước đó không hề nói với bất kỳ người nào. Khi đó, người trong Kiều gia đang dùng cơm chiều. Kiều Mộ Đình vừa xuất hiện, ngoài Kiều Sanh ra, những người khác đều há to miệng, giật mình.

Nhất là Kiều Mạc Nhiên.

Ấn tượng đầu tiên mà Kiều Mộ Đình mang tới cho Kiều Sanh là một người rất đặc biệt, bề ngoài khá xuất sắc, không hề kém Kiều Tử Việt. Tuy nhiên, trông cậu ta nội liễm hơn nhiều. Cậu ta không bắt mắt như Kiều Tử Việt, cũng không có hoa lệ như Kiều Sanh, nhưng lại hấp dẫn ánh mắt người khác. Mặt mày tuấn tú, áo sơ mi đen kết hợp quần bò, bao quanh dáng người cao mảnh nhưng cân xứng. Cậu ta mang kính, cảm giác thật nho nhã, chẳng qua là ánh mắt có hơi lạnh, nhìn vào không phải người dễ gần.

Mới đầu, Kiều Sanh cũng không biết. Nhưng nhìn phản ứng của những người xung quanh, đại khái thì y cũng đoán được thân phận của vị khách không mời mà tới.

Sau mấy giây kinh ngạc, mặt Kiều Mạc Nhiên trở nên rất khó coi.

Kiều Mộ Đình buông hành lý xuống, thản nhiên gọi một tiếng, “Ba!”

Nghe xong, Kiều Mạc Nhiên hừ lạnh, mĩa mai, “Không phải cậu đã bảo là có đánh chết cũng không muốn trở về sao? Giờ về làm gì?”

Kiều Mộ Đình không đáp. Cậu ta bình tĩnh liếc những người ngồi trước bàn ăn, lúc chạm phải ánh mắt Kiều Sanh thì hơi dừng lại một chút, đôi mắt sâu thẳm.

Kiều Sanh hơi cong khóe môi lên, tự cho là chào hỏi.

Bầu không khí có chút xấu hổ, dĩ nhiên là sự im lặng của Kiều Mộ Đình đã chọc giận Kiều Mạc Nhiên. Thấy Kiều Mạc Nhiên sắp nổi giận, chú Chu ở một bên vội vàng đứng dậy, đón lấy hành lý của Kiều Mộ Đình, cười nói: “Đình thiếu gia, cậu mới vừa xuống máy bay, chắc là mệt lắm. Cậu có muốn về phòng nghỉ ngơi chút không? Từ lúc cậu đi tới giờ, phòng cậu vẫn giữ nguyên như cũ, lão gia luôn bảo người hầu vào dọn dẹp, quét tước!”

Kiều Mộ Đình gật đầu, “Ừm!”

Kiều Mộ Đình lên lầu. Trên bàn ăn, bầu không khí khá hài hòa ban nãy đã vì sự trở về của cậu ta mà trở nên ngọt ngào. Kiều Mạc Nhiên không ăn nữa, để đĩa xuống, mặt lạnh đi trở về phòng. Còn Kiều Uất Lệ và Kiều Tử Việt thì không nói tiếng nào.

Kiều Sanh thì ngược lại, tâm trạng của y không hề bị ảnh hưởng, thậm chí còn cảm thấy rất có hứng thú.

Vì mất trí nhớ, cho nên y không có ấn tượng gì với những chuyện trước đây. Có thể nói, đây là lần đầu tiên y và Kiều Mộ Đình gặp mặt. Cảm giác cũng không tệ lắm! Chỉ ít thì cho tới hiện tại, ở Kiều gia, Kiều Mộ Đình là người duy nhất không để y ghét, thậm chí còn có chút hảo cảm. Kiều Sanh cho đó là ấn tượng lưu lại trong tiềm thức của mình.

Y rất thích cậu em trai lạnh như băng đó...

38. Chương 38

.

Dù cảm giác với Kiều Mộ Đình rất khác, nhưng Kiều Sanh cũng không có ý định tới lui với cậu, tất cả cũng như bình thường. Tuy nhiên, ngay hôm sau, Kiều Mộ Đình đã tới tìm y.

Khi đó là vào buổi sáng, Kiều Sanh mới thức dậy. Có người gõ cửa, y bước ra xem ai, đồ ngủ vẫn còn nguyên trên người.

Kiều Mộ Đình đứng ngoài cửa, Kiều Sanh tùy ý, còn cậu thì chỉnh chu hơn nhiều.

Kiều Sanh vốn nghĩ người tới là Kiều Tử Việt, nên khi thấy là Kiều Mộ Đình, y có hơi ngạc nhiên. Tuy nhiên, y cũng không biểu hiện ra bên ngoài.

Y khoanh tay trước ngực, lưỡi biếng tựa vào khung cửa, hỏi: “Có chuyện gì không?”

Giọng của y khá là giữ lễ, nụ cười trên mặt cũng thế. Với những người nhìn thuận mắt, thái độ của y cũng thân thiện hơn.

Nhưng sắc mặt của Kiều Mộ Đình lại rất khó coi, “Mấy năm không gặp, câu đầu tiên anh nói với tôi là câu này?”

Kiều Sanh nhú mày, “Vậy cậu cảm thấy tôi nên nói câu gì?”

Kiều Mộ Đình không đáp, im lặng nhìn Kiều Sanh. Bị nhìn bằng ánh mắt đó, Kiều Sanh thấy khó chịu, mặt lạnh xuống, ấn tượng với Kiều Mộ Đình cũng giảm đi nhiều.

Kiều Sanh xoay người đi trở vào, chuyển tay đóng cửa.

Kiều Mộ Đình giữ tay cầm lại, theo vào.

Kiều Sanh nhú mày, “Cậu vào đây làm gì?”

Kiều Mộ Đình đáp: “Lần này tôi trở về là vì anh, chẳng lẽ anh còn để ý chuyện trước đây sao?”

Kiều Sanh không hiểu cậu ta đang nói chuyện gì, lòng càng khó chịu. Kiều Mộ Đình không chú ý tới vẻ mặt khó coi của y, đóng cửa lại, lẳng lặng nhìn đối phương.

“Anh đã thay đổi rất nhiều!” Kiều Mộ Đình nói.

“Vậy à?” Giọng Kiều Sanh lạnh lùng, “Nếu cậu tới đây là để ôn lại chuyện xưa, vậy xin lỗi, tôi không có hứng thú!”

“Anh ghét tôi tới vậy sao?” Ánh mắt Kiều Mộ Đình ảm đạm.

“Vốn chẳng thân quen, thì sao có chán ghét?” Nụ cười của Kiều Sanh vẫn tao nhã như trước, nhưng nụ cười ấy không có chút độ ấm nào.

“Chẳng thân quen?” Câu nói của Kiều Sanh khiến Kiều Mộ Đình tức giận. Nhưng chỉ trong khoảnh khắc, nó đã biến thành bất đắc dĩ, “Quả nhiên là anh vẫn còn giận chuyện lúc trước!”

Kiều Sanh không đáp.

Kiều Mộ Đình lại nói, “A Sanh, tôi biết giờ mình có nói gì cũng vô ích. Chúng ta là anh em, tôi không nên có bất kỳ vọng tưởng nào với anh. Tôi thích anh, nhưng tôi thú thật là tôi chưa bao giờ có ý định để anh biết chuyện này. Nếu không phải lần đó tôi uống say, làm ra chuyện đó với anh, chúng ta cũng sẽ không tới nông nổi này. Mấy năm qua ở nước ngoài, tôi đã suy nghĩ rất nhiều, chúng ta không thể nào trở lại như trước đây, tôi cũng không cách nào quên anh được. A Sanh, tôi yêu anh, tôi không muốn ép buộc chính mình nữa, anh cho tôi một cơ hội được không?”

Kiều Sanh: “...”

Kiều Mộ Đình trưng cái mặt sầu thảm nói ra một mạch, phải qua một hồi sau Kiều Sanh mới ngộ ra rằng cậu ta đang tỏ tình với mình, khóe mắt y lập tức giật giật mấy cái.

Tình huống này là thế nào? Sao hai người anh em của mình đều có ý với mình cả?

Kiều Sanh tự nhận là tố chất tâm lý của y rất khá, nhưng tình huống hỗn loạn trước mắt này thật làm y hết biết nói gì...

39. Chương 39

Kiều Mộ Đình thổ lộ quá đột ngột, trong lúc nhất thời, Kiều Sanh không biết phải đáp thế nào.

Kiều Mộ Đình nhìn Kiều Sanh, trong đôi ngươi sâu thẳm hiện lên ánh sáng nóng rực, hoàn toàn không hợp với khí chất lạnh lùng của cậu ta.

Trình hưởng có hơi rối, Kiều Sanh trầm mặc gần nửa phút mới lên tiếng. Dĩ nhiên là từ chối không chút lưu tình, “Cậu nói rất cảm động. Nhưng, tôi không thích loạn luân!”

Tia sáng trong mắt Kiều Mộ Đình trở nên ảm đạm, nhưng cậu vẫn không chịu buông tay, “Tôi không quan tâm!”

“Vậy à? Nhưng tôi không có hứng thú với suy nghĩ của cậu!” Kiều Sanh nhếch môi, nụ cười tàn mạn, dường như chứa vài ý mỉa mai, “Nếu không còn gì nữa, phiền cậu ra ngoài, tôi phải thay quần áo!”

Kiều Mộ Đình im lặng.

Kiều Sanh đi tới trước tủ quần áo, tùy ý chọn một bộ bình thường, thoải mái.

“Đừng nói là cậu cậu muốn xem tôi thay quần áo nha?” Thấy Kiều Mộ Đình còn chưa chịu đi, Kiều Sanh nhú mày, “Tôi thấy tối nay cậu nên đến quán bar xem múa thoát y sẽ hay hơn đấy!”

Ánh mắt nhìn Kiều Sanh của Kiều Mộ Đình có chút mờ mịt, tựa như đang nhìn một người xa lạ.

“A Sanh, sao anh lại...”

“Hử?”

“Trước đây, anh không bao giờ nói ra câu đó...” Kiều Mộ Đình do dự.

Kiều Sanh cảm thấy buồn cười. Y không hiểu sao một người rồi lại hai người cứ nhắc mãi chuyện trước đây? Chuyện ngày xưa đó, y không muốn biết, cũng không có ý định tìm hiểu. Có lẽ trước đây y chỉ là một tên hèn yếu, nhưng giờ thì tuyệt đối không.

“Kiều Mộ Đình, nếu cậu muốn nhớ lại chuyện ngày xưa, cậu có thể tìm ảnh cũ xem lại, tôi không muốn bàn mấy chủ đề vô vị này với cậu nữa!” Kiều Sanh chế giễu, “Tôi không tin là cậu không có ảnh trước đây của tôi!”

Giọng của y không hề khách sáo, khiến sắc mặt Kiều Mộ Đình xanh trắng không ngừng. Cậu ta nghi hoặc, hỏi: “A Sanh, sao anh lại thay đổi nhiều như vậy?”

“Vậy cậu cảm thấy tôi phải như thế nào? Yếu đuối như lúc trước, dễ cho các người đùa giỡn?” Kiều Sanh cười lạnh.

“Các người?” Kiều Mộ Đình không hiểu lời y lắm, “A Sanh, anh hiểu lầm rồi! Tôi chưa từng nghĩ tới chuyện đùa giỡn với anh, tôi là thật lòng...”

Kiều Mộ Đình vội vã thanh minh. Nhưng Kiều Sanh cũng không bàn tiếp đề tài đó nữa, y nhìn đồng hồ, mười giờ rưỡi sáng, sắp tới giờ y huấn luyện rồi.

Tuy là y không muốn thay quần áo trước mặt người khác, nhưng Kiều Mộ Đình không phải là kẻ dễ xua đi. Y không muốn giằng co với cậu ta nữa, đành quay lưng, cởi bỏ áo ngủ trước mặt Kiều Mộ Đình.

Kiều Mộ Đình giật mình.

Sau một khoảng thời gian điều dưỡng và huấn luyện, thân thể Kiều Sanh rắn chắc không ít. Tuy là vẫn còn gầy, nhưng tốt hơn lúc y mới về nước rất nhiều. Phần lưng của y rất đẹp mắt, thon thon tròn trịa, bả vai rất rộng, eo cũng mảnh. Vì thế đã khiến người y trở nên mảnh mai, có một dáng người tam giác hoàn mỹ, không thua kém gì các nam người mẫu. Da y rất trắng, lại không có nhiều huyết sắc như người bình thường, nhưng điều đó lại chẳng làm người ta cảm thấy yếu ớt, mà cứ như loài quỷ hút máu trong tiểu thuyết ma huyền phương Tây, thần bí, hoa lệ.

Cởi áo ngủ xong, Kiều Sanh lại cởi quần ngủ. Y không hề ngó tới phản ứng của Kiều Mộ Đình đứng cạnh bên.

Lúc này, cả người Kiều Sanh chỉ còn độc chiếc quần lót...

Y đứng bên giường, phía trước là ánh sáng chiếu vào từ khung cửa sổ. Ánh mặt trời sáng rực, động tác của y rất tùy ý, thậm chí cả bức màn cũng lười kéo lại. Cả người y gần như trần trụi, nhưng không phải dạng dẫn dắt nhục dục con người, mà rạng rỡ như một bức tranh đầy màu sắc.

Trong phút chốc, Kiều Mộ Đình nhìn tới ngậy người.

Cái lần cậu nhìn thấy Kiều Sanh trần truồng, là vào ba năm trước. Y vẫn xinh đẹp, vẫn rung động không chút vấy bẩn như trong hồi ức của cậu.

Kiều Sanh mặc áo vào, đứng trước gương, cài cúc áo lại.

Vạt áo sơ mi che đi cái mông, chỉ để hai chân thon dài lộ ra bên ngoài. Y không mang giày, mà đi chân trần, giẫm trên thảm lót sàn mềm mại. Đôi chân ấy như hòa làm một thể với thảm lót màu tím tảo nhã, quyến rũ một cách kỳ lạ...

Trong nhất thời, Kiều Mộ Đình cảm thấy môi miệng mình khô khốc. Độ ẩm trong phòng vừa đủ, nhưng chẳng hiểu sao cậu lại thấy người mình nóng dần lên...

Cậu kìm lòng không được, đi tới, ôm Kiều Sanh vào lòng.

Kiều Sanh vừa cài chiếc cúc cuối cùng xong, vừa định mặc quần vào thì hai tay Kiều Mộ Đình đã ngăn ngay trước ngực y, cản trở y hành động.

Mắt Kiều Sanh phát lạnh.

Người thứ ba...

Kiều Mộ Đình là người thứ ba không có sự cho phép của y mà cả gan làm như vậy. Hai người trước đây là Kiều Tử Việt và Liên Mặc Sinh. Kiều Sanh thấy khó hiểu, chẳng lẽ mình trông dễ ỨC HIẾP tới vậy? Vì hành động vô phép đó mà Kiều Tử Việt và Liên Mặc Sinh đều bị cho một bài học, dĩ nhiên là Kiều Mộ Đình cũng không ngoại lệ.

Bất kỳ một ai dám can rõ với y, y sẽ không tha cho bọn họ.

Kiều Mộ Đình không biết Kiều Sanh đang tức giận, cậu ôm chặt y, si mê ngửi mùi hương trên người y.

Tuy là cảm giác không còn giống như lúc trước, nhưng dù sao vẫn cùng là một người...

Hơi thở ấm áp phả vào gáy, tuy là Kiều Mộ Đình không có làm thêm hành động khó coi nào. Nhưng khoảng cách quá thân mật đó vẫn khiến Kiều Sanh không chịu nổi.

Y nắm cổ tay Kiều Mộ Đình, kéo mạnh một cái.

Kiều Mộ Đình nhận ra động tác của Kiều Sanh rồi, nhưng cậu cứ nghĩ là Kiều Sanh đáp lại mình, nên không đề phòng. Mãi cho đến lúc Kiều Sanh xoay người quăng mình lên không trung, cậu mới phản ứng lại, nhưng đã không còn kịp nữa, cậu đã rơi xuống đất. Tuy trên đất là lớp thảm nhung, nhưng sau lưng vẫn phải chịu một lực va chạm không nhỏ, ngũ tạng lục phủ như dời vị trí.

Một cú ném qua vai vô cùng xinh đẹp.

Kiều Mộ Đình nằm ngửa trên sàn nhà, dường như là đang sững sốt vì bị quăng một phát. Từ Trên cao, Kiều Sanh liếc cậu một cái, tiếp tục mặc quần vào, giống như chuyện bạo lực vừa rồi hoàn toàn chưa phát sinh.

Đứng trước gương chỉnh chỉnh lại đầu tóc, lúc này Kiều Sanh mới xoay người qua, nhìn về phía Kiều Mộ Đình.

Kiều Mộ Đình ngồi trên sa lon, trừng to mắt.

Còn chưa từ bỏ ý định?

Kiều Sanh cười lạnh, hảo cảm ban đầu của y với Kiều Mộ Đình đã chẳng còn lại chút gì. Y ghét kiểu người tự cho là đúng, càng ghét loại người quẩn chặt lấy mình.

Nhìn thẳng vào đôi mắt chán ghét của Kiều Sanh, mặt Kiều Mộ Đình có chút khó coi, qua một hồi lâu mới nghẹn ra được một câu, “A Sanh, anh đúng là làm tôi thấy bất ngờ!”

Kiều Sanh cười nói: “Tin tôi đi, nếu cậu còn ở lại đây, tôi sẽ càng làm cho cậu thấy bất ngờ hơn!”

Giọng điệu bình thản, nhưng lại quá lạnh lùng.

Kiều Mộ Đình không hề bị y dọa sợ, cậu im lặng một hồi, mới thở dài một hơi, đôi ngươi ánh lên chút ánh sáng kỳ lạ, “A Sanh, anh đã mạnh mẽ hơn rồi, tôi thấy mừng lắm. Trước đây anh rất yếu ớt, giống như thủy tinh dễ vỡ, tôi luôn lo sợ anh sẽ bị bất kỳ thương tổn nào. Anh của hiện tại không cần tôi bảo vệ nữa, cũng sẽ không dễ bị thương tổn như lúc trước!”

“Cho nên?” Kiều Mộ Đình nói được một nửa đã dừng lại, Kiều Sanh thấy hứng thú, hỏi thử.

“Tôi cũng không còn băn khoăn chuyện theo đuổi anh nữa rồi!”

“...”

“Từ năm mười ba tuổi tôi đã bắt đầu thích anh, nhưng bởi vì chúng ta là anh em, tôi không thể biểu hiện ra bên ngoài. Nếu không phải do mười bảy tuổi năm đó tôi uống say, thiếu chút nữa đã cưỡng bức anh, chắc có lẽ chúng ta vẫn giống như trước, mãi mãi là anh em tốt. Giờ tôi nghĩ thông suốt rồi, anh em thì sao chứ? Quan hệ huyết thống thì sao chứ? Tôi thích anh, chỉ vậy là đủ rồi, những chuyện khác đều không quan trọng!”

Kiều Sanh im lặng một hồi lâu, mới cười giễu: “Tôi nghĩ là cậu đã quên mất một chuyện. Cậu nói cậu yêu tôi, nhưng tôi lại chẳng có chút cảm giác nào với cậu!”

“Không sao cả!” Kiều Mộ Đình lại trở về với cái vẻ si tình ban nãy, cậu bình tĩnh, đẩy gọng kính trên sống mũi mình lên, trong mắt chứa đầy vẻ bá đạo, tự tin, “Trên thế giới này không có ai yêu anh hơn tôi, cho nên, anh chỉ có thể là của tôi thôi!”

“Vậy nếu như tôi đã ở cùng người khác?” Kiều Sanh thấy buồn cười.

“Tôi sẽ làm cho hắn rời khỏi anh, nếu hắn không chịu, tôi sẽ đích thân giết hắn!” Ánh mắt Kiều Mộ Đình lạnh như băng.

Kiều Sanh: “...”

Lúc này mặt y đúng là khó coi rồi.

Hai người đều im lặng, gian phòng cũng trở nên im ắng.

Thời gian như đọng lại.

Kiều Sanh chợt nhớ tới gương mặt tuần tú và nụ cười xấu xa của Liên Mặc Sinh, không hiểu sao tâm trạng đang tồi tệ của y lại tốt hẳn. Y cong khóe môi lên, giễu cợt, “Chưa nói tới chuyện tôi muốn thế nào, chẳng lẽ cậu không thấy mình quá tự phụ rồi sao? Hắn cũng không phải người dễ đối phó vậy đâu!”

Y nói thẳng, tức nhiên cũng đã thừa nhận là mình đã ở cùng kẻ khác. Đôi mắt Kiều Mộ Đình như lạnh hẳn, cậu nói: “A Sanh, vậy là anh còn chưa biết trong bốn năm qua tôi đã làm gì ở Mỹ?”

Kiều Sanh gật đầu.

“Ở Mỹ, tôi mở một cửa hàng bán vũ khí đạn dược, cũng là người cung cấp vũ khí cho các tổ chức ngầm lớn nhất ở Bắc Mỹ!”

Kiều Sanh im lặng. Tại một nơi đầy mùi máu tanh ấy, nếu không có năng lực và thủ đoạn hơn người, e là đã bị nhai tới xương cốt cũng không còn. Kiều Mộ Đình buôn bán vũ khí, giao thiệp với cả hắc bạch lưỡng đạo, e là không dễ đối phó. Cậu ta bỏ nhà đi, chứng tỏ lúc ở Mỹ cậu ta là tay trắng làm nên sự nghiệp. Một người nơi đất khách, sau lưng không có bất kỳ thế lực nào, lại chỉ trong bốn năm ngắn ngủi có thể đi tới được bước này, có thể tính được cậu ta mạnh bao nhiêu.

Tuy nhiên, Liên Mặc Sinh cũng chẳng phải ngọn đèn cạn dầu...

Trên mặt Kiều Sanh thoáng hiện nụ cười thú vị. Không biết nếu như Kiều Mộ Đình và Liên Mặc Sinh đối đầu nhau, kết quả sẽ thế nào đây?

Chỉ nghĩ thôi, đã thấy thú vị rồi...

40. Chương 40

Kiều Sanh tới phòng huấn luyện, Kiều Mộ Đình cũng theo đuôi. Kiều Sanh vốn không thích người khác xen vào chuyện tập luyện của mình, nhưng giờ y thấy rất hứng thú với Kiều Mộ Đình, cho nên cũng không từ chối.

Kiều Sanh tới có hơi muộn, hai vị sư phụ đã đợi được một hồi.

“Sao hôm nay tới trễ vậy?” Người nói chuyện là Đỗ Nhất Sam, anh là một tay lính đánh thuê xuất ngũ. Anh ta ba mươi lăm tuổi, khuôn mặt bình thường, thân hình cao to, khí chất mạnh mẽ. Dù đã từng vào sinh ra tử mười mấy năm, nhiều lần thiếu chút nữa là toi mạng, cả người đầy thương tích, nhưng anh lại là một người vui vẻ, hài hước, là một người rất được yêu mến, chủ yếu dạy Kiều Sanh thuật bắn súng và đánh gần người.

“Ngại quá, tôi bận việc nên tới hơi muộn!” Kiều Sanh cười đáp.

Đỗ Nhất Sam cười cười, không nói gì nữa. Lúc này, Kiều Sanh mới quay qua nhìn người đàn ông luôn im lặng không nói, đối phương cũng gật đầu với y một cái. Đây là huấn luyện viên dạy karate đứng Top ba ở Nhật Bản – Đặng Mộc Đạt Dã. Người này hơn ba mươi tuổi, hơi nhỏ hơn Đỗ Nhất Sam một chút, chủ yếu dạy Kiều Sanh môn võ karate.

Kiều Mộ Đình giới thiệu ngắn gọn về mình với hai người nọ, “Tôi là Kiều Mộ Đình, là em trai của A Sanh!”

“Chào cậu!” Đỗ Nhất Sam thấy bất ngờ khi một người luôn độc lai độc vãng như Kiều Sanh lại dẫn theo người tới. Tuy nhiên, bề ngoài thì anh ta cũng không có biểu hiện gì, chỉ mỉm cười chào hỏi. Còn Đặng Mộc Đạt Dã thì vẫn tích chữ như tích vàng, gật đầu một cái.

Giới thiệu xong, Kiều Sanh thay đồ huấn luyện, bắt đầu luyện tập.

Đầu tiên là thuật bắn súng.

Dù rất có thiên phú về đánh đấm, nhưng Kiều Sanh vẫn luôn đặt khả năng dùng súng lên hàng đầu. Thuật bắn súng quan trọng hơn thân thủ, đó là những gì mà y nhận thấy trong khoảng thời gian vừa qua.

Nguyên do mà y luyện tập như thế, mục đích không phải chỉ vì bảo vệ mình, mà quan trọng hơn cả là báo thù.

Y muốn chính tay đưa gã tên Alex ấy xuống địa ngục.

Cách luyện tập thuật bắn súng của Kiều Sanh rất đơn giản, một khẩu súng và đủ các loại bia ngắm, có đôi khi lại là bình rượu, đó chính là toàn bộ công cụ của y. Nhãn lực của y rất tốt, tốc độ phản ứng cũng nhanh, sau mấy ngày luyện tập, y đã có thể dễ dàng bắn trúng các mục tiêu trong trạng thái tĩnh. Cho nên, hiện tại y đang tập luyện để bắn trúng các mục tiêu động một cách chính xác nhất.

Kiều Sanh cầm súng, đối diện là các bình thủy tinh đang treo, lay động giữa không trung.

Lên đạn, nhắm mục tiêu, bóp cò.

Kiều Sanh không hề lãng phí thời gian, toàn bộ các động tác diễn ra một cách liền mạch, lưu loát, tiêu sái, anh tuấn. Theo tiếng vỡ vụn của bình rượu, y dễ dàng bắn nát toàn bộ mục tiêu: Sáu bình rượu chỉ trong bốn phát súng, trong đó có một phát trúng ba.

“Khá lắm!” Đỗ Nhất Sam khen ngợi, “Kỹ thuật bắn súng của Kiêu thiếu gia đúng là tiến bộ thần tốc!”

Kiều Sanh mỉm cười, không đáp.

Sau màn phấn khích vừa rồi, Kiêu Mộ Đình vẫn chưa lấy lại tinh thần. Cậu cứ nghĩ Kiêu Sanh chỉ học chơi thôi, nhưng tiêu chuẩn vừa rồi, rõ ràng là người học mấy năm rồi cũng chưa làm được. Trong khi Kiêu Sanh chỉ mới học hơn một tháng, không thể không nói, y là một thiên tài.

Kiều Mộ Đình nhìn về phía Kiêu Sanh, cả người y tỏa ra thần thái tự tin, kiêu ngạo, lại không làm người ta thấy đó là ngang ngược, mà thưởng thức vô cùng.

Kiều Mộ Đình ngậy ra. Tuy vẫn là gương mặt ấy, nhưng người thanh niên ôn hòa, nội liễm trong trí nhớ của cậu đã không còn tồn tại. Kiêu Sanh của hiện giờ, chính là một đế vương tỏa sáng.

“Cậu có muốn thử một chút hay không?” Giọng nói của Kiêu Sanh đã cắt ngang suy nghĩ vẩn vơ của Kiêu Mộ Đình.

“Cũng được!” Kiêu Mộ Đình thản nhiên đáp, rồi cầm súng.

Bình rượu lại được treo lên, lần này là tám. Kỹ thuật bắn súng của Kiêu Mộ Đình không hề kém hơn Kiêu Sanh, tám bình chỉ giải quyết trong ba phát.

Kiều Mộ Đình thu súng lại, xoay qua nhìn Kiêu Sanh. Kiêu Sanh nheo mắt lại.

Kiều Mộ Đình đẩy gọng kính lên, thản nhiên nói, “Lúc còn ở Mỹ, mỗi ngày tôi đều tập bắn súng ba tiếng đồng hồ!”

Ý là, nếu so sánh giữa tôi và anh, anh còn chưa đủ kinh nghiệm đâu.

Kiều Sanh cầm lấy khẩu súng trong tay cậu, lên đạn, sau đó bảo Đỗ Nhất Sam treo bình rượu khác.

Kiều Sanh bắn tiếp, Kiêu Mộ Đình lẳng lặng đứng một bên, ánh mắt càng trở nên sâu thẳm. Cậu thích Kiêu Sanh của hiện tại, tao nhã, tự tin, khiến người ta không làm chủ được bản thân mình, ngược nhìn y...

Có lẽ là Kiêu Sanh đã bị Kiêu Mộ Đình kích thích, kỹ thuật bắn súng của y lại tiến thêm một bậc. Cùng là tám bình rượu, y chỉ dùng ba phát súng. Chút sơ sót duy nhất là bình rượu ở cuối do bị lệch, chỉ vỡ được một nửa. Nhưng với một người mới bắt đầu tập luyện mà nói, đó đã là thần thoại. Đỗ Nhất Sam không kìm lòng được, vỗ hai tay, còn Kiêu Mộ Đình thì cau khóe môi lên.

“A Sanh, anh đúng là khiến tôi phải nhìn bằng cặp mắt khác xưa!” Kiêu Mộ Đình nói.

“Vậy thì thế nào?” Kiêu Sanh nhíu mày.

“Vậy khi theo đuổi anh, mới có tính khiêu chiến!” Kiêu Mộ Đình nhìn y, trong mắt là vẻ bá đạo và dục vọng độc chiếm, “A Sanh, mặc kệ anh có mạnh hơn bao nhiêu, anh cũng chỉ có thể là của tôi!”

“Vậy để xem cậu có khả năng đó hay không!” Kiêu Sanh cười tà, “Tôi chỉ ở cùng những người đàn ông đủ mạnh!”

“Tôi sẽ là lựa chọn thích hợp nhất của anh!”

“Vậy à? Tôi cũng chờ xem!”

Đoạn đối thoại của hai người sắc mùi tuyên chiến, khiến Đỗ Nhất Sam ở cạnh bên lén lau mồ hôi trên trán, vì tới hiện tại anh ta mới biết tính hướng của Kiêu Sanh. Anh ta không bài xích đồng tính luyến ái, nhưng hai người này là anh em ruột nha, như vậy, thật sự là...quá kinh khủng. Tuy nhiên, Kiêu Sanh luôn cho anh ấn tượng thần bí mà yêu nghiệt, không bị ràng buộc bởi thể tục, cho nên nếu y có làm ra những chuyện này, thì cũng không có gì là lạ. Đỗ Nhất Sam chỉ kinh ngạc một lát đã bình tĩnh lại, còn tên Đằng Mộc kể bên thì vẫn không có bất kỳ một phản ứng nào. _-|||

Kiều Sanh vuốt vuốt khẩu súng trên tay mình, nhanh như chớp, chĩa thẳng vào ngực đối phương, nơi nhắm bắn là tim cậu. Có ánh sáng gì đó thoáng hiện trong mắt y, cứ như ngay sau đó y sẽ bóp cò.

Kiều Mộ Đình lại không hề có ý né tránh, cậu chỉ bình tĩnh nhìn Kiều Sanh.

Hai người đứng đối mặt một chốc, Kiều Sanh buông súng xuống, nhún vai, “Chán thật, một chút phản ứng cũng không có!”

Kiều Mộ Đình: “Anh sẽ không nổ súng!”

“Cậu khẳng định?” Kiều Sanh cười.

“Bởi vì...” Kiều Mộ Đình đưa tay câu lấy eo y, kéo y vào lòng, đôi mắt sâu thẳm, “Giết tôi, anh sẽ hối hận!”

“Cậu không thấy mình đã quá tự kỷ rồi sao?” Kiều Sanh giễu cợt.

Y thấy buồn cười. Kiều Mộ Đình không đơn giản như vẻ ngoài của cậu ta, trước khi biết tính cậu ta hay thay đổi, cậu ta cứ như một gã đàn ông si tình sắp tuyệt chủng, nhưng giờ còn cái vẻ si tình ấy sao? Đây rõ ràng là vừa bá đạo vừa tự phụ, giống y chang Liên Mặc Sinh, nhưng lại không ngu ngốc như Kiều Tử Việt.

“Đương nhiên là không rồi! Bởi vì tôi rất rõ khả năng của mình, cho nên sẽ không bao giờ đi quá hạn độ!” Kiều Mộ Đình đáp lại. Cậu nâng cằm Kiều Sanh lên, hôn y.

Kiều Sanh cũng không từ chối, mặc cho cậu ta mở khớp hàm mình ra.

Nụ hôn của hai người tuy không kịch liệt, nhưng lại chuyên tâm, lưỡi cùng lưỡi quấn lấy nhau.

Tình cảnh quá nóng cháy đó khiến Đỗ Nhất Sam đen mặt, quay đầu đi, phi lễ chó nhìn. Còn người luôn bình tĩnh như Đằng Mộc cũng không cách nào xem như không thấy nữa, anh nhắm mắt lại, giả vờ nghỉ ngơi.

Phòng huấn luyện im ắng, chỉ có tiếng thở hào hển và tiếng nước mờ ám khẽ vang lên...

Kiều Mộ Đình hôn Kiều Sanh, tuy là cậu không định làm tiếp nữa, nhưng tiếp xúc thân mật như vậy, lại còn là người mà mình ngày nhớ đêm mong, tất nhiên là khó tránh chuyện có phản ứng.

Cảm giác được thứ gì đó giữa hai chân mình, trong mắt Kiều Sanh thoáng hiện ý tứ trêu chọc.

Bàn tay trượt xuống bụng dưới Kiều Mộ Đình, cách lớp quần áo, vuốt ve nhẹ nhàng. Sau đó, y lần xuống đáy quần, bắt đầu vỗ về lên xuống.

Nơi đó, rất nóng...

Thân thể Kiều Mộ Đình căng thẳng, hơi thở vốn đang ổn định trở nên ồ ồ, phun vào bên mặt Kiều Sanh. Kiều Sanh cắn khế lên môi dưới cậu một chút, thành công khiến người cậu run lên, đôi mắt thâm trầm, u ám. Xuyên qua lớp thấu kính, y nhìn mắt hấn, ánh mắt nóng rực, giống như sắp không kìm chế được nữa.

Kiều Sanh cong khóe môi lên. Đúng là dễ trêu chọc nha, xem ra là đã cấm dục lâu lắm rồi?

Đúng thật là ngoài dự liệu...

Kiều Sanh nở nụ cười thú vị, giống như ác ma sợ thiên hạ chưa đủ loạn.

41. Chương 41

.

Tay phải đặt ngay khu đang bùng bùng của Kiều Mộ Đình, nhưng y lại không có ý tiến thêm một bước.

Dĩ nhiên là y không có ý dụ dỗ cậu ta, y chỉ định đùa một chút mà thôi. Thật không ngờ, người trông nham hiểm như Kiều Mộ Đình lại không thể chịu được sự trêu chọc của y, sắp kìm chế không được.

Kiều Mộ Đình thở dốc, ánh mắt lại càng trở nên u ám.

Dường như cũng tới lúc rồi...

Kiều Sanh cong khoe môi, định thu tay lại. Trước lúc y hành động, Kiều Mộ Đình đã đẩy y ra, lui về sau mấy bước.

Kiều Sanh thấy có chút bất ngờ.

Kiều Mộ Đình hít sâu một hơi, ổn định tâm trạng lại. Kiều Sanh nhú mày, nhìn cậu ta bằng ánh mắt khó hiểu.

“Tôi không thích diễn trò trước mặt nhiều người!” Kiều Mộ Đình thản nhiên nói, rồi liếc Đỗ Nhất Sam và Đằng Mộc ở kế bên.

Kiều Sanh nhún nhún vai, nhìn về phía Đằng Mộc. Đối phương vẫn còn nhắm mắt, vờ như nghỉ ngơi.

Đỗ Nhất Sam thì đen mặt.

“Hử? Tôi cứ tưởng những tên biến thái đều thích như vậy!” Kiều Sanh nói.

Bị châm chọc, Kiều Mộ Đình nhú mày, nhưng lại không nổi giận. Qua lớp kính, cậu nhìn y, cái nhìn đầy sắc bén.

Kiều Sanh chỉ đáp lại bằng ánh mắt tựa tiểu phi tiểu.

Y đang mặc trang phục huấn luyện rộng rãi, nhưng lại không che mất dáng người hoàn mỹ. Cổ áo hơi mở rộng, lộ đúng xương quai xanh, đai lưng không buộc chặt, vạt áo có hơi dài, chân không mang giày giẫm trên sàn nhà. Có thể nói, làn da trắng nõn nà của y như sắp hòa thành một thể với sàn nhà trắng tinh bên dưới.

Kiều Sanh như vậy, rất nguy hiểm, lại hấp dẫn tới không nói thành lời...

Trên mặt y là nụ cười đầy tà khí, chút ám chỉ như có như không, đúng là dụ dỗ người ta phạm tội.

Thật là yêu nghiệt...

Kiều Mộ Đình là một người có tinh thần độc chiếm rất cao và không cần phải nghi ngờ, dáng vẻ hiện giờ của Kiều Sanh là khiêu chiến cực lớn với tham vọng độc chiếm của cậu. Nổi giận, cậu bước về trước, ôm y vào lòng.

Eo của Kiều Sanh rất nhỏ, lại khá mềm dẻo, lực của Kiều Mộ Đình lại lớn, động tác cũng có chút thô bạo, Kiều Sanh bị cậu ta ôm tới không thở nổi.

“Sao vậy? Định thay đổi chủ ý, không giả làm chính nhân quân tử nữa à?” Kiều Sanh nhú mày.

“Tôi không cho phép anh ra vẻ phóng đảng như vậy trước mặt người khác!” Mặt Kiều Mộ Đình lạnh như băng.

“Phóng đảng?” Kiều Sanh hỏi ngược lại, nụ cười trên mặt vẫn còn đó, nhưng ánh mắt đã lạnh đi rồi.

Không cảm nhận được y đang bực, Kiều Mộ Đình vẫn cố chấp như trước, “Anh là người của tôi!”

Hai người nhìn nhau, trầm mặc một hồi lâu.

Sau đó, nụ cười trên mặt Kiều Sanh lại càng sâu hơn, mê chết người không đền mạng.

Y đưa tay câu cổ Kiều Mộ Đình, ép sát vào người cậu.

Mặt hai người ngày càng gần. Nhìn thẳng vào đôi mắt cuốn hút của Kiều Sanh, tuy là trong lòng Kiều Mộ Đình có cảnh giác, nhưng cậu vẫn ngơ ra một chút.

Bầu không khí thật mờ ám.

Môi Kiều Sanh kề sát vào bên tai Kiều Mộ Đình, giọng điệu trầm thấp như thổi gấp vang lên, “Cậu đã nói tôi là người của cậu, vậy...Thượng tôi đi!”

Giọng không lớn, nhưng đủ để tất cả những người trong phòng huấn luyện nghe thấy.

Kiều Mộ Đình và Đỗ Nhất Sam sững sốt, đến cả núi băng vạn năm Đẳng Mộc cũng có diễn cảm, nhìn Kiều Sanh bằng ánh mắt khó tin.

Kiều Sanh nâng đùi phải, cọ nhẹ vào bộ phận còn chưa tỉnh táo hoàn toàn của Kiều Mộ Đình, làm thân thể cậu cứng ngắt, không động đậy.

Khiêu khích đơn giản, cũng đủ khiến nơi nào đó của cậu cứng lên, nóng bừng bừng.

Đàn ông là động vật suy nghĩ bằng nửa thân dưới, những người đàn ông mạnh mẽ lại càng dễ sa vào dục vọng. Dĩ nhiên, Kiều Mộ Đình cũng không ngoại lệ. Huống hồ, cậu vẫn luôn thích Kiều Sanh. Tuy nhiên, tung hoành trong hắc đạo lâu rồi, tính cảnh giác của cậu cũng tương đối cao. Cậu vừa nghĩ được mùi nguy hiểm, lập tức đẩy Kiều Sanh ra.

Nhưng, động tác của Kiều Sanh lại nhanh hơn cậu một bước.

Mắt Kiều Sanh phát lạnh, bóp chặt cổ Kiều Mộ Đình. Kiều Mộ Đình giãy mạnh ra, nhưng trong lúc cậu sơ ý đã bị y quăng xuống đất, sau đó dùng vận tốc tia chớp kìm chặt khuỷu tay cậu.

Lưng chạm mạnh xuống mặt đất, khuỷu tay phải bị bẻ lệch, đau đớn, khiến Kiều Mộ Đình nhú mào.

Kiều Sanh đứng cạnh cậu, từ trên cao nhìn xuống, mắt lạnh như băng.

Cùng một phương thức mà bị Kiều Sanh quật ngã hai lần, Kiều Mộ Đình thảm mắng khê trong lòng một tiếng. Cậu nhin đau, bò dậy.

“Muốn so cao thấp à?” Nói xong, cậu thủ thế.

Kiều Sanh vẫn đứng yên, y chỉ miễn cưỡng nói một câu: “Tôi không phải vật sở hữu của cậu. Còn nữa, giọng điệu đó khiến tôi thấy khó chịu!”

Mắt Kiều Mộ Đình đen lại.

Kiều Sanh còn định nói gì đó, chợt nghe di động vang lên ở phía sau.

Y xoay người đi vào phòng thay đồ nghe điện thoại, không hề liếc lại một lần.

Kiều Mộ Đình nhìn chằm chằm theo bóng lưng của y, ánh mắt tàn ác, nham hiểm.

Mới đi mấy bước, Kiều Sanh bỗng dừng lại, nói với đối phương, “Phải rồi, tôi quên nói cho cậu biết. Vừa rồi, chỉ là một bài học nho nhỏ, nếu có lần sau, nơi bị gãy...Không phải chỉ là tay đơn giản vậy đâu!”

Nói xong, y đi vào phòng thay đồ.

Kiều Mộ Đình im lặng một hồi lâu, sau đó cảm khớp tay bị trật của mình, mặt bình tĩnh, kéo mạnh một cái. Tiếng ‘rắc’ vang lên, khớp tay trở về vị trí cũ.

Tiếng xương cốt ghê rợn lọt vào tai Đỗ Nhất Sam ở cạnh bên, anh rùng mình, bội phục, trán toát mồ hôi lạnh: Hai anh em nhà này đúng là khủng khiếp...

42. Chương 42

.

Gọi tới là Liên Mặc Sinh. Kiều Sanh nhìn số máy hiển thị trên màn hình, nhú mào, ấn phím nghe.

“Alo?”

“Cùng à, đã lâu không gặp, có nhớ tôi không?”

Ở đầu bên này, chất giọng ngọt ngào của Liên Mặc Sinh vang lên. Nhưng lời nói ra, lại là vô sỉ.

“Nhớ!”

“Thật à?” Liên Mặc Sinh mừng rỡ.

“Ừ, muốn nhanh chóng gặp lại cậu!” Kiều Sanh dừng lại một chốc. Ngay khi Liên Mặc Sinh đang vui như mở cờ trong bụng thì y bỗng bổ sung một câu, “Sau đó tặng cho cậu một phát súng!”

Liên Mặc Sinh im lặng.

“Cưng à, cưng tàn nhẫn với người ta quá, người ta nhớ cưng muốn chết rồi đây này...” Im lặng một lúc, Liên Mặc Sinh bắt đầu ai oán.

“Tôi treo máy đây!” Kiều Sanh lười nghe những câu vô nghĩa của cậu ta, chuẩn bị cúp máy.

“Chờ đã!” Liên Mặc Sinh vội nói, “Khoan hãy tắt máy, tôi còn có việc muốn nói với cậu!”

Kiều Sanh bực bội, hỏi: “Chuyện gì?”

“Thiệt là, cậu không thể nhiệt tình chút sao? Nếu đã ở cùng nhau, vậy thì cậu nên...”

Giọng của Liên Mặc Sinh đúng là “Oán phụ” chính hiệu, Kiều Sanh chẳng muốn nói nhiều, cúp máy.

Cả thế giới thật an bình.

Tuy nhiên, còn không đợi Kiều Sanh đặt di động xuống, tiếng chuông lại vang lên.

Người gọi tới vẫn là Liên Mặc Sinh. Bị Kiều Sanh ngắt cuộc gọi một lần, chuyến này cậu ta ngoan hơn nhiều lắm. Kiều Sanh vừa bắt máy, cậu ta đã đi thẳng vào chuyện chính ngay, không dám huyền thuyên nữa.

“Mai có một buổi đấu giá ngầm trong thành phố của cậu, tình yêu à, cậu có muốn đi xem không?”

“Đấu giá?”

“Có thể xem nó như chợ đen, chỉ là cao cấp hơn thôi. Vật đấu giá là những thứ khá quý, đa số đều là buôn lậu hoặc dùng mưu mô có được, cho nên nó không thể chường mặt ra trong các buổi đấu giá chính thức!”

Kiều Sanh suy nghĩ, rồi đáp: “Tôi đi!”

“Ha ha!” Liên Mặc Sinh cười xấu xa, “Tôi biết thế nào cậu cũng thấy hứng thú mà!”

“Thời gian, địa điểm!” Lời ít nhưng ý nhiều.

“Thời gian là chín giờ tối mai, địa điểm là câu lạc bộ đêm XX ngầm. Nhưng để đề phòng có người ngoài lọt vào, nên hôm đó kiểm tra nghiêm lắm, phải có người bảo lãnh hoặc có thiệp mời mới vào được, người bình thường không vào được đâu. Tối chừng đó, tôi sẽ bảo thằng bạn tôi đi với cậu!”

“Giờ cậu đang ở đâu?”

“Đảo Sicili! Tôi đang làm nhiệm vụ, trong một thời gian ngắn không thể về được!” Nói tới đó, Liên Mặc Sinh lại bực, “Chỉ là giết một tay chính trị bình thường thôi, nhưng dường như đối phương có liên can tới Mafia ở đây, cả hai lần hành động đều thất bại, còn mém chút bị mấy tay đánh thuê của chúng bắt!”

Đảo Sicili...

Nghe cái tên quen thuộc, tâm Kiều Sanh khẽ run lên.

Trong đầu y bỗng hiện ra đôi mắt màu xanh lam...Người đàn ông tên Alex ấy mãi là bóng ma trong lòng y...

“Cưng à, còn đó không?”

Tiếng của Liên Mặc Sinh đã kéo Kiều Sanh trở về với thực tại. Y nắm chặt tay, thản nhiên đáp: “Còn!”

“Tôi phải lập kế hoạch cho lần hành động kế tiếp, mấy ngày nữa bận lắm. Buổi đấu giá ngày mai tôi sẽ bảo thằng bạn ở đó chờ cậu. Cậu ta là Chris, nam, con lai Trung – Pháp. Phải rồi, buổi đấu giá kỳ này nhất định có thứ mà cậu thích. Cho nên, trước đó cứ chuẩn bị mấy triệu tiền mặt là vừa!”

“Ừ!”

“Quyết định vậy đi! Tôi treo máy đây, cái tên hợp tác cùng đang hồi...” Liên Mặc Sinh lưu luyến.

“Làm nhiệm vụ cẩn thận một chút!” Giọng điệu đáng thương đó của Liên Mặc Sinh khiến Kiều Sanh mềm lòng.

“Ừm, ha ha, tôi biết là cậu sẽ lo lắng cho tôi mà!” Liên Mặc Sinh cười gian, “Tình yêu, cho tôi cái hôn tạm biệt đi, nha nha nha...”

Từ đầu bên kia truyền tới tiếng hôn của Liên Mặc Sinh. Ngay tức thì, Kiều Sanh tắt điện thoại, chấm dứt thứ tiếng đáng ăn đòn đó.

Cất di động vào, y xoay người, nhìn thấy Kiều Mộ Đình đang đứng ở cửa, mặt hầm hầm.

“Anh vừa nói chuyện với ai vậy?”

“Vừa rồi là cậu nghe lén?” Tuy đang cười nhưng thật ra trong lòng y không cười chút nào.

“Không phải nghe lén, mà là đang nghe quang minh chính đại!”

“...”

Kiều Mộ Đình đi tới trước mặt Kiều Sanh, nhìn y, đôi mắt nham hiểm. Vừa rồi, lúc y nghe điện thoại cậu đều thấy hết. Tuy đa phần y điều tổ ra khó chịu, nhưng khi đó trong mắt y có sự dung túng, càng về sau thì càng thần nhiên, tuy rằng nó chỉ thoáng qua...

Cho tới nay, Kiều Sanh luôn rất lạnh nhạt với những người xung quanh, y sẽ không bày tỏ cảm xúc gì với họ. Nhưng vừa rồi quá khác thường, khiến kẻ mến mộ y như cậu thấy rất bức.

Xem ra, quan hệ giữa Kiều Sanh và người gọi điện thoại đó không tầm thường...

... ..

Tối hôm sau, Kiều Sanh và Kiều Mộ Đình đi tới câu lạc bộ đêm mà Liên Mặc Sinh nói đúng hẹn. Kiều Sanh vốn định đi một mình, nhưng y không có tiền, nên đành dẫn Kiều Mộ Đình theo. Có một người giàu có ở cạnh mình, dĩ nhiên là y sẽ không bỏ phí.

Câu lạc bộ đêm ấy tên là Trầm Túy, quy mô lớn nhất trong thành phố. Từ ngoài nhìn vào, trang trí bên trong quả là xa hoa vô cùng.

Người ra vào nơi ấy rất nhiều, nhưng không cần phải nghi ngờ, Kiều Sanh và Kiều Mộ Đình là hai người bắt mắt nhất trong đám. Hai người có vẻ ngoài tuấn mỹ, dáng người chuẩn, tuy là ăn mặc rất tùy ý, nhưng toàn thân lại tỏa ra hơi thở của công tử quý tộc.

Vì thế, hai người đã nhanh chóng trở thành mục tiêu của các ‘tiểu thư’, ‘thiếu gia’ ở đó.

“Hai anh đẹp trai, mới thấy hai anh lần đầu nha!” Người nói chuyện là một cô gái xinh xắn, mặc đồng phục nữ sinh ở Nhật, trông rất ngây thơ, giọng cũng rất dịu dàng.

Kiều Sanh nhìn cô bé, ra chiều suy ngẫm.

Kiều Mộ Đình lại chẳng có biểu hiện gì, thậm chí là không thèm liếc cô gái nọ một chút, đi vòng qua người cô nàng.

Cô gái đó ngây ra.

Kiều Sanh nhún nhún vai. Nhìn thì dường như cô bé ấy còn chưa tới hai mươi, khá xinh đẹp, lại có gương mặt ngây thơ, đến cả một thằng gay chính cống như y còn cảm thấy có chút động lòng. Nào ngờ Kiều Mộ Đình chẳng những không có phản ứng, lại còn chẳng nề tình.

“Còn đứng đó làm gì? Buổi đấu giá sắp bắt đầu rồi!” Kiều Mộ Đình xoay qua, thúc giục Kiều Sanh.

Kiều Sanh bước nhanh theo cậu, nói: “Cậu đứng là chẳng thú vị gì hết!”

Kiều Mộ Đình không nói gì, đưa tay ôm eo y.

Hành động ấy rất mờ ám. Tuy ở nơi này không phân biệt giới tính, nhưng hai người họ đều là nam, ngoại hình cũng xuất sắc, dĩ nhiên là có không ít người nhìn.

Kiều Sanh liếc bàn tay trên eo mình, rồi quay qua nhìn người nọ, “Cậu định nói cho cả thế giới biết, anh em Kiều gia loạn luân à?”

“Vậy thì thế nào?” Kiều Mộ Đình cong khoe môi, giọng điệu cao ngạo, “Cho dù người cả thế giới này có phản đối, tôi cũng sẽ không dao động!”

“Cậu đúng là quá tự phụ!” Kiều Sanh trêu chọc, rồi tùy ý tránh khỏi vòng tay cậu ta, tạo thành khoảng cách, “Nhưng hiện tại, tôi chưa muốn trở thành diễn viên chính trong các tin giật gân!”

Kiều Mộ Đình nhú mày, không nói thêm gì.

Tuy không có quá nhiều động tác, nhưng những người xung quanh cũng đã rõ quan hệ giữa họ rồi. Thành ra, mấy ‘tiểu thư’, ‘thiếu gia’ nọ đều thấy khó mà lui. Tuy là bọn họ còn nhỏ tuổi, nhưng bọn họ đã ở đây lẫn lộn lâu rồi, sớm đã tu luyện thành tinh, biết nhìn sắc mặt người khác. Họ cũng hiểu là Kiều Mộ Đình chỉ có ý với người đi cạnh mình, bọn họ cũng đâu muốn tự tìm mất mặt.

... ..

Người bạn mà Liên Mặc Sinh nói đã chờ ở lối vào buổi đấu giá từ sớm. Vừa nhìn thấy Kiều Sanh, anh ta lập tức nhận ra ngay.

“Hi, Mr Kiều, ở đây, ở đây này!”

Từ đằng xa đã nghe tiếng gã ta gọi rồi, Kiều Sanh có muốn không chú ý cũng không được.

“Cậu chính là A Sanh mà Tiểu Mặc hay kể đúng không? Hân hạnh được quen biết cậu, tôi là Chris!” Chờ Kiều Sanh tới gần, Chris lập tức chào hỏi, nụ cười xán lạn.

Tuy nói là con lai, nhưng ngoài màu tóc ra, Chris cứ y như người phương Tây: Mũi cao vót, thân hình cường tráng. Tuy vẻ ngoài khác với Liên Mặc Sinh, nhưng cá tính trẻ con thì y hệt, đến cả việc nói tiếng Trung cũng rất lưu loát.

“Kiều Sanh, tôi nghĩ là anh cũng đã biết tên tôi rồi!”

Chào hỏi xong, Chris lập tức nhìn sang người đi cạnh Kiều Sanh mà này giờ vẫn luôn im lặng.

“Vị này là...”

“Em trai tôi, Kiều Mộ Đình. Tuy nhiên, anh có thể xem như cậu ta không tồn tại!” Kiều Sanh đáp.

Kiều Mộ Đình, “...”

Hội trường buổi đấu giá lớn hơn những gì Kiều Sanh tưởng tượng rất nhiều, phải nói là trang hoàng cực lộng lẫy. Tuy còn mấy phút nữa mới bắt đầu, nhưng người đã tới đông, ngồi chật kín. Nhìn cách ăn mặc thì có lẽ đều là những phú hào nổi tiếng, thậm chí có một số còn là người nước ngoài. Kiều Sanh nhận ra được một vài gương mặt quen thuộc, lần trước họ có tới tham gia tiệc rượu ở Kiều gia.

43. Chương 43

.

Nhìn quanh một vòng, Kiều Sanh thu tầm mắt lại, khiêm tốn một ít.

Phía bên phải khán đài có một chiếc đồng hồ cổ thật lớn, theo tiếng chuông nặng nề vang lên, buổi đấu giá chính thức bắt đầu.

Chủ trì buổi đấu giá là một cô gái xinh đẹp, khá lão luyện. Kiều Sanh trông cô ta rất quen, sau lại nghe có người xì xầm kể bên rằng cô ta chính là một trong những MC nổi tiếng của đài truyền hình trong nước. Tuy nhiên, Kiều Sanh cũng không quan tâm mấy chuyện này lắm, y chỉ thấy hứng thú với những vật phẩm đấu giá tối nay thôi.

Món mang lên đấu giá đầu tiên là văn vật khảo cổ, vận chuyển trái phép từ Ai Cập tới – Chén Thánh bằng vàng nguyên chất. Trước đó, nó đã từng xuất hiện ở một nhà trưng bày bên Pháp, sau bị mất trộm, thành ra lúc mang lên khiến cả hội trường náo động một phen. Chén Thánh được khai quật còn chưa tới một năm, lại là một trong những di vật cổ xưa nhất của Ai Cập, giá trị khó nói bằng lời. Khi đó, chính phủ Pháp đã huy động toàn lực, mong là có thể đoạt được về, cuối cùng do mất manh mối mà gác lại. Không ngờ, giờ nó lại có thể quang minh chính đại xuất hiện ở đây cho người ta đấu giá.

Nhìn Chén Thánh phát ra ánh sáng rực rỡ trên đài, Kiều Sanh nheo mắt lại.

Xem ra, buổi đấu giá hôm nay, lớn hơn những gì y nghĩ rất nhiều...

Ngay từ phút đầu tiên, buổi đấu giá đã dâng tới cao trào. Giá khởi điểm của Chén Thánh là hai mươi lăm triệu đô, cũng không phải là cao lắm, nhưng giá không ngừng tăng lên, mới đó đã lên tới năm mươi triệu. Kiều Sanh và Kiều Mộ Đình vẫn ngồi im, nhìn đám phú thương tranh giành quyết liệt. Thậm chí Kiều Sanh còn bảo nhân viên phục vụ mang tới cho y một ly Tequila, bắt đầu thưởng thức.

Y thích bầu không khí thế này. Tiền tài, rượu ngon, còn có đủ các xa xỉ phẩm, lộng lẫy, hào hoa, làm y say đắm.

Có lẽ, trời sinh y thuộc về một thế giới như vậy.

Cuối cùng, Chén Thánh được định với giá một trăm tám mươi triệu đô, rơi vào tay một phú thương người Mỹ. Theo tiếng thốn thốc khi nghe người chủ trì quyết định thắng thua, món thứ hai bắt đầu lên sàn...

Buổi đấu giá cứ thế tiếp diễn, phần khích cực kỳ. Nhưng không có một món đồ nào có thể khiến Kiều Sanh và Kiều Mộ Đình nảy sinh dục vọng muốn đấu giá.

Mãi cho đến gần chót, một viên kim cương xuất hiện.

Đó là một viên kim cương màu huyết rất hiếm, to như quả trứng. Nó tỏa ra màu hồng nhạt, công đoạn cắt giữa hoàn mỹ, dưới ánh đèn lấp lánh, đang tỏa ra màu ngọc sáng. Giống như được nhuộm máu tươi, nó đẹp đến khiến người ta phải ngạt thở. Nó là một món đồ khiến bất kỳ kẻ nào phải điên cuồng, cho dù đó có là nam hay nữ.

Huyết kim cương xuất hiện, cả hội trường lại lên tới cao trào. Ở bên dưới, biết bao ánh mắt phú thương lờ lờ ánh sáng.

Giá khởi điểm là mười triệu đô.

Tuy là rất đẹp, nhưng Kiều Sanh cũng không có hứng thú mấy. Y định thờ ơ như ban nãy, nhưng người chủ trì vừa báo giá xong, người đầu tiên nâng giá lại là Kiều Mộ Đình ngồi kế bên y.

“Ba mươi triệu!”

Vừa lên tiếng, đã nâng giá gấp ba, cứ như nhất định phải lấy cho bằng được.

Trong phút chốc, cậu và Kiều Sanh đã trở thành tiêu điểm chú ý của mọi người.

Kiều Sanh ngạc nhiên, nhìn Kiều Mộ Đình. Kiều Mộ Đình lại đang nhìn viên huyết kim cương trên khán đài, môi câu lên, nở nụ cười tự tin.

“Bốn mươi triệu!” Phía bên kia cũng có người ra giá.

Còn chưa nói xong, những người khác cũng tham gia.

“Năm mươi triệu!”

“Sáu mươi triệu!”

“Sáu mươi lăm triệu!”

“Bảy mươi triệu!”

Tiếng ra giá vang lên liên tục, Kiều Mộ Đình nâng giá xong, im lặng, lạnh lùng nhìn những người đó không ngừng đẩy giá lên.

“Thật không ngờ, một thằng đàn ông như cậu, cũng thấy hứng thú với những thứ thế này!” Nhìn vẻ mặt bình tĩnh của Kiều Mộ Đình, Kiều Sanh trêu chọc.

“Những người thấy hứng thú với viên kim cương đó, e là đàn ông còn nhiều hơn phụ nữ. Bất kỳ một người tình mắt nào, cũng sẽ không bỏ qua một bảo vật hiếm thấy như thế, tôi cũng vậy thôi!” Nụ cười trên mặt Kiều Mộ Đình lại càng sâu sắc.

Kiều Sanh nhìn quanh, Kiều Mộ Đình nói rất đúng, những người đấu giá đa số là đàn ông.

Như hiểu ra gì đó, y câu khéo môi, cười giễu: Một đám điên ham muốn hư vinh...

Tiếng ra giá cứ vang lên, mới đó đã lên gần tới một trăm triệu. Có không ít người đành phải buông tay, người đấu giá ngày càng ít, cuối cùng dừng ở giá chín mươi triệu.

“Một trăm mười triệu!” Kiều Mộ Đình lại lên tiếng, đồng thời cũng lại trở thành tiêu điểm chú ý của mọi người.

Kể vốn cho là mình đã lấy được viên kim cương ấy đơ người, sắc mặt khó coi, liếc Kiều Mộ Đình một cái, cắn răng, “Một trăm hai mươi triệu!”

“Một trăm năm mươi triệu!” Kiều Mộ Đình lại đẩy giá lên cao.

“Một trăm sáu mươi triệu!” Đối phương đỏ mắt, cơ hồ là nghiêng răng nghiêng lợi, rõ ràng là đang khó thở.

Với cái giá ấy, đã có không ít người phải lú lười. Nhưng Kiều Mộ Đình lại không có biểu hiện gì khiến cả đám phải suy đoán lung tung. Tất cả đều đang nín thở chờ đợi, xem ai sẽ là kẻ chiến thắng sau cùng.

“Hai trăm triệu!” Kiều Mộ Đình thản nhiên lên tiếng.

Cả hội trường im ắng. Ngay cả người chủ trì này giờ luôn rất bình tĩnh cũng ngơ ra.

Kiều Mộ Đình ra giá xong, cái tên ban nãy định quyết sống chết với cậu cũng chịu buông tay, cực không cam lòng liếc cậu một cái, không lên tiếng.

Theo ba tiếng búa thật to vang lên, người chủ trì tuyên bố huyết kim cương thuộc về Kiều Mộ Đình.

44. Chương 44

.

Cô người mẫu bụng viên huyết kim cương trị giá mấy trăm triệu tới cho Kiều Mộ Đình. Kiều Mộ Đình lấy nó ra khỏi hộp thủy tinh – dưới cái nhìn soi mói của mọi người – đưa tới trước mặt Kiều Sanh.

“Của anh đấy!”

“Cho tôi?” Kiều Sanh nhú mày, hỏi cho rõ.

“Đương nhiên rồi, tôi mua cho anh mà!” Nụ cười của Kiều Mộ Đình rất mê người, cũng rất... thâm thúy.

Trong khoảnh khắc, Kiều Sanh cứ nghĩ là mình đã nhìn nhầm rồi, một người luôn tự phụ như Kiều Mộ Đình, làm sao có thể có ánh mắt đó? Y nhìn viên kim cương, rồi câu khéo môi lên, “Cậu nghĩ có thể dùng thứ này để lấy lòng tôi? Có phải là cậu đã xem thường tôi quá rồi không?”

“Không phải lấy lòng, mà tôi chỉ muốn mua tặng anh mà thôi!” Kiều Mộ Đình đáp.

Kiều Sanh cười, không nói gì. Y lấy viên huyết kim cương trị giá hai trăm triệu ấy ra, cầm trên tay thưởng thức.

Kim cương lạnh lẽo, cứng chắc, lại rất nặng. Kế bên, có không ít người nhìn, cứ như hận không thể nhào qua, như sói đói nhìn thấy cừu non.

Kiều Sanh lại không có tí cảm giác nào.

Có thể nói, viên kim cương mà người ta xem như vô giá đó, ở trong mắt y, nó thậm chí còn thua một khẩu súng đời cũ.

“Tôi không có hứng thú!”

“Đây không phải là kim cương bình thường!”

“Thì sao?” Kiều Sanh nhú mày.

“Đây là huyết kim cương. Theo tỉ lệ và khối lượng của nó, đại khái thì trên thế giới này chỉ có một viên duy nhất. Nói cách khác, nếu tin này mà để lọt ra ngoài, tuyệt đối sẽ là một trận gió tanh mưa máu!”

“Cho nên cậu mới đưa nó cho tôi?”

“Bởi vì tôi nghĩ rằng anh là người duy nhất xứng với huyết kim cương. Với lại, những người đến tham gia buổi đấu giá hôm nay đều đã ký vào hiệp ước, họ sẽ không để lộ tin tức ra ngoài!” Ánh mắt Kiều Mộ Đình có chút điên cuồng.

Nâng mi, Kiều Sanh quăng viên kim cương lên không trung, đón lấy.

Không ít kẻ ngậy người.

Kiều Sanh cứ quăng, cứ chụp như thế mãi, như thể đó chỉ là một quả trứng bình thường. Đám người ở xung quanh đều á khẩu, nhìn trân trối.

Chỉ cần y sơ suất một chút, viên kim cương ấy sẽ lâm vào cảnh tan xương nát thịt. Đó là hai trăm triệu đô nha, cho dù là có tiền cũng không cần phun phí vậy chứ?

“Ồ, anh à, anh, anh có định cất kim cương vào không? Như vậy quá nguy hiểm...”

Cô người mẫu mém xịu, lên tiếng khuyên răn.

Kiều Sanh cười nhạt, Kiều Mộ Đình thì nhú mày, lại không nói câu nào.

“Cậu tặng viên kim cương này cho tôi, vậy tôi muốn xử trí nó thế nào cũng được?” Kiều Sanh mở miệng hỏi Kiều Mộ Đình.

“Đương nhiên rồi!”

Cách đó không xa là một cái thùng rác, Kiều Sanh lia mắt qua đó, thản nhiên hỏi, “Vậy tôi ném nó vào thùng rác đằng kia thì thế nào?”

“Tùy anh thôi!” Kiều Mộ Đình vẫn nhìn y, giọng điệu rất thản nhiên.

Những người ở quanh đó hít một hơi thật mạnh.

Kiều Sanh nhìn Kiều Mộ Đình. Nụ cười trên mặt Kiều Mộ Đình đã biến mất, nhưng cũng không có dấu hiệu gì là tức giận.

Không ai lên tiếng.

Tất cả mọi người đều đang chờ xem Kiều Sanh sẽ xử lý viên kim cương đó thế nào.

Kiều Sanh lại nhìn ngẩn một hồi, cười cười, cuối cùng bỏ nó trở vào trong hộp thủy tinh. Y cũng không chán tới nỗi quăng hai trăm triệu đô vào thùng rác.

Khóe miệng Kiều Mộ Đình một xuất hiện một nụ cười nhàn nhạt.

Tí sóng gió nho nhỏ qua đi, nhưng cũng có không ít người vẫn còn nhìn chăm chăm Kiều Sanh và Kiều Mộ Đình. Tình huống vừa rồi, hai người họ quá nổi bật. Nếu chỉ nhìn từ bên ngoài, hai người họ đúng là không thể chê vào đâu được, anh tuấn, cao quý, lại tao nhã. Hai chàng trai xuất sắc ở cạnh nhau, thật khiến không ít người phải mơ mộng hảo huyền...

... ..

Buổi đầu giá vẫn được tiếp tục, tất nhiên là hồi kết cũng sắp đến. Đến giờ, chỉ còn lại ba món sắp đưa lên sàn.

Món thứ ba đem ra đầu giá là một con sói. Lúc nhân viên ở đây giật tấm vải trắng phủ trên ***g sắt ra, khắp hội trường đều ồ lên một tiếng sột hây.

Đó là một con sói rất đẹp, lông xám, óng ánh xạ quang, trên cổ là một chùm lông vây quanh trắng như tuyết, như hình chữ V. Nó có thân hình cường tráng, lại to hơn những con sói bình thường, phỏng chừng là Lang vương.

Bỗng dưng có nhiều người xuất hiện trước mặt mình, con sói ấy không biết phải theo ai. Cuối cùng nó xem tất cả là kẻ địch, đôi mắt xanh biếc đầy sát khí, hung tợn quét xuống đài.

Không ít người bị ánh mắt sắc bén của nó làm sợ, run lên.

Sói vốn đang nằm trong ***g, nó thử đứng lên, nhưng tứ chi lại mềm nhũn, không thể nhúc nhích.

Rõ ràng, nó đã bị chích thuốc tê.

Kiều Sanh nheo mắt lại, nhìn con sói đó, đôi mắt sâu thẳm.

“Muốn nó?” Kiều Mộ Đình ở cạnh đã nhận ra suy nghĩ của y.

“Đương nhiên!”

“Tôi sẽ giúp anh lấy nó!” Kiều Mộ Đình nói.

“Cái giá là?”

“Không có giá!”

“Hử?” Kiều Sanh nhú mày, rõ ràng là không tin.

Kiều Mộ Đình mỉm cười, “Mua quà cho người mình yêu là chuyện thiên kinh địa nghĩa, cho dù anh có muốn hủy cả thế giới này, tôi cũng sẽ giúp anh!”

“Cậu đúng là cuồng vọng!” Kiều Sanh cười nhạo, “Chưa nói tới chuyện cậu không có năng lực hủy cả thế giới này, mà cho dù cậu có đi chăng nữa, tôi cũng không có hứng. Sao tôi phải hủy diệt thế giới này chứ?”

Kiều Mộ Đình: “Sớm muộn gì anh cũng sẽ có suy nghĩ đó thôi!”

“Tôi không ác đến thế đâu!”

Kiều Mộ Đình nhìn y, đôi mắt sâu không thấy đáy. Hôm nay cậu mang kính sát tròng, đôi mắt sắc bén ấy không có thứ gì che đi, để lộ đôi ngươi tinh ranh, bá đạo, “Anh là một ác ma!”

Kiều Sanh nhú mày, “Hử? Cậu nghĩ tôi như vậy?”

Kiều Mộ Đình cong khóe môi lên, “Đương nhiên!”

Kiều Sanh lại châm chọc, “Hân hạnh, hân hạnh!”

Ý cười trong mắt Kiều Mộ Đình lại càng sâu thêm. Cậu kê sát vào tai y, nói khẽ: “Nhưng cũng có khác một chút, ác ma đều xấu xí. Còn anh, lại đẹp đến khiến người ta ngạc thở...”

Kiều Sanh luôn không thích người ta đánh giá vẻ ngoài của mình, nhất là khi dùng từ ‘đẹp’ đầy âm tính để ám chỉ.

Nụ cười trên mặt y vẫn còn đó, nhưng ánh mắt đã lạnh rõ ràng.

Kiều Mộ Đình giỏi về quan sát sắc mặt người khác, cũng hiểu giới hạn, cậu mỉm cười, ngồi ngay ngắn lại.

Kiều Sanh cũng không so đo với cậu, y cầm ly Tequila còn chưa uống xong lên, hớp khê một ngụm. Hương rượu thơm mát như xoa đi tâm trạng của y.

Ở đây kia, giá của Lang vương đã đi từ giá khởi điểm một triệu tới mười triệu đô. Kiều Sanh đặt ly rượu xuống, thần nhiên hô: “Hai mươi triệu!”

Giọng không lớn, nhưng lại khiến những đối thủ cạnh tranh khác im bật.

Đa số những người ở đây là thương nhân, có thể bước vào buổi đấu giá long trọng thế này, nhà cửa giàu có bao nhiêu không cần phải nói, dĩ nhiên là còn chưa tính tới lai lịch. Tuy nhiên, bản tính của thương nhân là không muốn lỗ lã, dù có không ít người thấy hứng thú với con sói ấy, nhưng hết giá cũng chỉ tầm mấy triệu mà thôi, bọn họ không muốn bỏ ra nhiều tiền như thế.

Vì vậy, Lang vương đã danh chính ngôn thuận trở thành vật sở hữu của Kiều Sanh.

Thật ra thì tài sản của Kiều Mộ Đình cũng không nhiều lắm, chỉ một buổi đấu giá mà đã tiêu hết hai trăm hai mươi triệu đô, cơ hồ là một nửa tài sản của cậu. Ở Mỹ, số tài sản dư của cậu cũng chỉ chừng năm trăm triệu đô, nhưng cậu lại chẳng thấy đau lòng chút nào. Bởi vì tất cả đều cho Kiều Sanh. Cho dù Kiều Sanh có muốn lấy hết toàn bộ tài sản của cậu, cậu cũng dâng lên không do dự. Ngay cả tim của cậu cũng là của Kiều Sanh, huống hồ gì là tài sản?

45. Chương 45

Đếm ngược, món đồ thứ hai được đưa lên là một cậu trai, nói trắng ra, đó là một nô lệ ***.

Cậu trai ấy chừng mười mấy tuổi, cái tuổi mới lớn, rất xinh đẹp. Cậu bị gã nọ lôi ra từ phía sau đài, cổ tay cổ chân và chiếc cổ bị dây lưng, dây kẽm siết chặt. Toàn thân gần như trần trụi, chỉ có nửa thân dưới của cậu ta là được mặc chiếc quần lót bé xíu, miễn cưỡng che đi khu vực quan trọng. Cậu trai khá gầy, nhưng lại có khung xương cân xứng và đôi chân mảnh khảnh như dự đồ người phạm tội.

Khi cậu vừa bước ra, Kiều Sanh đã cảm nhận được hơi thở ồ ồ của những người xung quanh. Nhất là mấy gã mặt xệ, luôn lia đôi mắt càn rỡ về nơi trần trụi bên dưới.

Cậu trai ấy sợ hãi, cũng mờ mịt. Bên cạnh cậu ta là hai gã đàn ông tuần tú nhưng dữ tợn, họ đẩy cậu lên trước khán đài.

Ánh mắt vô tội của cậu trai ấy đã khơi dậy không ít thú tính của những người bên dưới, nên người chủ trì còn chưa báo giá, đã có không ít kẻ bắt đầu nhón nháo không yên.

Người chủ trì cũng không vội, mọi việc đã lên kế hoạch từ trước. Hai gã đứng cạnh cậu trai thấy bầu không khí nóng lên, quay sang nhìn nhau, rồi đẩy cậu ngã xuống đất.

Bị đau, còn chưa kịp giãy giụa thì cậu ta đã bị một gã đè xuống, cầm ống tiêm, tiêm vào cánh tay. Thứ chất lỏng màu đỏ sậm tiến dần vào trong cơ thể cậu ta.

Sau đó, bắt đầu đấu giá.

Giá khởi điểm là năm triệu đô, một cái giá khá cao. Tuy nhiên, người nâng giá lại đông như kiến cỏ, mấy đó đã tăng gấp mấy lần.

Khi thuốc bắt đầu có tác dụng, cậu trai ấy cuồn người, thân thể trắng nõn dần chuyển sang hồng.

“Ừm...”

Cậu ta bắt đầu rên rỉ, thở gấp, toàn thân run rẩy, ánh mắt mờ lung.

Cảnh tượng ấy, hấp dẫn đến không nói nên lời. Cậu trai ấy như Thiên Sứ gãy cánh, rơi vào vực sâu mang tên dục vọng, bị vô số ma quỷ dưới đài dòm ngó.

“Mười lăm triệu!”

“Hai mươi triệu!”

“Hai mươi lăm triệu!”

Theo hiệu quả mãnh liệt của thuốc trong cơ thể cậu trai, những người bên dưới cũng như ăn nhầm thuốc kích thích, quyết tranh sống chết.

Nằm trên sàn nhà lạnh như băng, nhưng toàn thân cậu cứ như bị lửa thiêu đốt, cơ thể nóng rực như sắp tan ra. Có lẽ, chỉ có sàn nhà lạnh lẽo ấy mới có thể tạm thời xoa dịu nhiệt độ quá cao trong cơ thể ấy.

Cậu ta đang tay chân ra, run rẩy từng hồi.

Phía dưới phát đau vì sưng trướng, cậu vươn tay, trong vô thức mò vào quần lót...

Ở trước mặt mọi người, cậu trai ấy bắt đầu tự an ủi mình. Mắt híp lại, hốc mắt đỏ ửng mang theo hơi ước. Khi thì rên rỉ, khi lại mím chặt môi, trông như cam chịu lại có chút phóng đảng. Không ai có thể từ chối những thứ hấp dẫn mình như thế, cho nên một số người vốn không thấy hứng thú với tình đồng giới lại bị cảnh đó làm cho ngứa ngáy, bắt đầu gia nhập vào vòng đấu giá.

Động tác tay của cậu trai ấy ngày càng nhanh, tiếng thở dốc cũng ngày càng nặng nề, chắc là sắp lên tới đỉnh...

Nhưng mà, vào lúc này, gã bên cạnh cậu ta lại kéo tay cậu ra ngoài.

Cậu trai ấy như muốn ngắt đi. Cậu ta nhìn hai gã nọ bằng ánh mắt cầu xin, rồi lắc lắc cổ tay, cố giãy khỏi họ.

Hai gã nọ vẫn bình thản, rõ ràng chuyện thể này là quá thường tình. Họ vừa trói tay cậu trai ấy lại, vừa lấy roi da tới.

Kế tiếp, chính là giai đoạn điều giáo *** mỹ mà hương diễm. Hai gã nọ thay nhau dùng roi da quất cậu trai đã bị *** khống chế ấy, bắt cậu ta làm đủ các động tác *** dâng trước mặt nhiều người.

Ở bên này, quá trình tranh đấu của các phú thương cũng đã tiến vào giai đoạn gay gắt. Mỗi lần báo giá, độ chênh lệch cũng ngày càng nhỏ, chỉ xê xích khoảng một triệu mà thôi.

Dù là như vậy, nhưng giá vẫn vượt mức năm mươi triệu. Với một nô lệ *** mà nói, đây đúng là con số hiếm hoi.

Theo mức leo thang của giá cả, có không ít người đã chùn bước. Đến cuối cùng, chỉ còn một phú bà trung niên mặt mày dữ tợn và một ông chú đầu hói bụng phệ tranh cao thấp.

Dưới làn roi không ngừng quất xuống, cậu trai ấy giãy giụa thân thể mảnh mai của mình. Vừa giãy, cậu ta vừa vươn hai tay sờ soạng lung tung trên người mình. Cuối cùng, trong nỗi đau đớn và khoái cảm cực hạn, cậu hét to, rướn người, lên tới đỉnh.

Ở bên này, quá trình đấu giá cũng đã kết thúc. Cuối cùng thì ông chú bụng phệ đó cũng đã kiên trì tới chót, thắng với giá bảy mươi triệu.

Cậu trai như sắp hấp hối đó bị hai gã nọ đưa tới bên cạnh chủ nhân mới của mình. Cậu ta vẫn còn khá non nớt, trước đây cũng từng là một cậu ấm nhà giàu có, được giáo dục đàng hoàng, ngây ngô tựa con chim trong chiếc ***g nhỏ. Sau đó do nhà phá sản, nên cậu đã bị cha mình bán cho người dốt mồi. Đó cũng chính là nguyên nhân mà cậu ta lại đáng giá tới thế. Ông chú xấu xí ấy nhìn cậu trai bằng ánh mắt mê đắm, rồi ôm vào lòng, tiện thể chơi đùa trước mặt mọi người.

Đám người xung quanh nở nụ cười *** dâng, hăng hái quan sát cảnh tượng khó coi trước mắt mình.

Trong khoảnh khắc, cả hội trường đầy mùi nhục dục. Tiền tài, dục vọng và quyền lực đan xen vào nhau. Người bên ngoài không ai biết, bên dưới câu lạc bộ đêm xa hoa lại có một nơi như vậy, một nơi mà không

ít những kẻ có quyền có thể tụ lại, tiến hành cuồng hoan trong bóng tối. Không có một đạo luật nào ràng buộc họ, kẻ có tiền chính là Thượng Đế, có thể thao túng hết thảy.

Kiều Mộ Đình bình thản, quay mặt đi. Tuy là mấy năm qua ở New York, lăn lộn trong hắc đạo đã đủ để cậu gặp không ít những cảnh thế này, thậm chí có những chuyện càng hoang đường hơn. Nhưng cậu cũng không lãnh đạm tới nổi, chút nhân tính ấy cũng đánh mất.

Sau lại, cậu phát hiện sắc mặt Kiêu Sanh rất khó coi.

“Sao vậy? A Sanh?” Kiêu Mộ Đình hỏi.

Kiều Sanh không nói gì, cũng không thèm liếc cậu một cái. Mặt y tái mét, mắt rất lạnh, sát khí lan tràn tứ phía.

Quá trình đấu giá vừa rồi, Kiêu Sanh nhìn rõ cả. Về mặt mê man, hoảng sợ, cảm giác bất lực khi bị điều giáo, cuối cùng đành phải khuất phục trước dục vọng, trở thành một nô lệ *** hèn mọn. Điều đó khiến Kiêu Sanh nghĩ tới khoảng thời gian mình bị cầm tù.

Dù không có trí nhớ, nhưng y có thể khẳng định, mình tuyệt đối không tốt hơn cậu trai ấy bao nhiêu, thậm chí còn xui xẻo hơn kia.

Không có tự do, không có tôn nghiêm, tất cả đều nằm trong tay kẻ khác. Phải quỳ dưới chân họ, trở thành công cụ tiết dục của họ, bị cười nhạo, thậm chí còn bị trêu đùa trước mặt mọi người.

Nghĩ tới chính mình khi đó, y như mất hết lý trí.

Để đề phòng bất trắc, lúc đi y có mang theo súng. Giờ súng trong tay, y hận không thể xem tên nợ là Alex, nã cho một phát đạn.

Sự khác lạ của Kiêu Sanh khiến Kiêu Mộ Đình và Chris thấy lo lắng, Kiêu Mộ Đình còn muốn lấy súng khỏi tay y. Nơi này tụ họp không ít những người có ảnh hưởng tới hắc đạo, nếu Kiêu Sanh làm ra chuyện gì bất ngờ, thì hậu quả đúng là khó lường. Tuy là Kiêu Mộ Đình có quan hệ rất tốt với thế giới ngầm bên Bắc Mỹ, nhưng xưa nay cậu đều giữ mình, không theo họ làm chuyện xấu.

Sau một khoảnh khắc không làm chủ được chính mình, mới đó Kiêu Sanh đã trở lại bình thường, vẻ mặt bình thản, cất súng trở vào.

Kiều Mộ Đình và Chris đều thở phào một hơi.

Ở đằng kia, tiếng cười *** đàng của gã khôn kiếp khi đùa giỡn cậu trai nợ vẫn còn vang lên. Kiêu Sanh lạnh lùng nhìn cảnh ấy, rồi liếc mắt lên ngọn đèn thạch anh treo trên trần nhà, thầm nhủ với chính mình: Alex, một ngày nào đó, tao sẽ trả lại gấp trăm lần những sỉ nhục mày đã gieo cho tao. Tao sẽ để cho mày phải hối hận vì đã từng sinh ra trên đời này.

... ..

Buổi đấu giá vẫn tiếp tục. Lần này, thật bất ngờ, món đồ đứng hạng nhất lại là một thứ không mấy quý giá – một lọ thuốc phiện.

Đây là loại thuốc phiện vừa mới nghiên cứu thành, tên là X-victorian, một cái tên khá nhu mì, nhưng hiệu quả lại rất đáng sợ. Tính nghiện của nó gấp mười lần so với thuốc phiện bình thường, chỉ cần chạm vào một lần sẽ không bỏ được. Ít nhất thì những người bị đưa ra thử nghiệm vẫn chưa ai cai nghiện thành công. Một khi cố cai, kết quả cuối cùng chính là bị chất nghiện tra tấn đến chết. Mặt khác, nó còn một điểm khác với các loại thuốc phiện khác, đó là X-victorian không có hại cho cơ thể. Ngược lại, nó sẽ tăng sức bật và khả năng chịu đựng của cơ thể. Nhưng tác dụng phụ chính là sẽ tàn phá hệ thống thần kinh của con người. Cho nên, nếu sử dụng nó, về cơ bản thì khả năng của con người sẽ tăng lên rất mạnh, nhưng đồng thời cũng đánh mất lý trí, trở thành một con quái vật chính cống.

Nghe giới thiệu, đa số những người ở đó đều bị hấp dẫn. Dĩ nhiên, phía đấu giá không phải chỉ đấu một lọ thuốc phiện đơn giản thế, mà là cách bào chế loại thuốc này. Chỉ cần là người có đầu óc kinh doanh một chút cũng có thể tính được, một khi nắm được phương thức bào chế đó thì sẽ có chiến lợi phẩm như thế nào: Cửa cải không ngừng tuôn vào nhà và một quân đoàn người máy có sức chiến đấu hung bạo.

46. Chương 46

Là món chính của buổi đấu giá, sự xuất hiện của X-victorian quả nhiên không khiến người ta phải thất vọng. Hầu như mọi người đều nhìn chăm chăm vào lọ chất lỏng được đặt trong hộp thủy tinh chống đạn, đôi mắt tham lam. Dưới ánh đèn, X-victorian tỏa ra màu vàng nhạt rất đẹp, nó giống như hoàng kim làm từ dung dịch có thể chuyển động, nhưng giá trị của nó hơn hoàng kim rất nhiều. Vả lại, giá của hoàng kim là cố định, còn với X-victorian, chính xác mà nói cách chế X-victorian, giá trị khó lòng phỏng đoán.

Giá khởi điểm là ba trăm triệu đô.

Đây là giá chót do người phụ trách phương thức bào chế và tổ nghiên cứu X-victorian bàn mãi mới quyết định được. Dù vậy, với giá khởi điểm cao ngất ngưỡng của nó, cũng khiến không ít người lùi bước.

Vì thế, trong mấy phút sau đó, là trận giao chiến giữa những phú thương có hậu phương vững vàng và các đại ca xã hội đen.

Lặng lẽ lắng nghe giá cả không ngừng tăng thêm, Kiều Sanh không nói lời nào.

Dường như y đang suy nghĩ gì đó. Thật ra, y không thấy hứng thú với thứ đó chút nào, ít nhất thì hiện tại là không có. Nếu muốn buôn thuốc phiện, vậy nhất định phải có nhiều tiền, thế lực mạnh mới tránh được chuyện bị chính phủ các nước can thiệp. Huống hồ, y còn chưa đi đến nỗi phải nhờ vào thủ đoạn bẩn thỉu đó để kiếm tiền. Về phần tài sản của Kiều gia, tuy là nếu đặt vào phạm vi toàn cầu thì không là gì, nhưng Kiều Sanh có lòng tin là mình sẽ để tập đoàn Kiều thị phát triển đến trạng thái tốt nhất, chí ít là có thể nằm trong bảng xếp hạng toàn cầu.

Sau mười mấy phút tranh giành, giờ giá của X-victorian đã lên đến tám trăm triệu đô. Một con số mà những người bình thường chưa dám nghĩ tới, nhưng những người cạnh tranh thì vẫn còn rất nhiều.

Có không ít những người không đủ tiền tài đành rút khỏi vòng đấu, những người còn lại đa số đều là các đại ca xã hội đen. Dù sao thì vẫn có một số phú hào vốn không cần đụng vào mấy vụ làm ăn hắc ám thế này.

Giá đã lên tới một tỷ đô, ngày càng nhiều người rút lui, chỉ còn vài người đang tiếp tục kiên trì.

Cuối cùng, giá dừng lại ở mức một tỷ rưỡi, đó là giá mà một tay xã hội đen có tiếng ở Bắc Mỹ đã đưa ra.

Không ai báo giá nữa, phía đấu giá bắt đầu gõ búa.

Một cái

Hai cái

Lúc búa thứ ba sắp nện xuống, thì tay đó cong khéo môi lên, nở nụ cười đắc ý vì thắng cuộc.

“Hai tỷ!”

Có một giọng nói từ ngoài cửa hội trường đấu giá vọng vào, khiến người chủ trì dừng búa giữa không trung.

“Tôi ra giá hai tỷ!”

Giọng nam không lớn, nhưng vang khắp cả hội trường. Một giọng nam trầm thật dễ nghe.

Hầu như tất cả những người ở đây đều cùng quay đầu, nhìn về phía giọng nói ấy phát ra.

Trừ Kiều Sanh.

Lúc giọng nói ấy vang lên, đôi người Kiều Sanh như co lại, cơ thể y căng cứng. Như theo phản xạ có điều kiện, y đưa tay vào trong túi, cầm khẩu súng.

Âm thanh độc nhất vô nhị đó đã ăn sâu vào đầu y, như dấu ấn khó lòng xóa bỏ. Đến chết, y cũng không quên được.

Ánh mắt Kiều Sanh rất lạnh, sát khí tỏa mạnh ra ngoài.

Alex, cuối cùng thì mày cũng xuất hiện...

Kiều Sanh cong khóe môi, nở một nụ cười lạnh như băng. Tuy là y gặp lại gã sớm hơn y nghĩ rất nhiều, nhưng dù có thế nào, thì giây phút này cũng phải đến.

Hôm nay, hãy để tao đưa mày xuống địa ngục...

Kiều Sanh cười lạnh, nghĩ.

... ..

Kiều Sanh không quay đầu lại. Sau khi nâng giá X-victorian lên gần năm trăm triệu đô, gã ta tao nhả đi vào hội trường.

Kiều Sanh hơi cúi đầu, tạm thời y không thể để gã ta phát hiện.

Tình cờ, Alex đi ngang qua người Kiều Sanh. Lúc ấy, gã hơi dừng lại một chút, nhưng không quay qua nhìn y.

Dường như, vẫn chưa bị phát hiện...

Kiều Sanh thở phào một hơi.

Chờ Alex đi xa rồi, Kiều Sanh mới ngẩng đầu, nhìn bóng lưng của gã.

Tuy là sau khi tỉnh lại, y còn bị giam cầm thêm một khoảng thời gian, nhưng y vẫn chưa nhìn rõ mặt Alex. Y chỉ nhớ gã có đôi mắt màu lam sắc bén và chất giọng nam trầm.

Alex rất cao, rõ ràng dáng của gã là dáng Tây, nhưng gã lại mặc một bộ vest đuôi tôm màu xám trắng, kiểu như các 'bố già' thời Trung cổ. Dưới chân gã là giày da cùng màu, sau lưng là hình Thập tự giá thật to. Gã mặc áo khoác, đội mũ, cả người như được giấu kỹ trong chiếc trường bào thật rộng. Liếc mắt nhìn qua, khiến người ta cảm thấy như mình đang gặp ảo giác.

Kiều Sanh ngờ ra.

Những người trong hội trường cũng kinh ngạc không kém, nhưng mới đó đã có người nhận ra gã ta.

"Là Alex!"

"Đúng rồi, sao gã ta lại ở đây? Không phải gã chẳng bao giờ xuất hiện vì những chuyện vặt vãnh thế này sao?"

"Chắc là vì X-victorian rồi..."

"Không ngờ là sức hấp dẫn của X-victorian lại lớn tới vậy, ngay cả người nổi tiếng như Alex cũng bị hút tới đây!"

Xung quanh có không ít người bàn tán và tất cả đều lọt vào tai Kiều Sanh. Theo cảm giác kính sợ và phản ứng kinh ngạc của những người đó, thì đại khái y cũng đoán được thân phận của gã ta.

'Bố già' Mafia.

Y cứ nghĩ Alex chỉ là một phú thương, hoàn toàn không nghĩ tới tình huống này. Dù gì thì 'bố già' Mafia chỉ có một, y cũng không tự kỷ đến nỗi cho là mình hấp dẫn tới thế, có thể mê hoặc cả một gã đàn ông độc nhất vô nhị trên đời.

Xem ra chuyện này cũng không dễ dàng gì...

Kiều Sanh lâm vào trầm tư. Thế lực Mafia rộng bao nhiêu, y không biết. Nhưng y có thể xác định là, một khi Alex bị giết, vậy tất cả Mafia trên thế giới sẽ truy tìm hung thủ. Trước lúc leo lên được địa thế cao, Kiều Sanh vẫn chưa muốn trở thành kẻ thù chung của đám Mafia.

Y lập tức dẹp ngay suy nghĩ ám sát Alex ở đây, y phải tính toán lại thật kỹ.

Kiều Sanh còn chưa kịp nghĩ nhiều, Chris ở cạnh đã nhích lại gần, nói khẽ vào tai y, “Cẩn thận, quanh đây có xạ thủ bắn tỉa!”

Mắt Kiều Sanh và Kiều Mộ Đình nheo lại.

“Là súng bắn tỉa!” Chris lại nói. Nghe người nọ nhắc nhở, Kiều Sanh và Kiều Mộ Đình bắt đầu quan sát cẩn thận. Mấy người ở trước họ có chăm đồ li ti rảo qua, đó là tầm nhắm tia hồng ngoại của súng. Nếu không nhìn kỹ, sẽ không phát hiện.

Ba người cảm thấy tâm trạng nặng nề.

Buổi đấu giá hôm nay đã được sắp xếp kỹ lưỡng, người có thể vào đây phải được kiểm tra lai lịch rõ ràng, không thể có sát thủ hay tay súng bắn tỉa lẫn vào được. Với tình huống hiện giờ, chỉ có thể nói là buổi đấu giá đã bị khống chế. Tuy bọn họ không biết mục đích của đối phương là gì, nhưng họ có thể xác định, những người đó định giết hết toàn bộ những người tham gia buổi đấu giá hôm nay...

Ăn chặn?

Có thể nói, Kiều Sanh đã lập tức quy hung thủ thành Alex. Bất kể là thời gian xuất hiện hay là động cơ, gã vẫn là người đáng nghi nhất.

Ở đằng kia, Alex vừa lộ mặt đã lấy được X-victorian. Hai tỷ đô la, tuy là với giá đó không chỉ có mình gã ra được, nhưng Alex rất mạnh, không ai dám chống đối lại gã cả. Đến cả tay xã hội đen Bắc Mỹ vênh vào khi này cũng phải sợ gã mấy phần.

Vì thế, X-victorian đã bị Alex danh chính ngôn thuận mang đi.

Dường như Alex không có ý ở lại thêm phút giây nào, vừa lấy được X-victorian, gã đã đi ngay. Do thứ gã lấy được là cách bào chế, cho nên tổ nghiên cứu cũng đi theo gã.

Lúc Alex xoay người qua, Kiều Sanh cúi đầu.

Tư thế đi ung dung, tiếng giày nện trên sàn nhà, khi Alex đi tới bên người Kiều Sanh, thì gã ta đột nhiên dừng lại.

Cũng vào lúc đó, Kiều Sanh cảm giác có hai tầm mắt sắc nhọn chĩa thẳng vào đỉnh đầu mình. Ánh mắt đó rất bá đạo, khiến y rùng mình, cứ như đang bị rắn độc chăm trủng.

Bị phát hiện.

Kiều Sanh bình tĩnh ngẩng đầu lên.

Quả nhiên, Alex đang nhìn y. Gã đứng ngược chiều ánh sáng, hơn nửa gương mặt bị che khuất, trong mơ hồ, y chỉ nhìn thấy đôi người màu lam rất đẹp, khiến người ta như ngạt thở.

47. Chương 47

.

Hai người nhìn nhau. Bề ngoài thì Kiều Sanh vẫn bình tĩnh, nhưng trên thực tế phía sau lưng y đã cứng đờ. Dù Alex không có hành động gì, nhưng chỉ với ánh mắt đó thôi cũng đủ khiến Kiều Sanh thấy khó chịu. Thật ra thì cũng không phải là y đang sợ, y đã không còn cái cảm xúc yếu đuối đó từ lâu rồi. Chẳng qua là vì đôi người sâu không thấy đáy đó cứ nhìn y chằm chằm, khiến y nghĩ tới khoảng thời gian bị cầm tù trước đây. Đó là ám ảnh, không phải nói vượt qua là có thể qua được dễ dàng.

Tay phải của y luôn để trong túi, cầm chắc khẩu súng. Chỉ cần Alex có bất kì một hành động nào uy hiếp tới y, y sẽ móc súng ra bắn hắn, không chút do dự.

Khóe môi Alex hơi cong lên.

“Tôi biết là em còn chưa chết!” Hấn nói.

“Trước lúc tôi chính tay đưa anh xuống địa ngục, sao tôi có thể chết được?” Kiều Sanh cười lạnh, đáp.

“Sanh, em đã mạnh mẽ hơn rồi!”

“Cám ơn sự khen ngợi của anh!”

“Nhưng tôi lại không thích sự thay đổi của em. Em của trước đây, càng đáng yêu hơn nhiều!”

Kiều Sanh cười lạnh, không đáp.

Alex nhìn y, ánh mắt thương hại, “Tin tôi đi, Sanh, hiện giờ em không thể làm tổn thương tôi được. Cho nên, tốt hơn hết là em ngoan ngoãn đứng yên đó. Có một số việc, chơi quá rồi sẽ không có hậu!”

Kiều Sanh biết gã đang nói gì. Đôi đồng tử của y co lại, để khẩu súng đang chuẩn bị rút khỏi túi trở về vị trí cũ.

Khóe môi Alex lại chứa ý cười thâm sâu khó lường, “Như hiện giờ mới là ngoan!”

Kiều Sanh vẫn bình thản, nhưng trong mắt đã hiện sát khí. Tuy nhiên, y rất lý trí, y tự kiềm chế để bản thân không xúc động.

“Nếu em đã về nước rồi, vậy cũng nên vui vẻ ít hôm đi. Đạo này tôi bận bịu nhiều việc, không có thời gian ở với em. Chơi đủ rồi thì tự về vậy!” Dừng một chút, mắt Alex chuyển thành sâu thẳm. Gã lại nói: “Không thì chờ tôi làm xong chuyện, sẽ tự tới đón em!”

Giọng của Alex thật dịu dàng, ánh mắt nhìn Kiều Sanh cũng chứa đầy vẻ cưng chiều, dung túng. Cứ như Kiều Sanh là con thú cưng không ngoan, chạy rông bên ngoài của gã.

Kiều Sanh bị chọc giận.

Alex cũng không dây dưa kéo dài, sau khi nói xong, gã đi ngay. Vạt áo thật dài lay động theo bước chân của gã.

Kiều Sanh chưa hề quay đầu lại. Y cũng không nhúc nhích, chỉ có cái lạnh đang tản ra tứ phía.

Hai người họ nói chuyện rất nhỏ, Kiều Mộ Đình ở cạnh bên cũng chỉ nghe loáng thoáng mấy câu, cậu ngây ra. Mấy năm qua, cậu luôn ở Mỹ, hoàn toàn không biết tới chuyện Kiều Sanh mất tích, nhưng cậu biết Alex. Vừa rồi, lúc Alex bước vào, cậu lập tức nhận ra ngay. Những người lẫn lộn trong thế giới ngầm, không có ai là không biết Alex – Boss già Mafia tiếng tăm vang dội ở Ý, nhậm chức còn chưa tới một năm, đã nhờ tác phong thần bí và thủ đoạn khác người mà trở thành vương giả trong giới hắc bang toàn cầu.

Sao Kiều Sanh lại quen với Boss già Mafia?

Kiều Mộ Đình nhìn Kiều Sanh, đa phần là kinh ngạc. Từ lúc cậu về nước tới giờ, những thay đổi của Kiều Sanh luôn khiến cậu phải kinh ngạc.

Hiện tại, lại thêm kinh sợ..

Nhìn qua thì dường như tâm trạng Kiều Sanh không tốt lắm. Dù trong lòng đang ẩn chứa rất nhiều câu hỏi, nhưng Kiều Mộ Đình vẫn dần xuống, không lên tiếng.

Món cuối cùng đã đấu giá xong, người dẫn chương trình tuyên bố buổi đấu giá kết thúc.

Không ít người đứng dậy, định ra về.

Vào lúc này.

“Cẩn thận, bọn chúng hành động!” Chris nói khê, cảnh báo Kiều Sanh và Kiều Mộ Đình.

Vừa dứt lời, cánh cửa vốn đang mở rộng bỗng dưng khép lại. Kế đó là mấy chai nước ngọt lớn có nhỏ có từ trên trần nhà đua nhau rơi xuống. Kèm theo đó là những tiếng vang đinh tai, chai thiết nổ tung, bắn ra ánh sáng chói mắt.

“Là đạn chớp!”

Chris hô khẽ, ba người vội vàng nhắm mắt lại.

Cả hội trường đấu giá bị ánh sáng tản ra từ đạn chớp nhuộm thành trắng bạch, những người không kịp đề phòng bị ánh sáng làm tổn thương mắt, vừa hô to vừa chạy hoảng.

Trong phút chốc, hiện trường hỗn loạn. Hầu như mọi người đều đang phát hoảng, chen chúc nhau. Không ít người bị vấp, bị người khác giẫm đạp lên, phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Ánh sáng từ đạn chớp giảm dần. Chờ nó không còn chói mắt nữa, ba người Kiều Sanh lập tức mở mắt ra, thừa dịp hỗn loạn mà nấp vào trong một góc khuất.

Tiếng súng bỗng vang lên, phe địch đã hành động.

Không ít người trúng đạn, ngã xuống đất. Đám đông đang khủng hoảng lại càng kêu gào thê thảm.

Cả hội trường vốn trắng lệt, uy nghi, trong nháy mắt đã biến thành địa ngục.

Khắp nơi phủ đầy mùi máu tươi tanh tưởi.

Kiều Sanh, Kiều Mộ Đình và Chris trốn rất kỹ, không bị ai phát hiện, cũng không có người nào chạy tới chỗ bọn họ. Ba người bình tĩnh quan sát tình hình xung quanh, xác định nơi kẻ địch đang ẩn nấp.

Tuy là bọn họ đều mang theo súng, nhưng cũng chỉ là súng ngắn bình thường. Phía địch trang bị súng ngắm, lại còn cả đạn chớp cao cấp, bọn họ không thể so. Nếu muốn phản kích, thì ba người họ tuyệt không thể mắc một sai lầm nào.

Kiều Sanh đã đoán đúng, bọn họ định ăn chặn, giết hết những người ở đó, hòng độc chiếm toàn bộ hàng đấu giá và tiền mặt.

Không hổ là Bồ già Mafia, thủ đoạn quả nhiên cay độc... Kiều Sanh cười lạnh, nghĩ.

Ở đằng kia, Chris đã nổ súng bắn vào tường, cắt đứt mạch điện. Xuất phát từ tính cẩn thận của một sát thủ, trước lúc buổi đấu giá bắt đầu, anh ta đã cẩn trọng nghiên cứu cả hội trường một lượt.

Loáng một cái, đèn tắt. Cả hội trường lâm vào bóng tối, quơ tay không thấy rõ năm ngón.

Bắn một hồi, phe địch đã dừng lại, hiển nhiên là họ không ngờ rằng sẽ xảy ra tình huống thế này.

Bốn phía tối om, Kiều Sanh nheo mắt lại. Trong bóng tối, hệ thống tia hồng ngoại phát ra từ súng bắn tia của phe địch càng trở nên rõ ràng hơn.

Nấp ở ống thông gió sao?

Kiều Sanh giơ súng ngắn lên, nhắm ngay vào một tia hồng quang, nổ súng.

Tiếng súng lắng xuống, cả hội trường yên tĩnh lại. Sau đó, trên trần nhà bỗng vang lên một tiếng kêu đau đớn.

Trúng nọc tiêu.

Kiều Sanh cong khoe môi lên.

Ngay sau đó, Kiều Mộ Đình và Chris cũng nổ súng, gọn gàng giải quyết hai tên.

Tình thế nghịch chuyển, phe địch vốn đang nấp ở một nơi bí mật gần đó bị phát hiện, bắt đầu luống cuống. Vì thế, họ lại tấn công, bom nơ-tron bay loạn xạ, người sống ngày càng ít, tiếng thét cũng ngày một nhỏ hơn.

Ba người Kiều Sanh trốn rất kín, không hề lan tới bọn họ.

Lúc này, đèn trên tường bỗng sáng lên.

“Tiêu rồi, mạng điện dự trữ đã khởi động!” Chris hô khẽ.

“Để xem tình hình thế nào đã!” Kiều Mộ Đình bình tĩnh nói.

Lúc này, xung quanh ngoài ba người bọn họ ra, hình như không còn người nào sống, khắp nơi tĩnh lặng tới đáng sợ. Sau khi khởi động mạch điện, phe địch cũng dừng bắn.

Kiều Sanh nói, “Đại khái thì bọn họ sắp dùng hết đạn rồi!”

“Đành liều mạng vậy!”

“Ừ!”

Song phương đều bình tĩnh. Giằng co một hồi, đối phương không chịu nổi nữa, từ miệng ống thông gió nhảy xuống, lăn vào góc tường, cạnh bàn hoặc một góc khuất nào đó.

Kiều Sanh mừng thầm, chờ một chốc. Đợi cho hai người cuối cùng nhảy xuống, y nổ súng, lại giải quyết hai tên.

Cứ như vậy, đối phương chỉ còn lại năm người. Kế tiếp, chính là một trận đánh ác liệt...

48. Chương 48

Ba người phía Kiêu Sanh mỗi người chỉ mang theo một khẩu súng, không có băng đạn. Vừa rồi, trong lúc phản kích, số đạn tiêu hao khá khá, giờ còn lại không nhiều, mà dường như phía địch cũng chỉ mang theo súng bắn tỉa. Kiêu Sanh không dám hành động thiếu suy nghĩ, đành im lặng chờ đợi.

Hai phe lại lâm vào cục diện bế tắc.

Từng phút trôi qua, xung quanh tĩnh lặng như chết, bao gồm cả mùi máu tươi thật nồng, nồng đến khiến người ta như ngạt thở.

Chỉ mười mấy phút sau, kiên nhẫn của Kiêu Sanh bị tiêu hao hết. Y nhíu mày, quan sát bốn phía, tìm thứ có thể phân tán sự chú ý của phe địch.

Gần chỗ y nấp có mấy bình rượu đỏ, mắt y sáng lên, cẩn thận nhặt lấy một bình. Chris và Kiêu Mộ Đình hiểu được ý định của y, nhảy mắt. Kiêu Sanh trông thấy, lại lấy thêm hai bình, đưa cho hai người họ.

Ba người mỗi người cầm một bình, thủ thế. Kiêu Sanh ra hiệu, cả ba cùng lúc ném ba bình rượu ra ngoài theo ba hướng khác nhau.

Giữa hội trường khá tối, dường như đối phương lại đang lơ là, cho nên khi bình rượu bị ném ra, bọn họ tưởng là phía Kiêu Sanh chủ động công kích. Không kịp nhìn rõ, họ đã theo phản xạ có điều kiện, bóp cò.

Mấy bình rượu vừa rơi xuống đất lập tức bị đạn nả vào, phát ra âm thanh vang dội.

Vào lúc này, ba người Kiêu Sanh lập tức nhảy khỏi chỗ ẩn nấp, lăn sang bên cạnh, nả súng về phía đối phương.

Lại giải quyết hai tên.

Đối phương ngờ ra, nhưng dù sao thì họ cũng đã trải qua huấn luyện nghiêm khắc, lập tức phản ứng lại, triển khai phản kích.

Tuy nhiên, khi tác chiến ở cự ly gần, bọn họ sẽ lộ ngay yếu điểm. Có lẽ do quá tin tưởng vào khả năng của mình, bọn họ chỉ mang theo súng ngắn. Lực công kích của súng này thì không có gì để bàn cãi, nhưng nó quá cồng kềnh, lúc ngắm bắn cũng cần một khoảng thời gian nhất định. Động tác của ba người Kiêu Sanh rất nhanh, lại chạy quanh những vật cản che lấp, bọn họ không cách nào bắn trúng.

Trong tình huống này, đối phương bắt đầu luống cuống, vì thế lại ném ra mấy quả đạn chớp.

Ba người Kiêu Sanh đã sớm đề phòng, trước lúc đạn chớp nổ tung, họ đã kịp nấp vào khu vực an toàn.

Sau đó, ánh sáng trắng toát tràn ngập hội trường.

Hiệu quả của đạn chớp chỉ kéo dài vài giây, phía địch đeo kính chống sáng, thuận thể bắt đầu công kích. Trong lúc hỗn loạn, súng ngắn trên tay Chris bị đối phương bắn văng, anh ta ôm cánh tay đau đớn vội vàng lăn vào một góc. Kiều Sanh và Kiều Mộ Đình nổ súng cùng lúc, không hề sai mục tiêu, bắn ngay vào đầu một gã cầm súng bắn tỉa.

Lại giải quyết thêm một tên.

Bây giờ phía đối phương chỉ còn hai người...

Vừa rồi trong lúc hỗn chiến, hai trong số ba chiếc đèn đã bị bắn vỡ. Cả hội trường vốn u ám giờ lại càng trở nên tối tăm hơn.

Lực chú ý của Kiều Sanh và Kiều Mộ Đình luôn bị vây trong trạng thái tập trung cao độ, giờ hai người lại càng không dám lơ đãng một giây nào. Hai người tựa vào tường, sau khi xác định Chris không có gì mới thở phào một hơi. Xung quanh rất lạnh, nhưng mồ hôi đã chảy đầy người.

Phía địch không nổ súng nữa, dường như đã dùng hết đạn. Mang tư tưởng liều chết, bọn họ ném súng ngắn, định thừa dịp bốn phía tối tăm đánh vật với phía Kiều Sanh.

Cổ tay Chris tê rần, vừa rồi súng của anh ta bị súng ngắn bắn nát, anh ta đành nấp trong góc, không có ý định tiếp tục tham chiến. Kiều Mộ Đình và Kiều Sanh nheo mắt lại, sẵn sàng đón địch.

Dưới tình huống như thế, bọn họ rất khó bắn trúng kẻ địch, xung quanh có quá nhiều chướng ngại vật, thậm chí là họ không thể nào phát hiện ra bóng dáng của đối phương. Dĩ nhiên phía địch đều là cao thủ đã qua huấn luyện, hành động rất gọn gàng.

Kiều Sanh cùng Kiều Mộ Đình cẩn thận tới gần đối phương, đề phòng tình huống xung quanh.

Vào lúc này, trong lơ đãng, Kiều Mộ Đình liếc thấy một tia sáng lóe phía sau Kiều Sanh. Sau đó, một bóng đen lao ra, giờ chửi thề, định đâm vào gáy y.

“Cẩn thận phía sau!” Kiều Mộ Đình biến sắc, hô to, sau đó nhắm ngay bóng đen, bóp cò.

Kiều Sanh vọt mạnh sang bên, xoay người, đưa súng về phía tên nọ, nả một phát. Đối phương hô lên một tiếng đau đớn, chửi thề trong tay rơi ra ngoài, ngã ngửa xuống đất.

Kiều Sanh liếc thi thể tên nọ một cái, nhìn về phía Kiều Mộ Đình.

“Cậu đã cứu tôi một mạng!” Y nói.

“Ừ, cho nên anh nợ tôi một ân tình!” Cả khuôn mặt Kiều Mộ Đình đều che khuất trong bóng đêm, hình dáng có chút mơ hồ, nhưng đôi mắt lại sáng rõ rệt.

“Tôi sẽ trả lại cho cậu!”

“Vậy sao? E là trong nhất thời anh trả không được thôi!” Giọng Kiều Mộ Đình như đang nghiền ngẫm.

“Cũng chưa hẳn!”

Kiều Sanh nheo mắt lại, lạnh lùng nhìn chằm chằm phía sau Kiều Mộ Đình. Nơi đó, kẻ địch cuối cùng đã vọt ra, giờ chửi thề, đâm về phía cậu ta.

Kiều Sanh cong khoe môi, vẽ nên một nụ cười thần nhiên, lạnh lùng mà tàn nhẫn. Sau đó, y giờ súng lên.

Vào lúc này, Kiều Mộ Đình cũng đã nâng súng, đưa về phía sau, không quay đầu lại, tầm mắt của cậu luôn ở trên người Kiều Sanh.

Hai người cùng nhắm về một hướng, lại đồng thời bóp cò.

Sau hai tiếng súng vang lên cùng lúc, kẻ địch cuối cùng cũng đã bị bọn họ đưa vào địa ngục.

Kết thúc cuộc đấu súng.

Kiều Mộ Đình thu súng lại, cho vào túi, cười bảo: “A Sanh, hiện giờ anh vẫn nợ tôi một ân tình!”

Mặt Kiều Sanh không chút thay đổi.

...

Ba người Kiều Sanh rời khỏi hội trường bình yên, dĩ nhiên, những chuyện xảy ra trong hội trường câu lạc bộ ngầm là một cuộc huyết án kinh động giới hắc bang toàn cầu. Vì vụ án này có liên quan tới không ít thế lực ngầm trên thế giới, cảnh sát địa phương không thể không phong tỏa tin tức, một mắt nhắm một mắt mở âm thầm xử lý. Họ cũng thông báo với bên ngoài rằng đây chỉ là một sự cố giẫm đạp bình thường, thậm chí là chưa điều tra kỹ càng đã vội vàng kết án.

Sau vụ huyết án, ngoài ba người Kiều Sanh ra, vẫn còn mấy người. Thân là người trong giới hắc đạo, bọn họ đều biết cách tự bảo vệ mình. Sau khi bị thương, bọn họ đã cơ trí, chọn cách giả chết tránh nạn. Dĩ nhiên, cả quá trình bắn nhau bọn họ đều nhìn rõ. Theo lẽ, ba người Kiều Sanh bình an vô sự thoát nạn sẽ bị nghi ngờ, nhưng do có người trông thấy, thành ra ba người cũng được giải tỏa hiềm nghi.

Vụ huyết án ảm đạm đã kết thúc khi hai bên đều lưỡng bại câu thương. Những người thắng lợi trong quá trình đấu giá còn sống không bao nhiêu, kẻ ám sát chết sạch, không cách nào truy ra cổ chủ của bọn họ. Không ít người nghi ngờ bàn tay đen phía sau là Alex, nhưng do không có chứng cứ nên cũng đành cam chịu.

Hôm sau, huyết kim cương và Lang vương mà Kiều Sanh và Kiều Mộ Đình đấu giá thắng đã được đưa tới nhà.

Tuy là bị thương nặng, nhưng hiệu quả làm việc của ban tổ chức đấu giá vẫn rất cao. Toàn bộ hàng hóa đều được bảo vệ an toàn, chuyển đến cho người mua hoặc người nhà bọn họ, không chậm trễ chút nào.

Ở đất khách, sau khi nghe chuyện, Liên Mặc Sinh kinh hoảng. Cậu ta gọi ngay mấy cú điện thoại cho Kiều Sanh, sau khi xác định y vẫn bình yên mới thở phào. Tuy nhiên, trước đó cậu ta còn định bỏ nhiệm vụ trở về nước, nhưng bị phía hợp tác ngăn cản lại. Liên Mặc Sinh khó chịu, lập tức trút hết lên đầu Chris bằng cách gọi điện mắng cho anh ta tới tấp, khiến anh ta liên tục kêu oan.

Sau lại, tất cả nhanh chóng khôi phục như bình thường.

...

Sau khi về, Kiều Sanh và Kiều Mộ Đình đều không đề cập tới việc này, cứ như từ đầu đến cuối nó chưa hề xảy ra bao giờ.

Tuy nhiên, suy cho cùng thì trong lòng Kiều Sanh vẫn luôn có một vướng mắc. Ngày đó, Kiều Mộ Đình nói y nợ cậu ta một món nợ ân tình, Kiều Sanh không tin Kiều Mộ Đình lại dễ dàng quên đi như thế. Y có dự cảm, Kiều Mộ Đình nhất định sẽ chủ động nói ra.

Mấy ngày sau, dự cảm của y đã thành sự thật.

Tối hôm đó, y vừa mới tắm xong, đang định đi ngủ thì chợt có tiếng gõ cửa vang lên.

“Ai?” Kiều Sanh hỏi.

“Là tôi!” Đó là tiếng của Kiều Mộ Đình.

Mí mắt Kiều Sanh khẽ giật một cái, y lập tức cong khóe môi lên, nở nụ cười nghiền ngẫm – Cuối cùng vẫn nhận không được sao?

“Vào đi!” Y lên tiếng, rồi rót cho mình một ly Whiskey, bưng ly lên, miễn cưỡng ngồi bên cửa sổ.

Cửa mở ra, Kiều Mộ Đình mặc đồ tại nhà đi tới. Đó mà một chiếc sơ mi đen, hai cúc áo phía trên không cài, nhìn vừa tùy ý vừa tự nhiên. Phía dưới là chiếc quần dài trắng, rộng, phối hợp giản đơn, nhưng lại khiến thân mình rắn chắc của cậu càng thêm hoàn mỹ. Có thể nói, nhìn chẳng thua một người mẫu nam nào.

“Nửa đêm nửa hôm chạy tới đây, là có chuyện gì à?” Rõ ràng là đã hiểu, nhưng Kiều Sanh còn cố hỏi.

“Dĩ nhiên rồi!” Kiều Mộ Đình nở một nụ cười đầy thâm ý.

“Tối đòi món nợ cứu mạng lần trước?”

Kiều Mộ Đình cười mà không đáp.

Kiều Sanh nhú mày, đưa ly rượu tới bên miệng, ngửa cổ, tào nhã nhấp một ngụm.

Ở góc độ của Kiều Mộ Đình nhìn sang, đường cong từ chiếc cổ của y tuyệt đẹp. Hầu kết theo động tác nuốt xuống mà phập phồng, trong vô hình như đang trêu đùa tâm trí cậu.

Đôi mắt Kiều Mộ Đình u ám hẳn, cậu đóng cửa lại, đi tới trước mặt Kiều Sanh.

Kiều Sanh ngẩng đầu, nhìn cậu ta một cái, ngón tay thon dài khẽ vuốt ve thành ly thủy tinh.

Tầm mắt của Kiều Mộ Đình đang chạy khắp người y...

Do vừa mới tắm xong, Kiều Sanh chỉ mặc một chiếc áo tắm mỏng manh, dây lưng buột hờ, vạt áo mở rộng, hơn phân nửa đôi ngực đều lộ ra ngoài. Xương quai xanh mề người, giọt nước chưa lau khô trượt từ cổ xuống, lăn dài trên cơ bụng mềm dẻo, chạy thẳng tới nơi vạt áo kéo lại. Da y vẫn tái nhợt như trước, nhưng đa phần nó lại giống như gốm sứ, xinh đẹp cực kỳ.

“Cậu muốn gì?” Kiều Sanh lười biếng mở miệng.

“Tôi muốn anh!” Kiều Mộ Đình nói thẳng. Hiện giờ, trong đôi mắt lạnh lùng của cậu ta đã hiện lên ngọn lửa bốc cháy hừng hực.

Nhìn đùi phải tùy ý gác lên cửa sổ của Kiều Sanh, cả chân phải đều lộ ngoài, thon dài mà hoàn mỹ, cho đến cả nơi quan trọng bị chiếc áo tắm che lại. Kiều Mộ Đình không kìm lòng được, vươn tay chạm vào. Da đùi hơi lạnh, rắn chắc mà mềm dẻo, vì chưa lau khô nước mà càng trở nên bóng loáng...

Kiều Mộ Đình nheo mắt lại...

Kiều Sanh ngửa đầu, xúc động của Kiều Mộ Đình y đều thấy rõ. Y cong khóe môi lên, nở nụ cười đầy hàm ý.

“Được!” Qua một lúc lâu, y mới miễn cưỡng đáp một từ.

49. Chương 49

.

Có được lời khẳng định thuyết phục, Kiều Mộ Đình vốn đang lo lắng cũng thở phào một hơi. Trước đó, cậu cứ đắn đo mãi, sợ Kiều Sanh sẽ từ chối.

So với sự kích động của Kiều Mộ Đình, dường như Kiều Sanh tùy ý hơn nhiều. Kiều Mộ Đình cầm ly rượu trên tay y, trong ly vẫn còn thừa chút Whiskey, cậu ngửa cổ, uống sạch một hơi, rồi đặt ly rượu lên bàn.

Kiều Sanh không giận, chỉ hơi nhú mày.

Theo men rượu, Kiều Mộ Đình nâng cầm y lên, cúi đầu hôn y.

Môi của Kiều Sanh thật mềm, Kiều Mộ Đình lưu luyến ở lại cánh môi y một hồi, mới mở khớp hàm y ra.

Dù có chút kích động, nhưng Kiều Mộ Đình lại rất dịu dàng. Đầu lưỡi từ từ chen vào miệng Kiều Sanh, chạm vào mỗi một điểm mẫn cảm trong miệng y, sau đó thử quần quần đầu lưỡi nhỏ nhắn.

Kiều Sanh không cự tuyệt, thậm chí còn có chút hưởng thụ. Kỹ thuật hôn môi của Kiều Mộ Đình rất khá, hôn y thật thoải mái.

Quanh miệng hai người đầy hương Whiskey, men của nó cũng đã trở thành chất xúc tác tốt nhất.

Ngoài cửa sổ, trăng như nước chảy xuống, rơi trên thân thể hai người.

Đèn trong phòng tỏa ánh sáng dịu dàng, không khí hòa hợp. Kiều Mộ Đình đặt hai tay lên vai y, vừa hôn y như keo sơn, vừa khẽ kéo áo tắm y xuống.

Chiếc áo tắm mềm mại trượt khỏi bờ vai Kiều Sanh, bàn tay của Kiều Mộ Đình giữ chặt tay y, chuyển xuống eo, mở dây lưng.

Trong khoảnh khắc, chiếc áo tắm mở rộng ra, thân thể bên trong cũng theo đó hiện ra trước mặt Kiều Mộ Đình.

Sau một khoảng thời gian rèn luyện cao độ, dáng người Kiều Sanh ngày càng đẹp. Tuy là vẫn còn hơi gầy, nhưng đường nét rắn chắc, dẻo dai, nhìn mắt mắt.

Nhất là eo của y, vừa nhỏ vừa gọn, bất kể là mặc quần áo kiểu nào cũng thấy hợp. Lại thêm đôi chân thon thon làm bao gã đàn ông phải ngại ngừng, khiến cả người y vừa thon vừa gọn.

Dĩ nhiên, với Kiều Mộ Đình mà nói, y không mặc gì mới là đẹp nhất...

Ánh trắng như nhuộm làn da Kiều Sanh thành màu ngà, sáng bóng. Tầm mắt của Kiều Mộ Đình luôn đặt trên thân thể hoàn mỹ của y, vô cùng mê muội. Cậu còn kim lòng không được, ôm eo Kiều Sanh, kéo y vào lòng mình.

Kiều Sanh cũng phối hợp theo động tác của cậu, đứng dậy, thành ra chiếc áo tắm còn khoác hờ ban nãy bỗng chốc rơi xuống đất, y trần trụi đứng trước mặt Kiều Mộ Đình.

Hơi thở của Kiều Mộ Đình có chút dồn dập. Dưới ánh trắng, vẻ đẹp của Kiều Sanh khiến cậu ngạt thở, cứ như một bức tranh mang sắc dịu dàng.

Kiều Mộ Đình lại hôn Kiều Sanh, bàn tay khẽ vỗ về tấm lưng mềm mại, rồi trượt xuống.

Nơi cấm kỵ bị chạm vào, Kiều Sanh hơi nheo mắt lại, nhưng cũng không bài xích. Kiều Mộ Đình rất biết cách chơi, nhìn như rất chủ động, nhưng trên thực tế vẫn đều tiến hành theo nhịp độ của Kiều Sanh, lúc nào cũng chú ý tới phản ứng của y. Về mặt này, Kiều Sanh không thích bị động, nhưng Kiều Mộ Đình lại là một ngoại lệ. Cậu ta khiến y thấy thật thoải mái, thoải mái tới không thèm cự tuyệt.

Sau một giai đoạn tiền hí chán ngắt, cuối cùng thì Kiều Mộ Đình cũng ôm Kiều Sanh lên, đi tới bên giường, khẽ đặt y xuống.

Lưng chạm vào lớp đệm mềm mại, Kiều Sanh thoải mái, thả lỏng thân thể, lại còn thở dài, giống như con mèo lười, cũng giống như một con báo con thu đi về phòng bị bên ngoài.

Kiều Mộ Đình bắt đầu cởi áo mình ra, cởi từng cúc áo một, rất kiên nhẫn. Tuy nhiên, ánh mắt cậu vẫn luôn dán trên người Kiều Sanh, u ám không thấy đáy.

Kiều Sanh vẫn nằm trên giường, miễn cưỡng nhìn Kiều Mộ Đình cởi quần áo.

Theo từng chiếc cúc bị cởi ra, nửa người trên của Kiều Mộ Đình từ từ hiện ra trước mặt Kiều Sanh. Bình thường thấy cậu có hơi gầy, không ngờ lại rất rắn chắc, rất đẹp, thuộc dạng khi cởi càng đẹp hơn khi mặc. Nhất là sáu múi cơ bụng xếp chỉnh tề, chúng cũng đủ khiến vô số gã phải đổ kị, vô số cô gái phải thét lên.

Kiều Sanh cong khóe môi, thưởng thức.

Kiều Mộ Đình cởi áo xong, bò lên giường, đè lên người Kiều Sanh.

Có lẽ là ánh trắng đêm nay quá đẹp, cũng có lẽ là do trước đó đã uống một ly Whiskey nguyên chất, đêm nay Kiều Sanh thật không muốn cử động. Kiều Mộ Đình rất dịu dàng, không có biểu hiện gì khiến y khó chịu, đâu đâu cũng là hoàn mỹ. Cuối cùng, y cũng lên tiếng, “Đừng làm đau tôi!”

Giọng điệu lười biếng, nhưng lại là đang ra lệnh.

“Tuân lệnh!” Kiều Mộ Đình cắn khẽ lên xương quai xanh của y một cái, trầm giọng đáp, “Tôi sẽ thật dịu dàng, hoàng đế bệ hạ của lòng tôi...”

Ánh trăng vẫn dịu dàng như trước, đêm cũng thật dài, thời gian bất giác trôi đi, mới đó đã gần sáng. Tuy nhiên, trong phòng Kiều Sanh, vẫn là cảnh xuân kiều diễm. Ban đêm ở Kiều gia rất yên tĩnh, chẳng ai biết nơi đây đang xảy ra một cuộc tình cấm kỵ, mãnh liệt.

Phòng đầy mùi xạ hương, đây là hơi thở chỉ thuộc về nam giới.

Thân thể Kiều Sanh rất đẹp, Kiều Mộ Đình chưa bao giờ kích động như thế. Cậu từng nghĩ ao ước của mình mãi mãi là tham vọng quá đà, nhưng giờ đây, cậu đã triệt để chiếm được người cậu mong nhớ bao năm.

Không là ảo tưởng, cũng chẳng phải đang mơ.

Thật khít, thật nóng...

Đây là cảm giác thực tế nhất hiện giờ của Kiều Mộ Đình.

Bay bổng như trên thiên đường.

Tinh lực của Kiều Mộ Đình đúng là hơn người, cuồng hoan kịch liệt tới gần sáng mới dừng. Hai người tách ra, mồ hôi tuôn như suối. Cả hai đều kiệt sức, chưa tắm đã ngủ ngay.

... ..

Ngủ một giấc đến xế chiều, Kiều Sanh và Kiều Mộ Đình mới tỉnh giấc.

Kiều Sanh mở mắt ra, theo quán tính xem đồng hồ báo thức ở đầu giường. Y vừa quay qua, đôi người lập tức u ám.

“Dậy rồi à?” Một giọng nói trầm thấp vang lên, giọng nói ấy mang theo ý cười, rất êm tai.

“Cậu còn chưa đi?” Kiều Sanh nhú mày.

“Tôi cũng vừa tỉnh đây thôi!” Kiều Mộ Đình giải thích.

Kiều Sanh ngẩng đầu, tầm mắt lướt qua thân thể cậu ta, nhìn thoáng qua chiếc đồng hồ báo thức phía sau.

Đã là ba giờ rưỡi chiều.

Y lại ngủ lâu như vậy...

“Đói sao?” Kiều Mộ Đình cũng ngồi dậy.

“Không có!”

“Hay là còn muốn ngủ tiếp?”

“Không phải!” Kiều Sanh thản nhiên đáp. Y xoay người bước xuống giường, nhưng chỉ vừa đứng lên, phía sau đã đau buốt. Nhất là cái nơi khó nói ấy, hiện giờ đang tê rần. Tối qua nó bị Kiều Mộ Đình ra ra vào vào, chen lấn hết một đêm, đến giờ vẫn chưa khôi phục bình thường, thậm chí y còn có cảm giác trống vắng...

Mí mắt Kiều Sanh giật giật mấy cái, kinh hãi trước sự sa đọa của mình. Tuy nhiên, y cũng nhanh chóng khôi phục lại như thường.

Động tác xuống giường của y có chút cứng nhắc, rõ ràng là đang cố chịu đựng, khiến Kiều Mộ Đình thấy buồn cười, hỏi: “Định làm gì?”

“Đi tắm!”

“Có cần tôi giúp anh không?”

Kiều Sanh xoay qua, bình tĩnh nhìn cậu.

Nụ cười của Kiều Mộ Đình thật chói mắt.

“Cậu còn chưa về phòng? Không sợ bị người khác phát hiện cậu ngủ ở phòng tôi sao?”

“Sao tôi phải sợ?”

“Cậu ngại là không có mấy người biết tình cảm giữa chúng ta không phải là tình cảm anh em bình thường?” Kiều Sanh ngoài cười nhưng trong không cười. Dù không nói rõ, nhưng đại khái thì y cũng đoán được chuyện Kiều Mộ Đình bỏ nhà đi dạo trước. Huynh đệ x nhau, làm vậy là trái luân lý, cho dù Kiều Mặc Nhiên có hồ đồ tới mức nào cũng không phải không biết chuyện, huống hồ từ khi Kiều Mộ Đình trở về tới giờ luôn rất phô trương, y không tin Kiều Mặc Nhiên sẽ khoanh tay không nói.

Nhưng Kiều Mộ Đình lại không nghĩ thế, “Vậy thì thế nào? Tôi thích anh, cho dù chúng ta có là anh em cũng không ai cản được. Dù gì thì cũng có một ngày quan hệ của chúng ta sẽ bị đưa ra ánh sáng!”

Giọng điệu của cậu ta rất ngông, Kiều Sanh ra vẻ như nghiền ngẫm, rồi hỏi ngược, “Chúng ta thì có quan hệ gì?”

Kiều Mộ Đình không chút nghĩ ngợi, đáp: “Đương nhiên là người yêu!”

“E là cậu đã hiểu lầm rồi!” Kiều Sanh có chút buồn cười, “Với trình độ đó của cậu mà dám cho rằng tôi sẽ làm người yêu của cậu?”

Kiều Mộ Đình ngây người, rồi lập tức hiểu được ý của y, xụ mặt.

“Anh định xem đây là tình một đêm?”

“Đương nhiên là không rồi!” Nụ cười của Kiều Sanh có chút lạnh lùng, “Không phải cậu đã yêu cầu tôi phải trả lại món nợ ân tình lần trước sao? Mới đó đã quên rồi?”

Kiều Mộ Đình nắm chặt nắm tay, “Tôi vẫn nghĩ anh không phải là một người lạm giao!”

Kiều Sanh đáp, “Đương nhiên là không phải!”

“Anh đang ngụ ý biện!”

“Tùy cậu nghĩ!” Kiều Sanh nhún vai, đi về phía phòng tắm, “Với tôi mà nói, bất cứ một chút tình cảm nào cũng là dư thừa, thứ đó sẽ khiến con người ta dễ lộ điểm yếu!”

“Anh đang sợ hãi!” Nhìn bóng lưng của y, Kiều Mộ Đình im lặng một hồi, nói thẳng.

Kiều Sanh dừng lại, xoay qua nhìn y, vẻ mặt cũng trở nên lạnh hẳn.

“Có phải là vì Alex?”

“Cậu lo quá nhiều rồi đấy!” Giọng của Kiều Sanh lạnh như băng.

“Hôm đó khi nhìn thấy gã ta, biểu hiện của anh rất lạ. Có phải là giữa hai người đã xảy ra chuyện gì rồi không?”

“Không liên quan tới cậu!”

“Gã ta uy hiếp anh?”

“Giờ cậu muốn rút ra ngoài, hay là muốn tôi tặng cậu một viên đạn?” Kiều Sanh đi tới chiếc tủ ở đầu giường, lấy khẩu súng ra, chĩa vào Kiều Mộ Đình.

50. Chương 50

.

.

Bị Kiều Sanh chĩa súng vào người, sắc mặt Kiều Mộ Đình vẫn không thay đổi, thậm chí là không hề nhúc nhích.

Kiều Sanh lạnh lùng nhìn cậu ta.

Hai người giằng co, sắc mặt Kiều Sanh ngày càng khó coi, Kiều Mộ Đình lại rất bình tĩnh. Cậu cũng biết, nếu cậu thật sự chọc giận Kiều Sanh, y sẽ không nể tình mà nổ súng.

Kiều Sanh nói: “Tôi nói lại một lần nữa, cậu rút ra ngoài!”

Kiều Mộ Đình vẫn không nhúc nhích, nhưng trước lúc kiên nhẫn của y bị tiêu hao hết, cậu ta lên tiếng, “A Sanh, tuy không biết giữa anh và Alex là thế nào, nhưng nếu gã ta gây bất lợi cho anh, tôi sẽ giúp anh đối phó gã ta!”

“Tôi không cần!”

“A Sanh, anh quá cố chấp!” Kiều Mộ Đình lắc đầu, “Alex mạnh hơn anh tưởng tượng nhiều lắm, với thể lực hiện tại của gã, nếu muốn giết anh thì đúng là rất dễ dàng!”

“Cậu không cảm thấy mình quá lười thôi?” Kiều Sanh lạnh lùng nói, “Chuyện của tôi, tôi sẽ tự nghĩ cách giải quyết, không cần cậu phải chõ mũi vào!”

“Chuyện này không thể nghe theo anh!” Kiều Mộ Đình nói một câu như đinh đóng cột.

Trong mắt Kiều Sanh đầy vẻ lo lắng, lạnh lùng nhìn cậu ta. Kiều Mộ Đình rất thần nhiên, nhưng ánh mắt lại rất kiên định, không muốn thỏa hiệp.

Kiều Sanh nhíu mày.

Im lặng một hồi, Kiều Mộ Đình lên tiếng, “A Sanh, tôi biết hiện giờ anh chưa muốn chấp nhận tôi, nhưng tôi nói rồi, tôi là người thích hợp với anh nhất, cho nên tôi sẽ không lùi bước. Trước đây, tôi đã từng lùi bước một lần, kết quả chính là sống cuộc sống tha hương nơi đất khách quê người mấy năm trời, nhưng vẫn không quên được anh!”

Kiều Sanh nói: “Chuyện đó thì có liên quan gì tới tôi?”

Kiều Mộ Đình đáp, “Bất kể hiện tại anh thế nào, một ngày nào đó anh nhất định sẽ yêu tôi!”

Khóe miệng Kiều Sanh giật giật một chút, y phát hiện, về một mặt nào đó, Kiều Mộ Đình đúng là rất ngây thơ.

Kiều Mộ Đình đột ngột tỏ tình khiến Kiều Sanh thấy buồn cười, tâm trạng vốn u ám tự dưng cũng tốt lên hẳn. Y cong khóe môi, ban cho Kiều Mộ Đình một cái mỉm cười đầy hàm ý.

Kiều Mộ Đình thấy lạnh sống lưng.

Tình hình không được tốt cho lắm.

Ngay khi Kiều Mộ Đình còn chưa kịp phân tích tại sao Kiều Sanh lại tự dưng cười âm trầm như vậy, thì Kiều Sanh đã bóp cò, bắn về phía cậu.

Theo sáu tiếng súng nặng nề vang lên, không hề chớp mắt, Kiều Sanh đã bắn hết đạn ra ngoài. Sáu viên đạn bay sượt qua thân thể Kiều Mộ Đình, trong đó có một viên là đi ngang đũng quần cậu ta. Tuy không trúng đạn, nhưng mí mắt cậu giật giật mấy cái. Dù từng trải qua biết bao nguy hiểm, nhưng thú thật là cậu vẫn bị dọa sợ.

Kiều Sanh thu súng lại, mỉm cười, nhìn trán ai đó đang toát mồ hôi lạnh, “Đây là lần đầu tiên, nếu còn có lần thứ hai, sáu viên đạn này sẽ không bắn trật. Tôi ghét nhất là bị kẻ khác quyết định thay mình!”

Kiều Mộ Đình trầm mặc.

Cất súng vào ngăn kéo, Kiều Sanh đi thẳng vào phòng tắm.

Lúc này, cơ thể đang căng cứng của cậu mới thoáng thả lỏng. Cậu lau mồ hôi trên trán mình, cười khổ.

Xem ra con đường mà mình phải đi, vẫn còn rất dài...

Cầu yêu bị ngăn cản, nếu dây dưa nữa, e là cả tính mạng cũng gặp nguy hiểm. Kiều Mộ Đình bắt đầu đắn đo, đành phải tính toán lại kế hoạch chiếm cứ...

Mặc quần áo vào đàng hoàng, cậu đi tới trước phòng tắm, gõ cửa.

“Còn chuyện gì à?” Mấy giây sau, giọng nói lười nhác của Kiều Sanh vọng ra ngoài.

“A Sanh, những lời tôi nói ban nãy, xem như tôi chưa nói gì. Từ giờ trở đi, tôi sẽ thật lòng theo đuổi anh!”

Kiều Sanh, “...”

“Tôi ra ngoài!”

“Đi thông thả, không tiễn!” Kiều Sanh miễn cưỡng đáp.

Kiều Mộ Đình, “...”

Lần thứ hai tỏ tình bị thất bại, Kiều Mộ Đình có cảm giác thất bại gấp bội.

Trong phòng tắm.

Nghe tiếng bước chân xa dần, Kiều Sanh cong khóe môi lên.

Kiều Mộ Đình không thâm sâu như y đã nghĩ, thậm chí là lúc này khi cậu ta tỏ tình, nhìn cứ như một thằng nhóc ngu ngốc mới vừa biết yêu. Tuy có hơi ngốc, nhưng không hiểu sao lại thấy đáng yêu, khiến cảm giác của y về cậu ta cũng tốt hơn nhiều.

“Nếu cậu có khả năng như đã nói, vậy hãy thể hiện đi. Tôi cũng muốn nhìn xem cậu có chiếm được trái tim tôi không!” Kiều Sanh nói khẽ.

...

Ở bên này, Kiều Mộ Đình vốn định không để bất kỳ ai chú ý, lảng lảng về phòng mình. Nào ngờ cậu vừa mở cửa ra, lại đụng phải Kiều Tử Việt đang đứng trước cửa.

Cả hai đều sững sốt.

Kiều Tử Việt còn đang giơ tay, giống như là muốn gõ cửa.

“Sao cậu lại ở đây?”

“Anh tới tìm A Sanh làm gì?”

Cả hai cùng lên tiếng. Kiều Tử Việt vốn kinh ngạc, sau đó như ý thức được chuyện gì, xụ mặt.

“Tối qua cậu ở đây?” Kiều Tử Việt nhíu mày, hỏi.

“Chuyện đó không liên quan tới anh. Còn anh đấy, không phải trước đây anh rất ghét A Sanh sao? Giờ tới tìm anh ấy làm gì?” Kiều Mộ Đình cũng không thêm nề mặt, hỏi ngược lại.

“Chuyện này cũng không liên quan tới cậu!”

Cuộc trò chuyện của hai người đầy mùi thuốc súng, tranh cạnh một hồi, Kiều Tử Việt định vòng qua người Kiều Mộ Đình vào phòng.

Nào ngờ, Kiều Mộ Đình lại đưa tay ngăn anh ta lại.

“Tránh ra!” Kiều Tử Việt lạnh lùng nhìn đối phương.

“A Sanh đang tắm!”

“Tôi có việc tìm cậu ta!”

“Có chuyện gì cứ nói với tôi là được, tôi sẽ nói lại cho anh ấy biết!”

“Cậu không biết là cậu nhiều chuyện lắm à?” Kiều Tử Việt giận quá hóa cười, “Trước đây cũng như vậy, cậu tự cho mình là người bảo vệ A Sanh, không phải về sau đã bị cậu ta ghét bỏ? Ồ, thiếu chút nữa thì tôi quên mất, ban đầu cũng là do cậu cương bức cậu ta không thành nên hai người mới trở mặt thành thù. Buồn cười thật, đó chính là tự làm tự chịu đúng không nào!”

Kiều Tử Việt nhắc lại chuyện trước đây, khiến Kiều Mộ Đình chau mày, “Không phải trước đây anh vẫn hay tìm A Sanh gây phiền toái sao? Đừng nói là hiện giờ anh đã đổi tính, định quan tâm tới anh ấy!”

“Không phải định, mà là đã sớm bắt đầu rồi!” Lời của Kiều Tử Việt chứa hàm ý mập mờ.

“Anh nói vậy là sao?”

Kiều Tử Việt cười lạnh, không đáp.

Bỗng dưng Kiều Mộ Đình như ngộ ra gì đó.

“Anh và A Sanh...”

Kiều Tử Việt: “Đúng như cậu nghĩ!”

Ánh mắt Kiều Mộ Đình trở nên lạnh lùng, “Anh dám có ý đồ xấu với A Sanh?”

Kiều Tử Việt nhú mày, “Cậu có thể, sao tôi lại không? Huống hồ cậu ta cũng phải đồ của cậu!”

“Không phải anh đang nuôi một đồng tình nhân bên ngoài sao?”

“Những người đó à? Tôi đã chơi ngán từ lâu rồi!”

“Cho nên anh định đổi khẩu vị?”

“Đúng vậy!” Dường như là cố tình khiêu khích Kiều Mộ Đình, Kiều Tử Việt không chút do dự, đáp.

Trong mắt Kiều Mộ Đình hiện lên sát ý.

Kiều Tử Việt không muốn đấu khẩu với cậu nữa, bực bội, nói: “Tránh ra!”

Kiều Mộ Đình nhìn anh ta bằng ánh mắt tà ác, nham hiểm và cả giọng điệu lạnh lùng, “Kiều Tử Việt, nếu anh dám làm gì A Sanh, đừng trách tôi không nể tình anh em!”

Kiều Tử Việt cười lạnh, “Cậu nghĩ là tôi sẽ sợ cậu?”

“Anh cứ thử sẽ biết!”

“Mong là sẽ có ngày đó!”

Ngay khi khói súng bốc lên hừng hực, Kiều Sanh đã tắm xong, bước ra. Nhìn thấy hai người đứng ở cửa, y thấy lạ, “Hai người đứng trước cửa làm gì?”

Kiều Tử Việt nhìn y, “Tôi có chuyện muốn bàn với cậu!”

“Chuyện gì?”

“Chuyện rất quan trọng, về tập đoàn Kiều thị!” Nói xong, Kiều Tử Việt nhìn thoáng qua Kiều Mộ Đình, ý bảo không cho thể cậu biết.

“Ồ, vậy anh vào đi!”

“Được!”

Kiều Tử Việt gật đầu, cười lạnh nhìn cánh tay còn ngán ở cửa của Kiều Mộ Đình.

Kiều Mộ Đình vẫn đứng đó, không nhúc nhích.

Kiều Sanh nhú mày, “Kiều Mộ Đình, không phải cậu muốn về phòng à? Sao còn chưa đi?”

Kiều Mộ Đình nhìn thoáng qua Kiều Tử Việt, thần nhiên nói, “Anh ta ở đây!” Ý là tôi thấy lo khi anh ở một mình với anh ta.

Nhìn cậu, Kiều Sanh cũng đã hiểu chuyện gì xảy ra, cười cười: “Chẳng lẽ người khác muốn gặp tôi phải được cậu phê chuẩn?”

Kiều Mộ Đình im lặng, không đáp.

“Tránh ra!” Kiều Sanh nói.

Kiều Mộ Đình vẫn đứng yên đó.

Kiều Tử Việt khoanh tay, cười lạnh, mặt như đang xem trò hài.

“Kiều Mộ Đình, cậu đang thử thách sự kiên nhẫn của tôi đấy!” Giọng của Kiều Sanh có chút không vui.

“Tôi lo lắng!” Kiều Mộ Đình đáp.

Kiều Sanh thấy buồn cười, “Chẳng lẽ cậu lo là tôi sẽ để ý anh ta? Với cái mặt ngốc đó, có tặng cho tôi, tôi cũng lười nhìn một cái!”

Nụ cười vui sướng khi người gặp họa của Kiều Tử Việt bỗng chốc cứng đờ.

Kiều Mộ Đình vốn còn hơi do dự, nhưng Kiều Sanh đã nói thẳng như vậy, cậu nghĩ lại, thấy mình đã quá bận tâm rồi. Vì thế cậu dịu xuống, buông tay, tránh đường.

Mặt Kiều Tử Việt lúc xanh lúc trắng, kiểu như muốn nổi đóa nhưng lại không nổi được, oán hận, rồi rầm bước vào phòng.

“Vậy tôi trở về phòng!” Dường như Kiều Mộ Đình đã yên tâm, nói với Kiều Sanh.

“Ừ!” Kiều Sanh đóng cửa lại.

51. Chương 51

Đóng cửa lại xong, Kiều Sanh xoay qua nhìn cái mặt khó coi của Kiều Tử Việt, ra chiều nghiền ngẫm, nói: “Tôi tìm tôi có chuyện gì không?”

Thái độ như không có gì ấy khiến Kiều Tử Việt càng thêm khó chịu, nhưng nghĩ lại mấy lần thăm khốc trước đây, anh ta vẫn kìm nén, không nổi đóa lên. Anh ta bình tĩnh đáp: “Ba nói mai cho cậu tới công ty làm!”

“Đi làm?”

“Ừ, ba nói cậu không còn nhỏ nữa, không nên tiếp tục lêu lổng như vậy, chỉ bằng cho cậu tới công ty rèn luyện!”

Kiều Sanh nhú mày. Tuy là y đã đoán được sẽ có ngày này, chỉ không ngờ là Kiều Mạc Nhiên lại quyết định nhanh tới thế.

Kiều Tử Việt gật đầu, “À, tối nay cậu có thể tới thư phòng gặp ba, ba sẽ nói cụ thể cho cậu biết!”

“Tôi hiểu rồi!”

Nói xong, Kiều Sanh đi tới trước tủ quần áo chuẩn bị thay đồ, nhưng Kiều Tử Việt vẫn còn đứng đó chưa chịu đi.

Kiều Sanh xoay qua: “Anh còn chuyện gì à?”

Kiều Tử Việt không đáp, dường như là còn đang do dự gì đó.

Kiều Sanh rất kiên nhẫn chờ câu trả lời.

Ngoài cửa sổ thời tiết ẩm áp, ánh mặt trời theo cửa sổ chiếu vào, khiến cả gian phòng sáng trưng. Hai chân trần của y đang đứng trên thảm trải sàn mềm mại, nửa người dưới còn ướt đầm. Trong ánh sáng rực rỡ, mắt cá chân y nõn nà như ngọc.

Nhìn cảnh tượng đẹp mắt ấy, Kiều Tử Việt hốt hoảng trong chốc lát. Giống như trong lòng bị thứ gì đó cào nhẹ một chút, khiến anh ta ngứa ngáy. Chờ đến khi anh ta phục hồi tinh thần lại thì thấy Kiều Sanh đang nhìn mình bằng ánh mắt nghiền ngẫm và cả nụ cười trào phúng.

Tựa như có chậu nước lạnh hắt vào đầu, Kiều Tử Việt như bừng tỉnh.

Anh ta hận nhất là cái thái độ đó của Kiều Sanh, cứ như vừa liếc mắt một cái đã nhìn thấu tâm tư anh ta, khiến anh ta không thể che giấu.

Điều chỉnh tâm trạng lại, cuối cùng thì Kiều Tử Việt cũng lên tiếng: “A Sanh, trước đây có lẽ chúng ta có chút hiểu lầm, cho nên đã xảy ra những chuyện khó chịu. Giờ cậu sắp vào công ty, ba bảo tôi quan tâm tới cậu...”

“Anh đang xin lỗi tôi?” Kiều Sanh cắt ngang.

“Cũng không phải...” Bị một câu thẳng thừng của Kiều Sanh, Kiều Tử Việt lại càng thêm khó chịu. Anh ta theo bản năng muốn biện giải, nhưng trong phút chốc lại không biết phải nói gì.

Kiều Sanh mỉm cười nhìn ai đó đang bối rối, rồi thản nhiên nói: “Tôi nghĩ mục đích chính của anh cũng không phải là nhận lỗi?”

Kiều Tử Việt trầm mặc.

Tầm mắt của Kiều Sanh cứ đảo quanh mặt anh ta, nhìn như không để ý gì, nhưng thật ra lại rất sắc bén. Y biết là ban nãy Kiều Tử Việt muốn nói gì, y cười mỉm trong lòng một chút.

Muốn xóa bỏ? Đâu có dễ như vậy.

Theo như thái độ trước đó của Kiều Tử Việt, Kiều Sanh biết là trước khi y mất trí, Kiều Tử Việt không chỉ thường xuyên tìm y làm phiền, lại còn không chỉ một lần cưỡng bức y. Tuy là y không thể nhớ nổi những chuyện đó, nhưng có dùng đầu ngón chân suy nghĩ, y cũng biết tình hình khi đó thế nào. Kiều Sanh từng thề rằng y sẽ để những kẻ hại y phải trả giá thật nhiều, dĩ nhiên Kiều Tử Việt cũng không trốn khỏi.

Câu nói thẳng của Kiều Sanh khiến Kiều Tử Việt có chút xấu hổ, đành nói: “A Sanh, dù gì thì chúng ta cũng là anh em, những chuyện trước đây, tôi thừa nhận là tôi có sai. Những chuyện đã qua hãy để cho nó qua đi!”

“Không thể nào!” Nụ cười của Kiều Sanh lạnh như băng, “Giờ anh mới nghĩ tới chuyện cứu vãn tình cảm anh em, anh không thấy quá muộn rồi sao?”

Kiều Tử Việt cứng miệng, không nói được gì.

“Lát nữa tôi phải ra ngoài, không còn chuyện gì thì anh đi đi!” Kiều Sanh không muốn phí lời với anh ta nên đuổi thẳng.

Chủ động làm hòa lại bị từ chối không chút nể tình, Kiều Tử Việt rất xấu hổ. Anh ta nhìn Kiều Sanh, muốn tìm chút dấu hiệu tha thứ trên mặt y, nhưng cuối cùng anh ta cũng chấp nhận thất vọng, vì Kiều Sanh vốn không thêm nhìn anh ta một chút.

Kiều Tử Việt không từ bỏ ý định, anh đi về trước như còn định nói gì đó. Tuy nhiên, anh ta còn chưa kịp nói gì, Kiều Sanh đã cướp lời: “Còn ngại mấy bài học lần trước chưa đủ? Tôi cũng không phiền khi dạy anh thêm một lần. Bảo đảm lần này lại càng khiến anh nhớ lâu hơn mấy lần trước cộng lại!” Giọng điệu bình thản, nhưng ý tứ uy hiếp đã quá rõ ràng.

Bỗng dưng Kiều Tử Việt cảm thấy bụng dưới nhói lên, anh ta đành phải ra ngoài dù không mấy cam lòng.

Ra khỏi cửa, Kiều Tử Việt bức muốn chết. Ban đầu anh ta chỉ định chuyển lời của Kiều Mạc Nhiên với Kiều Sanh, nhưng khi nhìn thấy Kiều Mộ Đình, không hiểu sao anh ta lại thốt ra mấy câu đó. Nhất là sau khi thấy bề ngoài hai người họ như lạnh nhạt, nhưng thực chất bên trong lại có quan hệ mờ ám. Anh ta không phải loại người nhạy cảm, nhưng cũng không phải ngốc tới mức không biết cảm giác đó là gì.

Anh ta đang ghen tị.

Dù không muốn thừa nhận, nhưng anh ta phát hiện mình ghen tị. Vừa nghĩ tới chuyện Kiều Sanh ở cùng với Kiều Mộ Đình, anh ta thấy ghen tị tới muốn giết người. Còn nguyên nhân là gì, anh ta không muốn nghĩ tới. Đúng là phiền chết được.

Kiều Tử Việt cực ghét cái cảm giác mất đi khống chế, anh ta quyết định sẽ chuyển lực chú ý vào các tình nhân của mình. Đạo này bản rợn, anh ta cũng lạnh nhạt với bọn họ khá lâu rồi.

Nghĩ tới đó, Kiều Tử Việt cười khổ. Có lẽ do cảm dục quá lâu, cho nên anh ta đã bị cái mặt xinh đẹp của Kiều Sanh mê hoặc. Trên thế giới này có rất nhiều người đẹp, tội tình gì mà mặt dày mày dạn bám theo em trai mình? Địa vị của anh ta ở tập đoàn Kiều thị còn chưa vững chắc hoàn toàn, anh ta cũng không muốn vì chút mê hoặc nhất thời ấy mà sẩy chân ôm hận nghìn đời.

... ..

Đổi quần áo xong, Kiều Sanh đi thẳng tới phòng Kiều Mạc Nhiên.

Kiều Mạc Nhiên đang ngồi trước bàn xem báo chí.

Giờ ông ta đã chuyển vào vị trí sau màn. Trước đây, ông ta chỉ dựa vào sức chính mình sáng lập cả tập đoàn Kiều thị, là một đế vương thủ đoạn quyết tuyệt, rong ruổi hắc bạch lưỡng đạo được người bên ngoài công nhận. Tuy nhiên, cho dù có là dũng sĩ oai hùng cũng sẽ có lúc tuổi xế chiều. Do được bảo dưỡng rất tốt, trông bề ngoài ông ta như còn rất trẻ, nhưng thực tế sức khỏe đã không còn được như xưa. Thật ra thì ông ta cũng biết việc này lâu rồi, dù không cam lòng, nhưng ông ta cũng không thể không tiến hành kế hoạch đào tạo người thừa kế.

“Ba, con tới rồi!” Kiều Sanh nói khẽ.

“Ừm!” Kiều Mạc Nhiên hạ tờ báo xuống, “A Việt đã nói với con chưa? Về chuyện của công ty ấy!”

Kiều Sanh gật đầu.

“Vậy thì tốt rồi!” Kiều Mạc Nhiên nhìn y, ánh mắt ôn hòa, “Trước đây con rất điềm tĩnh, không thích hợp kinh doanh. Ba vốn định đưa con ra nước ngoài rèn luyện mấy năm, nếu thật sự không được thì chuyển sang lĩnh vực nghệ thuật!” Lúc nói tới từ ‘nghệ thuật’ trong mắt ông ta hiện vẻ khinh thường, rõ ràng là rất khinh thường. Dừng một chút, ông ta lại nói: “Sau khi con bị bắt cóc vẫn luôn bật vô âm tín, ba còn tưởng là họ đã giết con tin, cũng may là con đã trở về an toàn, tính cách cũng kiên cường hơn rất nhiều. Tục ngữ có câu: ‘Hổ phụ vô khuyển tử’, con bây giờ rất giống ba ngày trước, điều này khiến ba thấy rất vui!”

Kiều Mạc Nhiên nói một mạch, lại không đi vào vấn đề chính. Kiều Sanh cũng không gấp, y vẫn kiên nhẫn lắng nghe, trong lòng lại đang cười lạnh.

Kiều Mạc Nhiên đứng dậy, đi về phía cửa sổ, nhìn bầu trời màu xanh lam thoáng đãng bên ngoài.

“Con của ba chỉ có mấy đứa con thôi, ngoài ra đều ở bên ngoài, ba không có tình cảm, đương nhiên ba cũng sẽ không giao công ty lại cho bọn họ. Uất Lệ và Thục Lệ là con gái, sớm muộn gì cũng gả đi, cho nên cũng nằm ngoài. Còn lại chỉ có Mộ Đình, Tử Việt và con. Tập đoàn Kiều thị là tâm huyết cả đời của ba, ba không mong các con sẽ phá hủy nó. Cho nên chỉ cần ba anh em các con đồng lòng một chút, xử lý tốt công ty, đến lúc thích hợp, ba tự nhiên sẽ giao cổ phần công ty lại cho các con!”

Kiều Mạc Nhiên nói rất thân thiện nhưng lại cứ như đang dặn dò hậu sự cho mình. Kiều Sanh ngạc nhiên, y không ngờ là chỉ trong một thời gian ngắn mà ông ta lại thay đổi cách nhìn về y.

Chần chừ một hồi, Kiều Sanh mới lên tiếng: “Vậy ba định...”

Kiều Mạc Nhiên xoay qua, ánh mắt nhìn y vô cùng sắc bén: “Mai con tới công ty làm. Ba sẽ bảo A Việt sắp xếp cho con một chức vụ phù hợp. Hãy để ba nhìn thấy năng lực của con!”

Kiều Sanh gật đầu: “Vâng!”

“Ừm!” Quyết định như vậy, Kiều Mạc Nhiên vỗ vỗ bả vai y, “Kiều gia không có người vô dụng, con tự thu xếp cho ổn thỏa đi!”

Kiều Sanh im lặng.

Bao nhiêu năm rồi hai cha con không trò chuyện với nhau, cho dù Kiều Mạc Nhiên có cố giả vờ thế nào, thì giữa hai người vẫn có một khoảng cách không xóa bỏ được. Vì thế, khi nói xong, Kiều Mạc Nhiên bảo Kiều Sanh ra ngoài.

Đứng ở cửa, Kiều Sanh chau mày. Y phát hiện Kiều Mạc Nhiên cũng không có máu lạnh như trong suy nghĩ của y. Dĩ nhiên, nhiều đó chưa đủ để khơi dậy nội tâm đã mất mát tình thương của cha trong y. Bề

ngoài, những gì Kiều Mạc Nhiên nói cứ như suy nghĩ cho y, thật ra ông ta chỉ nghĩ cho ông ta thôi. Trước đây y rất yếu đuối, cho nên ông ta không hề để mắt tới. Giờ y bắt đầu lộ ra khả năng của mình, ông ta đã nhanh chóng thay đổi thái độ với y. Đó sao có thể là lương tâm cắn rứt, suy cho cùng cũng chỉ là những sắp xếp cho lợi ích của bản thân.

Sau khi nghĩ thông suốt, chút bàng hoàng trong y phút chốc tan biến hết. Giờ chỉ còn lại sự lạnh lùng, hờ hững.

Tuy nhiên, cho dù thế nào, có thể bước vào tập đoàn Kiều thị chính là một khởi đầu tốt. Cuối cùng thì y cũng bước ra bước đầu tiên trên con đường kiến tạo đế quốc của mình...

52. Chương 52

Sau bữa cơm chiều, cơn đau trên người Kiều Sanh giảm đi, thế là y lại một mình đi vào phòng huấn luyện.

Y muốn nhìn con Lang Vương mà y mua về. Lang Vương bị đưa tới buổi đấu giá khi vừa mới bị bắt không bao lâu, hoàn toàn chưa được thuần hóa, nó ương ngạnh, sẵn sàng công kích mọi thứ. Y lo là để nó trong Kiều gia sẽ gặp phải phiền phức không cần thiết, cho nên đã đưa tới phòng huấn luyện. Đỗ Nhất Sam và Đằng Mộc đều ở đó, có thể trông giúp y. Bọn họ là người mạnh mẽ, không sợ xảy ra sai sót gì.

Phòng huấn luyện cách Kiều gia không xa, chỉ mất vài phút Kiều Sanh đã tới nơi.

Đỗ Nhất Sam và Đằng Mộc vừa ăn cơm tối xong, đang chọc Lang Vương. Y nhìn ra là họ cũng thấy hứng thú với nó. Lang Vương đang bị nhốt trong ***g, cổ và tứ chi đều bị xích sắt trói lại.

“Sao rồi? Nó vẫn không chịu nghe lời à?” Kiều Sanh đi tới trước ***g sắt, hỏi Đỗ Nhất Sam.

“Khó lắm!” Đỗ Nhất Sam lắc đầu, cười khổ một tiếng, “Sói là loài động vật rất khó phục tòng, hướng hồ còn là Lang Vương. Nếu như muốn nó nghe lời, e là cần rất nhiều thời gian mài đi cái tính cứng đầu của nó!”

“Không sao, cứ từ từ mà chơi với nó, tôi còn rất nhiều thời gian!” Kiều Sanh nhìn chằm chằm Lang Vương đang ở trong ***g sắt nhe răng với y, thản nhiên nói. Sau khi y bước vào, Lang Vương lập tức bày ra vẻ thù hận, hận không thể nhào tới xé y thành mảnh nhỏ. Nó dùng sức đụng vào ***g sắt, khiến dây xích khua lên không ngừng.

Người bình thường mà thấy tình cảnh này sẽ sợ xám mặt, nhưng Kiều Sanh lại thấy vô cùng hưng phấn. Y thích con sói này, chính xác mà nói là thích cái cảm giác từ từ buộc nó phải phục tòng y.

“Mở ***g sắt ra đi!” Kiều Sanh cởi áo khoác.

“Được!”

Đỗ Nhất Sam vừa mở ***g sắt, Lang Vương lập tức nhào về phía Kiều Sanh. Nó quên cổ mình còn đang bị xích lại, hai mắt đỏ như máu, trông hung bạo vô cùng.

Kiều Sanh đứng phía ngoài, mỉm cười nhìn nó giãy giụa điên cuồng.

Nụ cười của Kiều Sanh rất đẹp, nhưng lại khiến Đỗ Nhất Sam ở kế bên phải toát mồ hôi lạnh.

Bầu không khí thật đáng sợ...

Đằng Mộc đứng kế lắng lặng đưa roi da cho Kiều Sanh. Roi da được mua từ một nhà huấn luyện thú lão làng, được làm riêng nên nặng hơn mấy loại roi da thường rất nhiều. Bình thường, chỉ quát một roi thôi cũng đủ khiến một người cường tráng chịu không nổi, huống hồ thân roi còn được ngâm thuốc nước, nóng rất gấp mấy lần. Một khi miệng vết thương bị rách, đau đớn mang tới thật khó mà hình dung cho được.

Kiều Sanh quơ quơ roi da một chốc. Như ý thức được nguy hiểm, Lang Vương càng trở nên hung hãn, cất tiếng tru vang vọng.

Kiều Sanh ngồi xổm xuống, nhìn nó: “Tao đã cho mày một cơ hội, tiếc là mày vẫn không chịu nghe lời. Nếu tao đã mua mày, thì tức là chủ nhân của mày, mày nhất định phải phục tùng mệnh lệnh của tao!”

Lang Vương đáp lại y bằng tiếng rít gào.

Kiều Sanh nhướn mày, cười nói: “Quả nhiên là phải chịu đau một chút mới khá lên được!”

Y đứng dậy, cầm roi, quất thật mạnh xuống.

Roi da quất lên người Lang Vương tạo nên tiếng chan chát nặng nề. Lang Vương lão đảo, thiếu chút nữa ngã xuống. Nó cố trụ vững thân thể, không phát ra một tiếng nào. Sau đó nó gầm lên, địch ý với Kiêu Sanh lại dâng cao cực đỉnh.

Kiều Sanh không hề nường tay, quất xuống roi thứ hai.

Lang Vương cố chống chịu, không khuất phục. Roi da trên tay Kiêu Sanh lại không ngừng tiếp tục quất lên người nó.

Đỗ Nhất Sam và Đằng Mộc ở một bên há hốc mồm. Sau một khoảng thời gian tiếp xúc, bọn họ cũng hiểu chút ít về tính cách của Kiêu Sanh. Có thể nói, tính của y hoàn toàn trái ngược với gương mặt tuấn mỹ đó của mình. Y không phải một người lương thiện gì, thậm chí có thể nói là máu lạnh. Chỉ là bình thường y đều làm như lười biếng, mà hiện tại, y thật sự khiến bọn họ hoảng hồn.

Đỗ Nhất Sam và Đằng Mộc đều vô cùng ăn ý liếc nhau một cái, lưng toát mồ hôi lạnh. Cả hai không hèn mà lại cùng nhau nghĩ tới mấy cảnh SM trong mấy phim ‘Tình cảm mãnh liệt’ Nhật Bản.

Thì ra Kiêu mỹ nhân là một tên ngược đãi cuồng...

Hai người đưa ra kết luận. Sau đó lại không hèn mà cùng nhau nghĩ tới Kiêu Mộ Đình, thế là cả hai lại cùng nhau thương cảm cho đối phương.

Lúc này Kiêu Sanh vẫn đang hào hứng dạy dỗ Lang Vương. Bị quất mấy chục roi, Lang Vương không chịu nổi nữa. Nó nằm trên đất, cổ họng phát ra tiếng rên đau đớn, nhưng nó vẫn không chịu khuất phục. Kiêu Sanh từ trên cao nhìn nó, ánh mắt lạnh như băng. Một tay y nhét trong túi quần, áo sổng vẫn chỉnh tề như cũ.

Cho dù có gây ra những hành động thô bạo như vậy, y vẫn tao nhã đến không thể soi xét.

Thấy cũng quất đủ rồi, Kiêu Sanh ngừng lại.

Lúc này Lang Vương đã muốn hấp hối. Trên người nó có khá nhiều vết thương, bộ lông xinh đẹp rối tung, nhưng lại không chảy máu. Kiêu Sanh không chế lực rất tốt, y cũng không muốn đánh nó thành tàn phế hay để lại sẹo trên người.

Quăng roi sang bên, Kiêu Sanh cầm lấy đĩa thịt bò Đỗ Nhất Sam đã chuẩn bị xong đưa tới trước mặt Lang Vương.

Mùi thức ăn khiến Lang Vương gần như hôn mê tỉnh táo một chút. Nó ngẩng đầu, nhìn Kiêu Sanh, thấy Kiêu Sanh đang quơ quơ cái đĩa trong tay, ý bảo nó ăn.

Lang Vương nhe răng với y, tỏ vẻ khinh thường.

Kiều Sanh cũng không giận, y đặt cái đĩa trước mặt nó, sau đó ngồi một bên.

Thời gian trôi qua, Lang Vương vẫn nằm trên đất không chịu nhúc nhích. Kiêu Sanh gác chéo chân, sờ cằm, như đang suy nghĩ gì đó.

Chừng một giờ sau, Lang Vương vốn không thể nhúc nhích đã phục hồi thể lực, cố gượng dậy. Cả người nó run lên, mỗi lần nhúc nhích một chút là nó thở hơi lạnh, rõ ràng là rất đau.

Lang Vương xoay người, quay lưng về phía đĩa thịt bò, nằm gục xuống.

Kiều Sanh nhìn nó bằng ánh mắt đầy hứng thú.

Y càng ngày càng thích tên tiểu tử quật cường này (-_-!), bất kể là phí bao nhiêu tinh lực, y nhất định phải bắt nó thuần phục dưới chân mình.

Kiều Sanh rất có kiên nhẫn, nhưng Đỗ Nhất Sam lại cảm thấy nhàm chán. Anh ta ngáp một cái, nhìn Đằng Mộc lẳng lẳng đứng kế bên, sau đó cười gian với đối phương một chút.

Đằng Mộc không thèm ngó tới.

Đỗ Nhất Sam ngượng ngùng, im miệng.

Ở bên này, Lang Vương vẫn quật cường, không chịu ăn gì. Tuy nhiên, giờ nó đang tuổi tráng niên, nhu cầu về thực vật rất lớn, nên trò tuyệt thực vốn không thể duy trì được bao lâu. Một lát sau, nó không chịu được nữa, quay qua, bắt đầu ăn như hổ đói. Dĩ nhiên, trong lúc ăn nó cũng không quên trừng Kiều Sanh mấy lượt.

Kiều Sanh nhú mày.

Chờ Lang Vương ăn xong, Kiều Sanh lấy bình thuốc giảm đau ra, phun lên vết thương trên người nó.

Cơn đau trên người dịu xuống, Lang Vương hơi thả lỏng cơ thể một chút, sự hằn học của nó với Kiều Sanh cũng giảm đi ít nhiều. Tuy nhiên, cũng chỉ là một chút thôi, nếu như Kiều Sanh đưa tay tới trước mặt nó, nó vẫn há miệng ra cắn không chút do dự...

Kiều Sanh cong khóe môi lên, y khá hài lòng với kết quả thể này.

Lang Vương rất ương ngạnh, chỉ một hai lần mà muốn nó khuất phục thì đúng là không thể nào. Kiều Sanh định là sẽ làm theo lời đề nghị của mấy nhà huấn luyện thú, cứ từ từ, đánh xong cho nó chút ưu đãi, đây chính là nguyên tắc cơ bản, cũng là hữu dụng nhất khi huấn luyện thú.

Không chỉ là với con sói này, mà cả mấy gã đàn ông giống như dã thú vây quanh y, y nhất định cũng sẽ biến họ thành những con mèo ngoan ngoãn thuần phục dưới chân mình.

Mãi cho đến khuya, Kiều Sanh mới về nhà. Tới phòng, y đã ngủ ngay, hôm nay mệt mỏi cả ngày, y cần phải dưỡng sức lại.

Sáng hôm sau, Kiều Sanh đang ngủ say thì bị tiếng đập cửa làm bừng tỉnh.

“Ai đó?” Kiều Sanh tức giận, hỏi.

“Là tôi!”

Tiếng của Kiều Tử Việt.

“Có chuyện gì?”

“Hôm nay là ngày đầu tiên cậu đi làm, ba nói cậu nên đi sớm một chút, làm quen với hoàn cảnh công ty!”

Kiều Sanh xuống giường, mở cửa. Ở ngoài cửa, Kiều Tử Việt đã mặc chính trang, tóc tai, giày dép đàng hoàng. Giờ anh ta không còn là một chàng công tử ăn chơi tùy tiện, giống như biến thành một người khác hoàn toàn.

“Cậu còn chưa thức à?” Nhìn gương mặt nhập nhèm của Kiều Sanh, Kiều Tử Việt nhú mày.

“Anh có ý kiến gì à?” Kiều Sanh ngoài cười nhưng trong không cười.

Kiều Tử Việt cười lạnh: “Đã gần bảy giờ rưỡi, công ty làm việc lúc tám giờ. Mới ngày đầu tiên đã đi muộn, e là đám cấp dưới của cậu sẽ oán trời trách đất đấy!”

“Cấp dưới?”

“Giờ cậu chính là quản lý bộ phận tiêu thụ còn gì!”

“Anh sắp xếp?”

“Đương nhiên!” Kiều Tử Việt đáp: “Bằng không cậu cho là ai?”

“Tôi còn tưởng là anh sẽ cho tôi làm nhân viên vệ sinh chứ!” Kiều Sanh khoanh tay, tựa vào cạnh cửa, cười đùa.

“Cậu muốn làm nhân viên vệ sinh cũng được, miễn là ba đồng ý!” Kiều Tử Việt nổi điên lên.

Kiều Sanh nhún nhún vai.

Trở vào phòng thay ôi phục xong, Kiều Sanh ăn chút điểm tâm rồi lên xe Kiều Tử Việt, cùng tới công ty.

53. Chương 53

.

.

Kỹ thuật lái xe của Kiều Tử Việt rất khá, Kiều Sanh ngồi bên ghế phụ bắt đầu ngủ gà ngủ gật.

Tối qua y ngủ còn chưa được năm giờ đồng hồ, hiện tại tinh thần đúng là không tốt lắm. Huyết áp y hơi thấp, cho nên có tật là phải ngủ nhiều bù vào, bình thường ít nhất là phải ngủ đủ tám giờ.

Suốt dọc đường, hai người không nói lời nào. Thi thoảng Kiều Tử Việt nhìn vào kính xe thấy vẻ gật tới gật lui của Kiều Sanh, không khỏi buồn cười.

Lúc Kiều Sanh mơ mơ màng màng thế này đúng là đáng yêu hơn lúc y tỉnh ngủ...

Được một đoạn thì kẹt xe, Kiều Tử Việt buộc phải dừng lại. Giao thông ở thành phố Y luôn không tốt, đường nhỏ, lượng xe lưu thông lại rất lớn, xe hơi nhiều chút là ùn tắc ngay. Hiện tại cũng sắp tới giờ làm, thế là lại càng hỗn loạn, xe chen nhau không một chỗ hở, nhìn sơ thôi cũng kéo dài cả trăm mét.

Kiều Tử Việt nhíu mày, ấn còi xe.

Kiều Sanh vốn đang mơ màng chợt bừng tỉnh, ngẩng đầu hỏi: “Sao thế?”

“Kẹt xe!”

“Ồ!” Kiều Sanh ngáp một cái, miễn cưỡng nhắm mắt lại: “Tôi ngủ một chút, bao giờ đến công ty nhớ gọi tôi dậy!”

“Ừ!” Kiều Tử Việt gật đầu.

Kiều Sanh nói xong thì nghiêng đầu, tựa vào đệm ghế đánh một giấc.

Dòng xe hỗn loạn vẫn chưa có dấu hiệu giảm đi, Kiều Tử Việt buồn bực, chỉnh kính xe xuống, châm điếu thuốc, chậm rãi hút.

Khói thuốc mịt mờ, trong bắt giắc tầm mắt của Kiều Tử Việt dừng lại trên người Kiều Sanh.

Từ góc độ đó, anh ta chỉ có thể nhìn được sườn mặt của y. Y mặc hơi tùy ý, bên trong ôi phục là chiếc sơ mi màu xám nhạt, ngay cả cà-vạt cũng không thắt, lại còn bỏ trống hai cúc áo, để lộ chiếc cổ thon dài và xương quai xanh. Kiều Tử Việt nhìn một góc xương quai xanh lộ ra, sau đó quay đầu lại.

Xe mở điều hòa, độ ẩm không cao, nhưng Kiều Tử Việt lại cảm thấy người mình có chút nóng bức.

Anh ta nới cà-vạt ra chút.

Vẫn còn rất nóng...

Kiều Tử Việt quyết định đóng kính xe lại, chỉnh điều hòa tới mức thấp nhất, mới cảm thấy thư thái chút ít.

Thời gian lặng lẽ trôi đi, Kiều Tử Việt nhìn đồng hồ, đã chín giờ sáng rồi.

Bên cạnh, Kiều Sanh vẫn ngủ rất ngon. Kiều Tử Việt nhìn không được mà nhìn y, rồi lại cố dời tầm mắt.

Kiều Tử Việt bỗng nhớ lại cảnh bị Kiều Sanh đả kích tối qua. Khi đó y vừa cao ngạo lại vừa lạnh lùng, hoàn toàn không để anh ta vào mắt. Bao năm qua, anh ta luôn là tiêu điểm chú ý của mọi người: bề ngoài tuấn mỹ, cá tính phóng khoáng, năng lực xuất chúng, khí thế mạnh mẽ, đó chính là những đánh giá mà anh ta nhận được nhiều nhất. Tuy anh ta ở thương giới, nhưng lại có nhân khí và tin tức còn nhiều hơn cả mấy ngôi sao nổi tiếng. Ai cũng yêu Kiều Tử Việt, bất kể là tình yêu đó xuất phát từ nội tâm hay vẻ ngoài. Dĩ nhiên, trừ những đối thủ cạnh tranh bị anh ta xử lý thâm hiểm.

Còn có cả Kiều Sanh đang ngồi cạnh anh ta lúc này...

Trước giờ Kiều Tử Việt luôn khinh thường Kiều Sanh. Anh ta cảm thấy một người yếu đuối, vô năng như thế sống trên đời này đúng là lãng phí lương thực. Khi đó Kiều Sanh luôn rất bình thản, còn thích theo đuổi nghệ thuật linh tinh gì đó, y thích vẽ tranh, lại có ngón đàn piano rất hay. Nếu đổi lại là người khác, chắc Kiều Tử Việt sẽ cảm thấy rất tuyệt, nhưng đó là Kiều Sanh, là em trai của Kiều Tử Việt, vậy mà lại bỏ mặc sản nghiệp Kiều gia, mê muội những thứ vô nghĩa đó. Kiều Tử Việt luôn cảm thấy người này đúng là dốt nát, càng nhìn càng ghét.

Sau đó, chuyện ngày càng lệch khỏi đường ray, Kiều Tử Việt bắt đầu tìm Kiều Sanh làm phiền. Khi đó Kiều Sanh luôn nhún nhường, sau cùng là không để ý tới. Với một người cao ngạo như Kiều Tử Việt, sao có thể chịu được cảnh bị Kiều Sanh coi thường? Sau đó, anh ta lại càng táo tợn hơn, cuối cùng thì hoàn toàn mất đi không chế: Anh ta kéo Kiều Sanh lên giường...

Nhớ tới đó, Kiều Tử Việt bỗng phục hồi tinh thần lại.

Giờ lòng anh ta đang loạn cào cào, nhất là khi nghĩ tới Kiều Sanh là sẽ có cái cảm giác không nói nên lời.

Hút xong thuốc, Kiều Tử Việt dụi tàn, ném vào trong đồ gạt.

Lúc này Kiều Sanh vẫn còn đang ngủ say.

Nhìn bên mặt của y, không hiểu sao Kiều Tử Việt lại thấy lòng mình nổi lên xúc động. Anh ta nghiêng người, nhích tới gần Kiều Sanh.

Tướng ngủ của Kiều Sanh rất dễ thương. Nét mặt yên bình, khóe môi hơi cong lên như đang mỉm cười, rõ ràng là rất khác với khi y tỉnh.

Tâm gõ bộp một cái, ma xúi quỷ khiến thế nào mà Kiều Tử Việt cúi đầu, hôn y...

Ngọn lửa khó khăn lắm mới dần xuống được lại vì nụ hôn này mà bùng cháy. Môi Kiều Sanh rất mềm, khiến Kiều Tử Việt ý loạn tình mê. Kiều Tử Việt ngậm cánh môi y, mút nhẹ nhẹ, hai tay lại đặt lên ngực y, vuốt ve ngoài lớp quần áo, sau đó cổ cởi bỏ cúc áo sơ mi của y...

Có một thứ cứng rắn nào đó chĩa vào cái lều đã dựng cao dưới đống quần Kiều Tử Việt...

Anh ta cứng người.

Kiều Sanh đẩy anh ta ra, rồi đưa tay lau đôi môi bị hôn tới ướt át của mình, cười lạnh nhìn người nọ: “Dám thừa dịp tôi ngủ mà tập kích bất ngờ, lá gan của anh đúng là không nhỏ!”

Kiều Tử Việt ngồi ngay ngắn lại, không hề hé răng.

Kiều Sanh lại ấn mạnh súng vào quần anh ta một cái, khiến Kiều Tử Việt theo bản năng muốn ngăn cản.

Kiều Sanh lạnh lùng nói: “Anh mà dám nhúc nhích một chút, tôi sẽ phế anh ngay đấy!”

Kiều Tử Việt đành phải rút tay về.

Kiều Sanh vừa chĩa súng vào anh ta, vừa sửa quần áo bị kéo ra lộn xộn của mình. Giờ trông Kiều Tử Việt xấu hổ cực kỳ.

“Đây cũng không phải là lần đầu tiên, anh nói xem tôi nên cho anh bài học thế nào đây?” Kiều Sanh cười lạnh, nói.

Kiều Tử Việt im lặng, không đáp.

“Hay là giờ tôi thiên anh, sau này đỡ phải phiền toái!”

“Lấy súng ra đi!” Kiều Tử Việt sợ y nổ súng thật, đành mở miệng khẩn cầu.

“Anh bảo tôi lấy thì tôi sẽ lấy ra à?”

“Tôi xin lỗi!”

Kiều Sanh cười lạnh không đáp, cũng không thu súng lại. Ban nãy do hoảng sợ, bộ phận nào đó của Kiều Tử Việt đã rũ xuống, giờ Kiều Sanh lại hăng hái lấy họng súng cọ nhẹ nhẹ nơi đó.

Rất nhanh, Kiều Tử Việt lại nổi lên phản ứng, khiến đũng quần nổi lên cái lều cao cao...

Kiều Sanh cong khóe môi.

Kiều Tử Việt đỏ mặt, nụ cười giấu cợt của Kiều Sanh khiến anh ta nổi điên. Tuy nhiên, anh ta vẫn không dám nhúc nhích, ngón tay của Kiều Sanh luôn đặt trên cò súng, nếu cướp cò hay lỡ tay chút thì...

“Kiều Sanh, mau lấy súng ra!” Giọng Kiều Tử Việt cơ hồ là nghiêng răng nghiêng lợi.

Kiều Sanh không đáp. Ban đầu vốn là cọ xát, nhưng càng về sau lại biến thành hoàn toàn đùa giỡn.

Kiều Tử Việt bắt đầu thở ồ ồ, anh ta cắn chặt răng, cổ dần xuống tiếng rên rỉ, nhưng cổ họng vẫn thoát ra mấy tiếng rên.

Khoái cảm mãnh liệt từ bụng dưới dâng lên khiến da đầu anh ta run khê. Anh ta ngẩng mạnh đầu lên, hai tay nắm thành ghế dựa, ngón tay bấu mạnh vào.

Động tác của Kiều Sanh ngày càng thô bạo. Cuối cùng thì Kiều Tử Việt cũng ý thức được là Kiều Sanh đang trêu cợt mình, nhưng anh ta cũng hết cách rồi, dù nhìn rõ nụ cười trào phúng của y, thì khoái cảm nơi bụng dưới của anh ta vẫn không ngừng tăng lên...

Một lát sau, thân thể Kiều Tử Việt bắt đầu run rẩy.

Mới đó đã chịu không nổi rồi sao?

Kiều Sanh cười lạnh.

Cơ thể Kiều Tử Việt run ngày càng mạnh, hơi thở dồn dập, mắt thấy sắp lên tới đỉnh...

Lúc này Kiều Sanh bỗng ngừng tay, rút súng lại...

Từ trên đỉnh rơi xuống thấp, Kiều Tử Việt còn chưa kịp phản ứng, anh ta nhìn Kiều Sanh, trong mắt là khát vọng mãnh liệt.

“Thật vô dụng!” Kiều Sanh nói.

Kiều Tử Việt vốn mơ màng, sau đó dần dần khôi phục lý trí lại.

Câu nói của Kiều Sanh mang ý tứ sâu xa, hàm ý trong đó đủ để chọc giận bất kỳ một thằng đàn ông nào.

Mặt Kiều Tử Việt tái mét.

Kiều Sanh tựa lưng vào ghế, lười biếng nhìn anh ta. Đôi môi mỏng xinh đẹp cũng không quên thốt ra một câu vô cùng cay độc: “Anh nói xem anh ban nãy có giống như con chó nhỏ bị chủ nhân sờ tới thoải mái, sau đó lại bị một cước đá văng đi? Nhất là cái mặt đáng thương đó, quả là giống y như đúc, rất đáng yêu!”

“Cậu im miệng cho tôi!” Kiều Tử Việt then quá hóa giận.

“Tính tình kém quá, nuôi chó mà gặp thể này thì đúng là khiến cho người ta đau đầu!” Kiều Sanh ra vẻ ‘buồn rầu’.

“Kiều Sanh, cậu đừng cho là tôi không dám động tới cậu!” Kiều Tử Việt nghiêng răng nghiêng lợi. Nắm tay anh ta kêu răng rắc, anh ta hận không thể một quyền dẹp đi nụ cười đáng ghét trên mặt Kiều Sanh.

Kiều Sanh mỉm cười: “Anh có thể thử xem!”

Kiều Tử Việt giận tới có chút mất đi lý trí. Anh ta túm cổ áo Kiều Sanh, giơ nắm tay lên muốn đánh vào mặt y.

Kiều Sanh không hề nhúc nhích.

Nắm tay của Kiều Tử Việt cách chớp mũi Kiều Sanh còn không tới 5cm, anh ta giận tới cả người run lên, nhưng lại không thể ra tay được.

Kiều Sanh nhìn anh ta, mỉm cười. Y vẫn tao nhã, thản nhiên như trước.

Kiều Tử Việt hít sâu một hơi, đột nhiên anh ta cảm thấy thất bại cực kỳ. Cuối cùng, anh ta buông Kiều Sanh ra, mặt không chút thay đổi quay đầu đi, nhìn ra ngoài cửa xe, không nhìn y nữa.

54. Chương 54

Sau lại, hai người đều không nói gì. Kiều Tử Việt bực bội, còn Kiều Sanh thì tiếp tục nhắm mắt nghỉ ngơi. Lại qua hơn nửa tiếng đồng hồ, cuối cùng tình trạng kẹt xe mới giảm xuống, xe của Kiều Tử Việt bắt đầu di chuyển từ từ giữa dòng xe cộ tấp nập.

Tới công ty, Kiều Tử Việt để Kiều Sanh xuống trước, còn mình thì lái xe vào bãi đỗ.

Kiều Sanh đứng trước tòa nhà, ngược lên nhìn khu lầu của tập đoàn Kiều thị, sau đó lẳng lẳng đi về phía cửa lớn công ty.

Bảo vệ ở đại sảnh lập tức bước tới ngăn y lại, “Cậu là ai? Đây là khu lầu của tập đoàn Kiều thị, không phải nhân viên công ty không thể vào!”

Thái độ của bảo vệ ấy rất không tốt, nhưng Kiều Sanh cũng không để ý, chỉ mỉm cười, nhìn gã ta.

Thấy y như vậy, gã bảo vệ lại càng nổi giận, thái độ càng thêm thô bạo, muốn đẩy y ra ngoài, “Ra ngoài mau, còn lằng nhằng đừng trách tôi không khách sáo!”

Kiều Sanh vòng qua người gã ta, đi thẳng vào trong.

Bảo vệ định dùng vũ lực, nhưng vừa mới giơ cây đèn pin lên đã bị Kiều Tử Việt cản lại. Đại khái thì Kiều Tử Việt cũng đoán ra chuyện gì, anh ta đen mặt nói rõ thân phận Kiều Sanh với bảo vệ, lúc này mới giải quyết hiểu lầm. Khi đó, đương sự là Kiều Sanh lại làm ngơ như không có gì, chỉ là nhìn chằm chằm mấy chữ ‘Tập Đoàn Kiều Thị’ to đùng trên tường ở đại sảnh, trong lòng dậy sóng ba đào.

Tập đoàn Kiều thị, tôi tới rồi.

Văn phòng của Kiều Sanh nằm ở tầng một của tòa nhà. Thì ra quản lý Bộ phận Tiêu thụ vừa bị cách chức vì một vài nguyên nhân nào đó, trước đó Kiều Mạc Nhiên còn định đề bạt tâm phúc của mình lên làm, nhưng đề nghị của Kiều Tử Việt lại làm ông ta thay đổi ý định, để Kiều Sanh nhậm chức. Trước khi mất trí nhớ, chuyên ngành mà Kiều Sanh theo học là quản lý, tuy là không phải sang nước ngoài du học, nhưng thành tích cũng không tệ lắm, Kiều Mạc Nhiên định dùng chức vụ này kiểm tra năng lực của y.

Ngày đầu tiên nhậm chức, Kiều Sanh không có công việc để làm, chỉ là hợp thức hóa chức vụ, tự giới thiệu với mọi người, sau đó ngồi không trong phòng làm việc, chờ đến lúc tan ca thì về.

Ngay lần đầu xuất hiện, Kiều Sanh đã làm cả công ty phải trầm trồ, tin quản lý bộ phận tiêu thụ mới nhậm chức là một anh chàng siêu cấp đẹp trai đã nhanh chóng lan khắp công ty, Kiều Sanh cũng nhanh chóng trở thành thần tượng mới của mấy cô nàng mê trai.

Vài ngày sau đó, Kiều Sanh bắt đầu tiếp nhận công việc của quản lý bộ phận tiêu thụ tiền nhiệm để lại, hầu như là không thấy khó khăn gì, tất cả điều thuận buồm xuôi gió, hiệu suất công việc khiến Kiều Mạc Nhiên và Kiều Tử Việt kinh ngạc không thôi. Bọn họ vốn định thử thách Kiều Sanh, không ngờ năng lực của y lại xuất chúng tới vậy.

Vì thế, trong tiếng trầm trồ của mọi người, Kiều Sanh nhanh chóng hòa vào tập đoàn Kiều thị.

Một tháng sau, buổi chiều, tiếng chuông điện thoại di động của Kiều Sanh vang lên.

Kiều Sanh đang xem hồ sơ, nghe tiếng chuông, y ngẩng đầu nhìn thoáng qua số người gọi hiện trên màn hình.

Liên Mặc Sinh...

Cơ hồ là Kiều Sanh sắp quên cái tên này. Từ sau lần đầu giá nọ, Liên Mặc Sinh không có gọi điện tới cho y nữa.

Kiều Sanh bắt máy.

“Alo!”

“Cứng à, đã lâu không gặp, cứng có nhớ tôi không? Tới đây, hôn một cái...” Giọng của Liên Mặc Sinh vẫn ngọt ngào như vậy, chẳng qua là lời cậu ta nói ra cũng vẫn vô sỉ như thế.

“Tôi cúp máy đây!” Kiều Sanh thản nhiên nói.

“Đừng chứ!” Liên Mặc Sinh vội vàng hô lên, “Vất vả lắm tôi mới có thể gọi cho cậu được, cậu không thể nhiệt tình hơn chút sao?”

“Không thể!”

“...”

Liên Mặc Sinh hết đường bình, ai oán: “Cứng à, cứng lạnh lùng quá đó!”

“Cậu có ý kiến gì sao?” Kiều Sanh cong khóe môi lên.

“Đương nhiên rồi!” Giọng của Liên Mặc Sinh ngày càng ai oán, “Lần này nhiệm vụ của tôi rất không thuận lợi, kẻ địch rất giảo hoạt, còn mời một số lính đánh thuê và sát thủ, hại tôi bị thương nặng, suýt chút nữa thì toi rồi. Cậu xem tôi có yêu cậu nhiều không, vừa tỉnh lại, chuyện đầu tiên tôi nghĩ chính là gọi điện thoại cho cậu, không ngờ cậu lại đối xử với tôi như thế, tôi thật là đau lòng...”

“Bị thương nặng?” Kiều Sanh nhíu mày.

“Bị bắn vào ngực, nằm trong bệnh viện hôn mê hết mấy ngày!”

“Ồ!”

“Cứng ờ cái gì chứ? Ông xã cứng thiếu chút nữa chết nơi đất khách, vậy mà cứng còn không quan tâm một chút hay sao?”

“Ông xã?” Kiều Sanh nheo mắt lại.

“Ừa, ông xã nào? Cậu nghe lầm rồi đó?” Lúc này Liên Mặc Sinh mới ý thức được mình đã nói sai, bắt đầu giả vờ vô tội.

Kiều Sanh cười lạnh.

Ở đầu dây bên kia Liên Mặc Sinh cũng biết tình hình không ổn, vội vàng giả bộ đáng thương, ý đồ dời đi lực chú ý của Kiều Sanh, “Cứng ơi, vết thương của tôi đau quá, bác sĩ nói nó còn hơi sưng!”

“Không chết là may rồi!”

“...”

Kiều Sanh miễn cưỡng tựa lưng vào ghế dựa, ngón tay gõ nhẹ lên bàn, nở nụ cười giảo hoạt.

Không cần nghĩ cũng biết lúc này vẻ mặt Liên Mặc Sinh có bao nhiêu phần khích...

Tâm trạng của Kiều Sanh thật tốt.

Dù chơi đùa với sói con rất vui, nhưng cũng phải có chừng mực, dù sao thì Liên Mặc Sinh cũng là bệnh nhân, nếu cứ tiếp tục đả kích e là cậu ta thật sự ‘chết nơi đất khách’. Đầu dây bên kia, Liên Mặc Sinh

không nói gì nữa, phỏng chừng là đang buồn bực. Kiều Sanh không trêu chọc cậu ta nữa, mở miệng: “Khi nào thì về?”

“Qua mấy ngày nữa, chờ có thể xuống giường được rồi tính!” Liên Mặc Sinh uể oải đáp.

“Không chờ vết thương đỡ hơn một chút?”

“Không chờ, tôi sắp nhớ cậu đến chết rồi!”

Kiều Sanh mỉm cười.

Hai người không nói gì nữa, Kiều Sanh vừa định cúp máy, lại nghe Liên Mặc Sinh nói: “Phải rồi, tôi nghe Chris nói, cậu quen với Alex?”

Nụ cười trên mặt Kiều Sanh biến mất.

Kiều Sanh im lặng, Liên Mặc Sinh lại nói tiếp: “Con người của Alex rất phức tạp, tốt nhất là cậu đừng để dính líu gì tới gã ta. Trước đây gã có từng thuê tôi một lần, cho nên tôi cũng có chút hiểu biết về gã. Có thể nói tâm lý của gã ta có chút gì đó bất bình thường, rất biến thái, thủ đoạn lại tàn nhẫn, cay độc, bị gã ta ngó trúng tuyệt đối không có kết cục gì tốt!”

Kiều Sanh im lặng lắng nghe, không nói gì cả.

Liên Mặc Sinh cảm thấy có gì đó là lạ, bèn hỏi: “Cưng à, cưng có đang nghe tôi nói không đó?”

“Nghe rồi!” Qua một hồi sau, Kiều Sanh mới lạnh lùng đáp lại.

“Như vậy thì tốt rồi, lời của tôi, cậu nhất định phải nhớ cho kỹ đó!”

“Ừ!”

Nói thêm mấy câu, Kiều Sanh có chút mất kiên nhẫn, cúp máy, vẻ mặt âm trầm...

... ..

Tuy Liên Mặc Sinh nói mấy ngày nữa mới về nước, nhưng sau cú điện thoại ấy, còn không tới hai ngày, cậu ta đã lách xác về nước, còn tới tìm Kiều Sanh trước tiên.

Hôm đó đúng vào buổi tối.

Kiều Sanh đang ngồi trên giường xem tạp chí, đột nhiên cửa sổ bị mở ra.

Kiều Sanh ngẩng đầu nhìn, thấy Liên Mặc Sinh mặc đồ đen từ ngoài cửa chui vào.

Kiều Sanh khép tạp chí lại, nhìn cậu ta bằng đôi mắt đầy hứng thú.

Hai chân vừa chạm đất, Liên Mặc Sinh quên cả chuyện đóng cửa sổ, mà như một con chó to hùng dũng chạy tới bên giường.

“Cưng ơi, tôi về rồi này!” Liên Mặc Sinh cười nói.

“Ừ!” Kiều Sanh miễn cưỡng gạt đầu một cái rồi nhìn cậu ta một lượt.

Liên Mặc Sinh tiều tụy rất nhiều, sắc mặt nhợt nhạt, cũng gầy đi một ít, xem ra đúng thật là bị thương không nhẹ. Tuy nhiên, nụ cười trên mặt cậu ta vẫn sáng rọi như trước.

“Sao lại về gấp như vậy?”

“Nhớ cậu đó mà!” Liên Mặc Sinh bò lên giường, ôm lấy y.

Kiều Sanh không hề cự tuyệt.

Liên Mặc Sinh lại càng to gan, cọ cọ lên người y mấy cái rồi lại muốn hôn y.

Trước lúc bị cái miệng cá chình của Liên Mặc Sinh chạm vào môi mình, Kiều Sanh miễn cưỡng nói: “Nếu cậu muốn lại vào bệnh viện thì cứ nói, tôi sẵn sàng giúp cậu một tay!”

Liên Mặc Sinh cười xấu xa, “Cưng ơi, đừng xấu xa vậy mà, không phải người ta hay nói tiểu biệt thắng tân hôn sao? Hơn một tháng nay chúng ta không gặp mặt rồi, có phải là còn lâu hơn tiểu biệt nữa phải không? Cho nên... Hì hì, cưng biết mà!”

Kiều Sanh cười khê một tiếng, “Tôi không biết. Chi bằng... Cậu giải thích tôi nghe xem?”

Liên Mặc Sinh rùng mình một cái.

Thật là một nụ cười khủng khiếp...

Liên Mặc Sinh giở về quan sát sắc mặt, vội vàng buông Kiều Sanh ra, cách y một khoảng.

Kiều Sanh cũng dụ xuống một chút: “Vết thương trên người cậu khỏi rồi à?”

“Sao khỏi nhanh vậy chứ?” Liên Mặc Sinh kéo áo lên, để lộ mấy lớp băng gạc trước ngực, “Lần này tổn thương quá nặng, thiếu chút nữa là động tới tim, e là phải nghỉ ngơi nửa năm mới khỏi!”

“Không sao là tốt rồi!” Kiều Sanh thần nhiên nói.

“Chả có gì là tốt cả!” Liên Mặc Sinh cười khổ, “Trong nửa năm này tôi không cách nào nhận nhiệm vụ được, tôi còn phải dựa vào chút tiền này kiếm sống nha!”

Kiều Sanh thấy bất ngờ, “Làm sát thủ không có nhiều tiền sao?”

“Có chứ!”

“Cậu giết một người được chia bao nhiêu tiền?”

“Khoảng từ một triệu tới ba triệu, tùy tình hình, khó mà định giá lắm!”

“Số tiền cậu kiếm được chạy đi đâu cả rồi?”

“Xài hết rồi!”

“Không giữ lại chút nào sao?”

“Không nha, còn không đủ xài nữa là!”

“...”

“Tính sao bây giờ, không có tiền xài tôi sẽ chết!” Liên Mặc Sinh mặt ử mày chau.

“Không sao, tôi nuôi cậu?”

“Thật à?”

“Ừ, nhưng cũng có điều kiện. Trong khoảng thời gian không có nhiệm vụ, cậu phải làm hộ vệ cho tôi!”

“Đương nhiên là được rồi! Cưng à, tôi đúng là yêu cưng chết mất!”

Vì thế, con sói nhỏ đơn thuần đã tự bán mình như vậy đó...

55. Chương 55

.

Dự tính để Liên Mặc Sinh làm bảo tiêu của Kiều Sanh cũng không phải chỉ là tùy tiện nói ra, mà đó chính là quyết định sau khi y đã suy nghĩ cẩn kē. Thân thủ của Liên Mặc Sinh rất tốt, tốc độ phản ứng nhanh nhẹn, để cậu ta bảo vệ mình thì đúng là không gì bằng. Tuy là thân thủ của Kiều Sanh cũng không kém, nhưng thời gian huấn luyện của y quá ngắn, kinh nghiệm không đủ, cho nên có Liên Mặc Sinh ở cạnh sẽ càng khiến y yên tâm hơn.

Nếu là cận vệ, thì khẳng định Liên Mặc Sinh phải hòa vào cuộc sống của Kiều Sanh. Vì thế, hôm sau, lúc dùng cơm chiều, y đã giới thiệu Liên Mặc Sinh với mọi người trong nhà.

“Đây là bảo tiêu mà tôi vừa mới thuê về, tên là Liên Mặc Sinh!”

“Bảo tiêu?” Kiều Mặc Nhiên nhíu mày, nhìn Liên Mặc Sinh, đánh giá, rất không hài lòng mà nói: “Con tìm ở đâu tới vậy? Nhìn y chang một thằng sinh viên!”

Kiều Sanh cười nói: “Cậu ta không phải sinh viên gì cả mà là bảo tiêu chuyên nghiệp đấy!”

Kiều Mặc Nhiên vẫn thấy lo, “Nếu con cần bảo tiêu, ba sẽ giúp con tìm vài người. Ba có quen mấy công ty bảo tiêu rất khá, tùy tiện chọn ra mấy người cũng đáng tin hơn gã này!”

Vài lần gặp nguy hiểm nên ông ta có thuê mấy bảo tiêu, trong ấn tượng của ông ta, bảo tiêu đều là những người có dáng vẻ khôi ngô, cơ bắp cuộn cuộn, cho nên Liên Mặc Sinh hoàn toàn không phù hợp với yêu cầu của ông ta. Trong mắt ông ta, Liên Mặc Sinh – có ngoại hình tuấn đạt đó giống một thằng thư sinh chỉ biết ăn hơn.

Kiều Sanh nói: “Chuyện này ba không cần lo, cứ để Liên Mặc Sinh làm bảo tiêu cho con là thích hợp nhất!”

Thấy y vẫn kiên trì như thế, Kiều Mặc Nhiên có chút không vui, nhưng ông ta không phản bác gì nữa, mà thần nhiên nói: “Con giống y chang Tử Việt, bày đặt không thích phụ nữ, chỉ thích chơi cái đám đàn ông không ra gì. Giờ mấy đứa có muốn làm gì ba không quản, nhưng sau này nhất định phải kết hôn, tới chừng đó cũng không thể làm bậy theo ý đứa nào được!”

Kiều Tử Việt tự dưng vô tội cũng trúng đạn, sắc mặt trở nên có chút khó coi.

Khóe mắt Liên Mặc Sinh cũng giật giật mấy cái.

Kiều Sanh cười nhạt trong lòng, nhưng ngoài mặt lại vờ như không để ý, “Con hiểu rồi!”

Người hầu bưng thức ăn lên bàn, bắt đầu bữa cơm chiều.

Bảo tiêu không thể ngồi ăn cùng, vì thế Liên Mặc Sinh bèn đứng một bên, buồn chán nhìn Kiều Sanh ăn uống.

Trên bàn ăn không ai nói gì, thức ăn cũng rất ngon, Kiều Sanh ăn rất vừa miệng. Riêng Kiều Tử Việt và Kiều Mộ Đình dường như ăn không ngon, Kiều Tử Việt mặt mày tối tăm, dường như còn đang để ý mấy câu Kiều Mặc Nhiên nói khi nãy. Kiều Mộ Đình thì bình tĩnh hơn, thì thoảng lại nhìn về phía Kiều Sanh, không biết đang suy nghĩ chuyện gì. Kiều Uất Lệ ngồi đối diện với y luôn nhìn y bằng vẻ mặt khinh thường, ngay cả ánh mắt nhìn về phía Liên Mặc Sinh cũng có chút tối tăm.

Sau bữa cơm chiều, Kiều Sanh cùng Liên Mặc Sinh lên lầu.

Kiều Mộ Đình đi theo phía sau bọn họ.

Vừa bước vào phòng Kiều Sanh, cuối cùng mặt Kiều Mộ Đình cũng có biểu cảm. Cậu liếc xéo Liên Mặc Sinh một cái, lạnh lùng hỏi: “Cậu ta là ai vậy?”

Kiều Sanh nói: “Không phải ban nãy tôi đã nói rất rõ rồi sao? Cậu ta là bảo tiêu tôi thuê về!”

“Tự dưng anh lại thuê bảo tiêu làm gì?”

“Đương nhiên là bảo vệ tôi rồi! Đừng nói là ngay cả bảo tiêu dùng để làm gì cậu cũng không biết?” Giọng của Kiều Sanh đầy vẻ trào phúng.

“Có tôi bảo vệ anh là được rồi, không cần phải thuê bảo tiêu làm gì!”

Thái độ hùng hổ của Kiều Mộ Đình khiến nụ cười trên mặt Kiều Sanh lạnh xuống, y không chút khách khí nói: “Chuyện này do tôi quyết định, không cần người khác xen vào!”

“Tôi không phải người khác!” Kiều Mộ Đình nói.

Kiều Sanh tựa tiểu phi tiểu hỏi lại, “Vậy cậu cảm thấy cậu là gì của tôi?”

Người yêu...

Kiều Mộ Đình vừa định lên tiếng, cậu đột nhiên nhớ tới lần trước mình tỏ tình bị Kiều Sanh cự tuyệt không chút lưu tình, thế là cậu đành phải cố nuốt hai từ đã đi tới tới cổ họng trở vào trong bụng.

Hai người đều trầm mặt, bầu không khí cũng trở nên cứng nhắc.

Lúc này, Liên Mặc Sinh ở cạnh đột nhiên huyết sát, đó là một giai điệu rất vui.

Thoáng chốc, sắc mặt Kiều Mộ Đình lại càng khó coi hơn, cậu liếc Liên Mặc Sinh một cái, Liên Mặc Sinh lại cố tình nhìn lên trần nhà, vờ như không phát hiện.

Cậu ta cố ý...

Kiều Mộ Đình không phải một người hay nghĩ ngợi lung tung, nhưng vừa rồi lúc Liên Mặc Sinh xuất hiện, trong lòng cậu như bị cái gì đó đâm vào, không cách nào nhổ ra được, khiến cậu rất khó chịu, còn có xúc động muốn nổi điên.

Kiều Sanh biết cậu đang lo lắng chuyện gì, y cũng không cố tình vạch trần. Từ lúc y trốn khỏi Alex, y đã quyết định không để bản thân bị thứ gì trói buộc nữa. Cả Kiều Mộ Đình và Liên Mặc Sinh đều muốn độc chiếm y, điều này y biết rất rõ, nhưng y lại không muốn hồi đáp bọn họ. Tình cảm là thứ hư vô, mờ mịt, y không có hứng thú, quan trọng nhất là y không thích trở thành đồ của bất kỳ kẻ nào.

Trong lòng y có một nỗi ám ảnh và toàn bộ đều do Alex ban tặng.

Hoặc giả, khả năng yêu một người nào đó đã sớm biến mất cùng với trí nhớ của y...

Sau một hồi lâu trầm mặc, cuối cùng Kiều Mộ Đình cũng lên tiếng thỏa hiệp, “Đành vậy! A Sanh, anh cần bảo tiêu thì cứ thuê đi!”

Kiều Sanh cười nhạt.

... ..

Kiều Mộ Đình đi rồi, Liên Mặc Sinh lập tức xụ mặt xuống.

“A Sanh, cậu và cậu ta có quan hệ thế nào?” Liên Mặc Sinh hỏi.

“Quan hệ anh em!”

“Nhưng thái độ vừa rồi của cậu ta cũng không phải xem cậu là anh em nha!” Liên Mặc Sinh rầu rĩ.

“Vậy cậu cảm thấy cậu ta xem tôi là gì?” Kiều Sanh hỏi lại, vẻ mặt đầy hứng thú.

“Cậu ta thích cậu!”

“Chắc là vậy!”

“Tôi cũng thích cậu!”

Kiều Sanh nhú mày, nói: “Vậy thì thế nào?”

Liên Mặc Sinh thốt ra một câu đầy mùi dấm chua, “Không có gì! Tôi chỉ là đang nghĩ, cậu thích cậu ta nhiều hay là thích tôi nhiều thôi!”

Kiều Sanh cười, không đáp.

Liên Mặc Sinh sờ cằm, giống như đã nghĩ thông suốt, “Nhưng xem thái độ với cậu ta của cậu khi nãy, tôi nghĩ tôi vẫn có hi vọng lớn nhất!”

“Ý cậu là sao?” Kiều Sanh tự rót cho mình một ly rượu đỏ, ngồi trên ghế sa lon.

“Đáp án rất rõ ràng!” Liên Mặc Sinh ngồi xuống cạnh y, nhích tới, vẻ mặt xấu xa, “A Sanh, lâu rồi mình không có làm...”

“Cậu có thể dùng tay làm, hoặc là ra ngoài tìm mấy Ngưu lang, Tiểu thư giải quyết!” Kiều Sanh miễn cưỡng nói.

“Tôi chỉ muốn làm với cậu thôi!”

Lúc này, trông Liên Mặc Sinh như một con chó thật to chờ chủ nhân cho ăn, chỉ còn thiếu mỗi cái đuôi lắc lắc phía sau. Kiều Sanh bỗng nhớ lại lần đầu hai người gặp mặt, khi đó Liên Mặc Sinh không có đáng yêu như thế. Y cũng nhớ mình từng tặng cậu ta một phát súng, vì thế mới miễn cưỡng lên tiếng, “Cởi quần áo!”

Liên Mặc Sinh vui vẻ, lập tức cởi bỏ áo khoác.

Trên ngực cậu ta còn quần băng, phía trên còn hơi đỏ, làm nổi bật thân hình rắn chắc, gợi cảm.

Tầm mắt của Kiều Sanh dừng lại trên vai trái Liên Mặc Sinh, nơi đó có một vết sẹo nho nhỏ, rất nhạt, nếu không nhìn kỹ sẽ không thấy, đó là nơi trước đây bị y bắn trúng.

“Cậu thường bị thương lắm sao?” Kiều Sanh hỏi.

“Ừ, làm sát thủ, bị thương là cơm bữa!”

Liên Mặc Sinh nói xong lại cởi bỏ quần mình, để lộ dục vọng đã ngẩng cao...

Liên Mặc Sinh vội vàng ôm eo Kiều Sanh, muốn cởi quần áo y ra.

“Chờ đã!” Kiều Sanh miễn cưỡng lên tiếng.

“Sao thế?”

“Chờ vết thương cậu khỏe lên chút rồi nói sau!”

“Không sao mà, chút vết thương nhỏ này có là gì!” Sao Liên Mặc Sinh lại chịu? Cậu ta kéo áo Kiều Sanh lên.

Sau một thời gian không gặp, dáng người Kiều Sanh lại đẹp hơn, đường nét càng thêm rắn chắc. Liên Mặc Sinh cảm dục lâu lắm rồi, giờ dục hỏa đang đốt người, cậu ta cúi đầu ngậm cái nơi tỏa ra ánh sáng mê người đang gồ lên.

Cảm giác tê dại từ từ kéo tới, Kiều Sanh hơi nheo mắt lại.

Liên Mặc Sinh ngậm nơi nhỏ bé đó, đầu lưỡi uốn lượn, làm ướt ngực y, tạo thành một vùng sáng bóng...

Kiều Sanh thả lỏng toàn thân, hơi thở cũng bắt đầu dồn dập.

Y có phản ứng...

Liên Mặc Sinh kéo áo thun của y lên tới cổ, hai tay giữ hai bên sườn y, từ từ đi xuống, tới eo.

Eo của y rất mềm dẻo, rất có sức co giãn...

Kiều Sanh ngẩng đầu lên, miễn cưỡng tựa vào sofa, dường như y có chút không kiềm chế được.

Liên Mặc Sinh thấy thỏa mãn khi nhìn cảnh y mê muội dưới sự khiêu khích của mình, cậu ta hôn lên bụng y. Kiều Sanh có cơ bụng, nhưng vì thể chất nên nhìn không rõ lắm, chỉ thấy loáng thoáng đường nét, trơn bóng mà mạnh mẽ. Bụng của y rất phẳng, da thịt nõn nà, cực kỳ gợi cảm.

Hơi thở nóng rực của Liên Mặc Sinh phun lên bụng Kiều Sanh, khiến da thịt nơi đó trở nên ướt át...

56. Chương 56

.

.

Liên Mặc Sinh ra sức trêu đùa Kiều Sanh, thấy Kiều Sanh không cự tuyệt, cậu ta liền to gan, định làm tới bước cuối cùng. Cậu ta cởi quần Kiều Sanh ra, nâng chân y lên, để lên vai mình...

Nửa thân dưới của hai người chạm vào nhau, nóng rực, sắp tiến hành nghi thức kết hợp cuối cùng...

Do quá kích động, Liên Mặc Sinh không cẩn thận làm động vết thương, nhú máu.

Vết đau đớn hiện ra trên mặt cậu ta không thể tránh khỏi tầm mắt của Kiều Sanh, tuy là dục vọng đã châm ngòi, nhưng Kiều Sanh vẫn đẩy cậu ta ra, “Chờ vết thương cậu khỏe lại rồi tính sau, giờ tôi không muốn trên người hộ vệ của tôi để lại di chứng gì!”

Liên Mặc Sinh lập tức nguy biến, “Cậu lo quá rồi, chỉ làm tình thôi mà, sao lại mang di chứng được chứ?”

Kiều Sanh nhìn y, tựa tiểu phi tiểu không nói lời nào.

Liên Mặc Sinh không dám làm càn, đành phải lui khỏi người y.

Cậu ta nhìn thấy phía trước Kiều Sanh cũng đang đứng cao, lại chưa từ bỏ ý định: “Cậu xem, cậu cũng có phản ứng kìa!”

Kiều Sanh nói, “Cậu châm lửa, phải phụ trách dập lửa!”

Liên Mặc Sinh mừng rỡ, “Cậu đồng ý?”

Kiều Sanh mỉm cười, “Tôi đồng ý, nhưng chỉ là dập lửa của tôi mà thôi!”

“Còn tôi...”

“Tự cậu nghĩ cách đi!”

Thái độ của Kiều Sanh rất cứng rắn, dù trong lòng có buồn bực, nhưng Liên Mặc Sinh cũng chấp nhận, cậu cũng biết Kiều Sanh vì muốn tốt cho mình, nên đành phải thỏa hiệp.

Liên Mặc Sinh dùng miệng giúp Kiều Sanh ‘dập lửa’.

Hai chân Kiều Sanh mở rộng ra, Liên Mặc Sinh quỳ gối trước người y, hai tay vuốt ve XX.

Cả người Kiều Sanh mềm rũ trên sofa, khẽ nhắm mắt lại, thở gấp, thi thoảng lại phát ra vài tiếng rên khe khẽ.

Khoang miệng Liên Mặc Sinh mềm mại, ẩm áp, lại ướt át.

Đầu lưỡi cũng rất linh hoạt...

Kiều Sanh cảm giác như đang bay bổng, linh hồn cũng sắp bay ra khỏi thân thể...

... ..

Hôm sau, mới sáng sớm Kiều Sanh đã tới công ty làm, Liên Mặc Sinh không đi theo, Kiều Sanh định đợi khi nào vết thương cậu ta lành lại mới bắt đầu công việc.

Kiều Sanh vẫn theo thường lệ đi cùng xe với Kiều Tử Việt.

Sắc mặt Kiều Tử Việt rất u ám, Kiều Sanh lên xe rồi mà anh ta cũng không cho nổ máy.

Kiều Sanh thấy lạ, bèn hỏi: “Sao thế? Sao lại không đi?”

Kiều Tử Việt vỗ mạnh lên vô lăng một cái, quay qua trừng y, “Tên bảo tiêu đó có phải tên mặt trắng mà cậu bao nuôi không?”

Kiều Sanh thản nhiên hỏi lại, “Đúng thì thế nào? Không đúng thì thế nào? Chuyện này có liên quan tới anh sao?”

Kiều Tử Việt không đáp, ánh mắt hung ác.

Kiều Sanh nhìn thoáng qua đồng hồ, “Sắp muộn rồi! Nếu anh còn không có ý định xuất phát, vậy tôi sẽ bảo chú Chu lái xe đưa tôi đi!”

Y vừa định xuống xe, Kiều Tử Việt lại giẫm lên chân ga một cái.

Kiều Sanh ngã mạnh trở về chỗ ngồi, trong mắt hiện lên vẻ tức giận.

Bình thường Kiều Tử Việt rất tuân thủ luật lệ giao thông, nhưng hôm nay lại giống như uống phải thuốc kích thích, tốc độ xe tới gấp đôi, chạy vù vù, thậm chí còn vượt đèn đỏ.

Kiều Sanh kinh hãi, cau mày nói: “Lái chậm chút, tôi cũng không muốn vào bệnh viện vì tai nạn giao thông đâu!”

Như không nghe thấy, Kiều Tử Việt lái xe càng lúc càng nhanh.

Kiều Sanh không nhịn được nữa, đá chân anh ta ra, phanh xe lại.

Xe dừng lại tức khắc, quán tính thật lớn khiến Kiều Sanh và Kiều Tử Việt thiếu chút nữa đã đụng đầu vào kính chắn gió. Đây không phải nơi có thể dừng xe, mấy xe chạy phía sau bọn họ tránh không kịp, suýt tông vào đuôi xe.

Kiều Sanh tức giận: “Thần kinh anh có vấn đề à?”

“Người thần kinh có vấn đề là cậu đó!” Kiều Tử Việt lạnh lùng nói: “Không phải cậu rất ghét bị đàn ông chạm vào sao? Giờ đổi tính? Chẳng những ở cùng với Kiều Mộc Đình, lại còn nuôi thêm một tên mặt trắng, cậu đói khát tới vậy à?”

Kiều Sanh nhìn anh ta, nghiến ngấm một hồi, cong khóe môi lên, “Anh ghen?”

Bị nói trúng tim đen, Kiều Tử Việt thẹn quá hóa giận, nhưng lại không tìm được từ phản bác, thiếu chút nữa ghen nội thương.

Kiều Sanh khẳng định, “Quả nhiên là anh đang ghen!”

Câu nói tự phụ đó khiến Kiều Tử Việt khó chịu, cười lạnh: “Đúng vậy, tôi ghen vì bọn họ chơi thứ *** đáng tôi đã chơi chán, ghen bọn họ có thể tùy tiện chơi cái lỗ rác rưởi đó của cậu!”

Trong nháy mắt, mặt Kiều Sanh lạnh hẳn.

Vừa nói xong, Kiều Tử Việt cũng ý thức được là mình đã nói sai, thấy hối hận, nhưng cũng đã muộn rồi.

Trong xe vô cùng tĩnh lặng.

Qua một hồi, Kiều Sanh đột nhiên nở nụ cười, vô cùng mỉa mai.

Kiều Tử Việt ớn lạnh, lại nhớ tới khẩu súng trong túi Kiều Sanh, bắt đầu cảnh giác.

Kiều Sanh không đánh anh ta, chỉ là nhích tới gần, dáng vẻ giống như khiêu khích, nhưng nội dung câu nói lại khác: “Kiều Tử Việt, rất cảm ơn anh đã không ngừng nhắc nhở tôi những chuyện mà trước đây anh đã làm với tôi, sau này tôi sẽ trả lại cho anh gấp bội, tôi sẽ để anh sống không bằng chết!” Y nói rất chậm, trong giọng nói còn mang theo ý cười, nhưng lại không có chút độ ấm nào.

Kiều Tử Việt bỗng rung mình một cái.

Nói xong, Kiều Sanh tao nhã xuống xe, sau đó tiện tay đón một chiếc taxi ven đường.

Nhìn chiếc taxi đi ngày một xa, diễn cảm của Kiều Tử Việt lại càng thêm phức tạp.

Câu nói vừa rồi của Kiều Sanh khiến anh ta kinh hãi. Tính cách của y đã thay đổi, hoàn toàn mất đi bóng dáng trước đây, cường thế mà cao ngạo, giống như Kiều Mộc Nhiên năm đó. Nhưng hiện tại Kiều Sanh lại đáng sợ hơn, bởi vì y máu lạnh hơn, cũng khó nắm bắt hơn.

A Sanh, cậu thật sự muốn trả thù tôi sao?

Cũng không thể trách tôi được...

Trong ánh mắt Kiều Tử Việt ngày càng lộ vẻ lo lắng, tay nắm chặt tay lái, ngón tay vì bóp quá mạnh mà trắng bệch.

Kiều Sanh không có tới muộn, nhưng cho đến lúc tan ca Kiều Tử Việt cũng không có tới công ty. Sau khi về nhà, Kiều Sanh mới biết thì ra Kiều Tử Việt vi phạm luật giao thông quá nặng, bị mời vào cục cảnh sát, suýt chút nữa còn bị khởi tố, cuối cùng phải nhờ Kiều Mộc Nhiên dùng quan hệ mới thoát được. Cũng vì chuyện này, lần đầu tiên Kiều Tử Việt bị Kiều Mộc Nhiên mắng cầu huyết lâm đầu, thậm chí Kiều Mộc

Nhiên còn tịch thu bằng lái của anh ta, tạm thời không cho anh ta lái xe. Anh ta là đứa con Kiều Mạc Nhiên coi trọng nhất cũng là một trong những người thừa kế, ông ta tuyệt đối không cho anh ta xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

... ..

Hai tháng sau đó, thái độ của Kiều Tử Việt với Kiều Sanh rất lạnh lùng, đêm đêm ăn chơi đàng ***. Thật ra thì Kiều Sanh cũng rất mừng vì chuyện này, y mua xe, thi bằng lái, nhưng y không thích lái xe, cho nên Liên Mặc Sinh đã trở thành tài xế chuyên dụng của y.

Trên báo chí bắt đầu thường xuyên xuất hiện những vụ tai tiếng tình cảm của Kiều Tử Việt. Kiều Tử Việt phong lưu có tiếng, giới truyền thông và công chúng nói riết cũng quen, nhưng lần này anh ta thay đổi hẳn, thậm chí còn bị đám phóng viên chụp được hình mở party thác loạn với mấy sao kim. Về chuyện này, Kiều Mạc Nhiên tuy là có chút bất mãn, nhưng thái độ làm việc của anh ta lại rất nghiêm túc, cho nên Kiều Mạc Nhiên cũng chỉ đành mắt nhắm mắt mở, mặc anh ta làm càn.

Tuy là thời gian nhậm chức không lâu, nhưng thành tích của Kiều Sanh rất xuất sắc, Kiều Mạc Nhiên nhiều lần khen ngợi y, nhưng lại không cho y thăng chức. Kiều Sanh cũng không gấp, y luôn cẩn thận làm việc, nên lại càng được Kiều Mạc Nhiên coi trọng.

Không bao lâu sau, Kiều Mộ Đình cũng vào tập đoàn Kiều thị.

Tuy là cậu luôn bài xích Kiều Mạc Nhiên, nhưng Kiều Sanh đã lấn lộn có tiếng ở tập đoàn Kiều thị rồi, vậy cậu cũng không thể để tuột lại phía sau.

Mặt ngoài xem ra, Kiều thị đã có một người thừa kế xuất sắc, giờ lại có thêm hai người, đương nhiên sẽ bị nhìn chăm chăm, hưởng hồ, vẽ bề ngoài và năng lực của hai người này cũng không kém hơn Kiều Tử Việt, hai người ngày càng được biết tới. Do cả ba người bọn họ cùng xử lý công việc, tập đoàn Kiều thị vốn đã hùng bá một phương giờ lại không ngừng phát triển.

... ..

Hôm nay, lúc gần tan ca, Kiều Mộ Đình tới văn phòng của Kiều Sanh.

“Có chuyện gì vậy?” Kiều Sanh hỏi.

“Tối nay cùng nhau dùng cơm đi!” Kiều Mộ Đình nói.

Kiều Sanh cong khóe môi: “Không phải tối nào chúng ta cũng cùng nhau dùng cơm sao?”

“Không phải như thế!” Kiều Mộ Đình đẩy mắt kính lên, thản nhiên nói, “Hôm nay là sinh nhật của tôi!”

“Hôm nay?” Kiều Sanh có chút bất ngờ.

“Ừm!” Kiều Mộ Đình gật đầu, rồi liếc Liên Mặc Sinh đứng cạnh y, nói tiếp: “Cho nên tôi muốn dùng cơm với anh, chỉ hai người chúng ta thôi!” Câu phía sau, nhấn rất mạnh.

Liên Mặc Sinh nhún vai, nhìn về phía Kiều Sanh.

Kiều Sanh vuốt cằm, nghĩ một hồi, mới đồng ý, “Được!”

“Vậy, để tôi tới đón anh!”

Sau khi tan ca, Kiều Sanh lên xe Kiều Mộ Đình. Y cứ tưởng Kiều Mộ Đình dẫn mình đến nhà hàng dùng cơm, không ngờ xe lại dừng trước căn nhà mà Kiều Mộ Đình đã mua trước đó.

Căn nhà cũng không cao cấp lắm, nhưng vì ở cách xa nơi náo nhiệt cho nên cảnh trí rất tốt. Sau khi về nước, Kiều Mộ Đình đã có ý mua nhà, cậu chọn thật lâu cuối cùng cũng quyết định chọn nơi này. Nhà vừa trang hoàng xong, đây cũng là lần đầu tiên Kiều Sanh tới.

57. Chương 57

Cả khu nhà tầm hai, ba chục lầu, mang phong cách Châu Âu, rất đẹp mắt.

Căn hộ của Kiều Mộ Đình ở tầng mười.

Hai người vào thang máy, tới căn nhà mới của Kiều Mộ Đình.

Vì mới vừa trang trí xong, trong nhà có hơi trống, nhưng những dụng cụ cần thiết hay đồ điện đều đã có đủ. Kiều Mộ Đình không phải một người quá để ý, cho nên cũng chưa vội vã hoàn thiện.

Kiều Sanh ngồi xuống sa lon, Kiều Mộ Đình lấy cho y một tách trà nóng.

“Nhà khá lắm!” Kiều Sanh uống một hớp trà, nhìn xung quanh, vừa lòng nói.

“Toàn bộ cách thức trang hoàng ở đây đều do tôi tự mình thiết kế!” Kiều Mộ Đình nói.

“Không ngờ cậu lại có tài năng về mặt này như vậy!”

Kiều Mộ Đình nhìn y, nghiêm túc nói: “Nếu anh thật sự thích nơi này, có thể ở lại đây!”

Kiều Sanh nhíu mày: “Thật?”

Kiều Mộ Đình đáp: “Căn nhà này là trang trí theo phong cách anh thích trước đây!”

Kiều Sanh lại uống một hớp trà, qua một hồi lâu mới lạnh lùng đáp: “Trước đây là trước đây, giờ tôi thích ở Kiều gia hơn, nơi này quá lạnh lẽo!”

Kiều Mộ Đình trầm mặc.

Sắc trời còn sớm, hai người ngồi một hồi mới tới siêu thị ở gần đó mua một ít nguyên liệu nấu ăn. Kiều Sanh vốn muốn tới nhà hàng ăn, nhưng Kiều Mộ Đình cứ khẳng khái bảo tự mình làm. Tay nghề của cậu rất khá, lại từng lấy bằng nấu ăn, tuyệt đối không kém mấy đầu bếp nhà hàng năm sao. Kiều Sanh thấy hiếu kỳ, không biết một tay chuyên buôn bán súng ống đạn dược lại đi thi lấy bằng đầu bếp làm gì, nhưng y hỏi nhiều lần đều bị Kiều Mộ Đình ậm ừ cho qua chuyện.

Chạng vạng, ở siêu thị có rất nhiều người. Kiều Mộ Đình xách theo cái giỏ mua hàng, Kiều Sanh thì buồn chán đi theo phía sau cậu.

Đây là lần đầu tiên Kiều Sanh tới nơi này tính từ khi y mất trí nhớ tới giờ. Lúc ở Kiều gia, có kẻ hầu người hạ, cho dù có ra ngoài ăn thì cũng là quán bar hay nhà hàng.

Người xung quanh rất nhiều, khiến y có chút đau đầu.

Hai người đi ngang qua từng gian hàng, Kiều Mộ Đình cẩn thận chọn lựa các nguyên liệu nấu ăn, cuối cùng cầm lấy một vài bình dầu ô liu, sau đó tới quầy thu ngân tính tiền.

Nhân viên tính tiền là một cô gái trẻ tuổi, có lẽ phải trực cả ngày rồi nên có chút mệt mỏi, diễn cảm rất lạnh lùng. Tới phiên Kiều Mộ Đình tính tiền thì cô ngẩng đầu lên, nhìn thoáng qua cậu một cái, hai mắt lập tức sáng ngời. Thường thì người tới siêu thị toàn là mấy bác gái có tuổi, anh đẹp trai tuyệt đối là động vật quý hiếm, giờ lại xuất hiện một lúc hai người, khiến cô nàng thấy vô cùng hạnh phúc.

Kiều Sanh nhìn mấy bình dầu ô liu, hỏi: “Cậu mua mấy thứ này làm gì?”

Kiều Mộ Đình thần nhiên đáp: “Tối nay sẽ có ích!”

“Tôi không thích thứ này, mùi rất lạ!” Trong ấn tượng của y, dầu ô liu là dùng để ăn...

“Yên tâm, sẽ có tác dụng khác!”

“Như vậy cũng tốt!”

Hai người nói chuyện cũng rất bình thường, nhưng lọt vào tai người khác thì nó lại mang hàm ý khác. Hai thằng đàn ông cùng nhau đi siêu thị đã mờ ám lắm rồi, hơn nữa ngoại hình bọn họ lại xuất chúng như vậy, muốn người khác không nhìn cũng khó.

Còn cả bình dầu ô liu đó...

Có vấn đề.

Dưới cái nhìn đầy khác thường của những người xung quanh, Kiều Mộ Đình và Kiều Sanh đi ra khỏi siêu thị.

Lúc này trời đã tối đen, đèn đường cũng đã mở từ lúc nào, xung quanh đầy ánh đèn hồng, cuối chân trời trắng đã nhô lên.

Về tới nhà, Kiều Mộ Đình đi ngay vào phòng bếp làm bữa tối. Kiều Sanh tự rót cho mình ly rượu đỏ, đứng trên ban công, lẳng lặng thưởng thức cảnh đêm ngoài cửa sổ.

Rượu đỏ là khi nãy vừa mua ở siêu thị. Kiều Mộ Đình không thích uống rượu, nhưng Kiều Sanh lại rất thích, nhất là rượu đỏ. Dĩ nhiên rượu trong siêu thị hoàn toàn thua kém kho báu chứa rượu của Kiều Sanh, hương vị cũng không đủ nồng, nhưng uống cũng tạm tạm được.

Có hương thơm mê người bay ra từ phòng bếp, Kiều Sanh đi tới, tựa vào khung cửa, nhìn Kiều Mộ Đình nấu nướng bằng ánh mắt đầy hứng thú.

Động tác của Kiều Mộ Đình rất nhuần nhuyễn, dáng người cũng cao to, nhưng khi mặc tạp dề vào lại thấy rất đáng yêu, hoàn toàn khác với người thanh niên lãnh khốc trên thương trường như mọi khi.

Thức ăn được mang lên bàn.

Trừu nghệ của Kiều Mộ Đình đúng là thượng đẳng, món ăn đầy đủ cả sắc hương vị, xen lẫn giữa phong cách Trung Quốc và Phương Tây, khiến người ta thật muốn cầm ngay đũa lên ăn.

Kiều Mộ Đình đặt nển lên bàn, châm lửa. Nển được đặt trên đế kim loại, mang phong cách hoàng thất Châu Âu, trông rất hoa lệ.

Sau đó, Kiều Mộ Đình đi tắt đèn điện.

Gian phòng khách sáng ngời lập tức tối hẳn, chỉ còn lại ánh nến dịu dàng và bóng đêm ngoài cửa sổ.

Kiều Sanh nhìn Kiều Mộ Đình làm xong những việc đó, nghiền ngẫm, nhưng không nói gì, cho đến khi Kiều Mộ Đình ngồi xuống cạnh mình, y mới tựa tiểu phi tiểu hỏi: “Bữa tối dưới ánh nến?”

Khóe môi Kiều Mộ Đình hơi cong lên, cậu đã tháo mắt kính ra, đổi lại kính sát tròng, con ngươi u ám mà sâu thẳm, nụ cười bị ánh nến chiếu vào lại rất mê người.

Dưới ánh nến màu vàng nhạt, đôi mắt cậu toát ra...

Không khí lãng mạn đều khiến con người ta mê say. Kiều Sanh không thể không thừa nhận về mặt này Kiều Mộ Đình chính là cao thủ, nhưng hơn cả Kiều Mộ Đình, mấy món ăn trước mắt lại càng hấp dẫn y hơn.

Kiều Sanh cắt một miếng thịt bò, tươi ngon rỉ nước, cắn một miếng mùi thơm lưu luyến.

Đúng là mỹ vị nhân gian nha!

Khẩu vị của Kiều Sanh lại dâng lên, bắt đầu chuyên tâm thưởng thức món ngon.

Kiều Mộ Đình vẫn luôn nhìn y, thức ăn trong đĩa vẫn còn nguyên đó.

Miếng bít – tét hơi nhỏ, mới đó Kiều Sanh đã ăn xong. Kiều Mộ Đình lại đưa phần của mình cho y.

Chẳng qua là, tự cậu dứt...

Kiều Mộ Đình tao nhã cắt miếng bít-tét của mình thành từng mảnh nhỏ, sau đó dứt từng miếng một vào miệng Kiều Sanh.

Kiều Sanh không hề cự tuyệt, y thích được Kiều Mộ Đình hầu hạ...

Động tác của Kiều Mộ Đình rất chậm, đôi mắt lại nhìn chăm chăm vào miệng Kiều Sanh. Tướng ăn của Kiều Sanh rất tao nhã, lại còn nheo mắt, thưởng thức hương vị.

Bờ môi của y dính đầy mỡ, phát ra hào quang dưới ánh nến, nhìn rất mê người.

Đút cho y ăn xong, Kiều Mộ Đình đứng dậy, cúi người, mặt tiến lại gần Kiều Sanh, đầu lưỡi khẽ lướt qua khóe môi y.

Kiều Sanh không hề nhúc nhích.

Kiều Mộ Đình nói: “Miệng anh dính thật!”

Giọng của cậu rất trầm, giống như cát chứa hấp dẫn vô tận, lại tiếp tục liếm liếm khóe môi Kiều Sanh, rồi lên tới môi, rất khẽ, rất dịu dàng.

Đầu lưỡi của cậu mềm mại mà linh hoạt, hơi ướt át, khiến Kiều Sanh cảm thấy ngứa ngáy...

Kiều Sanh để mặc cho Kiều Mộ Đình liếm mình, không muốn nhúc nhích.

Sống mũi hai người chạm vào nhau, gần như sắp quần lấy nhau, ở giữa là hơi thở của nhau...

Sau đó, Kiều Mộ Đình đứng thẳng người dậy, kéo giãn khoảng cách với y, một chút cũng không lưu luyến, diễn cảm cũng rất thản nhiên.

Kiều Sanh nhú mày.

... ..

Sau bữa cơm tối, Kiều Sanh miễn cưỡng ngồi trên sa lon uống rượu đỏ.

Kiều Mộ Đình muốn giúp y mát xa.

Kiều Sanh không từ chối, cởi quần áo. Lúc này Kiều Sanh mới ý thức được chai dầu ô liu đó dùng để làm gì, cong khóe môi lên: Tám phần là cậu ta đã trù bị hết mọi chuyện rồi, thật là quá rảnh...

Kiều Mộ Đình cũng lập tức cởi quần áo mình ra, chỉ chừa lại cái quần lót ngắn ngủn, ngồi lên lưng Kiều Sanh.

Đối diện với bọn họ là chiếc gương, Kiều Sanh thấy tư thế Kiều Mộ Đình ngồi lên người mình rất mờ ám, giống như đang làm chuyện gì đó.

Dáng người của Kiều Mộ Đình rất tốt, vòng eo trắng kiện, mạnh mẽ đó cũng đủ khiến bất cứ cô gái nào phải rít gào.

Nhất là, cơ bụng của cậu cũng rất rắn chắc.

Kiều Sanh nheo mắt lại, thưởng thức thân hình như người mẫu của Kiều Mộ Đình. Không biết có phải cố ý hay không, hôm nay Kiều Mộ Đình mặc cái quần lót màu đen gợi cảm, lưng quần rất thấp, lộ ra cơ bụng bằng phẳng. Nơi bao bọc bộ phận quan trọng phình to ra, cơ hồ còn có thể nhìn thấy hình dạng của thứ bên trong.

Thật là khó chịu...

Hiện giờ Kiều Sanh vô cùng xác định Kiều Mộ Đình đã sớm tính toán kỹ lưỡng rồi.

Tuy nhiên, Kiều Sanh rất hài lòng, có phúc như vậy, có sao nữa từ chối?

Bắt đầu mát xa.

Kiều Mộ Đình đổ một ít dầu lên người Kiều Sanh, sau đó dùng bàn tay thoa dần ra, thoa tới eo y.

Kiều Sanh vùi mặt vào gối, thả lỏng toàn thân.

Động tác của Kiều Mộ Đình rất dịu dàng, suốt thời gian qua Kiều Sanh thường xuyên ngồi trong phòng làm việc rất lâu, thời gian rèn luyện rất ít cho nên thân thể có chút cứng nhắc. Kiều Mộ Đình rất hiểu điều này cho nên xoa bóp từ sau lưng y.

“Ừm...”

Kiều Sanh thở nhẹ một tiếng, chỉ đơn giản là thấy thỏa mãn mà thôi.

Nhưng lọt vào tai Kiều Mộ Đình lại thành tiếng rên rỉ.

Thật mê người...

Nhìn tấm lưng trần truồng của Kiều Sanh, đôi người Kiều Mộ Đình ngày càng u ám. Bàn tay di chuyển tới lui trên lưng, lướt qua hông y...

58. Chương 58

Hai tay Kiều Mộ Đình lại từ từ trượt tới mông Kiều Sanh, nắn nắn mông y.

Mông Kiều Sanh rất căng, rất có sức co giãn, đây chính là thu hoạch ngoài ý muốn của y trong khoảng thời gian y tập luyện. Chân của y cũng từ từ thon lại, vô cùng mê người.

Kiều Sanh nhú mày: “Đừng đụng chỗ đó!”

Kiều Mộ Đình gạt đầu, “Ừm!”

Tuy là đã đồng ý rất nhanh, nhưng tay của Kiều Mộ Đình lại chẳng chịu rời khỏi nơi đó.

Kiều Sanh có chút không vui, nhưng Kiều Mộ Đình mát xa khiến y rất thoải mái, cho nên y không muốn nhúc nhích, cũng không để ý lắm.

Nhưng Kiều Mộ Đình lại ngày càng quá đáng, bóp ngày càng mạnh, thì thoảng ngón tay còn lướt tới giữa đùi y, chạm vào nơi bí ẩn của y mấy cái, có mấy lần thiếu chút nữa còn chui vào.

Mày Kiều Sanh nhăn ngày càng chặt.

Kiều Mộ Đình cố y đồ thật nhiều dầu lên chân và mông y, dầu đang chảy xuống quần lót, chảy xuống ra giường, ướt một mảng...

“Tôi nói đừng đụng vào chỗ đó!” Giọng Kiều Sanh rất lạnh.

“Được!” Kiều Mộ Đình ra sức lấy lòng Kiều Sanh, thấy y nổi giận, cậu lập tức rút tay về, xoa trên lưng y.

Quá trình mát xa lại được tiếp tục, Kiều Mộ Đình không có làm ra hành động khác người nào nữa nhưng Kiều Sanh vẫn cảm thấy bầu không khí có gì là lạ. Bàn tay của Kiều Mộ Đình để phía sau y, thông thả lên xuống, Kiều Sanh có cảm giác là cậu ta đang cố ý vuốt ve mình. Kiều Mộ Đình đang ngồi trên người Kiều Sanh, thành ra phần dưới của cậu cũng dán vào mông y, dường như nơi đó đã có phản ứng. Qua lớp vải, y có thể cảm giác được cái nóng đang truyền vào người mình.

Tất cả những chuyện này khiến y khó chịu, rất khó chịu.

“Được rồi, đã đủ lắm rồi!” Kiều Sanh nói.

“Còn chưa xong, A Sanh, chờ thêm chút nữa đi!” Kiều Mộ Đình cúi người, nói khê vào tai y. Trong lúc cậu nói chuyện, hơi nóng phả vào tai Kiều Sanh, giọng cậu rất trầm, rất lạnh, rất hấp dẫn.

Lưng Kiều Sanh hơi run lên.

Không thể không nói, Kiều Mộ Đình rất biết cách mê hoặc lòng người. Thân thể Kiều Sanh lại bắt đầu thả lỏng, cảm giác khó chịu trong lòng cũng vơi đi.

Y nhắm mắt lại, cảm nhận kỹ thuật mát xa của Kiều Mộ Đình, có thể nói là thích tới từng tế bào.

Kiều Sanh thấy hơi buồn ngủ...

Kiều Mộ Đình nhìn lên lưng Kiều Sanh chăm chăm, dưới ngọn nến âm u, da thịt y bị nhuộm thành màu vàng nhạt. Trên lưng y đã được thoa rất nhiều dầu, rất sáng, trơn bóng như gốm sứ.

Hô hấp của Kiều Sanh ngày một đều đặn, giống như là đang ngủ. Khóe môi Kiều Mộ Đình từ từ câu lên, lộ ra nụ cười tà mị rất không hợp với khí chất của cậu.

Cậu ngừng tay, hai tay chống hai bên người Kiều Sanh, tựa vào người y, đôi ngực ôm lấy lưng y...

Kiều Sanh rất điềm tĩnh, vẫn không nhúc nhích.

Mặt Kiều Mộ Đình vùi vào cổ y, khẽ hôn một bên mắt.

Có lẽ hương đốt trong phòng có tác dụng thôi miên quá mạnh, hoặc là mấy ngày rồi Kiều Sanh thật sự rất mệt, cho nên một người hay giật mình như y lại ngủ quên tới lúc Kiều Mộ Đình xâm nhập mới tỉnh lại.

Y mở to mắt, phát hiện mình đang ngồi trên người Kiều Mộ Đình, đang tựa vào ngực cậu ta, thân thể nhấp nhô theo từng động tác.

Kiều Sanh sững sốt, tức giận: “Kiều Mộ Đình, cậu đang làm gì vậy?”

“Yêu anh!” Kiều Mộ Đình đáp khẽ, sau đó hôn y.

“Cậu chán sống rồi à?” Kiều Sanh nghiêng mặt đi, muốn đẩy cậu ra, nhưng lại bị Kiều Mộ Đình đâm mạnh một cái, ngã trở vào ngực cậu ta.

“A Sanh, hôm nay là sinh nhật của tôi!”

Kiều Sanh cười lạnh, “Cho nên cậu gạt tôi lên giường?”

“Anh còn chưa có tặng quà cho tôi đó!”

“Hử? Vậy đưa cậu tới nhà xác bệnh viện thế nào?” Kiều Sanh lạnh lùng nói.

“A Sanh, tôi muốn anh...” Kiều Mộ Đình đâm xuyên vào người Kiều Sanh, giọng điệu gần như dụ dỗ.

Toàn thân Kiều Sanh như bị chạm điện, khẽ run lên...

Kiều Sanh thoả mái tới không nói thành lời, nhưng y vẫn thấy phần nộ, y không chịu được như thế, hơn nữa Kiều Mộ Đình còn cố tình lấy sinh nhật mình ra làm cớ.

Kiều Mộ Đình biết y đang suy nghĩ chuyện gì, vì thế mới khẽ thề thốt: “A Sanh, đừng cự tuyệt tôi. Qua đêm nay, cơ thể, trái tim thậm chí là linh hồn của tôi đều sẽ là của anh, tôi sẽ là người hầu trung thành nhất của anh!”

Mỗi một từ mà Kiều Mộ Đình nói ra rất chân thành.

Kiều Sanh bị mê hoặc.

Kiều Mộ Đình ôm chặt y, mỗi lần va chạm đều rất dịu dàng. Thế là y thu đi móng vuốt của mình, bắt đầu tiếp nhận cậu.

Y chìm đắm trong bể tình của Kiều Mộ Đình, động tác của Kiều Mộ Đình rất nhanh, khiến y cảm thấy thật thoả mái.

Quả nhiên đàn ông là loài dùng nửa thân dưới suy nghĩ...

Trong lúc mê muội, Kiều Sanh đã nghĩ thế.

... ..

Sau một đêm mãnh liệt, hôm sau Kiều Sanh ngủ một giấc tới chiều mới tỉnh lại.

Mở mắt ra, thấy trong phòng còn lại mỗi mình y, dường như Kiều Mộ Đình đã tới công ty.

Kiều Sanh ngồi dậy.

Tầm chăn nhưng khẽ trượt xuống vai y, lộ ra nửa thân trên trần trụi. Phía trên đầy những dấu hôn xanh xanh tím tím, từ đó có thể thấy tối qua hai người làm kịch liệt bao nhiêu.

Vén chăn lên, Kiều Sanh xoay người xuống giường.

Ngoài cửa sổ, ánh mặt trời chói chang, rạng rỡ, ấm áp khiến y nheo mắt lại, không muốn nhúc nhích.

Cả người y nhẹ nhàng, khoan khoái. Tối qua sau khi làm xong, Kiều Mộ Đình ôm y vào phòng tắm, vừa tắm vừa làm, làm xong thì hai người cũng đã tắm rửa sạch sẽ. Kiều Sanh còn nhớ khi đó hai chân mình như không nghe lời, luôn quăn chặt trên lưng Kiều Mộ Đình. Thể lực của Kiều Mộ Đình rất tốt, nhịp thở rất vững vàng, đến cả chân mày cũng chưa từng nhăn lại...

Về chuyện mình mê muội tối qua, Kiều Sanh có chút không vui. Y ghét nhất là bị người khác kiểm chế và hành động tối qua của Kiều Mộ Đình đã vượt xa giới hạn của y.

Eo y, tới giờ vẫn còn ê ẩm.

Phía sau, vẫn còn chưa khép lại...

Nhưng mà, Kiều Sanh cũng còn nhớ câu nói tối qua của Kiều Mộ Đình, cậu ta sẽ là người hầu của Kiều Sanh.

Kiều Sanh cau khóe môi, vẽ nên một nụ cười lạnh lùng, sau đó gọi cho Kiều Mộ Đình một cú điện thoại.

Cuộc gọi được đón rất nhanh, giọng nói dịu dàng của Kiều Mộ Đình vang lên, mang theo ý cười: “Dậy sớm thế?”

“Thế cậu mong tôi bao giờ mới dậy?” Giọng của Kiều Sanh rất không khách khí.

“Xin lỗi, tối qua tôi làm có hơi kịch liệt rồi!”

“Nếu như cậu thật lòng muốn xin lỗi, vậy tới phòng làm việc của tôi đi. Trong ngăn kéo cuối cùng ở bàn làm việc của tôi có một khẩu súng, đạn được lắp đầy đủ, hãy để tôi nghe tiếng viên đạn bắn nát sọ cậu, cậu hiểu ý của tôi không?” Giọng của Kiều Sanh rất lười biếng, nhưng nội dung lại khá là bạo lực.

“Ha ha!” Kiều Mộ Đình cười khê, “A Sanh, anh nữ làm vậy sao?”

“Sao lại không nữ?”

“Anh không nhớ tối qua tôi nói gì sao?”

“Quên rồi!”

“Tôi biết anh không có quên, A Sanh! Tôi nói rồi, tôi sẽ là người hầu trung thành nhất của anh!”

“Nhà tôi còn rất nhiều người hầu, tôi muốn bao nhiêu sẽ có bấy nhiêu, hơn nữa bọn họ cũng không cần rõ tới mức trèo lên giường chủ nhân mình!”

“Nhưng tôi là trung thành nhất!”

“Vậy thì thế nào?” Kiều Sanh giễu cợt.

“Mấy ngày qua, tôi đang điều tra tài khoản của tập đoàn Kiều thị!”

“Cho nên?” Nụ cười trên mặt Kiều Sanh dần biến mất, diễn cảm cũng lạnh hẳn.

“Tôi phát hiện trong một tháng gần đây, tài chính lưu động của tập đoàn có vấn đề. Có một ít đã chuyển vào một tài khoản ngân hàng lạ bằng nhiều cách khác nhau, sau đó lại chuyển vào tài khoản Phi Long bang. Tất cả những chuyện này được thực hiện tỉ mỉ, cho dù có thanh tra hoàn toàn cũng khó lòng phát hiện. Hơn nữa mỗi lần rút đi cũng không lớn, nhưng tới giờ con số thất thoát tổng cộng đã hơn năm trăm ngàn!”

“Chuyện này thì có liên quan gì tới tôi?” Kiều Sanh lại đáp.

“Đừng nói với tôi là anh không biết Phi Long bang là băng đảng lớn nhất ở thành phố Y thậm chí là toàn quốc!”

“Sau đó?”

“Mặc dù Kiều gia khởi đầu từ hắc đạo, nhưng cũng đã sớm tẩy trắng, không thể nào còn lui tới với băng đảng xã hội đen đó, cho nên nhất định phần tài chính trên có vấn đề, có người âm thầm hợp tác với Phi Long bang chuyển đi tiền bạc của tập đoàn Kiều thị!”

“Cậu nghi ngờ tôi?”

“Không phải nghi, mà tôi xác định người đó là anh.”

“Cậu có chứng cứ không?”

“Không có!” Kiều Mộ Đình lại khẳng định, “Nhưng tôi xác định người đó chính là anh!”

Kiều Sanh bật cười, “Cậu đúng là khôi hài!”

Giọng Kiều Mộ Đình thật sự rất cương quyết, “A Sanh, anh muốn phá hủy tập đoàn Kiều thị!” Giọng của Kiều Mộ Đình rất khẳng định, không phải là hoài nghi.

“VẬY... Cậu muốn ngăn cản tôi?” Đôi mắt của Kiều Sanh rất lạnh lùng.

“Tôi sẽ giúp anh!”

“...”

“Mặc kệ anh muốn làm gì, tôi đều giúp anh. A Sanh, cho dù anh có làm gì tôi cũng sẽ hết lòng giúp anh, phá hủy một tập đoàn Kiều thị có là gì?” Giọng của Kiều Mộ Đình rất tỉnh táo, nhưng lời nói ra lại rất điên cuồng.

Trầm mặc một hồi. Kiều Sanh lại cong khóe môi lên: “Đây là cách cậu làm người hầu cho tôi?”

“Ừm!”

“Tôi thích!” Kiều Sanh rất hài lòng với câu trả lời của Kiều Mộ Đình, nhưng y cũng nói: “Tuy nhiên, tôi không có ý định phá hủy tập đoàn Kiều thị!”

“VẬY anh muốn...”

“Tôi muốn có được nó!”

Ở đầu dãy bên kia, Kiều Mộ Đình cũng trầm mặt một hồi mới nghiêm túc đáp: “Tôi sẽ giúp anh!”

“Tốt lắm!” Kiều Sanh nói.

Khế ước, cứ như vậy được lập ra.

59. Chương 59

.

Địa vị của Kiều Sanh ở Kiều thị ngày càng được củng cố, cũng ngày càng được coi trọng, nhưng đạo gần đây công việc của Kiều Sanh lại rất không thuận lợi.

Nguyên nhân là Kiều Tử Việt.

Từ sau chuyện đề án của Kiều Sanh được toàn bộ cổ đông, nhất là Kiều Mạc Nhiên khen ngợi, Kiều Tử Việt bắt đầu chèn ép Kiều Sanh, bất kể Kiều Sanh làm gì anh ta cũng cố tình phá đám.

Về chuyện này, Kiều Sanh có chút khó chịu. Nhưng Kiều Mạc Nhiên lại một mắt nhắm một mắt mở, các cổ đông cũng im ắng giống như đã hẹn từ trước, khiến Kiều Sanh phải suy ngẫm ý đồ của bọn họ, không dám hành động thiếu suy nghĩ. Địa vị và thế lực ở Kiều thị của y còn kém xa Kiều Tử Việt, nếu muốn chống lại, e là tất cả mọi người sẽ đứng về phía Kiều Tử Việt, cho nên Kiều Sanh mới thu đi móng vuốt của mình, khiêm tốn hơn một chút. Tuy nhiên, không phải y đang nhẫn nhịn, mà là đang nghỉ ngơi dưỡng sức.

Mấy ngày sau đó là đại thọ năm mươi tuổi của lão tổng tập đoàn Trịnh thị. Quan hệ giữa Kiều Mạc Nhiên và ông ta khá tốt, Kiều thị và Trịnh thị cũng thường xuyên hợp tác, cho nên hôm đó ông ta mời cả nhà Kiều Mạc Nhiên tới dự tiệc.

Tiệc sinh nhật được tổ chức tại một nhà hàng năm sao, thời gian là tám giờ tối.

Lão tổng của Trịnh thị – Trịnh Thắng – là bạn thuở nhỏ của Kiều Mạc Nhiên, quan hệ rất tốt. Hai người đều lập nghiệp từ hắc bang, sau đó lại cùng nhau tẩy trắng, trở thành hai tập đoàn lớn, độc bá nhất phương. Cũng vì như thế, bên ngoài đều đồn đãi hai người họ cạnh tranh nhau, nhưng thật ra thì quan hệ giữa họ lại rất tốt.

Hôm tổ chức sinh nhật.

Kiều gia ngoài Kiều Thục Lệ không khỏe không tiện ra ngoài, những người khác đều mặc trang phục long lẫy tới tham dự.

Trịnh Thắng giàu có, bao cả sảnh lầu một. Có rất nhiều người tới dự, đa số đều là các nhân vật nổi tiếng.

Vừa gặp mặt, Kiều Mạc Nhiên và Trịnh Thắng đã cười nói vui vẻ, mấy anh em Kiều Sanh cũng mỉm cười đi theo phía sau Kiều Mạc Nhiên, lễ phép chào hỏi Trịnh Thắng.

Con gái của Trịnh Thắng – Trịnh Lâm Na cũng lẳng lặng đứng cạnh Trịnh Thắng, làm ra vẻ tiểu thư khuê các, thi thoảng lại liếc về phía Kiều Sanh.

Lần trước, lúc tổ chức tiệc mừng cho Kiều Sanh ở Kiều gia, Kiều Mạc Nhiên và Trịnh Thắng đã có ý gán Kiều Sanh và Trịnh Lâm Na thành một đôi. Dù chưa nói rõ, nhưng ý tứ cũng đã rõ ràng, chưa kể Trịnh Lâm Na rất có hảo cảm với Kiều Sanh, sau tiệc rượu lần đó cô nàng từng nhiều lần gọi điện thoại cho Kiều Sanh, muốn gặp mặt y, nhưng đều bị y viện cớ từ chối.

Lần này lại nhìn ánh mắt tình tứ của Trịnh Lâm Na, Kiều Sanh cảm thấy e là lần này không phải chỉ đơn giản là tới chúc thọ...

Người tới tham dự có không ít là bạn hợp tác làm ăn với Trịnh thị và Kiều thị, bọn họ đều tới mời rượu Trịnh Thắng. Thế là, Trịnh Thắng và Kiều Mạc Nhiên đều cùng đám bạn già ấy vừa đi vừa trò chuyện. Trước khi đi, Trịnh Thắng còn bảo Trịnh Lâm Na tiếp chuyện với Kiều Sanh, Kiều Mạc Nhiên liếc Kiều Sanh một cái, ánh mắt đầy hàm ý, ám chỉ y không được lạnh lùng với cô ta như lần trước.

Kiều Sanh thầm cười lạnh.

Dường như cũng đã được dặn trước, Kiều Mạc Nhiên vừa đi, Kiều Tử Việt và Kiều Uất Lệ cũng đã nhanh chóng đi tới nơi khác. Kiều Mộ Đình cũng bị Kiều Mạc Nhiên tìm cớ lôi theo, chỉ còn Liên Mạc Sinh là còn ở cạnh Kiều Sanh.

Kiều Sanh cầm hai ly rượu đỏ trên bàn lên, đưa một ly tới cho Trịnh Lâm Na.

Trịnh Lâm Na đỏ mặt, đón lấy ly rượu.

“Dạo này anh thế nào?” Cô ta hỏi.

“Cũng ổn!” Kiều Sanh miễn cưỡng đáp.

“Ừm, vừa mới vào Kiều thị, những thứ phải học hỏi rất nhiều! Nghe nói ở Kiều thị anh lập được rất nhiều công trạng, ở trước mặt ba em, chú Kiều từng khen anh rất nhiều lần!”

“Cảm ơn!”

Trịnh Lâm Na tìm chủ đề để nói, Kiều Sanh lại thản nhiên đáp lời. Trịnh Lâm Na uống một hớp rượu đỏ, giả vờ cúi xuống một tí, tư thế thật khiêu gợi.

Bấy giờ Kiều Sanh mới để ý thấy thì ra cô nàng mặc chiếc váy dạ hội màu đỏ thẫm, cổ áo hơi trễ, thân áo bao chặt đường cong trên người cô ta, khá là gợi cảm. Hơn nữa cô ta cũng khá đẹp, khiến mấy gã đàn ông ở giữa sân phải ngoái nhìn qua.

Kiều Sanh uống một ngụm rượu đỏ, nhìn Liên Mạc Sinh kể bên bằng ánh mắt nghiền ngẫm.

Sắc mặt Liên Mặc Sinh rất khó coi. Vừa rồi lúc Trịnh Lâm Na hơi cúi xuống, nửa đòi ngực của cô ta hầu như là lộ ra hết trước mặt Kiều Sanh, ngay cả cậu ta đứng cạnh đều có thể nhìn thấy cặp vú trắng ngần. Rõ ràng là cô ta đang cố tình hấp dẫn Kiều Sanh.

Quả nhiên là ghen tị...

Kiều Sanh cong khoe môi, trong mắt tỏa ra ánh sáng mang ý tứ nào đó.

Y cũng không để ý tới Liên Mặc Sinh, tiếp tục trò chuyện với Trịnh Lâm Na, nhưng y cũng không qua loa nữa mà rất tập trung.

Hai người trò chuyện vui vẻ, trông cũng rất thân mật. Bên cạnh họ, biết bao tuấn nam mỹ nữ đi ngang qua.

Liên Mặc Sinh đứng bên cạnh ngửa đầu, nhìn lên trần nhà, trông rất cô đơn. Thậm chí cậu ta còn lạnh lùng cự tuyệt một tiểu thư nhà giàu bị tướng mạo của cậu ta hấp dẫn mà mò tới bắt chuyện.

Cách đó không xa, Kiều Mộ Đình cũng phát hiện tình huống bên này, mày hơi nhíu lại.

Thật ra cách Kiều Sanh gần nhất là Kiều Tử Việt, nhưng dường như anh ta không hề quan tâm tới tình huống bên này, anh ta đang tán tỉnh một cô người mẫu nóng bỏng, thậm chí là chưa từng liếc sang bên này một chút.

Buổi tiệc sinh nhật được tiến hành khá thuận lợi, bầu không khí cũng không tồi.

Thấy thái độ của Kiều Sanh với mình không còn lạnh lùng như trước nữa, Trịnh Lâm Na rất vui, cũng càng nhích tới gần Kiều Sanh hơn.

Dĩ nhiên là Kiều Sanh đã phát hiện, trong mắt y thoáng hiện lên chút mỉa mai.

Trịnh Lâm Na vỗ như giã lên váy mình, lão đảo. Kiều Sanh kịp thời đỡ cô ta, cô ta cũng nhân cơ hội ngã vào lòng y, bộ ngực tròn trĩnh chạm vào đôi ngực Kiều Sanh.

Lúc ngã, cũng không biết có phải là do Trịnh Lâm Na cố ý hay không, nhưng ly rượu đã rơi xuống đất.

Tiếng ly rượu vỡ không lớn nhưng vẫn thu hút ánh nhìn của khá nhiều người. Thân thể mềm dẻo của Trịnh Lâm Na ngã vào người Kiều Sanh, phơi bày cái vẻ chìm nổi nép vào người ở trước mặt mọi người.

Hai người nhanh chóng trở thành tiêu điểm nhìn ngó của mọi người.

Liên Mặc Sinh nghiêng răng...

Lúc này mặt Kiều Mộ Đình đã chuyển sang u ám, nhưng do còn đứng cạnh Kiều Mặc Nhiên nên không có cách nào đi tới.

Ngay cả Kiều Tử Việt – luôn xem Kiều Sanh như không khí – cũng quay sang nhìn, mặt rất bình tĩnh, không biết đang suy nghĩ chuyện gì.

Kiều Mặc Nhiên và Trịnh Thắng liếc nhau một cái, trên mặt hai lão hồ ly cùng lộ nụ cười hài lòng.

Kế bên có ánh đèn nhấp nháy, mấy phóng viên được mời tới đang vội vàng chụp lại hình ảnh của Kiều Sanh và Trịnh Lâm Na. Người kế thừa hai tập đoàn Kiều thị và Trịnh thị có quan hệ mờ ám, sao bọn họ có thể dễ lơ lửng tức dữ dội như thế được.

Kiều Sanh thật phong độ đỡ Trịnh Lâm Na dậy, bên khoe môi y vẫn giữ nụ cười mê người, còn Trịnh Lâm Na thì lưu luyến không rời khỏi vòng tay y. Nụ cười mỉa hoặc của Kiều Sanh khiến cô ta thần hồn điên đảo, ngay cả xương cốt cũng như đang tê dại...

Liên Mặc Sinh bực bội...

Cậu ta nhớ là trước đây Kiều Sanh từng nói là y hoàn toàn không có hứng thú với phụ nữ, nhưng nhìn vẻ mặt y ban này dường như không phải là vậy. Tuy nhiên, thân là bảo tiêu kiêm ‘nam sủng’ của y, cậu ta không thể can thiệp vào chuyện của Kiều Sanh, cho nên đã ghen tới suýt nội thương...

Trận phong ba nho nhỏ đã bình ổn, nhân viên phục vụ đi tới quét mấy mảnh thủy tinh trên đất, tất cả đều trở lại như bình thường.

Thấy thời cơ đã ‘chín muồi’, Kiều Mạc Nhiên và Trịnh Thắng lập tức đi tới, khen Kiều Sanh và Trịnh Lâm Na là trai tài gái sắc, thật xứng đôi.

Kiều Sanh kiên nhẫn chờ bọn họ nói vào chủ đề chính.

“Nếu A Sanh và Lâm Na đã hợp nhau như vậy, chỉ bằng cho hai đứa nó đính hôn!” Kiều Mạc Nhiên nói.

“Tôi cũng có ý này. Mạc Nhiên, chúng ta đã quen biết nhau mấy chục năm, nếu kết thành thông gia thì còn gì bằng!” Trịnh Thắng cũng nhân cơ hội, lập tức đồng ý ngay.

“Không biết ý của hai đứa thế nào?”

Kiều Mạc Nhiên nhìn về phía Kiều Sanh và Trịnh Lâm Na. Cơ hồ là Trịnh Lâm Na đồng ý ngay tức thì, sau đó nhìn về phía Kiều Sanh bằng ánh mắt chờ mong.

“A Sanh, Lâm Na cũng đã đồng ý rồi, ý của con thế nào?” Thấy Kiều Sanh còn chưa lên tiếng, Kiều Mạc Nhiên vội vàng thúc giục.

“Được chú Trịnh yêu quý, Lâm Na cũng rất ưu tú, con...”

Kiều Sanh từ từ mở miệng, hầu như tất cả mọi người đều cho là y sẽ đồng ý. Liên Mặc Sinh không nói gì, nhìn lên trần nhà, vừa lúc đối diện với ngọn đèn thạch anh treo trên trần nhà, sau đó phát hiện dây treo ngọn đèn đó có gì là lạ, phải nói là có hơi lỏng ra. Đồng thời, mấy ngọn đèn quanh đó dường như cũng là như thế...

Liên Mặc Sinh nhíu mày, Kiều Sanh đang đứng dưới một ngọn đèn...

Kiều Sanh vừa nói được một nửa thì bị cắt ngang. Một gã phục vụ trượt chân làm ngã hết toàn bộ rượu trong mâm lên người Kiều Mạc Nhiên và Trịnh Thắng. Trịnh Thắng nóng tính, lập tức xụ mặt mắng gã phục vụ nọ. Gã phục vụ bị mắng không biết phải làm sao, mặt mày trắng bệch đứng đó, Kiều Mạc Nhiên thì đang khuyên Trịnh Thắng.

Ấu phục của Trịnh Thắng và Kiều Mạc Nhiên bị dính rượu, đành phải vào phòng nghỉ thay quần áo.

Chuyện đính hôn đã bị gián đoạn như thế.

Trịnh Lâm Na bị rượu văng lên mặt, cho nên cũng vào nhà vệ sinh trang điểm lại.

Ngay khi cô ta vừa bước đi, một viên đạn bắn ra từ góc vắng, bắn trúng dây treo ngọn đèn trên đỉnh đầu Kiều Sanh...

60. Chương 60

.

.

Viên đạn khiến dây treo đèn lỏng ra hoàn toàn, lúc này đèn treo mới rơi hẳn xuống.

Tuy là Liên Mặc Sinh đã sớm phòng bị nhưng cậu ta lại không ngờ mọi chuyện xảy ra nhanh tới vậy. Liên Mặc Sinh vội vàng lao tới, ôm lấy Kiều Sanh, hai người trượt dài trên sàn nhà mấy mét.

Đèn treo đổ sập xuống đất phát ra tiếng vang nhưc óc, thủy tinh văng bốn phía khiến không ít người đứng gần đó không kịp né đi, bị mảnh vỡ cắt ngang mặt, có vài người bị hủy dung ngay tại hiện trường. Khi đó Trịnh Lâm Na đang quay lưng lại, cho nên phần lưng lộ ra ấy bị tổn hại, máu ứa ra không ngừng.

Mọi người kinh hoàng, những người bị thương hét lên, riêng Trịnh Lâm Na thì ngã ngay xuống đất, ngất xỉu.

Nghe tiếng động phát ra, bảo vệ ngoài đại sảnh lập tức tiến vào. Giờ hiện trường đang hỗn loạn, bọn họ cũng lóng ngóng không biết phải làm sao.

Kiều Sanh đẩy Liên Mặc Sinh đang đè trên người mình ra, ngồi dậy.

Vừa rồi lúc viên đạn bắn trúng đèn treo, thật ra thì y đã phát hiện, nhưng y còn chưa kịp né thì bị Liên Mặc Sinh nhào tới. Trong lúc trượt dài trên sàn nhà, thiếu chút nữa y bị đụng vào đầu, nhìn xác bác xang bang, Liên Mặc Sinh nhìn y, vẻ mặt còn ngơ ngác chưa kịp hoàn hồn, y chỉ thản nhiên nói: “Tôi không sao!” Sau đó vỗ vỗ bụi trên người, đứng lên.

Kiều Mặc Nhiên và Trịnh Thắng hay tin, chạy vội ra. Trịnh Thắng vừa nhìn thấy tình cảnh bi thảm của Trịnh Lâm Na, hoảng tới mức bệnh tim suýt tái phát, vội vàng bảo thuộc hạ gọi xe cứu thương. Kiều Mặc Nhiên nhìn khắp phía tìm kiếm Kiều Sanh, thấy y vẫn bình yên vô sự mới thở phào một hơi.

Quản lý khách sạn lập tức chạy tới hiện trường, chỉ huy đội bảo vệ xử lý, dùng tốc độ nhanh nhất đưa các quan khách bị thương tới bệnh viện.

Kiều Sanh đứng nguyên tại chỗ nhìn ngọn đèn treo đó.

Trên đỉnh treo của đèn có chút biến dạng, rõ ràng là đã bị ai đó gỡ trờ, ngoài ra những ngọn đèn ở quanh đó cũng giống như vậy...

Đây rõ ràng là có người sắp xếp và mục tiêu chính là Kiều Sanh y...

Ánh mắt Kiều Sanh ngày càng trầm. Ngọn đèn treo này tuy không lớn như ngọn đèn ở giữa nhà, nhưng hình thể cũng không phải nhỏ. Nếu vừa rồi Liên Mặc Sinh không cứu y, hoặc giả y tránh không khỏi, tuyệt đối sẽ chết ngay tại chỗ...

Sau lại, cảnh sát đã tới nơi phong tỏa hiện trường, những vị khách kinh hoàng đều đã về nhà trước.

Trên xe.

Kiều Mộ Đình, Kiều Sanh và Liên Mặc Sinh ngồi chung một chiếc xe. Kiều Sanh bị trật chân, giờ nó đang đau ê ẩm khiến y phải nhủ mày.

“Có người muốn ám sát cậu!” Liên Mặc Sinh nói.

“Ừ!” Kiều Sanh gật đầu.

“Anh cảm thấy người đó sẽ là ai?” Đang lái xe, Kiều Mộ Đình hỏi Kiều Sanh. Vừa rồi, Liên Mặc Sinh cũng bị thương nhẹ, cho nên đã giao nhiệm vụ lái xe lại cho Kiều Mộ Đình.

“Không biết!” Kiều Sanh dừng một chút: “Nhưng tôi cảm thấy đó có thể là người chúng ta quen!”

“Người nọ có thể ở ngay bên cạnh chúng ta, hơn nữa còn biết rất rõ về lộ trình lần này!” Kiều Mộ Đình nói.

Nói xong, cả ba người đều trầm mặc.

Không hẹn nhưng bọn họ đều nghĩ tới Kiều Tử Việt. Tuy nhiên, rất nhanh bọn họ đã gạt đi suy nghĩ đó. Trong khoảng thời gian này Kiều Tử Việt luôn công khai chen ép Kiều Sanh, đừng nói là Kiều thị, ngay cả người bên ngoài cũng biết hai người họ bất hòa, anh ta sẽ không ngốc tới nổi ra tay vào lúc này, như vậy chẳng khác nào anh ta tự nói cho mọi người biết anh ta chính là hung thủ.

“Là giá họa!” Kiều Sanh nói.

“Hung thủ rất cao minh!” Kiều Mộ Đình gật đầu.

“Xem ra người nọ muốn cùng một lúc giải quyết tôi và Kiều Tử Việt!” Kiều Sanh nheo mắt lại, lạnh lùng nói.

Liên Mặc Sinh không nói gì, cậu ta cúi đầu, như đang suy ngẫm gì đó.

Trịnh Lâm Na bị thương rất nặng, phải ở lại bệnh viện hơn nửa tháng. Trong khoảng thời gian đó, Kiều Mặc Nhiên và Kiều Sanh có tới thăm cô ta mấy lần, Trịnh Lâm Na sợ trên người mình để lại sẹo, tâm trạng rất kém nên cũng không có nhắc lại chuyện đính hôn.

Mối quan hệ giữa Kiều Mạc Nhiên và Trịnh Thăng bắt đầu nảy sinh vết nứt, Trịnh Thăng vẫn luôn để bụng chuyện Kiều Sanh không bảo vệ tốt cho Trịnh Lâm Na, nên luôn làm mặt lạnh với y. Tuy là Kiều Mạc Nhiên hiểu ý ông Trịnh, nhưng suy cho cùng thì Kiều Sanh cũng là con ông ta, dĩ nhiên là ông ta phải che chở cho y. Hơn nữa khi đó Kiều Sanh được Liên Mạc Sinh bảo vệ, vốn không thể chăm lo cho Trịnh Lâm Na, không thể trách Kiều Sanh được. Sau nhiều lần chủ động tới làm lành mà Trịnh Thăng vẫn không chịu tha thứ, Kiều Mạc Nhiên nổi giận, hai nhà tạm thời không lui tới.

Kiều Tử Việt cũng bị Kiều Mạc Nhiên lơ sang một bên, cho dù anh ta vẫn luôn giải thích là chuyện này không liên quan tới mình, nhưng Kiều Mạc Nhiên vẫn không tin. Thế là Kiều Tử Việt chỉ biết chịu trận, ôm cục tức trong lòng.

Dù là vậy, địa vị của Kiều Tử Việt ở Kiều thị cũng không bị ảnh hưởng lớn lắm, nhưng Kiều Mạc Nhiên vẫn thu hồi một phần quyền lực của anh ta. Đến thời điểm này, Kiều Sanh mới thoát khỏi sự chèn ép của Kiều Tử Việt, còn được Kiều Mạc Nhiên đề bạt làm phó giám đốc.

Cũng vì sự cố lần này, kết cấu nội bộ trên trong của tập đoàn Kiều thị đã bắt đầu xảy ra biến hóa...

Nửa tháng sau, cuộc sống của Kiều Sanh đã khôi phục lại như bình thường, y cũng không gặp thêm sự cố bất ngờ nào nữa. Tuy nhiên, y cũng không lơ là cảnh giác, y có dự cảm, người nọ tuyệt đối sẽ không từ bỏ ý đồ như thế.

Lại qua thêm mấy ngày, Kiều Sanh nhận được một bức thư giấu mặt.

Trên thư chỉ ghi người nhận thư, cũng chính là Kiều Sanh, ngoài ra không còn gì nữa, ngay cả tem cũng không dán, rõ ràng là bỏ thẳng vào thùng thư trong công ty.

Cô thư ký Mary mang thư tới văn phòng Kiều Sanh.

Kiều Sanh mở thư ra xem.

Nội dung bức thư rất đơn giản, chỉ có một câu: “Cút khỏi Kiều thị, bằng không mày sẽ chết không toàn thây!” Những chữ trong đó đều cắt từ báo, tạp chí dán vào, chữ to, chữ nhỏ, màu chữ cũng khác nhau, bên trong còn có một ảnh xác chết đầy máu me. Mary đứng cạnh đó, liếc vào bức thư một chút mặt cô nàng đã trắng bệch.

“Phó giám đốc Kiều, dường như đây là thư đe dọa...”

“Ừ!”

“Nên báo cảnh sát không?”

“Không cần!”

“Nhưng mà, nếu không xử lý...” Mary có chút do dự.

“Cô đi thông báo với mọi người, bắt đầu từ ngày mai, thư từ, bưu kiện đưa tới công ty phải kiểm tra kỹ càng, những bưu kiện không rõ lai lịch lập tức mang ra hố rác!”

“Dạ!”

Mary đi rồi, Kiều Sanh nhìn bức thư ấy một hồi, cười lạnh rồi ném vào thùng rác.

Quyết định kiểm tra thư từ, bưu kiện của Kiều Sanh là chính xác. Ngày hôm sau, Kiều thị nhận được một gói đồ, bên trên ghi là gửi cho Kiều Sanh. Bảo vệ vốn theo lệnh Kiều Sanh mang gói đồ ra hố rác, nhưng vì có chuyện đột xuất mà chưa kịp mang đi, không ngờ phòng trực phát nổ, lúc đó trong phòng có một bảo vệ, bị nổ thành tàn phé.

Chuyện lan nhanh khắp Kiều thị, thậm chí còn kinh động tới phía truyền thông. Cảnh sát nhập cuộc, nhưng cũng không tìm thấy manh mối nào khả nghi, đành phải giam lại vụ án.

Toàn bộ nhân viên trong tập đoàn Kiều thị đều hoảng hốt, lo sợ.

Sau khi nhận được tin, mặt Kiều Sanh vô cùng khó coi, y lập tức hạ lệnh cho bảo vệ Kiều thị tăng cường đề phòng, đồng thời cũng cho nhân viên nghỉ một ngày, coi như trấn an lòng người.

Mọi chuyện vẫn chưa kết thúc.

Sau sự cố gói đồ phát nổ ấy, Kiều Sanh lại bị tai nạn bất ngờ.

Mỗi ngày đi làm Kiều Sanh đều đi cùng Liên Mặc Sinh, Liên Mặc Sinh phụ trách lái xe. Sáng hôm nay, Kiều Sanh và Liên Mặc Sinh vẫn tới công ty nhưng bình thường. Xe vừa chạy ra khỏi Kiều gia không bao lâu, Liên Mặc Sinh giật mình, phát hiện xe không ngừng tăng tốc, không chỉ thế, phanh cũng không được, bất kể Liên Mặc Sinh có cố thể nào, tốc độ xe cũng không thể giảm xuống.

“Sao lại chạy nhanh như thế?” Kiều Sanh cau mày.

“Dường như có ai đó động vào xe, không thể giảm tốc, phanh cũng không ăn!” Mặt Liên Mặc Sinh tái đi.

Kiều Sanh nghiêm mặt, hỏi: “Còn bao nhiêu xăng?”

“Hôm qua tôi vừa mới đổ đầy!”

“...”

Mặt Kiều Sanh cũng tái đi, nhưng mới đó đã bình tĩnh lại: “Chạy ra ngoại thành, ở đó có lối vào đường cao tốc!”

Liên Mặc Sinh lập tức nghe theo. Xe chạy xuyên qua dòng xe cộ, mấy lần thiếu chút nữa đâm vào xe khác, cũng may tốc độ phản ứng của Liên Mặc Sinh rất nhanh, đã nhanh chóng thoát được. Cảnh sát giao thông chạy theo phía sau bọn họ, thối còi không ngừng, ý bảo bọn họ dừng lại, dòng xe cộ ở phía trước cũng vội vàng tản ra, sợ bị đâm vào.

Không bao lâu sau, xe đã thuận lợi chạy tới ngoại thành, đi vào đường cao tốc.

Lúc này, tốc độ xe đã lên tới cao nhất, cảnh trí ngoài cửa sổ xe lướt qua vùn vụt, mơ hồ vì tốc độ quá nhanh.

Mặt Kiều Sanh rất nghiêm túc, Liên Mặc Sinh nắm chặt tay lái, huyết thái dương nảy lên thỉnh thoảng, trong lòng bàn tay đều là mồ hôi.

Vào lúc này, di động của Kiều Sanh vang lên, trên màn hình là một dãy số nước ngoài xa lạ.

Kiều Sanh ấn phím nghe, mở loa.

“Là mày phải không?” Kiều Sanh lạnh lùng hỏi.

“Khà, khà! Thông minh, quả nhiên không hổ là Phó giám đốc Kiều, cảm giác đua xe cực nhanh thế nào?” Giọng nói của người nói chuyện rất quý dị, còn mang theo điện âm, rất chói tai, rõ ràng là đã qua hệ thống xử lý âm thanh.

“Rốt cuộc thì mày là ai?”

“Chuyện này mày cũng không cần biết, dù sao thì chốc nữa thôi mày cũng sẽ biến mất khỏi thế giới này!”

“Cũng chưa chắc!”

“Mày nghĩ là chỉ cần chạy trên đường cao tốc cho đến khi hết xăng thì có thể an toàn sao? Khà khà, vậy thì đúng là mày đang mơ rồi! Tao đã gài bom hẹn giờ trên xe, chỉ cần tốc độ xe giảm lại, bom sẽ tự động nổ. Cứ như thế, còn chưa tới lúc hết xăng, mày đã lên Thiên đường!”

Mặt Kiều Sanh trầm xuống...

61. Chương 61

.

Nghe kể lạ mắt ấy nói thế, Kiều Sanh lạnh lùng hỏi: “Mày ám toán tao hết lần này tới lần khác là vì nguyên do gì?”

“Chỉ có thể trách mày thôi! Tao đã bảo mày rút khỏi Kiều thị, ai bảo mày không nghe?”

Kiều Sanh không nói gì.

Đối phương còn tiếp tục trêu chọc, “Sợ à? Khả khà, không sao, dù gì thì lát nữa thôi mày cũng sẽ xuống địa ngục. Giờ mày nên nhân cơ hội này nhìn ngắm quang cảnh xung quanh, nếu như mày còn có tâm tình này!”

Kiều Sanh thản nhiên cúp máy.

Xe vẫn đang chạy cực nhanh trên đường cao tốc, nó lao về trước như một chiếc phi thuyền bay vào vũ trụ.

Kiều Sanh và Liên Mặc Sinh đều im lặng, nghĩ cách thoát nạn.

Phía trước có một con sông.

Ánh mắt hai người cùng sáng lên.

Không cần Kiều Sanh phải nói, Liên Mặc Sinh cũng biết phải làm thế nào, đây là cách duy nhất mà bọn họ có thể thoát nạn.

Cách đó không xa, bên hành lang bảo vệ có một lỗ hổng, dường như là do vụ tai nạn gần đây phá vỡ vẫn chưa kịp sửa lại. Liên Mặc Sinh chuyển tay lái, xe chạy vào phần cát kế bên đường cao tốc, sau đó bay vào không trung, lao thẳng về phía con sông.

Chỉ trong nháy mắt, Kiều Sanh và Liên Mặc Sinh mở kính xe, nhảy xuống.

Xe rơi xuống giữa sông, dòng nước khiến xe giảm tốc, nổ mạnh trong nước.

Sau khi rơi xuống sông, Kiều Sanh và Liên Mặc Sinh cố bơi về phía bờ, nhưng vì sức nổ quá lớn, bọn họ vẫn bị lan tới.

Chân Kiều Sanh bị mảnh vỡ trên xe ghim vào, mất khả năng cử động.

Nước chảy hơi mạnh, Kiều Sanh tìm không thấy phương hướng, chìm dần xuống đáy.

Phổi thiếu dưỡng khí, đau lên từng đợt.

Sắp không thở nổi...

Ý thức của Kiều Sanh càng trở nên không rõ ràng.

Liên Mặc Sinh nổi lên mặt nước xong vẫn không thấy tung tích Kiều Sanh, cậu ta như phát điên, hít sâu một hơi rồi lặn xuống đáy nước tìm kiếm y.

Nhân lực của cậu ta rất tốt, sau một hồi cẩn thận tìm kiếm, Liên Mặc Sinh đã nhìn thấy Kiều Sanh sắp chìm xuống đáy nước. Cậu ta mừng rỡ, vội vàng bơi tới, ôm lấy Kiều Sanh.

Hai người nổi lên mặt nước. Kiều Sanh – còn chưa hoàn toàn mất đi ý thức – nôn ra mấy cái, bình tĩnh lại.

Liên Mặc Sinh ôm y bơi vào bờ, hai người ngả lên lớp đá cuội thở hào hển.

“Có sao không? A Sanh?” Liên Mặc Sinh hỏi.

“Không sao!” Giọng Kiều Sanh hơi yếu nhưng lại rất tỉnh táo.

“Có bị thương không?”

“Dường như chân phải bị thương rồi!”

“Để tôi xem!”

Liên Mặc Sinh gượng dậy, đi tới cạnh Kiều Sanh kiểm tra đùi phải của y.

Bắp chân bên phải của Kiều Sanh bị thương khá nặng, thủng một lỗ lớn, miệng vết thương rất sâu, còn đang chảy máu không ngừng.

Xung quanh không có trang bị cấp cứu gì, Liên Mặc Sinh xé một mảnh vải từ quần áo mình xuống, cầm máu lại cho Kiều Sanh. Lúc này, Kiều Sanh lấy di động ra gọi cho Kiều Mộ Đình.

“Alo, A Sanh?”

“Là tôi, tôi bị tai nạn, cậu mau tới đây đi!”

“Sao thế? Sao giọng anh lại khan như vậy? Đã xảy ra chuyện gì?”

“Tôi bị thương, tình hình cụ thể chờ cậu tới rồi nói sau. Giờ tôi đang ở bờ sông cạnh đường cao tốc XX, cậu mau tới đây đi!”

“Được! A Sanh, anh đừng cúp máy, để tôi cho người tra vị trí hiện tại của anh!”

“Ừ!”

Vết thương của Kiều Sanh quá sâu, không có cách nào cầm máu hoàn toàn được, Liên Mặc Sinh rối như kiến bò trên chảo nóng.

Kiều Sanh nhìn thấy vết thương trên tay Liên Mặc Sinh, nói: “Hình như cậu cũng bị thương!”

“Tôi bị nhẹ thôi, không sao cả!”

“Ừ, vậy thì tốt rồi!”

“A Sanh, cậu còn chịu nổi không?” Liên Mặc Sinh nhìn y, lo lắng.

“Còn phải hỏi?” Kiều Sanh cười: “Ban đầu tôi còn bị thương nặng hơn thế này, thậm chí còn đi ngang Quỷ môn quan một vòng!”

Liên Mặc Sinh ủ rũ, “Xin lỗi, nếu khi đó tôi cẩn thận một chút, cũng sẽ không thành ra thế này!”

“Không liên quan tới cậu!” Mắt Kiều Sanh lạnh như băng, “Tôi sẽ lung ra hung thủ, chính tay đưa nó xuống địa ngục...”

Sau khi nhận được điện thoại, Kiều Mộ Đình nóng lòng, lập tức chạy thật nhanh tới nơi xảy ra tai nạn.

Nhìn dáng vẻ nhếch nhác của Kiều Sanh, tim Kiều Mộ Đình nhói lên một cái.

Ngay lập tức, Kiều Sanh và Liên Mặc Sinh được đưa tới bệnh viện, Liên Mặc Sinh bị thương nhẹ, chỉ tiêu độc, băng bó là xong. Vết thương ở chân của Kiều Sanh chạm tới dây thần kinh, phải nằm viện theo dõi.

Kiều Sanh nằm viện, Kiều Mạc Nhiên nhận được tin lập tức tới ngay.

Kiều Mạc Nhiên cho Kiều Sanh tạm ngưng công tác, an tâm dưỡng bệnh. Kiều Sanh cũng vui vẻ nhận lời, suốt khoảng thời gian qua y luôn bận rộn, không có thời gian nghỉ ngơi, giờ xem như nghỉ phép một lần vậy.

Kiều Mộ Đình tạm thời tiếp nhận chức vị của Kiều Sanh.

Vết thương của Kiều Sanh cũng không phải là nghiêm trọng lắm, nhưng vẫn phải làm phẫu thuật, sau đó yên tâm chờ ngày lành lại.

Kiều Mạc Nhiên sắp xếp hai y tá chăm sóc cho Kiều Sanh, nhưng Kiều Sanh không thích người lạ chạm vào cơ thể mình cho nên không cần tới. Bình thường Liên Mặc Sinh luôn chăm sóc cho Kiều Sanh, y không thể tự đi được, cho nên bất kể là đi vệ sinh hay tắm bộ Liên Mặc Sinh đều đỡ y. Nửa cuộc đời qua Liên Mặc Sinh đều hời hợt, nhưng lúc chăm sóc cho Kiều Sanh lại dịu dàng, cẩn thận cực kỳ.

Kiều Sanh rất vừa lòng với cuộc sống khi nằm viện của mình, nhưng y cũng không quên chuyện quan trọng. Từ lúc y may mắn thoát nạn, kẻ lạ mặt ấy như biến mất, y không nhận được cú điện thoại nào từ gã ta hay gặp sự cố nào nữa.

Với kinh nghiệm làm sát thủ nhiều năm và mối quan hệ khá tốt với người trong giới, Liên Mặc Sinh đã tra được một vài manh mối.

Kẻ ám sát Kiều Sanh cũng là một sát thủ, có ngoại hiệu là ‘Khai thang thủ’ (*), thuộc cùng một tập đoàn sát thủ với Liên Mặc Sinh nhưng vì chữ tín quá kém mà hiện giờ không có một tập đoàn sát thủ nào chịu nhận gã ta. Luật lệ của sát thủ rất nghiêm khắc, coi trọng nhất là chữ tín, sát thủ tuyệt đối không thể để lộ ra tin tức của cổ chủ, sau khi nhận nhiệm vụ cũng không thể làm trái lại hợp đồng. Cả hai điều trên gã ta đều vi phạm, tiếng xấu khắp giới, nhưng gã ta lại rất có kinh nghiệm, cho nên người đến thuê gã ta cũng không ít.

Liên Mặc Sinh từng giao thủ với gã ta, thực lực cũng không thua kém cậu bao nhiêu. Liên Mặc Sinh định bắt tay từ gã này, tìm ra cổ chủ của gã. Dĩ nhiên là phải đợi vết thương của Kiều Sanh hồi phục đã.

Chiều hôm nay, Kiều Sanh ngồi trên giường bệnh xem TV.

Bình thường y không hay xem TV, y thích lên web hoặc là đọc báo, xem tin tức mới nhất và tình hình thị trường.

Trên TV đang phát tin Kiều Sanh bị tai nạn xe phải nằm viện, hơn nữa còn là tin chuyên đề.

Là một trong những người thừa kế của tập đoàn Kiều thị, giờ Kiều Sanh là một ngôi sao mới trong thương giới, y có dung mạo, khí chất xuất chúng, cho nên cũng rất được giới giải trí chú ý. Lần này Kiều Sanh bị tai nạn lớn như thế, giới truyền thông đương nhiên là sẽ không bỏ qua, mấy ngày qua Kiều Sanh đều lên trang đầu các báo.

Kiều Sanh cảm thấy hứng thú với mấy bản tin ấy.

Tin có chút thổi phồng, Kiều Sanh chỉ bị thương một chút, lại bảo thành bị nặng tới hôn mê, Kiều Sanh thấy buồn cười. Tuy nhiên, hiệu suất làm việc của phía truyền thông cũng không phải giả, chuyện Kiều Sanh bị tai nạn ở bữa tiệc sinh nhật của Trịnh Thắng và túi đồ phát nổ cũng bị nhắc tới, lúc này cả thành phố Y ai cũng biết là có người muốn ám sát y.

Kiều Sanh không khỏi bội phục khứu giác cực kỳ linh mẫn của bọn họ.

Liên Mặc Sinh vừa từ bên ngoài về, tay xách theo hai cái túi nhựa, mùi thức ăn nức mũi bay ra.

Vết thương của Kiều Sanh đang trong thời kỳ khép lại, không ăn mấy món chua cay được. Thức ăn ở bệnh viện lại không hợp khẩu vị của y, nên mỗi ngày Liên Mặc Sinh đều tới nhà hàng gần đó mua thức ăn về. Dù có hơi phiền, nhưng Liên Mặc Sinh lại rất thích làm.

Kiều Sanh chỉnh âm thanh TV nhỏ lại.

Liên Mặc Sinh lấy hộp thức ăn ra khỏi túi nhựa, rồi đặt lên chiếc tủ ở đầu giường, mở nắp ra.

“Lại là canh cá lóc?” Kiều Sanh nhíu mày.

“Đương nhiên rồi, ăn canh cá lóc mới tốt cho quá trình kéo da non!”

“Tôi ngán lắm!” Mấy bữa rày nếu không phải ăn canh xương hầm thì chính là canh cá lóc, cho dù đó có là món do mấy đầu bếp nổi tiếng làm, nhưng đồ ăn có ngon tới cỡ nào, ăn nhiều lần cũng ngán.

“Cũng hết cách rồi, vết thương ở chân của cậu rất sâu, nếu không điều dưỡng cho tốt sẽ để lại sẹo!”

“Vậy thì thế nào? Tôi cũng không phải phụ nữ!”

“Là đàn ông thì mặc kệ à? Cái Logic đó của cậu là sao chứ?” Liên Mặc Sinh múc ra một chén canh cá, đưa tới cho Kiều Sanh.

“Tôi không ăn!” Kiều Sanh nhìn chén canh cá trong vắt ấy, mày lại nhíu chặt hơn.

“Vậy để tôi dứt cậu ăn!”

Liên Mặc Sinh lấy muỗng bạc múc một muỗng canh đưa tới bên miệng cho Kiều Sanh.

Kiều Sanh nheo mắt lại, “Cậu xem tôi là trẻ con à?”

Liên Mặc Sinh nhướn mày, cười xấu xa: “Sao lại thế chứ? Tôi xem cậu như vợ tôi mà!”

“VẬY Ờ?” Kiều Sanh cũng cười, cười vô cùng mỉa mai hoặc. Y tựa vào đầu giường nhìn người nọ: “VẬY CẬU CÓ MUỐN ‘NGƯỜI VỢ’ NÀY HẦU HẠ CẬU THẾ NÀO KHÔNG...”

Chú thích:

(*) Khai Thang Thủ: Biệt hiệu của sát thủ, hiểu nôm na là Tay Mổ Bụng (chú ý, tay không phải là chỉ cánh tay :D)

62. Chương 62

.

P/s: Nay có beta mới phụ Hà, thấy tiến độ edit nhanh hơn hẳn. Thiệt là yêu cô Phương Hạnh quá đi mà :”>

.

Nụ cười của Kiều Sanh khiến sau lưng Liên Mặc Sinh ứa mồ hôi lạnh, trên trán cũng rịn mồ hôi.

“TÔI HẦU HẠ CẬU SẼ TỐT HƠN!”

“Hử? VỢ HẦU HẠ CHO CHỒNG KHÔNG PHẢI LÀ CHUYỆN THIÊN KINH ĐỊA NGHĨA SAO?”

Liên Mặc Sinh lau mồ hôi trên trán, cười gượng.

Kiều Sanh nắm cầm cậu ta, kéo mặt đối phương tới trước mặt mình, nheo mắt lại: “HAY LÀ, CẬU MUỐN LÀM PHÍA DƯỚI, ĐỂ TÔI ‘HẦU HẠ’ CHO MỘT CHÚT?”

Mặt hai người ở gần sát nhau, Liên Mặc Sinh cũng thấy rõ nụ cười mang hàm ý xa lạ trong mắt Kiều Sanh.

Liên Mặc Sinh nhú mào, không lẽ cậu ta nói thật.

Lần này đúng là đùa quá trớn rồi...

Khi này Liên Mặc Sinh nói vậy chỉ là muốn nhân cơ hội trên Kiều Sanh chút thôi, cậu ta không ngờ rằng trộm gà không thành còn làm mất cả nắm gạo.

Cậu ta có thể chấp nhận mọi yêu cầu của Kiều Sanh, trừ việc làm Bottom...

Kiều Sanh hôn lên môi Liên Mặc Sinh một cái.

Đây là lần đầu tiên Kiều Sanh chủ động như vậy nhưng lại khiến Liên Mặc Sinh hốt hoảng.

Kiều Sanh ôm Liên Mặc Sinh, tay phải vuốt ve hông cậu ta, rồi vuốt xuống dần.

Nơi cấm kỵ bị vuốt ve khiến khóe mắt Liên Mặc Sinh giật giật mấy cái, lập tức giữ tay y lại.

Kiều Sanh cười nói: “SAO VẬY? KHÔNG MUỐN?”

“Còn phải hỏi?”

“Tại sao chứ?”

Nguyên nhân này không cần phải giải thích thêm, đương nhiên là Liên Mặc Sinh sẽ không thỏa hiệp. Kiều Sanh như hạ quyết tâm, nhìn cậu ta bằng ánh mắt nghiền ngẫm rồi từ từ cởi cúc áo bệnh nhân của mình ra...

Trong thoáng chốc, Liên Mặc Sinh đen mặt.

Vào lúc này, cửa phòng bệnh mở ra, một y tá đi tới.

“KIỀU TIÊN SINH, TỐI GIỜ THAY BĂNG...”

Còn chưa nói hết câu, y tá đã bị tình cảnh trước mắt làm cứng người...

Khi đó cả người Liên Mặc Sinh đang đè lên người Kiều Sanh, gối trái gập lại, như đang muốn bò lên giường, một bàn tay còn đang kìm cổ tay phải của y, kéo lên đầu giường, vạt áo Kiều Sanh hơi vén lên, cúc áo cũng đã cởi hết một nửa...

“Ngại quá, đã quấy rầy hai người rồi, tôi chưa nhìn thấy gì cả!” Ngây ra chừng ba giây, y tá xấu hổ, lui ra ngoài.

Cửa phòng bệnh đóng lại.

Kiều Sanh và Liên Mặc Sinh: “...”

Hai người im lặng một hồi, Kiều Sanh mới làm tiếp chuyện ban nãy vừa bị quấy rầy.

Y cởi nốt chiếc cúc cuối cùng.

Nhìn đôi ngực trắng nõn của y, khoe môi Liên Mặc Sinh hơi cong lên, cười tà: Thật muốn đè tôi sao? Đâu có dễ dàng như vậy...

Trong khoảng thời gian qua, ở trước mặt Kiều Sanh cậu như một con chó thật to đã trải qua huấn luyện, đơn giản là vì cậu ta càng nghe lời thì càng dễ ôm Kiều Sanh lên giường. Tính tình của Kiều Sanh là ăn mềm không ăn cứng, Liên Mặc Sinh nhìn thấu điểm này, cho nên mới thu đi móng vuốt của mình, vờ như ngoan ngoãn. Cũng chính vì như vậy, thời gian qua cậu ta đã ‘ăn’ Kiều Sanh từ trong ra ngoài hết mấy lần.

Tuy nhiên, có ngoan ngoãn đi nữa cũng phải có giới hạn.

Kiều Sanh cởi quần áo của mình xong, lại chủ động cởi quần áo Liên Mặc Sinh.

Chiếc áo thun bị vén lên, vòng eo hơi gầy của Liên Mặc Sinh lộ ra. Kiều Sanh đưa tay vuốt ve ‘mấy khối gạch vụn’ rắn chắc trên bụng cậu ta, vuốt lên trên ngực...

Tay Kiều Sanh hơi lạnh, xúc cảm rõ ràng, ánh mắt Liên Mặc Sinh trở nên u ám, ý cười trong mắt cũng ngày càng sâu thêm.

Khá lắm, để xem là ai đè ai...

Liên Mặc Sinh bò lên giường, hai tay chống hai bên Kiều Sanh, từ trên cao nhìn xuống.

Áo của Liên Mặc Sinh bị Kiều Sanh kéo tới ngực, cậu ta rướn người lên cởi áo ra.

Nửa thân trên của Liên Mặc Sinh theo động tác cởi áo mà đang rộng, thân thể cường tráng mà cân đối, rắn chắc, đường cong mê người, không kém người mẫu là bao nhiêu.

Kiều Sanh nắm lấy eo cậu ta.

Liên Mặc Sinh tiện tay quăng cái áo sang một bên.

Kiều Sanh lại cởi bỏ dây lưng của người nọ, kéo khóa, tuột chiếc quần bò của cậu ta xuống, lộ ra chữ CK trên quần lót.

Kiều Sanh kéo quần lót cậu ta ra, đưa ngón tay vào thăm dò...

Liên Mặc Sinh có phản ứng.

“Thật là nhanh quá nha!” Kiều Sanh nói.

“Đương nhiên rồi!” Liên Mặc Sinh cười tà, cúi người, nói khẽ vào tai y: “Chỉ cần nhìn thấy cậu, bất kể cậu có cởi quần áo hay không, tôi đều sẽ cương lên!”

Giọng của cậu ta rất trầm, lời thốt ra cũng có chút hạ lưu, tuyệt không tương xứng với vẻ ngoài tuấn tú của mình và ánh mắt kia như đang hận không thể nuốt ngay Kiều Sanh vào bụng.

Không giả vờ ngoan ngoãn nữa sao?

Trong mắt Kiều Sanh thoáng hiện vẻ trào phúng. Y ngồi dậy, cẩn nhẹ vào thứ lồi lên trước ngực Liên Mặc Sinh.

Đó giờ Liên Mặc Sinh chưa từng bị ai chạm vào nơi này, thân thể cậu ta khẽ run lên một cái.

Cảm giác tê tê dai dai kéo tới như bị một luồng điện đánh trúng.

Phía dưới của Liên Mặc Sinh lại càng trường dữ dội hơn...

Kiều Sanh ôm eo cậu ta, xoay người một cái, Liên Mặc Sinh lập tức bị đè xuống dưới.

Kiều Sanh giữ chặt cổ tay đối phương, kéo sang hai phía.

“Cậu muốn đè tôi tới vậy sao?” Liên Mặc Sinh không hề bối rối, mà cười híp mắt, nhìn Kiều Sanh.

“Đương nhiên!” Kiều Sanh mỉm cười, “Nếu cậu đã không muốn cho ‘người vợ’ như tôi hầu hạ ‘người chồng’, vậy thì làm ngược lại đi, để tôi vào vai ‘người chồng’ đó cho!”

Liên Mặc Sinh nhú này, “Đây chẳng qua là nói đùa mà thôi!”

“Nhưng tôi lại cho là thật!”

“...”

“Tôi chưa từng đè một gã đàn ông nào cả, hôm nay phải thử với cậu một lần mới được!”

“Tin tôi đi, cậu sẽ không thích cái cảm giác đó đâu!”

“Tại sao?”

Liên Mặc Sinh nói xong thì xoay người, vị trí của hai người lập tức đổi lại, Liên Mặc Sinh lại đè Kiều Sanh xuống thêm lần nữa.

“Bởi vì tôi sẽ khiến cậu thích tới nỗi chỉ muốn nằm dưới mãi mãi...”

“Hử? Giọng điệu ghê gớm thật!”

“Khả năng của tôi không phải là cậu đã được thưởng thức nhiều lần rồi sao? Vẫn còn nghi ngờ à?” Liên Mặc Sinh cúi đầu, vùi vào cổ Kiều Sanh, đôi môi cực nóng chạm vào cái cổ thon thon.

“Chỉ nhiều đó thôi à? Cũng không phải tài giỏi cho lắm!” Kiều Sanh giễu cợt.

Ý cười trong mắt Liên Mặc Sinh nhạt dần.

Cậu ta vẫn luôn rất tự tin về mặt đó của mình, dù biết Kiều Sanh cố ý nói như vậy, nhưng cậu ta vẫn thấy ấm ức.

Liên Mặc Sinh không nói gì nữa, tiếp tục hôn Kiều Sanh, hôn từ cổ xuống ngực, đi tới đâu để lại dấu hôn tới đó như muốn phát tiết tâm trạng của mình.

Cậu ta muốn chứng minh năng lực của mình với Kiều Sanh...

Những nụ hôn thô bạo đó làm Kiều Sanh khó chịu. Lúc trước Liên Mặc Sinh luôn rất dịu dàng, giờ lại như con sói con ngoan độc, xem ra đã bị kích thích không nhẹ rồi.

Kiều Sanh cau mày: “Tôi nói rồi, tôi không thích bị người khác khống chế!”

Liên Mặc Sinh vờ như không nghe thấy.

Kiều Sanh không vui, đánh cho Liên Mặc Sinh một quyền vào bụng, nhưng lại bị cậu ta đón được.

Liên Mặc Sinh kéo tay y lên đầu giường, “Cưng à, hiện giờ là do tôi quyết định!”

Kiều Sanh nhú mày: “Cậu định chơi trò cưỡng ép?”

Liên Mặc Sinh cười xấu xa, “Tôi chỉ muốn cho cậu cảm nhận sự mạnh mẽ của tôi thôi!”

Kiều Sanh lạnh lùng nói: “Buông ra, nếu không tôi sẽ khiến cả đời cậu về sau mãi mãi không ‘mạnh mẽ’ được nữa!”

Liên Mặc Sinh cắn nhẹ lên vành tai y, đầu lưỡi luồn vào tai trong, “Cưng à, cưng mê người như vậy sẽ chỉ khiến tôi ngày càng mạnh mẽ hơn thôi!”

Nói xong còn thổi nhẹ vào tai Kiều Sanh một cái.

Đó là vùng mẫn cảm của y...

Kiều Sanh nheo mắt lại, Liên Mặc Sinh khiến y thật nhột...

Y cũng có phản ứng.

Liên Mặc Sinh cảm nhận được thân thể Kiều Sanh xảy ra biến hóa, cậu ta cẩn thận tránh cái chân bị thương của y, tuột quần y ra.

Kiều Sanh không hề phản kháng, mà miễn cưỡng nhìn người nọ.

Liên Mặc Sinh nâng cái chân không bị thương của y lên, đặt bên khuỷu tay, rồi đề về trước.

Liên Mặc Sinh cố tình kéo hai chân y ra, để nơi đó hiện ra trước mắt mình. Cậu ta nhìn chăm chăm vào chỗ đó, ánh mắt nóng rực.

Quần của Liên Mặc Sinh bị tuột đến đùi, vải quần siết chặt hai đùi cậu ta, không thấy một khe nào hở. Đường cong khiêu gợi sau lưng cậu ta khiến kẻ khác phải gào lên, mông cậu ta thật vểnh, thật đẹp.

Tiếc là Kiều Sanh không thể nào nhìn thấy.

Liên Mặc Sinh cúi người.

Nửa thân dưới của hai người chạm vào nhau, sắp tiến hành quá trình kết hợp cuối cùng.

Cảm nhận được thứ nóng rực của Liên Mặc Sinh đang quanh quẩn bên ngoài, Kiều Sanh cũng không gấp mà thản nhiên nói: “Cậu quên chuyện lần trước ăn một phát súng của tôi thế nào rồi à?”

“Dĩ nhiên là nhớ!” Liên Mặc Sinh mỉm cười: “Tuy nhiên, lần trước là cậu bắn tôi, còn lần này là tôi ‘bắn’ cậu...”

Cậu ta nói chuyện tuy rất thô bỉ, nhưng nụ cười lại tỏa sáng như ánh mặt trời.

Biểu cảm của Kiều Sanh rất thản nhiên. Trong lúc Liên Mặc Sinh không chú ý, y luồn tay phải xuống dưới gối.

Từ lúc nằm viện tới giờ dưới gối y lúc nào cũng có một khẩu súng để phòng tình huống nguy cấp, giờ đúng là lúc phát huy tác dụng rồi.

Liên Mặc Sinh rất quá đáng, không chỉ ép buộc y mà còn dám ăn nói như vậy. Y phải cho con chó săn bé bỏng này một viên đạn, dạy cho nó một bài học mới được.

Ngay lúc này, cửa lại mở ra.

Hai người cùng quay đầu nhìn ra cửa, người ngoài cửa là Kiều Tử Việt.

Vào lúc ấy, Liên Mặc Sinh cũng đã đắm vào trong cơ thể Kiều Sanh...

63. Chương 63

.

Kiều Tử Việt đứng đơ tại chỗ, anh ta đã bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh ngạc không nói thành lời.

Từ ngày Kiều Sanh nằm viện tới giờ, anh ta không hề tới thăm y, cũng cố để bản thân không chú ý tới chuyện này.

Nhưng anh ta lại làm không được.

Mỗi ngày, mở TV lên, đập vào mắt anh ta chính là tin tức oanh động và tất cả đều là tin về Kiều Sanh. Các tờ báo, tạp chí, báo mạng, thậm chí chủ đề tám nhảm gần đây trong công ty đều là chuyện về y, dường như đi đâu cũng nghe thấy chuyện của y. Kiều Tử Việt cảm thấy rất bức bối, cho nên dạo này dù anh ta có ở cùng với bất kỳ người nào mình bao nuôi, anh ta cũng không thấy chút hứng thú nào.

Do dự rất lâu, cuối cùng anh ta cũng quyết định đến xem Kiều Sanh một lát.

Nhưng có thể nào anh ta cũng không ngờ là vừa mở cửa phòng bệnh ra, anh ta lại nhìn thấy cảnh này.

Gã đó rõ ràng là tên bảo tiêu mà Kiều Sanh mời về, giờ lại đang đề lên người Kiều Sanh và chỗ mà anh ta đứng lại đúng là chỗ có thể thấy rõ nơi đang kết hợp chặt chẽ giữa hai người họ...

Chờ đến khi phục hồi tinh thần lại, mặt Kiều Tử Việt xanh mét.

Rõ ràng là khi đó anh ta đã mở cửa ra, vậy mà thằng nhãi con không biết liêm sỉ ấy vẫn dăm vào cơ thể Kiều Sanh và anh ta đã nhìn thấy hết cả quá trình.

Thấy hết toàn bộ...

Thằng nhãi con đó rõ ràng là cố ý.

Kiều Tử Việt đóng cửa lại, nhìn Kiều Sanh và Liên Mặc Sinh đang ở trên giường, cơn giận của anh ta không cách nào kiềm nén được.

“Hai người đang làm cái gì?”

Kiều Sanh nhú mày, vừa rồi y định bắn cho Liên Mặc Sinh một phát súng, nhưng tự nhiên Kiều Tử Việt xuất hiện làm y không kịp ra tay. Đã thế y còn bị xâm phạm, hơn nữa rõ ràng là Liên Mặc Sinh cố tình để Kiều Tử Việt nhìn thấy.

Y tức giận.

“Chúng tôi đang làm gì, chẳng lẽ Kiều đại thiếu gia anh không nhìn thấy?”

Chuyện tốt bị quấy rầy, Liên Mặc Sinh vô cùng bức tức, trả lời không hề khách khí. Không chỉ dừng lại ở đó, Liên Mặc Sinh còn ưỡn thẳng eo ngay trước mặt Kiều Tử Việt.

Không có tiền hí mà bị xâm nhập đúng là không phải dễ chịu gì. Động tác của Liên Mặc Sinh lại rất nhanh, Kiều Sanh nhìn không được hô ra tiếng.

Kiều Tử Việt nắm chặt tay, cổ dẫn xuống xúc động muốn đánh người, quát: “Chân bị thương còn chưa chịu an phận, ban ngày ban mặt mà làm ra chuyện xằng bậy ngay trong bệnh viện, cậu đói khát tới mức này à? Không bị đàn ông đè cậu không chịu được sao?”

Ngay từ đầu anh ta đã biết thằng bảo tiêu mà Kiều Sanh mời về này không phải là bảo tiêu gì, mà là trai bao. Anh ta chỉ không ngờ là Kiều Sanh lại là người bị đè, điều này khiến cho anh ta không thể nào chấp nhận nổi.

Ánh mắt Kiều Sanh lạnh xuống hoàn toàn.

Hành động của Liên Mặc Sinh rất càn rỡ, còn Kiều Tử Việt cứ lải nhải khiến y cảm thấy quá ồn ào.

Y nổi giận.

Móc khẩu súng dưới gối ra, Kiều Sanh không thèm nhìn mà bắn về phía Liên Mặc Sinh. Lúc y vừa ra tay, Liên Mặc Sinh đã cảnh giác, quay đầu tránh thoát.

Viên đạn sượt ngang qua mặt Liên Mặc Sinh, cậu ta cảm thấy trên mặt mình vừa nóng vừa đau đớn.

Mắt Kiều Sanh đầy sát khí, ánh mắt không có chút độ ấm nào, giống như con báo con bị chọc giận, không còn cái vẻ lười biếng như trước đây.

Chất lỏng ấm áp chảy xuống mặt mình, Liên Mặc Sinh đưa tay sờ, lòng bàn tay đỏ tươi, tất cả đều là máu.

Bị thương...

Cuối cùng Liên Mặc Sinh cũng tỉnh táo lại, bắt đầu lo lắng.

Tình huống không tốt lắm.

Đường như mình đã đùa quá trớn rồi...

Liên Mặc Sinh rút thứ nọ ra khỏi người Kiều Sanh, kéo quần lên, trong thoáng chốc không biết phải kết thúc thế nào.

“Ồ, tôi...” Mới vừa mở miệng, Kiều Sanh lại bắn phát súng thứ hai về phía cậu ta.

Liên Mặc Sinh vội vàng lăn xuống giường, may mắn tránh thoát viên đạn đó.

Khẩu súng mà Kiều Sanh dùng là Desert Eagle nổi tiếng thế giới, lực sát thương rất mạnh. Là một sát thủ, Liên Mặc Sinh rất rõ điểm này, nếu như thật sự bị bắn trúng, không chết cũng tàn phế.

Kiều Sanh bắn liên tục mấy phát súng, tuy là Liên Mặc Sinh đều tránh khỏi nhưng vẫn bị thương nhẹ. Kiều Sanh không định lấy mạng cậu ta nên không bắn vào chỗ hiểm, nhưng y cũng không muốn tha cho cậu ta dễ dàng như vậy, ít nhất phải cho cái tên liều lĩnh này chịu chút đau đớn mới được.

Dùng hết tám viên đạn, Kiều Sanh buông súng xuống, Liên Mặc Sinh cũng tựa vào tường thở hổn hển.

Nửa người trên của cậu ta bị đạn trượt ngang thương tích đủ chỗ, vết thương trên mặt hiện đang chảy máu.

Kiều Sanh lấy chăn che thân thể trần truồng của mình lại, lạnh lùng nhìn cậu ta: “Cậu bị đuối việc, có thể cút ngay bây giờ!”

Cơn giận của Kiều Sanh vượt khỏi dự tính của Kiều Tử Việt, thời gian qua thái độ của Kiều Sanh với cậu ta rất tốt, khiến cậu ta cảm thấy gió xuân phơi phới, cho nên mới quên mất bản tính bạo lực của Kiều Sanh.

“Ấy, cưng à, đừng giận...” Liên Mặc Sinh cười hề hề.

“Trong ngăn kéo của tôi vẫn còn đạn chưa dùng tới, cậu có muốn thử thêm lần nữa hay không?” Kiều Sanh cười lạnh.

Liên Mặc Sinh toát mồ hôi.

“Cút!”

Kiều Sanh chỉ ra cửa, giọng cực lạnh.

Kiều Sanh nói là làm, Liên Mặc Sinh cũng hiểu nếu mình còn tiếp tục ở lại đây, nhất định Kiều Sanh sẽ nổ súng bắn mình, nhưng cậu ta lại không cam lòng ra đi như vậy.

Liên Mặc Sinh khó xử.

Kiều Sanh cười lạnh, lấy dây đạn trong ngăn kéo ra.

Liên Mặc Sinh cười khổ một tiếng, xem ra lần này đúng là đùa quá trớn rồi.

Kiều Sanh lại giơ súng lên, nhắm ngay Liên Mặc Sinh.

“Đừng, đừng bắn, tôi đi!” Vội nhặt áo lên, mặc nhanh vào người, cậu ta lập tức đi ngay.

Mở cửa, Liên Mặc Sinh còn quay đầu lại, cười hề hề, nói: “Vết thương của tôi cũng ổn rồi, đã có thể tiếp nhận công việc. Nhưng chắc chắn gã ‘Khai thang thủ’ đó còn có thể làm phiền cậu. Cưng à, cưng phải cẩn thận một chút, chờ cưng xuất viện, tôi sẽ trở về bảo vệ cưng!” Nói xong, còn không sợ chết, quăng cho y cái hôn gió.

Kiều Sanh không hề do dự, bóp cò.

Liên Mặc Sinh cũng vừa đóng cửa lại, viên đạn liền ghim vào ván cửa.

Nhìn cảnh đó, Kiều Tử Việt há hốc mồm, dù biết Kiều Sanh không dễ chọc, nhưng anh ta lại không ngờ là y lại hung hãn tới vậy.

Nhớ tới mấy câu châm chọc ban nãy của mình, Kiều Tử Việt ứa mồ hôi lạnh.

Kinh thật...

“Có phải là anh cũng nên cút hay không?” Kiều Sanh thu súng lại, lạnh lùng nhìn người nọ.

“Ồ, cậu từ từ đừng thương, tôi không quấy rầy...”

Kiều Tử Việt trộm lau mồ hôi.

Ngoài cửa.

Liên Mặc Sinh vừa vội vàng sửa áo lại vừa thở dài một hơi. Phát súng vừa nãy của Kiều Sanh thiếu chút nữa đã bắn trúng cậu, cũng may cậu mau lẹ, kịp thời lui ra.

Xem ra là rất giận...

Chịu thôi, giờ giữ mạng là quan trọng nhất, còn về phần người tình đang nổi đóa đó để từ từ dỗ sau vậy.

Còn dỗ thế nào à? Chỉ nghĩ thôi cậu ta đã thấy đau đầu rồi...

Hậu quả của việc Kiều Sanh nổi giận lần này là trong phòng bệnh lại có thêm mấy vết đạn. Tan ca, Kiều Mộ Đình tới thăm không khỏi kỳ quái.

“Đã xảy ra chuyện gì à? Sao có nhiều vết đạn thế này?”

Kiều Sanh không đáp.

Kiều Mộ Đình lại hỏi: “Liên Mặc Sinh đâu?”

“Chết rồi!” Kiều Sanh lạnh lùng nói.

“...”

Mặt Kiều Sanh lạnh lùng, còn Kiều Mộ Đình thì không hiểu đầu đuôi gì cả. Nhưng nhìn mấy vết đạn ghê người này, đại khái thì cậu cũng hiểu là đã xảy ra chuyện gì rồi.

Hai người họ trở mặt...

Tốt lắm!

Kiều Mộ Đình cong khóe môi lên. Dù không biết nguyên nhân là gì, nhưng cậu đang rất hài lòng với tình huống này.

“Vậy liệu cậu ta có ‘sống lại’ không?”

“Cậu nói xem?” Kiều Sanh nhìn cậu, cười lạnh rồi hỏi lại.

Kiều Mộ Đình đẩy mắt kính, lóe ra một tia sáng, nhấn mạnh: “Không đâu! Cho dù có ‘sống lại’, tôi cũng sẽ giúp anh nã thêm mấy phát, đuổi cậu ta về địa ngục...”

“Rất tốt!”

Vào lúc này, tại sân bay X.

Ngồi ở phòng chờ bỗng nhiên Liên Mặc Sinh rung mình, hắt hơi một cái.

...

Phòng bệnh của Kiều Sanh bị y biến thành một đồng lộn xộn, phía bệnh viện cũng không biết tại sao lại ra thế này. Họ không dám hỏi nhiều, hôm sau bèn mời y sang một phòng khác.

Từ ngày chuyện mờ ám giữa Kiều Sanh và Liên Mặc Sinh bị một y tá nhìn thấy, chuyện Kiều Sanh là gay và có một bạn tình đẹp trai điên cuồng lập tức truyền khắp bệnh viện, khiến mấy nữ bác sĩ, y tá bị y làm cho thần hồn điên đảo phải vỡ mộng. Dĩ nhiên đó cũng chỉ là tạm thời, trời sinh phụ nữ có tính tò mò, sau khi tiếp nhận sự thật, các cô bắt đầu thấy vô cùng hứng thú với người yêu của Kiều Sanh. Và do không rõ tình hình, mục tiêu của bọn họ đã tập trung trên người Kiều Mộ Đình – một thanh niên anh tuấn, phong độ.

Vì thế, mỗi ngày đều có một vài tin tức nho nhỏ truyền ra từ phòng bệnh Kiều Sanh.

Mấy tay nhà báo luôn chờ đợi ngoài bệnh viện rất thính mũi, tuy là bệnh viện đã phong tỏa tin tức nhưng không biết là bọn họ dùng cách nào mà moi được một vài tin. Thế là khắp nơi lại chuyển từ đề tài Kiều Sanh gặp nạn sang tính hướng của y và cả người bạn trai thần bí có ngoại hình xuất sắc giống y...

64. Chương 64

Từ khi Liên Mặc Sinh rời khỏi, cuộc sống ở bệnh viện của Kiều Sanh trở nên bình lặng rất nhiều. Vết thương của y đang dần khép lại, y cũng đã có thể tự đi lại được, nhưng để khỏi hẳn thì phải cần thêm một thời gian nữa do vết thương bị ngâm trong nước, tốc độ khép lại rất chậm.

Cũng may là đạo này công ty không nhiều việc lắm, mỗi ngày hễ rảnh là Kiều Mộ Đình lại tới bệnh viện, làm bảo tiêu chuyên trách cho Kiều Sanh.

Mấy ngày qua, mí mắt của Kiều Sanh cứ giật liên tục.

Trong lòng y luôn cảm thấy bất an, cứ như sắp có chuyện gì đó xảy ra. Trực giác y rất linh mãnh, nhất là những chuyện có liên quan tới an nguy của chính mình, có lẽ đó là bản năng tự vệ của muôn loài.

Y định hai ngày nữa sẽ xuất viện, bệnh viện khiến y cảm thấy không an toàn.

Hôm nay là chủ nhật, mới sáng sớm Kiều Mộ Đình đã tới, chủ yếu là chăm sóc cho Kiều Sanh.

Bước vào phòng bệnh, Kiều Mộ Đình nhíu mày.

Thời tiết rất đẹp, bên ngoài ánh mặt trời sáng chói nhưng trong phòng lại đóng chặt cửa sổ, ngay cả bức màn cũng kéo xuống, cảm giác thật u buồn.

Kiều Mộ Đình đi tới bên cửa sổ, đưa tay kéo màn ra.

Ánh sáng rực rỡ chiếu vào, cả gian phòng trở nên sáng hẳn.

“Đừng vén màn ra, mau kéo lại đi!” Kiều Sanh nhíu mày.

“Tại sao? Hôm nay thời tiết tốt, anh cứ ở trong phòng bệnh mãi thế này cũng không tốt cho vết thương!”

“Ai cần cậu lo, mau kéo lại đi!”

“Rốt cuộc là sao vậy? Anh cứ thần thần bí bí!” Kiều Mộ Đình đành phải kéo màn lại.

“Mấy ngày nay tôi có cảm giác như có ai đó đang nhìn mình!”

Kiều Mộ Đình cười khê, “Anh lại suy nghĩ lung tung rồi, bệnh viện này được bảo vệ rất khá, có khi nào là do anh bị ám ảnh hay không?”

Kiều Sanh nói: “Không phải, là trực giác mách bảo tôi như thế, trực giác của tôi rất linh!”

Nụ cười trên mặt Kiều Mộ Đình tắt dần, cậu cũng nghiêm túc lại: “Anh nghĩ là anh bị theo dõi?”

Kiều Sanh chần chờ một chút: “Có thể lắm! Hai ngày trước tôi kiểm tra rồi, trong phòng không có gắn camera theo dõi hay máy nghe lén gì hết!”

Kiều Mộ Đình trầm tư một hồi, nhìn về phía cửa sổ: “Cho nên anh kéo màn lại?”

Kiều Sanh gật đầu: “Tôi sợ bị đánh lén!”

Kiều Mộ Đình không nói gì mà đi tới trước cửa sổ, vén màn lên quan sát. Phòng bệnh của Kiều Sanh ở ngay tầng cao nhất của bệnh viện, xung quanh ngoài mấy toà nhà lớn ra thì không còn chỗ nào cao hơn chỗ này nữa, tầm nhìn cũng rất rộng.

Đúng là rất dễ bị mấy tay súng bắn tĩa thừa cơ...

Sắc mặt Kiều Mộ Đình trầm xuống.

“Đừng lo, hai ngày nữa xuất viện rồi, ở Kiều gia có rất nhiều thuộc hạ canh gác, sẽ an toàn hơn nhiều!”

“Ừ!”

Chiều hôm đó, Đỗ Nhất Sam và Đằng Mộc cũng tới.

Tuy là bận việc nhưng Kiều Sanh vẫn luôn kiên trì học bắn súng và các thể võ giáp đấu. Y nằm viện, thì thoảng Đỗ Nhất Sam và Đằng Mộc sẽ tới thăm y.

“Vết thương thế nào rồi?” Vừa vào phòng bệnh, Đỗ Nhất Sam đã hỏi ngay tình trạng vết thương của Kiều Sanh.

“Cũng không đến nỗi!” Kiều Sanh cười nói.

“Khi nào thì xuất viện?”

“Hai ngày nữa, tới lúc đó sẽ về Kiều gia tịnh dưỡng!”

“Tốt lắm!” Người luôn nghiêm túc như Đằng Mộc cũng nở nụ cười.

“Đúng vậy!” Người luôn thích đùa giỡn như Đỗ Nhất Sam cũng tiếp lời, “Mấy ngày cậu đi vắng, tôi và Đằng Mộc chán muốn chết!”

Kiều Sanh cười cười, “Dạo này Lang vương sao rồi?”

Đỗ Nhất Sam nói: “Vẫn như thế, nhưng tính cách không còn quật cường như trước. Cho đồ nó sẽ ăn, không còn tuyệt thực nữa!”

“Khá lắm! Chờ tôi khỏi hẳn lại tiếp tục thuần phục nó!”

Ánh mắt của y khiến Đỗ Nhất Sam rung mình một cái.

Cách thuần hóa Lang vương của Kiều Sanh rất bạo lực, y luôn lấy roi quất nó. Lang vương rất cứng đầu, có thể nào cũng không chịu khuất phục. Kiều Sanh không hề nương tay, lần nào cũng chờ vết thương nó lành rồi lại quất cho người nó đầy thương tích.

Kiều Mộ Đình ngồi một bên gọt táo, đưa tới cho Kiều Sanh.

Kiều Sanh cầm lấy quả táo, còn chưa kịp ăn thì một viên đạn đột nhiên xuyên qua lớp kính cửa sổ, bắn ngay vào vết cắt trên quả táo chia nó ra thành nhiều mảnh, rồi nằm im trong vách tường ở đối diện.

Tất cả mọi người ngáy ra.

Kiều Sanh nhanh chóng có phản ứng, lộn một vòng như cá chép, nằm im dưới giường.

Những người khác cũng nằm úp xuống sàn nhà.

Ngay sau đó lại là một loạt đạn bắn vào, có một viên bắn vỡ bình thủy trên đầu giường, nước nóng và mảnh vỡ thủy tinh văng ra khắp nơi. Kiều Sanh vốn nằm ngay dưới đầu tủ, y định tránh ra, nhưng cơn đau ở chân lại khiến y không thể nhúc nhích.

Nước nóng đổ xuống, Kiều Sanh nghiêng đầu, theo bản năng đưa tay lên đỡ.

Vào lúc này, Kiều Mộ Đình lại nhào lên người y, nước nóng và mảnh vỡ đều rơi hết lên lưng Kiều Mộ Đình.

Lại thêm mấy phát súng nữa, cuối cùng trong phòng cũng yên tĩnh lại.

Kiều Mộ Đình tránh khỏi người Kiều Sanh, Đỗ Nhất Sam và Đằng Mộc cũng đứng dậy.

Vừa rồi lúc Kiều Sanh lăn xuống giường vết thương ở chân y bị nứt ra, đau tới nỗi y không gượng dậy nổi, bông băng cũng đổ dần.

“Mau gọi bác sĩ!” Kiều Mộ Đình nhíu mày.

“Lưng cậu vừa bị nước nóng đổ trúng, có bị thương không?” Kiều Sanh lo cho tình trạng của cậu.

“Tôi mặc đồ rất dày, không sao đâu!”

“VẬY là tốt rồi!” Kiều Sanh nhìn về phía Đằng Mộc và Đỗ Nhất Sam, “Còn hai người sao rồi?”

“Đều không bị thương!”

Lúc này Kiều Sanh mới thở phào một hơi.

Phòng bệnh bị bắn thành tan hoang, mấy người Kiều Sanh vội vàng dời sang nơi khác, phía bệnh viện cũng hoảng sợ, nhanh chóng báo cảnh sát.

Cảnh sát tới nơi khẩn cấp phong tỏa hiện trường.

Vết thương của Kiều Sanh bị vỡ ra khá nghiêm trọng, đành phải khâu lại lần nữa. Sau lưng Kiều Mộ Đình cũng bị bỏng một chút, cũng đã được y tá thoa thuốc.

Nhận được tin, Kiều Mạc Nhiên lập tức chạy tới bệnh viện, mắng cho viện trưởng một trận, còn định đón Kiều Sanh về nhà.

Kiều Sanh không đồng ý.

Kiều Mạc Nhiên kinh ngạc, nói: “Ồ bệnh viện không an toàn!”

Kiều Sanh đáp: “Vết thương của con còn rất nghiêm trọng, chờ hai ngày nữa rồi tính!”

“Đúng đó ba, A Sanh bị thương nặng như vậy, mà điều kiện ở nhà lại kém hơn bệnh viện, lỡ như có sơ suất trở thành tàn phế thì không hay lắm!” Kiều Uất Lệ ở một bên nói chen vào, trong mắt cô ta là vẻ vui sướng khi y gặp họa. Từ lúc Kiều Sanh nằm viện tới giờ cô ta chỉ tới thăm hai lần, chẳng qua là tới bỏ đá xuống giếng, ước gì Kiều Sanh chết cho khuất mắt.

Kiều Sanh hoàn toàn coi thường ánh mắt khiêu khích của cô ta, trước giờ y không hề muốn đôi co với những người ngu xuẩn.

Như suy nghĩ gì đó, Kiều Mộ Đình liếc Kiều Sanh một cái, cũng lên tiếng: “Con cũng thấy A Sanh nên ở lại bệnh viện thì tốt hơn!”

Kiều Tử Việt im lặng, đến khi nhìn thấy vẻ mặt nhợt nhạt vì mất máu của Kiều Sanh, ánh mắt anh ta trầm hẳn.

Kiều Mạc Nhiên vốn đang do dự, nhưng thấy bọn họ kiên trì như thế ông ta cũng đành chịu.

Kiều Sanh lập tức dời sang phòng bệnh khác. Ngoài cửa sổ phòng bệnh mới không có một tòa nhà nào, là góc chết không thể đánh lén. Kiều thị có cổ phần ở bệnh viện này, viện trưởng không dám không nghe theo yêu cầu của Kiều Mạc Nhiên, rất là ân cần đối kính cửa sổ thành kính chống đạn.

Xử lý xong mọi việc, Kiều Mạc Nhiên trở về.

Đỗ Nhất Sam và Đằng Mộc ở lại.

Ngồi trên giường ở phòng bệnh mới, mắt Kiều Sanh lạnh hẳn.

Kiều Mộ Đình chần chờ một hồi mới hỏi: “A Sanh, chẳng lẽ anh ở lại bệnh viện là muốn...”

Kiều Sanh cười lạnh: “Đúng vậy, tôi muốn tên sát thủ từng năm lần bảy lượt ám sát tôi tự mình dâng tới cửa!”

“Chuyện này quá mạo hiểm!” Kiều Mộ Đình không đồng ý.

“Tôi không thích cái cảm giác ngồi chờ chết!”

“Nhưng vết thương của anh...” Kiều Mộ Đình nhìn chân phải được quấn băng kín mít của Kiều Sanh bằng ánh mắt lo lắng.

“Một vết thương nho nhỏ đó có thấm vào đâu, giờ tôi chỉ muốn tiến thẳng khốn kia xuống địa ngục!”

“VẬY được rồi!”

Kiều Sanh gạt đầu, nhìn về phía Đỗ Nhất Sam cùng Đàng Mộc, nghiêm túc nói: “Xin lỗi vì đã kéo hai người vào vụ này, nhưng lần này tôi thật sự cần hai người giúp đỡ!”

Đỗ Nhất Sam và Đàng Mộc liếc nhau một cái, cùng đáp: “Được!”

Nghe được câu trả lời như ý mình, Kiêu Sanh nở nụ cười lạnh lùng, không có chút độ ấm, giống như quỷ Satan.

Mãi cho tới chạng vạng, Đỗ Nhất Sam và Đàng Mộc mới trở về, cứ như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Đêm đó, Kiêu Mộ Đình ở lại canh giữ bên cạnh Kiêu Sanh.

Tin Kiêu Sanh bị tập kích lần nữa lại bị giới truyền thông đưa tin điên cuồng, giờ thậm chí y còn nổi hơn cả mấy minh tinh đẳng cấp Thiên vương, Thiên hậu.

Tuy nhiên, mấy ngày sau đó rất yên ổn, không xảy ra chuyện gì nữa, thành ra phía bệnh viện vốn đang hoảng sợ cũng dần dần thả lỏng cảnh giác.

Lúc này, dây thần kinh trong đầu Kiêu Sanh và Kiêu Mộ Đình ngày càng căng chặt, hai người đang chờ đợi từng giây từng phút.

Hai người có dự cảm, tên sát thủ thần bí ấy sẽ nhanh chóng xuất hiện thôi...

65. Chương 65

Mấy ngày sau đó, trời đổ mưa đêm.

Kiều Sanh vẫn đi ngủ sớm như mọi khi. Do công ty có việc, Kiêu Mộ Đình còn ở lại tăng ca.

Cơn mưa to bất ngờ khiến nhiệt độ cả thành phố Y giảm xuống nhiều, Kiêu Sanh không mở điều hòa, tới nửa đêm y bị cái lạnh làm tỉnh giấc.

Kiều Sanh mơ mơ màng màng bật điều hòa lên.

Y ấn điều khiển nhưng điều hòa lại không chút động tĩnh gì, đèn cũng không mở sáng.

Mất điện? Kiêu Sanh nhú mày, tỉnh táo hoàn toàn.

Có ánh sáng từ ngoài hành lang theo khe cửa rọi vào.

Không có mất điện.

Nhưng mà...

Kiều Sanh lập tức ngồi dậy, gửi tin nhắn cho Kiêu Mộ Đình. Kiêu thị cách bệnh viện rất gần, chỉ vài phút thôi là đã có thể chạy tới.

Ngoài hành lang vang lên tiếng bước chân, nặng nề nhưng chậm chạp, từ xa đến gần.

Kiều Sanh lạnh lùng nheo mắt lại.

Cuối cùng cũng xuất hiện rồi sao?

Khá lắm!

Chỉnh điện thoại sang chế độ yên lặng, Kiêu Sanh chui vào trong chăn, lấy khẩu súng Desert Eagle dưới gối ra, đạn đã lên nòng sẵn sàng.

Nín thở, Kiêu Sanh lắng nghe tiếng bước chân vang lên bên ngoài.

Kiều Sanh nắm chặt khẩu Desert Eagle trong tay, đôi đồng tử vì quá hưng phấn mà co lại.

Cửa mở ra, sau đó đóng lại.

Người nọ đi tới cạnh giường bệnh.

Lách cách, âm thanh thật giòn vang lên, đó là tiếng lên đạn...

Sau đó, chiếc chăn trùm kín đầu Kiều Sanh bị gỡ ra. Vào lúc ấy, Kiều Sanh cũng đã giơ khẩu súng trong tay lên, nã hai phát về phía bóng đen đó. Đường như đối phương không ngờ được Kiều Sanh đã tỉnh, ngây ra một chút, nhưng cũng nhanh chóng phản ứng lại, vội vàng né tránh. Phát súng thứ nhất may mắn tránh khỏi, nhưng phát súng thứ hai thì không may mắn như thế, viên đạn đã ghim vào vai trái gã ta.

Nghे được tiếng rên của người nọ, Kiều Sanh lạnh lùng cong khóe môi lên.

“Cuối cùng thì mày cũng xuất hiện?”

“Mày đã tỉnh?” Đối phương che mặt, từ giọng điệu có thể nhận ra được vẻ bất ngờ của gã.

“Mày thấy thế nào?” Kiều Sanh nhú mày.

Đối phương không nói gì.

“Là ai sai mày tới?” Kiều Sanh hỏi.

“Hừ, mày cho là tao sẽ nói?” Người nọ nhin đau, nói: “Sát thủ tuyệt đối không thể để lộ tin về cố chủ, mày ở chung với Liên Mặc Sinh lâu như vậy, chẳng lẽ nó không bảo với mày sao?”

Gã ta vừa nói chuyện, vừa cẩn thận lia súng về phía Kiều Sanh.

Kiều Sanh để ý thấy, cười giễu.

Định dời đi lực chú ý của tao à?

Đâu có dễ như vậy...

“Vậy tao sẽ từ từ tra tấn mày, đến chừng nào mày chịu nói thôi!” Kiều Sanh miễn cưỡng nói một câu, rồi lại nã thêm một phát súng vào vai phải gã nọ.

Tay gã buông lỏng, khẩu súng trên tay rơi xuống giường.

“Ui...”

“Thế nào? Lực sát thương của Desert Eagle cũng khá chứ?” Kiều Sanh nhặt khẩu súng kia lên, một tay lấy hết mấy viên đạn ra, ném vào thùng rác.

“Coi như tao tính nhầm, không ngờ mày lại âm hiểm như vậy!” Người nọ cắn răng.

Kiều Sanh mỉm cười: “Cám ơn mày đã khen, chỉ cần mày nói cho tao biết là ai thuê mày đến giết tao, tao sẽ tha cho mày con đường sống!”

“Mày cho là tao sẽ tin mày?”

“Mày không còn lựa chọn nào khác!”

“...”

Ngoài cửa sổ, mưa ngày càng lớn, bầu không khí trong phòng đầy mùi máu tươi.

Trầm mặc một hồi, cuối cùng người nọ cũng lên tiếng.

“Còn chưa biết được!”

Vừa dứt lời, cửa phòng bệnh lại mở ra.

Mắt Kiều Sanh co lại, theo bản năng nhắm ngay cửa, nhưng y còn chưa kịp nổ súng, cổ tay bị đá một cái, khẩu súng trên tay y văng ra ngoài.

Người ngoài cửa tiến vào, chìa súng lên trán Kiều Sanh.

“Mày có đồng lõa?” Kiều Sanh nhú mày.

“Đương nhiên!” Gã bị bắn vào hai vai ấy cười đắc ý, “Mày cho rằng sau mấy lần ám sát thất bại, bọn tao sẽ hành động một mình? Tuy nhiên, mày đúng là khó đối phó hơn bọn tao đã nghĩ!”

“Là mày quá yếu thôi, thực lực của Khai Thang Thủ cũng chỉ có bấy nhiêu!” Kiều Sanh cười giễu.

“Mày đoán sai rồi, tao mới là Khai Thang Thủ!” Gã sát thủ chìa súng vào đầu Kiều Sanh trầm giọng nói.

“Dù sao thì mày cũng sẽ chết trên tay tao, giờ có nói gì cũng vô dụng!” Gã sát thủ bị phế hai tay ấy nhìn Kiều Sanh chăm chăm, đôi mắt hung tợn: “Thằng này đã hành hạ chúng ta lâu như vậy, không thể giết nó dễ dàng như thế, chí ít phải từ từ tra tấn nó tới chết mới được!”

“Đương nhiên!” Khai Thang Thủ cười nói, giọng điệu thật biến thái, “Tra tấn kẻ khác là thú vui của tao...”

Nói xong, gã giơ súng lên, nhắm ngay cánh tay của Kiều Sanh.

Kiều Sanh mỉm cười, “E là bọn mày không có cơ hội này!”

Khai Thang Thủ vừa định bóp cò...

Vào lúc này, cửa phòng bệnh bị đá văng ra, Kiều Mộ Đình tiến vào.

Khai Thang Thủ cả kinh, theo bản năng muốn túm cổ Kiều Sanh, bắt y làm con tin.

Dĩ nhiên là Kiều Sanh sẽ không cho gã ta cơ hội, thoải mái tránh khỏi.

Kiều Mộ Đình nã mấy phát súng về phía Khai Thang Thủ.

Khai Thang Thủ lập tức nhào tới, túm lấy gã đồng bọn che trước người mình. Mấy phát súng của Kiều Mộ Đình đều bắn vào người gã nọ, gã đồng bọn đáng thương ấy chết ngay tại chỗ.

Lăn qua phía chân giường bên này, Khai Thang Thủ chìa súng vào đầu Kiều Sanh, từ từ đứng lên, nhìn Kiều Mộ Đình bằng ánh mắt hung ác.

“Để xem súng của mày nhanh hay là của tao nhanh hơn!”

“Giết anh ta, mày lại càng không thể chạy thoát!” Kiều Mộ Đình thần nhiên đáp.

“Hừ, thật không ngờ là bọn mày lại quá nham hiểm, đã tính toán trước hết rồi!”

“Không phải tính toán trước, mà là những chuyện đang xảy ra ở đây cậu ta đều biết hết mà thôi!” Kiều Sanh quơ quơ di động trước mặt gã nọ. Vừa rồi lúc gởi xong tin nhắn, y đã gọi cho Kiều Mộ Đình, sau đó không cúp máy, cho nên những gì xảy ra ở bên này đều ‘trực tiếp’ phát sóng cho Kiều Mộ Đình. Đến nơi, Kiều Mộ Đình luôn nấp ngoài phòng bệnh, mãi cho tới khi Khai Thang Thủ định đối phó Kiều Sanh.

Nhìn di động, mặt Khai Thang Thủ trở nên cực kỳ lạnh, dường như gã ta đang phản nộ với chút mảnh khoe của y.

Mấy y tá trực ban nghe tiếng súng chạy tới thấy tình cảnh trong phòng, sợ tới mức la toáng lên, vội vàng ấn chuông báo động.

Vì thế, cả bệnh viện đều bị kinh động...

Không bao lâu sau, cảnh sát cũng chạy tới hiện trường, cửa phòng bệnh bị vây kín mít.

Kiều Mộ Đình chìa súng vào Khai Thang Thủ, Khai Thang Thủ chìa súng vào Kiều Sanh, hai bên đang ở trong trạng thái giằng co.

Mắt Khai Thang Thủ lộ ra tia hung tàn, ánh mắt cũng ngày càng lạnh.

Lúc này trông Kiều Sanh lại rất thoải mái, y khoanh tay tựa vào đầu giường, trông rất lười biếng.

Đám người hỗn loạn ở cửa bị cảnh sát sơ tán, một cảnh sát trẻ tuổi đứng ở cửa cầm loa lặp đi lặp lại lời thoại ngàn năm không có chút tác dụng nào, “Mau bỏ vũ khí xuống, anh đã bị bao vây!”

Khai Thang Thủ nhìn mấy tay cảnh sát ấy bằng ánh mắt khinh thường, “Muốn bắt tao? Không có cửa đâu, cho dù tao có chết cũng phải kéo nó theo chôn cùng!”

Dứt lời, gã ta từ từ đi tới trước mặt Kiều Sanh, nắm áo y, kéo y vào ngực mình, đồng thời hòng súng cũng chĩa vào thái dương y.

Kiều Sanh không hề giãy dụa.

Kiều Mộ Đình cũng không nổ súng. Cậu sợ làm tổn thương Kiều Sanh.

Kéo Kiều Sanh xuống giường, Khai Thang Thủ ôm y, từ từ di chuyển tới cửa.

Đám cảnh sát không thể không dẹp đường ra.

“Cậu ta vẫn còn bị thương, anh không thể đưa cậu ta đi được!” Một bác sĩ hơi gầy, mặt mày xấu xí, mang mắt kính cản trước mặt Khai Thang Thủ, giọng anh ta sợ hãi, hai chân cũng đang run lên.

“Đúng là cũng có chút trách nhiệm, nhưng tiếc là quá hèn nhát, cút ngay! Nếu không tao sẽ cho nó một súng chết tươi!” Khai Thang Thủ khó chịu, ngay cả ánh mắt nhìn người nọ cũng đầy vẻ xem thường. Vị bác sĩ tội nghiệp ấy bị hù tới mặt mày trắng bệch, hai chân như nhũn ra, ngồi bẹp dưới đất.

Lúc đi ngang qua người bác sĩ nọ, Khai Thang Thủ như sực nhớ tới chuyện gì đó, đá anh ta một cái, quát: “Mày có biết lái xe không?”

“Biết!” Bác sĩ nọ run rẩy đáp, thiếu điều muốn tè ra quần.

“Tốt lắm!” Khai Thang Thủ gật đầu, xoay người nói với đám cảnh sát đang theo sát phía sau mình, “Tao cần một chiếc xe!”

“Trong bệnh viện chỉ có xe cứu thương!” Một y tá cẩn thận đáp.

“Xe cứu thương cũng được!” Nói xong, Khai Thang Thủ lại đá cho vị bác sĩ nọ một đá, ra lệnh: “Mày lái xe!”

Vị bác sĩ ấy hoảng sợ, lắc đầu nguầy nguậy, Khai Thang Thủ lạnh lùng liếc anh ta một cái, thế là anh chàng tội nghiệp ấy bị dọa tới run lên, đành phải bắt đắc dĩ mà gật đầu.

Khai Thang Thủ kéo Kiều Sanh lên xe cứu thương.

Kiều Sanh cau mày, không nói lời nào, sắc mặt cũng hơi tái.

Vết thương vừa bắt đầu khép miệng lại vì động tác thô bạo của Khai Thang Thủ mà vỡ ra.

Rất đau.

Trong mắt Kiều Sanh đầy vẻ lo lắng.

Xe cứu thương chạy ra khỏi bệnh viện, lao thật nhanh về phía ngoại thành vắng người...

66. Chương 66

.

Chiếc xe cứu thương cứ lao nhanh vun vút, xung quanh ngày càng ít xe qua lại.

Cũng sắp đi ra ngoại thành rồi.

Khai Thang Thủ kéo túi trùm đầu ra, từ kính chiếu hậu, Kiều Sanh liếc gã ta một cái. Không ngờ Khai Thang Thủ lại trẻ tới vậy, trông cũng chạc tuổi Liên Mặc Sinh, thậm chí còn nhỏ hơn. Gã ta có gương mặt Châu Á, ngũ quan rất bình thường, không có chỗ nào là xuất sắc, nhưng nhìn tổng thể lại có cảm giác không nói thành lời, khiến người ta khó quên. Bên má trái của gã có một vết sẹo sâu mấy centimet, kéo dài tới cằm khiến gã ta nhìn có chút hung hãn.

Kiều Sanh rất bất ngờ, nếu chỉ nghe giọng, y còn tưởng rằng đó là một gã trung niên.

Khai Thang Thủ dự định cho xe chạy tới ngoại thành rồi giết Kiều Sanh và tên bác sĩ yếu đuối để trốn, nhưng chạy được một đoạn thì xe cứu thương bị trục trặc, phải dừng xe lại.

Khai Thang Thủ bảo vị bác sĩ nọ xuống kiểm tra.

Giờ mới hơn nửa đêm, ở ngoại thành không có đèn đường, trên xe cũng không có thứ gì chiếu sáng, vừa xuống xe cũng chỉ còn mỗi cái đèn xe, vốn không thể nào kiểm tra được.

Anh bác sĩ lo sợ, giải bày tình huống với Khai Thang Thủ.

Khai Thang Thủ ra lệnh cho anh ta tiếp tục nghỉ cách.

Đây rõ ràng là ép buộc, vị bác sĩ nọ bất đắc dĩ đành phải đứng ở ngoài xe.

Khai Thang Thủ nhìn đồng hồ, ngày càng mất kiên nhẫn. Giờ nơi bọn họ dừng lại cách nội thành không bao xa, nếu có người đuổi theo phía sau, vậy gã ta sẽ không chống chọi lại nổi.

Nhưng nếu cứ chờ đợi thế này, e là càng nguy hiểm, cho nên Khai Thang Thủ quyết định ra tay trước.

Gã quay đầu lại nhìn Kiều Sanh, súng trên tay gã luôn dí vào trán y, nhưng trông y lại rất thản nhiên, không hề hoảng sợ khi bị uy hiếp, bình tĩnh tới mức khiến người ta phải nghi ngờ.

Chẳng lẽ thằng này không sợ súng sẽ cóp cò sao?

Càng nghĩ Khai Thang Thủ càng thấy lạ, gã cảm thấy mình không nên do dự nữa, vì thế từ từ bóp cò.

“Định giết con tin à?” Kiều Sanh thản nhiên nói.

“...”

Khai Thang Thủ buông ngón tay ra.

Gã nheo mắt lại: “Mày không sợ?”

Kiều Sanh nhú mày: “Sao tao phải sợ?”

“Tao đang định giết mày!”

“Mày không thể!”

“Chẳng lẽ mày còn cho là những kẻ đó sẽ tới cứu mày? Nên nói mày là quá ngu hay là quá ngây thơ?” Câu trả lời chắc chắn của Kiều Sanh khiến Khai Thang Thủ cảm thấy kinh ngạc.

“Đều không phải!” Kiều Sanh thản nhiên nói.

Khai Thang Thủ nhú mày: “Ý mày là sao?”

Kiều Sanh chỉ cười, không đáp.

Nụ cười trên mặt Khai Thang Thủ biến mất, ánh mắt dần trở nên tàn ác.

Ngón tay gã lại đặt trở lên cò súng lần nữa.

Chỉ cần bóp nhẹ một cái, đầu của Kiều Sanh sẽ bị bắn thủng.

Vào lúc này.

“Tiêu rồi, xe cháy rồi!”

Tiếng hét to của vị bác sĩ nọ khiến Khai Thang Thủ dừng động tác, quay đầu lại nhìn.

Bên ngoài xe, lửa đang cháy hừng hực.

Khai Thang Thủ đành phải kéo Kiều Sanh xuống xe.

Vị bác sĩ nọ đứng trước xe, nhìn chiếc xe bị ngọn lửa bao trùm, khóc không ra nước mắt, “Tiêu rồi, đây là xe cứu thương, sao tôi thường nổi đây!”

Khai Thang Thủ vốn cảm thấy buồn cười, những gã ngay lập tức cảm thấy có gì đó không ổn.

Xe vừa ra khỏi nội thành đã gặp sự cố, lúc này gã vừa định giết Kiều Sanh thì động cơ lại cháy...

Sao lại có chuyện trùng hợp như vậy chứ?

Còn cả câu trả lời huyền bí của Kiều Sanh khi này...

Có gian trá.

Sắc mặt Khai Thang Thủ trầm xuống, làm sát thủ nhiều năm như vậy, đây là lần đầu gã đụng phải tình huống khó giải quyết thế này. Trực giác báo cho gã biết, gã không nên ở lại đây lâu.

Kiều Sanh bị ngã trên đất, Khai Thang Thủ chìa súng vào y.

Vị bác sĩ nọ sợ tới ngã bẹp xuống đất, run rẩy hỏi: “Anh, anh muốn làm gì?”

Khai Thang Thủ cười lạnh: “Tiền hai đứa mày đi!”

“Đừng mà!” Vị bác sĩ như tuyệt vọng, nhào tới ôm chân gã ta, nước mắt nước mũi cầu xin: “Tôi là vô tội, xin anh tha cho tôi đi. Tôi vừa kết hôn năm nay, vợ tôi vừa có thai, tôi không muốn để cô ấy còn trẻ mà phải thủ tiết, cũng không muốn con tôi vừa chào đời đã thành cô nhi! Tôi còn một người mẹ già yếu, cho dù anh có máu lạnh vô tình cũng không đành lòng để người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh mà phải không? Tôi xin anh, tha cho tôi đi, cứu một mạng người hơn xây bảy tháp phù đồ mà!”

Khai Thang Thủ bị động tác của anh ta làm hoảng sợ thiếu chút nữa đã nổ súng bắn, nhưng ngay sau đó lại bị mấy câu không đầu không đuôi của đối phương làm vừa bực vừa buồn cười.

Sao lại có một thằng đàn ông vô dụng như thế?

Khai Thang Thủ muốn hất người nọ ra, nhưng hất mãi không được. Nhìn tên bác sĩ đó gầy teo, nhưng không ngờ sức lại không phải nhỏ. Vị bác sĩ kia ôm chân Khai Thang Thủ, khóc thút thít, còn chùi nước mắt nước mũi vào quần gã.

Khóe miệng Khai Thang Thủ giật giật, quát: “Buông ra, nếu không tao lập tức đưa mày xuống địa ngục!”

Vị bác sĩ bắt đầu nằm vạ, lắc đầu nói: “Không buông, tôi mà buông ra anh sẽ giết tôi!”

Cuối cùng Khai Thang Thủ không thể nhịn nổi nữa, quăng Kiều Sanh sang bên, định đập thẳng chết bầm này trước rồi tính sau.

Ngay khi gã vừa chìa súng vào đầu vị bác sĩ nọ...

Đối phương ngừng khóc, trong mắt thoáng hiện vẻ lạnh lùng.

Sau đó, Khai Thang Thủ đột nhiên cảm thấy đùi mình ê lên, rất nhẹ, nếu không để ý sẽ không thể nào phát hiện.

Tuy nhiên, gã vẫn cảm thấy...

Khai Thang Thủ xanh mặt, vội vàng bóp cò.

Nhưng động tác của vị bác sĩ nọ nhanh hơn gã, anh ta nhanh chóng nắm cổ tay gã, xoay ngược lại.

Phát súng của Khai Thang Thủ bắn xuống đất.

Ngay sau đó, gã nghe được tiếng cổ tay mình bị vặn gãy, nhưng gã lại không cảm thấy đau đớn.

Mọi chuyện diễn ra quá nhanh, một tên bác sĩ yếu đuối đột nhiên phản kích, khiến Khai Thang Thủ không kịp trở tay. Chờ tới lúc gã hoàn hồn, gã đã nằm trên mặt đất, không thể nào cử động.

Sao lại thế này?

Khai Thang Thủ muốn mở miệng nói, nhưng lại phát hiện mình không thể nào nói được.

Không chỉ như thế, toàn thân gã mất đi tri giác, hoàn toàn không thể khống chế.

Ngay cả việc hô hấp cũng trở nên khó khăn...

Gã hoảng sợ.

Vị bác sĩ nọ đứng dậy, phủi phủi bụi bặm trên người.

Trên mặt anh ta còn vệt nước mắt chưa khô, nhưng hiện đã không còn vẻ yếu đuối vô dụng mà trở nên lạnh lùng, cứ như biến thành một người khác.

Kiều Sanh gượng dậy, vị bác sĩ nọ tới đỡ y lên.

“Diễn xuất rất tốt, Đằng Mộc, nếu không phải nghe ra tiếng của anh, ắt tôi sẽ nghĩ vừa rồi đó là một người khác!” Kiều Sanh cười nói.

“Tôi xuất thân từ ngành diễn xuất mà, chút kiến thức cơ bản ấy sao quên được!” Đằng Mộc thản nhiên đáp.

Kiều Sanh trêu chọc: “Cái tướng khóc lóc ban nãy của anh đúng là vừa buồn cười vừa đáng yêu, tôi thấy nên quay phim lại, Đỗ Nhất Sam mà nhìn thấy nhất định sẽ cười nghiêng ngả!”

Đằng Mộc bực bội, “Anh ta đã cười rồi, ngay cái lúc hóa trang cho tôi!”

Kiều Sanh nhìn chằm chằm mặt Đằng Mộc, “Kỹ thuật hóa trang của anh ta đúng là tốt thật, thiếu chút nữa tôi đã không nhận ra anh!”

Đằng Mộc khinh thường, “Chiêu bành môn tả đạo mà thôi!”

“Nhưng tôi lại thích, hôm nào rảnh phải nhờ anh ta chỉ giáo mới được!”

“...”

Khai Thang Thủ nãy giờ bị bỏ quên nghe bọn họ nói chuyện, cuối cùng cũng hiểu ra.

Đây là cái bẫy do bọn họ thiết kế.

Ngay từ đầu, gã đã bị lừa...

Khai Thang Thủ cảm thấy nhục nhã vô cùng. Trước giờ khi nhận nhiệm vụ gã chưa bao giờ thất thủ, nay bại trên tay một phú gia công tử như Kiều Sanh, gã không cam lòng.

Súng vẫn còn trên tay gã, nhưng cổ tay gã đã bị bẻ lệch sang bên.

Gã muốn bóp cò, nhưng ngón tay lại không cách nào cử động.

Không biết cái gã bác sĩ giả Đằng Mộc đó đã tiêm vào người gã thứ gì, khiến cả người gã mất đi tri giác...

Kiều Sanh đi tới trước mặt Khai Thang Thủ, từ trên cao nhìn xuống, cười giễu: “Tao đã nói rồi, mày không thể giết tao. Mạng của tao chỉ thuộc về tao, ngoài tao ra, không ai có thể giết được tao!”

Khai Thang Thủ trừng y.

Kiều Sanh cúi người, cướp lấy khẩu súng trên tay gã, chỉ vào người gã, “Mày đã ám sát tao năm lần, giờ tao sẽ trả lại cho mày toàn bộ!”

Kiều Sanh bóp cò, phát súng thứ nhất bắn vào tay phải Khai Thang Thủ.

“Đây là lần tại tiệc sinh nhật Trịnh Thắng!”

Phát súng thứ hai, bắn vào tay trái.

“Đây là vụ nổ bom!”

Phát súng thứ ba, chân trái.

“Đây là lần mày phá xe tao, còn cái bom!”

Phát súng thứ tư, đùi phải.

“Đây là lần mày bắn lén tao tại bệnh viện!”

Phát súng thứ năm, trên ngực.

“Đây là cảm ơn đêm nay mày đã tới tìm tao!”

Khai Thang Thủ không cảm thấy đau đớn, nhưng trước mắt gã ngày càng mờ hồ.

Súng chỉ còn một viên đạn cuối cùng, Kiều Sanh nhắm ngay ấn đường kẻ đang hấp hối, “Còn viên đạn này là tao tặng thêm cho mày, xuống Địa ngục đi, thằng tội nghiệp!”

Nói xong, y bóp cò.

Hình ảnh Khai Thang Thủ nhìn thấy cuối cùng khi còn sống trên cõi đời này là ánh mắt vô cùng lạnh lùng của Kiều Sanh.

Bắn hết đạn, Kiều Sanh ném khẩu súng qua một bên, đứng dậy. Trong bóng đêm, gương mặt y tuấn mỹ như thiên thần trong thần thoại phương Tây, nhưng nụ cười lãnh khốc của y lại giống như Satan nơi địa ngục sâu thẳm.

67. Chương 67

Thi thể của Khai Thang Thủ và xe cứu thương bị lửa thiêu thành tro. Kiều Sanh gọi điện thoại cho Kiều Mộ Đình, chỉ vài phút sau cậu đã tới nơi.

Cậu và cảnh sát ở cách đó không xa, tất cả đều nằm trong kế hoạch.

Dù biết năng lực của Kiều Sanh, nhưng Kiều Mộ Đình vẫn luôn lo lắng, mãi cho tới khi tận mắt nhìn thấy Kiều Sanh an toàn cậu mới thở phào một hơi.

Kiều Mộ Đình đi nhanh về trước, ôm chặt Kiều Sanh.

Trong mắt những cảnh sát, hai người họ là huynh đệ tình thâm. Chỉ có Đăng Mộc đứng cạnh mới biết rõ mối quan hệ thật sự giữa hai người bọn họ.

Kiều Mộ Đình quả thật đã yêu Kiều Sanh điên cuồng.

Tuy là trước đây Đăng Mộc vẫn luôn không ủng hộ mối tình ngang trái này, nhưng hiện tại anh ta vẫn cảm động.

Nếu họ muốn yêu nhau, anh em thì có làm sao?

...

Kiều Sanh quay lại bệnh viện, sau khi lấy khẩu cung xong, cảnh sát cũng rút về.

Bác sĩ cẩn thận làm kiểm tra cho Kiều Sanh, ngoài vết thương ở chân lại vỡ ra, trên người y không còn tổn thương nào khác. Tuy nhiên, vết thương ở chân y cứ vỡ tới vỡ lui mãi, tình huống không lạc quan cho mấy.

Kiều Sanh luôn bị tai nạn, Kiều Mạc Nhiên lo lắng, không muốn để y ở lại bệnh viện nữa.

Vì thế, sau khi khâu lại vết thương, Kiều Sanh xuất viện, trở về Kiều gia.

Vốn định nghỉ phép một tháng, giờ Kiều Sanh lại bắt đầu kéo dài vô thời hạn, cho đến khi vết thương lành hẳn mới đi làm lại.

Cuộc sống của Kiều Sanh cũng trở về với trạng thái nhàn nhã ban đầu.

Buổi sáng hôm nay, Kiều Sanh dậy rất sớm. Y ngồi trên xe lăn, để Kiều Mộ Đình đẩy mình tản bộ trong hoa viên.

Thật ra thì vết thương của y cũng không nghiêm trọng tới mức phải ngồi xe lăn, nhưng Kiều Mạc Nhiên sợ y lại xảy ra chuyện, nên buộc y phải dùng.

Thời tiết tốt, nắng sớm thật rạng rỡ, ấm áp.

Kiều Sanh tựa vào đệm lót trên xe, lười biếng nheo mắt lại.

Y cảm thấy hiện giờ mình giống như một ông già, nhưng y thích cảm giác đó.

Hai người dừng lại giữa hoa viên.

Người hầu cũng đã dậy từ sớm, bắt đầu quét dọn hoa viên. Hệ thống tưới nước tự động đã vận hành, những tia nước như chiếc ô xòe bị ánh sáng chiếu vào lóng lánh, xinh đẹp vô ngần.

Kiều Mộ Đình này giờ vẫn luôn im lặng đột nhiên lên tiếng: “A Sanh, theo tôi qua Mỹ đi!”

“Mỹ?” Kiều Sanh ngẩng đầu, nhìn cậu: “Sao tôi phải theo cậu qua Mỹ?”

“Đi dưỡng thương!”

“Không phải ở đây cũng vậy sao?”

“Đương nhiên là khác. Ở Mỹ tôi có chút thế lực, có thể bảo vệ anh, Kiều gia không thể!”

“Tôi có thể tự bảo vệ mình!” Kiều Sanh cự tuyệt không chút do dự.

“Nhưng tôi không muốn thấy anh bị thương nữa!” Kiều Mộ Đình đi tới trước mặt y, cúi người, hai tay khoác trên hai thành xe, nghiêm túc nhìn y: “Anh biết không? Anh có biết cái cảm giác lúc Khai Thang Thủ kéo anh xuống đất không? Lúc ấy tôi hận không thể bước tới xé gã ta thành từng mảnh. Tôi biết anh có thể tự bảo vệ mình, nhưng anh không thể chắc chắn là anh sẽ không chịu bất kỳ thương tổn nào. Giờ anh còn chưa đủ mạnh, tôi không thể để cho anh tùy ý như thế được nữa!”

Kiều Sanh nhìn cậu, y không nói gì, như đang suy nghĩ gì đó.

Bình thường Kiều Mộ Đình vẫn rất điềm tĩnh, ít nói, cũng ít khi để lộ tình cảm của tình... Ít nhất cũng sẽ không khiến người ta cảm thấy nặng nề như hiện giờ.

Kiều Mộ Đình lại nói: “Chủ mưu muốn ám sát anh tới giờ vẫn chưa xuất hiện, lúc nào người đó cũng có thể tiếp tục thuê sát thủ ám sát anh. Họ đang trong tối, chúng ta ở ngoài sáng, như vậy rất bất lợi với chúng ta. Cho nên, giờ tới Mỹ tránh trước, chờ vết thương anh lành lại mới trở về tiếp tục đối phó họ, đến khi đó chúng ta sẽ không còn bị động thế này nữa!”

Kiều Sanh cau mày, nói: “Ý cậu tôi là gánh nặng?”

“Tôi không có ý đó...”

“Cậu nói đúng lắm!” Kiều Sanh sờ cằm, gật đầu: “Tôi như vậy đúng thật là gánh nặng!”

“A Sanh...”

“Tôi đồng ý với cậu!”

“Đi Mỹ sao?”

“Ừ!”

Kiều Mộ Đình đẩy mắt kính lên, xác định Kiều Sanh đang nói thật, khóe môi cậu cong lên.

Kiều Sanh sờ đầu cậu, cười bảo: “Cậu thật đáng yêu!”

Đáng yêu...

Cách hình dung đó khiến khóe mắt Kiều Mộ Đình giật giật mấy cái.

Kiều Mộ Đình định đứng thẳng dậy, nào ngờ lúc này Kiều Sanh lại nắm cằm cậu, kéo mặt cậu tới gần y.

Kiều Mộ Đình cau mày, nói: “Anh định làm gì...”

Còn chưa nói hết câu, đôi môi đã bị Kiều Sanh ngậm lấy.

Kiều Mộ Đình cứng người.

Đây là lần đầu tiên Kiều Sanh chủ động hôn cậu...

Bọn họ ở trong hoa viên, Kiều Mộ Đình sợ bị kẻ khác nhìn thấy nên có chút bài xích, nhưng Kiều Sanh lại không quan tâm, đẩy khớp hàm cậu ra.

Đầu lưỡi hai người như quện vào nhau.

Kiều Mộ Đình trầm mê rồi.

Kiều Mộ Đình chuyển từ bị động thành chủ động, cậu nâng mặt Kiều Sanh lên, hôn y. Dĩ nhiên Kiều Sanh cũng không cam yếu thế, tấn công lại.

Hai người hôn nhau thật bá đạo, không ai chịu nhường ai.

...

Hai người đàn ông cường thế, ngay cả chuyện hôn nhau cũng phải phân chia cao thấp.

Ngay lúc hai người đang hôn nhau quyết liệt thì đột nhiên Kiều Sanh lại đẩy Kiều Mộ Đình ra.

Toàn bộ lực chú ý của Kiều Mộ Đình đều đặt trên người Kiều Sanh, cậu giật mình, vấp một cái, thiếu chút nữa đã ngã xuống.

Cậu nhìn Kiều Sanh bằng ánh mắt khó hiểu, còn tưởng là mình bị trêu cợt.

Lúc này, có tiếng bước chân vang lên phía sau.

Bấy giờ Kiều Mộ Đình mới kịp phản ứng lại.

Có người tới đây.

Kiều Mộ Đình chán nản. Tại sao vừa rồi Kiều Sanh nhận ra mà cậu lại không phát hiện gì.

Rõ ràng ban nãy Kiều Sanh cũng tập trung hôn lắm mà...

Người quấy rầy chuyện tốt của hai người là Kiều Tử Việt, anh ta mặc đồ thể thao, đang chạy thể dục buổi sáng.

Nhìn thấy họ, Kiều Tử Việt giật mình, “Hai người ở đây làm gì?”

“Tần bộ!” Kiều Mộ Đình lạnh lùng đáp.

“Sớm thật!”

“Không phải anh cũng vậy à? Không ngờ một người phong lưu phóng khoáng như Kiều đại thiếu gia sáng sớm cũng sẽ chạy bộ, chuyện này nếu truyền ra ngoài, có khi nào sẽ trở thành đầu đề trên các tạp chí lớn không ta?” Kiều Sanh cười khê. Mấy ngày qua, tai tiếng tình cảm của Kiều Tử Việt tuôn ra không ngớt. Trong lúc Kiều Mạc Nhiên trách mắng anh ta, y vô tình biết được hiện giờ Kiều Tử Việt lại đang bao hai người mẫu nổi tiếng, cuộc sống đúng là có tư có sắc.

“Thói quen này cũng đã duy trì nhiều năm rồi!” Kiều Tử Việt vỗ như không nghe thấy mấy câu chế giễu của y, thản nhiên nói.

Kiều Sanh nhún nhún vai.

Chủ động chào hỏi cũng chỉ khiến mình mất mặt thêm thôi, Kiều Tử Việt buồn bực, chạy trở ra...

Kiều Mộ Đình nhìn quanh, phát hiện nơi này là góc chết, trừ phi đi thẳng tới, nếu không sẽ không ai phát hiện tình huống trong này.

Kiều Mộ Đình hiểu rõ mọi chuyện, lại hôn Kiều Sanh.

Kiều Sanh đẩy cậu ra.

Kiều Mộ Đình cảm thấy khó hiểu.

Nhìn thấy ánh mắt thất vọng của cậu, Kiều Sanh cong khóe môi, nói: “Phơi nắng đủ rồi, tôi muốn trở về phòng!”

“Được!” Kiều Mộ Đình đành phải gật đầu.

...

Sau khi đưa Kiều Sanh trở về phòng, Kiều Mộ Đình đi thẳng tới thư phòng Kiều Mạc Nhiên.

Kiều Mạc Nhiên đang xem báo.

Kiều Mộ Đình đi tới trước bàn, nói thẳng: “Con muốn đưa A Sang sang Mỹ tịnh dưỡng một thời gian!”

“Tại sao?” Kiều Mạc Nhiên buông tờ báo xuống.

“Ồ đó an toàn hơn!”

Kiều Mạc Nhiên từ chối ngay tức khắc: “Nực cười, đừng cho là tôi không biết cậu đang làm gì ở Mỹ. Cậu cảm thấy ở cùng đám xã hội đen đó sẽ an toàn?”

Kiều Mộ Đình nói: “Không phải khi đó Kiều thị ta cũng bắt đầu từ xã hội đen sao?”

“Chuyện từ mấy chục năm trước rồi, còn nhắc tới làm gì?”

“Con không hề muốn nhắc tới những chuyện đó, con chỉ muốn đưa A Sanh sang Mỹ mà thôi!”

“Tôi nói không được là không được, chuyện này không bàn nữa!”

“VẬY Ạ?” Kiều Mộ Đình thản nhiên nói: “A Sanh đã đồng ý với con rồi, mấy ngày nữa con sẽ dẫn anh ấy đi. Giờ con tới là để nói với ba một tiếng mà thôi, còn về ba có đồng ý hay không lại là chuyện khác!”

“Hỗn xược!” Sắc mặt Kiều Mạc Nhiên trầm xuống, ông ta vỗ bàn: “Thái độ của cậu là thế nào?”

“VẬY CÒN THÁI ĐỘ CỦA BA VỚI A SANH TRƯỚC ĐÂY THÌ SAO?” Giọng của Kiều Mộ Đình thật thản nhiên, “Trước kia ba không hề liếc A Sanh một cái, ba cảm thấy anh ấy vô dụng, giờ anh ấy biểu lộ tài năng ba mới bắt đầu coi trọng anh ấy. Ở trong mắt người khác, ba là cần rút lương tâm, thật ra ba quan tâm tới anh ấy không phải anh ấy là con ba, ba chỉ quan tâm tới Kiều thị, chỉ có người có năng lực quản lý nó mới có tư cách trở thành con ba, con nói không sai chứ!”

Từng câu nói của Kiều Mộ Đình như đâm trúng tim đen khiến Kiều Mạc Nhiên tái mặt. Ông ta chỉ ra cửa, quát: “Biển ngay!”

Kiều Mộ Đình thản nhiên liếc ông ta một cái, xoay người bước đi.

68. Chương 68

.

Một tuần sau, Kiều Sanh vẫn cùng Kiều Mộ Đình sang Mỹ. Tuy là ban đầu Kiều Mạc Nhiên không đồng ý, nhưng dạo gần đây Kiều Sanh luôn gặp tai nạn, ông ta không thể không lo lắng, cuối cùng đành im lặng.

Trên máy bay.

Kiều Sanh lười biếng tựa vào cửa sổ, nhìn ra bầu trời bên ngoài.

Kiều Mộ Đình ngồi cạnh y, ngây ra, không biết đang suy nghĩ gì đó.

“Sao cậu lại sang Mỹ buôn bán vũ khí?” Kiều Sanh quay quay, đột nhiên hỏi cậu.

“Ngày đầu tiên tôi đến Mỹ, thiếu chút nữa đã bị một đám côn đồ cướp bóc, may mắn được một thanh niên buôn bán vũ khí cứu, tôi và cậu ta rất hợp nhau, sau đó thì trở thành bạn tốt. Lúc đó việc làm ăn của cậu ta ngày càng phát triển, một mình cậu ta quản lý không nổi, đang định tìm người giúp, nên đã mời tôi tham gia và tôi đã đồng ý!”

“Chỉ có vậy?” Kiều Sanh nhú mày.

“Ừ!”

“Kỹ thuật bắn súng và võ thuật của cậu đều là sau khi tới Mỹ mới học?”

Kiều Mộ Đình gật đầu, “Có thể nói là như vậy. Kỹ thuật bắn súng là do người bạn buôn vũ khí đó dạy tôi, còn về võ thuật thì lúc còn ở trong nước có luyện một thời gian, cho tới khi đến Mỹ mới bắt đầu chú tâm học!”

Kiều Sanh không hỏi thêm gì nữa, y bắt đầu thấy hứng thú với người thanh niên buôn súng ổng mà Kiều Mộ Đình luôn miệt mài nhắc.

Dường như nhìn thấu suy nghĩ của y, Kiều Mộ Đình nói: “Cậu ta tên Tư Đồ Chiến, là một người rất thú vị!”

Kiều Sanh cười, “Rất mong chờ ngày được gặp cậu ta!”

...

Mấy tiếng sau, máy bay hạ cánh.

Do lệch múi giờ, hiện ở Mỹ vẫn là buổi sáng, thời tiết rất tốt.

Kiều Mộ Đình mang Kiều Sanh tới cửa hàng vũ khí của mình.

Cửa hàng bán vũ khí này chỉ là một gian hàng nho nhỏ, từ ngoài nhìn vào không thấy rõ, thậm chí đến bảng hiệu cũng không có. Tuy nhiên, đây lại là một trong những cửa hàng lớn nhất ở Mỹ. Sau khi người mua bàn bạc xong giá cả, bọn họ mới chuyển hàng từ nơi khác tới đây, cho nên nói chính xác thì nơi này là nơi giao dịch.

Cửa đóng, Kiều Mộ Đình đẩy cửa ra.

“Ai ở ngoài?” Một giọng nói lười biếng vang lên, trầm trầm dễ nghe, cứ như người nói chuyện còn chưa tỉnh ngủ.

“Là tôi!” Kiều Mộ Đình đáp, “Tôi đã về!”

“Mộ Đình!”

“Ừ!”

Sau khi hai người bước vào nhà, vừa liếc một cái Kiều Sanh đã nhìn thấy người thanh niên ngồi ngay giữa phòng.

Hay là nói, đó là thiếu niên...

Khi nhìn rõ mặt Tư Đồ Chiến, Kiều Sanh ngạc nhiên. Tuy Kiều Mộ Đình từng nói với y là cậu ta còn rất trẻ, nhưng y cũng không ngờ cậu ta lại trẻ tới vậy, trông chỉ khoảng mười tám, mười chín tuổi, thậm chí còn có thể nhỏ hơn.

Tư Đồ Chiến lưng dựa vào ghế, hai chân gác trên bàn, nửa người trên trần trụi còn đang dính đầy bọt nước, tựa hồ vừa mới tắm xong. Mái tóc ướt sũng, trên tóc vẫn còn đọng những giọt nước, mặt cậu ta khá tuấn tú, ngũ quan tinh xảo, hai má hơi phồng lên như trẻ con, tay chân cậu ta thon dài, dáng người cũng khá chuẩn.

Trong lúc Kiều Sanh quan sát Tư Đồ Chiến thì Tư Đồ Chiến cũng đang nhìn y, sau đó cậu ta vuốt cằm, dường như đang suy nghĩ gì đó.

“Bồ mới à? Nhìn cũng được lắm!” Tư Đồ Chiến huýt gió một cái, vẻ mặt xấu xa trêu ghẹo Kiều Mộ Đình.

Bồ?

Kiều Sanh mỉm cười liếc qua Kiều Mộ Đình một cái, ánh mắt có hơi lạnh.

Kiều Mộ Đình xấu hổ, hơi tránh ánh mắt y. Cậu ho khè một tiếng, giải thích: “A Chiến, cậu hiềm lắm rồi, đây là anh trai tôi...”

Tư Đồ Chiến cũng có chút xấu hổ, nhưng mới đó cậu ta đã gạt sang bên, ”Ồ, hóa ra là anh trai!”

Kiều Sanh cười lạnh không nói.

Tư Đồ Chiến rút chân khỏi bàn, đứng dậy, mặc áo choàng hoàng, vẻ mặt nghiêm chỉnh, mỉm cười với Kiều Sanh: “Xin chào, tôi là bạn kiêm đối tác làm ăn với Kiều Mộ Đình – Tư Đồ Chiến!”

“Kiều Sanh!” Kiều Sanh đáp lại một câu nhàn nhạt.

Bầu không khí có chút lạnh lạnh.

Tư Đồ Chiến là một người hơi hợm, cậu ta cũng không để ý, cười nói: “Để tôi lấy café cho hai người!”

Kiều Mộ Đình: “Của tôi đừng cho đường!”

Tư Đồ Chiến gật đầu, rồi nhìn về phía Kiều Sanh: “Còn anh?”

Kiều Sanh thản nhiên đáp: “Giống vậy!”

“OK!” Tư Đồ Chiến vẫy tay, đi vào phòng bếp: “Sẽ xong ngay thôi!”

Tán gẫu vài ba câu đã xóa đi bầu không khí khó chịu ban nãy.

Chút không vui trong lòng cũng dần biến mất, Kiều Sanh nhìn theo bóng lưng người nọ, thưởng thức cá tính của người này.

“A Sanh, những lời cậu ta vừa nói anh đừng để bụng!” Tư Đồ Chiến vừa đi, Kiều Mộ Đình lo lắng, vội giải thích: “Vừa rồi A Chiến chỉ nói đùa mà thôi!”

“Chuyện đó liên quan gì tới tôi?” Kiều Sanh thản nhiên liếc cậu một cái.

“Ồ...” Kiều Mộ Đình định giải thích, nhưng Tư Đồ Chiến cũng đã bước ra khỏi phòng bếp, cậu đành im lặng.

Ba người ngồi trước bàn uống café.

Nhìn thấy chân phải y hơi thô hơi chân trái, Tư Đồ Chiến thấy lạ, hỏi: “A Sanh, chân phải anh làm sao vậy?”

Cậu ta là người dễ gần, mới quen chưa bao lâu cũng đã bắt đầu gọi Kiều Sanh là A Sanh.

“Bị thương, đang băng bó!” Kiều Sanh đáp.

“Anh ấy đến Mỹ là để dưỡng thương!” Kiều Mộ Đình bổ sung.

...

Chiều hôm đó, Kiều Mộ Đình dẫn Kiều Sanh tới căn nhà của mình. Do lệch múi thời gian, rồi hơn hai mươi mấy tiếng bay hai người cũng chưa ngủ, giờ mệt gần chết. Tuy vậy, nhưng vì điều chỉnh lại giờ sinh học, hai người đành phải cố chịu.

Căn nhà của Kiều Mộ Đình cách nơi làm việc không xa, đó là một căn nhà bình thường, diện tích không lớn, nhưng trang trí lại rất khá. Căn nhà mang phong cách Địa Trung Hải, gần cửa sổ có một kệ sách thật to, bên trong có rất nhiều sách, trên tường còn treo mấy bức tranh. Từ ngoài nhìn vào, thật không giống một người chuyên buôn bán vũ khí mà lại giống nhà của một thanh niên yêu văn nghệ.

Kiều Sanh ngồi trên sa lon, rất có hưng trí đánh giá tổ ấm của Kiều Mộ Đình, “Không ngờ cậu lại có mắt thẩm mỹ tới vậy!”

Kiều Mộ Đình chỉ thản nhiên đáp: “Tôi chỉ không muốn cuộc sống của mình trôi qua một cách quá tùy tiện mà thôi!”

Kiều Sanh nói: “Tôi thích!”

“Thích thì tốt rồi!” Kiều Mộ Đình cười: “Anh chắc mệt lắm rồi phải không? Hay là đi tắm trước đi!”

“Được!”

“Để tôi vào xả nước ấm!”

Kiều Mộ Đình vào phòng tắm, Kiều Sanh thấy chán nên đi tới trước giá sách, định là lấy vài cuốn ra xem.

Kệ sách của Kiều Mộ Đình có đủ loại sách, từ văn học cổ điển đến tiểu thuyết bình thường, ngay cả sách dạy nấu ăn cũng có, Kiều Sanh cảm thấy buồn cười.

Kiều Sanh tiện tay rút hai quyển tiểu thuyết ra. Tay y đặt trên giá, cũng không biết là đụng vào cơ quan nào, ngay lúc y xoay người định trở về sa lon thì một phần giá sách xoay qua, để lộ ra một ngăn kéo ngầm.

Đây là...

Kiều Sanh lặng đi một chút, sau đó mở ngăn kéo ấy ra.

Hiện ra trước mắt y, tất cả đều là súng.

Từ súng ngắn HG bình thường, Revolver, súng ngắn H&K, SVD đến súng trường nổi tiếng AK-47 và Desert Eagle, mấy loại súng nổi tiếng với các kiểu dáng thể nào cũng có.

Thậm chí còn có đạn dược và hỏa tiễn...

Kiều Sanh luôn có hứng thú cuồng nhiệt với vũ khí, giờ ngay tại trước mặt có một đồng vũ khí, cảm giác không thua gì một đồng kim cương, châu báu đặt ngay trước mặt phụ nữ.

Y hưng phấn.

Lúc Kiều Mộ Đình bước ra khỏi phòng tắm, đập vào mắt cậu chính là cảnh tượng như thế. Đồng súng ống nổi tiếng của mình bị Kiều Sanh lấy hết ra đặt lên bàn, nghiên cứu kỹ lưỡng, nhìn cứ như đứa trẻ tìm thấy món đồ chơi mà mình thích nhất.

Kiều Mộ Đình ngây ra một chút, sau đó theo bản năng nhìn kệ sách của mình, dở khóc dở cười.

Đi tới trước mặt Kiều Sanh, Kiều Mộ Đình khoanh tay nhìn y.

Kiều Sanh rất chú tâm, qua một hồi lâu mới phát hiện Kiều Mộ Đình đang đứng cạnh.

Y ngắt đầu: “Những thứ này là do cậu sưu tầm!”

Kiều Mộ Đình lắc đầu: “Giấu trong kệ sách mà anh còn phát hiện, đúng là phục anh luôn!”

Kiều Sanh nghĩ một lát, nói: “Không ngờ cậu lại nguy hiểm vậy, trong nhà cất giấu nhiều thứ ngon như vậy!”

“Chẳng qua là để phòng một tí thôi! Trước đây khi A Chiến rủ tôi làm cùng, lúc đó địa vị vẫn chưa ổn định, thi thoảng đối thủ cạnh tranh sẽ phái người tới gây phiền phức cho chúng tôi, có mấy lần mém chút tôi bị ám sát, cho nên đành phải giấu mấy thứ này trong nhà!”

“Vậy hiện giờ...”

“Giờ cả New York không ai dám chọc chúng tôi, cho nên những thứ đó đành trở thành vật sưu tầm!”

Kiều Sanh nghe xong thì im lặng, nhìn chằm chằm đồng súng đó không biết đang suy nghĩ chuyện gì.

Kiều Mộ Đình nói: “Nước sắp nguội rồi, anh mau tắm đi!”

Kiều Sanh gật đầu: “Ừ!”

Đi đến cửa phòng tắm, Kiều Sanh lại lên tiếng, “Tôi đổi ý, tôi muốn gia nhập nhóm của các cậu!”

Kiều Mộ Đình dừng bước, xoay lại nhìn y.

Ánh mắt Kiều Sanh rất chấp nhất, giống như y đã hạ quyết tâm.

Khóe môi Kiều Mộ Đình hơi cong lên, có một tia sáng lóe ra từ phía sau thấu kính. Dạo trước cậu từng nhắc y chuyển cùng kinh doanh cửa hàng vũ khí, nhưng Kiều Sanh lại từ chối. Giờ Kiều Sanh đổi ý khiến cậu rất vui.

“Nhưng mà,” Nhìn nụ cười của cậu, Kiều Sanh biết ngay là cậu đang nghĩ gì, bèn nói: “Tôi sẽ buông bỏ tập đoàn Kiều thị!”

Trong thoáng chốc, Kiều Mộ Đình cảm thấy thất vọng vô cùng.

Cậu vốn nghĩ có thể cùng Kiều Sanh ở lại Mỹ luôn, nào ngờ Kiều Sanh lại để hi vọng của cậu rơi vào khoảng không một cách vô tình...

Tuy là không cam tâm nhưng Kiều Mộ Đình không nói thêm gì, chỉ gật đầu đồng ý. Kiều Sanh luôn làm theo ý mình, ngoài bản thân y ra, không có ai có thể khiến y thay đổi, cậu hiểu rất rõ điểm này.

...

Hai người tắm cùng nhau

Kiều Sanh dùng bồn tắm, Kiều Mộ Đình dùng vòi hoa sen.

Trong phòng tắm đầy hơi nóng, còn có hơi nước bốc lên.

Kiều Sanh lười biếng tựa vào mép bồn tắm, cả người y như buông lỏng. Chân phải y còn quần băng không thể đựng nước, gác ngoài thành bồn, Kiều Mộ Đình còn lấy túi nhựa bao lại cho y.

Kiều Sanh híp mắt, lười biếng như con báo con.

Kiều Mộ Đình đứng ở đối diện, đưa lưng về phía y, hình ảnh thật đẹp mắt.

Kiều Sanh thấy chán, bèn thưởng thức cảnh mỹ nam tắm vòi sen.

Nước ấm chảy qua thân hình cao ráo của Kiều Mộ Đình, phía sau cậu rất đẹp, bả vai rộng, eo nhỏ, nơi giao nhau giữa eo và mông có hai khối lồi lên, thật rắn chắc.

Nghe nói đây là cơ làm tình, trình độ rắn chắc của nó tương ứng với khả năng đó...

Kiều Sanh chợt nhớ tới cảnh Kiều Mộ Đình mạnh mẽ trên giường dạo trước, lập tức khẳng định ngay.

Tuy là đưa lưng về phía Kiều Sanh nhưng Kiều Mộ Đình biết y đang nhìn cậu. Mới đầu thì không sao, nhưng càng lâu cậu càng thấy mất tự nhiên.

Do cậu đang đưa lưng về phía Kiều Sanh, cậu lo Kiều Sanh sẽ có suy nghĩ không nên có với mình.

Chẳng hạn như, để cậu làm Bottom...

Kiều Mộ Đình tuyệt không thể chấp nhận yêu cầu như thế, cậu cảnh giác, xoay người qua.

Tầm mắt hai người như chạm vào nhau, ánh mắt của Kiều Sanh rất tùy ý, nhưng không hiểu sao lại khiến Kiều Mộ Đình cảm thấy vô cùng hấp dẫn. Hơi nước trong phòng tắm khiến mắt y hơi ướt át, giống như đang lặng lẽ câu dẫn...

Do nghĩ tới vết thương của Kiều Sanh, đã lâu rồi hai người không làm, cậu luôn trong trạng thái cấm dục.

Hiện tại, đối diện với ánh mắt như thế, Kiều Mộ Đình cảm thấy người mình nóng rực. Phía dưới cũng nóng.

Có phản ứng.

Nhìn nơi nào đó của Kiều Mộ Đình dần dần ngẩng đầu, Kiều Sanh nở nụ cười tà mị.

Nhanh thật.

Kiều Mộ Đình nhìn y, không thể dời tầm mắt.

Hơn nửa người của Kiều Sanh đều ngâm trong nước, nửa dưới ngực của y nổi lên, phía trên còn đầy giọt nước, giống như hạt sương trên gôm sứ, bộ phận dưới nước cũng như ẩn như hiện.

Nước ấm, cánh môi mỏng hơi nhạt của Kiều Sanh cũng biến thành hồng hồng, màu sắc thật mê người.

Hơn nữa, ánh mắt 'khiêu khích' đó...

Nước ấm chảy trên người như đang châm thêm lửa, Kiều Mộ Đình cảm thấy cơ thể mình nóng rực.

Thân thể cậu ngày càng mẫn cảm, hơi thở trở nên nặng nề.

Giọng cũng bắt đầu trở nên khô khốc.

Đôi mắt nhìn chằm chằm Kiều Sanh ngày càng u ám, dục vọng đang lặng lẽ nẩy lên điên cuồng...

69. Chương 69

Kiều Mộ Đình đi tới trước mặt Kiều Sanh.

Kiều Sanh cười tà: “Cậu có phản ứng!”

“Nhìn thấy anh, mỗi lúc mỗi nơi tôi đều có thể có phản ứng...” Kiều Mộ Đình nói thẳng: “Tôi muốn anh!”

Kiều Sanh cũng không từ chối, gật đầu: “Được!”

Y là một người thẳng thắn, ngay từ đầu y cũng đã bị Kiều Mộ Đình khơi lên dục vọng, Kiều Mộ Đình cũng đã nhận ra.

Tất vùi sen, Kiều Mộ Đình nhảy vào bồn tắm.

Kiều Sanh đang hai chân, mỗi chân gác một bên thành bồn.

Kiều Mộ Đình quỳ giữa hai chân Kiều Sanh, người nghiêng về trước, hôn y.

Kiều Sanh đáp lại.

Nụ hôn của hai người dài lâu mà sâu sắc, lại không chút thô bạo. Kiều Mộ Đình là một người kiên nhẫn, cậu có thể chịu đựng để Kiều Sanh cảm thấy thoải mái.

Ở trong nước, thân thể của hai người dán chặt vào nhau.

Sau đó, hai người họ thay đổi vị trí, Kiều Mộ Đình ngồi phía dưới, Kiều Sanh đưa lưng về phía cậu, nằm trong lòng cậu.

Đôi tay Kiều Mộ Đình ôm lấy ngực Kiều Sanh, dịu dàng, triền miên hôn sau gáy và vành tai y.

Kiều Sanh lười cử động, y thích Kiều Mộ Đình đối xử với y dịu dàng như thế, vừa không bất ngờ, cũng không khiến y cảm thấy bị động.

Cùng tán tỉnh nhau với Kiều Mộ Đình, tuyệt đối là một kiểu hưởng thụ.

Kiều Mộ Đình tiến vào người Kiều Sanh, hai người hoan ái triền miên trong phòng tắm. Kiều Mộ Đình sợ mình làm quá kịch liệt sẽ làm ướt chân Kiều Sanh nên ôm y trở về giường.

Bức màn bị kéo lại, phòng hơi tối, Kiều Mộ Đình mở đèn bàn và đĩa hát.

Ánh sáng nhạt chiếu lên thân thể hai người, điệu jazz êm tai khẽ vang lên.

Bầu không khí thật hoàn mỹ.

Kiều Mộ Đình đè lên người Kiều Sanh, nhịp thở của hai người cùng tiết tấu, ngay cả mồ hôi cũng trộn lẫn vào nhau.

Kiều Sanh rất nóng, bao chặt lấy Kiều Mộ Đình.

Kiều Mộ Đình càng cố gắng động eo, động tác thông thả nhưng rất mạnh mẽ.

Kiều Sanh cảm thấy thật thoải mái.

Thi thoảng sẽ có vài tiếng rên thoải mái tràn ra khỏi miệng Kiều Sanh, lười biếng nhưng nó lại khơi lên sự mãnh liệt của Kiều Mộ Đình.

Trên cơ thể hai người đầy mồ hôi, đang lờ lờ sáng dưới ánh đèn.

Độ ẩm trong phòng rất cao, xung quanh đầy hơi thở hoan ái, hơi thở chỉ thuộc về nam tính.

Sắc trời ngày càng tối dần, nhưng hai người vẫn quấn lấy nhau, cho đến khi trời tối hẳn.

...

Lúc hai người dừng lại cũng đã tám giờ tối.

Kiều Mộ Đình nằm trên người Kiều Sanh, thở phì phò.

Hai người đều đầy mồ hôi, nhất là Kiều Mộ Đình, giống như mới bước ra khỏi hồ nước, ngay cả tóc cũng đang nhỏ giọt.

“Đói bụng rồi phải không?” Kiều Mộ Đình hỏi khẽ.

“Ừ!”

“Để tôi đi làm cơm tối!”

“Ừ!” Kiều Sanh lười biếng đáp lại.

Kiều Mộ Đình đứng dậy, rút ra khỏi người Kiều Sanh. Cậu tiện tay lấy khăn tắm bao nửa người dưới, đi vào trong bếp.

Kiều Sanh kéo gối, tựa vào, ngồi dậy.

Eo hơi mỏi.

Y nhũu mảy. Tuy là Kiều Mộ Đình luôn rất nhẹ nhàng, nhưng eo của y vẫn cảm giác khó chịu.

Có lẽ tối nay nên để Kiều Mộ Đình mát xa cho y.

Hát hết đĩa nhạc, Kiều Sanh lại đổi sang album của Sade, sau đó tiện tay cầm một quyển tạp chí trên đầu giường xem.

Hương thơm mê người tỏa ra từ phòng bếp khiến Kiều Sanh phát thèm. Thức ăn do Kiều Mộ Đình nấu luôn có thể trôi chảy dạ dày y, khẩu vị của y cũng bị Kiều Mộ Đình nuôi ngày càng khó tính.

Kiều Sanh mỉm cười. Lần đầu tiên y cảm thấy cuộc sống bình dị thế này cũng rất khá.

Mới đó, thức ăn đã được dọn lên bàn.

Kiều Sanh mặc quần áo vào, xuống giường.

Hai người cùng nhau ăn cơm. Phía sau của Kiều Sanh bị dùng hơi lâu, vẫn còn mẫn cảm, y có ngồi thế nào cũng thấy không thoải mái, nhất là phần eo.

Kiều Mộ Đình nén cười, “Không thoải mái sao? Hay để tôi mát xa cho anh nha!”

Kiều Sanh cũng đang có ý đó, gật đầu.

Dùng cơm xong, Kiều Sanh lên giường nằm úp xuống, để Kiều Mộ Đình mát xa cho mình.

Bàn tay Kiều Mộ Đình rất đẹp, ngón tay thon dài mạnh mẽ, nhưng lòng bàn tay lại có vết chai thật dày, đó là do cả năm cậu hay dùng súng, chạm vào da thịt rất có cảm xúc.

Kiều Sanh vui mặt vào gối, từ từ nhắm mắt lại.

Kỹ thuật mát xa của Kiều Mộ Đình rất tốt, lực tay vừa đủ khiến y cảm thấy thật thoải mái.

Hai người trần truồng, thân thể không hề che lấp, Kiều Mộ Đình rất thành thật, không có làm thêm bất kỳ hành động khác người nào.

Kiều Sanh buồn ngủ, ý thức ngày một bay xa.

Lúc y sắp ngủ, Kiều Mộ Đình này giờ luôn im lặng bỗng lên tiếng: “Chuyện A Chiến nói ban sáng là thật!”

“Hử?” Kiều Sanh mở to mắt.

“Cậu ấy thật sự nghĩ tôi tìm... bồ mới!” Kiều Mộ Đình nghĩ một hồi không biết nên nói thế nào, đành dùng cái từ mà Tư Đồ Chiến nói.

“Cậu từng có rất nhiều người?”

“Tùng có mấy người!” Dừng một chút, Kiều Mộ Đình giải thích, “Khi đó tôi vừa mới tới Mỹ, vẫn không thể quên được anh. Tôi cảm thấy rất khổ sở, cho nên muốn dùng tình cảm khác phân đi lực chú ý!”

“Sau đó?”

“Tôi thất bại, tôi phát hiện mình rất nhớ anh!”

“...”

“Tôi chưa từng nói với A Chiến về anh, cậu ta chỉ biết tôi từng thích một người từ rất lâu!” Kiều Mộ Đình nói tiếp: “Cậu ta không biết người tôi thích là anh!”

“Cậu sợ cậu ta biết cậu có tình cảm khác thường với anh trai mình?” Kiều Sanh nhíu mày.

“Không phải, tôi chỉ là không muốn cho người nào biết về anh!” Kiều Mộ Đình cúi người, tựa vào Kiều Sanh, nói khẽ vào tai y, “Tôi chỉ muốn độc chiếm anh!”

“Cậu cho rằng mình làm được không?” Kiều Sanh tựa tiểu phi tiểu hỏi lại.

“Không thể!” Kiều Mộ Đình cắn vành tai y, “Nhưng tôi vẫn muốn độc chiếm anh!”

“Tinh thần đáng khen lắm!” Kiều Sanh thần nhiên nói.

“A Sanh!” Kiều Mộ Đình lại rất nghiêm túc.

“Hử?”

“Hứa với tôi, cho dù có thể nào, đều phải ở bên tôi!”

Kiều Sanh hạ mi, giọng bình thản: “Tôi không thích hứa hẹn với người nào!”

“Không phải hứa hẹn, mà là đáp lại!”

“Tôi muốn đổi ý lúc nào cũng được?” Kiều Sanh nhíu mày.

“Dĩ nhiên!” Kiều Mộ Đình gác cằm lên vai y, hôn khẽ lên mặt y một cái, “Nhưng tôi sẽ không để anh có suy nghĩ như vậy đâu!”

Giọng của cậu ta thật tự tin.

Kiều Sanh cười cười, không nói gì.

“Có đồng ý không?” Kiều Mộ Đình bám riết không buông.

“Ừ!” Kiều Sanh lười biếng đáp.

Có được câu trả lời như ý, khóe môi Kiều Mộ Đình lại câu lên, hôn lên mặt Kiều Sanh một cái.

Kiều Sanh rất thích sự dịu dàng của cậu, trừ... thứ nóng rực đang chĩa phía sau mình.

“Cậu chĩa vào người tôi kìa!” Kiều Sanh nói.

“Ngại quá!” Giọng Kiều Mộ Đình thật chân thành, nhưng cậu lại cố tình dấn sát vào người Kiều Sanh, còn cọ cọ vào người y mấy cái, thiếu chút nữa lại đâm vào.

Kiều Sanh có chút sợ dục vọng mạnh mẽ và sức lực của Kiều Mộ Đình, y vừa hoan ái một trận mãnh liệt xong, giờ một muốn chết nên định từ chối.

Nhưng Kiều Mộ Đình vẫn đang cọ vào người y, trêu đùa...

Dục vọng của Kiều Sanh bị khơi lên...

Tuy nhiên, y vẫn nói: “Eo tôi mỏi lắm!”

“Không sao cả!” Giọng Kiều Mộ Đình rất trầm, như đang dụ dỗ, “Mấy ngày tới chúng ta đều ở nhà nghỉ ngơi!”

“Ai nói!”

“Tôi nói, chân anh còn chưa khỏe tới mức có thể đi nhiều, chờ mấy ngày nữa rồi tính!”

Kiều Mộ Đình nói khẽ vào tai Kiều Sanh, hơi thở phả vào mặt y, khiến y thấy nhột.

Không chỉ có thân thể, mà là tâm...

Không thể không nói, Kiều Mộ Đình là cao thủ chơi trò tán tỉnh.

Kiều Sanh không nói.

Kiều Mộ Đình biết y đã đồng ý, liền bạo gan bắt đầu vuốt ve y.

Vuốt ve vòng eo, sau đó trượt tới mông, bóp nhẹ nhẹ.

Cuối cùng Kiều Sanh cũng lên tiếng: “Nhẹ một chút!”

Kiều Mộ Đình biết dụ dỗ thành công, cười gian: “Được!”

Dứt lời, nụ hôn cực nóng đã chạm vào tấm lưng bóng loáng của Kiều Sanh, xuống dần...

Vì thế, lại là một đêm mệt mỏi. Kiều Mộ Đình khiến Kiều Sanh hiểu được nghĩa đích thực của hai từ ‘túng dụng’, cho nên hai ngày sau đó y đều không xuống giường. Thể lực của Kiều Mộ Đình rất thịnh vượng, y lại không chịu được chiêu dùng nhu tình dụ dỗ của Kiều Mộ Đình, sau đó thích ý mà chấp nhận, cuối cùng bị Kiều Mộ Đình ăn đến sạch sẽ...

70. Chương 70

Sau mấy ngày nghỉ ngơi ở nhà Kiều Mộ Đình, Kiều Sanh theo cậu tới bệnh viện gần đó thay băng.

Vết thương y đã khá hơn, ngoài việc không thể chạy, không thể đi quá lâu, còn lại cũng không có gì, băng gạc cũng được đổi thành bông băng bình thường.

Kiều Sanh là người thích tự do, ở nhà quá lâu y sẽ khó chịu, Kiều Mộ Đình quyết định dẫn y đi dạo một vòng.

Trung tâm New York thật phồn hoa, náo nhiệt. Đi trong đám đông, Kiều Sanh thường thức cảnh đường phố xung quanh, Kiều Mộ Đình luôn đi cạnh y, lâu lâu liếc y một cái giống như sợ y sẽ đi mất, thậm chí còn hận không thể dùng dây buộc y lại, giữ một đầu dây trong tay. Mỗi khi đi vào đám đông chen lấn, Kiều Mộ Đình luôn nắm tay y, y có vậy thể nào cũng không tách ra được. Người phương Tây rất dễ tâm chuyển động chạm tay chân giữa những người cùng giới tính hơn người phương Đông, nên những người đi đường vừa nhìn một cái đã hiểu ngay quan hệ giữa hai người họ.

Hai người vào một trung tâm mua sắm, dạo một vòng rồi vào một cửa hàng quần áo.

Do lúc đến đi đứng không tiện lắm, Kiều Sanh không mang theo đồ đạc gì, y định là tới Mỹ mua sau. Mấy ngày qua y toàn mặc quần áo của Kiều Mộ Đình, ngay cả quần lót cũng thế. Tuy nói quan hệ giữa hai người đã thân mật tới mức không cần phải để ý gì, nhưng Kiều Mộ Đình cao hơn Kiều Sanh mấy centimet, vóc người cũng cường tráng hơn, nên khi Kiều Sanh mặc quần áo cậu, y luôn thấy rộng hơn một size.

Kiều Sanh rất không thích cái cảm giác đó.

Tuy là bình thường với ngoại hình của mình, mọi người đều tưởng y là sao kim, nhưng y cũng không có khái niệm gì về việc phối trang phục. Y chỉ tiện tay chọn vài bộ quần áo hợp nhãn. Dù lúc nhìn là vậy, nhưng khi phối với nhau lại rất kỳ cục khiến khóe mắt Kiều Mộ Đình giật giật, cậu đành phải tự mình dẫn y đi chọn đồ, phối đồ, thi thoảng cậu còn cầm quần áo ướm lên người y so sánh. Hai người không hề để ý tới ánh mắt khác thường của cô nàng bán hàng kế bên.

Trực quầy hàng là một cô gái người Mỹ, tóc vàng mắt xanh, cô nàng đang đứng một bên hào hứng nhìn hai người họ.

Kiều Sanh vào phòng thử đồ.

Kiều Mộ Đình đứng bên ngoài tiếp tục chọn quần áo cho y.

“Bạn trai của anh thật đẹp!” Cuối cùng cô gái cũng tìm được cơ hội bắt chuyện với Kiều Mộ Đình. Từ lúc hai người vừa bước vào, hai mắt cô đã tỏa sáng. Thường thì ấn tượng của người phương Tây với người phương Đông là gầy yếu không có khí chất đàn ông, nhưng hai người đàn ông phương Đông này lại không phải thế, hai người họ cao to anh tuấn, cao quý tao nhã như người mẫu, khí chất ấy thật là hấp dẫn.

“Cám ơn!” Kiều Mộ Đình cười đáp.

“Anh cũng rất anh tuấn!” Cô gái khen ngợi, “Hai anh là hai người phương Đông đẹp nhất mà tôi từng gặp!”

“Cám ơn!”

“Hai người là người mẫu à?”

“Không phải!”

“Tiếc thật!” Cô gái tỏ vẻ tiếc nuối, “Nếu tôi là nhà thiết kế, tôi nhất định sẽ không tiếc gì mời hai anh làm người mẫu cho trang phục tôi thiết kế, bởi vì khí chất của hai người thật sự rất hợp!”

Kiều Mộ Đình chỉ cười cười, không nói.

Kiều Sanh thay quần áo xong, bước ra ngoài.

Nửa người trên y mặc một chiếc T-shirt sẫm màu, nửa người dưới mặc một chiếc quần Jean, chân mang giày da, phối hợp đơn giản nhưng lại không lỗi thời. Trời sinh Kiều Sanh như ma-nơ-canh, mặc thế nào cũng thấy đẹp.

“Thấy sao?” Kiều Sanh hỏi.

“Cũng không tệ lắm!” Kiều Mộ Đình hài lòng, lại mang kính lên cho y.

Trong thoáng chốc, khí chất của y lại cao thêm một bậc, không hề thua kém mấy ngôi sao.

Cô gái bán hàng suýt xoa: “Rất hoàn mỹ!”

Ý cười trong mắt Kiều Mộ Đình lại ngày càng sâu.

...

Kiều Sanh dự định ở lại Mỹ một khoảng thời gian khá dài, nên cần mua nhiều quần áo. Lúc ra khỏi trung tâm mua sắm, trên tay hai người đã đầy túi lớn, túi nhỏ.

Hai người thanh niên đi dạo phố, có thể nào cũng thấy lạ mắt. Kiều Sanh cũng không phải người cuồng mua sắm, y ra ngoài là để xem tình hình nước khác thế nào, đi một hồi y bắt đầu thấy chán.

Y muốn về nhà.

Kiều Mộ Đình lại kéo y vào một cửa hàng trang sức.

Kiều Sanh khó hiểu: “Vào đây làm gì?”

“Khoan hãy hỏi, để tôi lấy quà cho anh!”

Kiều Sanh tựa tiểu phi tiểu nói: “Cậu xem tôi là phụ nữ? Tôi không thấy hứng thú với mấy thứ này!”

Kiều Mộ Đình ra vẻ thần bí, lắc đầu: “Không phải, lát nữa sẽ cho anh biết!”

Kiều Sanh nhú mày.

“Chào quý khách, xin hỏi hai vị...”

Giọng nói dịu dàng của cô nàng trực quảy vang lên, còn chưa nói xong, cô đã sửa miệng: “A, thì ra là anh, Mr. Kiều!”

Kiều Mộ Đình gật đầu: “Ừ, là tôi! Đồ tôi đặt làm đã xong chưa?”

“Đã xong!”

“Lấy cho tôi xem!”

“Vâng!”

Cô gái trực quảy lấy ra một chiếc hộp xinh xắn, khung hộp màu vàng, thân hộp màu đỏ.

Kiều Sanh nhìn thấy, nhú mày.

“Đừng nói cậu tặng nhẫn kim cương cho tôi nha!”

“Không phải!”

Kiều Mộ Đình mở hộp, bên trong là hai món trang sức màu đỏ, lấp lánh.

Là khuyên tai hình đính.

“Nghĩ thế nào mà cậu lại chọn thứ này?” Kiều Sanh hỏi.

“Từ rất lâu rồi!” Kiều Mộ Đình lấy một chiếc ra khỏi hộp, đưa cho Kiều Sanh: “Đeo thử xem!”

Kiều Sanh cầm bông tai lên, liếc một cái, lập tức phát hiện viên kim cương khảm phía trên nhìn rất quen.

“Là huyết kim cương?”

“Ừ!” Kiều Mộ Đình gật đầu, “Tôi nhờ người ta cắt xuống một khối nhỏ, làm thành hai chiếc khuyên tai này!”

Kiều Sanh trêu chọc: “Ngay cả huyết kim cương mà cậu cũng nỡ đem ra dùng, sao không làm hai chiếc nhẫn kim cương? Không phải mấy tay tình thánh như các cậu rất thích chơi trò này sao?”

Kiều Mộ Đình ôm eo y: “Vì anh mang khuyên tai sẽ hợp hơn, vả lại không phải anh không thích trối buộc sao?”

Kiều Sanh nghĩ nghĩ, nói: “Cho nên cậu mới dùng thứ này thay nhẫn kim cương?”

Kiều Mộ Đình: “Nếu đã ở cùng nhau, dù sao cũng phải làm thứ gì đó để chứng minh chứ!”

“Tôi không quan tâm mấy trò nhảm chán thế này!”

“Tôi quan tâm!” Kiều Mộ Đình nhìn y, “Bởi vì tôi đã mong mỗi điều này từ rất lâu rồi!”

Kiều Sanh nhú mày: “Đừng nói là cậu muốn kết hôn với tôi nha!”

Kiều Mộ Đình nghiêm túc đáp: “Đương nhiên! Nếu như anh đồng ý, chúng ta có thể lập tức tới Anh hay Đan Mạch đăng ký, không thì tới bất kỳ quốc gia nào chấp nhận hôn nhân đồng tính cũng được!”

Kiều Sanh nhìn cậu bằng ánh mắt thương hại: “Cậu đúng là hết thuốc chữa!”

Kiều Mộ Đình nói khẽ: “Không phải anh đã hạ độc tôi sao? Hơn nữa tôi cũng không cần thuốc giải!”

Kiều Sanh luôn tự cho là khả năng thừa nhận của mình rất mạnh, nhưng những gì Kiều Mộ Đình nói lại khiến y nổi gai ốc đầy người.

Rất buồn nôn...

Hai người thanh niên cao to ôm nhau trước công chúng, nếu muốn người ta không chú ý cũng không được, mới đó hai người đã thành tiêu điểm của mọi người.

Kiều Mộ Đình đeo khuyên tai lên cho Kiều Sanh.

Kiều Sanh mang khuyên tai rất hợp, da y trắng, ngũ quan lại anh tuấn, bông tai đỏ sậm đính trên tai y rất nổi, khiến cả người y trở nên diễm lệ cực kỳ. Nhất là khóe môi y hơi câu lên, vừa lười biếng lại vừa mang tà khí, cơ hồ khiến Kiều Mộ Đình không thể dời tầm mắt.

Một Kiều Sanh thế này chỉ có thể dùng hai từ để hình dung: Yêu nghiệt.

Kể đó, Kiều Mộ Đình tự đeo chiếc khuyên còn lại lên tai mình. Tuy rằng với Kiều Sanh chuyện này không là gì, nhưng với cậu mà nói đó xem như hoàn thành một nghi thức quan trọng.

...

Đeo khuyên tai xong, Kiều Mộ Đình và Kiều Sanh về nhà. Tuy là cả ngày mệt mỏi, nhưng đến tối, hai người họ vẫn tới một quán bar khá nổi tiếng gần đó.

New York là thành phố sống về đêm, dĩ nhiên các quán bar cũng mọc lên như nấm. Đến những nơi đó, Kiều Sanh có cảm giác rất thân thiết, khi còn ở trong nước thì thoảng y cũng sẽ tới các quán bar giải trí. Có nhiều người không thích sự hỗn loạn và cảm giác đè nén ở những nơi này, nhưng Kiều Sanh lại rất thích, chỉ cần vào trong ngồi một lát, y đã có thể thả lỏng triệt để.

Đi vào quán bar, Kiều Sanh cùng Kiều Mộ Đình đi xuyên qua đám đông, tới trước quầy.

Bartender hỏi họ: “Hai vị dùng gì?”

Kiều Mộ Đình: “Tùy tiện!”

Bartender: “Vậy dùng một ly cocktail đi!”

“Được!”

“Còn ngài đây?” Bartender hỏi Kiều Sanh.

“Brandy!” Kiều Sanh vừa định lên tiếng, đã bị giành trước. Một gã da trắng, tóc vàng, mắt xanh đứng cạnh y, mỉm cười: “Không biết tôi có thể may mắn mời anh chàng phương Đông xinh đẹp này một ly không?”

71. Chương 71

Kiều Sanh liếc gã da trắng ấy một cái, cong khóe môi lên.

Rõ ràng là gã này đang bắt chuyện với y, y cũng không ngốc tới nỗi cho rằng đối phương chỉ đơn giản là kết bạn. Nơi này không phải gay bar, dù người ngoại quốc có tiên tiến nhưng như vậy cũng thật là quá tùy tiện.

Y không biết, chính chiếc bông trên tai phải của mình đã là dấu hiệu đồng tính luyến trong giới.

Gã da trắng ấy rất tuấn tú, đôi mắt sâu thẳm chuẩn đàn ông phương Tây, một đôi mắt xanh rất đẹp.

Tuy nhiên, Kiều Sanh lại không có hứng thú với gã ta.

“Cảm ơn!” Nhìn thẳng vào đôi mắt trông mong của người nọ, Kiều Sanh vẫn tiếp nhận ý tốt của gã.

“Xin hỏi, cậu là người Trung Quốc à?” Gã da trắng ngồi xuống cạnh Kiều Sanh.

“Vâng!”

“Nghe nói võ công Trung Quốc rất mạnh, rất bá đạo. Tôi cảm thấy rất hứng thú với văn hóa Trung Quốc!” Gã da trắng cười nói: “Phải rồi, quên tự giới thiệu, tôi là Jerry!”

“Kiều Sanh!”

“Rất hân hạnh được biết cậu, Kiều!”

Kiều Sanh mỉm cười.

Jerry có hứng thú với Kiều Sanh, ánh mắt nhìn Kiều Sanh cũng mờ ám vô cùng. Tuy là biểu hiện của Kiều Sanh rất lạnh lùng, nhưng Kiều Mộ Đình ngồi cạnh vẫn thấy bất an.

Cậu nhú mày, liếc gã da trắng ấy một cái.

Ban nãy Jerry cũng đã trông thấy Kiều Mộ Đình, dù không có hứng thú với cậu, nhưng do phép lịch sự, gã vẫn chào hỏi: “Xin chào!”

“Chào!” Kiều Mộ Đình lạnh lùng nói: “Tôi là bạn trai của Kiều Sanh!”

Dứt lời, cậu ôm bả vai Kiều Sanh, trông rất thân mật, còn ra vẻ khiêu khích, đắc ý.

Jerry nhú mày, mỉm cười nhìn Kiều Sanh: “Quả nhiên cậu là gay. Từ lúc cậu bước vào tôi đã chú ý tới cậu, gay ra-đa đúng là rất nhạy phải không? Cậu là người đàn ông Châu Á hấp dẫn nhất mà tôi từng gặp!”

“Cảm ơn!” Kiều Sanh thản nhiên đáp.

Mặt Kiều Mộ Đình ngày một trầm, cậu đã nhấn mạnh quan hệ giữa mình và Kiều Sanh, không ngờ thằng khốn này còn chưa chịu đi, thậm chí còn thốt ra mấy câu như thế...

Bên kia, bartender đưa ly rượu Jerry vừa gọi ban nãy cho Kiều Sanh: “Mr. Kiều, Brandy của anh!”

Kiều Sanh cầm ly rượu lên, hợp một ngụm.

Động tác của y thật lười biếng, lúc Brandy đi vào cuống họng y hơi híp mắt, ánh mắt mê ly, như đang thưởng thức rượu ngon.

Jerry nhìn chằm chằm Kiều Sanh, khi uống rượu y để lộ cái cổ thon thon, tức thì vẽ kinh diêm trong mắt gã lại càng nhiều. Tuy là ngay từ đầu biểu hiện của Kiều Sanh với gã không có chút hứng thú, nhưng gã lại không giận. Đây là lần đầu gã nhìn thấy một người phương Đông hấp dẫn thế này, có thể nào gã cũng phải đưa được lên giường, gã rất tin tưởng về ngoài và mị lực của mình.

Đáng tiếc, gã đã tính sai rồi.

Cho dù Kiều Sanh có chấp nhận thì với một ‘ông chồng cực ghen’ như Kiều Mộ Đình, sẽ không để gã có cơ hội.

Mặt Kiều Mộ Đình rất khó coi. Ánh mắt của thằng khốn đó nhìn Kiều Sanh ngày càng quá đáng, nếu không phải ở đây có nhiều người, cậu đã sớm lấy khẩu súng trên người ra cho gã thành tổ ong.

Uống xong ly rượu, Kiều Sanh đặt ly xuống.

“Tửu lượng mạnh thật!” Jerry khen ngợi: “Không biết tôi có thể may mắn mời cậu tới nhà tôi làm khách đêm nay không?”

“Làm khách?” Kiều Sanh nhìn gã ta, nghiêng ngẫm.

“Vâng! Tôi thấy hứng thú với cậu!”

Nụ cười của Jerry thật xán lạn, đôi mắt xinh đẹp ấy như phát ra tia lửa điện...

Không thể không nói, gã ta là một người Mỹ anh tuấn, thậm chí không hề kém diễn viên Hollywood chút nào.

Nhưng Kiều Sanh vẫn không có hứng thú với gã, bởi vì cạnh y đã có một người xuất sắc hơn.

Nhưng cuối cùng Kiều Mộ Đình cũng không ngồi yên nữa.

“A Sanh!” Kiều Mộ Đình vỗ vai Kiều Sanh.

“Hử?” Kiều Sanh quay đầu.

Kiều Mộ Đình không nói gì nữa, kéo cằm y, trao một nụ hôn.

Kiều Sanh vốn sững sốt, sau đó mới chột hiểu ra.

Ghen sao?

Quả nhiên là quá nhỏ mọn...

Kiều Sanh không hề tức giận với nụ hôn không báo trước của Kiều Mộ Đình, ngược lại y còn cảm thấy cái bình dấm chua ấy thật là đáng yêu. Nụ hôn lần này có chút bá đạo và thô bạo, dĩ nhiên Kiều Sanh cũng không cam yếu thế, đáp trả lại.

Ở trước công chúng, hai người họ hôn nhau...

Lực chú ý của đám đông cũng chuyển sang bên này, nhỏ giọng bàn tán.

Jerry lặng đi một chút, sau đó đen mặt. Gã muốn đoạt lấy sự chú ý của Kiều Sanh, nhưng nụ hôn của bọn họ rất sâu, gã chỉ đành chán nản bỏ đi.

Không thèm để ý tới những người xung quanh, môi cùng lưỡi Kiều Mộ Đình và Kiều Sanh tùy ý quần quít nhau, hơi thở hai người có chút hỗn loạn, vị còn ở miệng và đầu lưỡi dâng lên, cả hai như cảm nhận được nhiệt độ cực nóng của đối phương.

Vào lúc này, nhạc DJ chuyển sang bài khác, giai điệu R&B từ từ vang lên, những ngọn đèn xung quanh cũng lóe liên hồi, bầu không khí trong bar trở nên sôi nổi. Ngay sau đó, hai cô gái xinh đẹp mặc bikini lên sân khấu biểu diễn múa cột.

Đám đông lại chuyển đi sự chú ý, bắt đầu lắc đầu cuồng, lúc này Kiều Mộ Đình và Kiều Sanh cũng đã tách ra.

Hai người nhìn nhau, dưới ánh đèn, ánh mắt Kiều Mộ Đình như biến hóa không ngừng, sâu không thấy đáy.

Cậu mở miệng nói gì đó, nhưng tiếng nhạc quá lớn, Kiều Sanh không nghe được nội dung, chỉ thấy hai cánh môi cậu hé ra khép lại.

Kiều Sanh nhún vai, dùng động tác bảo bartender làm cho y một ly XO.

...

Mãi cho đến tận khuya, hai người mới rời khỏi quán bar.

New York là thành phố về đêm, cho dù đêm đã khuya nhưng ở những ngã tư đường đều là ánh sáng xanh đỏ, trong bar rất náo loạn, hai người đứng bên ngoài một lát, hít thở không khí trong lành.

Kiều Sanh thích nơi này, y cảm thấy mình thuộc về đêm tối, nơi tràn ngập ánh mặt trời không thích hợp với y.

“A Sanh, về nhà thôi!” Kiều Mộ Đình nói.

“Ừ!” Kiều Sanh cũng có chút mệt mỏi.

Hai người lên xe.

Xe lướt nhanh trong bóng đêm.

“Phải rồi, ban nãy ở trong quán bar cậu nói gì thế?” Kiều Sanh đột nhiên nhớ tới, hỏi.

“Không có gì!” Kiều Mộ Đình thần nhiên đáp.

Cậu mỉm cười, Kiều Sanh cũng đoán không được cậu đang nghĩ gì và y cũng không phải một người thích hỏi tới cùng cho nên y không hỏi thêm gì nữa.

Hai người không nói chuyện, tiếng nhạc trong xe khiến Kiều Sanh thấy buồn ngủ.

Từ kính chiếu hậu, Kiều Mộ Đình nhìn y một cái, khóe môi cong lên.

Cậu mãi mãi sẽ không cho Kiều Sanh biết câu nói khi đó của cậu, thật ra câu nói ấy chỉ có năm chữ đơn giản: Anh là người của tôi.

Tuy cả hai đều mệt, nhưng sau khi về tới nhà hai người không vội đi ngủ. Nụ hôn ở quán bar đó đã sớm khơi lên dục hỏa trong người họ, nhất định phải giải quyết.

Đêm đó Kiều Mộ Đình rất dũng mãnh, Kiều Sanh bị cậu làm cho lên đỉnh nhiều lần, bản chất dã thú bị kìm nén trong người Kiều Mộ Đình hoàn toàn bạo phát, hoàn toàn không biết mệt mỏi. Lúc ở quán bar Kiều Sanh đã uống không ít rượu, giờ đầu y xoay xoay, hoàn toàn không để ý tới sự cuồng dã của Kiều Mộ Đình, ngược lại y còn cảm thấy thoải mái vô cùng. Hai người chơi rất nhiều trò, đổi rất nhiều tư thế, từ trên giường tới sa lon, sau Kiều Mộ Đình ôm Kiều Sanh vào phòng tắm, làm thêm một lần trong bồn, cuối cùng lại kéo nhau lên giường. Cả đêm điên cuồng khiến giường, sa lon vô cùng thê thảm, bên trên đều là mồ hôi và dịch thể.

...

Cái giá của say rượu và túng dục là hôm sau Kiều Sanh đau đầu tới không muốn xuống giường. Kiều Mộ Đình vẫn ổn, tối qua cậu uống không bao nhiêu, nên vẫn như bình thường, tinh thần sảng khoái vô cùng, điều này khiến Kiều Sanh cảm thấy không công bằng. Rõ ràng tối qua điên cuồng như vậy, sao cuối cùng chỉ có mình y chịu tội?

Chẳng lẽ làm Bottom vừa mệt lại vừa không tốt sao?

Tuy là rất thích...

Kiều Sanh che trán rầu rĩ. Y không phải loại người mê muội thú vui nhục dục, nhưng mỗi lần y ở cùng Kiều Mộ Đình luôn dễ dàng mất đi khả năng khống chế.

Xem ra, y phải điều độ lại một chút, y không muốn còn trẻ thế này mà lại hao mòn thân thể...

Kiều Mộ Đình dậy từ rất sớm. Cậu làm xong bữa sáng, dọn lên bàn, Kiều Sanh dậy chỉ cần cho vào lò vi sóng hâm lại là có thể ăn.

Sáng nay Tư Đồ Chiến gọi điện tới cho cậu, bọn họ vừa nhận được một vụ làm ăn rất lớn, một mình Tư Đồ Chiến kham không nổi. Sau khi về nước, Kiều Mộ Đình ít khi quan tâm tới chuyện làm ăn bên này, mọi chuyện đều do Tư Đồ Chiến xử lý, cậu cảm thấy có chút áy náy, cho nên định nhân lúc còn ở Mỹ phải bù lại một phen.

72. Chương 72

.

Kiều Sanh ngủ một giấc tới giữa trưa mới dậy. Rửa mặt xong, y thông thả ăn điểm tâm, sau đó ra ngoài.

Tối vẫn phòng làm việc, Kiều Mộ Đình đang nói chuyện với một gã đầu trọc người nước ngoài. Kiều Sanh bước vào, Kiều Mộ Đình khẽ gật đầu với y một cái.

Kiều Sanh ngồi bên cạnh đọc báo nhưng lực chú ý lại nằm ở cuộc trò chuyện của bọn họ.

Kiều Mộ Đình đang bàn giá cả với gã. Gã ta bắt mắt khi Kiều Mộ Đình đưa ra mức giá quá cao, muốn ép giá, còn Kiều Mộ Đình lại đang nghiêm túc giải thích nguyên nhân với gã ta.

Bọn họ không ai chịu nhượng bộ, bầu không khí ngày càng căng thẳng.

Tư Đồ Chiến ở một bên chơi game, thi thoảng sẽ liếc bọn họ một cái, không hề sốt ruột, cứ như rất tin tưởng Kiều Mộ Đình.

Cuối cùng gã cũng thỏa hiệp, Kiều Mộ Đình toàn thắng. Cả quá trình cậu rất bình tĩnh, cho dù đối phương có vô lý thế nào cậu cũng rất nhẫn nại, nhiều nhất cũng chỉ là nhíu mày. Cậu không nói nhiều, phải nói là rất ít, nhưng rất sâu sắc, mỗi một câu đều nói đúng vấn đề.

Kiều Sanh cảm thấy rất thú vị, đây là lần đầu tiên y thấy Kiều Mộ Đình làm việc, thật quyến rũ.

Làm xong thủ tục mua bán.

Gã ta buồn bực đi về, Kiều Mộ Đình thì thở phào một hơi.

Kiều Sanh khen ngợi: “Rất có tài ăn nói!”

Kiều Mộ Đình thần nhiên đáp: “Chuyện này thì có là gì!”

Tư Đồ Chiến ở cạnh tiếp lời: “Mộ Đình nổi tiếng về đàm phán, chỉ cần có cậu ấy, cửa hàng của tôi tuyệt đối sẽ không có hại, không có bao nhiêu người trả giá với cậu ấy thành công cả!”

Kiều Mộ Đình cười cười, hỏi Kiều Sanh: “Sao không ở nhà nghỉ ngơi?”

Kiều Sanh đáp: “Tôi muốn tìm hiểu một chút về cửa hàng mà tôi hợp tác thôi!”

Tư Đồ Chiến ngạc nhiên: “Hợp tác?”

“Cậu còn chưa biết?”

“Ngại quá, tôi quên nói!” Kiều Mộ Đình giải thích với Tư Đồ Chiến: “A Sanh định gia nhập vào nhóm của chúng ta!”

Tư Đồ Chiến nhún vai: “Hoan nghênh gia nhập!”

Kiều Sanh cười: “Sau này chúng ta sẽ là đối tác!”

Từ đó, Kiều Sanh chính thức gia nhập, trở thành một thành viên của nhóm. Kiều Sanh rất có thiên phú về quản lý và trù hoạch, nên toàn bộ hàng do y phụ trách quản lý, y chủ nội, Kiều Mộ Đình lại giỏi về giao tiếp, nên chủ ngoại, phụ trách đàm phán, giao thiệp với người mua.

Còn về Tư Đồ Chiến, giờ cậu ta đang trong trạng thái nghỉ phép...

Sau khi gia nhập, Kiều Sanh mất thời gian mấy ngày để tìm hiểu về cửa hàng. Y phát hiện quy mô của nó lớn hơn y nghĩ rất nhiều, bọn họ chỉ có một căn phòng làm việc vừa nhỏ vừa tù túng, nhưng lại chiếm một nửa căn cân buôn bán vũ khí ở Bắc Mỹ. Điều nằm ngoài dự liệu của y là ban đầu y chỉ định tham gia cho vui, nhưng y không ngờ là, về sau cửa hàng vũ khí này lại trở thành lợi thế giúp y chống lại Alex.

...

Vì có công việc mới mà cuộc sống của Kiều Sanh lại tiến vào trạng thái bận rộn. Tuy nhiên, thời gian làm việc và nghỉ ngơi của y vẫn tùy ý như trước, mỗi ngày y ngủ một giấc cho đến khi y muốn dậy, sau đó mới tới chỗ làm việc.

Hôm nay, Kiều Mộ Đình phải tới chỗ làm sớm, còn Kiều Sanh thì nghỉ ở nhà.

Y ngủ rất ngon.

Trong mơ màng, y cảm thấy có người đi tới bên giường, lẳng lặng nhìn y.

Kiều Sanh giật mình, nhưng không mở mắt. Y vốn tưởng là Kiều Mộ Đình đã về cho nên cũng không để ý lắm.

Sau đó, người nọ khẽ vuốt gương mặt y.

Không đúng lắm, trong lúc y ngủ, Kiều Mộ Đình sẽ không bao giờ quấy rầy.

Kiều Sanh cảnh giác, lập tức mở mắt ra. Y không thèm nhìn người tới, mà cầm ngay khẩu súng dưới gối, nhắm ngay người nọ.

Đối phương hô lên: “Á, chờ đã, đừng bắn nha!”

Giọng nói rất quen thuộc.

Kiều Sanh ngẩng đầu, nhìn thấy gương mặt tuấn tú đến quá đáng, nụ cười vô sỉ như mọi khi.

Liên Mặc Sinh.

Kiều Sanh không ngờ là mình lại gặp Liên Mặc Sinh ở nơi này: “Sao cậu lại ở đây?”

Liên Mặc Sinh đáp: “Tôi thăm cậu một lát!”

Kiều Sanh liếc cánh cửa sổ đang mở, cười bảo: “Cách cậu tới thăm tôi thật là đặc biệt, chẳng chào hỏi gì mà phá cửa sổ vào, đúng là hợp với phong cách của cậu!”

Liên Mặc Sinh: “Tại tôi nhớ cậu quá mà! Vừa lúc tôi tới đây làm nhiệm vụ, lại phát hiện cậu ở chỗ này, cho nên tới xem!”

“E là không phải vừa lúc...”

“Hi hi!” Liên Mặc Sinh cười thật vô sỉ, vừa nói vừa cạo lên người Kiêu Sanh: “Cưng ơi, đừng lạnh lùng vậy mà, dạo này người ta nhớ cưng muốn chết luôn!”

Kiều Sanh chìa súng vào người cậu ta: “Cậu đã quên những gì tôi nói lúc trước rồi à?”

Liên Mặc Sinh cẩn thận đẩy khẩu súng trong tay y ra, nín thở: “Lần trước là lỗi của tôi, không phải chuyện cũng qua lâu rồi sao, chắc cậu cũng hết giận rồi mà, cậu không phải người nhỏ mọn vậy đâu phải không?”

Kiều Sanh cười lạnh: “Tôi đúng là nhỏ mọn như vậy đấy!”

Bầu không khí lập tức căng thẳng.

Liên Mặc Sinh thật bất đắc dĩ. Thật ra cậu ta luôn âm thầm lo lắng cho Kiêu Sanh, cho nên chuyện Kiêu Sanh tới Mỹ cậu ta đã sớm biết. Khoảng thời gian qua không thể gặp y, cậu ta đã sớm cảm lòng không được, nên đã thừa dịp Kiêu Mộ Đình đi vắng tới thăm y, muốn làm hòa với y, nào ngờ thái độ của y lại lạnh lùng như vậy...

Kiều Sanh lại chìa súng vào người Liên Mặc Sinh, lạnh lùng nói: “Được rồi, thăm cũng thăm rồi, cậu có thể biến!”

“Đừng đuổi tôi đi được không?” Liên Mặc Sinh nhìn y bằng ánh mắt đáng thương.

Ánh mắt cậu ta giống con chó nhỏ bị chủ mình vứt bỏ, muốn bao nhiêu đáng thương có bấy nhiêu đáng thương.

Kiều Sanh thích ánh mắt đó, nhưng từ sau chuyện lần đó, y cũng đã nhìn rõ bản chất của cậu ta nên không mềm lòng nữa.

Người này, chính là cái loại phản trư ăn lão hổ...

“Xem ra cậu vẫn chưa được dạy dỗ đàng hoàng!” Kiêu Sanh cười nói: “Là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ sao? Được lắm, vậy tôi sẽ ban cho cậu mấy viên đạn!”

Nụ cười của y thật mỉa mai, cái dáng tựa vào đầu giường thật lười biếng. Ánh mắt y tùy ý, áo ngủ rộng cổ hơi trễ xuống lộ ra đôi ngực và xương quai xanh. Tư thế quá mê người! Suốt khoảng thời gian qua Liên Mặc Sinh đều cảm dục, nhìn thấy y như thế, với cậu ta mà nói chính là hấp dẫn trí mạng.

Thiếu chút nữa Liên Mặc Sinh đã hóa sói, nhưng cậu ta vẫn cố nhịn.

Lần trước cậu ta không khống chế được, kết quả là Kiêu Sanh nổi giận, thiếu chút nữa đã giết cậu ta, tới giờ cậu ta vẫn còn thấy sợ.

Cậu ta sẽ không bao giờ phạm sai lầm như thế nữa.

Nhưng thái độ của Kiêu Sanh như vậy, cậu ta cũng không thể giả bộ ngoan ngoãn được.

Tuy bề ngoài trông Liên Mặc Sinh như rất bình tĩnh, thật ra trong lòng cậu ta đang suy tính không ngừng, sau cùng cậu ta quyết định đi theo tuyến... mặt dày.

Liệt nữ sợ triền lang, cũng như thế, ‘Liệt nam’ cũng sợ nhất mấy thằng mặt dày. Nếu cậu ta đã đi lâu như vậy mà Kiêu Sanh vẫn còn giận, vậy cậu ta sẽ không trốn tránh nữa. Bám, có chết cũng phải bám theo, dù sao thì với khả năng của Kiêu Sanh cũng giết không được cậu ta.

Liên Mặc Sinh nhìn Kiêu Sanh, xoay người, đưa lưng về phía y.

Lại làm trò quỷ gì đây?

Kiều Sanh nhú mày, chìa súng vào sau lưng cậu ta: “Cậu không nghe tôi nói gì à?”

“Cậu quá tuyệt tình!” Liên Mặc Sinh nói, giọng có chút buồn bực.

“Cái gì?” Nghe cậu ta nói vậy, Kiều Sanh thấy khó hiểu.

“Vì chút chuyện nhỏ nhặt ấy mà cậu muốn giết tôi, sau đó theo Kiều Mộ Đình chạy tới Mỹ anh anh em em, khiến tôi nhớ cậu muốn phát điên!”

“Vậy thì thế nào?”

“Chẳng thế nào cả, dù sao cậu cũng không cần tôi!”

“Cho nên?” Kiều Sanh nhú mày.

Liên Mặc Sinh nghiêm túc đáp: “Tôi thật tức giận, không muốn đi nữa, tôi muốn ở cạnh cậu!”

Câu nói vô số gây thương tổn khiến Kiều Sanh thấy buồn cười: “Cậu muốn như vậy cũng được, nhưng súng của tôi cũng sẽ không khách khí!”

Liên Mặc Sinh lắc lắc ngón tay: “Tôi nói rồi, cậu bắn không trúng tôi đâu!”

“Vậy cậu có muốn thử một chút hay không? Súng ngắn thì trẻ con quá, chỗ này của tôi có súng ngắm, đạn được, tên lửa cũng có. Dạo này tôi đang thấy hứng thú với tên lửa, luôn muốn thử uy lực của chúng, hay là để cậu thử nha, để xem có thể nổ cậu thành mảnh vụn hay không?”

Khóe mắt Liên Mặc Sinh giật giật.

Không gặp mới ít hôm mà chỉ số bạo lực của Kiều Sanh lại tăng lên... Nếu như dùng trên người mình, liệu có toàn thân thoát ra không?

Vừa đi không bao lâu, Liên Mặc Sinh đã nghe được tin Kiều Sanh chính tay giết Khai Thang Thủ. Lúc ấy cậu ta còn tưởng rằng đó chỉ là tin đồn, chân Kiều Sanh còn chưa khỏi, Khai Thang Thủ cũng không phải người nóng nảy bộp chộp, không thể nào bại trên tay Kiều Sanh được. Cho đến khi tổ chức sát thủ xác định Khai Thang Thủ đã chết, cậu ta mới tin tưởng.

Hiện giờ xem ra, chuyện này không cần phải nghi ngờ, Kiều Sanh của hiện tại, chỉ số bạo lực tuyệt không thua kém một tên sát thủ nào, thậm chí có hơn chứ không kém...

73. Chương 73

.

.

Ngay lúc Liên Mặc Sinh còn đang do dự không biết tiếp theo phải làm thế nào, chợt có tiếng lách cách vang lên phía sau cậu ta.

Với một sát thủ như Liên Mặc Sinh, âm thanh này quá quen thuộc.

Là tiếng tra đạn vào nòng.

Kiều Sanh nói: “Quả nhiên cậu cần phải được dạy dỗ thêm!”

Kiều Sanh có thể nổ súng bất cứ lúc nào, Liên Mặc Sinh không dám lơ là, vội xoay người qua, cười hề hề, nói: “Đừng nói vậy mà, tôi là vì thích cậu nên mới như vậy!”

“Vậy cậu đi làm phiền người khác đi!”

“Nhưng tôi chỉ thích mình cậu thôi!”

“Vậy à?” Kiều Sanh mỉm cười, nhưng ánh mắt của y lại rất bạo lực, “Vậy để xem cậu thích tôi được bao nhiêu, có vui lòng để tôi giải quyết cậu hay không...”

Liên Mặc Sinh khóc thầm trong bụng, sao cậu ta lại thích phải một người cuồng ngược đãi thế này...

Nói xong, Kiều Sanh định nổ súng, Liên Mặc Sinh thật bất đắc dĩ, không thể không phản kháng. Cho dù thân thủ cậu ta có nhanh nhẹn cỡ nào cũng không thể cam đoan hoàn toàn tránh khỏi mấy viên đạn, huống hồ kỹ thuật bắn súng của Kiều Sanh còn tốt như vậy.

Kiều Sanh bóp cò, bắn phát súng thứ nhất, Liên Mặc Sinh vội nắm cổ tay y, viên đạn bắn lên trần nhà.

Liên Mặc Sinh vô cùng căng thẳng, định đoạt lấy khẩu súng trên tay Kiều Sanh.

Kiều Sanh lập tức xoay cổ tay, tránh khỏi Liên Mặc Sinh.

Y bắn phát súng thứ hai.

Trong nguy cấp, Liên Mặc Sinh đẩy tay Kiều Sanh sang bên, bắt lấy hai tay y, đè y xuống giường.

Cuối cùng Kiều Sanh cũng nằm im, Liên Mặc Sinh mạnh hơn y, y không thích giãy giụa vô ích.

Liên Mặc Sinh thở dài: “Tôi nói rồi, cậu không thể nào đánh thắng tôi, cậu còn chưa hiểu sao?”

Kiều Sanh thần nhiên hỏi: “Cho nên cậu tính chơi trò ép buộc với tôi?”

Lúc này Liên Mặc Sinh mới để ý thấy tư thế của hai người quá mờ ám, hai tay của Kiều Sanh bị cậu ta kéo qua hai bên, lúc này đánh nhau áo ngủ bị đứt mất hai cái cúc, vạt áo thì mở rộng, nửa đôi ngực đang lấp ló trước mặt cậu ta, cộng với vẻ mặt lúc nào cũng lười biếng của Kiều Sanh, phải nói hiện giờ Kiều Sanh đúng là quá quyến rũ.

Liên Mặc Sinh nuốt một ngụm nước bọt, phía dưới của cậu ta nóng ran.

Cậu ta có phản ứng...

Kiều Sanh nhìn xuống đũng quần cậu ta, vẻ giễu cợt trong mắt càng thêm đậm.

“Quả nhiên tôi đoán không sai chút nào!”

“Cưng đã đoán sai rồi, cưng ơi!” Liên Mặc Sinh cố nén xúc động, giải thích: “Tôi chỉ muốn lấy khẩu súng mà thôi, nó quá nguy hiểm, rất dễ cướp cò!”

Kiều Sanh nhú mày: “Giờ không phải cậu cũng sắp ‘cướp cò’ rồi sao? Nhảy cảm như vậy, đừng nói là suốt khoảng thời gian qua cậu luôn nhìn nha!”

Liên Mặc Sinh oán hận: “Tôi giữ mình trong sạch không được sao? Tôi không giống cậu, ngay cả em trai ruột của mình cũng không tha!”

Giọng cậu ta hơi khàn, và cũng đầy mùi ghen tuông.

“Cậu ghen?”

“Tôi ghen thì thế nào?” Liên Mặc Sinh đổi.

“Chẳng thế nào cả, dù gì cũng không liên quan tới tôi!” Kiều Sanh mỉm cười, liếc cậu ta, liếc từ mặt xuống cái lều nhỏ dưới đũng quần.

Ánh mắt mờ ám ấy khiến toàn thân Liên Mặc Sinh khô nóng, nhất là khi Kiều Sanh nhìn chằm chằm chỗ đó...

Liên Mặc Sinh thở ngày càng dồn dập...

Hai người đều im lặng, Kiều Sanh bắt đầu cảm nhận được hơi thở nóng hổi đang phả vào mặt mình: “Cậu cứ đè tôi như vậy, định làm tôi thật à?” Câu nói của y thật rõ ràng, thật trực tiếp, hoàn toàn không tương xứng với vẻ tao nhã, tuấn mỹ của y, nhưng lại không khiến người ta cảm thấy hạ lưu, mà có cảm giác kiêu ngạo, hấp dẫn...

Liên Mặc Sinh trừng mắt, nghe được câu thô tục đó thoát ra từ cái miệng duyên dáng của Kiều Sanh, máu trong người cậu ta đều sôi lên.

Kiều Sanh là cố ý dụ dỗ cậu ta sao?

Không, không phải!

Liên Mặc Sinh nhanh chóng bác bỏ suy nghĩ này, cậu ta hiểu Kiều Sanh, một mỹ nam thuộc loại hình bạo lực như thế thì không thể nào chịu được cảnh trời buộc, bị động, càng không có chuyện dụ dỗ cậu ta ngay lúc này...

Có trá.

Liên Mặc Sinh buộc mình phải tỉnh táo lại.

Nhưng, quá khó...

Cậu ta không chỉ phải đề phòng Kiều Sanh phản đòn bất cứ lúc nào, còn phải chịu đựng Kiều Sanh khiêu khích, đây quả là tra tấn.

Sợi dây lý trí trong đầu Liên Mặc Sinh căng như dây đàn, sắp hỏng mất.

Nhìn vẻ mặt thống khổ của Liên Mặc Sinh, Kiều Sanh giơ đầu gối lên cọ cọ vào đùi quần cậu ta.

“Um...”

Cả người Liên Mặc Sinh như nhũn xuống, cậu ta nhin không nổi kêu ra tiếng.

Ban đầu cậu ta còn tưởng là Kiều Sanh muốn đá mình, không ngờ lại làm thế này.

Có ý gì? Chẳng lẽ Kiều Sanh muốn dụ dỗ mình thật sao?

Liên Mặc Sinh cố giữ bình tĩnh nhưng động tác của Kiều Sanh càng ngày càng quá đáng, da đầu Liên Mặc Sinh tê rần, thiếu chút nữa bắn ra...

Cậu ta vội dè chân Kiều Sanh lại, thở phì phò, cảnh cáo: “Đừng quậy!”

Kiều Sanh cong khóe môi: “Không phải cậu muốn thế sao?”

Liên Mặc Sinh nghiến răng: “Nói lung tung, tôi chỉ định cướp súng, không có ý định nào khác!”

“Không phải súng đã bị cậu đánh văng rồi sao?”

“...”

“Giờ cậu có thể buông ra chưa?”

Liên Mặc Sinh không nhúc nhích.

Kiều Sanh nhìn cậu ta, trong mắt hiện lên tia sáng kỳ lạ, đôi môi mỏng hé ra, thản nhiên thốt ra hai chữ: “Làm tôi!”

Liên Mặc Sinh run lên một cái, còn tưởng mình nghe nhầm.

Sao Kiều Sanh có thể chủ động thế này?

Tuy còn có chút chần chờ, nhưng Liên Mặc Sinh đã sớm chịu hết nổi, dục vọng lấn át lý trí.

“Tên yêu nghiệt này!” Cậu ta nghiến răng, hai mắt đỏ sậm nhào lên người Kiều Sanh, đồng thời cũng buông tay đang cầm giữ y ra, nắm vạt áo y, kéo qua hai bên.

Áo ngủ của Kiều Sanh bị mở làm hai, cúc áo văng ra ngoài. Liên Mặc Sinh cúi đầu hôn lên cổ y, hôn từ từ xuống ngực, ngậm thứ đang gồ lên, cắn thật mạnh.

Nhìn người đang thô bạo như con thú động dục phía trên mình, khóe môi Kiều Sanh cong lên.

Cuối cùng hai tay y cũng tự do.

Như thế là đủ rồi.

Liên Mặc Sinh hoàn toàn không ý thức được nguy hiểm đang tới gần, cậu ta hôn ngực Kiều Sanh, hai tay ôm eo y, muốn cởi quần ngủ của y ra.

Vào lúc này.

Sau gáy cậu ta đau đớn.

Thân thể cứng đờ, Liên Mặc Sinh nằm xụi xuống người Kiều Sanh.

Ý thức dần mơ hồ, trước lúc bất tỉnh, Liên Mặc Sinh nhìn thấy nụ cười gian trá của Kiều Sanh.

Tiêu rồi, lại trúng kế...

Liên Mặc Sinh hôn mê bất tỉnh, Kiều Sanh thu tay lại, đẩy thân thể mềm nhũn của cậu ta ra, tao nhã ngồi dậy.

Thật là một gã ngu ngốc không cưỡng nổi hấp dẫn...

Nhưng, cũng thật đáng yêu.

Y nhịn không được muốn nhìn thấy vẻ khóc lóc xin tha của cậu ta...

Kiều Sanh nở nụ cười như quỷ Satan.

...

Lúc Liên Mặc Sinh tỉnh táo lại đã là hơn mười phút sau, cậu ta mơ mơ màng màng mở mắt ra, phát hiện mình đang nằm trên giường.

“Tỉnh rồi à?” Giọng nói dịu dàng của Kiều Sanh vang lên bên cạnh.

Liên Mặc Sinh cả kinh, vội quay qua nhìn.

Kiều Sanh đã thay qua trang phục ở nhà, đang ngồi trên sa lon uống café.

“Cùng ới, đây là...” Liên Mặc Sinh ngẩn người, sau đó sực nhớ tới chuyện vừa xảy ra, đen mặt: “Cậu đánh lén tôi?”

“Tôi chỉ quan tâm kết quả, để đạt được mục đích, dùng cách gì không quan trọng!”

“Nham hiểm!”

“Hử? Theo như cậu nói, không phải làm sát thủ càng nham hiểm hơn sao?” Kiều Sanh hớp một ngụm café, rồi mỉm cười.

Liên Mặc Sinh im bật, không đáp lại được.

Cậu ta phát hiện, thì ra Kiều Sanh còn vô lại hơn cậu ta...

Liên Mặc Sinh thở dài, không muốn cãi với y nữa. Cậu ta vừa định ngồi dậy, lại phát hiện hai tay mình đều bị công lại ở đầu giường, hai chân bị tách ra, buộc vào hai góc giường.

Đây là...

Liên Mặc Sinh lặng đi một lát, sau đó đen mặt nhìn Kiều Sanh: “Cậu muốn làm gì?”

Kiều Sanh mỉm cười: “Cậu nói thử xem?”

Liên Mặc Sinh thấy lạnh sống lưng: “Cậu, cậu, cậu... đừng nói cậu định...”

Kiều Sanh nở nụ cười mỉa hoặc, y đặt tách café xuống, từ từ đi tới trước mặt cậu ta, từ trên cao nhìn xuống.

“Cậu đừng làm bậy!” Liên Mặc Sinh hoảng sợ.

“Làm bậy là làm gì?” Kiều Sanh nhìn cậu ta, cười khế.

“Tôi tuyệt đối không làm bậy!”

Kiều Sanh lại mỉm cười, sau đó leo lên giường.

Liên Mặc Sinh đau lòng, từ lúc bước vào giới gay tới giờ, cậu ta chưa từng làm bậy, cũng không muốn làm, nhưng bây giờ xem ra không thể theo ý mình rồi...

Chẳng lẽ hôm nay thật sự phải phá lệ? Lại còn bị cưỡng bức...

Liên Mặc Sinh hồi hận, sớm biết thế này cậu ta sẽ không sơ suất như thế.

Nhìn cái mặt hết xanh lại trắng của cậu ta, Kiều Sanh cười khẽ.

Liên Mặc Sinh bình tĩnh lại, nhìn Kiều Sanh, nghiêm túc nói: “Tình yêu ơi, tôi yêu cậu, có thể tha thứ cậu làm vậy, nhưng chuyện gì cũng có điểm dừng nha!”

“Cậu cảm thấy tôi đang làm vậy?”

“Chẳng lẽ không đúng sao?” Liên Mặc Sinh nói khẽ, gần như cầu xin: “Đừng giận nữa mà! Chuyện trước đó là lỗi của tôi, tôi không nên ép cậu, cậu đánh cho tôi một trận không được sao?”

“Không được!” Kiều Sanh cười nói: “Nếu cậu cảm thấy tôi đang làm vậy, vậy tôi sẽ làm vậy cho cậu xem!”

Dưới đôi mắt gần như phát điên của Liên Mặc Sinh, Kiều Sanh ngồi lên người cậu ta, bắt đầu cởi cúc áo...

Liên Mặc Sinh tuyệt vọng.

Động tác của Kiều Sanh rất chậm, giống như cổ tình tra tấn Liên Mặc Sinh. Y từ từ kéo vạt áo cậu ta ra, đầu ngón tay lạnh lẽo chạm vào đôi ngực rắn chắc.

Không thể nhịn được nữa, Liên Mặc Sinh giãy giụa, tiếng còng tay vang lên không ngừng.

Chiếc cúc cuối cùng bị cởi ra, Kiều Sanh kéo áo cậu ta tới bả vai, ghì chặt hai tay cậu ta lại.

Liên Mặc Sinh trừng Kiều Sanh, hai mắt như sắp phun lửa.

Kiều Sanh không tức giận, bởi vì lúc này Liên Mặc Sinh thật hấp dẫn, giống như một con thú bị bao vây đến đường cùng. Kiều Sanh muốn từ từ bẻ gãy móng vuốt và răng nanh nó...

Vuốt ve thân thể rắn chắc của Liên Mặc Sinh, Kiều Sanh tháo thắt lưng cậu ta ra.

Sau đó, Liên Mặc Sinh cảm giác nửa người dưới của mình lạnh lạnh.

Quần đã bị cởi ra, chỉ còn quần lót...

Kiều Sanh không vội vàng tiến hành bước kế tiếp, y xuống giường, đi tới bàn, mở ngăn kéo ra.

Đừng nói là ‘Dụng cụ điện động’ nha...

Mạch máu trên thái dương Liên Mặc Sinh nẩy lên thành thạch, bao tử cuộn cuộn.

Kiều Sanh lấy gì trong ngăn kéo vậy? Liên Mặc Sinh liếc muốn mỏi cả mắt, cho đến khi Kiều Sanh xoay qua, cậu ta mới phát hiện đó là một chiếc roi da.

Liên Mặc Sinh vừa thở phào, lại lập tức đen mặt.

Roi da?

Đừng nói là...

Quả nhiên Kiều Sanh cuồng ngược đãi mà!

Liên Mặc Sinh không có thời gian để suy nghĩ tiếp, Kiều Sanh đã đi tới bên giường, mỉm cười, sau đó vung roi lên...

Chát!

Kiều Sanh quát xuống một roi, thiếu chút nữa Liên Mặc Sinh đã kêu ra tiếng.

Kiều Sanh vừa quát roi, vừa ung dung nói: “Cậu biết không? Tôi thích nhất là thuần thú, con Lang vương tôi mua lần trước ấy, tôi đã dạy dỗ nó như vậy, nó rất nhanh chóng bị thuần phục!”

Liên Mặc Sinh vừa thở gấp vừa gào lên: “Tôi không phải thú vật!”

“Tôi biết!” Kiều Sanh cười híp mắt: “Tuy nhiên, chỉ số thông minh của cậu cũng không hơn nó bao nhiêu!”

“Ây ây! Mau, mau dừng tay!”

“Có thể, nhưng không phải bây giờ. Nếu cậu đã tự tìm tới cửa, tôi mà không cố gắng ‘thuần hóa’ một chút, thì không phải là có lỗi với cậu sao?”

“ ... ”

Kiều Sanh ra tay rất nặng, Liên Mặc Sinh cắn chặt răng, cố không kêu ra tiếng. Cuối cùng thì cậu ta cũng sâu sắc cảm nhận được cái gì gọi là trộm gà không thành còn mất luôn nắm gạo.

74. Chương 74

Kiều Sanh không hề nương tay, đánh cho cả người Liên Mặc Sinh hằn đầy vết roi, thiếu chút nữa Liên Mặc Sinh đã ngất đi, nhưng dù sao cậu ta cũng là sắt thủ, từng luyện khả năng chịu đau, tuyệt không kém bộ đội đặc chủng nên dần dần thích ứng cơn đau đó.

Nhưng cũng chỉ là thích ứng, cơn đau chưa từng giảm đi.

Cậu ta định giả bộ đáng thương.

“Đủ, đủ rồi! Đánh nữa sẽ chết người đó!” Liên Mặc Sinh thều thào, mặt nhăn nhó.

“Mới nhiều đó đã chịu không nổi rồi à?” Kiêu Sanh nhìn một cái đã biết là cậu ta giả vờ, thế là y lại quát mạnh thêm mấy cái, thản nhiên nói: “Đừng vội, vẫn còn sớm mà!”

Liên Mặc Sinh kêu khổ trong lòng.

Kiều Sanh đứng bên giường, từ trên cao nhìn xuống người mình đầy vết thương, nở nụ cười lạnh lùng mà tao nhã.

Có một chiếc đồng hồ trên đầu giường, Liên Mặc Sinh cứ nhìn nó chằm chằm, lần đầu tiên cậu ta cảm thấy thời gian trôi qua thật chậm.

Rốt cuộc thì tới khi nào mới ngừng đây...

Liên Mặc Sinh nhìn trời.

Trước đây khi cậu ta nhận nhiệm vụ giết một nhân vật khó đối phó, cậu ta phải trốn trong ống thông gió khách sạn suốt tám giờ, lúc ấy cậu ta cũng không thấy khổ sở thế này.

Có lẽ là đánh mệt rồi, Kiêu Sanh mới ngừng tay.

Cơn giận mới sáng sớm bị Liên Mặc Sinh quấy rầy đã trút hết, cơn tức từ lần trước bị cậu ta cưỡng bạo cũng không còn, giờ nhìn thân thể đầy vết thương của Liên Mặc Sinh y thấy hả giận vô cùng.

Tuy nhiên, y cũng không muốn tha cho Liên Mặc Sinh dễ dàng như thế.

Y muốn dạy cho cậu ta một bài học khó quên, kẻ nào dám càn rỡ với y, y sẽ không buông tha bọn họ.

Bỏ roi xuống, Kiêu Sanh ngồi xuống sa lon, tiếp tục uống cafe.

Liên Mặc Sinh thở ra một hơi.

Vì chất liệu roi rất mềm, nên vết thương của cậu ta không bong thịt mà chỉ là bầm tím. Cậu ta biết Kiêu Sanh đã nương tay, nhưng thân thể cậu ta không phải làm bằng sắt, Kiêu Sanh vừa ngừng tay là cậu ta đã cảm thấy đau nhói lên. Cậu ta thử nhúc nhích một chút, lập tức đau đến trợn mắt.

Cậu ta thầm *** Kiêu Sanh cả trăm lần trong bụng, hận không thể nhào tới đòi nợ với y.

Ngoài thầy huấn luyện của cậu ta ra, trước giờ chưa ai dám đối xử với cậu ta như thế...

Kiều Sanh mở TV, cầm điều khiển liên tục đổi kênh, cuối cùng dừng lại ở kênh đang chiếu một bộ phim điện ảnh của Hollywood.

Đây là bộ phim có kinh phí đầu tư cao, thuộc thể loại kinh điển của Hollywood, dù Kiều Sanh không thích mấy phim kiểu này lắm, nhưng dùng để giết thời gian cũng không sao.

Liên Mặc Sinh bị y quên bên một bên.

Mới đó, đã qua hơn ba giờ đồng hồ. Trong khoảng thời gian đó, Kiều Sanh có gọi một cú điện thoại, mua gì đó, do khoảng cách quá xa, Liên Mặc Sinh không nghe rõ y và người bán hàng nói gì.

Ban đầu Liên Mặc Sinh còn có thể bình tĩnh, nhưng theo thời gian trôi qua, cậu ta ngày càng nôn nóng.

Vừa trông Kiều Sanh, vừa nghĩ thầm không biết y muốn nhốt cậu ta tới khi nào?

Trước khi tới nơi này, cậu ta đã quan sát thời gian làm việc của Kiều Sanh và Kiều Mộ Đình, hôm nào Kiều Sanh ở nhà, cứ đến giữa trưa là Kiều Mộ Đình về nhà, thời gian cũng sắp tới rồi.

Không lẽ mình thật sự bị nhốt tới lúc Kiều Mộ Đình về?

Liên Mặc Sinh đen mặt.

Cậu ta có thể tưởng tượng ra cảnh đó, với tính độc chiếm khủng bố của Kiều Mộ Đình, không phan thây cậu ta mới là lạ...

Liên Mặc Sinh phải tìm cách giữ mạng trước.

Cậu ta nói với Kiều Sanh: “Cưng ơi, tôi muốn đi vệ sinh!”

Qua một lúc lâu Kiều Sanh mới quay qua nhìn cậu ta, nói: “Nhà tôi không có nhà vệ sinh công cộng!”

Liên Mặc Sinh nói: “Cho mượn nhà vệ sinh của cậu dùng một chút chẳng lẽ không được à?”

Kiều Sanh cự tuyệt như đinh đóng cột: “Không được!”

Thiếu chút nữa Liên Mặc Sinh học máu.

Kế hoạch A: Trốn bằng đường đi vệ sinh... Thất bại.

Kiều Sanh không muốn để Liên Mặc Sinh có bất kỳ cơ hội nào, nhưng Liên Mặc Sinh chưa từ bỏ ý định, tiếp tục tác chiến.

Cậu ta ra vẻ đáng thương, nói khê: “Cưng ơi, vết thương của tôi đau quá!”

Kiều Sanh không để ý tới cậu ta.

“Thật đó, chảy máu rồi này!”

Kiều Sanh vẫn không ngó ngang.

Liên Mặc Sinh giả khóc: “Hu hu, tôi sắp chết tới nơi rồi, sao cậu có thể tuyệt tình như thế? Người ta thường nói nhất dạ phu thê bách dạ ân, sao cậu có thể đối xử với tôi như vậy?”

“Muốn chết thì chết, đừng phiền tôi xem TV!”

“-_-”

Kế hoạch B: Giả vờ đáng thương để được thương hại... Thất bại.

Đã hơn mười hai giờ, cách thời gian Kiều Mộ Đình về tới nhà còn không tới nửa tiếng.

Càng nghĩ Liên Mặc Sinh càng vội, vì thế cậu ta quyết định dùng chiêu cuối cùng.

“Kiều Sanh, cậu đừng quá đáng nha!” Cậu ta quát.

“Thì sao? Cậu làm gì được tôi?” Kiều Sanh chẳng thèm liếc cậu ta một cái, giọng khinh bỉ.

“Tôi...” Liên Mặc Sinh nghĩ nghĩ, có lẽ cậu ta thật sự không thể làm gì Kiều Sanh, cho dù có thể cũng không dám. Cậu ta thầm phỉ nhổ bản thân mình, thở dài: “Tôi sắp nhịn không nổi nữa, mau cho tôi đi vệ sinh!”

“...”

Kiều Sanh thờ ơ.

“Mau lên, coi như tôi xin cậu được không?” Liên Mặc Sinh khỗ sở.

Kiều Sanh vẫn thờ ơ.

Liên Mặc Sinh muốn phát điên, quát: “Tôi đếm ba tiếng, cậu không thả tôi ra tôi sẽ tè trên giường cậu cho xem!”

“Ba...”

Kiều Sanh tiếp tục xem TV.

“Hai...”

Kiều Sanh hớp một ngụm café.

Ngay khi Liên Mặc Sinh định đọc tiếng cuối cùng thì Kiều Sanh buông tách café xuống, lạnh lùng nói: “Cậu cứ tiểu đi, nếu giường tôi bị dơ tôi sẽ thiên cậu!”

Liên Mặc Sinh: “T_T”

Kế hoạch C: Chơi xấu... Bị Kiều Sanh uy hiếp, thất bại hoàn toàn.

Liên Mặc Sinh thật bất đắc dĩ.

Thời gian vừa đúng mười hai giờ, Kiều Sanh đi tới trước cửa sổ, nhìn ra bên ngoài.

Quả nhiên Kiều Mộ Đình đã về tới con phố đối diện, đang rẽ vào góc siêu thị, mười mấy phút sau sẽ về tới nhà.

Khóe môi Kiều Sanh từ từ câu lên.

Cũng đúng giờ lắm...

Y lấy túi nhựa vừa đặt mua ban nãy ra, đi tới bên giường, nhìn Liên Mặc Sinh.

Liên Mặc Sinh bỗng có cảm giác nguy hiểm.

“Cậu muốn làm gì?”

“Lát nữa cậu sẽ biết thôi!”

Liên Mặc Sinh định nói gì nữa, nhưng Kiều Sanh không cho cậu ta lên tiếng, y lấy đồ bên trong túi ra.

Đó là một cái lọ chứa chất lỏng màu đỏ nhạt.

Liên Mặc Sinh nhìn Kiều Sanh bằng ánh mắt cảnh giác.

Kiều Sanh mở nắp lọ ra.

“Há miệng!”

“Đây là gì?”

“Đương nhiên là hàng xịn rồi!”

“Tôi không cần!” Liên Mặc Sinh lắc đầu.

“Rất tiếc là không thể làm theo ý cậu được!” Kiều Sanh nắm cằm cậu ta.

Liên Mặc Sinh cắn chặt khóp hàm.

Kiều Sanh nhú mào, bóp mũi cậu ta.

Liên Mặc Sinh không thể thở, mặt trắng bệch, sau đó chuyển sang xanh.

Cuối cùng cậu ta buộc phải hé miệng ra.

Kiều Sanh tranh thủ thời cơ, đổ ngay thuốc vào miệng cậu ta.

Liên Mặc Sinh lo lắng, hỏi: “Cuối cùng thì cậu cho tôi uống gì vậy?”

Kiều Sanh ra vẻ thần bí, đáp: “Tối nay cậu sẽ biết!”

Mấy phút sau, Kiều Sanh thả Liên Mặc Sinh ra. Liên Mặc Sinh không còn quan tâm gì nữa, mặc quần áo lại rồi chạy ra cửa.

Kiều Sanh ở phía sau cậu ta cười, nói: “Giờ có lẽ Kiều Mộ Đình đã đi tới cửa, nếu cậu không sợ chạm mặt cậu ta thì cứ mở cửa đi. Có lẽ thân thủ của cậu ta không kém hơn cậu bao nhiêu đâu, hơn nữa cậu ta đã từng nói nếu gặp cậu sẽ tiễn cậu xuống địa ngục, tôi nghĩ là cậu ta không nói đùa đâu!”

Liên Mặc Sinh đành phải đi đường cửa sổ.

Nếu là trước đây, cậu ta nhất định sẽ làm thế ngay từ đầu. Nhưng không biết ban nãy Kiều Sanh đã cho cậu ta uống thuốc gì khiến toàn thân cậu ta như nhũn ra, giờ chắc chắn không phải là đối thủ của Kiều Mộ Đình.

Lúc đi ngang qua người Kiều Sanh, Liên Mặc Sinh nắm cầm y, hôn một cái.

“Lần này xem như tôi xui xẻo, lần sau sẽ không để cậu đánh lén dễ dàng như thế. Tốt nhất cậu đừng để tôi có cơ hội, nếu không tôi nhất định sẽ làm cậu chết đi sống lại!” Buông Kiều Sanh ra, Liên Mặc Sinh chạy tới trước cửa sổ, trèo lên, còn quay lại tặng y cái hôn gió và nụ cười mê người có thể làm cả đám đàn ông, phụ nữ chết mê chết mệt.

Từ biệt xong, Liên Mặc Sinh nhảy xuống cửa sổ.

Tuy là Kiều Sanh đối xử bạo lực với cậu ta, nhưng cậu ta vẫn rất thích y.

Kiều Sanh nhìn theo bóng người nọ khuất dần, ngón tay khẽ vuốt môi mình, mỉm cười.

Xem ra con chó săn ấy còn chưa được dạy dỗ hẳn hoi...

Chẳng sao, về sau còn rất nhiều thời gian để dạy...

Dọn xong ra giường hỗn độn, cất roi da vào ngăn tủ, Kiều Sanh ngồi xuống sa lon, uống hết ngụm café cuối cùng.

Ngoài cửa vang lên tiếng lách cách, Kiều Mộ Đình đã về tới.

Căn nhà vẫn như trước, sạch sẽ như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Vào lúc này, với Liên Mặc Sinh mà nói, dĩ nhiên là không dễ chịu chút nào.

Vất vả lắm cậu ta mới trốn thoát, nhưng thân thể cậu ta ngày càng mất sức, thể lực ngày càng tiêu hao.

Cậu ta đành ngồi xuống ghế nghỉ ngơi ven đường.

Không bao lâu sau, bụng dưới của cậu ta bắt đầu nóng lên.

Sau đó, cậu ta cương.

Tới lúc này, Liên Mặc Sinh giật mình, giờ mới biết vừa rồi Kiều Sanh cho cậu ta uống thứ gì.

Là thuốc kích dục.

Đứng quần ngày một căng, có thể nào cũng không dẫn xuống được. Liên Mặc Sinh cởi áo khoác che đi cái nơi đang nhô cao, tránh bị người đi đường xem là biến thái.

Cả người cậu ta đang nóng bừng...

Sau đó, cổ họng cậu ta ngày càng khô khốc, cả người đổ đầy mồ hôi, hai chân mềm nhũn...

Liên Mặc Sinh vừa cố dẫn xuống dục hỏa, vừa nghiêng rặn. Tiền trên người cậu ta đã bị Kiều Sanh lấy sạch, giờ chỉ còn cách tới ngân hàng gần đây rút tiền để đi taxi về khách sạn, nhưng với tình trạng của cậu

ta hiện giờ, sợ là chưa kịp bước vào cửa ngân hàng đã bị xem là phần tử khả nghi lập tức bị đuổi ra ngoài, còn nếu cướp của người khác thì lại càng không thể được.

Thì ra đây mới là bài học nặng nhất mà Kiều Sanh đã chuẩn bị cho cậu ta.

Liên Mạc Sinh khóc không ra nước mắt.

75. Chương 75

Kiều Sanh ở Mỹ hai tháng, trong hai tháng này y xử lý công việc ở cửa hàng vũ khí rất thuận lợi, hơn nữa cuộc sống không ai quản thúc rất thoải mái khiến y vui tới quên trở về, mãi cho tới khi Kiều Mạc Nhiên không nhin được nữa, gọi điện thoại giục y, y mới về nước.

Vết thương ở chân y đã lành hẳn, không để lại sẹo, tất cả đều nhờ công chăm sóc của Kiều Mộ Đình.

Kiều Sanh cùng Kiều Mộ Đình lên máy bay về nước.

Sau khi về tới nhà, Kiều Sanh tới gặp Kiều Mạc Nhiên trình diện.

Suốt hai tháng, y không gọi điện về nhà khiến Kiều Mạc Nhiên bất mãn, nhưng ông ta cũng chỉ nói vài câu. Đạo này tập đoàn Kiều thị kinh doanh không được tốt lắm, nếu không phải bị cạnh tranh thì chính là tư liệu cơ mật bị tiết lộ, trước đó không lâu thiếu chút nữa dính vào vụ buôn thuốc phiện. Nguyên là không biết tại sao trong kho hàng lại có một thùng ma túy, cảnh sát tới kiểm tra, nếu không phải ông ta bảo thuộc hạ mau chóng dọn dẹp, e là đã gặp phiền phức.

Kiều Mạc Nhiên sợ công ty lại xảy ra chuyện, nên bảo Kiều Sanh hai ngày nữa phải tới công ty làm.

Tình hình trong nhà vẫn như trước, có khác là hình như Kiều Tử Việt có tình nhân cố định. Kiều Sanh vừa mở TV, lập tức nghe tin đồn tình cảm giữa Kiều Tử Việt và một nghệ sĩ nam nổi tiếng nào đó, không giống như đây chỉ là tin đồn, vì người ta còn chụp được ảnh Kiều Tử Việt đi chung với nghệ sĩ nọ.

Về chuyện này, Kiều Sanh cũng không có hứng thú, nhưng y nhớ có thấy mặt người đó rồi.

Rất tuần tú.

Nghe nói cậu diễn viên đó nổi tiếng nhờ phim thần tượng, xuất thân từ người mẫu, trong vòng mấy tháng ngắn ngủi đã lấn sang điện ảnh và ca hát.

Kiều Sanh nhìn hai người thanh niên vô cùng xứng đôi trên màn hình, mỉm cười.

Xem ra anh ta là định đánh liều rồi...

Thật ra thì Kiều Sanh biết rõ tâm tư của Kiều Tử Việt, nhưng y lại không muốn để tâm, những chuyện mà Kiều Tử Việt đã làm với y, y còn định trả lại cho anh ta.

Hôm đó, Kiều Sanh điều chỉnh thói quen do lệch múi giờ, sau đó y tới phòng huấn luyện.

Đỗ Nhất Sam và Đằng Mộc đã sớm hay tin, họ chiêu đãi Kiều Sanh một bữa cơm nho nhỏ.

Gặp Kiều Sanh, Đỗ Nhất Sam nhìn y một lượt, trêu chọc: “Hai tháng không gặp, cậu mập lên không ít, xem ra hai tháng này cậu sống rất là thoải mái ha, chắc đây đều là công của Kiều Mộ Đình rồi!”

Đằng Mộc cũng gật đầu: “Đúng là mập hơn một chút, da dẻ cũng hồng hào hơn trước!”

Kiều Sanh chỉ cười cười, không đáp.

Y hơi phì ra chút, nhưng y không quan tâm chuyện có mập ra hay không, vì thể chất của y thuộc loại có ăn thế nào cũng không mập được.

Trò chuyện một hồi, Kiều Sanh nhìn quanh, hỏi: “Lang vương đâu rồi?”

Đỗ Nhất Sam nói: “Ồ bên trong, tôi vừa chuyển nó sang phòng nghỉ!”

“Mang nó ra đây, lâu rồi tôi không gặp nó!”

“Được!”

Đỗ Nhất Sam cùng Đăng Mộc mang chuồng sắt nhốt Lang vương ra, trong thời gian Kiều Sanh đi vắng, hai người quá buồn chán, cho nên đã thuận phục Lang vương giết thời gian. Tuy cách bọn họ dùng có dịu dàng hơn Kiều Sanh, nhưng sau một thời gian dài, giờ nhuệ khí của Lang vương cũng bị tiêu hao không ít.

Kiều Sanh đứng bên ngoài nhìn Lang Vương, nó vừa thấy y ngay lập tức cảnh giác.

So với trước đây, ánh mắt của Lang vương đã dịu đi rất nhiều. Trước đây, bất kể thế nào, khi nhìn thấy Kiều Sanh nó liền ương ngạnh, bây giờ không còn cái cảm giác ấy nữa, thậm chí cả thù địch cũng giảm đi nhiều.

Sắp bị thuần phục rồi sao...

Kiều Sanh rất hài lòng.

Y mở chuồng sắt ra.

Đỗ Nhất Sam nhắc nhở: “Đừng mở chuồng, nó vẫn còn rất hung hăng, rất nguy hiểm!”

Kiều Sanh lại nói: “Không sao, nó không thoát khỏi tay tôi đâu!”

Y kiên trì như thế, Đỗ Nhất Sam cũng không nói thêm gì nữa. Anh ta nháy mắt ra hiệu với Đăng Mộc, ý bảo đề cao cảnh giác.

Dù biết rõ thân thủ của Kiều Sanh, nhưng thể lực giữa người và dã thú vốn khác nhau rất nhiều, nếu xuất hiện tình huống bất thường, bọn họ nhất định phải bảo vệ Kiều Sanh an toàn.

Mở cửa chuồng ra, Kiều Sanh đứng dậy, lùi về sau hai bước.

Lang vương rúc vào một góc, nhìn y nghi hoặc, một lát sau nó mới thử mò ra khỏi chuồng.

Kiều Sanh không cản nó, điều này khiến lá gan Lang vương lớn dần lên.

Vừa rời khỏi chiếc chuồng sắt nhốt nó suốt mấy tháng trời, nó lập tức gầm lên, nhào về phía Kiều Sanh.

Kiều Sanh không hề tránh, bị nó vật xuống đất.

Kiều Sanh nhìn Lang vương, Lang vương hung tợn nhìn y, trong mắt đầy oán hận. Sói là một loài luôn hướng tới tự do, mà Kiều Sanh không chỉ giam cầm nó, còn đánh nó không chỉ một lần, nó đã sớm xem Kiều Sanh là kẻ thù không đội chung trời.

Lang vương giơ chân trước lên, đầu ngón chân là móng vuốt sắc bén.

Đỗ Nhất Sam và Đăng Mộc lạnh cả người.

Bọn họ định chạy tới cứu Kiều Sanh, lúc này Kiều Sanh lại lên tiếng: “Hai người đừng nhúc nhích!”

Đỗ Nhất Sam cùng Đăng Mộc liếc nhau, nhưng Kiều Sanh đã nói vậy, bọn họ cũng chỉ đành nghe theo.

Lang vương nện móng vuốt về phía Kiều Sanh.

Móng vuốt của nó rất bén, nếu nện xuống thật, nó cắt đứt yết hầu Kiều Sanh dễ như chơi, Kiều Sanh rất bình tĩnh, trên mặt còn nở nụ cười giễu cợt.

Ngay khi móng vuốt của Lang vương sắp chạm mặt Kiều Sanh, cả người nó đột nhiên bay lên, nện vào bức tường ở đối diện.

Lang Vương rên một tiếng, cổ bò dậy.

Kiều Sanh thu chân, đứng dậy, phỉ bợ trên người.

Lang Vương nhìn y bằng ánh mắt khó tin.

Kiều Sanh lắc đầu: “Mày không nghe lời, xem ra phải dạy dỗ thêm!”

Roi da đã được chuẩn bị từ lâu, Kiêu Sanh bẻ bẻ ngón tay, cầm roi da đi tới trước mặt Lang vương.

Lang vương bị Kiêu Sanh đá một cú vào bụng, đau đến nhũn ra. Nhưng dĩ nhiên là nó không chấp nhận bị Kiêu Sanh dạy dỗ, nó tiếp tục phản kích, nhào về phía y.

Bị đau, nên động tác của nó chậm rất nhiều, Kiêu Sanh dễ dàng tránh thoát.

Sau đó, y giơ roi, quất thật mạnh.

Lang vương không tránh được, bị quất trúng một roi. Nó lão đảo thân mình, lùi ra sau lấy thăng bằng, sau đó lại nhào về phía Kiêu Sanh.

Lần này Kiêu Sanh không tránh, mà quất cho nó một roi văng ra ngoài.

Bị đánh rất nặng, Lang vương té trên đất, phải một hồi lâu sau nó mới bò dậy nổi.

Nhưng nó vẫn không hết hi vọng, tiếp tục phản công.

Dĩ nhiên Kiêu Sanh vẫn đánh nó.

Sau đó, Lang vương – không chịu khuất phục – lại bị Kiêu Sanh đánh cho đầy thương tích, cuối cùng kiệt sức ngã trên đất.

Kiều Sanh không hề nương tay, chiếc roi trên tay y chưa từng ngừng lại.

... Cho tới khi Lang vương ngất đi.

Đỗ Nhất Sam và Đằng Mộc đứng một bên nhìn mà toát mồ hôi lạnh. Mới hai tháng không gặp, chỉ số bạo lực trong người Kiêu Sanh lại tăng lên...

Lang vương ngất đi không bị đưa về chuồng sắt, Kiêu Sanh đang chờ nó tỉnh lại.

Y vuốt đầu nó, cười bảo: “Mày biết không? Tao là chủ nhân của mày, vậy mày nhất định phải phục tùng tao, bằng không, chỉ có chết!”

Giọng của y rất dịu dàng, nhưng từ ngữ thốt ra lại không như thế.

Lang vương cắn răng, gằm gừ trong họng, trừng mắt nhìn Kiêu Sanh. Kiêu Sanh chạm vào nó khiến cơ thể nó trở nên căng thẳng.

Tuy nhiên, nó không phản kháng nữa, chỉ giật giật lỗ tai.

Kiều Sanh rất hài lòng.

Sau đó, y bảo Đỗ Nhất Sam lấy thịt bò sống đã chuẩn bị sẵn trong tủ lạnh ra, tự tay đút cho Lang vương ăn.

Lang vương không dám chống lại, từ từ ăn.

Thịt bò rất ngon, ánh mắt của nó cũng dịu lại. Dã thú luôn thích ăn, cho dù nó có chống lại thứ gì, cũng sẽ không chống đối với món mình thích.

Nụ cười trên mặt y ngày càng sâu, đút xong thịt bò còn vỗ vỗ đầu nó.

Lang vương nằm trên đất, không cam lòng cúi đầu. Nó không thích Kiêu Sanh làm vậy với nó, nhưng nó chỉ có thể chấp nhận.

Đỗ Nhất Sam và Đằng Mộc xem xong mà thở dài.

Kiều Sanh không phải huấn luyện thú chuyên nghiệp, cũng chưa bao giờ học cách huấn luyện nhưng y không hề kém hơn họ, một con dã thú tính tình hung bạo như Lang vương mà y chỉ mất có vài lần đã khiến tính của nó dịu xuống.

Tài thật!

Lang vương bị nhốt trở vào chuồng sắt, Kiều Sanh như nhớ tới gì đó, xoay qua hỏi Đỗ Nhất Sam và Đăng Mộc: “Tôi định đặt cho nó cái tên, hai người cảm thấy tên nào được?”

“Chuyện này...” Đỗ Nhất Sam gãi đầu: “Tôi thật sự không rành mấy vụ đặt tên này!”

Kiều Sanh cũng vậy, nên nhìn về phía Đăng Mộc.

Đăng Mộc cúi đầu nghĩ một hồi, lại nhìn Lang vương trong chuồng, nói: “Trên cổ của nó có nửa vòng lông trắng, nhìn như lưỡi dao, hay là gọi Bạch Nhận đi!”

Đỗ Nhất Sam sờ cằm, gật đầu đồng ý: “Tên này nghe hay, rất có khí phách, tôi thích!”

“Bạch Nhận...”

Kiều Sanh đọc khẽ cái tên nọ, khóe môi từ từ câu lên.

Y cũng thích cái tên này.

“Vậy sau này gọi nó là Bạch Nhận...”

“Được!”

...

76. Chương 76

.

Kiều Sanh về nước không bao lâu, bỗng dưng tập đoàn Kiều thị vốn không có liên quan gì tới ngành giải trí đột nhiên thu mua một công ty giải trí sắp phá sản.

Vì chuyện quá bất ngờ, lại không báo trước, sự kiện này đã trở thành tin tức đáng chú ý nhất của giới truyền thông. Theo như phía truyền thông phân tích, chuyện này hoàn toàn do Kiều Tử Việt chủ trương, bởi vì nam nghệ sĩ nổi tiếng có tin đồn tình cảm với Kiều Tử Việt đang làm ở công ty đó.

Ngay khi phía truyền thông đang sôi nổi đoán Kiều Tử Việt sẽ trở thành boss mới của công ty giải trí này, thì tập đoàn Kiều thị lại trình trọng tổ chức một buổi họp báo, mời các phóng viên tới dự, đồng thời tuyên bố Kiều Sanh sẽ nhậm chức tổng giám đốc, công ty đổi tên thành Tinh Quang.

Sau buổi họp báo, phía truyền thông kinh ngạc. Trước đây ai ai cũng biết quan hệ giữa Kiều Tử Việt và Kiều Sanh rất kém, nếu thật sự Tinh Quang là do Kiều Tử Việt thu mua, vậy với cá tính anh ta, sao lại để Kiều Sanh ôm lợi, cho nên sự kiện thu mua lần này trở thành đề tài nóng hổi. Cái gọi là ‘Ăn oán’ giữa Kiều Tử Việt và Kiều Sanh cũng bị các giới truyền thông đào bới, càng biên càng quá đáng, càng về sau càng ạt vụ tai tiếng tình cảm giữa Kiều Tử Việt và nam nghệ sĩ chủ bài của Tinh Quang.

Thật ra thì chuyện rất đơn giản, Tinh Quang đúng thật là do Kiều Tử Việt thua mua, dĩ nhiên anh ta muốn làm boss rồi, nhưng khổ nỗi dạo này tin đồn tình cảm của anh ta quá nhiều, làm ảnh hưởng không tốt tới công ty, vượt giới hạn cho phép của Kiều Mạc Nhiên, cho nên cuối cùng đã bị cưỡng chế rời khỏi chiếc ghế này.

Sau đó, Kiều Sanh tiếp nhận.

Thật ra Kiều Sanh không hứng thú mấy tới giới giải trí, nhưng y vẫn nhận lấy. Sau khi nhậm chức, y chỉnh đốn, cải cách, đuổi việc một số lượng lớn người đại diện và nhân viên làm việc không hiệu quả, hủy bỏ hợp đồng với một số nghệ sĩ hơi nổi hoặc hết thời, sau đó hợp tác với mấy đài truyền hình, xây dựng vài tiết mục tuyển chọn nghệ sĩ để thu về một số người mới có tiền năng.

Dựa vào thực lực tài chính và mối quan hệ của Kiều thị, sau một thời gian cải cách, Tinh Quang vốn đang đầy rẫy nguy cơ bắt đầu chuyển biến tốt đẹp.

Công việc của Kiều Sanh cũng chuyển dần từ Kiều thị sang Tinh Quang.

Y biết thật ra Kiều Mạc Nhiên đang dùng Tinh Quang thăm dò năng lực của y, nên y vẫn luôn cố gắng hết mình. Dù sao vẫn còn Kiều Mộ Đình ở Kiều thị, hiện tại Kiều Mạc Nhiên vẫn chưa có ý định thoái vị, y không lo quyền hành sẽ rơi vào tay Kiều Tử Việt.

Làm tổng giám đốc của Tinh Quang, Kiều Sanh rồi rỗi rất nhiều, mỗi ngày ngoài duyệt một vài kế hoạch, cũng không còn việc gì nữa.

Cho nên, mỗi ngày y tới công ty rất trễ, thậm chí có ngày cũng không tới luôn.

Nhưng có người còn nhàn tản hơn cả y.

Người đó chính là nghệ sĩ số một của Tinh Quang – Hoắc An Đạt.

Thật ra thì y cũng không chú ý tới người nghệ sĩ không sợ tai tiếng đồng tính, lại rất thân với Kiều Tử Việt này, y chỉ nhớ người nọ có cái mặt rất khá. Do xuất thân từ người mẫu, dáng người anh ta rất chuẩn, ngoại hình xuất sắc được ưa chuộng, còn là một nghệ sĩ duy nhất không bị Tinh Quang làm liên lụy.

Lần đầu tiên hai người chạm mặt nhau không phải lúc làm việc mà là tại một quán bar.

Khi rảnh rỗi, Kiều Sanh sẽ tới quán bar. Có lúc y đi một mình, có lúc y đi với Kiều Mộ Đình. Gia thế, ngoại hình của y rất nổi, có không ít người muốn làm quen với y, nhưng Kiều Sanh lại không để tâm tới, đa số thời gian y đều lẳng lặng ngồi trước quầy bar uống rượu, lâu dần những kẻ tới bắt chuyện không thành ấy cũng phải lảng đi.

Tối hôm đó, Kiều Sanh tới một quán bar y hay tới. Y vẫn ngồi trước quầy, và gọi một ly cocktail.

Bầu không khí trong bar rất khá, ánh đèn nhàn nhạt và giọng hát êm đềm của ca sĩ khiến y thả lỏng tinh thần. Tuy nhiên, lúc y sắp đi, cái cảm giác ấy hoàn toàn bị phá hỏng hết.

Cũng khuya rồi, uống xong hộp rượu cuối cùng trong ly, Kiều Sanh đứng dậy chuẩn bị về.

Trước đó, y vào nhà vệ sinh một lát.

Trong nhà vệ sinh không có ai, giải quyết xong nhu cầu sinh lý, Kiều Sanh tới bồn rửa tay.

Vào lúc này, cửa phòng vệ sinh bị mở ra, một người thanh niên cao cao đi vào, cả người đầy mùi rượu.

Dường như người nọ uống hơi nhiều, nhưng coi tướng tá cũng có vẻ tỉnh táo, bước chân cũng rất ổn. Nhìn vào gương, Kiều Sanh nhìn thoáng qua người nọ một cái, đập vào mắt y là mái tóc ngắn màu bạc và cả chiếc áo khoác da màu đen nhìn như côn đồ, tuy nhiên mặt đối phương lại rất khá. Kiều Sanh cảm thấy người này trông rất quen, nhưng y lại không nhớ nổi là mình đã gặp ở đâu.

Người nọ đi tới cạnh Kiều Sanh, mở vòi nước, lấy nước lạnh rửa mặt.

Kiều Sanh xoay người đi ra cửa.

Đi chưa được mấy bước, cửa lại bị mở ra. Một cô gái ăn mặc tương đối xinh đẹp dẫn theo một đám lưu manh đi tới.

Đúng vậy, đó là một đám lưu manh. Có ít nhất khoảng hai mươi tên, vây phòng vệ sinh nhỏ hẹp chặt như nêm cối.

Đám người kia vừa bước vào, cô gái nọ lập tức khóa trái cửa, sau đó lệnh cho vài tên ra canh cửa.

Vì thế, tự dưng Kiều Sanh lại bị nhốt trong nhà vệ sinh. Tuy nhiên, mục tiêu của đám người đó không phải y, mà là người thanh niên đang đứng ở bồn rửa tay đằng kia.

Cô gái xông vào nhà vệ sinh đó không hề ý thức được sự tùy tiện của mình, mà còn dẫn theo đám lưu manh đi tới phía sau người thanh niên đang rửa mặt cho tỉnh rượu.

Nghe tiếng bước chân, người nọ ngẩng đầu, nhìn thấy đám người phía sau mình, nhíu mày.

Anh ta xoay người, nhìn về phía bọn họ.

“Cô tới đây làm gì?” Người thanh niên lại nhú mày.

“Xem ra cuộc sống của anh rất tốt, cảm giác làm Thiên vương như thế nào?” Cô gái cười lạnh, giọng nói đầy châm chọc.

“Cũng tốt!” Người thanh niên thần nhiên mỉa mai lại, “Nếu cô không xuất hiện ở đây, vậy thì càng tốt hơn!”

Lời của anh ta đã chọc giận cô gái nọ: “Hoắc An Đạt, thái độ của anh là sao? Nếu không phải ban đầu do tôi xin ba tôi trả nợ giúp anh, anh đã bị bán đi làm Ngưu lang từ lâu rồi, giờ anh lại đối xử với ân nhân cứu mạng của mình bằng thái độ thế này sao? Quả nhiên anh giống y như bà mẹ làm *** của anh, không phải thứ gì tốt, kiêu ngạo, vong ân bội nghĩa!”

“Tôi nghĩ cô vẫn chưa rõ tình hình!” Mặt người thanh niên tên Hoắc An Đạt lạnh xuống, nhưng giọng anh ta vẫn rất bình tĩnh, nói: “Tiền của ba cô tôi đã trả hết từ lâu, huống chi ban đầu tôi cũng không muốn cô giúp tôi trả nợ, là tự cô mặt dày mày dạn muốn làm thôi!”

“Anh!” Cô gái vốn đang rất kiêu ngạo đó đỏ mặt, chỉ thẳng mặt anh ta, mắng: “Tôi nhìn trúng anh là phúc của anh, anh nghĩ anh là ai? Trở thành ngôi sao thì có thể vênh mặt sao? Anh có tin là ngày mai tôi bảo ba tôi cho người rạch nát mặt anh không? Chẳng phải là anh đang theo Kiều Tử Việt sao? Không có gương mặt này, xem gã ta còn để ý tới anh không!”

“Mạc Lâm Lâm, cô vẫn ngây thơ như thế!” Hoắc An Đạt gạt ngón tay sắp chỉ tới mặt mình ra, thần nhiên nói: “Nghe nói ba cô sắp về hưu rồi, cô nên khiêm tốn một chút vẫn tốt hơn, đừng làm xấu mặt mình!”

“Khốn kiếp! Anh nghĩ anh là ai? Ba tôi về hưu thì sao? Chỉ cần tôi thôi cũng đủ giết chết anh!”

Mạc Lâm Lâm giơ tay đâm vào mặt Hoắc An Đạt, Hoắc An Đạt lại thoải mái đỡ được quả đâm của cô ta, nhìn như không dùng chút sức, vậy mà bất kể cô ta có giãy thế nào cũng không thoát ra được.

Mạc Lâm Lâm nổi trận lôi đình, nhắc chân đá mạnh liên tục vào đùi Hoắc An Đạt.

Cô ta mang giày cao gót, mũi giày rất nhọn, đá mạnh vào đúng là chẳng phải đùa, Hoắc An Đạt không trốn tránh, khoe mặt anh ta giật giật, dường như sắp không nhịn được nữa.

Người của Mạc Lâm Lâm như thần giữ cửa trấn ở đó, không hề có ý định tránh ra. Kiều Sanh không muốn đánh nhau với bọn họ ở nơi này, cho nên im lặng đứng một bên.

Cái tên Hoắc An Đạt này rất quen, Kiều Sanh nghĩ một hồi, cuối cùng cũng nhớ ra người nợ là ai.

Đây không phải là nam nghệ sĩ số một của Tinh Quang sao, hơn nữa cô gái tên Mạc Lâm Lâm đó còn nhắc tới Kiều Tử Việt.

Có lẽ là cùng một người...

Kiều Sanh chưa từng gặp mặt Hoắc An Đạt, y chỉ thấy hình anh ta trên mấy tạp chí lá cải, trong ấn tượng của y anh ta rất tao nhã, sạch sẽ, hiện giờ xem ra đúng là hai người.

Quả nhiên ngôi sao nào cũng thích ngụy trang, Kiều Sanh mỉa mai, nghĩ.

Bị buộc phải xem một tường kịch chẳng ra sao thế này, y thấy chán ngắt.

Ngay khi y định cưỡng chế để ra ngoài, Mạc Lâm Lâm bắt đầu khóc lóc, không ngừng đá Hoắc An Đạt: “Buông ra! Anh là đồ đê tiện, anh và bà mẹ không biết xấu hổ của anh đều không phải thứ gì tốt, bà ta cũng chết rồi, sao anh không chết theo bà ta đi?”

Mắt Hoắc An Đạt dần lạnh xuống: “Mạc Lâm Lâm, tôi là nể mặt ba cô mới nhịn cô, nếu cô còn quậy nữa đừng trách tôi không nể tình!”

“Không nể tình? Để tôi xem anh có thể không nể tình thế nào!” Mạc Lâm Lâm cười lạnh: “Hôm nay tôi dẫn những người này tới đây là muốn phé anh đó!”

“Chỉ với bọn họ?” Hoắc An Đạt thần nhiên liếc đám lưu manh phía sau một cái, trong mắt là vẻ khinh thường.

“Khốn kiếp!” Đám lưu manh bị chọc giận, nhanh chóng rút vũ khí ra, chỉ vào người Hoắc An Đạt, “Mẹ kiếp, mày dám khinh thường bọn tao? Để xem tao giết mày như thế nào!”

Cuối cùng Hoắc An Đạt cũng buông tay Mạc Lâm Lâm ra, Mạc Lâm Lâm lập tức xoay qua tát cho anh ta một cái.

Hoắc An Đạt nghiêng đầu, lấy tay cản lại, khó chịu.

Mạc Lâm Lâm đánh mạnh quá, giày cao gót dưới chân treo qua, gót giày gãy lìa, người cũng nghiêng qua, thiếu chút nữa là ngã xuống, may mà có thuộc hạ phía sau đỡ lấy.

Đây vốn là lỗi của mình, nhưng cô ta lại thẹn quá hóa giận, đổ hết lỗi lên Hoắc An Đạt: “Dám đánh trả, mẹ kiếp, chém chết nó cho tao!”

Đám thuộc hạ lập tức nghe lệnh, nhào tới vây quanh Hoắc An Đạt.

Hoắc An Đạt liếc bọn họ một cái, cởi áo khoác ra, đặt lên bồn, bẻ bẻ ngón tay.

Anh ta chỉ mặc một chiếc T-shirt màu trắng, trông anh ta rắn chắc ngoài dự đoán của mọi người.

Tuy lâu rồi không làm người mẫu, nhưng thân hình của anh ta vẫn hơn vô số người mẫu nổi tiếng.

Đám lưu manh hết to, nhào tới, tên đầu lĩnh cầm một ống tuýp, đánh về phía đầu Hoắc An Đạt.

Hoắc An Đạt nghiêng người tránh né, rồi túm cổ tay gã nọ, đá gã ta văng ra. Gã lưu manh tội nghiệp nọ bay ra ngoài, đụng ngã một số tên.

Xem ra, có đôi lúc chiến thuật số đông lại quá rườm rà...

Kiều Sanh nghĩ.

Tình huống có chút khó khăn, Hoắc An Đạt di chuyển tới lui giữa đám lưu manh, vừa phản kích vừa tránh né, thân thủ vô cùng đẹp mắt, động tác của anh ta nhìn không mạnh nhưng nắm đầm lại rất có lực, một quyền dư sức đánh bay một gã.

Kiều Sanh vốn cho rằng đây chỉ là một gã mặt trắng chỉ biết dùng mặt mà kiếm cơm, không ngờ lại khiến ấn tượng của y thay đổi rất nhiều.

Xem ra đây là một gã mặt trắng nhờ thực lực tiến thân...

Mắt nhìn người của Kiều Tử Việt rất khá.

Nhìn màn đánh trả hào hứng của Hoắc An Đạt, Kiều Sanh bắt đầu nghĩ miên man, thân thủ bá đạo thế này, ... không biết anh ta và Kiều Tử Việt ai trên ai dưới.

Vào lúc này, Kiều Tử Việt đang họp ở công ty đột nhiên cảm thấy sống lưng lạnh lạnh, rung mình một cái.

77. Chương 77

.

Thân thủ của Hoắc An Đạt rất tốt, đám lưu manh vây quanh anh ta gục hết gã này tới gã khác. Ban đầu Mạc Lâm Lâm còn cười lạnh chờ anh ta xin tha, nhưng càng về sau nụ cười cô ta càng cứng, sắc mặt cũng trắng bệch, vẻ mặt ngày càng kinh khủng.

Chỉ trong một thời gian ngắn, mười mấy tên lưu manh ấy chỉ còn hai, ba tên cố chống chọi.

Thấy tình hình này, mấy gã canh cửa cũng vội vàng nhào tới hỗ trợ.

Tuy nhiên, đó cũng là tự tìm đường chết. Chỉ với hai ba quyền, Hoắc An Đạt đã giải quyết hết.

Mới đó, Hoắc An Đạt đã dọn dẹp sạch sẽ đám lưu manh.

Mấy gã lưu manh vốn rất hung hăng giờ bị đánh cho rã rời đầy đất, lăn lộn rên rỉ. Hoắc An Đạt lau vết máu dính trên người, mặc áo khoác vào.

Anh ta thờ ơ liếc Kiều Sanh nãy giờ luôn đứng xem một cái, rửa sạch tay lần nữa, định bỏ đi.

Vào lúc này, một gã lưu manh nằm trên đất đột nhiên đứng dậy, dùng dao găm đâm về phía mặt anh ta.

Không kịp phòng bị, chờ tới lúc Hoắc An Đạt phát hiện đã không còn kịp, dao găm cách mặt anh ta còn không tới mười phân. Phía sau Hoắc An Đạt lại là bồn rửa tay, không có đường lui, anh ta đành phải đưa tay ngăn lại.

Cơn đau được dự đoán không hề tới, một tiếng súng vang lên, dao găm trong tay tên lưu manh bị bắn văng ra, cắm thẳng vào tấm ván cửa phía sau Mạc Lâm Lâm, chỉ cần lệch một tí là sẽ đâm vào người cô ta.

Mạc Lâm Lâm quay qua nhìn cây dao găm lóe sáng bằng ánh mắt hoảng sợ, hai chân cô ta nhũn ra, ngã vào phòng vệ sinh, ngồi bệt trên bồn cầu.

Gã lưu manh vừa đánh lén nọ tưởng là mình bị bắn trúng, thiếu chút nữa ngất đi, sau khi kiểm tra lại thấy mình không bị tổn thương gì, thở phào một hơi, lại phát hiện đã tè ra quần.

Mấy người đó đồng loạt nhìn về phía Kiều Sanh.

Kiều Sanh cong khoe môi, cất khẩu súng vào.

Hoắc An Đạt buông tay, cũng nhìn về phía Kiều Sanh.

Hai người nhìn nhau mấy giây, Kiều Sanh dời tầm mắt, tao nhã rời khỏi đó.

Mấy phút trước trong bar vừa đổi một bài nhạc sôi động, thanh âm đình tai nhức óc, không ai nghe được tiếng súng ban nãy.

Hoắc An Đạt – may mắn thoát nạn – nhìn theo bóng lưng Kiều Sanh, cũng đi ra cửa.

Lúc đi ngang qua người Mạc Lâm Lâm, cô ta bỗng run lên một cái, Hoắc An Đạt lạnh lùng nhìn cô ta: “Đây là lần cuối cùng, sau này tránh xa tôi một chút, nếu không tự gánh lấy hậu quả!”

Mạc Lâm Lâm – bị hù mém khóc – không còn vẻ kiêu căng như lúc nãy, mà gật đầu như già tởm.

Sau đó, Kiều Sanh rời khỏi quán bar, đi thẳng về nhà, cũng không để chuyện xảy ra hôm nay vào lòng.

Hôm sau, y vẫn tới công ty trễ như mọi khi.

Thang máy vừa tới, có người từ phía sau cũng bước vào thang máy cùng y.

Kiều Sanh cũng không chú ý đối phương là ai, y ấn phím số đến tầng lầu của mình.

“Lầu mười lăm, cảm ơn!”

Một giọng nam trong treo vang lên phía sau y, rất quen, Kiều Sanh xoay qua, nhìn thấy gương mặt thờ ơ...

Hoắc An Đạt...

Kiều Sanh cong khoe môi: “Đúng thật là có duyên!”

Hoắc An Đạt nhìn y: “Hôm qua cảm ơn anh đã giúp đỡ!”

Kiều Sanh miễn cưỡng nói: “Tôi chỉ là không muốn nghệ nhân công ty tôi bị hủy dung thôi, nếu anh là người xa lạ, cho dù anh có bị bọn họ phàn thấy tôi cũng không để ý!”

Hoắc An Đạt: “...”

Thang máy từ từ đi lên.

Hai người đàn ông khác tính cách nhưng đều dửng mẫn ấy không ai nói câu nào.

Bầu không khí lạnh vô cùng.

Thang máy dừng ở tầng mười lăm, Hoắc An Đạt bước ra thang máy, sau đó xoay người nhìn Kiều Sanh, ánh mắt sâu không thấy đáy.

Kiều Sanh cúi đầu, dường như đang đi vào cõi thần tiên, không nhận thấy tầm mắt của anh ta.

Sau đó, cửa thang máy khép lại, thang máy tiếp tục đi lên.

...

Hôm sau, trên một tờ tạp chí tin đồn nọ xuất hiện tin tức về thân thể Hoắc An Đạt, viết rất khó coi. Kiều Sanh đọc tin một lần, sau đó xem tư liệu về Hoắc An Đạt trong cơ sở dữ liệu về các nghệ sĩ ở công ty.

Tư liệu thực viết là:

Cha của Hoắc An Đạt vốn là quản lý của một công ty, sau nghiện đầu tư cổ phiếu, xui xẻo là gặp phải khủng hoảng kinh tế năm 1998, bị tống gia bại sản, nhảy lầu tự sát. Mẹ anh ta bị đám cho vay nặng lãi ép vào một quán rượu làm gái tiếp khách, sau đó tự sát. Hoắc An Đạt có diện mạo xuất sắc đáng lẽ cũng bị đưa đi làm Ngưu lang, nhưng lão đại của bang Phi Long đã giúp anh ta chuộc thân, sau đó bước vào giới giải trí, bắt đầu từ nghề người mẫu. Anh ta nổi tiếng rất nhanh, hiện giờ là một nam nghệ sĩ nổi tiếng trong nước.

Xem xong đoạn sơ yếu lý lịch đó, Kiều Sanh đóng hồ sơ lại, như suy nghĩ gì đó.

Thân thể khá thê thảm...

Còn cả việc người chuộc thân cho anh ta là lão đại bang Phi Long...

Thú vị thật...

Tuy là thân thể của Hoắc An Đạt khiến người ta thương cảm, nhưng nếu bị truyền ra, sẽ rất có hại cho Tinh Quang.

Hoắc An Đạt từng đổi tên, vốn anh ta cũng không phải họ Hoắc, không ai biết về gia cảnh của anh ta, phía lãnh đạo trước đây của Tinh Quang cũng cực lực giấu giếm thân thể anh ta, nhờ quan hệ xã hội cũng khá, cho nên bên ngoài vẫn cho là anh ta lớn lên ở Mỹ bla bla... Sau khi báo đưa tin, điều này khiến dư luận sôi trào.

Ngay hôm sau, tờ tạp chí đó lập tức đưa ra thông báo bác bỏ tin tức hôm trước, cũng trình trọng xin lỗi Hoắc An Đạt.

Hôm sau nữa, Tinh Quang kiện tòa soạn báo đó ra tòa.

Hành vi của tòa soạn ấy bị xem là cố tình làm xấu hình tượng nghệ sĩ, fans của Hoắc An Đạt nổi giận, Thậm chí có một số fans cuồng còn thuê hacker đánh sập website tờ tạp chí đó.

Vụ kiện kết thúc với chiến thắng của Tinh Quang, nhân khí của Hoắc An Đạt vốn như mặt trời ban trưa, giờ lại nhờ sự kiện ‘cố tình bôi nhọ’ mà tiến thêm một bước mới.

Một tháng sau, tòa soạn báo ấy tuyên bố phá sản.

Nhận được kết quả, Kiều Sanh ngồi trên ghế ở văn phòng, lười biếng nhìn báo mạng đưa tin, khoe môi cong lên một nụ cười trào phúng.

Giới giải trí là như thế đấy, cái gì cũng có thể là giả, chỉ có nhân khí mới là thật. Viết láo là cần, nhưng phải biết đâu là giới hạn, vượt quá giới hạn... phải chết.

...

Khá lâu sau đó, Kiều Sanh và Hoắc An Đạt chưa hề chạm mặt nhau lại.

Sau vụ kia một tháng, Hoắc An Đạt ra album mới, Kiều Tử Việt tới Tinh Quang xem tình hình hoạt động.

Album của Hoắc An Đạt đã được chuẩn bị từ mấy tháng trước, ca khúc và demo đã sớm chuẩn bị xong, chỉ chờ Hoắc An Đạt thu âm nữa là xong. Nhưng dạo gần đây anh ta phải đóng phim liên tục, không có thời gian rảnh, đành bị kéo dài ra.

Tinh Quang có nhiều phòng thu âm, cách văn phòng Kiều Sanh không xa có một phòng, là phòng đặc biệt chuẩn bị cho một vài ca sĩ nổi tiếng.

Hoắc An Đạt được sắp xếp thu âm ở phòng này.

Hôm nay, Kiều Sanh về sớm. Vừa ra khỏi phòng làm việc, tình cờ gặp phải Kiều Tử Việt và Hoắc An Đạt cùng sóng vai nhau rời khỏi phòng thu.

Hai người không nhìn thấy Kiều Sanh, cả hai đang trò chuyện với nhau rất vui vẻ. Trông tâm tình Kiều Tử Việt rất khá, người luôn thờ ơ như Hoắc An Đạt cũng phá lệ tươi cười, hai người họ rất tuần tú, một lạnh lùng một hào phóng, đi cùng nhau rất hợp, cho dù giữa hai người họ không có bất kỳ hành động mờ ám nào, nhưng lại tỏa ra không khí không thể nói rõ.

Ánh mắt Kiều Sanh trở nên nghiền ngẫm.

Thời gian qua tin đồn tình cảm giữa hai người này chưa hề ngừng, lại còn thường xuyên xuất hiện cùng nhau mà không sợ đội cầu tử chụp ảnh. Một vài lãnh đạo của Tinh Quang sợ tai tiếng đồng tính luyến ái sẽ ảnh hưởng tới nhân khí của Hoắc An Đạt, nhưng sự thật chứng minh lo lắng của bọn họ là dư thừa, từ lúc có tin đồn tình cảm với Kiều Tử Việt, nhân khí của Hoắc An Đạt lại tăng lên, chiếm được cảm tình một lượng lớn fans nữ. Thú vị nhất chính là tuy giữa hai người họ có quan hệ mờ ám, nhưng không có bất kỳ đội cầu tử nào chụp được ảnh thân mật của họ. Cho nên có một vài ký giả nghi ngờ hai người đang đóng giả, nhưng không có mấy người tán đồng với giả thuyết này, đa số đều tin rằng họ có quan hệ với nhau.

Đầu năm nay, trò mờ ám đồng giới đã trở thành xu thế trong giới giải trí, nhất là những nam nghệ sĩ có đông fans nữ.

Mãi cho tới khi Kiều Sanh đi tới trước mặt bọn họ, Kiều Tử Việt và Hoắc An Đạt mới nhìn thấy y.

Kiều Tử Việt thản nhiên liếc Kiều Sanh một cái, không thèm bắt chuyện, Hoắc An Đạt thì gật đầu với y một cái.

Từ sau khi Kiều Sanh về nước, thái độ của Kiều Tử Việt với y luôn là thản nhiên, rất ít tiếp xúc. Nếu không phải chuyện thu mua đạo trước làm bọn họ thiếu chút nữa trở mặt, Kiều Sanh đã nghĩ là anh ta cố tình trốn tránh y.

Kiều Sanh cong khóe môi, không thèm chào hỏi, mà đi ngang qua người bọn họ.

...

Tối đó, sau khi tắm xong, Kiều Sanh ngồi một mình trên giường nghe nhạc.

Đạo này Kiều Mộ Đình bận rộn nhiều việc, thời gian ở cùng y cũng ít hơn. Do khoảng thời gian ở Mỹ y cùng Kiều Mộ Đình ăn chơi quá độ, nên giờ y quyết định tạm thời cấm dục.

Cũng chưa phải khuya lắm, nhưng tiếng nhạc quá êm đềm khiến Kiều Sanh buồn ngủ.

Kiều Sanh tắt nhạc, rồi tắt đèn đi ngủ.

Phòng rất yên tĩnh, ngay khi y sắp ngủ, có tiếng động ngoài cửa sổ khiến y bừng tỉnh.

Cửa sổ bị mở ra, trong bóng đêm, có một bóng đen chui vào.

Giấc ngủ bị quấy rầy, Kiều Sanh vô cùng khó chịu.

Y lấy khẩu súng dưới gối ra.

Bóng đen nhẹ nhàng đi tới bên giường, không làm gì cả, chỉ nhìn Kiều Sanh.

Phong cách lén lút thế này, Kiều Sanh lập tức nghĩ tới người nọ.

Lại còn không mời mà tới...

Tên này còn chưa rút ra được bài học à?

Kiều Sanh cười lạnh. Trong chần, khẩu súng đã nhắm ngay bóng đen đó, chỉ cần đối phương có hành động gây rối, y sẽ lập tức nổ súng.

Nhưng...

“Tôi biết cậu đã tỉnh, không cần giả vờ!”

Im lặng một hồi, bóng đèn lên tiếng, giọng điệu không chứa chút cảm xúc nào, cũng hoàn toàn xa lạ.

Không phải Liên Mặc Sinh.

Kiều Sanh kinh ngạc, nhúu mày, cầm chặt khẩu súng trong tay.

Lai giả bất thiện...

“Nửa đêm không mời mà tới, anh cũng thật là không lễ phép!” Kiều Sanh lên tiếng.

“Tôi tới tìm cậu dĩ nhiên là có nguyên nhân, nói xong tôi sẽ đi!” Đối phương tiếp tục nói.

Kiều Sanh mở đèn lên.

Ngoài dự tính, đứng trước mặt y là một gã người nước ngoài tóc nâu mắt xanh lam, nhưng lại có thể nói tiếng Trung lưu loát.

Kiều Sanh nhìn người nọ: “Anh là ai?”

Gã nói: “Cậu không cần biết tôi là ai, Alex bảo tôi tới nói cho cậu biết, anh ta nhớ cậu, tốt nhất cậu nên nhanh chóng trở lại bên anh ta, nhấn nài của anh ta là có giới hạn!”

“Anh là thuộc hạ của anh ta?”

“Tôi chỉ tới truyền lời thay anh ta!”

“Đừng bảo là anh ta ngu tới nỗi không biết dùng điện thoại hay email!” Kiều Sanh cười lạnh, cái tên Alex đó khiến ánh mắt y trở nên lạnh lùng hơn.

“Điều này không quan trọng... Quan trọng là tin của tôi đã truyền xong!”

“Anh đúng là rất có trách nhiệm với tin tức cần truyền đạt. Từ xưa tới nay, không giết sứ giả truyền tin giữa hai bên địch, nhưng mà... Nếu như hiện tại tôi không muốn tuân theo quy tắc này?” Kiều Sanh lơ đãng vuốt vuốt khẩu súng trong tay, nở nụ cười đầy thâm ý.

78. Chương 78

.

Gã nọ không hề để ý tới sự uy hiếp của Kiều Sanh, chỉ lạnh lùng nói một câu là gã ta đã truyền tin xong, còn nghe hay không là quyền của Kiều Sanh, sau đó xoay người đi.

Kiều Sanh ngồi trên giường, nhìn chằm chằm theo đối phương, mắt ngày càng tối.

Gã ta mở cửa sổ, đang định nhảy xuống.

Kiều Sanh giữ súng lên, nhắm ngay lưng gã ta.

Sau đó, nổ súng.

Viên đạn theo nòng súng... bắn ra, ghim vào thân thể người nọ. Gã ta lao đảo một cái, thiếu chút nữa té xuống, gã vội vàng vịn lấy cửa sổ, xoay lại nhìn Kiều Sanh. Đôi mắt không cảm xúc ấy đầy vẻ kinh ngạc, dường như gã không ngờ rằng Kiều Sanh sẽ bắn gã.

Kiều Sanh không chút do dự, sau khi bắn phát súng thứ nhất, y lại bóp cò bắn phát thứ hai.

Lại bắn trúng.

Gã nọ ngã từ cửa sổ xuống, rơi vào hoa viên.

Kiều Sanh xuống giường, đi tới trước cửa sổ nhìn ra xem.

Trên đường mòn trong hoa viên có vết máu, tỏa ra ánh sáng màu dưới ngọn đèn, còn gã trúng hai phát súng đó lại không thấy đâu.

Chạy...

Kiều Sanh buông súng, cảm thấy tiếc nuối khi không thể giết chết vị khách không mời đó.

Alex không chờ nổi đã cuồng vọng phái người xông vào Kiều gia, Kiều Sanh cảm thấy rất khó chịu. Tuy là y đã sớm đoán được sẽ có ngày này, cũng đã chuẩn bị tiếp chiêu, nhưng y ghét phải bị động thế này. Hơn nữa, uy lực của súng Desert Eagle nổi tiếng là mạnh mẽ, vậy mà vừa rồi cái gã bị trúng hai phát súng đó vẫn chạy thoát, thực lực đúng là không thể khinh thường.

Kiều Sanh vốn định giết gã ta nhằm mục đích giết gà dọa khỉ.

Hiện giờ xem ra, thực lực đám thuộc hạ của Alex đã vượt quá tưởng tượng của y...

Mắt Kiều Sanh trầm xuống, giống như màn đêm lúc này.

Kiều Sanh vốn không để tâm tới chuyện này, nhưng hôm sau người hầu phát hiện vết máu lạ trong hoa viên, vội vàng báo cho Chu quản gia, Chu quản gia lập tức báo ngay cho Kiều Mạc Nhiên. Kiều Mạc Nhiên rất xem trọng việc này, ông ta đích thân tới hoa viên xem tình hình.

Vết máu bắt đầu từ cửa sổ phòng Kiều Sanh, kéo dài tới ngoài cửa lớn Kiều gia...

Kiều Mạc Nhiên nhíu mày.

Ông ta xuất thân từ hắc đạo, rất nhạy cảm với chuyện thế này. Ông ta lập tức đi tìm Kiều Sanh, hỏi rõ tình hình.

Lúc Kiều Mạc Nhiên gõ cửa, Kiều Sanh còn đang ngủ.

Y rất ghét bị quấy rầy khi ngủ, y uể oải ra mở cửa, phát hiện người nọ là Kiều Mạc Nhiên, lập tức tỉnh hơn phân nửa.

Kiều Sanh hỏi: “Ba, chào buổi sáng, tìm con có chuyện gì không?”

Thấy y thản nhiên như chưa từng xảy ra chuyện gì, Kiều Mạc Nhiên nghi hoặc: “Có phải tối qua chỗ con đã xảy ra chuyện gì không?”

Thật ra Kiều Sanh đã đoán được mục đích tới đây của ông ta, không hề giấu diếm: “Có một gã liều lĩnh xông vào thôi!”

“Con có bị thương không?”

“Không có!”

“Vậy thì tốt rồi!” Kiều Mạc Nhiên gật đầu, “Người hầu phát hiện vết máu trong hoa viên, sợ tới mức suýt báo cảnh sát, cũng may là con không sao cả!”

“Người có chuyện là gã đó. Gã ta trúng hai phát, giờ chắc là đang trốn trong bệnh viện nào đó!”

“Ba sẽ cho người tới điều tra bản ghi chép nhập viện của những bệnh viện gần đây, để xem có thể lần ra manh mối tên đó không!” Nói tới đó, mắt Kiều Mạc Nhiên trở nên lạnh lùng, “Tuy là Kiều gia đã rời khỏi hắc đạo lâu rồi nhưng cũng chưa tới mức ai muốn tới làm phiền Kiều gia cũng được!”

Kiều Mạc Nhiên tỏ ra rất quan tâm nhưng Kiều Sanh lại chẳng thèm để ý, đây là chuyện của y, y muốn tự mình giải quyết.

Kiều Mạc Nhiên nhìn Kiều Sanh, nói: “A Sanh, con đã mạnh mẽ hơn rồi!”

“Đây không phải là điều tất yếu sao?” Kiều Sanh đáp.

“Vậy thì tốt rồi! Ba tung hoành hắc bạch lưỡng đạo mấy chục năm, con ba sinh ra dĩ nhiên cũng không kém!” Kiều Mạc Nhiên gật đầu: “Con, Tử Việt và Mộ Đình đều rất vĩ đại, có các con, tương lai sau này

của Kiều thị không cần phải lo nữa. Tập đoàn Kiều thị là tâm huyết cả đời của ba, ba sẽ không để bất kỳ ai hủy diệt nó!” Dừng một chút, ông ta lại thần nhiên nói: “Phải rồi, chuyện lần trước, bác Trịnh đã tha thứ cho con, Lâm Na cũng không còn bị ám ảnh. Hôm nào rảnh, con tới thăm Lâm Na đi, con bé vẫn chưa bỏ ý định đính hôn với con, Kiều thị và Trịnh thị là hai tập đoàn lớn nhất, nếu như có thể kết thân sẽ càng thêm lớn mạnh!”

“Vâng!” Kiều Sanh lạnh lùng đáp. Y hạ mi, che đi sự lạnh nhạt trong mắt mình.

Từ đầu tới cuối, Kiều Mạc Nhiên chỉ nghĩ tới Kiều thị, con cái chỉ là công cụ của ông ta...

...

Trong ngày hôm đó, Kiều Mạc Nhiên phái người điều tra toàn bộ bệnh viện trong thành phố Y, nhưng không tra được gì, cũng không có ai bị trúng đạn phải vào viện.

Cứ như thế, đường dây mối nhợ cũng bị đứt không còn vết tích.

Qua mấy ngày sau, Kiều Sanh nhận được một mail lạ.

Mỗi ngày, mail của Kiều Sanh vẫn hay có những mail spam, y thường không để tâm mà xóa luôn một mạch. Nhưng sang hôm sau, lại vẫn có mail như thế gửi tới, sau nhiều lần xóa đi, cuối cùng Kiều Sanh cũng cảnh giác, mở một mail trong số đó xem thử.

Trong mail chỉ có một câu: Click vào đường link bên dưới, đó là quà tôi tặng cho em đấy!

Phía dưới là một đường link, Kiều Sanh click vào, lập tức mở ra một link download.

Kiều Sanh nhú mày, mở hết mấy mail chưa kịp xóa ra xem, phát hiện mail nào cũng giống nhau, nhưng địa chỉ download lại khác.

Cảm thấy không ổn, Kiều Sanh bèn download một file từ một link bất kỳ.

Dung lượng file rất lớn, nhìn đuôi phía sau thì đó là một video clip.

Tải xong, Kiều Sanh mở ra xem.

Mở đầu clip là một gian phòng xa hoa, hơi u ám, sau đó hình ảnh chuyển tới một thanh niên trần trụi.

Thanh niên đó đang ngồi trên ghế, tay bị trói vào thành ghế, đầu rũ xuống.

Tuy là nhìn không rõ khuôn mặt người trong clip, nhưng Kiều Sanh vừa thấy đã biết đó là ai.

Là chính y...

Bàn tay giữ chuột của Kiều Sanh siết ngày càng chặt.

Hình ảnh dừng lại, chừng mấy chục giây sau, có một người đàn ông cao lớn đi tới gần chiếc ghế đang giam giữ Kiều Sanh, nâng cầm y lên.

Trong clip, Kiều Sanh bị bắt nhìn về phía màn hình.

Mặt y tiêu tụy, ánh mắt không tiêu cự, giống như đã bị trói lâu rồi.

Gã ấy hôn rất thô bạo, Kiều Sanh chau mày, trông rất thống khổ, đồng thời cũng phát ra tiếng rên, nhưng lại bị tiếng thở gấp và tiếng nước che mất.

Nụ hôn cuồng bạo đó kéo dài chừng một phút, cuối cùng gã ta cũng buông Kiều Sanh – đang hấp hối- ra, mở trói cho hai tay y đang bị cột vào thành ghế.

Trên cổ tay y có hai vết hằn đỏ tươi...

Kiều Sanh nhìn màn hình, phong ba trong ánh mắt ngày càng dữ dội.

Gã đàn ông luôn đưa lưng về phía màn hình ấy... Kiều Sanh biết gã ta là ai.

Alex...

Cố dằn xuống tức giận muốn tắt clip, Kiều Sanh lại xem tiếp.

Nội dung tiếp đó không cần nghĩ cũng biết, chỉ là trình độ biến thái của Alex đã vượt quá tưởng tượng của y. Gã ta ép Kiều Sanh làm nhiều lần, còn bắt y phải làm những động tác cực khó để phối hợp gã, hơn nữa gã còn đặc biệt thích trói người, cho dù Kiều Sanh vốn không có khả năng phản kháng, nhưng gã vẫn trói hai tay y ở đầu giường.

Hình ảnh thật rõ ràng, có thể thấy rõ cả quá trình và cả nơi bọn họ mập hợp...

Âm thanh *** dật vang lên bên tai và cả tiếng thở dốc của hai người đang quần lấy nhau.

Hình ảnh ngày càng khó coi, Kiều Sanh không nhìn được nữa, tắt clip.

Clip rất dài nhưng y chỉ xem được một phần ba, hai phần ba còn lại e là lại càng dữ dội.

Hơn nữa, từ đầu tới cuối clip không hề thấy rõ mặt Alex...

Kiều Sanh cười lạnh.

Alex, mày muốn làm phiền tao tới vậy sao? Được lắm, mày đã thành công chọc tao giận rồi đấy.

Kiều Sanh không xem mấy clip khác, y xóa hết những mail Alex gửi tới. Trước đó, y cũng không quên gửi trả lại một tin nhắn.

Nội dung rất đơn giản: Tao sẽ đích thân tiễn mày xuống địa ngục, Alex.

Mail vừa gửi đi không bao lâu, mới đó đã có mail đáp trả về.

... Sanh đáng yêu, chẳng lẽ em không biết, em luôn ở trong Địa Ngục sao?

... Tao sẽ cho mày thấu hiểu Địa Ngục thật sự.

... Hử? Tôi rất chờ mong. Sanh của tôi, em đúng là đã trở nên mạnh mẽ. Nhưng tôi vẫn thích em của trước đây, giống như cái clip ấy, vẫn mê người như vậy, tôi hận không thể mãi mãi trói em ở trên giường.

... Mày sẽ không bao giờ có cơ hội đó.

... Sanh, sự khoan dung của tôi dành cho em có giới hạn, hãy trở về cạnh tôi, tôi sẽ không để ý những lỗi lầm trước đây của em.

Cuộc nói chuyện tới đó là ngừng, y không đáp lại, cũng không xem mail Alex gửi tới nữa. Y xóa hết đồng mail ấy, rồi đổi một địa chỉ email khác. Mấy ngày sau đó, Alex không còn quấy rầy y nữa, y không lo clip ấy sẽ truyền ra ngoài. Với cấp bậc biến thái của Alex, gã ta sẽ không làm ra chuyện thiếu iốt như thế.

79. Chương 79

.

Tuy là đã hứa với Kiều Mạc Nhiên sẽ đi gặp Trịnh Lâm Na, nhưng ngay từ đầu Kiều Sanh vốn không để tâm tới chuyện này, thậm chí là quên mất.

Mấy ngày sau đó, Trịnh Lâm Na chờ không được, chủ động tới Tỉnh Quang tìm y.

Trịnh Lâm Na đúng thật là mỹ nhân, nhưng cá tính thì khó mà nói được. Nếu Kiều Sanh là trai thẳng, có lẽ y sẽ có hứng thú với cô ta chút chút, nhưng y là Gay thuần, hơn nữa chỉ thưởng thức loại hình vừa có năng lực vừa mạnh mẽ, cho nên y chỉ cảm thấy phiền. Tuy nhiên, nếu đối phương đã chủ động tìm tới cửa, y cũng không thể không nể tình.

Mấy tháng không gặp, cộng với sự cố lần trước, mối quan hệ vốn không thân thiết cho lắm của hai người lại càng trở nên căng thẳng hơn.

Ngồi trong văn phòng của Kiều Sanh, Trịnh Lâm Na bỗng không biết nên nói cái gì.

Kiều Sanh bảo thư ký lấy cho cô ta một tách cafe.

Lúc thư ký đưa cafe tới cho Trịnh Lâm Na thì lên nhìn cô ta một cái, trong mắt chứa đầy địch ý.

Trịnh Lâm Na trông thấy, cắn cắn môi dưới.

Sau tai nạn lần trước, liên tục mấy tháng, ba cô ta đều cấm cô ta gặp mặt Kiều Sanh, mãi cho tới gần đây thái độ mới dần chuyển biến. Kiều Sanh là người đàn ông xuất sắc nhất mà cô ta từng gặp, tuy Kiều gia có ba người con xuất sắc nhưng Kiều Tử Việt rất trắng hoa, Kiều Mộ Đình lại quá lạnh lùng, không hợp khẩu vị cô ta. Chỉ có Kiều Sanh, vừa tao nhã lại vừa phong độ, quả thật quá phù hợp để lấy làm chồng, đồng thời cũng có không ít tiểu thư nhà giàu để ý tới y. Trong khoảng thời gian qua, Trịnh Lâm Na luôn sợ y sẽ yêu người con gái khác, dù sao trước đó hai bên cũng đã nói tới chuyện đính hôn, nếu như địa vị của cô ta bị lật đổ, vậy thì cũng quá mất mặt rồi, may là cô ta còn chưa nghe thấy tin này.

Nhưng mà, hiện tại...

Thái độ của thư ký với cô ta không hề thiện cảm, hơn nữa còn trẻ đẹp hơn cô ta...

Càng nghĩ, Trịnh Lâm Na càng thấy lo.

Cô ta hỏi: “A Sanh, chuyện lần trước, anh vẫn còn giận sao?”

Kiều Sanh thản nhiên hỏi lại: “Chuyện gì?”

“Là chuyện em bị thương, ba em giận cá chém thớt, giận lây cả anh đó!”

“Không có!” Kiều Sanh đáp.

“Vậy sao thời gian qua anh không tới tìm em?”

“Đó không phải là ý của ba cô sao?” Kiều Sanh tựa tiểu phi tiểu.

“Ba chỉ hơi giận thôi, quan hệ giữa ba và bác Kiều tốt như vậy, sẽ không vì chuyện như vậy mà giận lâu đâu!”

“Vậy à?”

Thái độ của Kiều Sanh lạnh lùng, Trịnh Lâm Na không cam tâm, cố tình thử: “Dạo này ba em hay giới thiệu cho em rất nhiều bạn, bọn họ đều là con trai bạn thân của ba, đều rất vĩ đại!”

“Vậy thì tốt rồi!”

“Nhưng em vẫn thấy anh là tốt nhất!”

“Cảm ơn!”

Lời đáp của Kiều Sanh khiến Trịnh Lâm Na bất mãn: “Chẳng lẽ anh không lo ba em sẽ gả em cho ai trong số họ sao?”

Kiều Sanh đáp: “Chúc cô tìm được lang quân như ý!”

Trịnh Lâm Na đỏ mặt, giận dữ, cắn môi dưới.

“A Sanh, anh vẫn còn giận đúng không?”

Kiều Sanh chẳng thèm đáp.

“Em biết anh còn giận ba em, nhưng em biết làm sao đây? Ba em là như vậy đó, giờ ba hết giận rồi, ba cũng hứa là sẽ không ngăn cản chúng ta nữa!”

“Thì sao?” Kiều Sanh hỏi lại.

“Lần trước bác Kiều đã đồng ý hôn sự của chúng ta, nếu không vì tai nạn đó, chúng ta đã đính hôn từ lâu rồi!”

Thư ký đứng kế bên nghe vậy, ngậy ra.

Kiều Sanh cong khóe môi.

“Cô muốn gả cho tôi tới vậy sao?”

“A Sanh, chúng ta đều là một trong những người thừa kế của Kiều thị và Trịnh thị, bất kể là về mặt nào đều rất xứng đôi!” Trịnh Lâm Na nói: “Em là người vợ lý tưởng của anh, anh cũng là người chồng lý tưởng của em, hơn nữa bác Kiều cũng rất vừa ý em, bác sẽ không để anh cưới người phụ nữ nào khác đâu, bất kể anh có đồng ý hay không, em cũng sẽ là vợ của anh!”

Trong mắt Kiều Sanh thoáng hiện vẻ mỉa mai.

Nói xong, Trịnh Lâm Na im lặng, chờ câu trả lời của Kiều Sanh. Dù sao cô ta cũng là thiếu nữ, nói được như vậy cũng đã quá mức với cô ta rồi.

Trong văn phòng trở nên im ắng.

Kiều Sanh hạ mi, như đang suy nghĩ gì đó.

Mấy phút sau, cuối cùng y cũng lên tiếng.

“Ừ!”

“Anh đồng ý?”

“Không phải các người hi vọng thế sao? Mấy ngày nữa chúng ta sẽ tuyên bố đính hôn cho mọi người biết!” Kiều Sanh nở nụ cười đầy hàm ý.

Trịnh Lâm Na không ngờ là Kiều Sanh lại đồng ý dễ dàng như vậy, cô ta từng sống một hồi mới bình tĩnh lại, mừng như điên. Dù biết rõ Kiều Sanh không thích mình, nhưng vậy thì sao chứ? Một người đàn ông hoàn mỹ như vậy, có thể nào cô ta cũng không bỏ được.

Trịnh Lâm Na bị tin tốt ấy làm mù mịt, không hề trông thấy cái nhìn lạnh lùng của Kiều Sanh.

...

Mấy ngày sau đó, tập đoàn Kiều thị và Trịnh thị mở họp báo, trình trọng thông báo tin đính hôn của Kiều Sanh và Trịnh Lâm Na.

Tin vừa loan ra, lập tức khiến toàn bộ giới truyền thông chú ý. Hôm đó, tại buổi họp báo, có rất đông phóng viên, nhà báo đến tham dự, thậm chí có đài truyền hình còn mua bản quyền, truyền hình trực tiếp.

Hầu như cả thành phố Y đều chú ý tới hôn sự này.

Kiều Sanh và Trịnh Lâm Na diện trang phục lộng lẫy tham dự buổi họp báo, hai người trai tài gái sắc, lại môn đăng hộ đối, khiến bao người ao ước.

Sau buổi họp báo.

Kiều Sanh vừa về tới nhà, đã bị Kiều Mộ Đình – mặt mày u ám – lôi vào phòng.

“Chuyện này là thế nào? Anh mau giải thích rõ xem!” Kiều Mộ Đình chỉ vào tờ báo trên salon, lạnh lùng hỏi.

“Không phải buổi họp báo đã nói rất rõ ràng sao?” Kiều Sanh cong khóe môi, thản nhiên đáp: “Đừng nói với tôi, cậu không biết đính hôn có nghĩa là gì nhá!”

Kiều Mộ Đình cố nén cơn tức, bình tĩnh hỏi lại: “Sao anh phải đính hôn?”

Kiều Sanh đáp: “Chuyện này rất phức tạp!”

Kiều Mộ Đình nhìn y: “A Sanh, anh làm tôi thất vọng quá!”

Nụ cười của Kiều Sanh lại càng sâu hơn, ôm cổ cậu: “Cậu ghen tị!”

Kiều Mộ Đình chỉ nhìn y, không nói.

Kiều Sanh nắm cằm cậu, vừa dụ dỗ, vừa trêu chọc.

Kiều Mộ Đình lạnh lùng đẩy tay y ra, “Anh đang khiêu chiến giới hạn của tôi đấy!”

Kiều Sanh nhú mày: “Hử? Vậy cậu định thế nào?”

Mặt Kiều Mộ Đình trầm xuống, không, cậu bắt đầu dùng hành động biểu hiện sự bất mãn của mình.

Môi bị che đi, Kiều Sanh bị Kiều Mộ Đình đẩy xuống giường. Cậu nắm hai tay y, đè lên người y, hôn y thô bạo, giống như đang phát tiết.

Bình thường nếu có người dám làm vậy với mình, Kiều Sanh nhất định sẽ lấy súng ra bắn đối phương không chút do dự. Nhưng lần này, y lại thích cái cảm giác này. Dĩ nhiên không phải là cảm giác bị ép buộc, mà là nhìn vẻ ghen tuông của Kiều Mộ Đình.

Áo bị cởi phăng ra, Kiều Mộ Đình ngậm thứ gồ lên trước ngực y, cắn thật mạnh.

Kiều Sanh nheo mắt lại...

Hai tay vuốt ve thân thể Kiều Sanh, Kiều Mộ Đình bắt đầu di từ từ xuống phía dưới, mỗi nơi cậu chạm qua đều để lại dấu hôn.

Quần bị cởi, Kiều Mộ Đình ôm eo y, không hề làm tiền hí đã chuẩn bị đâm vào.

Kiều Sanh – luôn để cậu làm bậy – bỗng đẩy cậu ra.

Kiều Mộ Đình nhìn Kiều Sanh, mặt u ám.

Kiều Sanh rời khỏi người Kiều Mộ Đình, sau đó đè vai cậu, đẩy cậu ngã xuống giường, ngồi lên người cậu.

Mặt hai người rất gần nhau, gần tới nỗi hơi thở của hai người quấn lấy nhau. Kiều Sanh nhìn đôi con ngươi u ám của Kiều Mộ Đình, cười nói: “Biết không? Tôi thích nhìn cậu lúc ghen thế này, rất đáng yêu!”

Kiều Mộ Đình lạnh lùng nói: “A Sanh, hủy đính hôn đi!”

Kiều Sanh hạ eo, để cậu từ từ tiến vào bên trong mình.

Thân thể Kiều Mộ Đình căng cứng, Kiều Sanh đang dùng thân thể giam giữ cậu.

Kiều Mộ Đình bắt đầu thở dốc.

Kiều Sanh từ từ di chuyển eo, thỏa mãn nhìn sự vui sướng hiện lên trên mặt Kiều Mộ Đình. Y chủ động hôn cậu, đầu lưỡi lướt qua cái cằm nhẵn nhụi.

Kiều Mộ Đình vẫn chưa bỏ ý định, vừa thở gấp vừa nói: “A Sanh, hứa với tôi!”

Giọng nói run lên vì khoái cảm...

Kiều Sanh kề sát tai cậu, khiêu khích: “Không... thể... được!”

Đôi mắt Kiều Mộ Đình trầm xuống.

Đây là lần đầu tiên Kiều Sanh chủ động hắt hủi Kiều Mộ Đình. Kiều Mộ Đình cho rằng y đang bù đắp vì đã phản bội cậu, tâm trạng nào nề, muốn đẩy y ra, lại không cách nào cự tuyệt. Hương vị của Kiều Sanh thật là mất hồn, khiến cậu không thể kiềm chế, dần dần trầm mê.

Nhìn vẻ mất mát hiện ra trên khuôn mặt cậu, nụ cười của Kiều Sanh lại càng sâu hơn.

Ban này y còn định nói quyết định của mình cho cậu biết, nhưng giờ y đổi ý.

Y thích nhìn một Kiều Mộ Đình lúc đang ghen thế này.

80. Chương 80

.

Tin Kiều Sanh đính hôn được giới truyền thông truyền đi rất nhanh, tiệc đính hôn được cử hành vào một tháng sau đó.

Kiều Mộ Đình không nhắc lại chuyện muốn Kiều Sanh hủy hôn, hai người vì vậy mà bắt đầu chiến tranh lạnh. Một ngày sau đó, Kiều Mộ Đình không nói chuyện với y, y cũng không để ý, ngược lại còn hay lui tới với Trịnh Lâm Na, thậm chí còn đi chọn mua nhẫn đính hôn với cô ta, lúc đi cũng không để ý chuyện bị mấy tay săn ảnh chụp được.

Kiều Sanh đính hôn, tất nhiên Kiều gia vui mừng. Kiều Mạc Nhiên luôn rất nghiêm túc cũng phá lệ tươi cười, thậm chí còn tiếp nhận phỏng vấn của một tờ tạp chí thương nghiệp, mở miệng vàng để lộ chuyện bản thân định chia tập đoàn Kiều thị ra thành ba phần cho ba cậu con trai. Chuyện này đã hoàn toàn bác bỏ suy đoán người thừa kế Kiều gia đại chiến trước đây, khiến giới truyền thông thổn thức không thôi.

Tin đính hôn vừa hạ nhiệt, cuộc sống của Kiều Sanh cũng trở lại như bình thường.

Một ngày sau, Kiều Sanh nhận được một cú điện thoại.

Điện thoại từ Italy gọi tới, khỏi cần nghĩ cũng biết là ai gọi.

Kiều Sanh ấn phím nghe.

“Alo!”

“Sanh đáng yêu của tôi, cảm giác đính hôn thế nào?” Giọng trầm trầm của Alex từ đầu bên kia vọng qua, kèm cả âm cười đầy hàm ý.

“Rất tốt, tao thích!” Kiều Sanh tựa lưng vào ghế, thuận miệng đáp.

“Ha ha, chuyện trọng đại như vậy, có phải tôi nên tặng chút quà cho em hay không?”

“Mày muốn tặng gì cho tao?”

“Đương nhiên là phải đặc biệt một chút, có thể là một cặp còng tay, còng chân mãi mãi mở không ra, hay là... một cái bông vú nha?”

“Quà đắt như vậy tao không nhận đâu, mày giữ lại mà dùng đi!” Trong mắt Kiều Sanh hiện lên vẻ lo lắng, nhưng giọng nói lại đầy vẻ mỉa mai.

“Hử? Một món quà này là tôi đã tỉ mỉ chọn lựa cho em lâu rồi đấy!”

Kiều Sanh nói: “Nhưng tao lại không có hứng thú với mấy thứ đó, chi bằng mày hãy tặng tao món quà có thành ý hơn đi?”

“Em muốn quà gì?”

“Giấy bào tử của mày!”

Kiều Sanh nói xong, đầu bên kia im ắng chừng mấy giây, sau đó chợt vang lên tiếng cười khê, dễ nghe, nhưng khiến người ta phải rợn người.

“Từ khi nào mà em trở nên hài hước thế này?”

“Nhờ mày ban cho đấy!”

“Vậy không phải là may mắn và vinh dự của tôi sao?”

“Mày nói quá rồi, là vinh hạnh của tao!” Dừng một chút, Kiều Sanh lạnh lùng bổ sung: “Nếu như tao có được cái mạng nhỏ của mày!”

“Sanh, em đã đi quá lố rồi!” Giọng Alex trở nên khó chịu.

“Hử?”

“Tôi sẽ không cho em đính hôn với bất kỳ kẻ nào!”

“Chuyện này không thể theo ý mày rồi, tiệc đính hôn của tao sẽ tổ chức vào tháng sau!”

“Em nghĩ em có thể thành công đính hôn với cô gái đó?”

“Mày muốn ngăn cản tao?”

“Không, buổi đính hôn vẫn được cử hành đúng hạn!” Alex cười, rồi nói thêm: “Nhưng diễn viên chính sẽ là tôi và em!”

“Bố già nổi tiếng giới Mafia Italy đính hôn với tôi, sao tôi chịu nổi đây?” Kiều Sanh lạnh lùng mỉa mai.

“Ai kêu bảo bố của tôi đáng yêu thế chứ, tôi thật muốn nhanh chóng ‘cưới’ em về nhà, ha ha!” Giọng Alex trầm xuống: “Sau đó... cột em vào giường tôi mãi mãi!”

Mắt Kiều Sanh lạnh lùng: “Tao đổi ý!”

“Hử? Em định hủy buổi đính hôn sao?”

“Dĩ nhiên là không!” Kiều Sanh nói: “Tao muốn chính tay tao lấy mạng chó của mày làm quà!”

Ở đầu bên kia, Alex im lặng một hồi, giọng cũng lạnh hẳn: “Thu lại những lời em vừa nói đi!”

Kiều Sanh nở nụ cười khiêu khích, sau đó cúp máy.

Alex không gọi tới nữa, Kiều Sanh cũng không để ý chuyện này, nhưng y biết, sớm muộn gì y cũng phải đối mặt với Alex. Tuy hiện giờ còn chưa có kế gì hay, nhưng y cũng không phải quả hồng nhão, Alex muốn kiếm chuyện với y, y sẽ khiến gã ta phải trả giá thật đắt.

...

Hôm sau, Kiều Sanh nghỉ, y không tới công ty mà tới phòng huấn luyện.

Giờ y không còn chăm chỉ luyện tập như trước nữa, kỹ thuật bắn súng và võ thuật của y rất tốt, sắp tới cực hạn, cho dù có cố gắng như trước cũng không tăng thêm bao nhiêu, cho nên mục đích y tới phòng huấn luyện là vì Bạch Nhận.

Sau mấy tháng thuần hóa, bản tính kiêu căng của Bạch Nhận bị mài đi rất nhiều, tuy vẫn không chịu nghe lời, nhưng chí ít sẽ không đối nghịch với Kiều Sanh. Kiều Sanh định đánh cho nó thêm một trận, để nó hoàn toàn phục tùng mình, thứ Kiều Sanh cần không phải là con dã thú chỉ nhìn qua chiếc chuồng sắt, mà là một sủng vật có thể đặt bên cạnh mình tiêu khiển.

Lúc Kiều Sanh tới phòng huấn luyện, Đỗ Nhất Sam và Đằng Mộc đều ở đó. Đỗ Nhất Sam đang ngồi xổm trước chuồng của Bạch Nhận chơi với nó, Đằng Mộc thì đang lau chùi đao võ sĩ của mình.

Thấy Kiều Sanh, Đỗ Nhất Sam đứng dậy, nhìn y bằng ánh mắt khó hiểu: “Nghe nói cậu định đính hôn?”

Kiều Sanh gạt đầu, cũng đi tới trước chuồng sắt.

Đỗ Nhất Sam nhìn y: “Kiều Mộ Đình không đến cùng cậu sao?”

“Không!” Kiều Sanh nhìn đối phương, tựa tiểu phi tiểu: “Bắt đầu từ khi nào mà anh trở nên quan tâm tới cậu ta như thế?”

“Tôi chỉ muốn nhìn vẻ mặt cậu ta lúc này thôi!” Đỗ Nhất Sam nhún nhún vai, ám chỉ.

“Đừng nói với tôi là anh đang bênh vực cho cậu ta!”

“Tôi nào dám!” Đỗ Nhất Sam bĩu môi: “Tôi còn muốn ăn bát cơm của cậu mà, sao dám tùy tiện chõ mũi vào chuyện nhà của cố chủ chứ!”

Anh ta cố ý nhấn mạnh hai chữ ‘chuyện nhà’, rõ ràng là câu nói mang hàm ý.

Kiều Sanh nhíu mày.

Hôm nay Đỗ Nhất Sam rất lạ...

Kiều Sanh liếc Đằng Mộc này giờ im lặng không nói gì, phát hiện anh ta cũng khác ngày thường. Bình thường mặt anh ta không có biểu cảm gì, giờ thì khuôn mặt ấy đã đông thành núi băng, cứ như người lạ cầm lại gần.

Kỳ lạ!

Kiều Sanh cảm thấy bầu không khí có gì đó là lạ, lại nhìn Đỗ Nhất Sam, thấy mặt anh ta thối thối, cứ như đang ai oán.

Xem ra y đã bị biến thành nơi trút giận.

Kiều Sanh cong khóe môi, cũng đoán được đã xảy ra chuyện gì. Y không tức giận, tuy nói y thuê họ, nhưng y luôn xem họ như những người bạn tốt nhất.

Kiều Sanh không nói gì, mở chuồng sắt, ý bảo Bạch Nhận ra ngoài.

Bạch Nhận liếc y một cái sắc lạnh, y rất kiên nhẫn ngồi chồm hổm cạnh chuồng, chờ nó.

Bạch Nhận nhe răng, cuối cùng không cam lòng mà phục tùng mệnh lệnh.

Kiều Sanh vuốt đầu nó.

Cao ngạo như Lang vương không thể chịu được cảnh như vậy, trong mắt nó đầy sát ý. Đỗ Nhất Sam ở kế bên nhìn thấy run sợ, Kiều Sanh lại không để ý chút nào.

Cuối cùng Bạch Nhận vẫn kiềm chế ý định muốn tấn công.

Kiều Sanh hài lòng trước sự khuất phục của Bạch Nhận, thưởng thịt bò cho nó. Tuy nhiên, lòng tự trọng của Bạch Nhận bị thương nghiêm trọng, nó không thèm liếc mắt một cái, buồn bực chui trở vào chuồng, vẻ mặt đờ đờ sắc khí, nhưng cái vẻ chịu đựng ấy khiến Kiều Sanh cảm thấy đáng yêu vô cùng.

Đứng bên chuồng sắt, Kiều Sanh ngẫm một lát, cảm thấy đã tới lúc phải mài bằng góc cạnh của nó...

Sau đó, nghênh đón Bạch Nhận lại là một trận roi khắc cốt ghi tâm, hơn nữa còn thảm hơn mấy lần trước. Bạch Nhận bị quất thương tích đầy mình, thiếu chút nữa ngất đi, nhưng nó quật cường, không chịu yếu thế, bị đánh tới quỵ xuống đất không thể nhúc nhích, nhưng lại không kêu một tiếng, chỉ thi thoảng thoát ra vài tiếng ư ử.

Đỗ Nhất Sam đứng cạnh không nhìn được, tới khuyên Kiều Sanh, Kiều Sanh cũng không để ý.

Cuối cùng, Bạch Nhận không chịu nổi, hôn mê bất tỉnh.

Lúc này Kiều Sanh mới dừng tay, điện chú Chu cho xe tới đón.

Bạch Nhận được đem vào Kiều gia, kết thúc cuộc sống tù túng trong chuồng sắt. Lần này Kiều Sanh quất rất mạnh, phải hơn nửa tháng nó mới bình phục, nhưng cũng sau lần này tính nó dịu đi không ít, cũng bắt đầu phục tùng mệnh lệnh của Kiều Sanh. Thế cho nên, tuy là Kiều Sanh ra tay có hơi nhẫn tâm, nhưng quyết định của y là đúng.

Thời gian tổ chức lễ đính hôn ngày càng gần, tuy là cuộc sống của Kiều Sanh vẫn bình thản như trước, nhưng y có thể cảm nhận được sự thay đổi của những người quanh y.

Đầu tiên dĩ nhiên phải nói đến là Kiều Mộ Đình.

Sau một loạt những phản kháng nhưng không có tác dụng, dường như cậu đã thỏa hiệp, thái độ của cậu với y không còn lạnh lùng mà càng thêm nhiệt tình. Trực tiếp nhất là số lần lên giường với Kiều Sanh nhiều gấp mấy lần trước đây, động một tý là đè Kiều Sanh xuống giường. Ở trên giường, tình lực của cậu cứ như vô hạn, không có gì thì lạnh như nước, đựng chuyện còn nhiệt tình hơn sư tử, Kiều Sanh cũng dung túng cậu, ít khi từ chối, chỉ cần yêu cầu của cậu không quá mức.

Kế đó là Kiều Tử Việt.

Tuy anh ta vẫn đầy rẫy những tin đồn tình cảm như trước đây, nhưng rõ ràng dạo gần đây đã giảm đi không ít. Dạo trước thường đi qua đêm không về nhà ngủ, hiện tại chiều nào cũng về nhà đúng giờ, cũng không còn ngó lơ Kiều Sanh mà chú ý tới y nhiều hơn, lại còn cái kiểu muốn nói lại thôi.

Sau đó là Kiều Uất Lệ.

Cô ta là người có thay đổi lớn nhất. Từ sau khi Kiều Sanh quyết định đính hôn, cô ta như ăn phải thuốc nổ, địch ý với Kiều Sanh ngày càng nặng, thường hay châm chọc y. Có một lần, trong lúc dùng cơm chiều, cô ta còn cố tình nhắc tới tính hướng của Kiều Sanh, ý là muốn chọc y giận, nào ngờ Kiều Sanh vẫn trơ ra đó, còn Kiều Mặc Nhiên thì lại nổi trận lôi đình, mắng Kiều Uất Lệ một trận ra trò trước mặt mọi người.

Cũng vì như thế, Kiều Uất Lệ không dám lỗ mãng nữa, nhưng cô ta lại càng thêm hận Kiều Sanh. Mỗi lần nhìn thấy y, cô ta sẽ nghiêng răng nghiêng lợi, cứ như hận không thể ăn tươi nuốt sống y.

Tháng ngày không mấy yên ả đó cứ thế trôi đi, trước ngày đính hôn mấy hôm, Liên Mặc Sinh luôn bật vô âm tín bỗng nhiên xuất hiện.

81. Chương 81

Cách lên sân khấu của Liên Mặc Sinh cũng như trước đây, rất bất ngờ. Thậm chí là ngay cả Kiều Sanh cũng hoàn toàn không nhận ra cậu ta.

Chuyện xảy ra khi Kiều Sanh gọi nhà hàng mang cơm tới.

Thường thì cơm trưa của Kiều Sanh đều được nhà hàng ở gần đó đưa tới, dĩ nhiên là cùng một nơi. Lâu ngày, hầu như y đều quen mặt những nhân viên đưa cơm, nhưng hôm nay cậu thanh niên đưa thức ăn tới rất lạ mặt, cậu ta cao cao, hơi gầy, đầu đội mũ lưỡi trai, gương mặt bình thường đến không thể bình thường hơn.

Lúc đó Kiều Sanh cũng đang đói bụng, y không nghĩ nhiều, mà lập tức ăn ngay.

Nhưng vừa ăn được vài miếng, y chợt thấy choáng váng, đến khi y cảm giác có gì đó khác lạ thì thần trí đã bắt đầu mơ hồ.

Trước lúc bất tỉnh, y nhìn thấy cậu thanh niên giao thức ăn đó lại đi vào, bước tới trước mặt y.

Tiêu rồi, bị ám toán.

Phản ứng đầu tiên của Kiều Sanh là nghĩ Alex đã ra tay, y muốn gọi người, nhưng khi há miệng lại không thể phát ra tiếng.

Sau đó, chính là bóng tối vô tận...

Khi tỉnh dậy, y phát hiện mình bị bịt mắt, hai tay trói phía sau, rất chặt, y không thể giãy ra được.

Sau mấy giây kinh hoàng, Kiều Sanh nhanh chóng bình tĩnh lại.

Bề mặt xóc nảy lên xuống...

Dường như đang ở trên xe...

Như vậy khẳng định là có tài xế, Kiều Sanh ngẫm, rồi lên tiếng: “Tôi bị bắt cóc à?”

Không ai đáp nhưng Kiều Sanh có thể cảm giác được có tầm mắt đang nhìn về phía mình.

“Nếu mày cần tiền, tao sẽ cho mày. Giờ nếu mày thả tao ra, tao sẽ tha mạng cho mày!” Kiều Sanh nói.

“Hừ!” Đối phương chỉ hừ lạnh một tiếng, ra vẻ khinh thường.

Xem ra mục đích của người này không phải tiền.

Có lẽ thật sự là người của Alex.

Kiều Sanh không ngờ Alex lại sẽ dùng thủ đoạn hạ lưu như thế, bỏ thuốc y, khiến y tới giờ vẫn còn choáng váng, toàn thân mềm nhũn không có sức lực, đừng nói là nghĩ cách chạy thoát, e là bị đưa tới chỗ Alex cũng chỉ có thể mặc gã ta muốn làm sao thì làm.

Kiều Sanh nhúu mày.

“Alex cho mày bao nhiêu thù lao? Tao cho gấp đôi, chỉ cần mày thả tao!” Y nói tiếp.

Với tình hình này, uy hiếp nhất định không có tác dụng, chỉ có thể dụ dỗ.

Đối phương không đáp.

“Gấp ba!”

Đối phương vẫn không phản ứng.

Kiều Sanh bắt đầu mất kiên nhẫn, nếu thật sự bị đưa tới chỗ Alex, e là y khó mà trốn thoát.

“Gấp bốn!”

“Câm miệng!” Cuối cùng đối phương cũng lên tiếng, nhưng đó tuyệt không phải là những gì Kiều Sanh muốn nghe.

“...”

Kiều Sanh đành im lặng.

Xe vẫn chạy bon bon, Kiều Sanh nghĩ mãi cũng không ra cách giải quyết.

Trầm mặc một hồi, y lại nói: “Tôi muốn đi toilet!”

Chiêu này là học Liên Mặc Sinh...

Đột nhiên xe phanh lại, dường như Kiều Sanh nghe thấy có tiếng gì đó đập vào kính chắn gió.

Vì thế y lại nói: “Tôi muốn đi toilet!”

“Cậu câm miệng cho tôi! Nếu không tôi đánh cho cậu ngất bây giờ!” Đối phương quát.

“Hết cách rồi, người có ba cái gấp mà!”

“Hừ, vậy cậu cứ tè luôn đi, dù sao tôi cũng không ngại!”

“...”

Kiều Sanh im lặng, người tao nhã như y, dĩ nhiên sẽ không làm chuyện phá hỏng hình tượng như tè ra quần, y thà bị Alex buộc trên giường S rồi M gì gì đó.

Xe lại nổ máy, Kiều Sanh cũng bắt đầu an phận.

Y đang trầm tư.

Tuy là ban đầu thái độ của người bắt cóc với y rất dữ dằn, nhưng dường như không có ác ý.

Hơn nữa, giọng điệu nói chuyện còn rất quen thuộc...

“Liên Mặc Sinh?” Càng nghĩ thấy càng lạ, vì thế y hỏi thử.

Xe phanh lại, lại có tiếng gì đó đập mạnh vào kính chắn gió.

Giống như là đầu bị đập vào...

“Liên Mặc Sinh là ai?” Đối phương hỏi ngược lại, giọng hung tợn, nhưng cũng không thể che giấu sự chột dạ trong đó.

“Còn vờ vịt, không phải cậu à?” Kiều Sanh cong khóe môi.

“Tôi không hiểu cậu đang nói gì!”

Nếu ban đầu Kiều Sanh chỉ là nghi ngờ, giờ chính là khẳng định, người ‘bắt cóc’ y chính là Liên Mặc Sinh...

Con chó săn nhỏ bé ngỗ nghịch, sau mấy bài học, vẫn còn chưa học khôn ra sao...

Kiều Sanh nở nụ cười.

Sau khi biết mình không phải bị Alex bắt cóc, sự bất an của Kiều Sanh bắt đầu tan biến.

Cũng không nôn nóng.

Y tựa vào đệm ghế, nhắm mắt nghỉ ngơi, chờ tác dụng của thuốc hết hẳn.

Liên Mặc Sinh không dám lên tiếng, Kiều Sanh cũng đã nhận ra sự bối rối của cậu ta, ban đầu xe lái rất bình thường thì giờ bắt đầu xóc nảy điên cuồng, nhiều lần thậm chí còn thắng gấp, phỏng chừng là thiếu chút nữa đã xảy ra tai nạn.

Không biết qua bao lâu, Kiều Sanh lại lên tiếng.

“Tay tôi đau!”

“Im lặng đi!”

“Cậu buộc chặt quá, nếu cứ như vậy tay tôi sẽ tàn phế!”

“Tàn phế lại càng tốt!”

Có lẽ Liên Mặc Sinh sắp phát điên, Kiều Sanh vẫn thản nhiên dụ dỗ cậu ta, “Ngoài tay, thân thể tôi vẫn còn chỗ khó chịu!”

“Chỗ nào?”

“XX!” Kiều Sanh dùng từ vô cùng thô tục.

Xe phanh lại.

Liên Mặc Sinh lại bị đụng đầu.

“Cậu có thôi đi không? Im lặng một chút, nếu xảy ra tai nạn tôi sẽ mặc kệ cậu!”

“Nhưng mà chỗ đó của tôi trống vắng rất khó chịu, cần người tới làm!” Kiều Sanh vừa thốt ra câu *** đang, vừa cong khoe môi lên, cơ hồ y có thể tưởng tượng ra cái mặt Liên Mặc Sinh lúc này.

Nhất định rất đáng yêu...

“Làm tôi đi!” Kiều Sanh lại thốt ra một câu cực kỳ mất hồn, Liên Mặc Sinh không dám lên tiếng.

“Nếu cậu đã đói khát như vậy, tôi đành thỏa mãn cho cậu!” Giọng của Liên Mặc Sinh cơ hồ là nghiền răng nghiền lợi.

Bả vai bị túm lấy, quần áo Kiều Sanh bị xé ra.

Thứ gồ lên trước ngực bị ngậm lấy, cắn thật mạnh.

Kiều Sanh luôn không thích kiểu đối đãi như thế, nếu là trước đây có ai dám làm vậy với y, y nhất định sẽ lấy súng bắn nát đầu gã. Nhưng hiện tại y lại vô cùng bình tĩnh.

Quần dài, quần lót bị cởi một lượt, hai cổ chân bị nắm chặt, nâng về trước.

Hai chân bị ép tới vai.

Sau đó, có một vật thể cực nóng chĩa vào phía sau y.

Kiều Sanh cong môi, mới đó đã vào chủ đề chính rồi sao? Lực nhấn nạy quả nhiên không phải kém bình thường...

Liên Mặc Sinh đề súng chờ ra trận, cậu ta vừa định tiến vào thì Kiều Sanh thản nhiên nói: “Mới đó đã quên bài học lần trước rồi sao? Chỉ cần cậu đi vào khúc nào, tôi sẽ cắt bỏ khúc đó, cậu đi vào bao nhiêu, tôi cắt bỏ bấy nhiêu. Nếu cậu dám cho hết vào, Liên Mặc Sinh, tôi sẽ không ngại tự mình biến cậu thành tên thái giám cuối cùng của Trung Quốc!”

Liên Mặc Sinh dừng động tác.

“Cậu cho là tôi sợ cậu uy hiếp?” Cuối cùng giọng của Liên Mặc Sinh cũng trở lại bình thường, dường như trước đó cậu ta đã dùng máy biến âm.

“Có sợ hay không thì tùy cậu, tôi muốn làm gì không ai có thể ngăn được tôi!” Kiều Sanh nói.

Liên Mặc Sinh không nhúc nhích, dường như đang do dự.

Một lúc sau, cậu ta mới không cam lòng, lên tiếng: “Là cậu vừa bảo muốn làm mà!”

Kiều Sanh nói: “Đó là vừa rồi, giờ tôi không muốn!”

“...”

“Cậu vẫn đáng ghét như thế!”

Đột mắt này giờ che kín đã được giải thoát, bất ngờ tiếp xúc với ánh mặt trời, Kiều Sanh hí mắt, sau đó là nhìn thẳng vào một đôi mắt u ám như sắp phun ra lửa.

Đề trên người y là một gương mặt hoàn toàn xa lạ, vẫn là cậu thanh niên giao thức ăn đó.

Kiều Sanh cười: “Kỹ thuật dịch dung rất khá!”

Liên Mặc Sinh nhìn y, không nói câu nào.

Phía sau còn bị Liên Mặc Sinh chĩa vào, chỉ cần nhích thêm một chút sẽ vào ngay. Kiều Sanh có thể cảm nhận được cái nóng của dục vọng đang truyền tới, cười bảo: “Đừng bảo là tác dụng của thứ thuốc lần trước tôi cho cậu còn chưa hết nhé!”

“Cậu nói thế mà không biết xấu hổ à!”

Liên Mặc Sinh nghiêng rằng, Kiều Sanh không nhắc tới thì thôi, nhắc tới là cậu ta tức điên người. Lần đó, sau khi bị Kiều Sanh ép uống lọ thuốc nọ, trên người cậu ta lại không có một xu, còn sợ bị mọi người phát hiện, cho nên trốn trong một hẻm nhỏ gần đó, chờ đến trời tối mới ra ngoài, định về khách sạn ngủ. Nào ngờ, lúc đi ngang qua khu đèn đỏ, cậu ta bị một đám gái *** tóc vàng mắt xanh túm vào khách sạn, nếu không phải cậu ta nghĩ cách chạy thoát, sợ là đã bị ép khô. Mấy người đó như lang như hổ, ánh mắt họ khi nhìn thấy cậu ta như hổ thấy sơn dương, tới giờ nghĩ lại mà cậu ta còn thấy sợ. Về tới khách sạn, cả sức tự giải quyết cũng không có, cậu ta phải nằm trên giường một ngày một đêm mới bớt, cả một tuần sau người cứ như bay vào cõi thần tiên.

Thật sự là một kỷ niệm dầm dầy nước mắt...

Nhớ tới, Liên Mặc Sinh thật hận không thể làm Kiều Sanh cho đến chết.

Nhưng cậu ta không thể. Không phải cậu ta sợ Kiều Sanh, mà cậu ta sợ nếu làm vậy thật, sẽ hết cách cứu vãn. Với một người mạnh mẽ như Kiều Sanh, ở phương diện này chỉ cần chiều y một tí, không vượt quá giới hạn của y, cậu ta vẫn còn hi vọng.

Không cam lòng buông Kiều Sanh ra, Liên Mặc Sinh quay trở về ghế lái.

Sau đó ‘thăm du’...

Kiều Sanh ngả lên ghế, nhìn tay phải đang lên lên xuống xuống của người nọ, cười tới nham hiểm.

Phát tiết xong, Liên Mặc Sinh thở phào một hơi.

Kiều Sanh nén cười, thản nhiên nói: “Được rồi, đừng trò đùa đi, đưa tôi về công ty!”

Liên Mặc Sinh cong môi, nhìn y, cười: “Ai nói là tôi đang đùa?”

“Cậu còn định làm gì?”

“Bắt cóc cậu đó!” Liên Mặc Sinh chu môi: “Sẵn tiện điều giáo cậu luôn!”

“Điều giáo?” Kiều Sanh nhú mày.

“Không phải cậu sắp kết hôn rồi sao?” Liên Mặc Sinh nhéo y: “Một người đàn ông ở trên giường toàn làm bot như cậu, có thể kết hôn với một người phụ nữ sao?”

“Cậu đang ghen hả?” Kiều Sanh không tức giận, cười hỏi.

“Đúng, tôi đang ghen!” Liên Mặc Sinh không hề giấu diếm, “Chỉ cần có tôi, cậu vĩnh viễn đừng nghĩ tới chuyện ở cùng phụ nữ!”

“Tại sao?”

“Tôi ghét song tính luyện!”

Câu trả lời của Liên Mặc Sinh khiến Kiều Sanh cảm thấy khó hiểu, nhưng y không hỏi nguyên nhân mà chỉ nói: “Đó là quyết định của tôi, không ai ngăn cản được!”

Liên Mặc Sinh mỉm cười: “Không phải hiện giờ tôi đang ngăn cản cậu sao?”

“Cậu định trói tôi như thế mãi à?”

“Đúng vậy! Mấy ngày nữa sẽ là lễ đính hôn của cậu, nhưng cậu không có cơ hội tham gia đâu, tôi sẽ luôn chăm sóc cho cậu, cho đến khi qua hẳn cái ngày đó!”

“...”

Cho đến hiện tại, Kiều Sanh mới phát hiện, Liên Mặc Sinh vô sỉ biết bao nhiêu.

“Cho nên, tình yêu à, trong khoảng thời gian này cậu đừng mong trốn thoát, tôi sẽ không cho cậu có cơ hội đó đâu!” Liên Mặc Sinh vỗ vỗ mặt Kiều Sanh.

“Cậu cũng không thể lúc nào cũng trói tôi như thế!”

“Đương nhiên là có thể, tôi sẽ buộc cậu lên giường, chỉ có lúc đi tắm, đi toilet mới cho cậu xuống thôi. Còn những lúc khác, tôi sẽ cố gắng ‘chăm sóc’ cho cậu!”

Ánh mắt nhìn Kiều Sanh thật tà ác, lời nói ra cũng đầy ám chỉ...

Khóe mắt Kiều Sanh giật giật mấy cái.

Đột nhiên y phát hiện mình đã đánh giá thấp trình độ biến thái của cậu ta.

Người này, chính là một con sắc lang siêu bự...

Tiếc là lại có gương mặt đẹp trai đầy giả dối.

Không thể thương lượng, Liên Mặc Sinh lập tức dẫn Kiều Sanh tới một biệt thự ở ngoại ô, sau đó thật sự buột y lên giường.

Căn biệt thự này là mấy năm trước Liên Mặc Sinh mua từ tay một phú thương sa sút, diện tích rất lớn, trang hoàng bên trong cũng rất xa hoa, quan trọng là xung quanh không có nhà cửa nào khác, sẽ không ai phát hiện Kiều Sanh bị giấu ở chỗ này, cậu ta muốn làm gì y cũng được.

Dĩ nhiên, cậu ta không có cái gan đó, chỉ cần được sờ sờ mó mó một chút là đã thấy thỏa mãn rồi.

82. Chương 82

Suốt hai ngày qua, Kiều Sanh phải sống trong cảnh giam cầm. Dù Liên Mặc Sinh không dám làm gì y, nhưng cậu ta cũng ăn không ít đậu hủ, ngoài chuyện đó ra, cậu ta luôn cố gắng hạ hạ y. Nếu như không phải hai tay y luôn bị trói phía sau, cuộc sống thế này đúng là cũng khá thoải mái.

Ban đầu Kiều Sanh còn có thể giữ bình tĩnh, nhưng ngày đính hôn càng tới gần, y lại càng dễ dàng kích động.

Y đã tính toán chu toàn cho lần đính hôn này, tuyệt đối không thể phá hỏng, nhất định phải được cử hành đúng thời hạn.

Nhưng lần này người luôn nghe lời y là Liên Mặc Sinh lại giống như đã quyết tâm, cứng không ăn, mềm cũng không ăn, cho dù y có nói thế nào cậu ta cũng không chịu thả y ra.

Kiều Sanh đành phải chịu đựng.

...

“Tình yêu ơi, ăn cơm thôi!” Liên Mặc Sinh bưng cơm vào phòng.

“Không muốn ăn!” Kiều Sanh lạnh lùng đáp.

“Không muốn ăn cũng phải ăn!” Liên Mặc Sinh nhíu mày, “Tôi thật không muốn để cậu gầy đi vì nhịn đói, như vậy khi ốm sẽ không thoải mái!”

Kiều Sanh không thèm ngó tới cậu ta.

Liên Mặc Sinh đặt thức ăn lên chiếc tủ ở đầu giường, ngồi xuống đệm.

“Tôi dứt cậu!”

Dù thấy hơi phiền, nhưng Kiều Sanh thật sự đói, y không kiên trì nữa, hướng hồ tay nghề làm bếp của Liên Mặc Sinh rất khá, dù không tới mức xuất thần nhập hóa như Kiều Mộ Đình, nhưng thức ăn làm ra cũng khá là ngon!”

Liên Mặc Sinh dứt cơm cho Kiều Sanh, từng miếng từng miếng một. Kiều Sanh lười biếng tựa vào đầu giường, chờ cơm tới thì há miệng.

Phong thái ăn của y rất đẹp, dù trong tình huống thế này vẫn tao nhã vô cùng.

Liên Mặc Sinh nhìn mà mê mẩn.

Cơm nước xong, Liên Mặc Sinh ôm Kiều Sanh xem DVD.

Đúng vậy, chính là ôm.

Độ ấm trong phòng vừa đủ, cho nên Liên Mặc Sinh cố ý không cho Kiều Sanh mặc quần áo, thân thể trần truồng. Kiều Sanh cũng không để ý chuyện này lắm, ngoài những lúc hơi khó chịu vì bị Liên Mặc Sinh quấy rối ***, bình thường cũng chẳng có gì.

Cho nên, vẫn cứ trần truồng.

Liên Mặc Sinh cũng không mặc quần áo, thân thể hai người cứ thế phơi bày.

Dù sao cũng không ai thấy cảnh này...

Phim đang xem là một bộ điện ảnh Hollywood bom tấn, Liên Mặc Sinh rất thích xem thể loại phim này. Tuy là Kiều Sanh không thích mấy, nhưng cũng không tới mức chịu không nổi.

Kiều Sanh bị Liên Mặc Sinh ôm vào lòng, ngồi trên đùi cậu ta. Hai tay Liên Mặc Sinh giam Kiều Sanh trong lòng mình, thì thoảng sờ mấy cái, nửa thân dưới dán chặt vào nhau, nhưng cũng không làm gì.

Vì Kiều Sanh không muốn, cho nên Liên Mặc Sinh cũng không dám.

Tuy nội dung phim nhạt nhẽo, nhưng kỹ xảo phim hoành tráng, Kiều Sanh chỉ xem sơ một chút, riêng Liên Mặc Sinh lại nhìn đến mê mẩn.

Hình ảnh chuyển từ cảnh đánh nhau sang cảnh đôi nam nữ chính triền miên bên nhau.

Kiều Sanh cảm giác được người Liên Mặc Sinh trở nên căng cứng.

Góc quay rất đẹp, không làm người xem cảm thấy dung tục. Dưới ánh sáng mờ ảo, nam nữ chính quyền lấy nhau, không hề có hình ảnh gì quá mức lộ liễu, nhưng lại khiến người ta phải liên tưởng miên man.

Kiều Sanh không hề có hứng thú với cảnh nam nữ hoan ái, cho nên không cảm thấy gì, nhưng phản ứng của Liên Mặc Sinh lại rất lớn.

Vật thể đang dựng lên phía sau Kiều Sanh khiến y không thể nào xem nhẹ...

Liên Mặc Sinh thở dốc ồ ồ.

Kiều Sanh cười gian, y thật muốn xem Liên Mặc Sinh định làm thế nào. Nếu cậu ta dám ép buộc y, chuyện y từng nói sẽ khiến cậu ta nhất định y sẽ làm được.

Đôi tay đang ôm trước ngực y siết chặt, lại còn liêu lĩnh di chuyển tới lui, vuốt ve y, lòng bàn tay nóng rực.

Cảnh xxoo trong phim kéo dài khá lâu, gần một phút rồi mà còn chưa hết.

Liên Mặc Sinh tắt TV.

“Sao thế? phim hay như vậy, mà chỉ xem một nửa thôi à?” Kiều Sanh trêu chọc.

“Không muốn xem!” Gác cằm lên vai Kiều Sanh, Liên Mặc Sinh làm nũng: “Tôi muốn làm!”

“Nhưng tôi thì không!”

“Tôi cũng đã chịu đựng lâu vậy rồi!” Giọng Liên Mặc Sinh có chút ai oán.

“Đó là vấn đề của cậu!”

“Chỉ một lần thôi được không?” Liên Mặc Sinh hôn lên gáy Kiều Sanh.

Kiều Sanh cười cười, sau đó đáp một câu chắc như đinh đóng cột: “Không được!”

Liên Mặc Sinh giận.

Bất kể Liên Mặc Sinh có làm nũng hay cố ép thế nào, Kiều Sanh cũng không đồng ý, Liên Mặc Sinh đành chịu thua.

Sau đó, cậu ta ôm y vào phòng tắm, cùng nhau tắm.

Nói là tắm chung, trên thực tế là Liên Mặc Sinh mượn cái cơ tắm cho Kiều Sanh rồi lén ăn đậu hủ. Dù bị cái ‘móng heo’ đó sờ mó có chút khó chịu, nhưng ít nhiều cũng nằm trong phạm vi chịu đựng của y.

Kiều Sanh đứng dưới vòi sen, hai tay Liên Mặc Sinh đang xoa bọt sữa tắm, xoa từ nửa người trên xoa xuống nửa người dưới của y.

Kiều Sanh cũng lười nhúc nhích.

Hơi thở nóng rực phả vào cổ y.

Bầu không khí thật mờ ám.

Liên Mặc Sinh mở vòi sen, dòng nước nóng chảy xuống cơ thể hai người, xối trôi bọt xà phòng trên người họ xuống sàn, chảy xuống ống thoát nước.

Bàn tay Liên Mặc Sinh luôn lưu luyến dưới thân Kiều Sanh, khiến Kiều Sanh hưng phấn.

“Cậu cũng có phản ứng rồi, chúng ta làm đi!” Liên Mặc Sinh nói khẽ vào tai y, giọng khàn khàn, khá đáng yêu.

Kiều Sanh hít sâu một hơi, lại cự tuyệt: “Không được!”

“Làm đi!” Liên Mặc Sinh còn chưa bỏ ý định, cọ cọ phía sau y, thiếu chút nữa đã xông vào.

“Tôi nói không là không!”

Liên Mặc Sinh buồn bực: “Nhịn rất khó chịu, không phải cậu cũng thấy hưng phấn rồi sao?”

“Đây là chuyện của tôi!” Kiều Sanh đáp.

“Đừng vậy mà, đã như thế rồi...” Liên Mặc Sinh bắt đầu làm nũng.

“Liên Mặc Sinh, những gì tôi đã nói, tôi không muốn nhắc thêm lần nữa!” Giọng Kiều Sanh lạnh hằn.

Liên Mặc Sinh ủ rũ.

Tuy là dự dõ thất bại, nhưng Liên Mặc Sinh rất nhanh đã bình thường lại, cậu ta lấy có tắm rửa ăn thật nhiều đậu hủ của Kiều Sanh, sờ y từ đầu tới chân thêm mấy lần.

Tắm rửa xong, Liên Mặc Sinh ôm Kiều Sanh trở lên giường. Kiều Sanh chỉ bị trói hai tay, còn chân vẫn có thể đi lại bình thường, nhưng Liên Mặc Sinh lại cố tình ôm y, hơn nữa còn ôm theo kiểu công chúa, Kiều Sanh cũng không để ý lắm.

Nếu như Liên Mặc Sinh muốn hầu hạ y như thế, vậy cứ để cậu ta hầu hạ.

Lau khô thân thể, Kiều Sanh để Liên Mặc Sinh mát xa cho mình.

Tuy kỹ thuật mát xa của Liên Mặc Sinh không bằng Kiều Mộ Đình, nhưng cũng khá tốt. Hai tay Kiều Sanh bị trói ra sau lưng hết hai ngày, Liên Mặc Sinh lại không chịu cởi trói cho y, hại tay y vừa mới vừa đau.

Nằm trên giường, Kiều Sanh vui đầu vào chiếc gối mềm mại, để Liên Mặc Sinh mát xa vai.

Liên Mặc Sinh vốn mát xa bả vai, nhưng càng lâu thì tay cậu ta càng lệch vị trí, từ từ đi tới vú y, sau cùng là tới tận mông.

Mông Kiều Sanh thật vểnh, thật dẻo dai.

Liên Mặc Sinh thật thích...

Kiều Sanh lười biếng nói: “Đừng đụng chỗ đó, mát xa vai kìa!”

“Được!”

Liên Mặc Sinh đã trả lời thật rõ ràng, nhưng hai tay cậu ta vẫn cứ luyến lưu nơi đó.

Khuya rồi, Kiều Sanh thấy buồn ngủ, y không nói gì, dù sao Liên Mặc Sinh cũng không dám làm gì quá đáng.

Đêm đó, Liên Mặc Sinh ôm Kiều Sanh ngủ.

Nói là ôm, thật ra là Kiều Sanh nằm gọn trong lòng Liên Mặc Sinh, tuy là ngực Liên Mặc Sinh không có nhiều thịt, nhưng cũng coi như cứng cáp, dùng làm đệm thịt cũng không tệ. Hai tay Kiều Sanh bị trói phía sau, ngủ không tiện, luôn đề lên tay, chỉ khi y nằm trên người Liên Mặc Sinh mới thấy thoải mái.

Độ ấm trong phòng vừa đủ, thân thể Liên Mặc Sinh cũng thật ấm áp.

Da thịt dán vào nhau tạo nên một cảm giác thân mật khó nói thành lời, Kiều Sanh rất thích cái cảm giác đó.

Ngoài chuyện, Liên Mặc Sinh luôn chĩa vào người y...

Thời gian trôi qua thật nhanh, mới đó mà chỉ còn một ngày nữa là tới ngày đính hôn của Kiều Sanh.

Mấy ngày qua, Liên Mặc Sinh cố tình cắt đứt mọi liên hệ giữa y và bên ngoài, không nghĩ cũng biết giờ bên ngoài đã loạn thế nào, nói không chừng Kiều Mặc Nhiên còn dùng hết các mối quan hệ để điều tra. Lúc Liên Mặc Sinh mang y đi, y đang trong trạng thái hôn mê, không rõ tình huống khi đó. Nhưng với thủ đoạn của Liên Mặc Sinh, muốn mang y đi một cách thần không biết quỷ không hay cũng chẳng phải chuyện gì khó, cho nên Kiều Sanh cũng không có bao nhiêu hi vọng bọn họ sẽ tìm ra y trước ngày đính hôn.

Lần đính hôn này Kiều Sanh đã lên kế hoạch kỹ càng, hiểm lắm mới có cơ hội giao phong trực diện với Alex, y không thể bỏ qua.

83. Chương 83

Kiều Sanh bị trói hết mấy ngày. Thật ra cũng không phải không có cách cởi trói, chỉ là y không muốn làm quá sức mà thôi. Nhưng ngày đính hôn đã cận kề rồi, có nói gì thì y cũng phải rời khỏi chỗ này.

Nhân lúc Liên Mặc Sinh ra ngoài, Kiêu Sanh đã cắt đứt dây trói, xoa xoa cổ tay tê rần, sau đó tìm ngăn kéo cất súng của Liên Mặc Sinh. Liên Mặc Sinh có rất nhiều súng, đa số đều là súng ngắn, hơn nữa còn là loại quý hiếm, rất nhiều kiểu muốn mua cũng không có. Kiêu Sanh yêu súng như mạng, cho nên y sẽ không khách khí, tự chọn cho mình một khẩu Revolver.

Sau khi Liên Mặc Sinh về tới nhà, vừa bước vào phòng, đã đối diện với họng súng tối om trong tay Kiêu Sanh.

Vốn tâm trạng Liên Mặc Sinh đang rất tốt, nào ngờ nụ cười lại đông cứng ngay trên mặt.

“Tình yêu à, sao cậu...”

Kiều Sanh đi từ từ tới trước mặt cậu ta: “Ngạc nhiên không?”

“Cũng không hẳn...” Liên Mặc Sinh liếc dây thừng ở đầu giường: “Sao tự nhiên cậu lại muốn bỏ trốn?”

“Bỏ trốn?” Kiêu Sanh nhú mày: “Ai nói tôi muốn bỏ trốn?”

“Vậy cậu định làm gì?”

“Tôi muốn quang minh chính đại đi khỏi đây!”

“...”

Mặt Liên Mặc Sinh có chút khó coi, mấy ngày qua biểu hiện của Kiêu Sanh rất bình tĩnh, làm cậu ta lơ là cảnh giác, không mấy đề phòng. Không ngờ rằng Kiêu Sanh vừa ra tay, khiến cậu ta trở tay không kịp.

Khẩu súng của Kiêu Sanh đang chĩa vào trán Liên Mặc Sinh.

Dĩ nhiên là Liên Mặc Sinh không chịu ngoan ngoãn nghe lời, cậu ta định thừa lúc Kiêu Sanh không chú ý sẽ phản công.

Kiều Sanh nhận ra ý đồ của cậu ta: “Cậu còn nhúc nhích nữa, tôi sẽ cho đầu cậu nở hoa!”

Liên Mặc Sinh không dám cử động nữa.

Cậu ta cười gượng, hỏi: “A Sanh, cuối cùng thì cậu muốn làm gì?”

Cậu ta biết bản tính cuồng ngược đãi của Kiêu Sanh, lần trước bị y tra tấn bằng roi da và xuân dược, cậu ta còn ớn tới giờ. Hiện tại lại rơi vào tay Kiêu Sanh, thật không dám tưởng tượng mình sẽ bị tra tấn đến cỡ nào.

Mà lỗi cậu ta phạm phải lần này còn nặng hơn chuyện ép buộc lần trước...

Trán Liên Mặc Sinh toát mồ hôi lạnh.

Tuy nhiên, vượt khỏi suy đoán của cậu ta, Kiêu Sanh không trừng trị cậu ta, mà nói: “Đưa tôi về Kiêu gia!”

Liên Mặc Sinh không sợ chết hỏi: “Không thể chờ thêm hai ngày nữa sao?”

Kiều Sanh nhìn cậu ta, tựa tiểu phi tiểu: “Tôi không muốn để lỡ lễ đính hôn đâu!”

Liên Mặc Sinh rầu rĩ nghĩ: Vậy chẳng phải công sức mấy ngày qua của mình đã thành công cốc...

Nhưng nếu đức vua đã lên tiếng, cậu ta cũng không thể cãi lời, đành phải lái xe đưa Kiêu Sanh về nhà. Kiêu Sanh luôn chĩa súng vào đầu Liên Mặc Sinh, dù Liên Mặc Sinh từng nhiều lần trải qua sinh tử, nhưng với tình huống thế này, bảo cậu ta không sợ là đang nói dối đấy! Cậu ta sợ dọc đường súng có cò, hoặc giả xe xóc nảy, Kiêu Sanh lỡ tay bóp cò...

Vì thế, lần đầu tiên một người chưa từng tuân thủ quy tắc giao thông, kèm lái xe bạt mạng như Liên Mặc Sinh vô cùng nghiêm túc lái xe, không qua mặt xe khác, tốc độ xe cũng chậm đến mức có thể ghi vào kỷ lục.

Cuối cùng xe cũng dừng trước cổng lớn nhà họ Kiều.

Kiều Sanh cất súng, xuống xe.

Liên Mặc Sinh thở phào một hơi, đang định chuẩn đi.

Kiều Sanh đi tới trước cửa xe ý bảo cậu ta xuống, Liên Mặc Sinh đành phải nghe theo.

Hai người bước vào Kiều gia, người hầu nhìn thấy Kiều Sanh, lập tức chạy tới hỏi thăm tình hình. Cũng vì thế Kiều Sanh mới hay là trong mấy ngày y mất tích, Kiều Mặc Nhiên đã báo cảnh sát, đồng thời cũng phát động thể lực của mình trong giới hắc đạo, ông ta muốn dùng cả hắc bạch lưỡng đạo tìm kiếm Kiều Sanh, thiếu chút nữa là lật tung cả thành phố Y lên. Vậy mà vẫn không có một chút tin tức gì, Kiều Mặc Nhiên đang định tuyên bố hủy bỏ lễ đính hôn.

Nào ngờ, Kiều Sanh đã trở về.

Vừa thấy Kiều Sanh về nhà, người hầu lập tức báo với Kiều Mặc Nhiên. Kiều Mộ Đình đang ở công ty cũng nhanh chóng nhận được tin tức, vội trở về.

Thấy Kiều Sanh bình an vô sự, mọi người mới thở phào một hơi.

Về nguyên nhân mình mất tích, Kiều Sanh giải thích rất đơn giản. Y bị một đám người lạ mặt bắt cóc, sau đó y may mắn trốn khỏi, trên đường gặp được Liên Mặc Sinh nên nhờ cậu ta đưa mình về.

Với lời giải thích đó, Kiều Mộ Đình hoàn toàn không tin, nhưng Kiều Mặc Nhiên lại chẳng nghi ngờ.

Kể xong, Kiều Sanh về phòng nghỉ ngơi.

Liên Mặc Sinh và Kiều Mộ Đình đi theo phía sau y, phong ba bão táp giữa hai người này bắt đầu nổi lên.

Kiều Mộ Đình rất bất mãn, nhưng lại cố dần xuống không biểu hiện ra ngoài. Mãi cho tới khi Kiều Sanh đi vào phòng, mặt cậu mới trầm xuống.

Cậu nhìn Kiều Sanh bằng ánh mắt lạnh lùng: “Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?”

Kiều Sanh nhún mày: “Không phải khi này tôi đã giải thích rõ ràng rồi sao?”

Kiều Mộ Đình: “Chỉ với mấy câu dùng để lừa người khác đó mà anh nghĩ có thể gạt được tôi sao?”

Kiều Sanh im lặng.

Kiều Mộ Đình nhìn sang Liên Mặc Sinh đang đứng kế bên: “Sao cậu ta lại quay về?”

Kiều Sanh đáp: “Cậu ta là bảo tiêu tôi thuê!”

Kiều Mộ Đình nhún mày: “Không phải anh đã đuổi việc cậu ta rồi sao? Còn nói là muốn đưa cậu ta xuống địa ngục nữa mà!”

Kiều Sanh thần nhiên đáp: “Hợp đồng còn chưa hết hạn, bỏ thì phí quá!”

Kiều Mộ Đình không nói gì.

Liên Mặc Sinh nghiêng răng, không ngờ là mình bị biến thành nô lệ.

Gân xanh bên thái dương Kiều Mộ Đình giật giật mấy cái, nhưng vẫn nhẫn nhịn, hỏi: “Bao giờ hết hạn hợp đồng?”

“Vĩnh viễn!”

Liên Mặc Sinh: “...”

Kiều Mộ Đình: “...”

Liên Mặc Sinh muốn khóc ròng, còn Kiều Mộ Đình thì tức tới nghiến răng. Trước đây vất vả lắm cậu mới tổng được thẳng khốn chương mất này đi, giờ lại trở về, cậu là một người có dục vọng độc chiếm rất mạnh, không thể chịu được cảnh có một người khác ở cạnh Kiều Sanh còn nhiều hơn mình, hơn nữa đối phương còn là một tên mặt trắng về dung mạo thêm nữa đáng người cũng rất tốt.

Kiều Mộ Đình ném cho Liên Mặc Sinh cái nhìn sắc lẹm, bên trong đầy sát khí.

Liên Mặc Sinh đang bực thì trông thấy ánh mắt đầy địch ý của Kiều Mộ Đình, cậu ta nổi giận, cũng trừng lại.

Trong không khí đầy mùi thuốc súng.

Nếu Kiều Sanh không có ở đây, e là bọn họ đã đánh nhau to.

Dĩ nhiên Kiều Sanh không rảnh đi giải hòa cho bọn họ, y thần nhiên nói một câu: “Muốn đánh ra ngoài mà đánh, tôi mệt lắm, đừng làm phiền tôi nghỉ ngơi!”

Cả Kiều Mộ Đình và Liên Mặc Sinh đều đen mặt.

Thật là máu lạnh vô tình...

Cuối cùng hai người họ không có đánh nhau. Kiều Mộ Đình cũng không hỏi suốt khoảng thời gian qua y đã đi đâu, nhưng đại khái thì cậu cũng đoán được chuyện này nhất định có liên quan tới Liên Mặc Sinh.

Hai gã đồ phu đã bị Kiều Sanh đập ra khỏi phòng không chút nề tình...

Đứng trước cửa, hai người họ liếc nhau một cái, ánh mắt chẳng tốt lành gì cho cam.

Thật ra hai người họ chẳng ai vừa mắt nhau, chẳng qua là vì Kiều Sanh cho nên mới tạm chung sống hòa bình.

Kiều Mộ Đình xoay người đi.

Dù bị xem là nô lệ, Liên Mặc Sinh cũng quyết định ở lại.

...

Hôm sau là ngày đính hôn của Kiều Sanh. Sáng sớm Kiều Sanh đã thức dậy, thay quần áo rồi tới thẳng nhà hàng.

Trịnh Lâm Na tới còn sớm hơn cả y, y vừa tới nhà hàng đã thấy cô ta đã mặc váy cô dâu. Hai người họ chỉ đính hôn thôi, vốn không cần mặc áo cưới, từ đó có thể thấy cô ta gấp gáp bao nhiêu.

Nhìn thấy Kiều Sanh, Trịnh Lâm Na vén chân váy, chạy tới.

“A Sanh, anh không sao chứ? Mấy ngày trước anh đột nhiên mất tích, em còn tưởng là anh đã xảy ra chuyện gì!”

“Không có gì, chỉ xảy ra chút chuyện bất ngờ thôi!” Kiều Sanh thần nhiên đáp.

“Không sao thì tốt rồi. A Sanh, mấy ngày qua làm em lo gần chết. Hôm qua nghe nói anh đã về, em định sang thăm anh, nhưng ba em lại bảo em không được tới quấy rầy anh!” Trịnh Lâm Na ngược nhìn y, sau đó tựa vào lòng y như chim nhỏ nép vào người: “Cuối cùng em cũng chờ được ngày này, từ hôm nay trở đi, chúng ta đã là vợ chồng hợp pháp!”

Kiều Sanh cong khóe môi, nở nụ cười nghiêng ngả.

Hai người bọn họ ôm nhau ngay trước mặt mọi người, ai ai cũng thấy đó là một cặp đẹp đôi do trời tác hợp.

Dĩ nhiên, ngoại trừ Kiều Mộ Đình và Liên Mặc Sinh...

Kiều Mộ Đình vẫn bình thản, còn Liên Mặc Sinh thì đằng đằng sát khí.

...

Chuẩn bị xong, Kiều Sanh và Trịnh Lâm Na đi vào đại sảnh nhà hàng.

Nghi thức đính hôn rất đơn giản, chỉ là tuyên bố hai người họ đã đính hôn, nhưng buổi lễ này lại tổ chức rất long trọng.

Có thể nói, buổi đính hôn lần này được xem là đề tài trọng đại trong năm nay của thành phố Y. Hôn lễ giữa hai tập đoàn, hai nhân vật chính lại xuất sắc như thế, quả là thu hút không ít phóng viên tới nháy đèn loang loáng không ngừng, khách vào nhà hàng không rõ tình huống còn tưởng rằng có minh tinh nào tới.

Ngay lúc Kiều Sanh và Trịnh Lâm Na vừa tuyên bố đính hôn xong, ở lối ra có một phóng viên liều mạng vọt tới trước mặt bọn họ, đưa mic tới trước mặt Kiều Sanh, hỏi: “Anh Kiều, Cô Trịnh, chúc mừng hai người đính hôn. Tuy nhiên, trước đây từng có tin nói anh Kiều đây là đồng tính luyến, lại còn có một người tình đồng tính rất vĩ đại, giờ anh đính hôn, có phải là muốn vứt bỏ người yêu cũ? Hay là cho dù anh và cô Trịnh đây có cưới nhau, cũng không ảnh hưởng tới quan hệ giữa anh và người tình đồng tính nọ?”

84. Chương 84

.

P/s: C85 tôi post nha :3

.

Giọng của phóng viên rất lớn, khiến cả đại sảnh vốn ồn ào từ từ yên tĩnh lại.

Tất cả mọi người đều nhìn về phía Kiều Sanh.

Trong phút chốc, nụ cười trên mặt Trịnh Lâm Na biến mất, cô ta tức giận, theo bản năng định đưa tay gọi bảo vệ tới.

Kiều Sanh ngăn cô ta lại.

Nữ phóng viên nọ liều mạng hỏi tiếp: “Anh Kiều, mời anh trả lời!”

Kiều Sanh vươn tay nhẹ đẩy cái mic gần như sắp đụng vào mặt mình ra, liếc cô nàng nọ một cái: “Sao cô biết tôi là đồng tính luyến?”

“Mấy hôm trước có một tờ báo đưa tin về chuyện này!”

“Có ảnh chụp không?”

“Chuyện này...”

“Cô có thể nói cho tôi biết ‘người đó’ là ai không?”

“Chuyện này...”

“Lần sau hãy tìm hiểu kỹ rồi hãy hỏi, câu hỏi không rõ ràng của cô đúng là phá nát bầu không khí đấy!”
Kiều Sanh nhếch mép nói.

Nữ phóng viên bị nói tới á khẩu không đáp gì được, cô ta đành cắn cắn môi dưới, im không hỏi tiếp nữa.

Kiều Sanh không muốn đôi co với cô ta, xoay người đi.

Vào lúc này.

“Hình như tôi tới trễ?”

Một giọng nam trầm từ phía sau truyền tới, âm thanh không lớn nhưng khiến người ta không thể nào xem nhẹ.

Kiều Sanh dừng bước.

Sau đó xoay lại.

Trước cửa là một gã đàn ông mặt Tây trang anh tuấn, thân hình cao lớn, tóc màu bạc, gương mặt hoàn mỹ như một tác phẩm nghệ thuật do một nghệ nhân tài ba tạc thành, tuấn mỹ không gì sánh được.

Nhìn thẳng vào mắt của Kiều Sanh, đôi môi mỏng của gã cong lên, trong đôi con ngươi màu lam kia là ý cười đầy mờ ám.

Alex...

Kiều Sanh lạnh lùng híp mắt lại.

Alex bước ngang qua đám đông, đi về phía y.

Đây là lần đầu Kiều Sanh nhìn rõ khuôn mặt của Alex, thật khác so với tưởng tượng của y. Gã sang trọng như một quý tộc Châu Âu, nhất cử nhất động đều tao nhã tự nhiên, ngay cả giọng nói cũng trầm ấm, dịu dàng, rất êm tai. Gã có một gương mặt hoàn mỹ như trang giấy, nhưng hơi thở của gã lại khiến người ta cảm thấy áp lực.

Alex vừa đến hầu như đã thu hút toàn bộ sự chú ý của mọi người, át cả hai diễn viên chính.

Alex đi đến trước mặt Kiều Sanh rồi dừng lại.

“Đã lâu không gặp, A Sanh!” Gã nói.

“Đã lâu không gặp!” Kiều Sanh cũng mỉm cười, nhưng trong nụ cười ấy là ẩn chứa sự lạnh lùng, “Không biết mà tới đây làm gì?”

“Em mau quên thật đấy. Không phải mấy hôm trước tôi đã nói là sẽ đích thân tới dự lễ đính hôn của em sao?”

“Hử? Nhưng tao không nhớ là có mời mà!” Kiều Sanh không hề nể mặt gã.

“A Sanh, em thật là tuyệt tình!” Alex lắc đầu, nhìn y, cười gian: “Thường nói nhất dạ phu thê bách dạ ân, huống hồ chúng ta đâu chỉ có một đêm, mới đó mà em đã quên tôi rồi...”

Cả hội trường lặng ngắt như tờ.

Tới tham dự lễ đính hôn có không ít nhân vật nổi tiếng, những lời Alex vừa nói đúng là giáng một quả bom nặng ký.

Thậm chí còn đang truyền hình trực tiếp...

Kiều Mộ Đình phản ứng nhanh, ngay lập tức bảo ngừng trực tiếp, sau đó gọi bảo vệ tới đuổi Alex đi.

Alex xoay người lại, mỉm cười nói với mọi người: “Lễ đính hôn hôm nay hủy bỏ, Kiều Sanh sẽ không đính hôn với Trịnh Lâm Na. Cô phóng viên ban nãy nói đúng, cậu ta là đồng tính luyến, hơn nữa còn thuần 0, vốn không thích phụ nữ. Còn việc đính hôn với Trịnh Lâm Na, chẳng qua là gì lợi ích thông gia mà thôi!”

Giọng Alex mạnh mẽ, mọi người bắt đầu xì xào bàn tán.

Mặt Trịnh Lâm Na tái mét, nhìn Kiều Sanh bằng ánh mắt khó tin.

Bề ngoài Kiều Sanh vẫn rất bình tĩnh, nhưng thực tế tay y đã nắm thật chặt.

Bảo vệ tới muốn đuổi Alex đi, Alex quay lại liếc bọn họ một cái. Tức thì bọn họ cứng người, không dám đi tới.

Khí thế thật đáng sợ...

Ánh mắt lạnh lùng, không cảm xúc, như tới tù địa ngục tu la, khiến mấy người bảo vệ phải rùng mình.

...

Bầu không khí có chút xấu hổ, các nhân viên bảo vệ đồng loạt lui ra. Kiều Mộ Đình và Liên Mặc Sinh thấy thế, định tự mình giải quyết.

Trịnh Lâm Na nhìn Kiều Sanh, lại liếc Alex một cái, cắn cắn đôi môi đã trắng bệch, vội vàng phản bác: “Anh nói bậy, A Sanh không phải đồng tính luyến gì cả, cách đây không lâu anh ấy và tôi...”

Vì cô ta nôn nóng quá, đến khi bật thốt ra mới biết mình lỡ lời, lập tức im bặt.

Tuy là chưa nói hết câu, nhưng ý tứ mà cô ta muốn nói là gì đã quá rõ ràng.

Vì thế, đám đông lại nhìn sang cô ta.

Trịnh Lâm Na đỏ mặt.

Kiều Mộ Đình và Liên Mặc Sinh thì tái mặt...

Alex chỉ hơi nhú mào.

Kiều Sanh vẫn thản nhiên, những lời Trịnh Lâm Na nói đều là giả dối. Đừng nói là lên giường, ngay cả chút cử chỉ thân mật bọn họ còn chưa từng làm nữa là.

Một buổi lễ đính hôn vốn đang yên đang lành, nhưng đến giữa chừng xuất hiện bất ngờ, khiến không ít người trợn mắt há mồm.

Cô nàng phóng viên ban nãy gài Kiều Sanh đã kịp lấy lại tinh thần, ngay tức khắc chạy tới bên cạnh Alex, tin tức sốt dẻo như vậy, sao cô ta có thể bỏ qua cho được.

“Chào anh, rốt cuộc thì anh có quan hệ thế nào với ngài Kiều Sanh đây?” Cô ta hỏi Alex.

Alex cong khóe môi: “Cậu ta là người của tôi!”

Nữ phóng viên sững sốt một chút, rồi lại khoái chí, hỏi: “Vậy những tin đồn nói anh ta là đồng tính luyến trước đây là thật?”

Alex cười cười, không đáp.

Nữ phóng viên: “Vậy người tình đồng tính bí mật đó là anh sao?”

“Đúng thì sao, mà không đúng thì sao?” Alex nói chuyện với cô ta, nhưng ánh mắt vẫn ở trên người Kiều Sanh, “Hôm nay tôi tới là muốn mang người của tôi đi!”

Nhìn thẳng vào ánh mắt bá đạo của gã, đôi đồng tử của Kiều Sanh co lại.

Nữ phóng viên thích chí quá độ, định hỏi tiếp nhưng lại bị bảo vệ lôi đi.

Dù Kiều Mặc Nhiên đã ra lệnh.

Nhưng đám bảo vệ lại nhát cáy, không dám động vào Alex. Dù không biết gã tới đây làm gì, nhưng hơi thở u ám ấy thật đáng sợ.

Hiện trường có chút hỗn loạn, Kiều Mặc Nhiên cho bảo vệ mời khách khứa đi về, mới đó cả đại sảnh đã vắng ngắt, chỉ còn lại mấy người bọn họ.

Không có người ngoài, Alex trở nên thật lẻ loi. Kiều Mộ Đình và Liên Mặc Sinh tới gần gã, ánh mắt khó chịu.

Alex lại không chút lo lắng, thậm chí còn chưa từng liếc hai người họ một cái.

Gã vẫn luôn nhìn Kiều Sanh.

Những người ở đây, ngoài Kiều Sanh, chỉ có Kiều Mộ Đình và Liên Mặc Sinh là biết rõ thân phận Alex. Alex luôn hành sự kín kẽ, dù đã là Boss già Mafia nhiều năm nhưng không có mấy người biết rõ mặt gã, cho nên bên ngoài luôn có tin đồn rằng gã là một lão già xấu xí, quái gở.

Trịnh Lâm Na bị Trịnh Thắng – đang tức điên người – lôi đi. Chuyện xảy ra hôm nay là sự sỉ nhục to lớn với nhà họ Trịnh bọn họ, con gái ông ta có quan hệ với một tên đồng tính, điều này khiến một người bảo thủ như ông không thể chấp nhận được.

Kiều Mặc Nhiên cũng bức, nháy mắt với đám thuộc hạ, ý bảo bọn họ giải quyết Alex.

Đám thuộc hạ của ông ta giờ sùng, nhắm ngay Alex...

Vào lúc này, có mấy viên đạn bắn xuyên qua lớp thủy tinh, đi thẳng vào đại sảnh, mục tiêu là đám thuộc hạ của Kiều Mặc Nhiên đang định ra tay với Alex.

Theo tiếng vang giòn giã của thủy tinh bị vỡ vụn, có mấy gã người nước ngoài mặc âu phục đen đi vào.

Kiều Mặc Nhiên run lên, thiếu chút nữa ngã quỵ xuống, may là Kiều Tử Việt kịp thời đỡ ông ta.

Đẩy Kiều Tử Việt ra, Kiều Mặc Nhiên nhìn thi thể đám thuộc hạ của mình, mặt tái mét. Đây là đám thuộc hạ ông ta coi trọng nhất, từ lúc ông ta còn trong hắc đạo đã theo cùng, cho đến khi ông ta tẩy trắng, Giờ tất cả lại chết oan chết uổng.

Trong không khí thoang thoảng mùi máu tươi.

Mấy gã nọ cất súng, đi tới cạnh Alex.

Alex gạt đầu một cái, ý bảo bọn họ lui sang bên.

Sau đó, gã nhìn về phía Kiều Sanh.

“Phô trương như vậy, tao có nên cảm thấy vinh hạnh hay không?” Nhìn thoáng qua đám người mặc âu phục đen, Kiều Sanh cười lạnh.

“Ai bảo em cứ không biết vâng lời như vậy?” Nói xong, Alex ôm eo, kéo y vào lòng.

Thấy vậy Kiều Mộ Đình và Liên Mặc Sinh tiến lên mấy bước, mấy gã áo đen lập tức rút súng chĩa vào hai người họ. Kiều Mộ Đình và Liên Mặc Sinh bất đắc dĩ, đành phải nhẫn nhịn.

Hai người họ cũng có súng, nhưng sợ làm tổn thương tới Kiều Sanh, cho nên không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Alex kéo cầm Kiều Sanh, nâng mặt y lên. Alex rất cao, cao hơn Kiều Sanh nửa cái đầu.

Alex nói: “Cưng à, tôi không thích em nhìn tôi bằng ánh mắt đó!”

Kiều Sanh lườm biếng nâng mắt lên nhìn gã: “Vậy mày cảm thấy tao nên nhìn mày bằng ánh mắt thế nào?”

Alex cong môi: “Giống như trước đây, mỗi lần nhìn thấy tôi, ánh mắt em sẽ như con thỏ nhỏ ngây thơ vô tội, khiến tôi nhìn không được mà ăn em từng miếng một...”

85. Chương 85

Xếp chữ: Bjn Bé

.

.

P/s: Ngủ quên >_< .=" tuy=" đang=" trong=" thể=" giảng=" co=" với=" kiều=" sanh,=" nhưng=" từ=" giọng=" điệu=" cho=" tới=" nội=" dung=" đều=" giống=" như=" alex=" đang=" tán=" tỉnh=" y=" vậy.=” kiều=" sanh=" luôn=" là=" một=" bộ=" mặt=" lạnh=" lòng,=" không=" thêm=" để=" ý,=" trong=" khi=" đó=" mặt=" kiều=" mộ=" đình=" và=" liên=" mặc=" sinh=" thì=" đã=" đen=" từ=" lúc=" nào.=” alex=" ôm=" eo=" kiều=" sanh,=" một=" tay=" vuốt=" ve=" mặt=" y.=” kiều=" sanh=" không=" nhúc=" nhích.=” ngón=" tay=" alex=" chạm=" vào=" môi=" dưới=" của=" kiều=" sanh,=" vuốt=" nhẹ=" nhẹ.=” tư=" thể=" thân=" mặt=" ấy=" càng=" khiến=" cơn=" giận=" của=" kiều=" mặc=" nhiên=" khó=" nén.=” ông=" ta=" vừa=" mất=" đi=" mấy=" trợ=" thủ=" đắc=" lực,=" giờ=" ngay=" cả=" đứa=" con=" trai=" mà=" ông=" ta=" xem=" trọng=" nhất=" cũng=" bị=" một=" gã=" khác=" trêu=" ghẹo=" như=" phụ=" nữ.=” mặc=" dù=" trước=" đó=" ông=" ta=" đã=" sớm=" biết=" kiều=" sanh=" có=" khuynh=" hướng=" đồng="

tính,=" nhưng=" ông=" ta=" chưa=" tận=" mắt=" chúng=" kiến,=" cũng=" không=" rõ=" đầu=" đuôi=" thế=" nào,=" cho=" nên=" chỉ=" xem=" đó=" như=" trò=" đùa.= " giờ=" tận=" mắt=" thấy=" kiểu=" sanh=" có=" hành=" động=" thân=" mặt=" với=" một=" gã=" đàn=" ông,=" dù=" là=" bị=" ép=" buộc=" đi=" nữa,=" thì=" ông=" ta=" cũng=" không=" thể=" nhần=" nhin=" được.= " trong=" lúc=" tức=" giận,=" ông=" đã=" rút=" súng=" ra,=" nhảm=" về=" phía=" alex.= " mấy=" tên=" thuộc=" hạ=" của=" alex=" cũng=" lập=" tức=" rút=" súng=" chỉ=" vào=" kiểu=" mạc=" nhiên.= " kiểu=" mạc=" nhiên=" thấy=" vậy=" cũng=" không=" dẫn=" do,=" bóp=" cò.= " một=" tên=" trong=" số=" thuộc=" hạ=" của=" alex=" đã=" nổ=" súng=" ngay,=" trước=" khi=" viên=" đạn=" của=" kiểu=" mạc=" nhiên=" bay=" ra=" khỏi=" nòng=" thì=" hòng=" súng=" đã=" bị=" bắn=" lệch=" sang=" một=" bên.= " phát=" súng=" đầu=" tiên=" không=" trúng,=" ông=" ta=" định=" bắn=" tiếp=" phát=" thứ=" hai.= " chẳng=" qua=" lần=" này,=" súng=" trong=" tay=" ông=" ta=" bị=" bắn=" rớt=" xuống=" đất.= " chuyện=" xảy=" ra=" quá=" nhanh,=" kiểu=" tử=" việt=" nhanh=" chóng=" phục=" hồi=" tinh=" thần=" lại,=" vội=" vàng=" ngăn=" cản=" kiểu=" mạc=" nhiên.= " dám=" thuộc=" hạ=" của=" alex=" cũng=" chẳng=" phải=" đèn=" hết=" dầu,=" nếu=" kiểu=" mạc=" nhiên=" còn=" làm=" vậy=" nữa,=" nhất=" định=" sẽ=" khiến=" bọn=" họ=" tức=" giận.= " ban=" đầu=" kiểu=" mạc=" nhiên=" không=" chịu,=" sau=" đó=" mới=" từ=" từ=" bình=" tĩnh=" lại.= " ông=" ta=" từng=" là=" người=" có=" tiếng=" tăm=" trong=" giới=" hắc=" đạo,=" là=" bậc=" anh=" cả=" của=" thành=" phố=" y=" này,=" nhưng=" hiện=" giờ=" tuổi=" đã=" cao,=" không=" còn=" như=" xưa=" nữa.= " đừng=" nói=" là=" mấy=" tên=" thuộc=" hạ=" của=" alex,=" ngay=" cả=" đứa=" kém=" cỏi=" như=" kiểu=" tử=" việt=" cũng=" có=" thể=" dễ=" dàng=" hạ=" ông=" ta.= " kiểu=" mạc=" nhiên=" cúi=" đầu,=" buồn=" bã.= " kiểu=" sanh=" nói=" "đây=" không=" phải=" italia,=" mà=" khoa=" trương=" như=" vậy=" không=" sợ=" rắc=" rối=" à?"=" alex=" trả=" lời=" "đương=" nhiên=" là=" không=" sợ=" rồi,=" tôi=" lớn=" lên=" tại=" trung=" quốc=" đấy!"=" kiểu=" sanh=" chột=" hiểu=" ra.= " chẳng=" trách=" tiếng=" hoa=" của=" alex=" lại=" lưu=" loát=" như=" vậy....=" với=" tình=" huống=" hiện=" tại,=" alex=" hoàn=" toàn=" chiếm=" thế=" thượng=" phong.= " còn=" kiểu=" sanh,=" dù=" đang=" bị=" alex=" kiềm=" chế=" nhưng=" y=" vẫn=" rất=" bình=" thản.= " alex=" không=" muốn=" kéo=" dài=" thời=" gian=" thêm=" nữa,=" gã=" hôn=" lên=" mặt=" y=" một=" cái=" "được=" rồi,=" chúng=" ta=" về=" italia=" thôi!"=" kiểu=" sanh=" cười=" lạnh:= " "sao=" tao=" phải=" đi=" với=" mày?"=" ánh=" mắt=" alex=" rất=" bá=" đạo:= " "bởi=" vì...=" chuyện=" này=" đều=" do=" tôi=" quyết=" định=" "mày=" tự=" tin=" quá=" rồi=" đấy!"=" dùng=" một=" chút,=" kiểu=" sanh=" cong=" môi,=" cười=" tà:= " ác:= " "đáng=" lẽ=" mà=" nên=" mang=" theo=" nhiều=" người=" hơn=" nữa!"=" y=" nói=" rõ=" là=" có=" ẩn=" ý,=" alex=" chột=" cảm=" thấy=" có=" gì=" đó,=" đang=" định=" hỏi=" rõ=" ràng=" thì=" từ=" ngoài=" cửa=" sổ,=" một=" loạt=" đạn=" bắn=" vào=" trong.= " thuộc=" hạ=" của=" alex=" không=" kịp=" phòng=" bị,=" tất=" cả=" đều=" trúng=" đạn,=" hai=" người=" chết=" ngay=" tại=" chỗ.= " mấy=" người=" còn=" lại=" thấy=" vậy=" vội=" vàng=" lui=" về=" một=" bên.= " cũng=" may=" là=" kiểu=" mạc=" nhiên=" đã=" được=" kiểu=" tử=" việt=" đưa=" đến=" nơi=" an=" toàn.= " tuy=" kiểu=" mộ=" đình=" và=" liên=" lạc=" sinh=" cũng=" đang=" đứng=" trong=" đại=" sảnh,=" nhưng=" chỉ=" với=" vài=" viên=" đạn=" đó=" làm=" sao=" có=" thể=" uy=" hiếp=" được=" bọn=" họ.= " những=" người=" bắn=" súng=" ở=" bên=" ngoài=" đường=" như=" còn=" rất=" đông,=" có=" không=" ít=" cửa=" kính=" ở=" đại=" sảnh=" bị=" bắn=" nát=" vụn,=" mảnh=" vỡ=" li=" ti=" rơi=" đầy=" đất.= " mấy=" tên=" thuộc=" hạ=" của=" alex=" không=" chết=" cũng=" bị=" thương.= " tình=" thế=" đảo=" ngược=" trong=" nháy=" mắt.= " nụ=" cười=" trên=" mặt=" alex=" tất=" dân,=" thay=" vào=" đó=" là=" sự=" lo=" lắng.= " kiểu=" sanh=" hài=" lòng=" thưởng=" thức=" gương=" mặt=" đầy=" tức=" giận=" của=" gã=" ta.= " alex=" lạnh=" lùng=" hỏi:= " "em=" đã=" xếp=" người=" ẩn=" nấp=" ngay=" từ=" đâu?"=" kiểu=" sanh=" mỉm=" cười:= " "mày=" thấy=" thế=" nào?"=" "em=" đùa=" quá=" trớn=" rồi=" đấy,=" sanh=" "vậy=" sao."=" kiểu=" sanh=" nở=" nụ=" cười=" tàn=" nhần,=" nhin=" alex:= " "nhưng=" tao=" còn=" muốn=" chơi=" nữa..."=" "hử?"="

em=" còn=" muốn=" chơi=" cái=" gì=" nào?"=" "chơi=" cái=" mạng=" của=" mày!"=" "kiều=" sanh=" vừa=" nói=" xong,=" alex=" đột=" nhiên=" nở=" nụ=" cười=" rồi=" nắm=" lấy=" cầm=" y:=" "sanh=" của=" tôi,=" em=" của=" hiện=" tại=" thật=" khiến=" tôi=" kinh=" ngạc=" đấy,=" "kiều=" sanh=" nói=" "nhờ=" mày=" ban=" cho=" thôi!"=" alex=" cúi=" đầu,=" "kề=" sát=" mặt=" kiều=" sanh,=" "tôi=" vốn=" định=" dạy=" dỗ=" em=" thành=" một=" tính=" nô=" hoàn=" mỹ,=" không=" ngờ=" lại=" tạo=" thành=" một=" tiểu=" ác=" ma!"=" "vậy=" có=" phải=" tao=" nên=" cảm=" ơn=" mày=" ha?"=" "em=" nói=" xem,=" sanh?"=" alex=" nhưn=" mày,=" mặt=" hai=" người=" cách=" nhau=" rất=" gần,=" gần=" tới=" nỗi=" trong=" mắt=" cả=" hai=" chỉ=" có=" khuôn=" mặt=" của=" đối=" phương=" kiều=" sanh=" im=" lặng,=" dừng=" một=" lát,=" alex=" lại=" nói=" "nhưng=" mà,=" tiểu=" ác=" ma=" đến=" cuối=" cùng=" vẫn=" chỉ=" là=" tiểu=" ác=" ma,=" chỉ=" có=" thể=" bày=" chút=" trò=" trẻ=" con=" mà=" thôi!"=" nói=" xong,=" gã=" bóp=" cổ=" kiều=" sanh,=" bắt=" ngờ=" xoay=" người=" qua=" đối=" diện=" với=" kiều=" mộ=" đình=" và=" liên=" mặc=" sinh,=" kiều=" mộ=" đình=" cùng=" liên=" mặc=" sinh=" cũng=" vừa=" giơ=" súng=" lên,=" sẵn=" sàng=" nổ=" súng,=" alex=" nhìn=" bọn=" họ,=" tựa=" tiểu=" phi=" tiểu,=" "chơi=" trò=" đánh=" lên=" sau=" lưng=" người=" khác=" chẳng=" phải=" chuyện=" hay=" ho=" gì=" đâu!"=" kiều=" mộ=" đình=" lạnh=" lùng=" nói=" "thả=" a=" sanh=" ra!"=" "đương=" nhiên=" là=" sẽ=" thả!"=" alex=" đáp=" "nhưng=" không=" phải=" bây=" giờ,=" "tao=" nhắc=" cho=" mày=" nhớ,=" bây=" giờ=" mày=" chỉ=" có=" một=" mình,=" bên=" ngoài=" lại=" có=" vài=" chục=" tên=" lính=" đánh=" thuê=" đang=" chờ=" sẵn,=" kiều=" sanh=" nói=" "tôi=" có=" em=" là=" đủ=" rồi!"=" alex=" cười,=" rồi=" cúi=" đầu=" hôn=" gáy=" kiều=" sanh,=" liếm=" liếm=" cái=" cổ=" trắng=" nõn=" của=" y:=" "em=" nghịch=" quá,=" bao=" giờ=" lên=" giường=" tôi=" sẽ=" dạy=" dỗ=" cho=" em=" một=" trận!"=" "mày=" cho=" là=" mày=" có=" thể=" rời=" khỏi=" nơi=" này=" sao?"=" kiều=" sanh=" nhíu=" mày,=" cảm=" giác=" ngứa=" ngáy=" trên=" cổ=" khiến=" y=" rất=" khó=" chịu,=" y=" nghiêng=" đầu,=" nhưng=" lại=" không=" thể=" nhúc=" nhích,=" alex=" lại=" liếm=" y=" ngay=" trước=" mặt=" mọi=" người...=" alex=" đáp=" "đương=" nhiên!"=" kiều=" mộ=" đình=" và=" liên=" mặc=" sinh=" bị=" bỏ=" quên=" một=" bên,=" mắt=" thấy=" hành=" vi=" của=" alex=" ngày=" càng=" quá=" đáng,=" bọn=" họ=" sắp=" không=" nhìn=" nổi=" nữa,=" nhưng=" bọn=" họ=" cuối=" cùng=" cũng=" chỉ=" có=" thể=" trơ=" mắt=" ra=" nhìn,=" alex=" vẫn=" bóp=" cổ=" kiều=" sanh,=" chỉ=" cần=" gã=" ta=" mạnh=" tay=" một=" chút,=" kiều=" sanh=" sẽ=" đi=" đời=" nhà=" ma=" ngay,=" tuy=" nhìn=" gã=" ta=" có=" vẻ=" rất=" thích=" kiều=" sanh,=" nhưng=" những=" thủ=" đoạn=" nhẵn=" tâm=" của=" gã=" bọn=" họ=" đã=" từng=" nghe=" qua,=" cả=" hai=" đều=" không=" dám=" mang=" tính=" mạng=" kiều=" sanh=" ra=" mạo=" hiểm,=" "xem=" ra=" trong=" lúc=" em=" rời=" khỏi=" tôi,=" em=" đã=" dụ=" dỗ=" thêm=" không=" ít=" thẳng=" nhí!"=" nhìn=" ánh=" mắt=" lạnh=" lùng=" của=" kiều=" mộ=" đình=" và=" liên=" mặc=" sinh,=" alex=" nói=" khế=" vào=" tai=" kiều=" sanh,=" "mày=" ghen=" à?"=" kiều=" sanh=" nhíu=" mày,=" "đương=" nhiên=" rồi!"=" alex=" không=" hề=" giấu=" giếm=" tâm=" trạng=" của=" mình,=" "tôi=" vất=" vả=" dạy=" dỗ=" thành=" thượng=" hạng=" thể=" này=" mà=" lại=" để=" thẳng=" khác=" chơi,=" em=" nói=" xem=" tôi=" có=" ghen=" hay=" không=" đây?"=" "vậy=" thì=" đúng=" là=" tiếc=" thật!"=" kiều=" sanh=" cố=" tình=" khiêu=" khích=" gã,=" "ngủ=" với=" tao=" đâu=" chỉ=" có=" hai=" người=" đó!"=" "hử?"=" vậy=" thì=" có=" bao=" nhiêu?"=" "nhiều=" lắm,=" tao=" đếm=" không=" hết!"=" "vậy=" à?"=" alex=" không=" giận,=" chẳng=" qua=" ánh=" mắt=" gã=" ta=" càng=" thêm=" hung=" ác,=" gã=" cần=" nhẹ=" vành=" tai=" kiều=" sanh=" một=" cái,=" nói=" "thật=" ra=" cũng=" chẳng=" sao,=" dù=" gì=" hiện=" tại=" em=" cũng=" đã=" trở=" về=" cạnh=" tôi=" rồi,=" còn=" mấy=" thẳng=" đó,=" thẳng=" nào=" ăn=" nằm=" với=" em=" bao=" nhiêu=" lần,=" thì=" tôi=" sẽ=" làm=" em=" gấp=" bội,=" sẽ=" dùng=" tình=" tròng=" của=" mình=" rửa=" sạch=" chỗ=" đó=" của=" em,=" xoa=" đi=" dấu=" vết=" của=" bọn=" chúng!"=" giọng=" gã=" rất=" từ=" tốn,=" rất=" tao=" nhã,=" nhưng=" lời=" thốt=" ra=" lại=" vô=" cùng=" thô=" bỉ,=" kiều=" sanh=" hạ=" mi,=" mặt=" kiều=" mộ=" đình=" và=" liên=" mặc=" sinh=" lại=" đen=" thêm...=" nụ="

cười=" của=" alex=" thật=" tà=" ác,=" tuy=" những=" gì=" gã=" nói=" là=" để="
 kiều=" sanh=" nghe,=" nhưng=" ánh=" mắt=" gã=" vẫn=" nhìn=" chăm=" chăm=" kiều="
 mộ=" đình=" và=" liên=" mặc=" sinh,=" quan=" sát=" từng=" phản=" ứng=" của=" hai="
 người.= " quả=" nhiên=" kiều=" sanh=" đã=" có=" quan=" hệ=" với=" hai=" người="
 đó.= " hai=" thằng=" này,=" phải=" chết.= " alex=" nghĩ=" thăm.= " tuy=" nhiên,=" quan="
 trọng=" là=" gã=" phải=" nhanh=" chóng=" thoát=" thân=" trước=" đã.= " đúng=" là="
 gã=" ta=" đã=" quá=" xem=" thường=" kiều=" sanh,=" gã=" không=" ngờ=" rằng="
 kiều=" sanh=" đã=" chuẩn=" bị=" kỹ=" càng.= " dám=" thuộc=" hạ=" của=" gã=" đều="
 là=" tinh=" anh,=" giờ=" thằng=" chết=" thằng=" bị=" thương,=" chỉ=" còn=" mình="
 gã,=" đúng=" là=" có=" chút=" phiền=" phức.= " tuy=" nhiên,=" cũng=" chẳng=" phải="
 chuyện=" gì=" to=" tất.= " trường=" hợp=" thế=" này=" gã=" đã=" gặp=" nhiều=" rồi.= " tuy=" không=" dám=" hành=" động=" thiếu=" suy=" nghĩ,=" nhưng=" từ=" đầu=" tới=" cuối=" kiều=" mộ=" đình=" và=" liên=" mặc=" sinh=" không=" hề=" buông=" lỏng=" tay=" súng,=" alex=" chế=" ngự=" kiều=" sanh,=" nhìn=" như=" tùy=" ý,=" nhưng=" lực=" lại=" mạnh=" vô=" cùng,=" khiến=" kiều=" sanh=" không=" thể=" động=" đây.= " y=" từng=" thử=" giã=" ra=" mấy=" lần,=" nhưng=" không=" được.= " hai=" bên=" giằng=" co=" căng=" thẳng.= " lúc=" này,=" dám=" lính=" đánh=" thuê=" của=" kiều=" sanh=" cũng=" đã=" vào=" đại=" sảnh,=" vây=" quanh=" alex.= " dẫn=" đầu=" là=" đồ=" nhất=" sam.= " kế=" hoạch=" lần=" này=" là=" do=" anh=" ta=" và=" kiều=" sanh=" trù=" hoạch,=" những=" người=" được=" thuê=" đều=" là=" đồng=" nghiệp=" ngày=" trước=" của=" anh=" ta.= " alex=" lạnh=" lùng=" nhìn=" bọn=" họ,=" rồi=" hỏi=" kiều=" sanh:= " "em=" định=" liệu=" mạng=" với=" tôi=" sao?"=" kiều=" sanh=" mĩa=" mai:= " "hiện=" giờ=" này=" có=" tư=" cách=" sao?"=" alex=" lắc=" đầu:= " "sanh,=" em=" quá=" xem=" thường=" tôi=" rồi,=" em=" cho=" rằng=" vị=" trí=" thủ=" lĩnh=" mafia=" là=" bù=" nhìn=" à?=" dám=" người=" này=" có=" thể=" giữ=" chân=" được=" tôi=" sao?"=" kiều=" sanh=" nhíu=" mày,=" nói:= " "không=" phải=" bây=" giờ=" mày=" đang=" bị=" bao=" vây=" à?"=" "còn=" chưa=" chắc=" đâu!"=" alex=" tự=" tin=" đáp.= " sau=" đó,=" gã=" lấy=" súng=" ra=" chia=" về=" phía=" dám=" lính=" đánh=" thuê.= " đồ=" nhất=" sam=" không=" dám=" xem=" thường,=" nháy=" mắt=" ra=" hiệu=" với=" bọn=" họ.= " nhận=" được=" hiệu=" lệnh,=" bọn=" họ=" lập=" tức=" chia=" nhau=" hành=" động,=" một=" số=" tiến=" lên=" ép=" sát=" alex,=" một=" số=" tản=" ra=" xung=" quanh,=" nhằm=" phân=" tán=" lực=" chú=" ý=" của=" alex.= " tình=" thế=" ngày=" càng=" trở=" nên=" căng=" ">

86. Chương 86

Alex bị bao vây trùng trùng, tình thế ngày càng bất lợi, nhưng trên tay gã đang có Kiều Sanh, dám lính đánh thuê sợ đánh trúng y, không dám động thủ.

Hai bên bắt đầu giằng co dữ dội.

Thời gian dần dần đi qua, dám thuộc hạ của Alex bị thương, đổ máu không ngừng, thậm chí có hai tên bắt đầu bị co giật.

Mắt Alex ngày càng lạnh.

Kiều Sanh mĩa mai: "Còn cố chống cự à, mày nghĩ là với tình hình thế này mày có thể chạy thoát sao?"

Alex cong khóe môi: "Trong từ điển của tôi không có hai từ 'thất bại'!"

"Tiếc là nó sẽ phải sửa lại thôi!"

“Không hẳn!”

“Còn ngoan cổ?”

“Đương nhiên là không, định nghĩa của chúng ta rất khác nhau!” Alex nói khẽ vào tai y, “Bởi vì em sẽ phải chết trên tay tôi!”

Kiều Sanh: “Đừng nói với tao, bố già mafia tiếng tăm vang dội lại dùng cách bỉ ổi uy hiếp con tin để chạy thoát?”

“Sao không được?” Alex không hề để tâm: “Tuy nhiên, ý tôi không hẳn thế, bởi vì em sẽ chết trên tay tôi, cho nên có thể nào tôi cũng là người chiến thắng, em mãi mãi là của tôi, cho dù có chết, em cũng nhất định phải theo tôi?”

“Mày định kéo tao chết chung?”

“Cùng nhau xuống địa ngục, đây không phải là một ý rất hay sao?”

Hai người họ nói chuyện không lớn, nhưng tất cả những người ở đây đều nghe thấy. Mặt Liên Mặc Sinh đen như đáy nồi, còn Kiều Mộ Đình tuy trông rất bình tĩnh, nhưng bàn tay cậu đã nắm chặt, nổi đầy gân xanh.

Kiều Sanh không hề khẩn trương, y lại còn mỉa mai: “Thật là tình thâm nha, không ngờ mày cũng có suy nghĩ lãng mạn như thế!”

Alex nói: “Như vậy không tốt sao?”

“Cũng được thôi!” Kiều Sanh cười đầy hàm ý: “Tiếc là tao lại không có hứng thú!”

“Chuyện này không thể theo em rồi, bởi vì từ giờ trở đi, em chỉ thuộc về Alex thôi!”

“Tao sẽ không theo mày xuống địa ngục đâu!”

“Chuyện đó sẽ do tôi định đoạt!” Alex híp mắt, lạnh lùng liếc đám lính đánh thuê một vòng.

Sau đó, gã ta bắt ngờ giờ súng bắn.

Alex hành động quá đột ngột, đám lính đánh thuê không kịp phòng bị, nhưng tốc độ phản ứng của bọn họ cũng rất nhanh, mau chóng né đạn.

Alex bắn tiếp phát thứ hai, thứ ba, bắn liên tục không chút do dự. Kỹ thuật bắn súng của gã là thượng đẳng, tuy là phản ứng của lính đánh thuê rất nhanh, nhưng rất khó để tránh thoát hết toàn bộ.

Mới đó, đã có hai tên lính trúng đạn.

Alex bắn một hơi hết toàn bộ đạn trong súng, sau đó lại thản nhiên dùng mũi chân hất một khẩu súng của thuộc hạ mình lên không trung, bắt lấy, lại tiếp tục nổ súng.

Trong tay Alex có Kiều Sanh, đám lính đánh thuê không dám bắn gã, đành phải tránh né liên tục.

Mới đó, phía Kiều Sanh đã tổn thất khá nhiều người.

Mắt Kiều Sanh ngày càng u ám.

Alex vừa công kích vừa ôm chặt eo Kiều Sanh, không hề rời tay.

Kiều Sanh vẫn không thể nhúc nhích như cũ.

Tuy nhiên, sự chú ý của Alex đã bị phân tán một chút.

Khóe môi Kiều Sanh cong lên, vẽ nên một nụ cười lạnh lùng mà tàn nhẫn.

Y từ từ giơ tay lên, đưa ra sau lưng Alex, sau đó đâm ghim cài trên cổ tay xuống...

Alex đang cuồng bạo hành hạ đám lính đánh thuê, bỗng nhiên sau lưng gã nhói đau, khiến gã vô tình thả lỏng vòng tay đang ôm eo Kiều Sanh ra một chút.

Thừa dịp này, Kiều Sanh nhanh chóng giãy thoát ra, nhảy ra xa cách gã mấy mét.

Alex nhú mảy, miễn cưỡng ổn định thân thể.

Gã nhìn thấy hung khí trên cánh tay phải của Kiều Sanh: Một chiếc ghim bén nhọn được gài trong tay áo, chìa ra khỏi cổ tay, bên trên còn dính máu của gã, chỗ không dính máu đang tỏa ra ánh sáng lạnh lạnh.

“Còn có cả ám khí!” Alex cười lạnh, nhìn chăm chăm Kiều Sanh.

“Sao vậy? Ngạc nhiên không?” Kiều Sanh cười, ấn cổ tay một cái, cây kim lập tức rút trở về, “Tao bỏ tiền thuê kỹ sư vũ khí thiết kế cho tao đấy, hiệu quả cũng không tệ lắm nhỉ!”

Trong mắt Alex đầy vẻ lo lắng, nhưng vẫn cười nói: “A Sanh của tôi, em đúng là khiến tôi phải nhìn em bằng ánh mắt khác xưa đấy!”

Kiều Sanh chỉ cười mà không đáp.

Alex nhìn xung quanh, đám lính đánh thuê đó thấy gã rơi vào thế bất lợi, nhanh chóng như hổ rình mồi, hận không thể bắn gã thành tổ ong, trả mối thù khi nãy.

Tuy nhiên, bọn họ vẫn không dám.

Alex vẫn còn đang chìa súng vào Kiều Sanh.

Cơn đau phía sau ngày càng nhiều, Alex vẫn giữ được sự bình tĩnh nhưng sắc mặt ngày càng tái đi. Vừa rồi Kiều Sanh đâm một nhát rất sâu, có thể đã đâm trúng phổi, hơi thở của gã ngày càng khó khăn.

Không thể ở lại nữa.

Alex nhìn chăm chăm Kiều Sanh: “Xem ra hôm nay tôi không thể mang em đi rồi!”

Kiều Sanh đón lấy khẩu súng trong tay Đỗ Nhất Sam, cười vô cùng tàn nhẫn: “Mày cảm thấy thế nào?”

“Em muốn giết tôi?”

“Đương nhiên!” Kiều Sanh nhắm ngay gã, “Tao đã nói rồi, tao muốn chính tay kết liễu mày!”

“Chi bằng thử xem viên đạn của ai sẽ bay nhanh hơn?” Alex nhắm ngay Kiều Sanh, ra chiều hứng thú.

Kiều Sanh nổ súng mà không hề báo trước.

Theo phản xạ, Alex lập tức tránh đi. Dù bị thương nhưng tốc độ phản ứng của gã vẫn nhanh kinh hoàng, thần kinh phản ứng còn tốt hơn cả Liên Mặc Sinh.

Động tác tránh viên đạn khiến vết thương phía sau lưng Alex lại nặng thêm, gã thấy choáng váng. Alex cố đứng dậy, cười lạnh: “Em ngày càng không nghe lời, A Sanh của tôi!”

Kiều Sanh nhìn sắc mặt ngày một tái của gã bằng ánh mắt thương thức, giễu: “Thế mày có thể làm gì được tao nào?”

“Sau này em sẽ biết!”

“Hử? E là mày mãi mãi không có cơ hội đó rồi!”

Nói xong, Kiều Sanh lại bóp cò. Cũng vào lúc đó, Alex nổ súng, nhưng mục tiêu lại là người đứng cạnh Kiều Sanh – Đỗ Nhất Sam.

Đỗ Nhất Sam không kịp phòng bị, thiếu chút nữa trúng đạn. Có lẽ là vì vết thương phía sau, lần này phát súng của Alex đã mất đi sự chuẩn xác.

Đám lính đánh thuê bắt đầu phản kích.

Kể đó, Alex giao chiến với lính đánh thuê. Nhờ chiếc bàn che chắn, Alex từ từ chuyển được tới nhà vệ sinh, súng vừa hết đạn thì gã đã kịp trốn vào một buồng vệ sinh. Đám lính tiến vào phát hiện phòng vệ sinh bị khóa trái, phá cửa ra lại không thấy Alex bên trong.

Vết máu kéo dài tới phòng bên trong, trong đó là cánh cửa sổ đã mở toang.

Alex đã trốn đi từ cửa sổ.

“Có cần đuổi theo không?” Kiều Mộ Đình hỏi.

“Còn phải hỏi?” Liên Mặc Sinh nghiêng rằng: “Tôi nhất định phải chính tay giết chết gã ta!”

Nhìn vết máu ghê người ấy, nụ cười của Kiều Sanh lại càng thêm tà mị.

Y đã sớm đoán được mọi chuyện sẽ như thế này.

“Gấp cái gì, trò hay mới vừa mở màn thôi!” Kiều Sanh xoay qua, nhìn về phía Đỗ Nhất Sam.

Đỗ Nhất Sam lập tức hiểu ý, nhìn vào máy định vị trên tay, nói: “Dựa vào vị trí trên máy cho thấy Alex đang chạy về phía ngoại ô, giờ nếu đuổi theo, khoảng nửa giờ là kịp!”

Ban nãy, khi Alex kiềm chặt Kiều Sanh, Kiều Sanh đã nhanh tay nhét thiết bị theo dõi lên người gã một cách thần không biết quỷ không hay.

Kiều Sanh cong khóe môi: “Mọi thứ đều tiến hành thuận lợi, nửa giờ sau sẽ là lúc gã phải xuống địa ngục!”

Ánh mắt của y thật lạnh lùng, sát ý nồng đậm khiến những người xung quanh chấn động.

Kiều Mộ Đình và Liên Mặc Sinh liếc nhau một cái.

Dường như tất cả đều nằm trong kế hoạch của Kiều Sanh và hai người bọn họ đều không hay biết gì cả. Kế hoạch của Kiều Sanh hoàn mỹ tới độ không để họ lần ra một chút dấu vết nào.

Quả là một người đàn ông đáng sợ...

Hai người họ trầm mặc, đồng thời cũng cảm thấy có hơi mất mát...

...

Alex đã chạy xa, Kiều Sanh cùng Đỗ Nhất Sam cũng không kéo dài thời gian nữa, lập tức đuổi theo.

Chỉ có hai người bọn họ.

Tới vùng ngoại ô, bọn họ phát hiện ra xe của Alex.

Thấy Kiều Sanh đuổi theo sau, Alex đột nhiên tăng tốc, Kiều Sanh không thể nào tới gần được.

Kiều Sanh quyết định đi đường tắt, Alex không quen địa hình nơi này, nhưng Kiều Sanh lại rõ như lòng bàn tay. Lần này nhất định phải đuổi giết bằng được Alex, y đã chuẩn bị đủ mọi thứ, cả các tuyến đường ở thành phố Y y cũng thuộc lòng, hướng chỉ trên người Alex đã bị y gắn thiết bị theo dõi, có gắn thêm cánh cũng khó mà bay khỏi.

Bọn họ rẽ vào một đường mòn nhỏ, thừa dịp này Kiều Sanh lấy vũ khí đã chuẩn bị ở ghế sau ra.

Xe vừa ra khỏi đường mòn, Đỗ Nhất Sam lập tức phanh xe lại.

Alex vừa đi ngang qua, giờ cách họ còn không tới mười mét.

Hai người nhanh chóng xuống xe.

Kiều Sanh mở rương vũ khí, chứa bên trong là một quả tên lửa.

Lấy tên lửa ra, đặt lên vai.

Alex tuy đã đi xa, nhưng vẫn còn trong phạm vi bắn, Kiều Sanh lập tức nhắm mục tiêu.

Sau đó phóng đi.

Phản lực thật lớn khiến Kiều Sanh phải lùi về sau mấy bước.

Đỗ Nhất Sam vội vàng đỡ y.

Tên lửa bắn đi, chấn xác trúng xe Alex, tạo thành tiếng nổ đinh tai nhức óc.

Cả chiếc xe bị nổ thành hàng nghìn mảnh nhỏ, ánh lửa rực cả một góc trời.

87. Chương 87

Do đang ở ngoại ô, xung quanh rất ít người. Kiều Sanh đi tới nhìn chiếc xe, đã cháy đen, chỉ còn là một đồng kim loại bị nóng chảy đến méo mó, không thể nhìn được bên trong thế nào.

Có lẽ Alex đã bị thiêu thành tro rồi...

Kiều Sanh cười lạnh, xoay người đi tới cạnh Đỗ Nhất Sam.

“Sao rồi?” Đỗ Nhất Sam hỏi.

“Giống như mong đợi!”

Đỗ Nhất Sam nhún vai đầy hả hê: “Đây là trùm Mafia mà người ta hay kể đó hả? Đúng là quá yếu, giải quyết quá dễ dàng!”

Kiều Sanh chỉ cười cười, không đáp.

Hai người lên xe, quay trở vào thành phố.

Do Kiều Mạc Nhiên tạo áp lực, sự kiện lần này đã bị ém xuống, chỉ còn vài tờ báo đưa tin nhưng không rõ ràng.

Cả thành phố Y bắt đầu yên bình trở lại.

Hôn sự của Kiều Sanh và Trịnh Lâm Na không thành, quan hệ giữa Trịnh Thắng và Kiều Mạc Nhiên cũng xấu đi. Ở trong mắt Trịnh Thắng, để con gái mình phải gả cho một thằng đồng tính là nỗi sỉ nhục của cả gia tộc, hơn nữa bên thông gia lại là bạn tốt của ông ta, khiến ông ta tức giận vô cùng. Kiều Mạc Nhiên tự biết đuối lý, cũng cảm thấy mất mặt nên không giải thích gì thêm.

Từ đó Kiều gia và Trịnh gia đoạn tuyệt quan hệ, cả đời không qua lại.

Sau khi Kiều Sanh trở về an toàn, thái độ của Kiều Mạc Nhiên với y bắt đầu thay đổi.

Bề ngoài Kiều Sanh vẫn rất được coi trọng, nhưng Kiều Mạc Nhiên đã không còn tin tưởng y nữa, những chuyện quan trọng ông ta đều giao cho Kiều Tử Việt đi làm, lần này xem như Kiều Tử Việt đã lấy lại lòng tin của ông ta.

Kiều Sanh dần dần bị thất sủng.

Thật ra thì y cũng không để ý lắm.

Bị đả kích từ sự kiện lần đó, Kiều Mạc Nhiên bắt đầu có ý thoái lui, tuy ông ta còn chưa biểu hiện ra bên ngoài, nhưng chú Chu lén báo cho y là Kiều Mạc Nhiên sắp sửa sẽ phân chia cổ phần Kiều thị. Dĩ nhiên người có khả năng cạnh tranh cao nhất vẫn là Kiều Tử Việt, Kiều Sanh, Kiều Mộ Đình, riêng Kiều Uất Lệ và Kiều Thực Lệ là con gái, sớm muộn gì cũng gả đi, với tính khí của Kiều Mạc Nhiên, nhất định sẽ không chia chút cổ phần nào.

Kiều Sanh khẳng định Kiều Mộ Đình sẽ đứng về phía y, hai người mà liên thủ, Kiều thị nhất định sẽ nằm gọn trong tay y.

Đó là suy nghĩ của y từ trước tới giờ.

Cho nên ngay từ đầu y hoàn toàn không xem Kiều Tử Việt ra gì...

Hai ngày sau đó, Kiều Sanh vẫn luôn nghỉ ngơi tại nhà.

Alex gặp nạn, đáng lẽ mafia trên toàn thế giới sẽ bạo động, nhưng hai ngày qua vẫn bình yên khiến Kiều Sanh cảm thấy khác thường, y cảm giác sẽ có điềm xấu nào đó sắp xảy ra. Liên Mạc Sinh và Kiều Mộ Đình

cũng cảm thấy bất an, cho nên hai ngày qua họ luôn trong tư thế sẵn sàng nghênh đón kẻ thù, đề phòng bất trắc.

Trực giác của Kiều Sanh vẫn luôn chính xác như thế.

Tối đó, Kiều Sanh lên giường nghỉ sớm, nhưng mãi y vẫn không ngủ được, trần trọc cho tới nửa đêm.

Y mất ngủ.

Kiều Sanh vốn rất dễ ngủ, ít khi gặp phải tình huống này. Cảm giác mất ngủ làm y bực bội. Y xuống giường rót một ly rượu đỏ, rồi ra ban công hóng gió.

Đêm khuya, bầu trời đầy sao, ánh trăng như nước.

Kiều Sanh tựa vào lan can.

Bỗng dưng phía sau vang lên tiếng mở cửa.

Kiều Sanh xoay người lại nhưng không phát hiện điều gì bất thường, cửa phòng vẫn đóng chặt.

Là ảo giác sao?

Kiều Sanh nhú mày, cảm thấy là lạ.

Y trở về phòng.

Trong phòng không có ai.

Nhưng Kiều Sanh lại có cảm giác bất an.

Lấy khẩu súng trong ngăn kéo ra, y bắt đầu cẩn thận kiểm tra khắp phòng.

“Cứng ơi, đang tìm tôi sao?”

Ngay lúc Kiều Sanh cúi người kiểm tra dưới sàn thì có một giọng nói quỷ魅 vang lên phía sau.

Đồng tử của Kiều Sanh co lại, y đứng phắt lên.

Y vừa nâng người dậy, còn chưa kịp xoay qua đã bị người ở phía sau ôm lấy, không thể động đậy.

“Hai ngày không gặp, em vẫn không nghe lời như thế, A Sanh của tôi!” Người nọ nói khẽ vào tai y, hơi thở ấm áp phả vào trong tai.

Kiều Sanh cảm thấy rợn người.

Là Alex.

Sao thế được? Bị một quả tên lửa bắn trúng, bất kể là ai cũng không thể sống...

“Sợ sao?” Cảm nhận được cảm xúc của Kiều Sanh, Alex cười khê.

“Mày chưa chết?” Kiều Sanh dần tỉnh táo lại.

“Tôi đã nói rồi, nếu muốn chết, chúng ta sẽ chết cùng nhau!” Alex nói: “Em nghĩ là chỉ với một quả tên lửa đã có thể giết chết tôi? Em đã quá khinh thường khả năng của tôi rồi đấy, tình yêu à!”

Kiều Sanh trầm mặc.

Y thật sự đã đánh giá thấp Alex...

Alex ôm Kiều Sanh, Kiều Sanh không thể nhìn rõ mặt gã, cũng không thể phản kháng, gã ta đúng là quá mạnh.

Kiều Sanh hỏi: “Mày tới là để trả thù tao?”

“Sao lại thế?” Alex ngậm vành tai y, “Tôi chưa bao giờ làm gì thú cưng của mình cả!”

“Vậy mày tới đây làm gì?”

“Mang thú cưng của tôi về nhà!”

“E là mày đã nghĩ nhầm một chuyện, không phải hiện giờ tao đang ở nhà mình sao?” Kiều Sanh thản nhiên nói.

“Đúng vậy, nhưng từ hôm nay trở đi sẽ không còn là vậy nữa!”

“Mày định đưa tao về Italy sao?”

“Đương nhiên rồi!”

“Tao không đi!”

“Cưng à, có làm nũng với tôi cũng vô dụng thôi!” Alex cười nói.

Kiều Sanh hạ mi.

Đột nhiên Alex túm lấy cổ tay phải của y, giơ lên trước mặt, lúc đó, kim ghim trong tay áo Kiều Sanh đã lộ ra, tỏa ánh sáng lạnh lùng dưới ngọn đèn.

“Lại là chiêu này?” Giọng Alex mang vẻ giễu cợt: “Em xem nhẹ chỉ số thông minh của tôi quá à? Cưng nè, tôi chưa bao giờ mắc sai lầm hai lần cho cùng một trò đâu!”

Ám toán thất bại, mắt Kiều Sanh lạnh hẳn.

Ban nãy y cố tình nói chuyện với Alex là muốn phân tán sự chú ý của gã, không ngờ vẫn bị phát hiện.

Xấn tay áo Kiều Sanh lên, Alex thản nhiên tháo kim ghim trên tay áo y ra, ném vào thùng rác.

Nhìn cổ tay trống không của mình, trong mắt Kiều Sanh đầy sát khí.

Kim ghim đó là Kiều Sanh đã dùng một số tiền lớn mời kỹ sư chuyên vũ khí làm cho mình, từ lúc mang lên người y chưa từng lấy ra, đó là một trong những vũ khí mà y thích nhất, không ngờ Alex lại xem nó như đồ bỏ.

Kiều Sanh lạnh lùng nói: “Alex, mày không biết tự tiện đụng vào đồ người khác là rất không lịch sự à?”

Alex trả lời lại một câu rất vô sỉ: “Sao lại gọi là đồ của người khác? Em là của tôi, những thứ trên người em dĩ nhiên cũng là của tôi, tôi đụng vào đồ mình chẳng lẽ không được sao?”

Nói xong, gã vén vạt áo ngủ của Kiều Sanh lên, luồn tay vào.

Kiều Sanh nói: “Xem ra mày bị bệnh cũng không nhẹ!”

“Tôi đúng là bệnh nặng, nhất là phía dưới, em cảm thấy tôi nên làm sao bây giờ?” Alex ám chỉ, bàn tay đang ôm Kiều Sanh cũng bắt đầu vuốt ve bụng y, ngực y, nắm hai điểm gồ lên trước ngực mà xoa nắn...

Bị Alex khiêu khích, Kiều Sanh cũng không nói gì.

Xé áo ngủ y ra, Alex kéo y lên giường.

Kiều Sanh bị đẩy xuống lớp nệm mềm mại, Alex đè lên trên người y, gã hôn từ gáy cho tới lưng.

Hai tay Kiều Sanh bị giữ chặt, không thể động đậy.

Nụ hôn của Alex thô bạo mà nóng rực, hôn tới tận đốt xương sống cuối cùng.

Kiều Sanh cắn chặt răng, nén không rên ra tiếng.

Alex đang hôn lên chỗ đó của y...

Kỹ thuật của Alex thật cao siêu, mới đó đã khơi lên phản ứng của Kiều Sanh. Tuy là Kiều Sanh không muốn, nhưng đàn ông luôn là động vật suy nghĩ bằng nửa thân dưới, trong tình huống này, y cũng không thể làm theo ý mình được.

Thấy thời cơ đã tới, Alex xoay Kiều Sanh lại, kéo dây lưng của mình ra, trói hai tay y vào đầu giường.

Sau đó, cởi quần ngủ của y.

Nửa người dưới đã lộ ra nhưng Kiều Sanh lại không có chút gì gọi là kích động.

“Sao vậy? Không muốn à?” Alex kéo cầm y, nở nụ cười tao nhã mà tà mị. Không thể không nói gã là một trong những người đàn ông ngoại quốc cực kỳ tuấn mỹ, chỉ là nếu gã là một người khác, Kiều Sanh sẽ cảm thấy rất thích thú, nhưng lúc này y chỉ muốn vặn gã cổ mà thôi.

“Mày không thấy cái trò trối chân trối tay này rất nhảm chán à?” Kiều Sanh thản nhiên nói.

“Chán sao?” Alex nhún mày: “Đương nhiên là không rồi, sẽ còn ‘tiết mục’ phần khích hơn cơ!”

Hai chân bị nâng lên, bị kéo lên tới vai, thân thể Alex lại đè tới.

Kiều Sanh lạnh lùng nhìn gã.

Alex nhìn y, ấn mạnh eo xuống: “Từ nay về sau, em chỉ có thể bị tôi làm!”

Giây phút thân thể bị xuyên qua, ánh mắt Kiều Sanh không còn chút độ ấm.

Có lẽ vì để trừng phạt Kiều Sanh mà động tác của Alex rất thô bạo, chưa từng ngừng lại. Sự va chạm như vũ bão ấy làm chiếc giường phải kêu kêu kẹt liên hồi.

Kiều Sanh rất bình tĩnh, cho dù Alex có đối đãi với y thế nào, y vẫn trơ ra, cứ như người đang bị cưỡng bạo không phải là y.

Dù ở trong tình trạng như thế, y vẫn tao nhã, chính điều này đã khơi lên dục vọng lẳng lơ của Alex. Gã không thích Kiều Sanh như thế, gã muốn nhìn thấy một Kiều Sanh đầy ý loạn tình mê hơn.

88. Chương 88

.

Quá trình xâm phạm vẫn tiến hành, khả năng kéo dài của Alex thật khủng bố, không hề thấy gã có dấu hiệu mệt mỏi gì.

Ánh mắt của Kiều Sanh đã trở nên lạnh lẽo.

Alex đang đè trên người y, giữ eo y ra vào liên tục. Gã ta nhìn y chăm chăm, thậm chí không bỏ sót chút diễn cảm nào.

Kiều Sanh của hiện tại cứ như đã biến thành một người khác, mạnh mẽ, cao ngạo, hoàn toàn không còn vẻ yếu đuối, nhu nhược trước đây. Ngoài khuôn mặt giống nhau như đúc, quả thật là đã thoát thai hoá cốt.

Một Kiều Sanh như vậy khiến Alex sôi sục, thuần phục một con ngựa hoang lúc nào cũng thú vị hơn một con cừu dễ bảo.

Alex muốn làm cho đến khi y phải khóc lóc xin tha.

Nhưng, gã đã thất vọng rồi...

Ngoài gương mặt trắng bệch vì bị xâm phạm không thương tiếc quá lâu, y vẫn như thế, gương mặt lạnh lùng cứ như người đang bị cưỡng bức chẳng phải y.

Nụ cười trên mặt Alex dần biến mất, thay vào đó là sự giận dữ.

Không chịu khuất phục sao?

Alex cong khóe môi, vẽ nên một nụ cười lạnh lùng.

Động tác của gã ngày càng cuồng bạo, đồng thời để lại trên thân thể Kiều Sanh những dấu hôn bầm tím, thậm chí còn có cả dấu răng.

Nhưng Kiều Sanh vẫn không có bất kỳ phản ứng nào.

Alex bắt đắc dĩ, kéo cằm y, bắt y phải nhìn về phía gã: “Sanh, chẳng lẽ em không biết khó chịu? Chỉ cần em xin tôi, tôi sẽ tha cho em!”

Kiều Sanh liếc gã, giọng thật bình thản: “Mày chỉ có vậy thôi à?”

Alex nheo mắt lại: “Em còn muốn chống cự?”

Kiều Sanh chẳng thèm đáp, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Alex nhú mày, trong mắt tràn ngập tức giận, sau đó lại hóa thành nụ cười thâm ý.

Ha ha, vậy thì để xem ai sẽ là người chịu thua trước...

Liên tục mấy tiếng sau đó, Alex không hề khách khí với Kiều Sanh. Gã nắm cổ chân y kéo lên trước ngực, buộc y làm đủ các tư thế khó, ban đầu chỉ là xâm phạm, giờ đã biến thành làm nhục.

Từ đầu tới cuối Kiều Sanh vẫn thờ ơ.

Hai người âm thầm tranh cao thấp.

Cả khi Alex đã hoàn toàn thỏa mãn, Kiều Sanh vẫn chưa có biểu hiện thua kém. Tuy là Alex làm rất thô bạo, nhưng gã vẫn không muốn làm Kiều Sanh bị thương, cho nên cũng không có gì nghiêm trọng.

Trận đấu dài đằng đẵng đó kết thúc bằng thắng lợi của Kiều Sanh.

Nằm trên người Kiều Sanh, Alex thở hổn hển. Cơ thể hai người đầy mồ hôi, ra giường cũng ướt mem, thậm chí trên tóc Kiều còn nhỏ thành giọt, có vài lọn tóc dính bết vào mặt.

“Như thế đã xong rồi à?” Kiều Sanh mĩa mai.

“Sanh, em bây giờ làm tôi bất ngờ quá!” Alex mỉm cười, vén tóc mai trên trán y ra.

Kiều Sanh liếc gã một cái, trong ánh mắt là vẻ khinh thường.

Alex không giận, ngón tay khẽ vuốt bờ môi y: “Tuy là tôi thích em của trước đây, nhưng em của hiện giờ cũng không tệ!”

Kiều Sanh lạnh lùng nói: “Xưa nay tôi không có hứng thú với đàn ông làm tình kém!”

Alex nhú mày: “Làm tình kém?”

Alex luôn rất tự tin về mặt đó của mình, trên thực tế cũng vậy, với sức bền và thể lực biến thái của gã, nếu bị xem là làm tình kém, vậy e là đại đa số đàn ông trên thế giới này không muốn sống nữa sao. Dù biết là Kiều Sanh đang cố ý hạ thấp mình, nhưng gã vẫn thấy có chút khó chịu.

“Giờ có mạnh miệng cũng vô ích, tôi có rất nhiều cách khiến em phải khuất phục!” Alex nói.

Kiều Sanh lười biếng ngáp một cái.

Alex cũng không biết phải nói gì, vì thế gã đành nhin, không nói thêm gì nữa.

Alex cời trói cho Kiều Sanh.

Bị trói quá lâu, cổ tay Kiều Sanh đã sưng đỏ cả lên, lại thêm sự xâm phạm như vũ bão, phía sau y đã bị thương. Alex không hề thương tiếc, cũng chẳng thèm ngó qua một cái, thậm chí cũng không rửa sạch luôn, cứ thế mà mặc quần áo vào cho y ngay.

“Mày cho là có thể mang tao rời khỏi Kiều gia?” Kiều Sanh nhìn gã.

“Em thấy thế nào?”

“Chỉ cần giờ tao hô lên một tiếng, Kiều Mộ Đình và Liên Mặc Sinh sẽ lập tức đuổi tới ngay!”

“Em sẽ không làm vậy đâu!” Alex cong khóe môi. Gã đã sớm hiểu rõ Kiều Sanh, y xem mặt mũi còn hơn cả mạng, sao có thể để người nhà nhìn thấy cảnh này.

Kiều Sanh vẫn bình thản, không nói câu nào.

Ý cười trong mắt Alex lại càng sâu: “Tôi biết là em sẽ không làm như vậy. Mà dù em có la lên, tôi cũng vẫn có cách mang em rời khỏi đây!”

Mặc quần áo lại cho Kiều Sanh đang hoảng, Alex lấy từ trong túi ra một ống tiêm, bên trong là chất lỏng màu đỏ sậm.

“Đó là gì?” Kiều Sanh nhú mày.

“Em thấy thế nào?” Alex búng búng ống tiêm.

“Đừng nói với tao là xuân được!”

“Tôi không dùng mấy thứ thấp kém đó đâu!” Alex tiêm chất lỏng vào cơ thể Kiều Sanh, “Đây là thuốc suy cơ!”

“Chán chết!”

Sau đó, Alex mang Kiều Sanh rời khỏi Kiều gia.

Sau khi rời khỏi Kiều gia, Kiều Sanh mới hiểu ý nghĩa của câu Alex nói, cho dù y có la, gã cũng có cách mang y đi.

Kiều gia bị bao vây, không chỉ như thế, đám thuộc hạ của Alex còn cầm tên lửa nấp trong góc, ngoài phòng Kiều Sanh, hầu như đều ngấm vào các phòng còn lại.

Kiều Sanh nhú mày.

Vậy là Alex đã có chuẩn bị...

Nếu như lúc này y la lên, vậy ngoài y ra, cả Kiều gia đều bị nổ chết...

Thoáng chốc, Kiều Sanh toát mồ hôi lạnh.

Alex ôm Kiều Sanh lên xe.

Kiều Sanh nhìn đám thuộc hạ tay cầm tên lửa ngoài cửa sổ, nói: “Mày định chơi trò gậy ông đập lưng ông?”

“Đương nhiên là không rồi!” Alex cười nói: “Chỉ là đề phòng bất trắc mà thôi!”

Kiều Sanh chế giễu: “Mày cũng chuẩn bị kỹ càng thật đấy!”

Alex nhún vai.

Alex nhìn ra cửa sổ ra hiệu. Tức thì, đám thuộc hạ thu tên lửa lại, leo lên mấy chiếc xe gần đó.

Đoàn người kéo nhau rời khỏi.

Biết Alex không có ý định tiêu diệt Kiều gia, Kiều Sanh an tâm một chút, cúi đầu như suy nghĩ gì đó.

Sau sự việc lần đó, Kiều Mạc Nhiên đã thuê rất nhiều bảo tiêu canh gác tại Kiều gia, ngày đêm thay phiên liên tục. Nhưng vừa rồi lúc Alex mang y đi, bảo tiêu của Kiều gia lại không có ai.

Lạ thật.

Xem ra là có người cố tình điều bọn họ đi.

Kiều Sanh nheo mắt, trong mắt hiện lên tia sáng lạnh.

Kiều gia có nội gián...

Tác dụng của thuốc suy cơ phát huy tác dụng rất nhanh, mới đó cơ thể Kiều Sanh đã không thể nhúc nhích, y phải dựa vào lòng Alex. Lúc này Tâm trạng của Alex rất tốt, dọc đường đều nở nụ cười, thi thoảng còn sờ mó Kiều Sanh. Kiều Sanh cũng lười để ý tới gã, mặc kệ gã làm sao thì làm. Chỉ tội lái xe ngồi phía trên luôn luôn căng thẳng, không dám nhìn vào kính chiếu hậu, sợ nhìn thấy gì đó không nên thấy.

Mười mấy phút sau, bọn họ đã tới một sân bay tư nhân.

Alex ôm Kiều Sanh xuống xe, leo lên máy bay trực thăng.

Phi cơ từ từ bay lên, tâm trạng của Kiều Sanh ngày một nặng nề.

Y biết điều này có nghĩa là gì.

Là giam cầm, là đùa giỡn, là ngược đãi... Alex nhất định sẽ dùng mọi cách buộc y phải khuất phục.

Phi cơ nhanh chóng rời khỏi đại lục, đi vào tuyến ven biển. Kiều Sanh nhìn ra ngoài cửa sổ, trên mặt không có bất kỳ diễn cảm nào, nhưng đôi con ngươi lại quạnh quẽ như bóng đêm ngoài cửa sổ.

Mấy giờ sau.

Tại Kiều gia.

Cũng sắp tới giữa trưa rồi mà Kiều Sanh còn chưa dậy. Hôm nay là ngày y quay lại công ty làm việc, không thể để quá muộn được.

Liên Mặc Sinh gõ cửa phòng y.

“A Sanh! A Sanh! Dậy thôi!”

Không có tiếng trả lời.

Liên Mặc Sinh cười, dạo này Kiều Sanh ngày càng ngủ nướng...

Lần này cậu ta lại gõ cửa thật mạnh, nhưng mãi vẫn không thấy động tĩnh gì, cậu ta quyết định tông cửa vào.

Trong phòng không có ai.

Không khí đầy hơi thở nam giới, ra giường thì lộn xộn, rõ ràng là vừa trải qua một trận làm tình kịch liệt.

Liên Mặc Sinh hoang mang, liền đi vào trong.

Chưa được mấy bước, cậu ta cảm giác như đã đạp vỡ thứ gì đó, nhìn lại thấy là một ống tiêm.

Liên Mặc Sinh ngày càng nghi ngờ.

Cậu ta khom người nhặt ống tiêm đã vỡ vụn lên, dùng ngón tay quẹt một ít chất lỏng còn sót lại bên trong đưa lên mũi ngửi. Trước khi làm sát thủ, cậu ta từng được huấn luyện về mặt này, hầu hết các loại thuốc phiện, hay thuốc này nọ linh tinh cậu ta đều có thể phân biệt được.

Đây là thuốc suy cơ...

Có một cảm giác bất an điên cuồng nảy lên, mặt Liên Mặc Sinh trầm xuống.

Xem xét chiếc ra giường hỗn loạn, đến khi nhìn thấy vết máu trong góc, đôi đồng tử Liên Mặc Sinh co lại...

89. Chương 89

.

Hôm sau thì máy bay tới Italy.

Sau mười mấy tiếng, tác dụng của thuốc suy cơ trong cơ thể Kiều Sanh dần biến mất, có thể động đậy cơ thể một chút, nhưng toàn thân vẫn rã rời bủn rủn.

Máy bay đáp xuống tại sân bay tư nhân của Alex.

Alex ôm Kiều Sanh xuống.

Cách sân bay không xa là tòa thành của Alex, nhìn bên ngoài như một tòa lâu đài thời Trung cổ, mang phong cách gothic, nguy nga và lộng lẫy.

Lại trở lại cái nơi quen thuộc này, Kiều Sanh không hề sợ hãi. Lần trước khi y chiêm ngưỡng tòa thành này là lúc y rơi xuống biển, chính xác là lúc tên sát thủ ngày đó nả vào y một viên đạn, rồi quăng y xuống biển. Tình cảnh sau đó, Kiều Sanh vẫn còn nhớ rõ. Không ngờ là sau một khoảng thời gian khá dài, nó không hề vơi đi mà ngày càng rõ ràng.

Nhìn vào mắt Kiều Sanh, Alex cười nói: “Sao thế? Có vẻ như em rất hoài niệm? Cuối cùng cũng trở về, em thấy thế nào?”

Kiều Sanh không buồn trả lời.

Tâm trạng Alex rất tốt nên gã không để ý đến tâm tình của y, cứ thế mà ôm y đi thẳng vào trong tòa thành.

Nói là tòa thành tuyệt đối không hề khoa trương. Xung quanh thành là một con sông đào bao quanh bảo vệ thành trì, muốn vào trong phải thả cầu treo xuống. Nếu không phải tất cả bảo vệ đều mặc trang phục hiện đại, Kiều Sanh còn tưởng là mình đã xuyên tới Châu Âu thời Trung cổ. Càng đến gần, vách tường loang lổ ghi dấu một thời lịch sử rồi ren càng thêm rõ ràng.

Đi tới cầu treo, Kiều Sanh nhìn xuống dòng sông.

Vừa thoáng nhìn một cái thôi, y đã thấy choáng váng cả người.

Dường như con sông này thông ra biển, còn tòa thành lại ở trên đỉnh núi rất cao, cách mặt nước khoảng mấy chục mét.

Bên trong tòa thành lại càng hoành tráng, phải ngửa đầu mới nhìn thấy trần nhà, sàn nhà được trải thảm đỏ, điểm dừng của thảm là cầu thang hình vòng cung đi lên lầu hai.

Dưới con mắt nhìn chăm chăm của đám thuộc hạ, Alex ôm Kiều Sanh đi lên cầu thang.

Lầu hai được bố trí phức tạp hơn so với lầu một nhiều, được chia thành nhiều khu, nhiều phòng. Alex đi vào một hành lang.

Cả hành lang thật yên tĩnh, tiếng bước chân thong thả của gã nện trên sàn nhà có chút nặng nề.

Cuối hành lang có một đài quan sát, bên ngoài là bầu trời xanh thẳm và biển khơi bất tận. Phong cảnh ở đảo Sicili vẫn đẹp như thế, ánh mặt trời rực rỡ khiến người ta phải say lòng.

Phòng của Alex ở ngay bên cạnh đài quan sát.

Alex mở cửa phòng.

Bố trí trong phòng rất quen thuộc với Kiều Sanh, tuy rất xa hoa nhưng với y mà nói, nó chính là địa ngục trần gian. Y từng cố quên, nhưng cuối cùng vẫn không quên được.

Con người chính là như vậy, càng cố quên thì lại càng nhớ kỹ.

Alex ôm Kiều Sanh vào phòng, đặt y lên giường.

Trên chiếc giường bốn góc trụ ấy có một cái xích sắt, Kiều Sanh nhìn sợi xích đó, trong mắt hiện vẻ khinh thường.

“Đừng nói với tao mày định khóa tao đấy chứ!”

“Đương nhiên!” Alex nói: “Tôi đã nói rồi, khi nào bắt được em về, tôi sẽ khóa em ở trên giường mãi mãi!”

“Mày nghĩ là có thể khóa tao cả đời?” Kiều Sanh cười lạnh.

“Chứ em nghĩ thế nào?” Alex kéo cầm y, tự tin cười: “Em nghĩ hai thằng lâu la bên cạnh em có thể làm gì được tôi nào? Lần trước chỉ vì tôi sơ suất mới bị em đánh lên mà thôi, đây là Italy, là địa bàn của tôi, ở đây tôi là vua, không có sự cho phép của tôi, không ai có thể đi vào lãnh địa của tôi được!”

Kiều Sanh không đáp, ánh mắt cũng không hề sợ hãi.

Alex cởi áo khoác, bước lên giường.

Tác dụng của thuốc suy cơ trong cơ thể Kiều Sanh còn chưa hết hẳn, cho nên không hề có bất kỳ sự phản kháng nào. Alex cũng không vội khóa y lại, mà đề lên người y.

Quần áo bị cởi ra, Alex nhìn từ trên xuống, thưởng thức thân thể trần truồng của Kiều Sanh.

Kiều Sanh vẫn thản nhiên, tuyệt không để ý.

Hai tay Alex đặt trên ngực y, vuốt ve làn da bóng loáng.

“Cứng ơi, cứng đẹp quá...”

Nụ hôn nóng bỏng rơi xuống cổ Kiều Sanh, Alex cứ thế hôn dài xuống, để lại thật nhiều dấu hôn mới, chen chúc với những dấu tối qua.

Alex vừa hôn Kiều Sanh, vừa cởi quần áo của mình ra, ném sang một bên. Quanh giường rải đầy quần áo của hai người.

Không làm bao nhiêu tiền hí, Alex đã đi thẳng vào đề.

Khoảnh khắc thân thể bị xuyên qua, Kiều Sanh có hơi nhú mào, nhưng sau đó lại trở về với vẻ thản nhiên ban đầu.

Hôm qua Alex làm y bị thương, động tác vừa rồi lại khiến vết thương nứt ra.

Nếu nói không đau là không thể...

Thật ra Alex cũng biết Kiều Sanh đang đau đớn nhưng là gã đang cố tình giày vò y. Mấy hôm trước thiếu chút nữa gã đã bị y đã lấy tên lửa bắn gã thành từng mảnh, may là khi đó gã đã cấp tốc nhảy xuống xe, lăn vào bụi cỏ gần quốc lộ, nhặt lại mạng trong hiểm cảnh ngàn cân treo sợi tóc.

Từ lúc bước vào hắc đạo tới giờ, Alex luôn luôn thuận lợi, muốn gì được đó, chưa từng có ai dám đối xử với gã như Kiều Sanh, và y cũng chính là người đầu tiên.

Nếu đó là người khác, Alex đã sớm chặt làm tám khúc. Nhưng đây lại là Kiều Sanh của gã, gã đương nhiên sẽ không hại y, nhưng chút trừng phạt nho nhỏ là phải có.

Alex ôm Kiều Sanh đi về phía ban công.

Hai người quấn lấy nhau dưới bầu trời trong xanh cả một ngày dài, ánh mặt trời chiếu vào người họ, nhuộm cả hai thành một màu vàng óng, như những vị thần trong thần thoại Hi Lạp.

Không ai có thể nhìn thấy nơi này, mà Alex cũng không sợ bị kẻ khác nhìn trộm.

Làm tình trên ban công thật lâu, Alex lại ôm Kiều Sanh vào phòng tắm.

Hai người lại tiếp tục quấn quít trong bồn tắm, động tác kịch liệt của Alex khiến nước văng tung tóe.

Quá trình xâm phạm trong phòng tắm kết thúc. Sự vô cảm của Kiều Sanh khiến Alex thấy buồn chán, vô vị.

Tắm rửa xong, hai người trở về phòng.

Alex mặc quần áo xong nhưng lại không mặc cho Kiều Sanh, cứ để y nằm trên giường như thế.

Có người gõ cửa.

“Vào đi!” Alex thản nhiên nói.

“Vâng!”

Cửa mở ra.

Một người giúp việc trẻ tuổi tóc vàng mắt xanh đi tới, tay bưng một cái khay, bên trong là kim châm các loại và mấy lọ thủy tinh, bên trong chứa chất lỏng đủ mọi màu sắc.

Người giúp việc cúi đầu, không dám nhìn lung tung, đặt khay lên chiếc tủ ở đầu giường.

“Thưa ngài, đây là những thứ ngài cần!”

“Ừ!”

“Vậy tôi xin phép ra ngoài!” Người giúp việc cẩn thận nói.

“Ra ngoài đi!”

Bọn họ nói chuyện với nhau bằng tiếng Ý, tuy Kiều Sanh không hiểu, nhưng đại khái cũng đoán được nội dung.

Nhìn một đồng kim châm, Kiều Sanh cười lạnh: “Mày định chơi SM à?”

Alex nhẹ hôn lên trán y, cười nói: “Tôi chán mấy trò đó lâu rồi!”

Kiều Sanh giễu: “Đừng nói là mày định chuyển sang theme hoa nhá!”

Alex nghĩ nghĩ, gật đầu: “Cũng có thể nói là vậy!”

Kiều Sanh bỗng cảm thán: “Không ngờ mày còn có sở thích này đó!”

Alex nói đùa: “Theme hoa dĩ nhiên là phải theme rồi, nhưng không phải theme trên vải mà là theme trên người em!”

Kiều Sanh: “...”

Alex nói tiếp: “Tôi muốn xăm hình cho em!”

Ánh mắt Kiều Sanh trầm xuống.

Dụng cụ đã được chuẩn bị đầy đủ, Alex cột hai tay Kiều Sanh vào đầu giường. Kiều Sanh bây giờ không có sức lực, chỉ có thể để mặc gã ta bày bố. Trong tình huống này, y dĩ nhiên sẽ không nói thêm gì nữa mà im lặng. Ngay lúc Alex định ra tay, y lạnh lùng nói một câu: “Alex, những gì hôm nay mày làm với tao, sau này tao chắc chắn sẽ trả lại cho mày gấp trăm lần!”

Alex khẽ cười vào tai y: “Em cứ yên tâm, trước lúc em cam tâm phục tùng tôi, tôi sẽ không để em rời khỏi nơi này đâu. Cho nên, em sẽ không có cơ hội đó đâu!”

Cách xăm hình cả Alex rất cũ, quá trình làm cũng rất chậm, thời gian kéo dài và nỗi đau mang tới khỏi cần nói cũng biết.

Kiều Sanh mặt không đổi sắc, nhưng trán đã bắt đầu rịn mồ hôi lạnh.

Y rất tỉnh táo. Dù không mấy rõ cách xăm hình, nhưng y biết một khi xăm lên thì sẽ không thể nào xóa được, rõ ràng Alex làm vậy là muốn để lại dấu ấn vĩnh hằng trên người y.

Chấp niệm chiếm hữu của gã mạnh tới mức biến thái.

Cơn đau phía sau lưng ngày một rõ ràng, Kiều Sanh vùi mặt vào chăn, chỉ có ánh mắt lạnh như băng là tóe ra ngoài.

Thời gian chậm chạp trôi đi từng giây lại từng giây, trong phòng im ắng, tựa như bầu không khí đang đọng lại.

Mấy tiếng sau, cuối cùng Alex cũng hoàn thành hình xăm trên lưng Kiều Sanh.

Hình xăm rất lớn, bao trùm hơn nửa lưng Kiều Sanh. Đó là hình một con chim ưng với đôi mắt sắc bén, đôi cánh kéo dài tới hai bên vai y. Và tông màu u ám đó đã làm nổi bật làn da trắng nõn của Kiều Sanh, tạo một cảm giác khiêu gợi một cách khó hiểu, thậm chí tạo nên cái đẹp sa đọa, khiến người ta phải ngạt thở.

Đó là dấu hiệu của Alex...

90. Chương 90

Lấy khăn lau hết màu xăm và vết máu trên lưng Kiều Sanh, Alex vuốt ve hình xăm mình vừa hoàn thành.

“Đẹp thật...”

Trong mắt Kiều Sanh thoáng hiện vẻ chán ghét.

“Em muốn xem không?” Alex cười hỏi.

“Không!” Kiều Sanh lạnh lùng đáp.

“Tiếc là không thể theo em rồi!”

Alex xuống giường, lấy máy chụp hình trong ngăn tủ ra, chụp mấy tấm rồi đưa tới trước mặt Kiều Sanh.

Nhìn hình xăm trên lưng mình qua mấy tấm ảnh, mắt Kiều Sanh lạnh đi.

Tay nghề của Alex phải nói là rất tốt, con chim ưng vô cùng sống động. Là nét vẽ, hay cách phối màu đều rất hoàn hảo, người chưa từng học qua hội họa sẽ không thể nào làm được như thế này.

Kiều Sanh mỉa mai: “Không ngờ mày lại có cả năng khiếu nghệ thuật nữa chứ!”

“Đương nhiên!” Alex cười nói: “Thủ lĩnh Mafia chỉ là một trong những thân phận của tôi thôi, một thân phận khác chính là họa sĩ. Đàn ông Italy đều có tế bào nghệ thuật trong người!”

Kiều Sanh nhìn hình xăm hoàn mỹ không tỳ vết ấy, hẳn là Alex rất hài lòng với tác phẩm của mình.

Alex không kìm lòng được mà hôn lên lưng Kiều Sanh.

Đầu lưỡi mềm mại chạy dọc sống lưng y, nóng ẩm và ẩm ướt làm những vết thương đau xót.

Alex cứ liếm như thế, liếm mãi cho tới vùng cấm...

Alex hôn ở phía sau...

Hành động của Alex làm Kiều Sanh hơi nhúm mày.

Cứ thế, chẳng bao lâu sau, gã lại nổi lên dục vọng, đặt Kiều Sanh dưới thân.

Sau đó, lại là một lần xâm phạm như vũ bão.

Cả người Kiều Sanh đầm mồ hôi, thấm vào vết thương phía sau y.

Rất đau.

Chút sắc hồng hào trên mặt Kiều Sanh cũng dần biến mất, Alex không hề thương tiếc, vẫn tiếp tục xâm phạm y, cho tới khi gã hoàn toàn thỏa mãn.

...

Những ngày sau đó, Kiều Sanh lại trở về cuộc sống bị Alex cầm tù như dạo trước, thậm chí còn thê thảm hơn nhiều. Đường như Alex đã quyết tâm dần vặt y, ngoài những lúc tắm rửa, vệ sinh, hầu như hai tay và hai chân y chưa bao giờ rời khỏi xích sắt. Chưa kể Alex còn cho người làm một cái vòng có khắc tên gã, rồi đeo cho y.

Ngoài những chuyện đó, thì chính là xâm phạm và xâm phạm...

Dục vọng của Alex rất mãnh liệt, mãnh liệt tới mức khiến y muốn điên người, hầu như ngày nào gã cũng làm mấy lần.

Kiều Sanh vốn là người không có nhiều ham muốn, lâu lâu làm một lần y còn thấy mệt, huống chi là bị ép làm.

Alex không cho y có nhiều cơ hội nghỉ ngơi, thậm chí cả quần áo cũng không cho y mặc. Chỉ cần gã muốn, sẽ làm ngay lập tức.

Chính vì như thế, tinh thần Kiều Sanh ngày càng sa sút. Những lúc Alex không làm phiền y, y đều ngủ. Với y, quan niệm về thời gian ngày càng ít, riết rồi y cũng chẳng nhớ nổi đang ngày hay đêm.

Đó không phải là chuyện gì tốt, Alex cũng biết, nhưng gã chưa định tha cho y lúc này.

Cuộc sống bị chiếm hữu này làm Kiều Sanh rất khó chịu, nhưng y không hề giãy giụa, cứ trông như y đã thỏa hiệp. Nhưng trên thực tế là y đang nhẫn nhịn, chờ đợi cơ hội phản kích. Tuy hiện giờ Alex canh y rất kỹ, nhưng rồi nhất định sẽ có lúc gã lơ lỏng phòng bị. Hơn nữa, y tin Liên Mặc Sinh và Kiều Mộ Đình đang tìm y, với khả năng của bọn họ, nhất định sẽ nhanh chóng tìm tới nơi này.

Mặt khác.

Khi sống trong kiểu giống y đúc so với ngày trước, trí nhớ đã mất của Kiều Sanh dần quay về.

Thỉnh thoảng trong đầu y sẽ xuất hiện những hình ảnh đứt quãng, ban đầu là những cảnh y bị Alex giam cầm, lâu dần là những chuyện y còn ở Kiều gia.

Những mảng ký ức đó rất lộn xộn, nhưng cũng khiến Kiều Sanh hiểu được sơ lược về cuộc sống ngày trước của mình.

So với những gì y đã nghĩ, lại càng làm y khổ sở.

Mẹ mất sớm, cha lại không xem trọng, anh chị em nếu không khinh thường y thì là ức hiếp y.

Trừ Kiều Mộ Đình...

Kiều Mộ Đình luôn bảo vệ y, tuy hai người là anh em cùng cha khác mẹ, như còn thương nhau hơn anh em cùng chung cha mẹ, cả ngày hai người đều ở cùng nhau.

Trước đây y luôn ý lại Kiều Mộ Đình, còn xem cậu là người thân duy nhất.

Tuy nhiên, chính thân nhân duy nhất ấy lại say rượu loạn tính, suýt chút cường bạo y.

Còn cả chú Chu...

Ông ta là người duy nhất ở Kiều gia không có mục đích mà vẫn đối xử thật lòng với y. Có lẽ là do thương hại, cũng có thể là cảm thông. Tóm lại, trong những mảng ký ức về chú Chu, ông luôn cho y cảm giác ấm áp. Vì không được Kiều Mặc Nhiên thích, từ nhỏ Kiều Sanh đã thiếu thốn tình thương của cha, cho nên y dần xem chú Chu như người thân, chú Chu cũng vui vẻ tiếp nhận.

Ông ấy là người tốt.

Tốc độ khôi phục trí nhớ của Kiều Sanh ngày càng nhanh, hiểu về cuộc sống trước đây của mình, tư tưởng vốn đang phẳng lặng ấy bắt đầu điên cuồng gào thét.

Thà là y mãi mãi không nhớ lại.

Y ghét mình của trước đây, quá mềm yếu, không chịu nổi một cú đấm.

Chuyện Kiều Sanh mất trí nhớ ngoài Kiều Tử Việt và Kiều Mộ Đình, không ai biết cả, kể cả Alex. Y là người không thích để lộ cảm xúc ra bên ngoài, cho dù trong lòng đang rối loạn, thì bề ngoài của y vẫn rất bình tĩnh. Vì nhớ lại chuyện trước đây mà lệ khí trong lòng Kiều Sanh ngày càng nặng, nhưng Alex vẫn không phát hiện điều gì.

Thời gian tích tắc trôi đi, mới đó đã hơn hai tháng.

Alex vẫn giam cầm Kiều Sanh. Thái độ của Kiều Sanh chẳng những không yếu đi, mà ngày càng trở nên cứng rắn.

Cơ thể Kiều Sanh ngày càng gầy và tiều tụy.

Trong từ điển của Alex không có hai từ ‘thỏa hiệp’, bất kể là dùng cứng hay mềm, Kiều Sanh vẫn không chịu, điều này khiến Alex tức giận, bắt đầu lăng nhục y.

Như một vòng tuần hoàn ác tính.

Hai người họ ai cũng cứng đầu, chẳng ai chịu kém ai.

...

Tối đó, Alex cởi xích cho Kiều Sanh, cũng mặc quần áo cho y.

Kiều Sanh nghi ngờ: “Mày giờ chứng à?”

“Đêm nay có vũ hội!” Alex nói.

“Vũ hội?” Kiều Sanh nhũ mày, nói khẽ: “Tao sẽ thấy vui khi có ai đó nhấm vào mày!”

Giọng của y đầy vẻ trào phúng, nhưng Alex cũng không để ý: “Tối chừng đó em sẽ biết thôi!”

Mặc áo khoác vào, Alex buộc thêm nơ cổ cho Kiều Sanh.

Quần áo rất mềm mại, nhìn chất liệu vải là biết nó quý giá bao nhiêu, nhưng Kiều Sanh lại cảm thấy không thoải mái cho lắm. Lâu rồi không mặc quần áo, giờ lại bị gói như bánh trưng khiến y thấy không thích ứng.

Thói quen quả là một thứ rất đáng sợ...

Kiều Sanh tự giễu.

Vừa đặt chân xuống giường Kiều Sanh lảo đảo, người ngã về trước.

Alex vội đỡ y.

Sau khi Kiều Sanh ổn định thân thể, thản nhiên đẩy gã ta ra.

Alex không chịu buông tay, còn thuận thế ôm eo y.

“Hay là để tôi ôm em?”

“Không cần!” Kiều Sanh đáp.

Thời gian qua y luôn luôn ở trên giường, hai chân ít khi chạm đất, y sắp quên mất mình phải đi như thế nào...

Thấy Kiều Sanh từ chối, Alex lập tức ôm y lên.

Kiều Sanh càng không muốn, gã lại càng phải làm. Gã muốn nhìn thấy vẻ mặt tức giận của Kiều Sanh, dù chưa thành công lần nào.

“Mỹ nhân của tôi ơi!” Alex hôn khẽ lên trán Kiều Sanh một cái, cười nói: “Chúng ta tới vũ hội đi, nó được tổ chức dành riêng cho em đấy!”

Kiều Sanh ử rừ hạ mi, lười đáp.

Alex ôm Kiều Sanh ra khỏi phòng, đây là lần đầu tiên y ra khỏi phòng Alex sau hai tháng.

Ngoài hành lang có thể nghe loáng thoáng nghe thấy tiếng nhạc.

Trong đại sảnh, vũ hội đang tiến hành. Mọi thứ đều được trang trí hoa lệ, đèn đuốc sáng trưng, trên bàn đầy rượu và thức ăn ngon, khách khứa tới dự đều ăn mặc sang trọng, nói cười với nhau, có một số đang khiêu vũ theo nhạc. Một vài thuộc hạ của Alex được phân công làm người phục vụ, đi qua đi lại giữa đám đông.

Đúng là một cảnh tượng náo nhiệt nhưng không kém phần tao nhã, rất có đẳng cấp.

Nhưng Kiều Sanh lại không có chút hứng thú nào.

Alex ôm Kiều Sanh, bước từng bước một xuống cầu thang.

Gã đi rất chậm. Cách xuất hiện phô trương như thế muốn người ta không chú ý cũng khó. Cho nên, dần dần, toàn bộ ánh mắt đều dừng lại trên người bọn họ.

Nhất là Kiều Sanh.

Alex chọn cho y một bộ dạ hội trắng thuần, bó sát vào người, mặc vào rất đẹp. Nhìn y rất hờ hững, cứ như con mãnh thú không hề phòng bị, cả người tản ra hơi thở lười biếng, làm người ta phải lóa mắt.

Đặc biệt, y còn có một gương mặt hoàn mỹ như trang giấy trắng.

Hai người bước vào đại sảnh.

Đám đông dõi theo hai người họ, đa phần là kinh diễm, nhưng dường như lại không mấy để ý chuyện người Alex ôm là nam. Nhìn cảnh đó, thiếu chút nữa Kiều Sanh nghĩ rằng mình đang ở một thế giới khác. Dù biết người Châu Âu rất tiến bộ, nhưng cũng không thoáng tới mức có biểu hiện thế này với hai gã đồng tính? Những ánh mắt hâm mộ dạt dào này khiến Kiều Sanh nổi da gà.

Xem ra mấy người này diễn thật tròn vai...

Kiều Sanh thâm nghĩ.

91. Chương 91

.

Bầu không khí buổi dạ hội khá tốt, đại đa số khách dự đều là tiểu thư công tử trẻ tuổi, nhìn ngôn hành cử chỉ của bọn họ thì hẳn đều là người thuộc giới thượng lưu.

Alex không ôm Kiều Sanh nữa, sau khi tới đại sảnh gã đặt y xuống.

Kiều Sanh hơi dựa vào bàn, tay cầm một ly rượu đỏ.

Alex luôn ngồi cạnh y, gã từ chối lời mời khiêu vũ của các nàng. Theo lý thuyết, như vậy là không lịch sự vậy mà những tiểu thư bị từ chối đó lại không giận còn vui vẻ rời đi nơi khác, chẳng qua ánh mắt họ liếc Kiều Sanh rất có thâm ý.

Kiều Sanh liếc bọn họ một cái, ánh mắt đầy ý cười.

“Không lẽ mày định canh chừng tao mãi sao?” Kiều Sanh nhìn Alex, tựa tiểu phi tiểu.

Alex cong khóe môi: “Không phải canh, mà đêm nay bạn nhảy của tôi chỉ có mình em thôi!”

Kiều Sanh mĩa mai: “Thật là quá vinh hạnh cho tao nhỉ?”

Alex đáp: “Bởi vì em không có chọn lựa nào khác.”

Uống sạch chút rượu cuối cùng trong ly, Kiều Sanh không buông ly xuống mà lại rót thêm rượu.

Alex nắm lấy tay y.

Kiều Sanh nhìn gã, ý hỏi gã muốn làm gì.

Alex kéo tay y lại, nói khẽ: “Uống rượu nhiều có hại cho sức khỏe!”

Câu nói ấy khiến Kiều Sanh bất ngờ, bật cười: “Sợ là túm dục lại càng hại sức khỏe hơn đấy!”

Alex mỉm cười, ánh mắt nhìn y cũng thật dịu dàng: “Đó là hai chuyện khác nhau, đừng gộp chung như thế!”

Kiều Sanh cười khinh bỉ.

Kiều Sanh không thích bầu không khí êm ả này lắm, ở đây lâu, y bắt đầu thấy chán. Alex thấy thế, nắm lấy tay y, kéo y vào trong chỗ khiêu vũ.

Đột nhiên tiếng nhạc rơi chậm lại, từ một khúc giao hưởng từ từ chuyển sang một giai điệu ngọt ngào, trầm lắng.

Alex và Kiều Sanh vừa bước vào đã trở thành tiêu điểm chú ý của mọi người.

Mấy đôi khác đang khiêu vũ tản ra, nhường chỗ.

Alex ôm eo y, bắt đầu dìu y theo điệu nhạc.

Kiều Sanh vốn không thích khiêu vũ mấy, hơn nữa còn là nhảy với Alex, nhưng ánh mắt của gã rõ ràng là không cho y cự tuyệt.

Một khi khó chịu, chuyện gì tên biến thái ấy cũng có thể làm, Kiều Sanh lại đang nằm trong tay gã, mà y cũng không thể chống lại gã trong tình huống thế này.

Hai người ôm nhau bước đi theo điệu nhạc.

Alex đã quá quen với những bữa tiệc khiêu vũ thế này, nhưng Kiều Sanh lại là tay gà mờ. Tuy nhiên, Alex rất có kiên nhẫn nhắc y phải làm thế nào, mà y lại học rất nhanh, mới đó đã học được cách bước đi. Dù không thuần thục, nhưng chí ít cũng sẽ không giẫm lên chân Alex.

Alex nhảy là bước nam, Kiều Sanh nhảy là bước nữ, nhưng dáng người y cao ráo, khí chất xuất chúng, cho dù có nhảy bước nữ cũng không khiến người ta cảm thấy khó xem, lại còn có cảm giác thú vị. Còn dáng người của Alex thì cao lớn, cường tráng điển hình của đàn ông phương Tây, như vị thần trong thần thoại Hi Lạp, toàn thân tản ra chất nam tính khiến người ta phải say lòng.

Hai người đều là mỹ nam hiếm thấy, một đen một trắng, một cuồng bạo một lạnh lùng, một tao nhã một tuấn đạt, tuy là không giống nhau, nhưng đều rất hoàn hảo.

Sự phối hợp tuyệt vời như thế khiến tầm mắt của mọi người đều dừng trên người họ, mọi người vây lại nhìn chăm chú.

Nhảy xong một điệu, Alex hôn khẽ lên trán Kiều Sanh một cái, trong mắt gã tỏa ra sự dịu dàng hiếm thấy.

Kiều Sanh nhú mày, tự dưng hôm nay Alex lại đột ngột thay đổi thái độ khiến y không hiểu gì cả.

Nhưng y cũng không nói gì.

Dưới ánh mắt tán thưởng của mọi người, hai người rời khỏi sàn nhảy, trở về chỗ ban nãy.

Kiều Sanh tìm một cái ghế dựa rồi ngồi xuống.

Alex vuốt ve mặt y, cười hỏi: “Mệt lắm sao?”

Kiều Sanh thật không thể chịu nổi thái độ đó của gã, gạt tay gã ra, lạnh lùng nói, “Hôm nay mày uống lộn thuốc à?”

“Hử?” Alex nói: “Như vậy không tốt sao?”

“Phát ốm!” Kiều Sanh lạnh lùng đáp.

“Em cảm thấy ốm ư?” Alex không giận, nhú mày hỏi lại.

“Đương nhiên, tao rất ghét những kẻ diễn trò!” Kiều Sanh cười, tao nhã nói cho hết câu: “Cũng có thể nói, tất cả những chuyện mày làm đều khiến tao thấy ốm!”

Nụ cười trên mặt Alex vẫn còn đó, nhưng sự dịu dàng trong ánh mắt đã không còn.

“Nói vậy, em thích thái độ của tôi với em trước đây nhỉ?” Alex kéo cằm y lên.

“Mới đó đã lộ nguyên hình rồi à?” Kiều Sanh không giãy giụa, mà ngửa đầu nhìn gã. Rõ ràng y đang bị khống chế, nhưng nụ cười trên mặt y lại cao ngạo như một đế vương: “Kỹ thuật diễn xuất của mày còn chưa đủ tư cách đâu!”

Alex híp mắt, tay cũng bóp mạnh hơn.

Giờ tâm trạng của Kiều Sanh rất kém, y cũng lười vờ vịt gì với gã: “Đừng nói với tao là cái vũ hội này chỉ là chiêu bài, chơi dã chiến mới là mục đích thật sự của mày!”

Alex cười lạnh, “Đề nghị này cũng tốt lắm!”

“Hử? Vậy mày định dùng tư thế nào? Buổi biểu diễn ‘long trọng’ thế này, ít nhất phải dùng tư thế mới. Cách đèn treo Italy được đẩy, độ khó cao, cũng rất kích thích!” Kiều Sanh tựa lưng vào ghế, cười lạnh: “À mà thôi, với trình độ biến thái của mày thì đó chẳng là gì nhỉ. Vừa hay ở đây nam thanh nữ tú cũng nhiều, chỉ bằng chơi tập thể đi? Nghe nói đàn ông phương Tây rất mạnh mẽ, hay là tìm thêm vài người nữa cùng chơi với tao, tao còn chưa từng chơi tập thể lần nào đấy. Phải rồi, hay là mày quay thêm mấy đĩa đi, không phải mày thích trò quay lại lắm sao? Giờ chính là cơ hội tốt...”

“Câm miệng!” Alex lạnh lùng cắt ngang.

Kiều Sanh tiếp tục khiêu khích: “Chẳng lẽ mày không thấy đề nghị của tao rất kích thích sao?”

Alex cười lạnh: “Em đói khát như vậy hả?”

Kiều Sanh nhú mày: “Mày thấy sao?”

Alex cúi người, nhìn thẳng vào mắt y, nghiêng răng: “Có tôi ở đây, cả đời này em đừng mong đụng vào thằng nào khác!”

Kiều Sanh không đáp, nhưng nụ cười trên mặt y đẹp tới ngạt thở.

Hai người đối chọi gay gắt, qua một hồi lâu, Kiều Sanh lạnh lùng nhấn mạnh từng chữ một: “Ông đây từng chơi rất nhiều đàn ông, người nào cũng là thượng hạng. Thứ thấp kém như mày, có đặt trước mặt tao, tao cũng lười ngó. Mày cho là đối sang dụ dỗ tao sẽ làm tao cảm động? Chẳng qua mày chỉ là đôi giày rách tao vứt đi mà thôi!” Bất chợt, Kiều Sanh lại nhìn gã bằng ánh mắt thương hại: “Mày muốn làm tao cảm động? Ngại quá, e là mày phải đầu thai lại mới được, chỗ của tao không phải vừa ve chai!”

Alex: “...”

Kiều Sanh nói rất chậm, trong câu nói tuy không có từ nào thô bỉ, nhưng lại tàn nhẫn vô cùng.

Hơn nữa, cho dù có đang mắng chửi người khác, y vẫn luôn tao nhã như thế.

Không thể không nói, đó là cảnh giới...

Qua một hồi lâu mà Alex không nói được câu nào, chỉ ngậy ra nhìn Kiều Sanh.

Đây là lần đầu tiên gã phát hiện, Kiều Sanh không chỉ có lòng dạ ác độc, mà miệng y lại càng độc...

Khóe mắt Alex giật giật mấy cái. Nếu là bình thường gặp phải tình huống này, gã nhất định sẽ sai người bấm kê dấm lỗ măng với gã thành đồng thịt vụn rồi quăng xuống biển cho cá ăn, nhưng hiện tại người măng gã là Kiều Sanh, đừng nói là trả thù, ngay cả giận gã cũng không giận nổi.

Buông Kiều Sanh ra, mặt Alex u ám, từ trên cao nhìn y.

Kiều Sanh chẳng thèm liếc mắt một cái. Y bắt chéo chân, cầm một ly rượu đỏ lên, tao nhã hớp một ngụm.

Tư thế cao ngạo ấy khiến Alex cảm thấy rất... gọi đòn.

Vừa định nổi nóng, chợt có một cô nàng xinh đẹp đi tới, nở nụ cười quyến rũ: “Alex, có thể nhảy với tôi một bản không?”

Alex định từ chối, nhưng lại thấy bản mặt thờ ơ của Kiều Sanh, gã bực bội, đồng ý ngay: “Được!”

Hai người dắt tay nhau đi vào trong.

Kiều Sanh cũng không thèm liếc bọn họ một cái.

“Đã lâu không gặp, Kiều Sanh!” Một giọng nam vang lên bên cạnh.

Kiều Sanh quay qua, vừa nhìn thấy người đó, đôi đồng tử chợt co lại.

Đối phương là một người đàn ông Italy, cao gầy, gương mặt khá thu hút, bởi vì nó không đẹp, mà rất lạ.

Đúng vậy, là lạ.

Thật ra ngũ quan của gã cũng chẳng phải đặc biệt gì, nhưng khi tụ lại cùng nhau lại có chút kỳ dị, không xấu nhưng dung tục.

Kiều Sanh sẽ không bao giờ quên khuôn mặt đó.

Gã ta chính là người đã bắn y một phát đạn, cũng chính là người ném y xuống biển...

“Mày còn sống?”

“Cậu chưa chết!”

Hai người thốt ra cùng lúc.

Của Kiều Sanh là câu hỏi, y không ngờ gã còn chưa chết. Lúc trước gã ám sát y, với năng lực của Alex vậy mà không điều tra ra được.

Xem ra Alex chỉ mạnh bề ngoài mà thôi.

Kiều Sanh nghĩ.

Thay vì kinh ngạc như Kiều Sanh, gã ta bình tĩnh hơn, có lẽ gã đã sớm biết chuyện Kiều Sanh còn sống.

Gã nhìn Kiều Sanh đánh giá: “Không ngờ cậu vẫn còn sống, xem ra cậu không yếu đuối như vẻ ngoài của mình chút nào!”

Kiều Sanh nhú mày, dụi dằm nói: “Mày tới gần tao thế, chẳng lẽ mày không sợ Alex sẽ xử mày à?”

92. Chương 92

Gã cười khê: “Sao Alex lại xử tôi?”

Kiều Sanh đổi giọng, cười bảo: “Chỉ cần tôi nhắc chuyện dạo trước anh bạn đây đã ám sát tôi, chẳng lẽ anh cho rằng Alex sẽ tha cho anh?”

Gã nhìn y: “Cậu đã thay đổi!”

Kiều Sanh cười: “Nghe những câu này riết, tai tôi sắp chai cả rồi!”

“Bởi vì cậu đúng là đã thay đổi rất nhiều. Từ lúc cậu xuất hiện, tôi luôn theo dõi cậu, cậu bây giờ thật khiến tôi cảm thấy rất kinh ngạc!” Gã nói một mạch, rồi nhìn y một phen, híp mắt, nói: “Ha ha, nếu lúc đó cậu giống như bây giờ, tôi tuyệt đối sẽ không muốn giết cậu!”

Kiều Sanh nhú mày: “Đừng nói là anh đang tỏ tình với tôi đấy!”

“Chẳng lẽ không được sao?” Gã cong khóe môi, giọng mờ ám: “Vưu vật như cậu đây, có ai nỡ làm tổn thương? Chẳng trách Alex lại giam giữ cậu như vậy. Gã ta từng có không ít đồ chơi, nhưng chơi chán sẽ vứt ngay, nói đơn giản là dùng để tiết dục, duy chỉ có cậu là người đầu tiên mà gã xem trọng đấy!”

Kiều Sanh cười lạnh.

Gã nọ thấy Kiều Sanh không vui liền chuyển đề tài: “Cảm giác bị giam cầm khó chịu lắm phải không?”

“Liên quan gì anh?”

“Đương nhiên là liên quan rồi, mỹ nhân của tôi!” Giọng gã ngả ngớn, ánh mắt chòng chọc nhìn y.

Kiều Sanh mỉm cười, nhìn gã: “Có tin là tôi cho anh xuống địa ngục ngay bây giờ không?”

“Cậu sẽ không làm vậy đâu!”

“Hử? Sao anh tự tin thế?”

“Không phải tự tin mà là tôi khẳng định một trăm phần trăm!” Gã nói: “Chưa nói hiện tại cậu không phải đối thủ của tôi, nếu giết tôi, cậu cũng vẫn bị Alex giam cầm, chẳng lẽ cậu muốn làm tính nô của gã ta cả đời?”

Lời gã nói đầy ám chỉ.

Kiều Sanh không nói gì, y đang suy ngẫm lời gã.

Kiều Sanh cong khóe môi: “Chi bằng chúng là làm một cuộc giao dịch?”

“Rất sẵn lòng!” Gã nhìn y bằng ánh mắt tán thưởng, gật đầu, cười nói: “Tôi biết thế nào cậu cũng đồng ý mà!”

Bọn họ không nói rõ giao dịch là gì, nhưng cả hai đều biết, họ đã giao hẹn với nhau.

...

Alex vẫn đang khiêu vũ tuy nhiên sự chú ý của gã lại luôn đặt trên người Kiều Sanh.

Gã vừa đi chưa bao lâu, không ngờ Kiều Sanh lại đi dụ dỗ thằng khác...

Nhớ tới những gì y nói ban nãy, ánh mắt Alex ngày càng lạnh.

Quả nhiên là thứ lăng lơ, ngay cả người xấu xí như vậy cũng không tha...

Dường như gã nọ và Kiều Sanh đang nói chuyện rất vui vẻ, mặt Alex ngày càng khó coi, hoàn toàn không còn tâm trạng khiêu vũ tiếp nữa. Bọn nhảy của Alex bị vẻ mặt khó chịu của gã làm hoảng sợ. Những ai biết Alex đều biết gã không phải người biểu hiện tâm tư ra ngoài, dù thế nào trên mặt gã luôn treo nụ cười nhàn nhạt, không ai biết gã đang nghĩ gì, đó là điển hình của những người nham hiểm. Cô gái đáng thương cho là mình lỡ phạm lỗi gì rồi nên mới khiến gã tức giận.

Những người đặc đội Alex đều có kết cục rất thê thảm, bất kể là nam hay nữ, Alex cũng chưa bao giờ nường tay...

Càng nghĩ càng thấy sợ, cô muốn chạy đi, nhưng lại không dám, đành cố chịu đựng. Những người xung quanh cũng phát hiện tình huống không ổn, nhưng không ai dám xem vào, mà tránh ra chỗ khác.

Alex không nhìn thấy gương mặt trắng bệch của bạn nhảy, gã chăm chăm nhìn về phía Kiều Sanh, ánh mắt hiện lên tia gian ác.

Tiếc là Kiều Sanh hoàn toàn không để ý tới gã, thậm chí còn không liếc mắt một cái.

Mặt Alex ngày càng đen như đáy nồi.

Gã rất sĩ diện, cho dù có đang tức giận cũng không bỏ ngang mà kiên trì cho đến hết.

Bạn nhảy của gã sắp ngắt rồi...

Sao bản nhạc này lại lâu quá vậy?

Hai người cùng nghĩ thế. Một người thì khóc không ra nước mắt, người kia lại đang tức giận.

Ngay khi sự kiên nhẫn của Alex sắp tiêu hao hết, cuối cùng bản nhạc cũng kết thúc. Kết thúc điệu nhảy, Alex không nhìn bạn nhảy một cái, mà đi xuyên qua đám đông thẳng tới chỗ Kiều Sanh.

“Xem ra anh đã làm Alex giận rồi!” Kiều Sanh liếc sang bên kia một cái, ra chiều hứng thú.

“Chỉ e người chọc giận gã không phải tôi!” Gã nọ không cần nhìn cũng biết giờ mặt Alex khó coi bao nhiêu: “Xem ra... Alex đã yêu cậu thật rồi!”

“Vậy thì tốt thôi!” Kiều Sanh nói, nở nụ cười của yêu nghiệt.

“Thật muốn thấy cảnh gã nằm trong tay cậu quá!” Gã ta thích thú khi ai đó gặp nạn.

Vừa nói xong, Alex vừa lúc đứng trước mặt bọn họ.

Gã nọ chủ động chào hỏi Alex: “Đã lâu không gặp, Alex!”

Alex cũng gật đầu, khuôn mặt bình thản, vẻ khó chịu ban nãy đã biến đâu mất hút.

Kiều Sanh nhìn hai người họ nghiêng ngẫm. Y cứ tưởng là Alex sẽ nổi giận chứ, không ngờ lại thản nhiên như thế.

Không giống Alex chút nào.

Xem ra gã tên Jam này không hề đơn giản...

Trò chuyện một hồi thì Jam cũng đi khỏi. Có một người phụ nữ ăn mặc gợi cảm đang đứng chờ gã, gã đi về phía cô nàng, hai người ôm nhau rời đi.

Alex lạnh lùng nhìn Jam một cái, lại xoay qua nhìn Kiều Sanh.

“Em dám dụ dỗ thằng khác?”

“Chẳng lẽ không được?”

Alex kéo cằm y, cười tà mị: “Cả đời này em cũng đừng hòng!”

Kiều Sanh nói: “Giọng điệu sến quá đi!”

Alex nói: “Đồ chơi của tôi, tôi không cho phép ai đụng vào. Cho dù tôi có vứt cũng không được và em cũng không ngoại lệ!”

Kiều Sanh nhú mày: “Vậy mày định bỏ tao sao?”

“Đừng lo, vẫn còn sớm mà!” Alex nói: “Ít nhất trong khoảng thời gian tới sẽ không. Tôi phí sức mang em về đây, ít nhiều cũng phải chơi chán đã rồi tính!”

Kiều Sanh ra vẻ tiếc nuối: “Hử? Vậy thì tiếc quá. Jam khiến tao rất phấn khích, đáng người anh ta rất tốt, ắt hẳn kỹ thuật trên giường cũng không tồi, tao chỉ thích lên giường với đàn ông mạnh mẽ thôi!”

Y rất ghét Jam, nhưng vì chọc tức Alex, nói vậy cũng chẳng hề gì.

Alex cười lạnh: “Vậy em cảm thấy tôi không mạnh mẽ?”

Kiều Sanh mỉm cười, nhấn mạnh: “Tao không có hứng thú với kim khâu!”

Alex sững sốt một hồi mới kịp phản ứng lại, khước miệng giật giật, mặt đen thui.

Nhìn cái mặt đen ngòm của gã, Kiều Sanh lại nói: “Chẳng những là kim khâu, mà còn là tay súng tốc hành. Làm đàn ông mà như thế, không làm thái giám đúng là đáng tiếc!”

Alex cứng họng...

Từ nhỏ gã đã là một người vô cùng kiêu ngạo, mặt đó cũng rất mạnh mẽ, chẳng có chút dính dáy gì với tay súng tốc hành, chuyện này gã rất rõ.

Cái miệng độc địa của Kiều Sanh đúng là đã tới cảnh giới...

Tuy bị Kiều Sanh chê không đáng một đồng, nhưng Alex không hề nổi giận. Đây là lần đầu tiên gã gặp phải tình huống khó giải quyết thế này. Ban đầu gã vốn nghĩ với thủ đoạn của mình nhất định có thể nhanh chóng thuần hóa Kiều Sanh thành ngoan ngoãn vâng lời, nhưng giờ hoàn toàn ngược lại, Kiều Sanh chẳng những không ngoan mà còn ngày càng cứng đầu.

Alex rất buồn bực.

Dù biết Kiều Sanh nói vậy là cố tình khích mình, những gã vẫn bực.

Gã ủ rũ phát hiện mình chẳng những không thuần phục được con ngựa hoang đó, ngược lại còn khiến y ngày càng hung hãn...

Qua một hồi sau Alex mới cười lạnh: “Kim khâu? Tay súng tốc hành? Lá gan của em đúng là không nhỏ!”

“Thẹn quá hóa giận à? Tao chỉ nói thật mà thôi!”

Alex cười nham hiểm: “Xem ra em còn chưa rút được kinh nghiệm từ những bài học trước nhỉ. Tôi sẽ khiến em phải khóc lóc xin tôi tha cho em!”

Kiều Sanh cười mỉa: “Lời kịch của mày không thể mới mẻ hơn được à?”

Alex: “...”

Gã phát hiện vũ hội tối nay chính là một sai lầm... Gã vốn muốn để Kiều Sanh đi một chút, không ngờ lại tạo thành hiệu quả trái ngược.

Vũ hội vừa mới bắt đầu không bao lâu, Alex đã mất vui, định tuyên bố chấm dứt.

Vừa muốn lên tiếng, bị Kiều Sanh cắt ngang.

“Alex!”

“Thế nào? Muốn xin tha? Giờ em có năn nỉ cũng quá muộn rồi!” Alex tựa tiểu phi tiểu nói.

Kiều Sanh lười biếng ngoắc ngoắc ngón tay: “Lại đây!”

Alex nheo mắt lại: “Em đang ra lệnh cho tôi?”

Kiều Sanh chỉ mỉm cười.

Alex cười lạnh: “Em ngày càng quá đáng rồi đấy!”

“Lại đây!” Kiều Sanh lặp lại.

“Rốt cuộc thì em muốn làm gì?” Alex nhìn Kiều Sanh bằng ánh mắt nghi hoặc.

Nụ cười trên mặt Kiều Sanh chứa vô vàn mỉa mai, rõ ràng là nhìn thì rất lười biếng, nhưng sao lại hấp dẫn tới thế.

Thật quyến rũ...

Tim Alex run lên.

93. Chương 93

.

P/s: Do A Sanh bắt đầu dùng mỹ nam kế với Alex, cho nên bắt đầu từ chap này, A Sanh sẽ gọi Alex bằng anh và xưng tôi nha ^^

Chịu không nổi sự hấp dẫn, Alex bước về phía Kiều Sanh.

“Cuối cùng thì em muốn làm gì?” Alex nâng cằm Kiều Sanh lên, lặp lại câu hỏi lại.

Kiều Sanh cong khóe môi, lười biếng đáp: “Chút nữa anh sẽ biết thôi!”

Alex nhú mày, nhìn y bằng vẻ mặt hứng thú.

Kiều Sanh nghiêng đầu sang chỗ khác, giãy khỏi những ngón tay đang giữ cằm mình ra, sau đó nắm lấy cổ áo Alex, kéo xuống.

Alex cúi người theo lực kéo của y.

Mặt hai người ngày càng gần nhau.

Tầm mắt của Alex bị gương mặt tuần tú của Kiều Sanh chiếm hết, nụ cười có chút gian trá của y khiến gã không cách nào dời mắt được.

Kiều Sanh đưa tay câu cổ Alex xuống.

Sau đó, y hôn gã.

Alex cứng đờ cả người, nhú mày.

Cậu ta đang giở trò quỷ gì vậy?

Alex nghi ngờ. Kiều Sanh vốn không thích gã, giờ bỗng dừng lại chủ động thế này, đúng là rất khả nghi.

Tuy nhiên, nghi thì nghi, nhưng trong lúc này, gã vẫn không đành đẩy Kiều Sanh ra.

Kiều Sanh vươn đầu lưỡi liếm cánh môi mỏng của Alex, sau đó lại cạy miệng gã ra.

Người luôn mạnh mẽ như Alex bỗng cảm giác có hơi bị động.

Nhưng gã rất nhanh chóng lấy lại quyền làm chủ.

Đầu lưỡi hai người quấn quít lấy nhau, không ai chịu yếu thế.

Dần dần, cả đại sảnh bắt đầu yên tĩnh, tất cả mọi người đều nhìn về phía họ bằng ánh mắt kinh ngạc.

Trong không gian rộng lớn thế này chỉ còn lại tiếng nhạc du dương... Và cả tiếng nước phát ra từ nụ hôn của hai người, thật khiến người ta phải đỏ mặt, tim đập rộn ràng.

Trước ánh mắt của đám đông, hai người hôn nhau rất lâu, cho tới khi cả hai đều không thở nổi mới chịu rời ra. Alex liếm môi, nhìn Kiều Sanh bằng ánh mắt suy tư.

“Đây có thể xem như em đang quyến rũ tôi chăng?”

“Tôi chỉ đang tội nghiệp anh thôi!” Kiều Sanh cười nói.

“Vậy em có thể tội nghiệp tôi tới mức nào?” Alex nheo mắt lại, vẫn không ngại để Kiều Sanh sỉ nhục.

Kiều Sanh đưa tay mân mê áo mình, rồi nhẹ nhàng cởi chiếc cúc đầu tiên.

Sau đó thông thả nói: “Anh có thể hèn hạ tới cỡ nào, tôi sẽ tội nghiệp anh tới cỡ đó!”

Bình thường, nếu có ai dám nói vậy với Alex, gã nhất định sẽ để người đó hối hận vì đã sinh ra trên thế giới này. Nhưng hiện tại, trước mắt gã là một Kiều Sanh quá quyến rũ, gã không thể nào nổi giận cho được. Kiều Sanh chỉ cởi một cúc áo, cũng đã khiến cả người gã nóng bừng bừng, thiếu chút nữa là không kiềm chế được.

Alex trầm giọng nói: “Liệu tôi có thể hiểu lời em nói thành ‘Lợi hại’ hay không?”

Kiều Sanh cong khóe môi, ánh mắt như cuốn hút người khác vào: “Vậy phải xem anh ‘lợi hại’ thế nào, chẳng qua là một cái kim khâu mà thôi, có thể lợi hại tới đâu chứ?”

Giọng Alex ngày càng thấp: “Còn cứng miệng? Vậy tôi sẽ cho em thấy sự lợi hại của tôi...”

Nội dung cuộc đối thoại của hai người đã lọt vào tai những người xung quanh, làm tim mấy người đó đập rộn cả lên.

Nhất là phái nữ.

Với đại đa số phụ nữ mà nói, đàn ông hư luôn có lực hấp dẫn, huống chi là đang có hai gã ‘đàn ông hư’ vừa đẹp trai vừa tà mị như thế ngay trước mắt.

Không có người phụ nữ nào có thể chống cự lại sức hút của hai người.

Tiếc là, trong mắt hai gã ‘đàn ông hư’ ấy chỉ có đối phương...

Alex lưu luyến rời ánh mắt khỏi mặt Kiều Sanh, xoay qua tuyên bố: “Thật ngại quá, buổi dạ hội tối nay xin được kết thúc ở đây!”

Mọi người đều biết kế tiếp sẽ xảy ra chuyện gì, bọn họ nhìn nhau bằng ánh mắt mờ ám, luyến tiếc ra về.

Mới đó, cả đại sảnh chỉ còn lại Alex và Kiều Sanh.

Alex lại quay qua nhìn y.

Kiều Sanh dựa vào ghế, đầu hơi ngửa, nhìn gã. Khóe môi y hơi cong lên, bất kể là tư thế hay biểu cảm đều khiến tim ai đó phải lỡ nhịp.

Bụng dưới của Alex lại càng nóng, tưởng tới độ làm gã khó chịu.

Alex xoay qua định ôm Kiều Sanh về phòng.

Kiều Sanh nhìn cái ‘lều nhỏ’ nhô lên dưới quần gã, cười bảo: “Anh có thể nhìn được tới lúc về phòng sao?”

Alex nhú mày: “Em muốn làm tại đây?”

Kiều Sanh chế giễu: “Anh sợ bị người khác nhìn thấy cây ‘kim thoa’ của mình?”

Alex ôm eo y: “Em biết không? Cây ‘kim thoa’ mà em nói đấy đã làm em dục tiên dục tử, không ai dám phủ định năng lực đó đâu!”

Kiều Sanh nhìn gã bằng ánh mắt thương hại: “Chẳng hay ho gì cả, bị muỗi chích còn có cảm giác hơn bị anh làm!”

Dù là vậy, những gì Kiều Sanh nói ra vẫn luôn độc miệng như thế.

Alex không để ý lời y châm chọc, gã đã quen rồi, thậm chí còn cảm thấy cái vẻ lừa người dối ta của y rất đáng yêu.

Alex hôn Kiều Sanh.

Môi lưỡi hai người lại quấn lấy nhau, thậm chí còn mãnh liệt hơn ban nãy.

Alex vừa mới ôm eo Kiều Sanh, Kiều Sanh liền giãy khỏi tay gã, đè gã xuống ghế. Alex muốn vùng dậy, lại bị y đè xuống.

Alex nhìn Kiều Sanh bằng ánh mắt khó hiểu.

Kiều Sanh mỉm cười, đôi mắt ướt át sau chiếc hôn vừa rồi giống như bị phủ bởi một làn sương mờ.

“Hôm nay tôi chủ động!”

“Tôi chỉ làm Top!” Alex đã hiểu nhầm ý Kiều Sanh.

“Tôi cũng chỉ làm Bot!” Kiều Sanh đáp.

Lời y nói là thật, y chỉ thích làm người thừa nhận.

Alex hơi bất ngờ, nhưng cũng không đáp.

Kiều Sanh ngồi lên đùi Alex.

Tư thế rất phóng đảng.

Phần dưới của hai người chạm vào nhau, khe ma sát qua lớp quần.

Alex thở dốc.

Cảm nhận được bộ phận cực nóng của Alex đang cọ vào người mình, trong mắt Kiều Sanh thoáng hiện ý cười mờ ám. Y cong khoe môi, ôm cổ gã, đưa mặt tới gần, sau đó cắn khe vào vành tai đối phương.

Alex hoàn toàn sa lầy...

Sau đó, Kiều Sanh đã khiến Alex cảm nhận được cái gì gọi là dục tiên dục tử. Kiều Sanh biết rõ làm thế nào khiến đối phương thích, kể cả người nham hiểu như Alex cũng không ngoại lệ. Alex bị khiêu khích đến sắp phát điên, nhưng Kiều Sanh lại không cho gã tiến vào. Vì đã hứa để Kiều Sanh chủ động, Alex đành phải chịu đựng.

Cuối cùng cũng đợi tới lúc ăn món chính, thiếu chút nữa là Alex đã lên đỉnh, gã phải cố lắm mới nhịn xuống được.

Từ lúc khai trai tới giờ, đây là lần đầu tiên gã gặp phải tình huống không thể khống chế như thế này.

Kiều Sanh dạng chân ngồi trên người gã, từ từ chuyển động.

Alex thoải mái tới da đầu cũng phải run lên...

“Em đúng là yêu nghiệt!”

“Anh không thích?” Kiều Sanh nhú mày.

“Đương nhiên là thích rồi. Tôi còn hận không thể để em thế này mãi mãi!” Alex cười tà, kéo cầm y.

Hai người làm tình trong đại sảnh tới hơn nửa đêm, mãi cho tới khi hừng đông mới về phòng. Đã vậy còn chưa xong, cả hai lại bắt đầu sắp vào nhau từ cửa phòng cho tới phòng tắm.

Kể từ hôm đó, thái độ của Kiều Sanh với Alex thay đổi 180 độ, dĩ nhiên không phải là ngoan ngoãn vâng lời, vì trong từ điển của Kiều Sanh vốn không có từ này. Y không hề từ chối Alex, thi thoảng còn chủ động một phen. Về chuyện này, ban đầu Alex còn nghi ngờ, nhưng về sau dần dần gã cũng cho qua.

Mới đó, Alex đã cởi bỏ xiềng xích trên người Kiều Sanh, y đã có thể tự do đi lại trong tòa thành.

Tuy nhiên, y lại không thể rời khỏi đó. Toàn bộ cửa đều có người canh gác, chỉ cần Kiều Sanh vừa đến gần một chút là lập tức báo ngay cho Alex. Y đã thử mấy lần, sau đó đã dẹp sang bên.

Alex không yên tâm về Kiều Sanh, mà cho dù có tin tưởng 100% đi chăng nữa thì gã cũng lo đám người Kiều gia sẽ tìm tới. Chuyện lần trước đã cho gã thấy đám người đó lợi hại thế nào, gã thật không dám lơ là với họ. Thật ra Alex đã từng có suy nghĩ tiêu diệt bọn họ, nhưng quan hệ giữa gã và Kiều Sanh vừa nguy hiểm lại, gã không muốn vì việc này mà hủy hoại đi.

Quan hệ giữa Kiều Sanh và Alex ngày càng tốt, Alex ngày càng dịu dàng với y, có thể nói là vô cùng chịu đựng.

Alex không hề phát hiện ra sự thay đổi của mình, nhưng những người xung quanh gã đều đã nhận ra điều đó, cũng biết nguyên nhân là gì nhưng chẳng ai dám lên tiếng.

Gã đã yêu Kiều Sanh...

Tuy gã là bố già Mafia, nhưng tuổi gã cũng không lớn, chỉ hơn Kiều Sanh vài tuổi. Dù gã đã nuôi trai bao từ rất lâu rồi, nhưng tình cảm yêu đương lại chưa từng trải qua một lần, có thể nói Kiều Sanh chính là mối tình đầu của Alex.

Những người mới biết yêu luôn bị tình yêu làm cho mù quáng, dĩ nhiên Alex cũng không ngoại lệ. Tuy rằng gã luôn quyết đoán nhưng chỉ cần đề cập tới Kiều Sanh, gã sẽ bắt đầu trở nên không quả quyết. Tuy nhiên, dù sao thì bố già Mafia vẫn là bố già Mafia, cho dù là ai, kể cả Kiều Sanh cũng không thể làm gã hoàn toàn trầm mê được.

Kiều Sanh rất rõ ràng điểm này, y luôn nắm giữ chừng mực rất tốt.

Alex dần buông lỏng cảnh giác với Kiều Sanh.

Đó chính là điều mà y muốn.

94. Chương 94

Tuy không còn bị hạn chế như trước, nhưng Alex vẫn không để Kiều Sanh tiếp xúc với bên ngoài. Y chỉ có thể ở trong tòa thành, không được đọc báo hay xem TV, cũng không cho lên mạng, có thể nói là hoàn toàn bị cách ly với thế giới bên ngoài.

Y không biết tình hình ở Kiều gia hiện tại như thế nào rồi, nhưng y có thể tưởng tượng được cục diện rối loạn ở đó, hơn nữa còn có Kiều Mộ Đình và Liên Mặc Sinh. Từ lúc bị Alex bắt tới đây, y luôn mong họ có thể tới cứu mình, nhưng theo thời gian trôi đi, bọn họ lại không có chút động tĩnh.

Cũng có thể là do tòa thành của Alex được phòng thủ quá chặt chẽ, hoặc giả là bọn họ vốn không điều tra ra được là ai đã bắt y đi...

Hi vọng của Kiều Sanh ngày càng mỏng manh.

Y quyết định tự dựa vào sức mình.

Theo yêu cầu của Kiều Sanh, Alex lại tổ chức một buổi vũ hội.

Vũ hội lần này hoành tráng hơn lần trước và Kiều Sanh không còn là ngư lang của Alex nữa, mà là tình nhân của gã.

Đó là Alex chủ động đưa ra, còn Kiều Sanh chỉ việc đồng ý.

Tin tức vừa truyền ra khiến không ít người kinh ngạc. Đây là lần đầu tiên Alex tuyên bố với bên ngoài chuyện này, những người quen biết gã đều rất tò mò không biết là thần thánh phương nào lại có thể thu phục một người trắng hoa như thế.

Vũ hội mời rất nhiều khách, những nhân vật nổi tiếng trong vùng đều xuất hiện.

Trong buổi tiệc, biểu hiện của Kiều Sanh rất xuất sắc: hoàn mỹ, phong độ, tao nhã.

Không ít người đã bị chàng trai Trung Quốc tuần mỹ này hấp dẫn.

Alex rất hài lòng với biểu hiện của Kiều Sanh, lại ngày càng chiều chuộng y, ngay cả chính gã cũng chưa nhận ra rằng mình đã yêu Kiều Sanh tới mức nào.

Kiều Sanh giống như một thứ độc dược, khiến gã ngày càng sa vào mối quan hệ ngọt ngào, không thể tự thoát ra.

Sự cảnh giác của Alex với Kiều Sanh ngày một lỏng hơn.

Tuy nhiên, sẽ nhanh thôi, sẽ vì thế mà gã phải trả một cái giá cực kỳ đắt.

Hôm nay, Alex dậy sớm, đi xử lý mớ súng ống đạn dược, đến tối mới về nhà.

Về tới phòng, gã không thấy Kiều Sanh đâu.

Có tiếng nước truyền ra từ phòng tắm.

Alex nhìn bóng dáng thon dài qua lớp kính, cong khóe môi vẽ nên một nụ cười tà mị. Gã cởi áo khoác, đi theo tiếng nước chảy.

Cửa phòng tắm chỉ khép hờ, Alex đẩy cửa ra.

Kiều Sanh quay lưng về phía gã, đang đứng dưới vòi sen.

Nước chảy xuống thân thể trần truồng của y, hình ảnh mê người đó khiến gã choáng ngợp.

Alex tựa vào cửa, thưởng thức cảnh mỹ nam tắm.

Hình xăm trên người Kiều Sanh đã ăn sâu vào da thịt, cơ hồ bao trùm hết cả lưng y, màu sắc và đường nét đều rất hoàn mỹ. Alex nhìn từ lưng dọc xuống cái mông đang vênh cao.

Nước chảy len giữa khe hông.

Mắt Alex ngày càng u ám, bụng dưới bắt đầu nóng ran.

Gã bước về phía Kiều Sanh.

Dường như Kiều Sanh không biết gã đi vào, mãi vẫn không xoay người qua. Alex đi tới phía sau y, choàng tay ôm y vào lòng.

“Mới giờ này đã tắm rồi, có phải đang chờ tôi về không?”

“Anh nghĩ sao?” Kiều Sanh không giãy ra, trong câu nói mang theo ý cười.

Alex cười khê vào tai y: “Tôi cũng về rồi, hay là chúng ta tắm chung đi!”

Kiều Sanh nói: “E là mục đích của anh cũng không chỉ là tắm thôi nhỉ?”

Alex không hề giấu diếm: “Tắm là để tiện làm chuyện cần làm thôi!”

Kiều Sanh cong khóe môi, cố tình hỏi: “Vậy anh muốn làm gì?”

“Em nói xem?”

“Của anh đâm vào tôi kìa!”

“Hử? Còn chưa vào cái lỗ nhỏ của em nữa mà!”

Hai người nói chuyện ngày càng mờ ám, Kiều Sanh không tắt vòi sen, Alex lại đang ôm y, toàn thân gã đều ướt. Áo sơ mi dính nước dần trở nên trong suốt, dính chặt vào cơ thể hoàn mỹ của gã.

Với tình huống này, Kiều Sanh không thể nào tiếp tục tắm được nữa.

Alex ép Kiều Sanh lên tường, đem vật nọ vùi vào cơ thể y.

Trực tiếp và hung mãnh.

Kiều Sanh không có biểu hiện gì là giận dữ.

Hai người làm thật lâu trong phòng tắm, sau đó trở về giường, lại tiếp tục làm.

Lại một đêm điên cuồng. Alex như con hùng sư tinh lực vô hạn, chực chờ nuốt Kiều Sanh vào bụng.

Cả quá trình, trên mặt Kiều Sanh đều nở nụ cười, bất kể Alex làm kiểu gì, y đều phối hợp.

Ngoan ngoãn như một người hoàn toàn khác.

Ban đầu Alex thấy là lạ, về sau lại vô cùng thích thú như ở chốn thần tiên. Dù không biết tại sao đột nhiên Kiều Sanh lại nghe lời như thế, nhưng đang trong hoàn cảnh như này thì gã cũng lười suy nghĩ.

Nhưng, gã đã nhanh chóng hiểu ra, đây chính là ‘bữa tối’ cuối cùng Kiều Sanh dành cho gã.

Một vật thể lạnh lạnh chĩa vào ót gã.

Alex dừng động tác lại.

Dục hỏa vốn đang tỏa ra mãnh liệt bỗng tắt ngấm như bị tạt một chậu nước lạnh, buốt toàn thân.

Trong lòng dâng lên một thứ mùi vị khó nói thành lời...

Gã nhìn Kiều Sanh.

Kiều Sanh cũng nhìn gã, trong mắt y là nụ cười tà ác như ma quỷ.

Mắt Alex dần lạnh xuống.

Rõ ràng tất cả những chuyện này đều là kế hoạch của Kiều Sanh. Mấy ngày qua y luôn giả vờ, mục đích là làm gã buông lỏng cảnh giác...

“Là ai?” Alex hỏi.

Kiều Sanh cong cong khóe môi: “Uổng cho anh đã làm bố già Mafia lâu như vậy, thế mà anh lại không biết ai đang muốn đoạt vị hay sao?” Dừng một chút, y lại nói: “Anh nghĩ là ai?”

Alex nhìn y, trong đầu thoáng nhớ lại những cảnh gã và y ở cùng nhau trong mấy ngày qua.

Nhất là trong hai vũ hội.

Chỉ có một người tiếp xúc riêng với Kiều Sanh, chỉ có người đó...

Alex nhíu mày hỏi: “Jam?”

Kiều Sanh nhướn mày, giọng trêu chọc: “Xem ra anh cũng không tới nỗi quá ngu, tôi còn tưởng rằng anh sẽ không đoán ra đây!”

Alex không nói gì, sắc mặt u ám tới đáng sợ.

Jam đang đứng phía sau Alex lên tiếng, giọng nói rất là đặc ý: “Alex, mày đề phòng tao như vậy, e là mày không ngờ rằng cũng sẽ có ngày tao lấy lại địa vị này!”

Nghe tiếng Jam, Alex dần bình tĩnh lại, cong khóe môi: “Mày cho rằng mày có thể lật đổ địa vị của tao?”

“Chẳng lẽ không được?” Jam cười lạnh: “Vị trí này vốn là của tao, nếu không phải mày ám sát ba tao, thì sẽ không bao giờ tới phiên mày làm boss Mafia, mày sẽ mãi mãi là một con chó dưới tay ông!”

“Mày muốn lật đổ tao sao?” Alex tỏ vẻ thương hại: “Mày vốn không có năng lực làm boss Mafia, cho dù ba mày có đồng ý, thì giới Mafia cũng không chấp nhận. Đừng quên là cho dù có là thủ lĩnh, thì chuyện người thừa kế hoàn toàn do cộng đồng Mafia quyết định. Cho dù không có tao, mày cũng không thể ngồi lên vị trí này đâu!”

Giọng Alex rất bình thản, nhưng rõ ràng là đâm trúng chỗ đau của gã.

Jam híp mắt, nụ cười trên mặt dần biến mất, chỉ còn lại hơi lạnh thấu xương.

Xem ra giữa bọn họ có rất nhiều khúc mắc, nhưng Kiều Sanh không có hứng thú nghe tiếp.

Y đẩy Alex ra, rời khỏi người gã.

“Hai người cứ tiếp tục! Để tôi mặc quần áo vào rồi tính!”

Alex lại nhìn y, nghiêng rằng: “A Sanh, em dám phản bội tôi? Em có biết hậu quả khi phản bội boss Mafia sẽ như thế nào không?”

Kiều Sanh nở nụ cười quyến rũ: “Tôi chưa bao giờ theo phe anh, sao lại gọi là phản bội?”

Alex nói: “Rồi em sẽ hối hận!”

“Sợ rằng người phải hối hận trước nhất chính là anh đấy!” Kiều Sanh tao nhã mặc quần áo vào, lạnh lùng nhìn gã.

“Em nghĩ mượn sức Jam là có thể đánh bại tôi?”

“Không, không phải nghĩ, mà là khẳng định!” Kiều Sanh cong khóe môi, liếc Jam đang đứng đằng sau một cái: “Anh ta đúng là giỏi hơn tôi nghĩ rất nhiều. Anh rất mạnh, nhưng anh không phải là mạnh nhất, suy nghĩ tự cho mình là nhất chính là điểm chí mạng của anh!”

Jam nói: “Hiện tại, cả tòa thành này đều nằm trong tay tao, sẽ không ai tới cứu mày đâu!”

Alex nhú mày: “Không thể nào!”

“Sao lại không thể? Giờ đám thuộc hạ đắc lực của mày đang ngủ ngon trên đất hết rồi. À không, phải là đều đã tèo hết rồi mới đúng!” Jam đắc ý.

Alex không nói gì, nhìn gã, tựa hồ đang cân nhắc xem điều gã ta nói có chính xác không. Qua một hồi lâu mới lạnh lùng hỏi: “Mày giết bọn họ?”

Jam nhún vai: “Tao đâu có khả năng đó. Không phải tao giết, tao chỉ là đồng lõa thôi, hung thủ thật sự là...”

Nói tới đó, Jam nhìn về phía Kiều Sanh.

Alex vốn chỉ nghỉ ngơi, hiện giờ đang trợn trắng nhìn y.

“Đúng vậy, là tao làm!” Kiều Sanh cười như Satan nơi địa ngục: “Cũng nhờ mày đã bỏ lệnh cấm cho tao, nhờ đó mà tao có thể đi lại khắp nơi trong tòa thành này. Tỷ như nhà bếp, nơi chứa nước...”

Không cần phải nói thêm gì nữa, đã quá rõ ràng.

Alex không nói, đôi con ngươi màu lam ấy giờ đã lạnh như băng.

Kiều Sanh nói với Jam: “Cảm ơn nha, độc anh đưa dùng rất tốt!”

Jam nhú mày: “Đương nhiên, tôi tốn rất nhiều tiền mới mua được đây. Nghe nói là mới nghiên cứu!”

Kiều Sanh chậm rãi cài lại chiếc cúc áo cuối cùng, đi tới trước mặt Alex, lạnh lùng nhìn gã: “Giờ chúng ta nên tính nợ cũ thôi. Tao nói rồi, những gì mày đã làm với tao trước đây, tao sẽ trả lại cho mày gấp bội, tao nói được là làm được!” Y kéo cầm Alex, nở nụ cười vô cùng mỹ lệ, nhưng lại khiến người ta phải sởn ớn: “Tao sẽ cho mày phải hối hận vì đã sinh ra trên thế giới này...”

95. Chương 95

Chỉnh sửa: Mèo POM2

.

.

Những gì Kiều Sanh nói nghe rất tàn nhẫn, đến lúc y ra tay lại càng nhẫn tâm hơn. Khi tra tấn người khác, y thích nhất là dùng roi, khi đối phó Alex cũng như thế.

Trước đó, Kiều Sanh đã bảo Jam chuẩn bị cho mình một cây roi đặc biệt. Roi làm bằng thiết, nặng hơn cây roi dùng để quất Bạch Nhận mấy lần, lại còn ngâm nước ớt trước mấy ngày.

Vì thế, khoảng thời gian sau này, Kiều Sanh luôn lấy roi quất Alex.

Cả căn phòng đầy tiếng roi chan chất .

Alex bị quất tới bong thịt, nếu là người thường, e là đã đau tới ngất đi. Thế nhưng gã lại rất tỉnh, thậm chí không hề nhúu mày, không kêu ra tiếng, chỉ có những lúc thật sự không nhịn nổi nữa mới ư hử mấy tiếng.

Jam ở cạnh vốn thích thú nhìn cảnh này, nhưng theo thời gian, gã ta cũng không cười nổi nữa.

Gã đã bị sự tàn nhẫn của Kiều Sanh làm hết hồn.

Mỹ nhân từng gặp không ít, nhưng đẹp như vậy, tàn nhẫn như vậy thì đây là lần đầu tiên gã gặp được.

Đáng sợ...

Trước đây Jam vẫn nghĩ Kiều Sanh là cực phẩm, nhưng giờ gã lại có cảm giác tiêu không nổi.

Một người dũng mãnh như vậy, e là khó có ai khuất phục được...

Nhìn cả người Alex đầy vết roi, Jam trộm lau mồ hôi lạnh.

Cũng may là Kiều Sanh không tính toán chuyện ngày trước, không thì chẳng biết gã ta đã bị giết bao nhiêu lần rồi...

Trong cơn đau, Alex nói với Kiều Sanh: “Sanh, em nói muốn tôi hối hận vì đã sinh ra trên thế gian này, chỉ với cây roi này sao?”

Tuy mặt mày tái mét, nhưng giọng gã lại rất bình tĩnh, chỉ có chút khàn khàn mà thôi.

Kiều Sanh cười lạnh: “Yên tâm, vẫn còn sớm!”

Alex: “Tôi đang chờ đây!”

Thật ra Kiều Sanh cũng không có hứng thú tra tấn gã, y chỉ muốn thấy Alex khóc lóc cầu xin y, sau đó y sẽ nả cho gã một phát đạn, nhưng xem ra Alex lại không thích thế...

Mặt Kiều Sanh u ám.

Y nhất định phải tra tấn cho tới khi Alex van xin y, giống như một con chó.

Quăng roi, Kiều Sanh lấy một đồng dụng cụ SM trong phòng Alex, sau đó lột quần áo gã ra.

Jam hoàn toàn không có hứng thú với một Alex trần truồng, gã ta ho khê một tiếng, thăm thì với Kiều Sanh: “Tôi ra ngoài trước, chờ cậu chơi đủ rồi thì gọi tôi!”

Kiều Sanh gật đầu.

Jam nhìn Alex bằng ánh mắt thương hại, xoay người đi.

Trong phòng chỉ còn lại hai người.

Alex nhìn ngọn nến trong tay Kiều Sanh, nhúu mày: “Em định chơi SM à?”

Kiều Sanh cười gian: “Mày nói xem?”

Alex nhìn trời, nhớ lại dáng vẻ trước đây của Kiều Sanh. Một người dịu dàng như thế, giờ lại thành thế này...

Tám phần là do trước đây gã đã đùa quá trớn, khiến y thay đổi tính cách.

Alex cười khở.

Thủ đoạn của Kiều Sanh thì khỏi phải nói, ngay sau đó, y đã dùng hết mấy dụng cụ nộ lên người Alex.

Đều mở công suất tối đa.

Alex bị dày vò khổ không thể tả, dù gã từng được huấn luyện chịu đau, nhưng vẫn khó mà chịu đựng.

Tuy nhiên, có một điều khiến gã thâm may mắn: Đó là Kiều Sanh không hề tra tấn gã bằng đường ***. Giờ gã bị trói gô trên giường, kêu trời chẳng thấu, nếu Kiều Sanh thật sự muốn ép gã làm, gã chỉ có thể chấp nhận. Nếu thật như vậy, tôn nghiêm của bố già Mafia còn là gì nữa.

Cho tới hiện tại, Alex vẫn chưa rõ tính cách Kiều Sanh.

Sao Kiều Sanh có thể buông tha cho một cách tra tấn hay như vậy, chỉ là món chính thưởng để thưởng thức sau cùng mà thôi.

Tra tấn thỏa rồi, Kiều Sanh gọi Jam vào.

Nhìn cả người đầy thương tích của Alex, Jam hít sâu một hơi.

Kiều Sanh thần nhiên hỏi gã ta: “Đã chuẩn bị xong máy bay trực thăng chưa?”

Jam vội đáp: “Xong rồi!”

Kiều Sanh gạt đầu: “Tôi muốn về nước!”

Kiều Sanh ra ngoài, đi được vài bước, xoay qua.

Alex nhìn y, không biết đang nghĩ gì.

Nhìn thẳng vào mắt Kiều Sanh, Alex mỉm cười, giễu cợt: “Mới đó đã đi rồi sao?”

Kiều Sanh lười đáp mà nói với Jam: “Trong đám thuộc hạ của anh, chọn ra mười người cường tráng nhất, mỗi người đều uống một liều thuốc kích dục cực mạnh, sau đó nhốt họ vào cùng một phòng với Alex!”

Alex: “...”

Jam: “...”

Ý của Kiều Sanh đã quá rõ ràng.

Alex câm lặng, Jam sửng sốt một hồi mới đen mặt, nói: “Chuyện này hình như quá...”

Kiều Sanh nhìn Jam, mỉm cười: “Đừng nói với tôi là anh không dám!”

Jam vội vàng lắc đầu, giải thích: “Đương nhiên là không rồi, chẳng qua làm như vậy dường như hơi quá!”

Kiều Sanh lạnh lùng nói: “Tôi giúp anh lấy được vị trí thủ lĩnh, anh phải chấp nhận điều kiện của tôi, đây là giao dịch, anh không được từ chối!”

Jam lau mồ hôi: “Vây được rồi!”

Lúc này Kiều Sanh mới hài lòng, bỏ lại một câu: “Chuẩn bị máy quay, quay xong thì đăng lên mấy trang web lớn nhất thế giới!”

Alex: “...”

Khóe miệng Jam giật giật: “Được!”

Trước lúc đi, Kiều Sanh từ trên cao liếc Alex một cái, cười khê: “Đây là món quà cuối cùng tao tặng cho mày, hãy hưởng thụ đi, bố già Mafia của tao à!”

Nụ cười tuyệt đẹp ấy khiến Jam sồn gai óc.

Alex im lặng, không biết đang nghĩ gì.

Kiều Sanh rời khỏi tòa thành.

Đây là lần đầu tiên y rời khỏi nơi này trong suốt hai tháng qua.

Máy bay Jam chuẩn bị đang đáp ở sân thượng một sân bay tư nhân gần toà thành, phi công vẫn luôn đợi trong buồng lái.

Kiều Sanh lên máy bay.

Sau đó, phi công cho máy bay cất cánh.

Máy bay từ từ rời khỏi mặt đất, bay về phía biển khơi.

Kiều Sanh ngồi phía sau, từ lúc đi ra, y chưa hề liếc lại tòa thành của Alex một lần.

Nơi đây chỉ để lại bóng ma và cảm giác chán ghét. Về sau, y không muốn dính líu tới nơi này nữa.

Bóng đêm lặng lẽ, bầu trời ảm đạm không chút ánh sáng.

Tâm trạng Kiều Sanh thật tốt.

Sáng hôm sau, máy bay đã tới thành phố Y.

Máy bay hạ cánh, Kiều Sanh nhanh chóng về Kiều gia. Rời khỏi hai tháng, y phát hiện mình đã có chút tình cảm với nơi này.

Y gọi một chiếc taxi.

Lái xe là một người rất trẻ, có chút thẹn thùng.

Radio trên xe đang phát một bài hit mới nổi, sau đó lại tới phần tin tức.

Kiều Sanh đang lười biếng tựa vào đệm, chẳng buồn nghe.

“Tin tức mới nhất, tôi qua bệnh tình của chủ tịch tập đoàn Kiều thị Kiều Mạc Nhiên đột nhiên trở nặng, nhờ cứu chữa kịp thời đã may mắn thoát khỏi. Theo lời bác sĩ phụ trách, ông ấy chỉ có thể kéo dài thêm mười ngày...”

Nghe tin đó, Kiều Sanh lặng đi một chút.

Y hỏi lái xe: “Chuyện này là sao?”

Từ kính chiếu hậu, lái xe thăm liếc y: “Khoảng chừng một tháng trước, ông ta bị bệnh đột ngột phải đưa tới bệnh viện, sau đó mới phát hiện là ung thư thời kỳ cuối...”

Kiều Sanh cúi đầu, như suy nghĩ gì đó.

Mới rời khỏi hai tháng, không ngờ Kiều gia lại xảy ra chuyện lớn như vậy...

...

Kiều gia.

Kiều Sanh vừa vào nhà đã thấy Liên Mạc Sinh đang ngồi trên sa lon.

Nghe tiếng, Liên Mạc Sinh quay qua nhìn, bật dậy, kinh ngạc tới tròng hai mắt, qua một hồi lâu mới hỏi: “A Sanh?”

“Ừ!” Kiều Sanh gật đầu, thản nhiên đáp: “Tôi đã về!”

Sau khi xác định đó không phải là ảo giác, Liên Mạc Sinh lập tức nhào tới, ôm y vào lòng.

“Cuối cùng cậu cũng về rồi...”

Người luôn lơ mơ như Liên Mặc Sinh giờ lại nghẹn ngào.

Kiều Sanh thấy lòng mình ấm áp, vỗ vỗ lưng cậu ta.

Thì ra Liên Mặc Sinh vẫn luôn quan tâm cậu như vậy...

Liên Mặc Sinh nói: “Hôm cậu mất tích, thiếu chút nữa làm tôi phát điên. Cả Kiều gia đều rối loạn, bác Kiều phái người điều tra lại không tìm được manh mối gì. Tôi và Kiều Mộ Đình nghi là Alex đã bắt cậu, nhưng lại không có bằng chứng xác thực. Chúng tôi tới Italy, nhưng không thể tiếp cận địa bàn của gã, người của gã trông chừng rất kỹ, ra vào toàn thành đều phải kiểm tra vân tay, giác mạc, tôi định cải trang vào đó không được, đánh vào lại không thể nào, vũ khí súng ống của gã là mạnh nhất Italy, thậm chí là toàn cầu. Tôi còn tưởng là cả đời này cũng không thể nào gặp lại cậu nữa!”

Kiều Sanh không ngờ còn có chuyện như vậy, cười nhạt một chút, trong lòng nhất thời lại càng thêm căm ghét Alex.

96. Chương 96

.

Về tới nhà, chuyện đầu tiên Kiều Sanh làm chính là tới bệnh viện. Hiện giờ những người khác trong Kiều gia cũng đang ở bệnh viện chăm sóc cho Kiều Mặc Nhiên.

Trên đường, Kiều Sanh gọi cho Kiều Mộ Đình.

“Alo?” Điện thoại được tiếp, giọng của Kiều Mộ Đình vang lên, dường như có chút mỏi mệt.

“Là tôi!”

Kiều Mộ Đình ngạc nhiên: “A Sanh?”

“Ừ, tôi đã về!”

“...”

Cậu im lặng một hồi, dường như không biết phải nói gì.

Một hồi lâu mới hỏi lại: “Giờ anh đang ở đâu?”

“Đang trên đường tới bệnh viện!”

“Anh không sao chứ?”

“Không sao. Người có sao chính là Alex!”

“Anh trốn khỏi nơi của gã?”

“Không phải trốn mà là đường đường chính chính rời khỏi đó!” Kiều Sanh cong khóe môi.

“...”

“Tôi cúp máy đây, có chuyện gì để tối nay tới bệnh viện rồi nói!”

“Ừm!”

Kiều Sanh vừa định cúp máy, lại nghe tiếng Kiều Mộ Đình truyền sang: “Anh không sao thì tốt rồi. A Sanh, tôi rất nhớ anh...”

Kiều Sanh ngậy ra một chút, mỉm cười: “Tôi cũng vậy!”

Hai người nói chuyện, Liên Mặc Sinh ở cạnh bên nghe hết. Cậu ta vẫn luôn nhìn ra ngoài cửa sổ, mặt thản nhiên, không biết đang suy nghĩ gì.

Lúc hai người tới bệnh viện, Kiều Sanh nhận được một cú điện thoại.

Là Jam gọi.

“Tìm tôi có gì không? Đã quay thành clip chưa?”

“Chưa...”

“Hử?” Kiều Sanh nhú mày: “Đừng nói với tôi là trùm Mafia sắp nhậm chức làm việc kém tới vậy!”

“Không phải...”

“Nói rõ nào, tôi không thích quanh co!” Kiều Sanh không kiên nhẫn.

“Alex chạy thoát rồi!”

“...”

Trầm mặc một hồi, Kiều Sanh lại nhú mày: “Chạy thoát?”

“Đúng vậy!” Giọng Jam ở đầu bên kia có chút khấn trương: “Tôi vốn làm theo lời cậu, chọn mười gã cường tráng trong đám thuộc hạ, máy quay cũng đã sẵn sàng. Nhưng không biết Alex đã giả trò gì lại lừa được một tên thuộc hạ của tôi nói lỏng dây trói, lúc đó không có ai cả, với lại mười tên thuộc hạ của tôi đều uống thuốc kích dục, thần trí không rõ ràng, cho nên...”

“Anh không xem tình hình à?”

“Không có...”

Kiều Sanh không nói gì, mày nhú ngày càng chặt.

Jam cẩn thận: “Tốt nhất là cậu nên chú ý một chút, trước giờ Alex nổi tiếng là có thù tất báo, cậu hại gã thành ra như vậy, gã nhất định sẽ tới tìm cậu!”

Kiều Sanh nghĩ một hồi, hỏi: “Bao giờ anh nhậm chức?”

“Mấy ngày nữa!”

“Đã diệt hết thế lực của Alex hay chưa?”

“Sắp rồi!”

“Vậy thì còn chưa tới nổi!” Kiều Sanh thản nhiên, “Anh hãy thông báo treo thưởng cho toàn bộ giới hắc đạo, bỏ mấy triệu đô ra mua đầu gã là được. Không cần chúng ta ra tay, cũng sẽ có người khác diệt gã!”

“Chuyện này...” Jam do dự.

“Nói...”

“Thanh danh của Alex rất cao, tôi lại vừa mới đoạt vị thành công, làm như vậy đúng là có hơi quá!”

Kiều Sanh có chút không kiên nhẫn. Nói về thế lực, Jam đúng là rất mạnh, nhưng tính cách thì không phải kém quả quyết bình thường.

Người làm lãnh đạo kiêng kị nhất là điều này.

Alex nói rất đúng, người này quả thật không có tư cách ngồi vào vị trí trùm Mafia.

Nhưng Kiều Sanh chẳng quan tâm.

Y nhẹ giọng: “Như anh hiện nay, cho dù có thật sự lên làm thủ lĩnh thì trong một khoảng thời gian ngắn cũng khó củng cố căn cơ. Nếu anh không sợ Alex nghỉ ngơi rồi quay trở về thì anh cứ do dự. Cũng như anh đã nói, thanh danh của gã ta rất cao, nếu phải đối đầu trực diện với gã, anh vốn không có phần thắng!”

Jam trầm mặc.

Qua một hồi lâu mới lên tiếng: “VẬY LÀM THEO LỜI CẬU ĐI!”

“Ừ!”

Cúp máy, Kiều Sanh u ám.

Y thấy hối hận vì sự sơ suất của mình.

Với tính của Alex, sao có thể ngoan ngoãn chịu trói như thế? Lẽ ra lúc đó mình nên bắn chết gã, thay vì cho tên ngu xuẩn Jam ấy xử lý.

Kiều Sanh cười lạnh.

Alex, giờ mày cứ việc trốn đi. Tao đã nói rồi, tao sẽ cho mày xuống Địa Ngục, tao nói được ắt sẽ làm được.

...

Trong bệnh viện.

Có Liên Mặc Sinh dẫn đường, Kiều Sanh đã đi tới phòng bệnh của Kiều Mặc Nhiên.

Vào phòng, Kiều Sanh lập tức trở thành tiêu điểm của mọi người và cả người nằm trên giường bệnh – Kiều Mặc Nhiên – vừa mới tỉnh không bao lâu.

Kiều Mộ Đình đi về phía Kiều Sanh: “A Sanh!”

Kiều Sanh gật đầu, thản nhiên nói với mọi người: “Tôi về rồi!”

Chú Chu ngồi bên giường Kiều Mặc Nhiên đứng dậy: “Cậu Sanh, cuối cùng cậu cũng về rồi, mấy ngày qua ông chủ luôn lo lắng cho cậu!”

Mặt mày chú Chu tiêu tụy, mắt đầy tơ máu, phỏng chừng là cả đêm rồi không chợp mắt.

Kiều Sanh đi tới trước giường bệnh.

Nếu không phải đã sớm biết, sợ là Kiều Sanh không thể tin nổi người đàn ông nằm trên giường bệnh đó là Kiều Mặc Nhiên.

Người trước mặt y gầy như cái que, mặt không có chút máu, hai má hõm xuống, xương gò má lòi ra, đôi mắt lơ đãng, cả người không chút sinh khí, như có thể bị tử thần mang đi bất cứ lúc nào.

Hoàn toàn giống một người khác.

Trong nhất thời, Kiều Sanh không biết nên nói gì.

Kiều Mặc Nhiên nhìn y, thều thào: “A Sanh, con về rồi!”

Giọng rất nhẹ, đứt quãng.

Cảm thấy lòng mình dịu xuống, y gật đầu, khẽ đáp: “Ba, con đã về rồi!”

“Về thì tốt rồi...”

Kiều Mặc Nhiên thì thào, có lẽ vì quá mệt mỏi, nói xong câu mắt lại nhắm nghiền.

Mọi người không dám quấy rầy ông nghỉ ngơi, đều lặng lẽ lui ra ngoài, chỉ để lại mình chú Chu ở cạnh chăm sóc.

Ngoài cửa phòng bệnh.

Kiều Sanh rất nghiêm túc.

Tình huống của Kiều Mặc Nhiên nghiêm trọng hơn y nghĩ rất nhiều, bác sĩ nói ông có thể sống mười ngày, nhưng theo y thấy là chừng hai, ba ngày nữa thôi.

Y thấy lòng mình phức tạp.

Có chút khó chịu.

Kiều Sanh vẫn luôn nghĩ mình là một người máu lạnh, giờ xem ra, vẫn chưa làm được.

...

Kiều Sanh vừa trở về, Kiều Mộ Đình có rất nhiều chuyện muốn nói với y. Trong bệnh viện không thể ồn ào, vì thế đoàn người lại lục tục ra ngoài.

Ra khỏi cửa bệnh viện, Kiều Uất Lệ và Kiều Thực Lệ về nhà ngay, dù sao thì quan hệ giữa hai người họ và Kiều Sanh không tốt lắm, cho dù Kiều Sanh có làm sao cũng chẳng liên quan tới họ.

Trước lúc đi, Kiều Uất Lệ mắng mỏ: “Phong lưu khoái hoạt bên ngoài lâu như vậy, giờ mới trở về, không biết có ý gì. Em nói đúng không, Thực Lệ?”

Kiều Thực Lệ vốn không thân thiết với Kiều Sanh nhưng với Kiều Uất Lệ thì ngược lại, cô gật đầu phụ họa.

Nói xong, còn đặc ý liếc Kiều Sanh một cái.

Với bà chị này, Kiều Sanh luôn lười ngó tới, nhưng hiện giờ tâm trạng đang rất kém, thái độ của cô ta khiến y khó chịu.

Kiều Tử Việt này giờ luôn im lặng đột nhiên lên tiếng: “Uất Lệ, chị có thôi đi không? Chị không nói chẳng ai bảo chị câm đâu. Không phải chị đang lo A Sanh sẽ giành tài sản với chị sao? Ba đã lập di chúc lâu rồi, ai ít ai nhiều đã định ngay từ đầu, trừ khi ba lâm thời đổi ý, bằng không thì ván cũng đã đóng thuyền. Lại nói chị là con gái, có thể nào cũng chẳng lấy được cổ phần công ty Kiều thị, xưa nay A Sanh đâu có làm gì chị, chị còn cố kiếm chuyện à?”

Kiều Uất Lệ giật mình.

Cô ta nhìn Kiều Tử Việt bằng ánh mắt kinh ngạc.

Mặt Kiều Tử Việt rất khó coi, dĩ nhiên những gì nói ra cũng chẳng khách khí.

Kiều Sanh cùng Kiều Mộ Đình nhất thời cùng nhìn về phía Kiều Tử Việt.

Đây là lần đầu tiên anh ta ra mặt thay Kiều Sanh. Trước đây, bất kể là chuyện gì, chỉ cần có liên quan tới Kiều Sanh, anh ta đều giữ im lặng, ít khi lên tiếng. Giờ lại đột nhiên thay đổi thái độ, khiến Kiều Sanh bất ngờ.

Kiều Uất Lệ then quá hóa giận, châm chọc lại: “Cậu bảo tôi? Ngoài mặt nói như vậy, ai biết trong lòng cậu đang nghĩ gì? Đúng vậy, tôi là nữ lưu, không được chia cổ phần công ty, Kiều Sanh cũng chẳng uy hiếp gì tới tôi cả. Nhưng cậu thì khác, giờ ba còn chưa chết, chờ đến lúc ba thẳng cẳng rồi ai biết cậu sẽ giở trò gì? Đừng ở đây ra vẻ thánh mẫu, nghe giả dối lắm. Cậu nói tôi ngấp nghé cổ phần công ty, chỉ e người để ý nhất chính là cậu đấy!”

Vừa nói xong, một cái tát đã giáng vào mặt cô ta.

Người ra tay là Kiều Thực Lệ.

Kiều Uất Lệ bụm mặt, nhìn đối phương bằng ánh mắt không tin nổi.

“Thực Lệ, em làm cái gì vậy?”

“Những gì chị vừa thốt ra là người nói à? Tuy ba xem thường con gái, nhưng ba luôn rất tốt với chị, vậy mà chị lại nguyên rủa ba chết?” Giờ này người luôn yếu đuối như Kiều Thực Lệ như biến thành một người khác, mặt lạnh như băng.

Mặt Kiều Uất Lệ lúc xanh lúc trắng, cô ta tự biết mình đuối lý, cắn cắn môi dưới, không nói gì nữa.

97. Chương 97

Kiều Uất Lệ và Kiều Thục Lệ tranh cãi khiến không ít người đi đường chú ý.

Kiều Uất Lệ uất ức cắn môi dưới, xoay người bỏ đi.

Kiều Sanh và Kiều Mộ Đình nhìn Kiều Thục Lệ. Xưa nay bọn họ chưa hề để ý tới cô, cô luôn trầm mặc, ít nói, giờ đây nhìn cô lại thấy rất có hảo cảm.

Sau đó, bọn họ cùng nhau về nhà.

Kiều Mặc Nhiên ngã bệnh khiến cả Kiều gia rối tung lên, mọi công việc dồn hết cho Kiều Mộ Đình và Kiều Tử Việt xử lý, bởi vậy hai người họ vô cùng mệt mỏi.

Kiều Sanh trở về đã nhanh chóng san sẻ một phần công việc, nhất là về phía công ty Tinh Quang.

Từ lúc Kiều Sanh bị bắt đi, Tinh Quang đều do Kiều Tử Việt điều hành, nhưng anh ta cũng là một trụ cột của tập đoàn Kiều thị, thật khó mà phân thân xử lý hai bên cho vẹn toàn.

...

Vừa trở lại Kiều gia, Kiều Mộ Đình và Liên Mặc Sinh đã ngay lập tức kéo Kiều Sanh vào phòng, hỏi một đống vấn đề, phần lớn đều là chuyện xảy ra trong khoảng thời gian Kiều Sanh mất tích. Ngay từ đầu, Kiều Sanh đã không muốn nhắc lại chuyện này, y chỉ trả lời qua loa. Kiều Mộ Đình và Liên Mặc Sinh cũng nhận ra y không muốn nói, nên không hỏi tiếp nữa.

Một ngày rồi Kiều Sanh không ngủ, lúc ở trên máy bay y cũng chỉ chợp mắt được một chút.

Y mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi.

Kiều Mộ Đình và Liên Mặc Sinh đều tự giác rời khỏi phòng.

Kiều Sanh ngủ một giấc mười mấy tiếng, mãi cho tới rạng sáng hôm sau mới tỉnh dậy.

Trời còn chưa sáng, y đã nhàn nhã xuống giường mặc quần áo.

Y xuống lầu bảo người hầu làm bữa sáng cho mình, rồi quay về phòng cho tới bình minh, sau đó tới Tinh Quang.

Tin y trở về không có bao nhiêu người biết, cho nên lúc y xuất hiện ở công ty, mọi người đều kinh ngạc. Chuyện y mất tích vốn không còn là tin thường nữa, những người không rõ nội tình đều cho là y đã gặp bất trắc.

Từ cửa công ty tới phòng làm việc của y không bao xa, nhưng y phải quay lại nhìn mấy trăm lần.

Kiều Sanh bình tĩnh ứng phó.

Đi vào văn phòng quen thuộc, Kiều Sanh có cảm giác nói không thành lời. Hai tháng ở chỗ Alex là địa ngục, còn đây chính là thiên đường.

Tâm trạng Kiều Sanh rất tốt, đây là lần đầu tiên khiến y xúc động tới vậy.

Y tuyên bố tăng lương.

Tin tức vừa truyền ra, cả công ty đều nhảy nhót vui mừng. Kiều Sanh ngồi trước bàn làm việc, lười biếng xem MV mới nhất của Hoắc An Đạt.

Hai tháng ở Italy, album của Hoắc An Đạt đã tung ra đúng tiến độ, hơn nữa lượng tiêu thụ hơn một triệu khiến người ta phải lú lỏi, có thể nói sự nghiệp âm nhạc bắt đầu xuất hiện kỳ tích.

MV Kiều Sanh xem là ca khúc đầu tiên trong album.

Trong MV, Hoắc An Đạt mang kính râm, vũ đạo rất có khí phách, mỗi động tác đều đẹp tới mức khiến nữ giới phải thét lên. Ngay cả người không có hứng thú với mấy ngôi sao như Kiều Sanh cũng bị hấp dẫn.

Hoắc An Đạt của hiện tại đã có thần thái của một thiên vương.

Kiều Sanh câu khoe môi.

Chính là như thế.

Chỉ có người như thế mới có thể hấp dẫn ánh mắt quần chúng, có ngoại hình, có thực lực, có khí chất, có khí thế và cả nhân khí. Người như Hoắc An Đạt hội đủ các nguyên tố trên, tiềm lực vô hạn.

Sau khi tìm hiểu hết tiềm lực của những nghệ sĩ ký hợp đồng với công ty, Kiều Sanh quyết định nâng người mới, đồng thời cũng nâng Hoắc An Đạt.

Kế hoạch còn chưa công bố, Hoắc An Đạt đã chủ động tới tìm.

Lúc Hoắc An Đạt xuất hiện trước cửa phòng làm việc, Kiều Sanh có chút bất ngờ: “Có chuyện gì sao?”

Hoắc An Đạt gật đầu: “Ừm!”

“Vào đi!”

Hoắc An Đạt bước vào phòng.

Kiều Sanh quan sát anh ta một chút.

Giờ Hoắc An Đạt đang mặt trang phục đen, vải bóng, có lẽ vừa tham gia một show nào đó xong.

Anh ta đi tới trước bàn làm việc của Kiều Sanh, Kiều Sanh ngẩng đầu lên nhìn, miêng cường nói: “Có chuyện gì? Nói đi!”

Hoắc An Đạt nhìn y: “Chỉ tới thăm anh một chút mà thôi!”

“Thăm tôi?” Kiều Sanh nhú mày.

Hoắc An Đạt thản nhiên nói: “Anh mất tích lâu như vậy, giờ mới trở về, thân làm cấp dưới, tôi nên quan tâm ông chủ một chút cũng là bình thường thôi!”

Kiều Sanh nhìn anh ta bằng ánh mắt thú vị: “Có phải thấy tôi trở về anh thất vọng lắm không?”

Hoắc An Đạt khó hiểu: “Sao lại nói vậy?”

Kiều Sanh đáp: “Vì khi tôi về, Kiều Tử Việt không thể xen vào chuyện của Tinh Quang nữa!”

Hoắc An Đạt không nói gì.

Kiều Sanh lại hỏi: “Anh sợ mình sẽ thất sủng?”

Hoắc An Đạt lắc đầu: “Không phải!”

Kiều Sanh cười nói: “Anh không cần lo lắng, cho dù có thế nào, anh cũng là trụ cột của Tinh Quang, cho dù tôi có muốn làm lơ anh, sợ là nhân viên cả Tinh Quang này cũng không đồng ý. Tôi là chủ, không phải bạo chúa, thứ tôi cần là ích lợi của công ty. Còn về chuyện của Kiều Tử Việt, anh và anh ta thế nào cũng chẳng sao, chỉ cần đừng để đám phóng viên đó có bằng chứng xác thực là được!”

Giọng của y rất bình thản, nhưng lọt vào tai Hoắc An Đạt lại có chút chói tai.

Im lặng một hồi, đột nhiên Hoắc An Đạt lên tiếng: “Mặc kệ anh có tin hay không, quan hệ giữa tôi và Tử Việt không phải như thế!”

Kiều Sanh nhú mày: “Mối đó đã vội vàng rũ bỏ hết mọi quan hệ?”

Hoắc An Đạt: “Tôi và Tử Việt là bạn bè, còn mấy vụ tai tiếng tình cảm đó chẳng qua là do đám phóng viên đó bịa đặt mà thôi!”

Mặt anh ta rất bình tĩnh, ánh mắt rất thành khẩn, không hề có vẻ gì là nói dối.

Chẳng lẽ do mình hiểu nhầm.

Kiều Sanh nghĩ thầm. Nhưng y cũng không muốn tìm hiểu quan hệ giữa hai người này, bọn họ có yêu đương hay không chẳng liên quan tới y, cái y thấy thú vị là tự dưng Hoắc An Đạt lại tới nói với y những chuyện này. Trước đây, rõ ràng Kiều Sanh có thể cảm giác được Hoắc An Đạt không thích mình, có lẽ nguyên nhân là vì y đã ‘giành mất’ vị trí tổng giám đốc Tinh Quang.

Mà hiện tại, rõ ràng thái độ của Hoắc An Đạt với y đã tốt hơn rồi.

Kiều Sanh nhìn Hoắc An Đạt, cười: “Anh nói chuyện này với tôi là ý gì?”

“Tôi chỉ không muốn luôn bị hiểu lầm mà thôi!”

“Có hiểu lầm hay không, với anh mà nói cũng chẳng đáng mà phải không?”

Hoắc An Đạt lại nói: “Tử Việt có người trong lòng rồi!”

Kiều Sanh nhún vai: “Đó là nguyên nhân anh giải thích chuyện này với tôi?”

Hoắc An Đạt gật đầu.

Đúng là ông nói gà bà nói vịt, Kiều Sanh suy nghĩ một hồi, lại hỏi: “Vậy còn anh?”

Hoắc An Đạt nhìn y bằng ánh mắt rất lạ: “Cũng thế...”

...

Do Kiều Sanh vắng mặt nên công việc ở Tinh Quang còn dồn một đống. Tuy là có Kiều Tử Việt quản lý, nhưng anh ta xem trọng tập đoàn Kiều thị hơn, nên không thể nào cùng lúc mà quản lý chu đáo cả Tinh Quang. Những chuyện quan trọng anh ta sẽ xử lý ngay, còn những chuyện vụn vặt sẽ để sang một bên, dần dần chất đống. Sau khi trở về công ty, việc Kiều Sanh phải làm chính là xử lý những chuyện này.

Vì thế, ngay ngày đầu tiên quay lại công ty Kiều Sanh đã phải tăng ca.

Mãi cho đến hơn mười giờ tối, y mới làm xong.

Nhân viên trong công ty đã về hết, Kiều Sanh cho rằng mình là người về cuối cùng.

Tuy nhiên, vẫn còn người về muộn hơn cả y.

Vừa ra khỏi văn phòng, y đã gặp phải Hoắc An Đạt cũng đang ra về.

Hoắc An Đạt tăng ca là vì chụp ảnh tuyên truyền cho bản chỉnh sửa mới nhất của album (repackaged album). Do lượng tiêu thụ rất tốt, công ty quyết định sửa lại album cũ, vài ngày sau sẽ cho xuất xưởng.

Nhìn thấy Kiều Sanh, Hoắc An Đạt gật đầu với y một cái.

Kiều Sanh cong khóe môi.

Hai người cùng đi vào thang máy.

Hoắc An Đạt ấn phím xuống lầu một.

Cửa thang máy từ từ khép lại, từ từ đi xuống.

Thói quen giờ giấc của Kiều Sanh còn chưa điều chỉnh lại được, hiện tại y rất mệt mỏi, chỉ muốn ngủ mà thôi. Y tựa vào một góc, nhắm mắt thiếp đi, còn Hoắc An Đạt thì luôn nhìn về phía trước.

Hai người đều không nói gì.

Lúc thang máy xuống tới tầng năm thì đột ngột dừng lại, tiếp theo sau là xảy ra chấn động, đèn tắt phụt. Tất cả chìm vào bóng tối.

Hoắc An Đạt: “...”

Kiều Sanh mơ mơ màng màng mở mắt ra.

Trong thang máy rất im ắng, chỉ có tiếng hô hấp của hai người.

Giọng của Hoắc An Đạt vang lên, thật bình tĩnh: “Dường như thang máy bị sự cố!”

Kiều Sanh hỏi, “Bây giờ ở công ty còn ai không?”

“Chỉ có bảo vệ gác cổng thôi!”

“Có thể liên lạc với họ được không?”

“Để tôi thử xem!” Hoắc An Đạt đáp, một lát sau lại nói: “Hình như cả máy bộ đàm cũng gặp trục trặc rồi!”

Kiều Sanh: “Vậy là chúng ta mắc kẹt ở đây sao?”

Hoắc An Đạt: “Chắc vậy!”

Kiều Sanh: “...”

Hoắc An Đạt thử lại mấy lần, vẫn không có tín hiệu, đành chịu trận.

Kiều Sanh lấy di động trong túi ra.

Trên màn hình báo pin còn đầy, nhưng trong thang máy lại không có một cột sóng, cả của Hoắc An Đạt cũng thế.

Hai người không nói gì.

Nửa đêm bị nhốt trong thang máy, e là phải đợi tới sáng chứ giờ thì có lẽ chẳng có ai phát hiện ra.

Kiều Sanh rất mệt, Hoắc An Đạt cũng chẳng khá hơn bao nhiêu.

Hoắc An Đạt lấy điện thoại chỉnh thêm độ sáng, cả thang máy chỉ có chút ánh sáng mỏng manh phát ra từ màn hình điện thoại của anh ta. Hai người đều không nói gì, không khí trong thang máy không lưu thông, có chút ngột ngạt, Kiều Sanh tựa vào góc, cảm giác mí mắt ngày càng nặng.

98. Chương 98

.

Vẻ buồn ngủ của Kiều Sanh bị Hoắc An Đạt nhìn thấy, làm anh có chút buồn cười.

“Mệt à?” Anh hỏi.

“Ừ!” Kiều Sanh lười biếng đáp.

“Sợ là chúng ta sẽ bị nhốt ở đây cả đêm!”

“Ừ!”

“Nếu anh thật sự chịu không nổi nữa, có thể ngủ một chút!” Hoắc An Đạt nói.

“Ở đây?”

“Đúng vậy!”

Kiều Sanh nhú mày.

Y là một người ưa sạch sẽ, phải ngủ ở đây, thà là y cố chịu đựng.

Dường như biết y đang nghĩ gì, Hoắc An Đạt cởi áo khoác của mình ra, đưa cho y: “Nếu như ngại sàn bẩn, vậy lấy cái này lót đi!”

Kiều Sanh ngạc nhiên nhìn anh.

Hoắc An Đạt cũng nhìn y, trong mắt là ý cười.

Kiều Sanh nhú mày, nhận lấy áo khoác, thản nhiên nói tiếng cảm ơn.

Kiều Sanh trải áo khoác của Hoắc An Đạt vào một góc, sau đó ngồi xuống, dựa vào tường, nhắm mắt lại.

Hoắc An Đạt cũng ngồi xuống đối diện y.

Hai người không nói gì, trong thang máy tối đen, chỉ có ánh sáng phát ra từ màn hình di động của Hoắc An Đạt.

Trong không gian nhỏ hẹp ấy, thời gian dường như đang đọng lại.

Kiều Sanh rất mệt mỏi, mệt đến nỗi vừa nhắm mắt lại đã ngủ ngay. Tuy là ngủ ngồi không được thoải mái, nhưng y ngủ rất sâu.

Và y mơ, một giấc mơ thật dài, thật hỗn loạn, cho nên y hoàn toàn không nhớ rõ mình đã mơ thấy gì.

Lúc y tỉnh dậy, đã là mấy tiếng sau.

Trong mơ màng, Kiều Sanh mở mắt ra, nhìn thấy đôi mắt u tối của Hoắc An Đạt, nó lấp lánh như sao nhưng lại sâu không thấy đáy.

Không hiểu sao Kiều Sanh thấy lòng run lên.

“Dậy rồi à?” Hoắc An Đạt hỏi.

Kiều Sanh gật đầu, hỏi lại: “Anh không ngủ à?”

“Có ngủ một chút!”

Kiều Sanh nhìn màn hình di động, bây giờ đã là bốn giờ sáng, còn mấy tiếng nữa là tới giờ làm.

Kiều Sanh định ngủ tiếp, nhưng không hiểu sao y lại không ngủ được, đành phải ngồi trơ ra đó.

Hoắc An Đạt cũng không lên tiếng.

Trong tình hình thế này, Kiều Sanh hoàn toàn không muốn nói chuyện chút nào.

Hai người đều im lặng không nói.

Kiều Sanh nhắm mắt nghỉ ngơi, nhưng y có thể cảm giác được Hoắc An Đạt đang nhìn mình. Y không thích cái cảm giác bị người ta nhìn chằm chằm như thế, vậy mà Hoắc An Đạt lại cho y cái cảm giác rất lạ, không phải xâm lược, cho nên y cũng không để ý.

Không biết qua bao lâu, Hoắc An Đạt đột nhiên lên tiếng: “Lúc anh ngủ đã nói mơ!”

Kiều Sanh trợn mắt, nhìn anh ta: “Nói gì?”

Hoắc An Đạt: “Anh xin một người tên là Alex thả anh ra, còn nói nhất định sẽ báo thù!”

Kiều Sanh: “...”

Hoắc An Đạt thản nhiên nói: “Có vẻ như anh đã gặp ác mộng. Lúc đó tôi muốn gọi anh dậy, nhưng nghĩ lại lại thôi!”

Giọng của anh ta không lớn, nhưng lại rất rõ ràng.

Kiều Sanh chỉ nhớ man máng, nhưng lại không thể nhớ được rõ ràng. Y vốn nghi ngờ Hoắc An Đạt nói dối, nhưng nghĩ lại thì có lẽ anh ta không biết người tên Alex đó.

Suy nghĩ một hồi, Kiều Sanh mới hỏi: “Tôi còn nói gì nữa không?”

Hoắc An Đạt thành thật lắc đầu: “Không có!”

Kiều Sanh không hỏi thêm gì nữa. Y cúi đầu, không biết đang nghĩ gì.

...

Hai người bị nhốt trong thang máy tới hơn bảy giờ mới có người phát hiện. Chờ sửa xong, cũng sắp tới giờ làm.

Lúc cửa thang máy vừa mở ra, bên ngoài đã có không ít nhân viên đang đứng chờ.

Ngay tức thì, Kiều Sanh và Hoắc An Đạt trở thành tiêu điểm chú ý, có không ít người nhìn hai người bằng ánh mắt đầy nghi ngờ. Trong giới giải trí, tính hướng của Hoắc An Đạt luôn mập mờ, có thể nói là nửa thẳng nửa cong, dạo gần đây lại luôn dính tin đồn với Kiều Tử Việt, bởi vậy số người nghĩ anh ta là gay ngày càng nhiều. Giờ thấy anh ta và Kiều Sanh bị nhốt một đêm trong thang máy, thật khó làm người ta không nghĩ lung tung.

Chẳng để ý tới ánh mắt khác thường của mọi người, Kiều Sanh thản nhiên đứng dậy, chỉnh lại quần áo rồi bước ra ngoài.

Mọi người tự động tránh đường.

Hoắc An Đạt cũng đứng dậy, đi tới chỗ Kiều Sanh vừa ngồi ban nãy nhặt áo khoác của mình lên, giữ giữ bụi bặm, cũng theo bước ra ngoài.

Thế là, ánh mắt của mọi người lại càng thêm nghi ngờ.

Sau khi về nhà, Kiều Sanh lại bị Liên Mặc Sinh và Kiều Mộ Đình ‘vận hỏi’ một chặp. Kiều Sanh mất tích một đêm, không thể liên lạc khiến bọn họ lo lắng tới độ tìm y khắp nơi, cả đêm không ngủ. Từ sự kiện lần đó, giờ đã thành nỗi ám ảnh, họ sợ Kiều Sanh lại gặp bất trắc.

Về chuyện lần này, đối với Kiều Sanh là bất đắc dĩ.

...

Hai ngày sau, bệnh viện lại thông báo Kiều Mạc Nhiên đang trong tình trạng nguy kịch.

Hay tin, Kiều Sanh lập tức gác lại công việc, chạy ngay tới bệnh viện.

Kiều Mạc Nhiên được đưa vào phòng cấp cứu, nghe nói trước đó ông ta đã rơi vào trạng thái chết lâm sàng, đã ngừng hô hấp.

Kiều Tử Việt và Kiều Mộ Đình đã tới bệnh viện trước đó, đang đứng chờ ngoài cửa.

Trông tâm trạng ai cũng rất nặng nề, không nói lời nào.

Mấy giờ sau, đèn phòng cấp cứu tắt.

Cửa mở, bác sĩ cùng y tá đẩy Kiều Mạc Nhiên ra, bác sĩ phụ trách vừa ra tới đã bị bọn họ vây quanh.

Kiều Tử Việt lo lắng, hỏi: “Tình hình cha tôi sao rồi?”

Bác sĩ phụ trách đáp: “Tạm thời đã thoát khỏi cơn nguy kịch, nhưng có tỉnh được hay không là cả một vấn đề. Mà cho dù có tỉnh lại cũng khó mà qua tới ngày mai, mọi người mau lo liệu hậu sự đi!”

Mọi người im lặng đi.

Kiều Mạc Nhiên được đưa về phòng bệnh, tất cả mọi người đều đang ở trước giường bệnh chờ ông tỉnh lại.

Đến tối, Kiều Mạc Nhiên mới mở mắt ra.

“Ba, ba tỉnh rồi?” Kiều Thực Lệ là người đầu tiên phát hiện.

Kiều Mạc Nhiên gật đầu, rồi nhìn một lượt mấy đứa con đang đứng trước giường và cả chú Chu luôn một mực chăm sóc cho ông.

Dường như ông ta đã rõ tình trạng của mình, ánh mắt buồn bã.

Ông ta thều thào: “Tử Việt, A Sanh, Mộ Đình... Sau này, tập đoàn Kiều thị sẽ giao lại cho các con...”

Ba người im lặng, gật đầu.

Kiều Mạc Nhiên nhìn họ, rồi lại nhìn chú Chu: “Lão Chu, ông ở cạnh tôi nhiều năm như vậy, luôn trung thành và tận tâm, tôi... rất cảm kích ông!”

Ông ta đã không còn sức nữa, ngay cả hơi thở cũng nặng nề, đừng bảo là nói chuyện, chỉ một câu ngắn ngủi còn bị đứt quãng mấy lần.

Chú Chu nghiêm túc nói: “Ông chủ, đây là việc tôi nên làm mà!”

Kiều Mạc Nhiên: “Di chúc của tôi để ở chỗ luật sư, khi tôi đi rồi, ông hãy bảo luật sư công bố!”

“Vâng, ông chủ!”

“Vậy thì tôi an tâm rồi...”

Kiều Mạc Nhiên nói xong, cong khoe môi, lại nhìn bọn họ lần cuối, sau đó từ từ nhắm mắt.

Người từng là bá chủ hắc đạo, để vương thương giới, giờ lại ra đi như thế.

Kiều Uất Lệ và Kiều Thục Lệ bưng mặt khóc nức.

Kiều Sanh sụp mắt xuống, chẳng ai biết y đang nghĩ gì.

Mắt Kiều Tử Việt và chú Chu hồng hồng, Kiều Mộ Đình lặng lẽ quay đầu đi, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Ai cũng không lên tiếng.

Mấy phút sau, tin Kiều Mạc Nhiên qua đời đã được tuyên bố cho giới truyền thông.

...

Tang sự của Kiều Mạc Nhiên đều do chú Chu một tay lo liệu, một lễ tang được tổ chức theo kiểu truyền thống Trung Hoa. Những người bạn thân, bạn làm ăn của Kiều Mạc Nhiên đều tới, ngay cả Trịnh Thắng đạo trước đã đoạn tuyệt quan hệ với ông cũng không vắng mặt. Trước di thể ông, họ đã khóc. Bất kể trước đó bọn họ có không hài lòng nhau thế nào đi nữa, nhưng Kiều Mạc Nhiên đã đi rồi, tất cả không còn quan trọng nữa, giờ đây chỉ còn lại sự tiếc nuối cho tình bạn bao năm qua.

Sau tang sự của Kiều Mạc Nhiên, chú Chu tới chỗ luật sư lấy di chúc, tuyên bố nội dung bên trong.

Nội dung bản di chúc rất đơn giản, hầu như là về tài sản và cổ phần công ty.

Toàn bộ cổ phần công ty đều do Kiều Tử Việt, Kiều Sanh và Kiều Mộ Đình nắm giữ. Phần của Kiều Tử Việt đương nhiên là nhiều nhất, chiếm gần một nửa. Tuy phần của Kiều Sanh và Kiều Mộ Đình không ít, nhưng cộng lại cũng chưa bằng Kiều Tử Việt, cổ phần còn lại là của chú Chu và những nguyên lão trong công ty. Giống như bên ngoài suy đoán, Kiều Uất Lệ và Kiều Thục Lệ không được chia cổ phần, nhưng Kiều Mạc Nhiên lại cho họ rất nhiều bất động sản, dĩ nhiên là trừ nhà tổ Kiều gia.

Không ai dị nghị.

Ban đầu Kiều Uất Lệ còn có chút bất mãn, nhưng di chúc đã ghi rõ ràng, vãn đã đóng thuyền, cô ta cũng không thể làm gì khác.

Sự kiện phân chia di sản ở Kiều gia lần này khiến giới truyền thông ồn ào một phen, sau đó mới từ từ bình ổn lại.

Kiều gia lại trở về vẻ tĩnh lặng như ban đầu.

Sau đó, Kiều Sanh, Kiều Mộ Đình và Kiều Tử Việt chính thức tiếp nhận Kiều thị.

Kiều Sanh vẫn ở Tinh Quang, cổ phần của y cộng với của Kiều Mộ Đình, miễn cưỡng có thể ngang cơ với Kiều Tử Việt.

Nhưng bọn họ lại không hề có ý nội chiến, tạm thời tập đoàn Kiều thị vẫn rất yên bình.

Sau đó, album chỉnh sửa của Hoắc An Đạt lặng lẽ tung ra thị trường. Dù không có tuyên truyền gì nhiều nhưng vẫn đứng đầu bảng doanh số số lượng tiêu thụ.

Đây chỉ là khởi đầu, với cây rung tiền này, dĩ nhiên Tinh Quang sẽ không keo kiệt. Họ bỏ ra một số tiền đầu tư lớn, dự định tới Nhật Bản quay lại bối cảnh cho MV.

99. Chương 99

Lúc đoàn người của Hoắc An Đạt chuẩn bị tới Nhật Bản, đồng công việc chất cao như núi của Kiều Sanh cũng vừa hoàn thành. Cũng vừa lúc định nghỉ ngơi, nhân dịp này nên y quyết định cùng đi chung với đoàn.

Đi cùng y còn có Liên Mặc Sinh.

Kiều Mộ Đình vốn cũng muốn đi, nhưng ngặt một nỗi hiện nay tập đoàn Kiều thị chỉ có cậu và Kiều Tử Việt chống đỡ, chẳng cách nào phân thân ra được.

Nhật Bản.

Vừa xuống máy bay là đoàn đi thẳng tới khách sạn nhận phòng.

Tuy khách sạn được xây dựng theo hướng quốc tế hóa, nhưng bên trong vẫn còn giữ lại một chút phong cách Nhật Bản, chẳng hạn như suối nước nóng.

Phòng Kiều Sanh là phòng hai người. Lúc đầu y định đặt phòng một người, nhưng Liên Mặc Sinh lại trộm đổi thành hai. Kiều Sanh không thích người khác tự ý thay đổi quyết định của y, Liên Mặc Sinh tuy rất rõ điểm này, nhưng bản lĩnh mềm dẻo của cậu ta không phải tầm thường, ban đầu Kiều Sanh còn thấy khó chịu, nhưng mới đó đã bị Liên Mặc Sinh quét sạch.

Còn chuyện tại sao Liên Mặc Sinh lại liều mạng chọc giận Kiều Sanh, đổi phòng đơn thành phòng đôi, mục đích cũng quá rõ ràng rồi.

Tất cả mọi người đều mắt nhắm mắt mở, vờ như không thấy.

Đến tối, Kiều Sanh cùng Liên Mặc Sinh ngâm suối nước nóng.

Do Kiều Sanh ưa sạch, cho nên hai người đã bao trọn một hồ to. Một nơi to như vậy mà chỉ có hai người họ, thật sự rất yên ắng.

Kiều Sanh *** ngâm mình trong nước, Liên Mặc Sinh từ từ mò tới cạnh y.

Chung quanh là hơi nước lượn lờ.

Nước ấm làm làn da Kiều Sanh ứng hồng, nửa người dưới như ẩn như hiện bên dưới mặt nước lấp lánh.

Liên Mặc Sinh thấy còi lòng mình ngứa ngáy.

Khoảng thời gian qua Kiều Sanh luôn bận rộn, thêm việc bị Kiều Mộ Đình quấy nhiễu, cậu ta không có cơ hội ở riêng với Kiều Sanh, ghen đến sắp phát điên rồi. Khổ cái là về mặt này Kiều Sanh rất bị động, người khác không chủ động, y sẽ không làm. Liên Mặc Sinh thì ngược lại, mạnh như lang như hổ.

Kiều Sanh lười biếng tựa vào vách đá, mắt lim dim, dường như đang rất hưởng thụ.

Dáng vẻ thế này, lại càng khiến thần kinh Liên Mặc Sinh run lên.

Liên Mặc Sinh lập tức có phản ứng, mặt cậu đỏ bừng.

Kiều Sanh liếc cậu ta một cái, biết ngay là cậu ta có gì đó không bình thường, lại nhìn xuống dưới mặt nước, y lập tức cong khóe môi lên.

Nhìn thấy nụ cười của y, Liên Mặc Sinh chẳng những không xấu hổ mà còn nhích lại gần.

“Tình yêu ơi...” cái giọng dê xồm này, rõ ràng là đang ám chỉ.

“Gi?” Kiều Sanh lười đáp.

“Tôi đói!”

“Cơm tối vừa mới dùng xong còn gì!”

“Không phải đói bụng!”

“Vậy thì dói cái gì?” Kiều Sanh biết rõ còn cố hỏi.

Liên Mặc Sinh nắm tay y, kéo vào nước, xoa xoa lên bụng mình, sau đó lại kéo xuống nữa.

Bàn tay của Kiều Sanh đang vuốt ve làn da bóng loáng của cậu ta.

Cảm giác cũng khá lắm...

Kiều Sanh nghĩ...

“Cơ bụng rắn chắc hơn rồi đấy!” Kiều Sanh thản nhiên nói.

“Đương nhiên!” Liên Mặc Sinh nhú mày: “Đạo này tôi luôn rèn luyện mà!”

“Tôi không thích người có cơ bắp dư thừa!”

“Chuyện này thì khỏi lo!” Liên Mặc Sinh nói: “Giờ giấc tập luyện của tôi chuẩn lắm, luôn luôn giữ đúng phong độ!”

“Vậy thì tốt rồi!”

“Vội lại,” Liên Mặc Sinh nói khẽ, còn cười gian: “Tôi có một chỗ còn cứng hơn cơ bụng gấp mấy trăm lần...”

Giọng của cậu ra cực lưu manh, nhưng lại không có cảm giác *** loạn, ngược lại còn có chút đáng yêu. Ít nhiều với cái mặt đẹp trai này, cho dù có giả trò lưu manh cũng rất dễ thương.

Kiều Sanh rất thích.

Bàn tay của Kiều Sanh vuốt ve bụng dưới Liên Mặc Sinh, sắp tới vùng cấm...

Vào lúc này.

Cửa phòng mở ra...

Liên Mặc Sinh ngừng động tác, Kiều Sanh rút tay về.

Một bóng người cao cao đi tới, hơi nước quá nhiều, hai người họ không nhìn rõ được mặt người mới vào, chỉ cảm thấy rất quen quen.

“Ai?” Kiều Sanh hỏi.

“Là tôi!” Tiếng của Hoắc An Đạt.

“Anh tới đây làm gì?” Kiều Sanh nhú mày.

“Bên kia nhiều người quá!”

Liên Mặc Sinh khó chịu, ngắt lời: “Vậy anh có thể đi bao cái khác!”

Hoắc An Đạt: “Đầy hết rồi!”

Liên Mặc Sinh: “...”

Hoắc An Đạt hỏi Kiều Sanh: “Tôi có thể ngâm ở đây không?”

Kiều Sanh vốn đang khó chịu vì bị quấy rầy, nhưng hồ này rất lớn, Hoắc An Đạt thì trầm tính, có thêm anh ta cũng không sao, nên cũng đồng ý.

“Được!”

“Cảm ơn!” Hoắc An Đạt đáp.

Liên Mặc Sinh rất là tức tối, nhưng cũng không nói gì.

Hoắc An Đạt cởi áo tắm, xuống nước, ngồi ở góc rẽ đối diện Kiều Sanh.

Vì thế, hai người chỉ cách nhau chừng hai, ba mét.

Mặt Liên Mặc Sinh ngày càng khó coi.

Chuyện tốt bị phá, cậu ta như muốn nổi điên, hơn nữa người nọ lại còn là nghệ sĩ dưới trướng Kiều Sanh.

Càng nghĩ Liên Mặc Sinh càng thấy nghi ngờ. Từ lúc Kiều Sanh trở về tới giờ, tin đồn tình cảm giữa Kiều Sanh và Hoắc An Đạt ngày càng nhiều, tuy rằng đó chỉ là mấy cái tờ báo lá cải, cũng không có tin nào được xác thực, nhưng có lẽ cũng chưa hẳn là vô căn cứ.

Cái tên *** đang này! Dụ dỗ Kiều Mộ Đình và Alex còn chưa tính, giờ lại định dụ dỗ thêm một tên nữa.

Liên Mặc Sinh bực lắm, nhưng cũng chẳng thể làm được gì.

Kiều Sanh không ngờ là mình lại bị Liên Mặc Sinh âm thầm đội cho cái mũ ‘*** đang’, y vốn đâu có chủ động dụ dỗ ai, huống hồ y và Hoắc An Đạt thật sự không có gì là mờ ám.

Chí ít thì hiện tại là như thế...

Liên Mặc Sinh bực bội gần chết, đành phải nhìn chỗ khác, cường chế ép dục hỏa xuống.

Ba người không ai nói gì, cùng nhau ngâm suối nước nóng.

Thời gian cứ thế trôi qua.

Kiều Sanh rất hưởng thụ cái cảm giác ngâm mình trong suối nước nóng, mãi vẫn không có ý định đi lên, ngâm cả tiếng đồng hồ.

Hoắc An Đạt cũng không có ý định đi chỗ khác.

Liên Mặc Sinh thì đang cố dần xuống, chờ cho Hoắc An Đạt đi, để cậu ta có thể tiếp tục chuyện ban nãy với Kiều Sanh.

Chẳng qua, còn chưa nhìn được tới lúc Hoắc An Đạt đi, cậu ta đã bùng nổ.

Nhìn thân thể hấp dẫn của Kiều Sanh, trong đầu cậu ta bắt đầu tưởng tượng nên biết bao nhiêu cảnh 18+. Liên Mặc Sinh cảm thấy mũi mình nóng nóng, một dòng khí nóng bùng xông lên...

Liên Mặc Sinh lấy tay che mũi, lòng bàn tay đỏ tươi.

Chảy máu mũi rồi...

Liên Mặc Sinh đen mặt.

Kiều Sanh cũng phát hiện cậu ta không thích hợp, quay qua nhìn, nhú mày.

“Ngẩng đầu lên!” Kiều Sanh quát, sau đó đứng dậy.

Suối nước nóng nước cũng không cao lắm, Kiều Sanh vừa đứng dậy, toàn thân y lập tức bày ra trước mặt Liên Mặc Sinh.

Và cả Hoắc An Đạt.

Hai người đều ngậy ra.

Liên Mặc Sinh ngoan ngoãn ngược mặt lên, đầu ong ong, ánh mắt lại không thể khống chế được mà nhìn xuống cái ‘nơi ấy’ của Kiều Sanh...

Cảnh tượng đó, khiến máu mũi Liên Mặc Sinh càng khó khống chế, khởi đoán cũng biết ngay kết quả.

Liên Mặc Sinh bị ‘rong huyết’.

Máu mũi rơi vào nước, nở rộ như hoa hồng, sau đó dần dần tan đi. Phải cầm dục lâu như vậy, hơn nữa đang tuổi khí huyết thịnh vượng, vất vả lắm mới có cơ hội xả ra, nào ngờ bị Hoắc An Đạt phá hỏng. Khó lắm cậu ta mới dần xuống được, nào ngờ ngâm nước nóng quá lâu... Thế là bi kịch đã xảy ra.

Máu mũi Liên Mặc Sinh chảy rất nhiều, Kiều Sanh thật bất đắc dĩ, đành phải kéo cậu ta ra ngoài, tìm bác sĩ.

Bác sĩ là người bản địa, sau khi giúp Liên Mặc Sinh cầm máu, ông ta liếc bọn họ bằng ánh mắt đầy thâm ý, nói một tràng. Kiều Sanh và Liên Mặc Sinh không biết tiếng Nhật, vì đi gấp nên còn chưa tìm phiên dịch.

Nghe xong hai người đưa mắt nhìn nhau, chẳng qua Liên Mặc Sinh chỉ chảy máu mũi mà thôi, không phải chuyện quan trọng gì, cho nên bọn họ cũng không để tâm lắm.

Thật ra những gì bác sĩ nói rất đơn giản, cũng rất thẳng thắn, chính là bảo hai người ‘làm vận động’ nhiều một chút, nghẹn quá lâu làm tổn thương thân thể.

...

Về sau, Liên Mặc Sinh hồi hận tới đấm ngực dậm chân. Lời của bác sĩ tuyệt đối là thánh chỉ, cách ‘chữa bệnh’ tốt như vậy, sao có thể không nghe theo? Tiếc là lúc cậu ta biết thì lộ trình cũng đã xong, chuẩn bị về nước. Cho dù Liên Mặc Sinh có muốn ‘chữa’ cũng chỉ có thể chờ về nước, mà về nước thì trong nhà đã có ngay một cái bóng đèn cực to Kiều Mộ Đình, muốn ‘vận động’ đúng là nói thì dễ mà làm thì quá khó.

Tuy nhiên, chuyện đó để tính sau, tạm thời không đề cập tới...

Sau sự kiện máu mũi, Kiều Sanh không cho phép Liên Mặc Sinh ngâm suối nước nóng nữa. Còn y thì ngâm thỏa thích, khiến Liên Mặc Sinh tức gần chết.

Sau hai ngày nghỉ dưỡng, MV của Hoắc An Đạt chính thức khởi quay.

Ca khúc mới là một bản tình ca nhẹ nhàng mang phong cách R&B, có rất nhiều cảnh quay, cảnh đầu tiên là một cảnh vườn trường ở Nhật Bản.

Hoắc An Đạt vừa xuất hiện trong sân trường đã khiến một đám thiếu nữ xứ sở hoa anh đào vây tới xem. Tuy là anh ta luôn theo hướng thực lực, nhưng với dáng người cao to tuấn tú này, ngoại hình của Hoắc An Đạt đã khiến vô số người ngả gục. Dù chưa chính thức tiến quân qua thị trường Nhật Bản, nhưng anh ta cũng khá có tiếng ở Châu Á, thành ra khi vừa xuất hiện đã được mọi người hưởng ứng.

Cảnh quay được tiến hành trước con mắt nhìn chăm chú của những cô gái xứ anh đào, tuy là ngôn ngữ không thông, nhưng mê trai là vô biên giới.

100. Chương 100

.

Do phong cách của ca khúc, lúc quay MV cũng không quá phức tạp, quan trọng là... bầu không khí trong từng cảnh. Hoắc An Đạt mặc đồ trắng, bước chậm chậm trên đường mòn trong sân trường đầy hoa anh đào, cảnh tượng rất đẹp.

Các cô gái xứ anh đào nhìn không chớp mắt, thiếu điều sắp bắn ra mấy trái tim hồng.

Kiều Sanh cũng đứng nhìn.

Một cơn gió thổi qua, hoa anh đào rơi lả tả.

Hoắc An Đạt đi giữa rừng mưa anh đào, mắt thần nhiên, khiến biết bao cô gái khuynh đảo.

Cảnh đó thật đẹp, ngay cả Kiều Sanh cũng ngẩn ngơ một hồi.

...

Tiến độ quay tương đối chậm, mất hết mấy ngày. Tuy chậm nhưng chắc, hiệu quả đạt được khỏi phải nói, ai cũng đều rất hài lòng.

Hậu kỳ MV sẽ được chế tác trong nước, nên sau khi quay xong, Kiều Sanh cũng theo đoàn trở về.

Vừa xuống máy bay, Kiều Sanh phát hiện Kiều Tử Việt đang đứng ở lối ra.

Nhìn thấy y, Kiều Tử Việt phát tay, mặt còn mỉm cười.

Kiều Sanh ngạc nhiên. Đạo trước thái độ của Kiều Tử Việt với y không nóng không lạnh, đôi khi còn hờ hững, giờ sao lại nhiệt tình như thế.

Có hơi bất ngờ.

Tuy là không rõ Kiều Tử Việt uống lộn thuốc hay thế nào, Kiều Sanh vẫn đi về phía anh ta.

“A Sanh, cậu về rồi!” Kiều Tử Việt nói.

“Anh tới đây làm gì?”

“Đón mọi người!”

Kiều Sanh thấy khó hiểu. Đột nhiên y sực nhớ tới Hoắc An Đạt, chợt hiểu ra.

“Hoắc An Đạt ở đằng sau!” Kiều Sanh thản nhiên nói, rồi đi vòng qua người Kiều Tử Việt.

“Chờ đã!” Kiều Tử Việt ngăn y lại.

Kiều Sanh nhú mày, khó hiểu nhìn anh ta.

Kiều Tử Việt nói: “Ngồi xe tôi về đi!”

Kiều Sanh: “Không cần!”

Kiều Tử Việt có chút không vui: “Sao cậu lại lạnh lùng thế chứ?”

Kiều Sanh cười cười: “Nếu tôi nhớ không lầm, người luôn lạnh lùng là anh mới phải chứ nhỉ!”

Kiều Tử Việt im lặng một hồi rồi nói: “Giờ không thể nữa. Dù sao thì chúng ta cũng là anh em, lại ở cùng một nhà, cúi đầu, ngẩng đầu đều gặp mặt, không thể như thế mãi được!”

Giọng anh ta nói rất thành khẩn, Kiều Sanh lại vừa xuống máy bay, có hơi mệt mỏi nên cũng không tiếp tục từ chối ý tốt của anh ta nữa.

Ở phía sau, Liên Mặc Sinh – kéo hành lý- và Hoắc An Đạt cũng đã đi tới. Đường như Hoắc An Đạt đã sớm biết Kiều Tử Việt sẽ tới, mỉm cười với anh ta, chỉ có Liên Mặc Sinh là có chút bất ngờ.

Bốn người cùng lên xe của Kiều Tử Việt.

Dọc đường đi, Kiều Sanh và Liên Mặc Sinh đều không nói gì, Kiều Tử Việt và Hoắc An Đạt có trao đổi với nhau đôi ba câu. Qua cách nói chuyện giữa họ, tuy nói không nhiều, nhưng lại rất hiểu nhau, dường như quan hệ cũng không tệ lắm.

Hơn nữa, tuy là trò chuyện với nhau rất vui, nhưng xác thật giữa họ chỉ là cảm giác bạn bè, không có gì là mờ ám.

Kiều Sanh cúi đầu, suy nghĩ gì đó.

...

Đến tối.

Kiều Mộ Đình bận việc phải tăng ca, Liên Mặc Sinh định thừa dịp này leo lên giường Kiều Sanh. Nào ngờ cậu ta lại nhận được nhiệm vụ bất ngờ, đành phải ôm hận rời đi.

Kiều Sanh nhàn rồi không có gì làm, y ra ban công ngắm cảnh đêm.

Bóng đêm lạnh lùng, gió đêm thoang thoảng.

Có tiếng đập cửa vang lên.

Kiều Sanh hỏi: “Ai đó?”

“Là tôi!” Tiếng của Kiều Tử Việt.

“Vào đi!”

Cửa mở ra, Kiều Tử Việt đi vào phòng.

Kiều Sanh đứng bên ban công, vẫn nhìn về phía trước. Kiều Tử Việt đi tới sau lưng y rồi dừng lại.

“Có chuyện gì à?” Kiều Sanh hỏi.

Kiều Tử Việt không đáp.

Kiều Sanh xoay lại, nhìn anh ta bằng ánh mắt trào phúng: “Anh thành người câm rồi à?”

Lúc này Kiều Tử Việt mới lên tiếng: “Có chút chuyện tôi muốn nói với cậu!”

“Nói đi!”

Kiều Tử Việt lại im lặng, anh ta đang do dự.

Kiều Sanh mỉm cười, đợi anh ta mở lời.

Dường như đã hạ quyết tâm, mặt Kiều Tử Việt trở nên nghiêm túc: “A Sanh này, chuyện hồi đó, cậu còn để ý sao?”

Kiều Sanh biết ngay là anh ta sẽ nhắc tới chuyện này, nhú mày hỏi lại: “Anh nói thử xem?”

Kiều Tử Việt nói: “Nếu như cậu còn để ý, vậy cho tôi xin lỗi!”

Kiều Sanh thản nhiên đáp: “Nếu như xin lỗi là xong chuyện, vậy cả thế giới này còn cần tới cảnh sát làm gì?”

Kiều Tử Việt câm nín.

Kiều Sanh nhìn anh ta, ngoài cười nhưng trong không cười: “Từ bao giờ mà anh trở nên lồi thoi như thế? Nửa đêm anh chạy tới đây là để nói với tôi chuyện này?”

Kiều Tử Việt hạ mi mắt: “Tôi chỉ nhịn không được mà thôi!”

“Hử?” Kiều Sanh nhú mày.

Kiều Tử Việt siết chặt tay, đi tới trước mặt y, nhìn vào mắt y.

“A Sanh, quên chuyện ngày trước đi được không?”

“Tại sao?”

“Bởi vì tôi hối hận. A Sanh, trước đây tôi đối xử với cậu như vậy thật ra cũng không phải muốn hành hạ cậu mà là bởi vì tôi thích cậu!”

“Thích?” Kiều Tử Việt bất ngờ thổ lộ khiến Kiều Sanh kinh ngạc, cong khóe môi lên: “Thì ra Kiều đại thiếu gia luôn đối xử với người mình thích như vậy, đúng là rất khác người!”

Kiều Tử Việt không để ý tới giọng điệu mỉa mai của y, lại nói: “Tôi ganh tị. Cậu chỉ thân với Kiều Mộ Đình, còn tôi, cậu không thèm liếc một cái. Cho dù tôi có đối xử tốt với cậu, cậu cũng vờ như không phát hiện!”

“Cho nên anh mới ganh tị?”

Kiều Tử Việt chấp nhận.

Kiều Sanh thấy vừa bức vừa buồn cười: “Xem ra anh không chỉ thiếu thốn về mặt tình cảm, mà ngay cả chỉ số thông minh cũng thiếu tới đáng thương!”

Kiều Tử Việt ủ rũ: “Cậu nói đúng lắm, thật sự tôi rất ngốc. Trước đây tôi không hề biết tôi ganh tị là vì thích cậu, còn làm những chuyện như vậy với cậu. A Sanh, tôi không chịu nổi nữa rồi, mỗi lần thấy cậu ở cùng người đàn ông khác, tôi cảm thấy rất khó chịu, tôi ghen tị tới muốn điên lên được!”

Kiều Sanh miễn cưỡng hỏi: “Cho nên?”

Kiều Tử Việt bước tới, ôm chầm lấy Kiều Sanh: “A Sanh, tôi yêu cậu!”

Kiều Tử Việt có chút kích động, lực tay rất mạnh, khiến Kiều Sanh có hơi khó thở nhưng y cũng không nhúc nhích.

Qua một hồi sau, y mới lạnh lùng nói: “Buông ra!”

Kiều Tử Việt không nhúc nhích.

“Buông ra!” Kiều Sanh lặp lại một lần nữa.

Giọng y đã lạnh như băng, hiển nhiên là đã có chút không hài lòng. Không được Kiều Sanh hồi đáp, Kiều Tử Việt đành phải buông y ra.

Kiều Sanh chỉnh lại quần áo bị ôm đến nhăn nhúm, chẳng thèm liếc Kiều Tử Việt một cái, thản nhiên nói: “Anh có thể đi rồi!”

“A Sanh?” Kiều Tử Việt khó hiểu nhìn y.

“Anh không hiểu tôi nói gì à!”

“A Sanh, những gì tôi nói hoàn toàn là thật!” Kiều Tử Việt đau khổ.

“Vậy thì có liên quan gì tới tôi?” Kiều Sanh lại không nghĩ thế: “Anh hối hận, anh xin lỗi thì tôi phải nhận à?”

Kiều Tử Việt ủ rũ: “Vậy cậu muốn tôi phải làm thế nào?”

Kiều Sanh: “Chẳng làm gì cả, chỉ cần tránh xa tôi một chút!”

Kiều Tử Việt: “...”

Kiều Sanh vòng qua người anh ta, đi về phòng.

Kiều Tử Việt kéo tay y lại: “Chờ chút!”

Kiều Sanh có chút khó chịu, mắt ánh lên sát khí, nhanh như chớp chuyển tay nắm lấy cổ tay Kiều Tử Việt.

Kiều Tử Việt biết y định làm gì, định chống đỡ, nhưng vừa nghĩ tới thái độ của Kiều Sanh nên do dự, không làm bất kỳ động tác nào.

Kiều Sanh dùng một thế quăng người qua vai tuyệt đẹp, ném anh ta một cái.

Cả người bay lên, rồi nện xuống sàn nhà. Kiều Tử Việt thấy đầu mình đầy sao, lục phủ ngũ tạng như sắp loạn hết lên rồi.

Kiều Sanh nhìn anh ta từ trên cao, giống như nhìn một con kiến yếu ớt.

Ánh mắt ấy khiến lòng Kiều Tử Việt đau đớn.

Kiều Sanh nói: “Một tên yếu đuối vô dụng như anh có tặng không cho tôi, tôi cũng thấy chướng mắt!”

Kiều Tử Việt lẳng lặng đứng lên.

Thật ra trong khoảng thời gian qua anh ta luôn cố rèn luyện thân thủ, nếu đánh tay đôi, Kiều Sanh chưa chắc đã là đối thủ của anh ta. Kiều Sanh mĩa mai anh ta không đáng một đồng, dẫm lên lòng kiêu hãnh của anh ta, nhưng anh ta lại không biết phải làm thế nào, chỉ đành cam tâm tình nguyện cho Kiều Sanh chà đạp.

Trước đây anh ta vẫn luôn kiên trì, không muốn cúi đầu trước Kiều Sanh, giờ anh ta không thể làm được nữa.

Rất khổ sở.

Kiều Tử Việt thấy ngực mình nhói lên, không biết là bị Kiều Sanh quăng xuống đất hay vì những lời ban nãy.

Anh ta muốn thổ lộ ngay với Kiều Sanh, rồi lại không biết phải nói gì.

Cuối cùng anh ta lại dùng tới cách ngu si nhất.

Anh ta nói: “A Sanh, tôi biết cậu muốn Kiều thị, nếu cậu đồng ý, tôi có thể chuyển hết cổ phần trong tay tôi cho cậu!”

Kiều Sanh nhìn anh ta, kinh ngạc hỏi: “Cho tôi hết toàn bộ cổ phần?”

“Ừm!” Kiều Tử Việt nhìn y: “Nếu như làm vậy có thể khiến cậu quên hết những chuyện trước đây!”

Trong mắt anh ta đầy vẻ chờ mong, làm Kiều Sanh chợt nhớ lại ngày trước, cũng có lúc Kiều Tử Việt cũng nhìn y bằng ánh mắt như vậy, nhưng khi đó y lại rất ỷ vào Kiều Mộ Đình, còn do thường xuyên bị Kiều Tử Việt ăn hiếp, cho nên y rất sợ, luôn tránh ra xa. Mỗi lần như thế, sự chờ mong ấy lại biến thành thất vọng.

101. Chương 101

.

.

Chuyện cũ như ủa về, Kiều Sanh lại không muốn suy nghĩ đến. Tuy là y đã khôi phục trí nhớ, nhưng với y mà nói, y của trước khi mất trí nhớ là một người khác, y của hiện tại mới thật sự là chính y.

“Ra ngoài!” Kiều Sanh lạnh lùng nói.

Ánh mắt Kiều Tử Việt ngày càng âm đạm.

Thái độ của Kiều Sanh rất quyết liệt, cho dù có câu thêm thời gian thế nào cũng không dụ xuống, cuối cùng Kiều Tử Việt đành hạ mi, lẳng lặng xoay người đi ra.

Cửa đóng lại.

Kiều Sanh trở lại ban công.

Bóng đêm vẫn đẹp, vẫn lạnh lùng như trước, nhưng dường như đã có chút thay đổi.

Kiều Sanh tự rót cho mình ly rượu đỏ, vẻ mặt bình thản, đứng ở trên ban công cho đến khuya.

...

Hôm sau, Kiều Sanh không tới Tinh Quang mà tới phòng huấn luyện.

Từ lúc trở về tới giờ y luôn bận rộn, không có thời gian tới nơi này.

Đỗ Nhất Sam và Đằng Mộc đều có mặt.

Giờ thân thủ của Kiều Sanh đã tốt lắm rồi, không cần phải tập luyện nhiều nữa, nhưng y vẫn giữ mối quan hệ ông chủ – nhân viên với Đỗ Nhất Sam và Đằng Mộc, đồng thời hai người họ cũng là những người bạn rất tốt của y. Mặt khác, giờ Đỗ Nhất Sam đã xuất ngũ, không còn làm lính đánh thuê nữa, anh ta vốn là cô nhi, sống phiêu bạt bên ngoài, không có người thân, nên cũng đã xem đây như nhà mình.

Còn Đằng Mộc dù có nhà, nhưng quan hệ lại rất kém, cũng gần như là đoạn tuyệt lui tới, cho nên cũng vậy.

Kiều Sanh tới khiến hai người rất vui, ngay cả cái mặt than Đằng Mộc cũng phá lệ nở nụ cười.

Rất đẹp, làm người ta cảm giác như tắm gió xuân.

Ba người ngồi xuống, cùng nhau uống trà nói chuyện.

Về chuyện Kiều Sanh mất tích, hai người họ không biết nhiều lắm nên không hỏi tới, chỉ hỏi thăm tình hình hiện nay của y thôi.

Kiều Sanh thành thật trả lời, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc.

Dường như y đang có chuyện lo lắng, Đỗ Nhất Sam hỏi thử: “A Sanh, có phải cậu đang lo lắng điều gì không?”

Kiều Sanh gật đầu, trầm giọng nói: “Alex chưa chết!”

Đỗ Nhất Sam cùng Đằng Mộc liếc nhau, sắc mặt cũng trở nên nặng nề.

Đỗ Nhất Sam hỏi: “Không phải mấy hôm trước tên Jam đã nhậm chức, trở thành thủ lĩnh Mafia mới rồi sao? Tin này đã truyền khắp giới hắc đạo, Alex mất tích, ai cũng đều cho rằng chính gã đã ám sát Alex!”

“Tuy sự thật không hẳn là như thế nhưng cũng không kém đi bao nhiêu!” Kiều Sanh nói: “Theo kế hoạch là định giết Alex, nhưng anh ta đã trốn thoát được!”

“Vậy thì có hơi phiền...” Đỗ Nhất Sam lo lắng.

“Đúng vậy!” Kiều Sanh lại nói: “Jam đã hạ lệnh truy sát, nhưng Alex như đã bốc hơi khỏi thế giới này, không ai điều tra được tung tích anh ta, càng khỏi nói tới chuyện giết, sớm muộn gì anh ta cũng sẽ tìm tới đây thôi!”

“Với tính gã ta, nhất định sẽ không tha cho cậu!”

“Ừ!” Kiều Sanh gật đầu: “Cho nên sắp tới tôi định sẽ tăng cường phòng vệ Kiều gia!”

“Có cần chúng tôi sang đó không?” Người luôn trầm mặc như Đằng Mộc bỗng lên tiếng.

“Đương nhiên rồi, mấy ngày nữa hai người dọn tới Kiều gia đi, tôi sẽ thuê thêm sát thủ và lính đánh thuê!”

“Chuyện này cứ giao cho tôi đi, tôi khá rành về thị trường này!” Đỗ Nhất Sam nói.

“Được!” Kiều Sanh đáp.

Bàn xong, Kiều Sanh quay sang với Bạch Nhận.

Cái tính ương bướng của nó đã bị mài sạch, đã không còn nhốt trong chuồng nữa, thậm chí cũng chẳng cần xích lại, nó đang lười biếng nằm trên đất.

Kiều Sanh đi tới trước mặt nó.

Bạch Nhận ngẩng đầu, liếc y một cái.

Kiều Sanh ngồi xổm xuống, sờ sờ đầu nó.

Bạch Nhận cứng người, mắt lóe lên sự hung hãn, giống như sắp tấn công, cuối cùng nó vẫn nhịn xuống.

Kiều Sanh rất hài lòng với biểu hiện của nó.

Dường như Bạch Nhận không thích bị người khác vuốt đầu, ánh mắt của nó rất khó chịu, nhưng Kiều Sanh lại thích làm thế.

Bạch Nhận không nhịn được nữa, đứng dậy, bước đi.

Kiều Sanh không giận, cong khówek môi, nói: “Quay lại, Bạch Nhận!”

Bạch Nhận không để ý tới y.

“Quay lại đây!” Kiều Sanh lặp lại một lần, giọng lạnh hơn ban nãy một chút.

Uy hiếp của Kiều Sanh đã có tác dụng, Bạch Nhận dừng bước, lại quật cường không chịu xoay qua.

Kiều Sanh thấy buồn cười, đi tới.

“Sao thế? Mày còn chưa chịu nghe lời à?” Y nắm cổ Bạch Nhận.

Bạch Nhận nheo mắt, quay lại nhe răng với y, nhưng vẫn ngoan ngoãn để y đụng chạm.

Kiều Sanh xoa đầu nó.

Mắt Bạch Nhận ngày càng lạnh, dường như sắp bạo phát, nhưng vẫn cố chịu đựng.

Đỗ Nhất Sam và Đằng Mộc ở một bên hoảng hốt. Tuy nói tính ương bướng của Bạch Nhận đã bị mài mòn hết rồi, nhưng dù sao nó cũng là sói, không thể giống vật nuôi hiền lành, nếu bị chọc giận, hậu quả rất khó lường.

Kiều Sanh lại không hề đề phòng chút nào, nếu Bạch Nhận đột nhiên công kích thì...

Hai người không dám nghĩ thêm nữa.

Cũng may là tuy ánh mắt của Bạch Nhận rất hung hãn, nhưng vẫn không tấn công Kiều Sanh. Nó là lang vương, dù sao cũng không bỏ được tính kiêu ngạo của giống loài, nó cũng hoàn toàn không để ý tới Kiều Sanh nữa.

Dù vậy, tâm tình của Kiều Sanh vẫn rất tốt.

Tuy nói hai ngày nữa mới bắt đầu tiến hành kế hoạch, nhưng ngay hôm đó Đỗ Nhất Sam và Đằng Mộc đã dọn vào Kiều gia, cả Bạch Nhận cũng thế.

Hiệu quả làm việc của Đỗ Nhất Sam rất cao, mới đó đã chọn ra cho Kiều Sanh một đám lính đánh thuê rất có kinh nghiệm. Giá cả dĩ nhiên là xa xỉ, nhưng Kiều Sanh cũng không để ý.

Cả Kiều gia được bảo vệ nghiêm ngặt, toàn bộ đều do Đỗ Nhất Sam tính toán, anh ta rất có thiên phú về mặt này.

Kiều Sanh rất tin tưởng anh ta, kết quả thu được cũng rất hài lòng.

Tiếc là sau khi chuẩn bị xong, ngay hôm sau Đỗ Nhất Sam đã xin nghỉ phép.

Nguyên nhân rất đơn giản.

Anh ta bị Đằng Mộc ‘phá thân’.

Sáng hôm đó, Kiều Sanh dậy sớm hơn bình thường, vì hôm nay Tinh Quang tổ chức tiệc mừng bán thành công album chỉnh sửa của Hoắc An Đạt. Trước đó là buổi phỏng vấn trực tiếp, cho nên làm lãnh đạo như y phải tới đúng giờ.

Vừa ra khỏi phòng, y đã gặp Đỗ Nhất Sam trên hành lang.

Đỗ Nhất Sam có thói quen dậy sớm luyện võ, nên hôm nào anh ta cũng dậy từ rất sớm.

Bất kể là gặp anh ta vào lúc nào, Kiều Sanh cũng thấy anh ta rất hăng hái.

Nhưng giờ thì khác.

Chỉ thấy Đỗ Nhất Sam nhăn nhó, mặt rất ư là khó coi. Anh ta đang vịn tường, nhích từng bước về trước, tư thế rất kỳ cục.

Kiều Sanh ngăn ra, sau đó vỗ lẽ.

Đỗ Nhất Sam sẽ không ngờ đụng phải Kiều Sanh, cũng ngây ra, sau đó đứng thẳng người. Nào ngờ động tác của anh ta quá mạnh, động tới cái nơi đang bị thương nào đó, đau muốn toát mồ hôi, còn hét lên một tiếng.

Kiều Sanh nhìn anh ta bằng ánh mắt nghiến ngấm.

Đỗ Nhất Sam ôm eo, xấu hổ hỏi: “Dậy sớm thế!”

Kiều Sanh liếc anh ta một cái, trêu chọc: “Xem ra năng lực của Đằng Mộc cũng được lắm!”

Mặt Đỗ Nhất Sam lập tức đen như đáy nồi: “Đừng nhắc tên tên khốn đó trước mặt tôi!”

“Sao thế?”

“Tên khốn đó là đồ biến thái!”

Kiều Sanh ngạc nhiên. Y đã sớm phát hiện quan hệ giữa hai người này có chút mờ ám, nhưng với tính tình lãnh đạm của Đằng Mộc, y còn tưởng là do Đỗ Nhất Sam chủ động.

Giờ coi ra phía chủ động là Đằng Mộc mới phải.

Lại còn chơi trò ép buộc...

Tự dưng Kiều Sanh thấy buồn cười.

“Thôi không nói nữa, tôi tới bệnh viện đây!” Đỗ Nhất Sam oán hận.

“Chỉ chút vết thương thể này mà phải đi bệnh viện à?”

“Ai biết tên khốn đó có bệnh Aids hay không, hần ta còn chả chịu dùng BCS!” Đỗ Nhất Sam tức tối.

Nhớ tới chuyện tối qua, anh ta lại thấy tức. Đêm qua anh ta rảnh quá không có gì làm, nên chọc Đằng Mộc cho đỡ buồn. Ai dè Đằng Mộc như ăn trúng cái gì, đột nhiên dè anh ta xuống giường. Nếu so về thân thủ, anh ta chưa chắc thua Đằng Mộc, nhưng lúc đó do anh ta lại đang hoảng đến mất hồn, động tác của Đằng Mộc lại rất nhanh, chờ đến lúc kịp hoàn hồn lại thì gạo cũng đã nấu thành cơm, đau đến cả sức phản kháng cũng không có. Sau lại, chính là một đêm mây mưa thất thường.

Tự tạo nghiệt, không thể sống...

Đỗ Nhất Sam trầm thờ dài. Vì một phút ham vui nhất thời mà cú trình khó giữ, anh ta thật hối hận muốn vỡ ruột.

Thấy anh ta cứ khẳng khẳng muốn đi bệnh viện, Kiều Sanh cũng không thể cản. Y liếc về phía sau anh ta một cái, cau mày hỏi: “Đằng Mộc không đi với anh à?”

Đỗ Nhất Sam nghiêng răng, quát: “Hần dám! Tôi có mang theo súng này, nếu tên khốn đó dám tới gần tôi, tôi sẽ cho gã chết ngay tức khắc!”

Cuối cùng thì Kiều Sanh nhịn không nổi nữa, cười phá ra.

Đỗ Nhất Sam khập khiễng bước đi, anh ta vừa đi chân trước, chân sau Kiều Sanh đã thấy Đằng Mộc đang lén lút theo sau.

Về mặt Đằng Mộc rất bình tĩnh, ánh mắt lại có phần bất đắc dĩ, phỏng chừng những gì Đỗ Nhất Sam nói ban nãy anh ta đã nghe thấy. Đỗ Nhất Sam nổi tiếng là thần kinh thô, ban nãy anh ta nói chuyện rất lớn tiếng, nếu không phải hiện giờ còn sớm, e là cả Kiều gia đều biết chuyện hai người này.

102. Chương 102

.

Chờ Đỗ Nhất Sam đi thật xa, Đằng Mộc mới cẩn thận theo sau.

Kiều Sanh tới Tinh Quang.

Buổi họp báo được tổ chức long trọng vào buổi sáng tại một nhà hàng, hầu như toàn bộ nhân viên của Tinh Quang đều tới, các phóng viên cũng góp mặt làm chật khu hội trường vốn rất rộng.

Hoắc An Đạt cũng tới buổi họp báo rất đúng giờ.

Tuy hiện tại anh đã là tân Thiên vương, nhưng cũng không giống một số diễn viên, tuy là tới sớm nhưng lại ở hậu trường không xuất hiện, cho đến khi các phóng viên chờ không nổi nữa mới từ từ bước ra. Cũng vì tính cách ấy, Hoắc An Đạt luôn được giới truyền thông yêu thích, những tin tức về anh ta đa phần đều là khen ngợi, đôi khi cũng có chút tin xấu nhưng cũng chẳng là gì.

Dĩ nhiên, đó cũng nhờ vào quan hệ và năng lực của Tinh Quang.

Buổi phỏng vấn được tiến hành rất thuận lợi.

Tuy chủ đề xoay quanh chuyện ra mắt album bản chỉnh sửa, nhưng các phóng viên lại ít quan tâm tới âm nhạc mà phần lớn đều nhắc tới tin đồn tình cảm gần đây của Hoắc An Đạt.

Từ lúc Kiều Tử Việt rút khỏi Tinh Quang, tin đồn giữa Kiều Tử Việt và Hoắc An Đạt dần lắng xuống, mà lúc này lại bắt đầu rộ lên tin đồn giữa Hoắc An Đạt và Kiều Sanh.

Về chuyện này, Kiều Sanh luôn làm lơ, Hoắc An Đạt cũng không nói gì.

Thủ pháp quá cao minh, đủ để giới truyền thông phải xoay vòng vòng.

Các phóng viên hỏi liên tiếp mấy câu, Hoắc An Đạt đều dùng chiêu thái cực cho qua, hoặc là lặng im không đáp. Thấy không khai thác được gì từ anh ta, bọn họ bắt đầu chuyển sang Kiều Sanh.

Tiếc là Kiều Sanh lại chẳng phải đèn cạn dầu, nói thảng một câu: Chuyện riêng miễn trả lời.

Giọng điệu rất bình thản nhưng gây áp lực mười phần.

Không ít phóng viên cứng họng, có vài người chưa từ bỏ ý định còn gắng gượng hỏi tiếp, Kiều Sanh không thèm ngó tới, từ đầu tới cuối đều mỉm cười.

Mấy phóng viên sắp phát điên tới nơi rồi.

Về vị tổng giám đốc cực kỳ cá tính này, thật ra bọn họ cũng chẳng xa lạ gì. Trước đây, Kiều Sanh chính là khách quen của mấy tờ báo lá cải: Chẳng những nhiều tiền, lại còn xuất chúng. Mấy tay phóng viên mũi thính sao có thể bỏ qua cho y.

Tính hướng của Kiều Sanh luôn là vấn đề mà người bên ngoài quan tâm, trừ lần đính hôn thất bại nọ, những người có tin đồn tình cảm với y đều là nam giới.

Hoắc An Đạt cũng thế.

Hai người đàn ông xuất sắc này có dính dáng tới nhau, vấn đề còn hot hơn cả một nam một nữ.

Chuyện của hai người vốn đã lan truyền khắp internet, nhất là trong các trang thiếu nữ với nhau.

Nửa giờ sau, buổi phỏng vấn kết thúc.

Các phóng viên không khai thác được gì, đành thui thủi ra về.

Kiều Sanh và Hoắc An Đạt cũng đứng dậy, đi ra ngoài.

Tại hậu trường.

Kiều Sanh nhận được tin nhà hàng đặt tiệc mừng gặp sự cố, đại sảnh tạm phong bế một ngày.

Giờ có đổi nhà hàng cũng không còn kịp, chỉ riêng việc bố trí hội trường đã mất một, hai ngày, điều này có nghĩa là phải dời ngày tổ chức tiệc mừng lại.

Kiều Sanh nhú mày, có chút bực bội, nhưng y cũng hết cách, đành phải tuyên bố dời tiệc chúc mừng lại một hôm.

Lúc Kiều Sanh định về nhà, Hoắc An Đạt chợt gọi y lại: “Tổng giám đốc Kiều!”

Kiều Sanh nhú mày: “Có chuyện gì à?”

“Vâng!” Hoắc An Đạt do dự: “Tôi muốn mời anh dùng cơm trưa!”

“Tại sao?” Kiều Sanh hỏi.

Giống như chưa nghĩ ra lý do, trong nhất thời Hoắc An Đạt không biết phải trả lời thế nào, qua một hồi sau mới nói: “Chỉ là muốn mời anh dùng một bữa cơm mà thôi!”

Kiều Sanh cười, từ chối: “Tôi không có thời gian!”

Đôi con ngươi của Hoắc An Đạt ảm đạm đi, rõ ràng hiện lên sự thất vọng.

Thật ra thì Kiều Sanh rất rảnh, chỉ là y không muốn đi cùng Hoắc An Đạt, hai người vốn chẳng có gì để nói với nhau. Mặt khác, tin đồn tình cảm giữa hai người đang lan dữ dội, nhưng lại không có bất kỳ tấm ảnh chứng minh nào, nên còn được cho là cổ tình tung tin đồn để câu khách, nhưng nếu có ảnh thật, cho dù chỉ là cùng nhau dùng cơm thì lời đồn thổi mà người ta đưa ra có sức ảnh hưởng hơn nhiều.

Kiều Sanh bỏ đi.

Hoắc An Đạt nhìn theo bóng lưng của y, im lặng, không biết đang suy nghĩ điều gì.

Tối đó, Kiều Mộ Đình bận rộn tới tận khuya mới tan ca.

Về tới nhà, chuyện đầu tiên mà cậu làm chính là tới phòng Kiều Sanh, đó chính là thói quen gần đây nhất của cậu.

Đẩy cửa phòng ra, Kiều Sanh đang nằm trên giường.

Dường như y vừa mới tắm xong, trông rất quý dị lại vừa đẹp mắt. Bạch Nhận nằm dưới chân y, mắt khép hờ, vẻ mặt ấy rất giống Kiều Sanh.

Kiều Mộ Đình đi tới bên giường.

“Về rồi à?” Kiều Sanh nâng mắt lên nhìn cậu.

“Ừ!” Cởi áo khoác ra, Kiều Mộ Đình ngồi xuống.

“Dạo này cậu bận quá!” Kiều Sanh nói.

“Ừm, gần đây công ty vừa ký thêm mấy hợp đồng lớn, quả thật là rất bận!” Kiều Mộ Đình nằm xuống cạnh y.

Kiều Sanh vẫn không nhúc nhích.

Kiều Mộ Đình thích mê một cái vẻ biếng nhác của y, cậu xoay người đè lên y.

Kiều Sanh nhìn cậu.

Kiều Mộ Đình kéo cằm Kiều Sanh, vuốt nhẹ gương mặt y.

Kiều Sanh không nổi giận, hôm nay tâm trạng y rất tốt, không so đo mấy chuyện này.

Kiều Mộ Đình hôn lên môi y.

Kiều Sanh không đáp trả cũng không từ chối, cứ mặc cậu hôn, mặc cậu mở hàm mình ra.

Đôi lưỡi quấn lấy nhau, hơi thở hòa quyện vào nhau.

Nụ hôn rất dài, rất kịch liệt, lúc tách ra cả hai đều thở phì phò.

Kiều Sanh liếm liếm khóe môi ướt át, hỏi: “Sao hôm nay nhiệt tình quá vậy?”

Kiều Mộ Đình cong môi: “Ai bảo tôi vừa về tới đã nhìn thấy cảnh đẹp thế này!”

Kiều Sanh chỉ cười cười không nói gì.

Kiều Mộ Đình từ từ cởi cúc áo mình ra.

Kiều Sanh: “Đi tắm trước!”

Kiều Mộ Đình trầm giọng nói: “Tôi không đợi được nữa!”

Kiều Sanh nhú mào: “Bắn quá!”

Kiều Mộ Đình: “Sau khi làm xong chúng ta cùng nhau tắm!”

Kiều Sanh nhìn cậu cười, nụ cười mang đầy vẻ ma mị khiến Kiều Mộ Đình ngây người.

Ngay lúc này, Kiều Sanh thản nhiên đá văng cậu xuống giường.

“Không tắm đừng hòng đụng vào tôi!” Giọng nhàn nhạt nhưng lại kiêu ngạo như bậc đế vương.

Kiều Mộ Đình bò dậy, xấu hổ: “A Sanh, anh thật là...”

Kiều Sanh chẳng thèm nhìn cậu, rõ ràng là không cho thương lượng.

Kiều Mộ Đình thật bất đắc dĩ, đành phải dẫn lửa dục xuống, ngoan ngoãn vào phòng tắm.

Kiều Sanh cong cong khóe môi.

Bạch Nhận nhìn Kiều Mộ Đình, nghiêng đầu khó hiểu.

Kiều Sanh ngồi dậy, vuốt lớp lông mềm mại trên cổ nó.

Bạch Nhận ngoan ngoãn dụi vào lòng Kiều Sanh. Tuy là nó còn hơi mâu thuẫn, nhưng nó cũng thích Kiều Sanh làm vậy với nó. Kể từ khi Bạch Nhận bắt đầu nghe lời, Kiều Sanh không còn ngược đãi nó nữa, mà lại rất cưng nó.

Mấy phút sau, Kiều Mộ Đình đã tắm xong, choàng một chiếc khăn tắm rồi ra ngoài.

Vừa bước ra, đập vào mắt cậu là hình ảnh Kiều Sanh lười biếng dựa vào đầu giường, Bạch Nhận ngoan ngoãn cuộn vào lòng y, trông rất ngoan ngoãn. Tuy nhiên, ánh mắt của nó vẫn kiêu ngạo, lớp lông màu xám của nó dán vào cơ thể trần trụi của Kiều Sanh, như hút hồn kẻ khác.

Mỹ nam cùng đã thú...

Trong khoảnh khắc, trong đầu Kiều Mộ Đình tự nhiên nảy lên những từ này.

Tuy đã thu đi móng vuốt sắc nhọn, nhưng dã tính của Bạch Nhận vẫn còn đó, nếu nó đột nhiên tấn công, Kiều Sanh sẽ lành ít dữ nhiều. Nếu đổi lại là người khác, e là không ai chịu ở gần con dã thú này như vậy. Thế mà Kiều Sanh chẳng hề để ý, cũng chẳng có chút phòng bị nào.

Một Kiều Sanh đang tỏa ra hơi thở mị hoặc cùng gợi cảm như vậy khiến Kiều Mộ Đình yêu muốn chết.

Kiều Mộ Đình lại bò lên giường.

Kiều Sanh buông Bạch Nhận ra, tùy ý liếc cậu một cái.

“Nhanh vậy?”

“Đương nhiên!” Kiều Mộ Đình cười đáp.

Kiều Sanh không nói gì nữa.

Kiều Mộ Đình thừa cơ hôn y, đôi lưỡi lại quấn lấy nhau.

Không khí ẩm dần.

Không khí ngày càng nóng, dường như Bạch Nhận cũng hiểu ra điều gì đó, nó lẳng lặng xuống giường, ra khỏi phòng, đi tới ban công.

Bên ngoài màn đêm u ám, một vầng trăng treo ở chân trời.

Bạch Nhận ngẩng đầu nhìn ánh trăng, tru lên một tiếng vọng dài...

Trong phòng.

Kiều Mộ Đình hôn từ cổ xuống ngực Kiều Sanh, mỗi nơi đi qua đều để lại một dấu đo đỏ.

Kiều Sanh híp mắt, cả người căng dần.

Kiều Mộ Đình kéo chiếc khăn tắm của mình ra, sau đó kéo tới quần Kiều Sanh.

Lâu rồi bọn họ chưa cùng nhau.

Bị cấm dục lâu như thế, lúc bạo phát, dĩ nhiên càng thêm mãnh liệt.

Một đêm mây mưa.

Âm thanh rên rỉ vang ra từ phòng trong, cả tiếng giường kéo kẹt liên tục. Bạch Nhận nằm trên ban công, ngủ say dưới ánh trăng.

103. Chương 103

.

Hôm sau, tiệc chúc mừng cho album bản chỉnh sửa của Hoắc An Đạt đã được tiến hành.

Tiệc chúc mừng diễn ra thật long trọng, hoàn toàn khác những công ty khác. Kiều Sanh là một người có quan hệ rộng, Kiều gia lại là thế gia giàu có nhất nhì, cho dù người ta không biết y cũng sẽ nể mặt Kiều gia mà tới.

Phóng viên tới phỏng vấn cũng vậy, nhưng chỉ có một số người được vào trong, còn lại chỉ có thể chụp ảnh từ nơi cách ly, dĩ nhiên điều này cũng không ảnh hưởng tới sự nhiệt tình của họ.

Là nhân vật chính của buổi tiệc, Hoắc An Đạt đã tới hiện trường từ rất sớm, còn kẻ làm ông chủ như Kiều Sanh dĩ nhiên là tới muộn rồi.

Thật ra thì buổi tiệc mừng này phải nói chính xác là một bữa tiệc rượu lớn, có không ít nhân vật tiếng tăm tới dự, phi thường long trọng.

Trịnh Lâm Na cũng tới.

Vừa liếc một cái, Kiều Sanh đã nhìn thấy cô ta, cả anh chồng mới toanh của cô.

Mấy tháng trước, Trịnh Lâm Na kết hôn chớp nhoáng, chồng cô là người thừa kế một tập đoàn nào đó, tuy diện mạo và năng lực đều kém xa Kiều Sanh, nhưng có vẻ như anh ta rất yêu cô nàng.

Dẫu không thích người phụ nữ này, nhưng Kiều Sanh vẫn cảm thấy mừng cho cô ta.

Xã giao với khách rất phiền, một mình Kiều Sanh ngồi trong góc uống rượu.

Đi xuyên qua đám đông, Trịnh Lâm Na hết nhìn trái rồi nhìn phải, giống như đang tìm gì đó, mãi cho tới khi cô ta thấy Kiều Sanh.

Cô ta quay qua nói gì đó với chồng mình, sau đó cả hai cùng đi về phía y.

Đi tới trước mặt y, Trịnh Lâm Na cất tiếng gọi: “A Sanh!”

Kiều Sanh ngẩng đầu.

Trịnh Lâm Na mỉm cười: “Đã lâu không gặp, A Sanh!”

Kiều Sanh cong khóe môi, thản nhiên đáp một câu: “Đã lâu không gặp!”

Trịnh Lâm Na ôm chặt tay chồng mình, hai người đứng sát vào nhau, rất thân mật.

Kiều Sanh liếc anh ta một cái.

Dường như Trịnh Lâm Na đang chờ cái thời khắc ấy, cô ta dựa vào người chồng, giới thiệu với Kiều Sanh: “Đây là chồng em, Giang Ly, chủ tịch tập đoàn XX, chắc là hai người biết nhau đấy!”

Cô ta cố tình nhấn mạnh từ chồng, mắt chăm chăm nhìn Kiều Sanh, như đang chờ phản ứng của y.

Nhưng cô ta đã thất vọng rồi.

Kiều Sanh không hề có biểu hiện gì là ghen tuông cả.

“Chào anh!” Giang Ly vươn tay với Kiều Sanh.

“Chào anh!” Kiều Sanh mỉm cười nhưng không đưa tay ra đáp lại.

Y vốn ưa sạch, nên không thích tiếp xúc chân tay với người lạ.

Giang Ly xấu hổ rút tay về.

Thái độ lạnh lùng của Kiều Sanh khiến Trịnh Lâm Na lắc đầu: “A Sanh, anh vẫn không biết cách đối nhân xử thế như vậy!”

Kiều Sanh đáp: “Tôi vẫn luôn như thế!”

Ánh mắt Trịnh Lâm Na có chút ai oán: “Em biết mà, không có người phụ nữ nào có thể hiểu anh hơn em!”

Kiều Sanh thản nhiên đáp: “Chắc vậy!”

Cuộc trò chuyện của hai người càng lúc càng xa lạ, có phần mờ ám, Giang Ly nhìn hai người, bắt đầu lo lắng.

Chuyện trước đây giữa vợ mình và Kiều Sanh anh ta cũng biết, nhưng không để ý, anh ta luôn cho rằng đó là chuyện đã qua. Cha anh ta và Trịnh Thắng là thế giao, cho nên anh ta và Trịnh Lâm Na biết nhau từ nhỏ, anh ta vẫn luôn yêu thầm cô, nhưng ánh mắt của Trịnh Lâm Na lại rất cao, chẳng ngó ngang gì tới anh ta, mãi cho tới cái lần đính hôn âm ỉ với Kiều Sanh. Anh ta vẫn nghĩ rằng mình không có hi vọng gì, sau đó bỗng nhiên Trịnh gia từ hôn, Kiều Sanh bị bắt cóc, rất nhiều chuyện xảy ra đã khiến anh ta đến được với người mình yêu.

Trong suy nghĩ của Giang Ly, đó chính là do ông trời sắp xếp.

Có lẽ Trịnh Lâm Na đã hết hi vọng. Tuy rằng cô vẫn không thương anh ta, nhưng vẫn đón nhận, cô còn vừa có thai cách đây không lâu.

Nhưng hiện tại, ánh mắt khi Trịnh Lâm Na nhìn Kiều Sanh vẫn tràn ngập tình yêu, thậm chí còn có phần ai oán, cộng không cam lòng.

Điều này khiến Giang Ly lo sợ.

Cổ nhân tái ngộ, nhưng không có vẻ gì là thân quen cả, Kiều Sanh vẫn rất lạnh lùng. Ban đầu Trịnh Lâm Na còn bình tĩnh, nhưng khi đối diện với một Kiều Sanh mà cô ta vẫn luôn thầm thương trộm nhớ, cô ta bắt đầu không kìm được lòng mình.

“A Sanh, dạo này anh có khỏe không?” Cô ta hỏi.

“Bình thường!”

“Bác trai qua đời, em rất buồn!” Trịnh Lâm Na tỏ vẻ bi thương.

“Cảm ơn!”

Kiều Sanh vẫn lãnh nhạt khiến Trịnh Lâm Na ầm ức mà cắn môi dưới, hỏi: “Giờ anh có để ý ai không?”

Kiều Sanh trả lời không chút do dự: “Có!”

Trịnh Lâm Na sửng sốt, đôi mắt trở nên ảm đạm.

“Là ai vậy?” Cô ta hoàn toàn quên mất người chồng đang đứng cạnh mình mà truy hỏi.

“Chị Giang à, chị không thấy câu hỏi của mình có hơi quá sao?” Kiều Sanh mỉm cười nhìn cô ta: “Đó là chuyện riêng của tôi, tôi không cần phải nói với người khác!”

Lúc này Trịnh Lâm Na mới thấy câu hỏi của mình có hơi quá, cô ta đỏ mặt vì xấu hổ. Sau đó phân bua: “Xin lỗi, em vẫn cho rằng chúng ta vẫn là bạn...”

Kiều Sanh nhìn vẻ mặt khó coi của Giang Ly bằng ánh mắt thích thú: “Sợ là chồng chị lại không nghĩ như thế!”

Trịnh Lâm Na nhìn về phía Giang Ly.

Tính tình Giang Ly rất tốt, anh ta không nổi giận mà chỉ cười, không nói gì.

Cuối cùng thì Trịnh Lâm Na cũng thoát khỏi ảo tưởng, trở về với hiện thực, cô ta liếc người chồng bình thường, yếu đuối của mình, lại nhìn người đàn ông chói lóa như Kiều Sanh, sự chênh lệch hai bên khiến cô ta thiếu chút nữa phát điên.

Đều là đàn ông, sao có thể hơn kém nhau nhiều như vậy.

Cô ta phát hiện mình vẫn còn yêu Kiều Sanh lắm.

Tiếc là, bọn họ vĩnh viễn cũng không có khả năng ở cùng nhau...

Mắt Trịnh Lâm Na hơi đỏ lên.

Trước tình hình này, cho dù có là người tốt tính như Giang Ly cũng chịu không nổi nữa. Tuy nhiên, anh ta vẫn dịu dàng: Na Na, chúng ta đi thôi!”

Trịnh Lâm Na cắn môi dưới, gật đầu.

“A Sanh, tạm biệt!” Cô ta nhìn Kiều Sanh bằng ánh mắt lưu luyến.

“Tạm biệt, chúc hạnh phúc!” Kiều Sanh rất ít nói mấy câu như thế, nhưng lần này là y thật lòng chúc phúc.

Không phải nói với Trịnh Lâm Na, mà là nói với Giang Ly bên cạnh cô ta: Yêu phải một người phụ nữ không biết quý trọng tình cảm như vậy, với bất cứ người nào cũng là bất hạnh.

Cuối cùng Trịnh Lâm Na cũng nhịn không được nữa, bật khóc.

Giang Ly kéo cô ta đi.

Hai người họ đi rồi, Kiều Sanh cũng muốn rời đi. Tuy là buổi tiệc rất náo nhiệt, nhưng y lại không thích bầu không khí này chút nào.

Vừa đứng dậy, đã bị ai đó gọi lại.

“A Sanh!”

Người gọi y là Hoắc An Đạt.

Kiều Sanh nhìn anh ta. Chú ý, hôm nay Hoắc An Đạt không gọi y là Kiều tổng mà gọi thẳng là A Sanh.

Cách một ngày không gặp mà thái độ đã trở nên thân mật như thế sao...

Kiều Sanh có chút không hài lòng.

Hoắc An Đạt hỏi: “Anh định đi sao?”

“Ừ, ở đây chán quá!”

“Đợi tôi một lát, chúng ta cùng đi!”

“Về trước? Đây là tiệc mừng của anh chứ nhỉ!” Kiều Sanh nhún mày.

Hoắc An Đạt nói: “Không sao, những gì cần làm đều đã làm rồi, tôi không thích mấy bữa tiệc tùng thế này!”

Với tính cách của anh, đúng là không thích mấy trường hợp như thế này, vừa rồi anh còn bị mấy fan cuồng bám lấy, không có cách thoát thân, mà anh cũng không rành về xử lý mấy chuyện này, bởi vậy không muốn tiếp tục ở lại đây nữa.

Kiều Sanh nhún vai, không nói gì.

Hai người cùng rời đi.

Vừa bước ra khỏi cửa nhà hàng, Hoắc An Đạt lại lên tiếng: “Đi uống một tách cafe đi!”

Kiều Sanh nhìn anh ta bằng ánh thú vị: “Anh đang hẹn hò với tôi à?”

Hoắc An Đạt gật đầu.

Kiều Sanh cong khóe môi: “Anh nghĩ tôi sẽ đồng ý?”

Hoắc An Đạt: “Chuyện này là do anh quyết định!”

Kiều Sanh thản nhiên nói: “Uống cafe thì cũng được thôi, chỉ có điều không phải đi với anh, tôi sẽ tự đi!”

Hoắc An Đạt: “...”

Trong lúc nói chuyện, hai người đã đi tới bãi đỗ xe, Kiều Sanh lên xe.

Hoắc An Đạt vẫn chưa từ bỏ ý định, chặn cửa xe lại: “Anh ghét tôi tới vậy sao?”

Kiều Sanh hỏi lại: “Sao tôi phải ghét anh?”

Hoắc An Đạt nhìn y: “Thái độ của anh với tôi rất lạnh nhạt!”

Kiều Sanh cười mỉm, giễu cợt: “Với ai tôi cũng đều như thế, hơn nữa làm sao tôi có thể ghét bỏ cây hái tiền như anh được phải không, Hoắc thiên vương!”

Hoắc An Đạt vẫn chưa từ bỏ ý định: “Chẳng lẽ chúng ta không thể làm bạn được sao?”

Nhìn thẳng vào đôi mắt chân thành của Hoắc An Đạt, Kiều Sanh mỉm cười, nếu nói trước đây y không thể xác định được suy nghĩ của Hoắc An Đạt, thì giờ y đã rõ ràng rồi.

Kiều Sanh nhìn anh ta: “E là anh không đơn giản chỉ muốn làm bạn với tôi thôi đâu!”

Bị nói trúng tim đen, Hoắc An Đạt không biện giải mà im lặng.

“Tôi không có hứng thú với anh!” Kiều Sanh nói.

“Tôi biết!” Hoắc An Đạt đáp.

“Thế thì được rồi!” Kiều Sanh nhếch mép: “Vậy thì ai đi đường nấy thôi!”

“Nhưng tôi lại có hứng thú với anh!” Hoắc An Đạt thành thật nói.

“Có hứng thú với tôi?” Kiều Sanh nhú mày.

Hoắc An Đạt gật đầu: “Có thể nói là thích!”

Kiều Sanh: “...”

Hoắc An Đạt đột nhiên thổ lộ khiến Kiều Sanh cảm thấy bất ngờ, trong mắt y, Hoắc An Đạt luôn là người trầm tĩnh, cho dù là với giới truyền thông hay các fan đều luôn giữ thái độ nhàn nhạt, không ngờ lúc thổ lộ lại thẳng thắn như thế.

104. Chương 104

.

Kiều Sanh im lặng.

Nhìn ánh mắt nghiêm túc của Hoắc An Đạt, y sờ cằm, qua một hồi sau mới nói: “Anh biết không, khi anh nói như vậy với ông chủ của mình, sẽ rất giống như anh đang muốn đi cửa sau?”

Hoắc An Đạt: “Anh biết là tôi không có ý đó mà!”

“Làm sao tôi biết được!” Nụ cười của Kiều Sanh mang vẻ trào phúng, “Ồ Tỉnh Quang, những người muốn bò lên giường của tôi không phải ít!”

“Tôi không như thế!” Hoắc An Đạt giải thích.

Kiều Sanh nhún vai, không đáp.

Y xoay người bước lên xe.

Lấy hết dũng khí thổ lộ, lại không được hồi đáp, Hoắc An Đạt không cam lòng, nhưng lại chẳng thể làm gì, anh ta cứ thế đứng ngây tại chỗ, nhìn Kiều Sanh rời đi.

Kiều Sanh ngồi vào xe, đeo dây an toàn, sau đó nhấn ga.

Xe từ từ chạy ngày càng xa, từ kính chiếu hậu, y nhìn Hoắc An Đạt.

Hoắc An Đạt vẫn đang nhìn theo y, rõ ràng là anh ta đang đứng dưới ánh mặt trời, mà đôi mắt ấy lại sâu không thấy đáy. Có lẽ là vì thân thế, nên thần thái của anh ta luôn tỏa chút u sầu.

...

Hôm sau, tại công ty.

Hoắc An Đạt bắt đầu tuyên truyền cho album của mình, lịch làm việc vốn đã nhiều nay lại càng thêm dày đặc. Thời gian nghỉ ngơi của anh rất ít, hầu như đều không có mặt ở Tinh Quang.

Kiều Sanh cũng bắt đầu đào tạo những nghệ sĩ mới cho thể hệ tiếp theo.

Ngoài Hoắc An Đạt, Tinh Quang không có bao nhiêu nghệ sĩ tên tuổi, đây chính là một điểm chí mạng.

Kiều Sanh bảo thư ký soạn những tài liệu về các nghệ sĩ mới sẽ ký hợp đồng với công ty, rồi ngồi đọc hết một lượt, tìm những nghệ sĩ mới có tài năng.

Tức thì, ánh mắt của y dừng lại ở hồ sơ của một người.

Người này tên Alex, do mấy tay săn sao trẻ phát hiện trên đường vào mấy ngày trước, năm nay 21 tuổi, là con lai, và bức ảnh kèm theo là một chàng trai có ngoại hình rất đẹp.

Thứ thu hút y không phải là vẻ ngoài của người này, mà là cái tên.

Alex.

Giống y chang tên của tên khốn đó...

Kiều Sanh nhìn xấp tài liệu ấy, sờ cằm, suy ngẫm.

Dù trùng tên, nhưng cảm giác chàng trai này mang tới cho y lại khác với Alex. Trong ảnh, khóe môi cậu ta hơi nhếch lên, vẽ lên một nụ cười nhẹ nhàng, cảm giác thật đơn thuần. Vì là con lai, nên màu mắt của cậu ta khác với người Châu Á, giống với người Âu Mỹ – màu xanh biển – rất đẹp.

Hơn nữa cậu ta đã từng làm người mẫu, chiều cao, hình thể đều rất hoàn mỹ.

Kiều Sanh quyết định đào tạo cậu ta.

Một người mới đầy tiềm năng như vậy, bất kỳ một công ty giải trí tinh mắt nào cũng sẽ không bỏ qua...

Quyết định xong, Kiều Sanh lập tức bảo thư ký điện thoại báo ngay cho người này.

Mới đó, thư ký đã có được đáp án.

Alex rất mừng khi mình được chọn, còn đồng ý sẽ tới công ty ngay.

Kiều Sanh ở văn phòng chờ cậu ta.

Mãi cho tới chiều, Alex vẫn chưa đến.

Kiều Sanh có chút bức bối, vừa định bảo thư ký đi giục, chợt có tiếng gõ cửa.

...

“Là ai?”

“Là tôi, Alex!”

Cuối cùng cũng tới.

“Vào đi!” Kiều Sanh thản nhiên nói.

Cửa vừa mở ra, một chàng trai cao ráo, đầu tóc bù xù, trên mặt còn đeo cặp kính đen bước vào.

Liếc cậu ta một cái, ngoài cái dáng rất khá ra, chẳng có chỗ nào là thu hút.

Người thật bình thường hơn trong ảnh rất nhiều.

Kiều Sanh có hơi thất vọng.

“Cậu là Alex?” Kiều Sanh hỏi.

“Vâng!” Alex đi tới trước bàn làm việc, trông có chút khấn trương, trên trán còn rịn mồ hôi: “Ban sáng nhận được điện thoại, tôi định tới đây liền, nhưng ngay lúc đó tôi lại nhận được thông báo phải thi lại, nên mới tới chậm. Lúc ra ngoài tôi gấp quá tôi quên mang điện thoại theo, không thể điện báo ngài hay được!”

“Cậu là sinh viên?”

“Vâng!” Alex gật đầu: “Tôi đang học năm ba!”

Kiều Sanh lại nhìn chàng trai trẻ tên Alex đó một lát, khi tới gần, đúng là trông cậu ta thanh tú hơn ban nãy, mặt mày cũng khá, đường nét đầy đặn, ngoài cái đầu bù xù do vừa từ ngoài đường vào, thì cả gương mặt cũng khá lăm, không kém trong ảnh là bao.

Kiều Sanh cong khóe môi.

Ngoài cái kính đen che mắt đó...

Kiều Sanh nhíu mày: “Tháo kính xuống!”

“Ồ, vâng!” Alex nghe theo.

Khoảnh khắc Alex tháo kính xuống, Kiều Sanh ngậy ra một lát.

Đó là kinh diễm.

Không mang kính, cậu ta như biến thành một người khác, cả gương mặt gần như hoàn mỹ. Nhất là đôi mắt màu xanh biển ấy, nó ẩn chứa vẻ mê ly, thâm trầm chỉ thuộc về nam giới phương Tây, rất thu hút.

Nhưng ánh mắt ấy lại cho y cảm giác như đã từng gặp nhau rồi...

Trong đầu y lập tức hiện lên gương mặt Alex, dĩ nhiên, đó là một Alex khác.

Và ngoài ánh mắt ra, hai người họ dường như không còn điểm nào giống nhau nữa.

Kiều Sanh lấy lại tinh thần.

Tới giờ y mới biết, thì ra một người khi đeo kính và không đeo kính lại khác xa tới vậy...

Một người mới xuất sắc như thế, đương nhiên Kiều Sanh sẽ không bỏ qua. Y ký hợp đồng, bồi dưỡng cậu ta, cho cả người đại diện của Hoắc An Đạt chỉ dẫn cả cậu ta nữa.

Sau đó, Kiều Sanh bảo nhà tạo hình giúp Alex định ra một hình tượng mới.

Không ngoài dự liệu của y, sau khi được chải chuốt cẩn thận, Alex trở nên rất anh tuấn, không thua gì Hoắc An Đạt.

Kiều Sanh rất hài lòng.

Dưới cái nhìn của Kiều Sanh, Alex có chút ngại ngùng. Có vẻ như thị lực của cậu ta không tốt lắm, nheo mắt nhìn Kiều Sanh một hồi, rồi lại đeo kính vào.

Kiều Sanh nhíu mày, hỏi cậu ta: “Cậu không có kính sát tròng à?”

Alex lắc đầu: “Không có!”

Kiều Sanh nói: “Vậy đi đặt một cặp kính sát tròng ngay, cậu đeo kính vào khó coi chết được!”

Alex bị khí thế của y làm toát mồ hôi, đáp: “Vâng!”

...

Kiều Sanh dự định sẽ đào tạo Alex thành một Hoắc An Đạt thứ hai, dĩ nhiên phải vượt qua rất nhiều thử thách. Kiều Sanh không vội để cậu ta ra mắt, mà trước hết là huấn luyện cậu ta về mọi mặt ở Tỉnh Quang đã.

Cũng may là tiềm chất của Alex không tệ lắm, ngoài việc không có tế bào âm nhạc ra, thì những lĩnh vực khác đều tốt cả.

Ban đầu Kiều Sanh định để Alex tấn công thị trường âm nhạc trước, nhưng sau khi nghe cậu ta hát xong, y quyết định cho cậu ta làm diễn viên. Giọng hát của Alex phải nói là cực kỳ kinh khủng, những bài rất đơn giản mà cậu ta còn hát lệch điệu, khiến người ta sôi máu. Kiều Sanh chỉ mới nghe mấy câu đã chịu hết nổi bảo cậu ta ngừng hát, làm Alex xấu hổ vô cùng.

...

Ngay khi Kiều Sanh dồn hết tâm trí vào Alex thì Liên Mặc Sinh – vừa hoàn thành xong nhiệm vụ ám sát – đã trở về.

Vừa xuống máy bay, cậu ta không về Kiều gia mà đi thẳng tới Tinh Quang. Mà cậu ta không hề báo với Kiều Sanh là sẽ về, dự định cho y một bất ngờ.

Đứng trước cửa phòng làm việc của Kiều Sanh, Liên Mặc Sinh gõ cửa.

“Ai đó?”

Chất giọng lười biếng của Kiều Sanh vọng ra.

Liên Mặc Sinh lập tức đổi giọng: “Tôi mang đồ ăn tối, thưa ngài!”

“Đồ ăn?” Kiều Sanh giật mình: “Anh nhầm rồi, tôi không gọi gì cả!”

“Nhưng người gọi tối có nói rõ là gọi cho ngài ạ!”

“VẬY... vào đi!”

Liên Mặc Sinh nhin cười, đẩy cửa ra.

Đập vào mắt cậu là gương mặt tuấn mỹ của Kiều Sanh, y đang nhíu mày đầy nghi ngờ, cho đến khi nhìn thấy Liên Mặc Sinh thì trở thành cái nhíu mày nghiêm khắc.

Liên Mặc Sinh cười xấu xa: “Cưng ơi, đã lâu không gặp, cưng có nhớ tôi không?”

Kiều Sanh liếc anh ta một cái: “Không phải bảo đưa thức ăn sao? Thức ăn đâu?”

Liên Mặc Sinh chỉ vào người mình, cười vô sỉ: “Ngay trước mắt cậu này, một chàng trai lương thiện, đẹp trai phong độ, kỹ thuật trên giường tuyệt hảo!”

Kiều Sanh cong khóe môi, trêu cợt: “Thức ăn bên ngoài có rất nhiều, tôi không cần, quảng thùng rác đi!”

Liên Mặc Sinh á khẩu, nhìn y bằng ánh mắt ai oán: “Cậu đành lòng sao?”

Kiều Sanh nhíu mày: “Đương nhiên là đành lòng!”

Liên Mặc Sinh nghiêng răng, nhào tới trước bàn làm việc của y, vỗ mạnh lên bàn một cái, quát: “Đồ vô tình vô nghĩa, uống công tôi ngày nhớ đêm mong, còn cậu thì ngược lại, vừa nhìn thấy tôi đã thế rồi!”

Kiều Sanh lười biếng hỏi: “VẬY cậu muốn thế nào?”

Liên Mặc Sinh sờ cằm, giận dữ nói: “Tôi muốn cậu hôn tôi, chưa đủ, tôi còn muốn...”

Kiều Sanh không nói gì, y đứng phắt dậy, túm cổ cậu ta. Sau đó, kéo mặt cậu ta lại. Liên Mặc Sinh còn chưa kịp nói gì, đã bị Kiều Sanh dùng nụ hôn chặn lại.

Liên Mặc Sinh cứng đờ, cậu ta không ngờ rằng Kiều Sanh lại chủ động hôn mình...

105. Chương 105

.

Kiều Sanh chủ động hôn khiến Liên Mặc Sinh vui như mở cờ, thức ăn dâng tới miệng, dĩ nhiên cậu ta sẽ không bỏ qua, lập tức đáp lại cuồng nhiệt.

Đôi lưỡi quấn lấy nhau, trong phòng làm việc yên tĩnh giờ chỉ còn tiếng thở dốc của hai người.

Liên Mặc Sinh vừa hôn Kiêu Sanh, vừa từ từ di chuyển tới bàn, động tác của cậu ta rất chậm, giống một con báo vừa bị thuần phục, mỗi một động tác đều mang đầy hơi dã thú.

Sau đó, cậu ta ôm Kiêu Sanh, đổi vị trí của hai người.

Bị ôm muốn nghẹt thở nhưng Kiêu Sanh lại không để tâm. Liên Mặc Sinh ngồi lên ghế, để Kiêu Sanh ngồi lên đùi mình.

Hai cánh môi tách ra.

“Vừa mới gặp mặt đã kích động như vậy?” Kiêu Sanh thở hổn hển, y cảm giác được thứ đang đâm vào người mình, cười hỏi.

“Đương nhiên rồi!” Liên Mặc Sinh cười xấu xa, “Mỗi lần nhìn thấy cậu tôi đều bị kích động!”

Rõ ràng là cậu ta đang ám chỉ, ánh mắt muốn nóng rực bao nhiêu có nóng rực bấy nhiêu.

Thật xấu xa, nhưng người ta thích.

“Đây là phòng làm việc của tôi!” Kiêu Sanh cong khóe môi: “Bất cứ lúc nào cũng sẽ có người vào!”

“Không sao, lúc bước vào tôi đã khóa trái rồi!”

“Cậu chu đáo vậy à?” Kiêu Sanh nhú mày.

“Đương nhiên, mấy tháng rồi tôi không chạm vào cậu, cậu cho rằng tôi là hòa thượng à?” Giọng Liên Mặc Sinh có phần ai oán.

“Làm hòa thượng cũng tốt lắm!” Kiêu Sanh cố ý chọc cậu ta.

“Đừng mà!” Liên Mặc Sinh kháng nghị, “Chết người đó, hơn nữa có hòa thượng nào đẹp trai như tôi không?”

“Đúng thật là không có, hay cậu làm người đầu tiên đi!” Kiêu Sanh nhếch mép.

“Tôi nói không được là không được!” Liên Mặc Sinh che miệng Kiêu Sanh bằng nụ hôn, để y không nói được nữa.

Cậu vén áo y lên, thò cả hai tay vào.

Thân thể Kiêu Sanh vẫn ngon như vậy, làn da bóng loáng mà săn chắc.

Liên Mặc Sinh càng thêm kích động, tha cho đôi môi Kiêu Sanh, cậu chuyển xuống hôn cổ y...

Rồi từ từ đi xuống.

Kiều Sanh ngửa đầu, mắt khép hờ, Liên Mặc Sinh vùi mặt vào cổ y, hơi thở dồn dập phả vào da y, như ấm nước đang sôi, nóng bỏng.

Đầu lưỡi Liên Mặc Sinh lướt qua xương quai xanh...

Làm Kiêu Sanh kích động.

Liên Mặc Sinh tự tháo dây lưng, sau đó cũng cởi cho Kiêu Sanh.

Sau đó, là sự kết hợp vô cùng chặt chẽ.

Hai tay Kiêu Sanh nắm lấy bả vai Liên Mặc Sinh, bởi vì cậu ta quá cuồng nhiệt mà bị ngón tay y bấm lõm sâu xuống.

...

Tình triều mãnh liệt trong văn phòng vẫn còn kéo dài, trong không khí đầy hương vị nam tính, rèm cửa sổ đã bị kéo lại, không ai có thể chiêm ngưỡng được cảnh xuân trong phòng.

Nhưng không có nghĩa là không ai biết.

Hai người vừa làm xong thì chợt có tiếng gõ cửa vang lên.

Kiều Sanh ngồi trong lòng Liên Mặc Sinh, lười biếng không muốn nhúc nhích, giờ y mệt tới mức không còn chút sức lực nào.

“Ai đó?” Kiều Sanh lười hỏi.

“Là tôi, Alex!”

“Alex?” Nghe được cái tên ấy, Liên Mặc Sinh nhú mày.

“Là một nghệ sĩ mới của Tinh Quang, chỉ là trùng tên Alex mà thôi!” Kiều Sanh thản nhiên giải thích.

“Kiều tổng, tôi có việc muốn tìm ngài!” Người ngoài cửa lên tiếng.

“Chút nữa hãy tới, giờ tôi đang bận!” Kiều Sanh đáp.

“Chuyện này...” Giọng Alex hơi do dự, nhưng vẫn đồng ý: “Vâng!”

Ngoài cửa, tiếng bước chân ngày càng xa.

Kiều Sanh ngồi trong lòng Liên Mặc Sinh, ban nãy làm rất kịch liệt, giờ eo y rất mỏi, chẳng muốn động đậy chút nào.

Liên Mặc Sinh mặc quần áo cho y.

“Làm xong nhiệm vụ rồi à?” Kiều Sanh hỏi.

“Chuyện này còn phải hỏi!” Liên Mặc Sinh ngênh mặt, cười nói: “Không có nhiệm vụ tôi không làm được, tất cả đều rất hoàn mỹ!”

Quả nhiên, chẳng trách cậu ta hưng phấn tới vậy...

Kiều Sanh cười, không nói.

Mặc quần áo vào xong, Kiều Sanh đứng dậy. Liên Mặc Sinh cũng đứng lên, trả chỗ lại cho y.

“Mấy tháng tới tôi không cần nhận nhiệm vụ nữa!” Liên Mặc Sinh kéo khóa quần, cười nói. Ban nãy cậu ta quá gấp, chẳng kịp cởi cả quần.

“Vây cũng tốt!” Kiều Sanh nói: “Vừa lúc tôi đang thiếu một cận vệ!”

“Sao thế?”

“Tôi có cảm giác sắp tới Alex sẽ tìm tới đây, cho nên đang canh phòng nghiêm ngặt!”

Liên Mặc Sinh nhú mày: “Gã ta đúng là âm hồn bất tán!”

Kiều Sanh cười lạnh: “Tôi cũng đang chờ đây, lần này tôi nhất định sẽ chính tay lấy mạng của gã, để gã hoàn toàn biến mất khỏi thế giới này!”

Liên Mặc Sinh bẻ bẻ ngón tay, nheo mắt lại: “Tôi cũng thế!”

...

Liên Mặc Sinh bám Kiều Sanh thêm một lúc, Alex lại tới gõ cửa.

“Vào đi!” Kiều Sanh nói.

Liên Mặc Sinh mở khóa cửa ra.

Alex đẩy cửa đi vào, khẽ nhú mày.

Trong phòng đầy mùi nam tính, khỏi nghĩ cũng biết ban nãy đã xảy ra chuyện gì. Tuy Kiều Sanh và Liên Mặc Sinh đều quần áo chỉnh tề, nhưng trên mặt hai người đều có cảm giác như mùa xuân dào dạt.

Trên cổ Kiều Sanh còn có một dấu hôn đo đỏ chưa phai đi...

Alex híp mắt, trong mắt thoáng hiện nét âm trầm, nhưng rất nhanh chóng biến mất, nhanh đến nỗi cả Kiều Sanh và Liên Mặc Sinh đều không phát hiện ra.

“Có chuyện gì?” Kiều Sanh hỏi.

“Là, hôm qua có một công ty quảng cáo tới tìm tôi, muốn tôi đóng quảng cáo!”

“Chuyện này đáng lẽ cậu nên hỏi người đại diện của cậu chứ!” Kiều Sanh nhú mày.

Alex: “Triệu tỷ bận việc đột xuất, không biết đã đi đâu rồi, tôi lại không thể liên lạc được với chị ấy!”

Kiều Sanh suy nghĩ, nói: “Vây nhận đi. Giờ cậu là người mới, có cơ hội xuất hiện nhiều trước mặt công chúng cũng là một chuyện tốt. Tối nay tôi sẽ bảo người trong công ty đi bàn hợp đồng cho cậu!”

Alex gật đầu: “Vâng, cảm ơn Kiều tổng!”

Alex nói xong, vẫn chưa chịu ra ngoài.

“Cậu còn chuyện gì à?” Kiều Sanh nâng mắt lên nhìn Alex.

“Không có!”

“Vây cậu còn đứng đó làm gì?” Kiều Sanh hỏi.

“Dạ, xin lỗi, vừa rồi tôi hơi mất tập trung!” Alex đỏ mặt, xấu hổ gãi đầu: “Tôi sẽ không quấy rầy ngài nữa!”

“Ừ!”

Alex nói xong thì đi ra ngoài.

Khóe môi Kiều Sanh hơi cong lên.

Liên Mặc Sinh lại nhìn ra cửa, ánh mắt có chút kỳ lạ, nhưng cũng không nói gì.

Qua một thời gian sau, Alex chính thức ra mắt.

Do điều kiện về ngoại hình quá bắt mắt, vừa mới ra mắt cậu ta đã được nhiều đạo diễn chú ý, mời đóng phim. Nhưng do là người mới, lần đầu tiên đóng phim chỉ có thể nhận vai phụ.

Triệu tỷ – người đại diện của Alex vốn là một nữ cường nhân, những nghệ sĩ do cô bồi dưỡng đều thành nhân vật cấp thiên vương, thiên hậu.

Sau khi nghiên cứu mấy kịch bản, Triệu tỷ quyết định để Alex diễn một bộ cổ trang, bởi vì bất kể là về nội dung hay về đội ngũ diễn viên, đều có tiếng tăm.

Tuy vậy, Kiều Sanh đã can thiệp với nhà sản xuất, muốn cho Alex diễn nam chính.

Ban đầu đạo diễn còn do dự, nhưng do thái độ của Kiều Sanh rất quyết liệt, hơn nữa bất luận là về ngoại hình hay về khí chất, Alex xác thực phù hợp với vai nam chính mà ông muốn tìm. Vì thế sau mấy ngày suy nghĩ, cuối cùng ông ta cũng để Alex diễn nam chính.

Bộ phim mới chính thức khai máy, Alex tới đoàn phim.

Vì đang cố gắng lãng xê người mới, Kiều Sanh luôn quan tâm tới tình hình của cậu ta. Nghe Triệu tỷ báo lại là diễn xuất cả Alex rất khá, hoàn toàn không có vẻ ngượng ngùng, lơ ngơ như bình thường, rất nhập vai.

Kiều Sanh yên tâm.

Phim đang quay vô cùng thuận lợi, nhưng chưa được mấy ngày, đã xảy ra một sự cố khiến cả đoàn phim phải dừng lại.

Nam diễn viên – vốn là nam chính – sau bị đẩy xuống vai nam phụ đột nhiên chết bất đắc kỳ tử...

Chuyện này đã tạo nên một trận phong ba trong giới giải trí. Nam diễn viên đó đã vào nghề nhiều năm, tuy năng lực tầm tạm, nhưng nhờ có người nâng đỡ nên hợp đồng đóng phim vẫn đến liên tục, cũng xem

như có chút danh tiếng. Hơn nữa bộ phim này được đầu tư rất lớn, từ lúc bấm máy đã thu hút không ít sự quan tâm của giới truyền thông, giờ bỗng dưng xảy ra sự cố, nếu không bị chú ý thì mới là chuyện lạ.

Do sự tình có liên quan tới nghệ sĩ dưới trướng mình, Kiều Sanh quyết định tới xem xét tình hình.

Vừa tới phim trường, y lập tức nhìn thấy một gã trung niên đang ưỡn cái bụng phệ to đùng, mặt thì bóng lờng đang la mắng đạo diễn.

Tội nghiệp cho đạo diễn bị mắng tới xanh mặt, nhưng không dám cãi lại.

Kiều Sanh còn chưa hiểu đầu đuôi gì đã nghe Triệu tỷ nói khẽ, giọng mỉa mai: “Lão ta chính là người chống lưng cho diễn viên phụ chết bất đắc kỳ tử đó, nói thẳng ra là bao nuôi, anh này do lão ta một tay nâng đỡ cho nổi tiếng đấy!”

Kiều Sanh thần nhiên gật đầu.

Thật ra thì y cũng biết một ít. Gã này là nhà giàu mới nổi có tiếng ở thành phố Y, hảo nam sắc, lúc phim vừa bấm máy còn có ý định bao Alex, nhưng bị Triệu tỷ từ chối thẳng thừng.

Xem ra, tổn thất một người bao nuôi làm gã ta tức tối.

Kiều Sanh nghĩ.

106. Chương 106

Gã ta càng mắng càng hăng, ban đầu chỉ nhằm vào đoàn phim, không hiểu sau dần dà lại chuyển hướng thành Alex. Gã ta mắng rất khó nghe, rõ ràng là một người có danh giá, nhưng lại chửi đồng như một mụ đàn bà chanh chua.

Kiều Sanh nhíu mày.

Ban đầu y không định nhúng tay vào chuyện này, nhưng gã ta đúng là ngày càng quá đáng.

Triệu tỷ nhìn ra ý đồ của Kiều Sanh, đưa tay ngăn y lại, lắc đầu nói: “Người này rất khó đối phó, tốt nhất đừng động tới ông ta!”

Kiều Sanh kéo tay cô ra, thần nhiên nói: “Tôi tự biết phải làm thế nào!”

Kiều Sanh đi tới trước mặt gã ta.

Gã ta đang chửi hăng say, khi nhìn thấy Kiều Sanh, ngay lập tức đổi giọng liền.

“Đây không phải là Kiều tổng của Tinh Quang sao?”

“Vâng, Chào ông!” Kiều Sanh mỉm cười.

“Xin chào, xin chào!” Gã ta nhìn y, trong mắt đầy kính diễm, vồn vã đưa tay ra, “Từng thấy Kiều tổng trên tạp chí và TV, nhưng vẫn chưa có cơ hội gặp mặt, giờ nhìn tới chân nhân, đúng là hấp dẫn hơn trong ảnh nhiều lắm!”

Lời nói thật rõ ràng.

“Cảm ơn!” Kiều Sanh thần nhiên nói, không đáp trả lại sự nhiệt tình của gã ta.

Gã hơi mất hứng, rút tay về, nhưng lại không hề tỏ ra tức giận mà nhìn Kiều Sanh bằng ánh mắt đắm đuối.

Kiều Sanh hạ mi xuống, che đi sát ý trong mắt mình.

Ánh mắt của gã này thật ghê tởm...

Triệu tỷ đứng bên cạnh cũng phát hiện khác thường, ánh mắt nhìn gã ta càng thêm xem thường.

Ai cũng cảm thấy bầu không khí bên này có chút xấu hổ, Triệu tỷ vừa định giải vây, nhưng còn chưa kịp nói gì, Alex đã lên tiếng.

“Kiều tổng, ngài tới rồi à?”

Ba người cùng nhìn về phía cậu ta.

Cậu ta vừa trở về từ cục cảnh sát. Trước khi nam diễn viên kia chết, hai người có cảnh diễn cùng, tuy là cậu không có khả năng giết người, nhưng là một trong những đương sự, dĩ nhiên cậu phải bị tra hỏi.

“Ừ, tới xem một chút!” Kiều Sanh đáp.

“Nơi này vừa mới xảy ra chuyện, tới đây không tốt lắm đâu!” Mặt Alex có chút tiều tụy, giống như là ngủ không đủ giấc.

“Cậu nói vậy mà không biết xấu hổ à? Rõ ràng là đang quay phim, sao chỉ có mình Tiểu Trung có chuyện còn cậu lại chẳng bị gì? Hơn nữa cậu ấy vốn diễn vai chính, đều do cậu giành mất, cái chết của cậu ấy, cậu đừng hòng thoát khỏi liên quan!”

Tiểu Trung là tên của nam diễn viên được gã bao nuôi.

Kiều Sanh còn chưa nói gì, gã nọ lại bắt đầu mắng lớn.

Mặt Triệu tỷ lạnh hẳn, nổi giận đùng đùng: “Ông Mạc, câu này của ông đủ để chúng tôi tố cáo ông tội phỉ báng người khác, ngay cả pháp y cũng đã nói cái chết của Tiểu Trung là do bệnh tim đột nhiên tái phát, ông còn cần mãi không nhả? Chuyện đổi vai là do đạo diễn quyết định, xét về mặt nào Alex cũng thích hợp diễn vai đó hơn Tiểu Trung, vả lại không phải ban đầu cậu ta nhận được vai là do ông dùng quan hệ lấy được sao, ông có tư cách nói người khác à?”

Một lời đánh trúng tim đen, mặt gã nọ nhất thời biến sắc.

“Ai phỉ báng chứ? Chính cô giành vai mà còn đắc ý. Tiểu Trung diễn nhiều năm như vậy, cũng có tiếng tăm, một diễn viên nho nhỏ mới vào nghề có thể so với cậu ấy sao? Đúng là nằm mơ ban ngày, cũng không coi lại xem mình bao nhiêu cân bao nhiêu lượng!”

“Ông!”

Mắt thấy hai người sắp cãi cọ om sòm, Kiều Sanh lạnh lùng quát: “Hai người im hết cho tôi!”

Cuối cùng thì hai người họ cũng yên tĩnh lại.

Kiều Sanh lạnh lùng liếc gã ta một cái: “Mong ông coi chừng cái miệng của mình, tội danh phỉ báng tuy là không nặng, nhưng vẫn có thể vào tù như chơi!”

Khi gã nọ quay qua nhìn Kiều Sanh, thái độ lập tức dịu xuống, nhưng gã không thể xuống nước được nên chẳng nói gì. Với lại, hiện giờ thế lực của Kiều gia ở thành phố Y còn mạnh hơn gã nhiều, gã không dám đánh trực diện với Kiều Sanh.

Cảm giác nơi này quá ngột ngạt, Kiều Sanh không muốn ở lâu. Nói xong, y cùng Triệu tỷ trở về.

Trước lúc đi, y quay lại nhìn Alex một cái.

Alex đang nhìn gã nọ, khóe môi nở nụ cười nhàn nhạt.

Nụ cười ấy lạnh như băng, khác xa ấn tượng trước đây của y về cậu ta...

Kiều Sanh nhíu mày.

...

Sau vài ngày gián đoạn, phim lại tiếp tục quay.

Do nam phụ chết quá bất ngờ, đạo diễn phải tìm một diễn viên khác, và những đoạn đã quay được trước đây đành vứt hết.

Cũng may phim chỉ vừa mới bấm máy chưa lâu, cho nên cũng chẳng tổn thất bao nhiêu.

Kiều Sanh không để ý tới chuyện quay phim nữa, y tiếp tục tìm kiếm người mới có tiềm lực.

Những ngày tháng sống yên gió lặng kéo dài chưa được bao lâu, gã họ Mạc ấy cũng chết luôn.

Là Triệu tỷ báo tin này cho y hay, không bao lâu sau Kiêu Sanh và Alex đều bị mời tới cục cảnh sát điều tra.

Nguyên nhân cái chết của ông ta cũng là đột tử, giống y như Tiểu Trung, chuyện này quá trùng hợp, khiến cảnh sát nghi ngờ.

Trùng hợp là Kiêu Sanh và Alex đều từng có mâu thuẫn với gã ta, cho nên phía cảnh sát đã tập trung vào hai người họ.

Nhưng lại không có bất cứ chứng cứ gì chứng minh cái chết của gã ta có liên quan tới họ, cho nên sau quá trình điều tra, hai người đã thoát khỏi diện bị tình nghi.

Lúc hai người vào cục cảnh sát, đám phóng viên đã nhanh chóng hay tin, tự nhiên họ cũng sẽ không bỏ qua tin tức chấn động như vậy. Xui cho họ là Kiêu Sanh đã có chuẩn bị, y gây áp lực với mấy tờ báo lá cải đó, cuối cùng tin tức ấy đành chết non.

Sự tình dần dần lắng xuống.

Dù không có ảnh hưởng gì quá lớn, nhưng tự dưng bị mời vào cục cảnh sát khiến Kiêu Sanh khó chịu.

Hết chuyện này tới chuyện nọ, hết nam phụ rồi đến nam chính bị sự cố, đạo diễn lo lắng muốn điên luôn, sợ lại xảy ra chuyện gì nữa nên đẩy nhanh tiến độ, cả đoàn phim tăng ca, quay thật nhanh. Theo lịch phải mất ba tháng mới diễn xong, giờ họ chỉ cần hai tháng, cuối cùng cũng thuận lợi đóng máy.

Các diễn viên đều mệt lử, Triệu tỷ còn cho Alex nghỉ phép mấy ngày.

Tuy nhiên, vừa diễn xong, hôm sau Alex đã về công ty.

Kiều Sanh gọi cậu ta tới.

Trong phòng làm việc của Kiêu Sanh.

“Kiêu tổng gọi tôi tới gấp như vậy, có chuyện gì sao?” Đứng ngay trước bàn làm việc, Alex hỏi.

“Đương nhiên là có chuyện rồi!” Kiêu Sanh dựa vào ghế, nhìn cậu ta.

Nét mặt Kiêu Sanh không thân thiện lắm, Alex hồi hộp, nhìn mặt cậu cứ như con thỏ hiền lành, nhút nhát.

Nếu đổi lại là trước đây, Kiêu Sanh sẽ cảm thấy cậu ta rất thú vị.

Nhưng hiện giờ...

“Mày còn tính giả bộ tới khi nào?” Kiêu Sanh nhìn Alex, mỉm cười.

“Giả bộ cái gì?” Alex ngây ra, “Kiêu tổng, ngài đang nói gì vậy?”

Kiều Sanh nhếch mép, cười lạnh.

Y mở ngăn tủ, lấy khẩu súng bên trong ra.

Alex lùi về sau, sắc mặt hoảng hốt: “Kiêu tổng, ngài định làm gì?”

“Mày nói xem?” Kiêu Sanh ngắm nghía khẩu súng một hồi rồi nhắm ngay Alex, lạnh lùng nói, “Lần trước tao đã để mày chạy thoát, lần này tao sẽ không dễ dàng buông tha cho mày vậy đâu!”

Alex im lặng.

Kiều Sanh lại nói: “Chạy thoát còn chưa tính, lại còn dám cãi trang tiếp cận tao, tao thấy mày chán sống thật rồi!”

Alex vẫn im lặng, nhưng nét hoảng sợ trên gương mặt đã biến mất.

Kiều Sanh từ từ bóp cò.

Vào lúc này, đột nhiên Alex lại nói: “Vẫn bị em nhìn ra!”

Trong giọng gã ta chứa ý cười nhàn nhạt, ánh mắt nhìn Kiều Sanh đã chuyển từ con thỏ trắng hiền hòa sang mãnh thú, ánh mắt này Kiều Sanh đã quá quen thuộc.

Quả nhiên là gã ta...

Kiều Sanh cười lạnh.

Alex lắc đầu: “Đã diễn tới vậy rồi mà vẫn bị em phát hiện, xem ra diễn xuất của tôi vẫn chưa đạt lắm!”

Kiều Sanh thả ngón tay đã bóp nửa cò súng ra, mĩa mai: “Lần trước không thể thấy cảnh mày và mười tên cường tráng ‘đại chiến’ đúng là tiếc thật, nói không chừng làm bố già Mafia như mày sẽ nổi tiếng bốn bể đây!”

Kiều Sanh cố ý giẫm lên chỗ đau của Alex, nhưng gã không hề nổi giận, mà còn mỉm cười: “Cái danh bố già Mafia đó đã chẳng còn liên quan tới tôi nữa rồi, không phải em rất rõ sao, A Sanh!”

Kiều Sanh lạnh lùng nói: “Xin lỗi, tao đã quên rồi!”

“Giờ nhớ lại cũng chưa muộn đâu!”

“E là không cần nữa!” Kiều Sanh nheo mắt lại, nhìn gã bằng ánh mắt lạnh lùng, “Bởi vì mày sẽ nhanh chóng biến mất khỏi thế giới này!”

“Cũng chưa chắc nha!” Alex nhú mày.

“Mày nghĩ mày có thể chạy thoát sao?” Kiều Sanh cho là gã ta đang nói khoác.

“Tôi đương nhiên là không chạy thoát rồi. Chẳng qua nếu có em đi cùng tôi, cũng không tồi!” Dừng một chút, gã ta bổ sung, “À không, phải là cả Tinh Quang mới đúng!”

“Mày có ý gì?” Kiều Sanh cảnh giác.

Alex không đùa nữa mà đi thẳng vào đề: “Trong ống thông gió của tòa nhà này đã được chất đầy bom, một khi tôi chết, thuộc hạ của tôi sẽ ấn kíp nổ, nó đủ sức san bằng tòa nhà này thành bình địa!”

Mắt Kiều Sanh lạnh hẳn.

Y đang nghĩ xem Alex nói thật hay giả, bởi vì y đã ra lệnh phòng thủ chặt chẽ Tinh Quang, nếu muốn cài bom trên ống thông gió là chuyện không thể nào.

Nếu là người khác nói, Kiều Sanh sẽ nổ súng không chút do dự. Nhưng đối phương lại là Alex, bố già Mafia lòng lầy trước đây...

Kiều Sanh không dám hành động thiếu suy nghĩ.

107. Chương 107

.

Kiều Sanh nhìn Alex.

Alex cũng nhìn Kiều Sanh, nở nụ cười tự đắc khi tin chắc rằng Kiều Sanh sẽ không nổ súng.

Trên thực tế, gã đã đoán sai.

Kiều Sanh lạnh lùng nhìn gã một lát, sau đó bóp cò.

Viên đạn bay ra khỏi nòng, xẹt ngang mặt Alex, ghim vào vách đường, để lại một lỗ đạn.

Chỉ cần lệch một chút, đầu Alex sẽ nở hoa...

Alex vẫn bình tĩnh, lúc Kiều Sanh nổ súng, gã ta chưa hề chớp mắt.

Bên mặt đang rất vì bị viên đạn sượt qua, có một dòng chất lỏng ấm áp chảy xuống. Alex đưa tay quệt đi, lòng bàn tay gã đỏ tươi.

Chảy máu...

Nhiều năm rồi Alex chưa bị thương, nếu là trước đây, ai dám động tới gã, gã sẽ ngũ mã phân thân người đó không chút do dự.

Nhưng, người trước mặt gã lại là Kiều Sanh.

Trông Alex không có vẻ gì là tức giận, thậm chí ý cười trong mắt gã lại càng đậm hơn. Gã nói: “Tôi biết em không dám giết tôi đâu!”

Kiều Sanh buông súng: “Lúc ở Italy, đáng lẽ tao nên đưa mày xuống địa ngục!”

Alex cười thâm thúy: “Chỉ tiếc là em không làm, hơn nữa, sau này em sẽ không có cơ hội đó nữa!”

Kiều Sanh cười lạnh: “Còn chưa chắc!”

Alex thong thả đi tới, hai tay chống lên mặt bàn, cúi người nhìn y, sau đó nói với y thật chậm: “Tôi sẽ để em thấy, Sanh của tôi!”

Kiều Sanh nheo mắt, sát ý lại tràn ra.

Đây là lần đầu tiên Alex nhìn thấy vẻ mặt hung ác của y.

Thật đáng yêu...

Thật quyến rũ.

Trong nháy mắt, Alex cảm thấy hưng phấn.

Với tình huống hiện tại, cho dù Kiều Sanh có bản lĩnh thế nào cũng sẽ nằm trong tay gã.

Kiều Sanh rất rõ điểm này.

Y nhìn thấy dục vọng trong mắt Alex, đó là ham muốn chiếm giữ và bạo ngược mãnh liệt, hoàn toàn vượt quá người bình thường.

Mắt Kiều Sanh lạnh xuống.

Y cũng sẽ không để mặc cho Alex đùa bỡn mình, nếu Alex dám có hành động nào vượt quá giới hạn cho phép, y sẽ vận gậy cổ gã không chút do dự.

Chẳng qua, đến cuối cùng Alex cũng không có làm gì y.

Gã chỉ nhìn y.

Cả hai đều im lặng một lúc lâu, không khí giống như đọng lại, về sau, Alex lên tiếng trước, mặt đầy ý cười, “Vừa rồi nhất định là em nghĩ tôi sẽ đề em phải không?”

Kiều Sanh mỉa mai lại: “Không thể lên giường với mười tên cao to đen hói, có phải mày thấy thất vọng lắm không?”

Alex không giận, cười nói: “Trong mắt tôi chỉ có em thôi!”

Câu gã ta vừa nói đúng sến, nhưng không hiểu sao khi tuôn ra từ miệng gã lại có một cảm giác khác, thật đáng sợ và kỳ lạ.

Kiều Sanh lười nói nhiều với gã mà đi thẳng vào chủ đề chính: “Mày tới đây làm gì?”

“Fuck em!” Lời ít mà ý nhiều.

Kiều Sanh: “...”

Nhìn vẻ mặt ngày càng u ám của y, Alex cảm thấy tâm trạng mình thật tốt. Gã đưa tay kéo cằm y, kề mặt lại gần, giọng ngày càng trầm: “Nhưng không phải là hiện giờ, nếu muốn lên giường, sau này còn nhiều cơ hội lắm!”

Kiều Sanh không hề nhúc nhích: “Vậy hiện giờ mày muốn làm gì?”

Alex cười xấu: “Em đoán xem!”

Kiều Sanh không nói gì, chỉ bình tĩnh nhìn gã.

Không thể không nói Alex cải trang khá hoàn mỹ, không chỉ thay đổi gương mặt mà cả hình thể cũng khác. Một người vốn cường tráng, cao lớn bỗng biến thành cao gầy, xem ra trước lúc tới đây đã phí không ít sức, chỉ vì trà trộn vào cạnh Kiều Sanh, gã đã không tiếc giảm cân điên cuồng... Nói cho đúng hơn là giảm các cơ bắp.

Kiều Sanh thản nhiên nói: “Tao không thích thừa nước đục thả câu!”

Alex nhú mày: “Tiếc là tôi lại rất thích...”

“Thứ cho tao không thể đùa với mày!”

“Chuyện này không thể theo ý em!” Alex cong khóe môi.

“Vậy à?” Kiều Sanh nghiêng đầu sang chỗ khác, giấy cầm ra khỏi tay gã: “Tao cũng muốn xem mày định làm gì!”

Ý cười trong mắt Alex lại càng sâu hơn nữa.

Gã rất kiên nhẫn trêu chọc Kiều Sanh, tuy bề ngoài Kiều Sanh nhìn như vẫn lạnh lùng, nhưng trong mắt y đã hiện lên sự mất kiên nhẫn.

Hơn hai tháng ở chung sớm tối, Alex rất hiểu y.

Đây là điểm báo trước khi Kiều Sanh nổi điên...

Nếu chơi tiếp nữa e là sẽ có biến, Alex bèn thu lại.

“Em vẫn không hiểu tình thú như thế!” Gã lắc đầu.

“Tao vốn rất có tình thú, tiếc là mãi mãi sẽ không dành cho mày!” Kiều Sanh lạnh lùng nói.

“Sau này sẽ biết thôi!” Alex tự tin nói.

“Mày nghĩ vậy à?” Kiều Sanh nhú mày.

“Đương nhiên!” Alex nhìn y, ánh mắt đột nhiên trở nên bá đạo: “Bởi vì không bao lâu nữa, em sẽ cam tâm tình nguyện trở thành người của tôi!”

Kiều Sanh: “...”

Im lặng một hồi, Kiều Sanh bỗng thấy Alex có chút đáng thương.

Người này, bảo đảm tám phần ầm đầu...

Thấy y không nói gì, Alex lại nói tiếp: “Tôi muốn theo đuổi em!”

Kiều Sanh: “...”

Y đã không còn sức để nôn ra rồi.

Nhìn cái mặt không biết phải nói gì của Kiều Sanh, Alex cảm thấy rất đáng yêu, vì thế lần thứ hai gã đưa tay kéo cằm y.

Một luồng sát khí thoáng hiện lên trong mắt Kiều Sanh, y lạnh lùng nghiêng đầu đi, tránh khỏi tay Alex.

Alex không bỏ qua, chuyển tay giữ chặt cổ tay y lại.

Kiều Sanh vẫn thản nhiên, không chút do dự cầm khẩu súng, chỉ vào gã.

Alex đã sớm đoán được sẽ như vậy, nên khi y vừa giơ tay, gã đã đưa tay chụp lấy họng súng.

Lần này, Kiều Sanh bị Alex kiểm giữ hoàn toàn.

“Muốn đánh tay đôi với tôi, em vẫn còn non lắm!” Alex mỉm cười.

“Vậy sao?” Kiều Sanh thì thầm, sau đó bóp cò.

Alex không ngờ y lại dùng chiêu này nên không kịp đề phòng.

Theo tiếng súng nặng nề vang lên, đạn đã xuyên qua tay Alex, máu tươi tóe ra.

Alex nhúm mày.

Thừa cơ gã bị phân tán lực chú ý, Kiều Sanh bỗng giựt tay ra, dễ dàng thoát khỏi cánh tay trái đang kiểm giữ y, sau đó một tay y chống lên bàn, cả người bật lên, nhảy qua khỏi bàn làm việc, tung cho Alex một cước.

Cú đá này tàn nhẫn và dứt khoát, nhanh tới mức mắt thường không kịp nhìn rõ. Tuy Alex đã nhận ra, nhưng ngay khi gã còn chưa kịp phản ứng gì, đã bị dính đòn.

Nếu là người khác, sợ là đã bị Kiều Sanh đá bay, nhưng Alex thì không, gã chỉ loạng choạng, lùi về sau mấy bước.

Chờ khi đứng vững lại, Alex ôm cánh tay bị thương, nhìn Kiều Sanh: “Động tác rất đẹp!”

Giọng của gã đầy tán thưởng, không có vẻ gì là nổi giận khi bị thương.

Kiều Sanh tao nhã tựa vào bàn làm việc, vừa đẹp lại vừa âm hiểm: “Lúc tao cho mày chết sẽ càng hấp dẫn hơn nhiều!”

Alex cong khóe môi: “Kiểu chết duy nhất của tôi, chính là lúc chúng ta già, rồi chết ở trên giường với em!”

Đã tới nước này, vậy mà gã vẫn không quên trêu chọc Kiều Sanh.

Kiều Sanh chỉ coi như gã đang động dục.

Y ngày càng ghét cái mùa xuân này...

Hai người đối diện nhau, máu tươi tuôn không ngừng từ bàn tay Alex, từ cổ tay rơi xuống sàn thành dòng thành một vũng.

Trong không khí tràn ngập mùi máu tươi.

Kiều Sanh bắt đầu mất kiên nhẫn.

Y đã sớm đoán được sẽ có ngày này, chỉ là y không ngờ sẽ là tình cảnh như thế.

Về chuyện bị y ám sát dạo trước, Alex không hề nhắc một chữ, nhưng y không tin gã sẽ bỏ qua dễ dàng như vậy.

Y đang chờ.

Chờ Alex lộ nguyên hình.

Chỉ tiếc Alex vẫn không nói gì.

Giống như gã đã hoàn toàn quên hết những chuyện đó...

Kiều Sanh nhúm mày, có chút khó hiểu, nhưng y không hề thả lỏng cảnh giác.

Sau đó, có người tới gõ cửa phòng Kiều Sanh, là thư ký của y.

Alex quyết định đi trước.

Câu sau cùng gã nói với Kiều Sanh là: “Đừng quên những gì tôi vừa nói, nếu bị Alex này xem trọng, em phải ngoan ngoãn làm người của tôi. Đúng rồi, tốt nhất là em báo với Jam, vị trí bố già Mafia cũng

không phải dễ làm như vậy đâu. Nhưng anh ta cũng không cần lo lắng, giờ tôi không có hứng thú với vị trí đó, nên tạm thời sẽ không tìm anh ta, chờ thêm một thời gian nữa tôi sẽ tìm anh ta tính sổ!”

Câu nói ngang ngược mà đầy tự tin. Sau đó, gã trở về với thân phận một diễn viên mới, quang minh chính đại rời khỏi phòng Kiều Sanh.

Kiều Sanh vẫn thản nhiên, không nói gì.

Lúc gã mở cửa ra, bàn tay đầy máu đã làm thư ký hoảng sợ.

“Cậu sao vậy?”

“Không sao cả!” Alex trưng cái mặt lương thiện ra, “Vừa rồi bất cẩn bị ngã thôi!”

Thư ký đen mặt: “Ngã mà tới vậy à?”

Cô ta nhìn vết thương trên mặt Alex, đau lòng vô cùng, một chàng trai ngây thơ anh tuấn thế này sẽ không bị hủy như vậy chứ?

“Cậu có cần gọi xe cứu thương không?”

“Không cần đâu!” Alex không nói nhiều, vòng qua cô ta, đi khỏi.

Thư ký nhìn theo bóng lưng Alex, mãi cho tới khi gã rẽ sang một hướng khác mới quay đầu lại, đi vào phòng.

Trong phòng nồng nặc mùi máu tươi, trên đất lại đầy vết máu, mặt Kiều Sanh lạnh tanh rõ ràng là tâm trạng đang rất kém. Cô thư ký rất sợ y, không dám lên tiếng.

“Có chuyện gì?” Kiều Sanh hỏi.

Thư ký vội vàng trình tài liệu trong tay cho y, “Dạo này Alex nhận được rất nhiều lời mời, Triệu tỷ bảo tôi sắp xếp lại rồi mang lên cho ngài xem!”

Kiều Sanh chẳng thèm liếc đồng tài tài liệu ấy một cái: “Vứt đi!”

“Tại sao?” Thư ký thấy khó hiểu.

“Cô đi thông báo với toàn công ty, bắt đầu từ hôm nay, hoàn toàn đóng băng Alex!”

Thư ký hít sâu một hơi: “Kiều tổng?”

Kiều Sanh lạnh lùng liếc cô ta một cái: “Nghe không hiểu tôi nói gì à?”

“Hiểu, hiểu rồi...”

Thư ký không dám nhiều lời, vừa rồi ánh mắt mà Kiều Sanh nhìn cô khiến cô ớn lạnh.

Thật là một ánh mắt đáng sợ...

“Nếu không còn việc gì, tôi ra ngoài trước!” Thư ký cười còn khó coi hơn khóc.

“Đi đi!”

Vừa được y cho phép, cô thư ký đang kinh hoảng nhanh chóng chạy khỏi phòng.

Sau đó, cả Tinh Quang có một tin đồn nho nhỏ. Thì ra người bình thường trông nhả nhặn lịch thiệp như Kiều tổng thực tế lại là một tên biến thái, cuồng ngược đãi, chuyên xuống tay với những nghệ sĩ đẹp trai, không nghe lời sẽ đóng băng sự nghiệp.

Tuy nhiên, đây chỉ là lời đồn mà thôi, không ai dám lớn tiếng thảo luận, cũng không có một tờ báo lá cải nào dám đăng.

... Trừ phi bọn họ muốn táng gia bại sản.

Sự khoan dung của Kiều Sanh với mấy tin đồn đó không như Kiều Tử Việt, một khi đi quá giới hạn y cho phép, y sẽ tuyệt đối không nương tay. Sau chuyện mấy tòa soạn khá nổi đóng cửa vì dám nhắm vào Kiều Sanh, không còn ai dám chọc tới y nữa.

108. Chương 108

Sau lại, bộ phim cổ trang mà Alex tham gia bắt đầu phát sóng. Phim chỉ vừa chiếu đã dẫn đầu tỉ số người xem, hơn nữa về sau chẳng những số lượng người xem không giảm mà còn tiếp tục tăng thêm, tạo thành tiếng vang cực lớn. Chế tác hoàn mỹ, đội ngũ diễn viên nổi tiếng cùng khả năng diễn xuất tốt của họ đã khiến bộ phim này được những người trong ngành nhất trí khen ngợi.

Nam chính cũng vì thế mà nhanh chóng nổi tiếng, tốc độ và trình độ tuyệt không thua lúc Hoắc An Đạt ra mắt.

Dù là con lai, nhưng trong phim Alex là một tướng quân ngoại tộc, còn dùng kính áp tròng thay đổi màu mắt, cho nên người xem vẫn thấy bình thường, ngược lại còn có cảm giác mới lạ.

Người bên ngoài bắt đầu chú ý tới Alex.

Tiếc là sau khi đóng xong bộ phim đó, người có tiềm lực vô hạn như Alex bỗng mai danh ẩn tích.

Không ai biết cậu ta đi đâu, cũng không ai nhìn thấy cậu ta, kể cả người của Tỉnh Quang cũng vậy, giống như chỉ trong một đêm Alex đã bốc hơi khỏi nhân gian.

Chỉ có mình Kiều Sanh biết.

Sau khi bộc lộ tài cải trang của mình, dường như Alex đã nghiện chơi trò này, gã không ngừng biến hóa thành các thân phận khác nhau tiếp cận Kiều Sanh, đổi cách theo đuổi y.

Kiều Sanh đã bắt đầu cảnh giác, Alex vừa cải trang chưa được bao lâu đã bị y phát hiện...

Mỗi lần như thế, Kiều Sanh sẽ ngược đãi Alex không chút do dự.

Alex cũng không để ý, gã mang chút thương tích da thịt ấy tiếp tục mai danh ẩn tích, rồi lại đổi diện mạo, dùng thân phận khác tiếp tục quấy rối Kiều Sanh. Càng về sau, Kiều Sanh như có hỏa nhãn kim tinh, chỉ vừa liếc mắt một cái đã nhìn ra gã. Alex cảm thấy không thú vị, bèn ra tay ngay trên những người ở cạnh Kiều Sanh, hóa trang thành những người đó. Có đôi khi là nhân viên trong công ty, có khi là lính đánh thuê, Kiều Sanh có lợi hại cũng khó mà phát hiện ra trong một thời gian ngắn. Chỉ tội cho những kẻ hi sinh vô tội đó, một khi bị Alex chằm trúng, đồng nghĩa với việc họ sẽ phải hoàn toàn biến mất khỏi thế giới này...

Còn chưa hết, Kiều Sanh thường xuyên nhận được rất nhiều hoa hồng, nhẫn. Tất cả đều là vật vô giá, dĩ nhiên chữ ký đều là của Alex.

Mấy trò như theo đuổi phụ nữ đó khiến Kiều Sanh chóng mặt, ném ngay vào thùng rác. Alex cũng không để tâm, cứ tiếp tục tặng, dường như gã ta không có kinh nghiệm theo đuổi người khác, chỉ biết vùng tiền.

Sau nhiều lần, Alex mới ngộ ra, gã không nên tặng hoa hay trang sức nữa mà đổi thành vũ khí.

Có đôi khi là một cây chủy thủ được chế tạo tinh xảo, có đôi khi là một khẩu súng nổi tiếng không còn sản xuất nữa.

Lần đặc biệt nhất là khi Kiều Sanh nhận được một khẩu S&W M500: Đây là khẩu súng có uy lực lớn nhất thế giới, sức công phá của nó đủ xuyên qua một con voi thậm chí là một chiếc xe tăng bọc thép. Kiều Sanh luôn thấy hứng thú với nó, nhưng lại vô duyên có được. Xuất phát từ sự lo lắng cho an toàn của y, Kiều Mộ Đình cương quyết không cho y khẩu này.

Kiều Sanh yêu nhất là vũ khí, tuy rằng tất cả đều do Alex tặng, nhưng không lấy thì phí quá, vì thế cuối cùng y cũng không vứt quà do Alex tặng nữa.

Dường như Alex cũng rất hài lòng, số lần tặng quà ngày càng nhiều.

Dần dà, Kiều Sanh cảm thấy thật ra Alex cũng không đáng ghét như vậy, ít nhất là khi nghĩ tới gã, suy nghĩ đầu tiên của y không còn là cho gã thăng thiên nữa...

Với một người không biết lấy lòng người khác như Alex, cách này dùng khá thành công...

Với Kiều Sanh, y nhận thấy sự xuất hiện của Alex không ảnh hưởng quá lớn tới cuộc sống của y, điều này khiến y thấy rất bất ngờ.

Y vốn tính toán, phòng thủ nghiêm ngặt, định sống mái với Alex, không ngờ rằng cuối cùng lại như thế. Thái độ của Alex thay đổi hoàn toàn, đã khiến cho kế hoạch mà y đã tỉ mỉ nghĩ ra phá sản.

Nhưng như vậy cũng tốt, ít nhất không cần phải phòng ngày phòng đêm.

Kiều Sanh thở phào một hơi.

...

Tối đó, Kiều Sanh tắm xong, đang định ngủ.

Có tiếng gõ cửa vang lên.

“Ai đó?”

“Là tôi!” Tiếng của Kiều Tử Việt.

Kiều Sanh nhú mày, từ sau lần đó, Kiều Tử Việt an phận hơn nhiều, rất ít khi tới quấy rầy y, sao giờ lại tới nữa.

“Có chuyện gì?” Kiều Sanh lạnh lùng hỏi.

“Tôi có vài lời muốn nói với cậu!”

“Tôi không rảnh, có chuyện gì để mai nói!”

“Không được!”

Kiều Sanh vừa nói xong Kiều Tử Việt đã phản bác lại ngay.

Đôi lông mày Kiều Sanh nhíu ngày càng chặt, mặt cũng u ám.

Đêm nay Kiều Tử Việt rất to gan, còn chưa được y đồng ý đã đẩy cửa vào.

Đến khi nhìn thấy anh ta, Kiều Sanh mới hiểu nguyên nhân tại sao đêm nay anh ta lại kì lạ như thế.

Kiều Tử Việt uống rượu, hơn nữa còn say mềm...

Lảo đảo đi vào phòng Kiều Sanh, Kiều Tử Việt đóng cửa lại, nhìn quanh một vòng rồi dừng lại trên người y.

Dù cách rất xa, những y vẫn ngửi thấy mùi rượu trên người anh ta...

“Xem ra anh đã uống không ít!”

“Nói nhảm, mấy ngày qua, tối nào tôi không ngâm mình trong quán bar!” Kiều Tử Việt quát, tuy anh ta đã say tới đi hết muốn nổi, nhưng miệng lưỡi vẫn như thế.

“Cuộc sống về đêm của anh đúng là phong phú thật!” Kiều Sanh mỉa mai.

Kiều Tử Việt nghiêng răng nghiêng lợi: “Còn không phải tại cậu!”

“Tại tôi?” Kiều Sanh nhú mày.

“Đều tại cậu, sao cậu còn xuất hiện nữa chứ? Người đó đã giao cậu cho Alex hai lần, sao cậu đều có thể trở về? Ngoan ngoãn ở lại cạnh gã ta không phải tốt rồi sao?” Kiều Tử Việt lảo đảo tới bên giường, trừng Kiều Sanh. Trong mắt anh ta đầy tơ máu, trên cằm còn một hàng râu lởm chởm, xem ra là mấy ngày rồi chưa xử lý. Giờ nhìn anh ta suy sút lắm, hoàn toàn mất đi phong thái ung dung phong nhã như bình thường.

“Người đó?” Câu nói của Kiều Tử Việt khiến ánh mắt Kiều Sanh lạnh hẳn: “Ai đưa tôi tới tay Alex?”

Kiều Tử Việt không trả lời y, mà đang trừng mắt.

Mắt Kiều Sanh trở nên âm trầm.

Y vốn định hỏi tiếp, nhưng chợt Kiều Tử Việt lung lay, ngã xuống giường, sau đó bò về phía y.

Kiều Sanh tưởng anh ta say rượu nổi thú tính, định gây rối, y theo bản năng muốn đá anh ta xuống giường, nhưng anh ta lại không có hành động gì quá mức, mà ngoan ngoãn ngồi cạnh y.

Kiều Sanh ‘nường chân’, không đá anh ta xuống giường.

Trông Kiều Tử Việt rất chán nản.

Kiều Sanh không quen nhìn anh ta nửa sống nửa chết như thế, giờ cả hai đang ở cạnh nhau, mùi rượu nồng nặc làm Kiều Sanh khó chịu.

Từ chỗ Kiều Sanh ngồi, y nhìn thấy một dấu son nhàn nhạt trên xương quai xanh của Kiều Tử Việt...

Thế là y lại càng thêm phản cảm, y rất ghét những người nam nữ đều ăn tát.

Kiều Sanh vừa định lên tiếng đuổi Kiều Tử Việt đi, lại nghe anh ta nói: “Cậu có biết không? Mấy ngày qua tôi đã ngủ với rất nhiều người khác nhau, nam có, nữ có, không phải bởi vì tôi thích lạm giao, mà là vì tôi muốn quên cậu!”

Kiều Sanh nhìn anh ta bằng ánh mắt khó hiểu.

Kiều Tử Việt ngừng một chút, sau đó cúi đầu: “Nhưng mà, tôi làm không được!”

Kiều Sanh: “...”

Kiều Tử Việt: “Tôi nghĩ tôi thật sự yêu cậu rồi!”

Kiều Sanh: “...”

“Tôi không muốn tiếp tục đè nén bản thân nữa, A Sanh!” Trên mặt Kiều Tử Việt là sự đau khổ, gương mặt anh ta nhăn nhó.

Đây là lần đầu tiên Kiều Sanh thấy anh ta lộ ra vẻ mặt như vậy.

Sợ là không ai ngờ rằng, anh chàng giàu có phong lưu Kiều Tử Việt cũng sẽ có ngày si tình đến thế này.

Kiều Sanh cũng không thể ngờ được, nhưng rõ ràng là Kiều Tử Việt đang thổ lộ tình cảm ngay trước mặt y.

Nói hết không giấu giếm.

Kiều Sanh im lặng, trong thoáng chốc y không biết nên phản ứng thế nào.

“A Sanh, tôi yêu cậu!” Nói xong, Kiều Tử Việt ôm chặt Kiều Sanh.

“Anh uống say rồi!” Kiều Sanh thản nhiên nói, còn muốn đẩy anh ta ra.

“Tôi đúng là say rồi, nếu không tôi cũng sẽ không nói với cậu như thế!” Kiều Tử Việt vui đầu vào cổ Kiều Sanh, nói khẽ.

Kiều Sanh thật không biết nên làm gì với anh ta.

Nếu là bình thường, Kiều Sanh sẽ đánh cho anh ta một trận, rồi đưa anh ta đi bằng một phát đạn.

Nhưng lần này lại khác.

Y phát hiện mình không đành lòng làm thế.

Y luôn tự nhận mình là người máu lạnh, nhưng đây là lần đầu tiên y có cảm giác thế này...

Từ sau khi phục hồi trí nhớ, y luôn cố đè nén tính cách trước đây của mình. Y ghét mình của trước đây, y tuyệt đối không để phần trí nhớ đó ảnh hưởng tới cuộc sống hiện tại.

Nhưng lần này cảm xúc quá mạnh mẽ, trong nhất thời y không cách nào khống chế được.

Ký ức về những ngày tháng sống cùng nhau hiện lên trước mắt, ngoài lần bị Kiều Tử Việt xâm phạm, đa số đều là tốt đẹp. Trên thực tế cũng là như vậy, trước đây Kiều Tử Việt tốt với y lắm, luôn dùng mọi cách lấy lòng y. Nhưng Kiều Tử Việt là thiếu gia, trưởng thành trong nhung lụa, tính tình cao ngạo, nên cách

lấy lòng Kiều Sanh dĩ nhiên cũng khác bình thường. Khi đó Kiều Sanh – không thích anh ta lắm – nên sợ hãi, không tiếp nhận, những lúc như thế Kiều Tử Việt sẽ tức giận, cũng thấy thất vọng...

Dáng vẻ mất mát ấy, giờ lại phủ đầy tâm trí Kiều Sanh.

Kiều Sanh phát hiện mình bắt đầu có cảm giác thương hại, y đang thấy tội nghiệp cho Kiều Tử Việt...

Suy nghĩ hỗn loạn, cuối cùng y đẩy mạnh Kiều Tử Việt ra, “Quậy đủ chưa, xong rồi thì cút đi!”

Kiều Tử Việt bị ngã xuống giường trông chật vật vô cùng, anh ta nằm trên đất một hồi mới cố gượng dậy, ngẩng đầu, nhìn y bằng ánh mắt mờ mịt. Qua một hồi sau mới hiểu ý của Kiều Sanh, ánh mắt trở nên buồn bã.

109. Chương 109

Cuối cùng Kiều Tử Việt loạng choạng rời khỏi phòng Kiều Sanh. Y vốn định đi ngủ nhưng giờ lại không ngủ được, đành ngồi trong phòng tới khuya.

Hôm sau, Kiều Sanh không tới không ty, y tự cho mình một ngày phép.

Tuy nhiên, y vẫn rời khỏi nhà từ rất sớm. Hôm nay thời tiết tốt, y muốn ra ngoài hít thở, thả lỏng tâm tình.

Lái xe một vòng quanh thành phố Y, Kiều Sanh dừng lại ở một quán cafe, vào gọi một tách cafe, sau đó đến ngồi trước cửa sổ, lơ đãng nhìn người đi đường.

Lâu rồi y không nhàn nhã như thế.

“Xin chào!” Một giọng nam trầm vang lên kế bên y.

Kiều Sanh nâng mắt lên nhìn.

Có một người đàn ông trung niên dáng người hơi gầy đang đứng cạnh y, đang mỉm cười. Người này trông không đẹp lắm nhưng nét mặt ôn hòa, khí chất nho nhã, khiến người ta có cảm giác như tắm gió xuân.

“Xin hỏi ông là...” Kiều Sanh không hề có ấn tượng gì về gã.

“Chúng ta vốn không quen nhau!” Gã nói.

“Vậy ông tìm tôi có chuyện gì?” Kiều Sanh hỏi.

“Đương nhiên là có chuyện!” Gã mỉm cười, rồi chỉ vị trí trống ở đối diện, “Có ngại tôi ngồi ở đây không?”

Tuy y không thích bị người lạ vô duyên vô cớ bắt chuyện nhưng hiện tại tâm trạng y rất tốt, cho nên y không để ý, gật đầu.

“Cảm ơn!” Gã nọ ngồi xuống đối diện với y, cũng gọi một tách cafe.

Khi ngồi gần, Kiều Sanh ngửi thấy mùi đàn hương nhàn nhạt trên người gã, rất dễ chịu, khiến cả người y đều thả lỏng, thậm chí có chút bay bổng.

Tuy nhiên, Kiều Sanh cũng không thích cái mùi này lắm.

“Giờ ông có thể nói rõ mục đích của mình chưa?” Kiều Sanh hỏi.

“Đương nhiên!” Gã cười nói: “Thật ra cũng rất đơn giản, tôi là thầy tướng số!”

“Thầy tướng số?”

“Đúng vậy!” Gã gật đầu: “Vừa rồi lúc đi ngang qua đây tôi vô tình nhìn thấy cậu, ấn đường cậu u ám, sắp tới nhất định sẽ gặp một kiếp nạn rất lớn, cho nên tôi mới vào đây nhắc nhở cậu một chút!”

Kiều Sanh: “...”

Nghe được lời thoại bói toán kinh điển trong phim ảnh, Kiều Sanh bỗng thấy buồn cười, nhất là trông mặt gã nọ còn rất nghiêm túc, cứ như đó là sự thật không bằng.

Tâm trạng vốn rất tốt của y bị mấy lời bói toán đó làm ảnh hưởng.

“Nhìn tôi dễ lừa lắm à?” Kiều Sanh cười hỏi.

“Cậu hiểu lầm rồi!” Gã lắc đầu: “Tôi chỉ là có ý tốt mà thôi, không phải lừa cậu đâu!”

“Tiếp đi!” Kiều Sanh mĩa mai.

“Xem ra cậu vẫn không chịu tin tôi!” Gã cười khổ: “Tôi nói thật đấy, sắp tới cậu sẽ gặp một kiếp nạn. Nhưng nếu cậu dùng cách tôi chỉ cậu, sẽ gặp dữ hóa lành!”

Gã nọ bắt đầu thao thao bất tuyệt, Kiều Sanh có chút không kiên nhẫn.

Y vừa định đuổi gã đi thì tách cafe gã gọi đã được mang tới.

Gã ngừng nói một chút, uống một hớp cafe.

Động tác của gã thật tao nhã, lúc gã giơ tay áo lên bỗng có một mùi hương bay tới, rất giống mùi đàn hương ban này, nhưng nồng hơn.

Kiều Sanh cảm thấy đầu óc mơ hồ.

Gã nọ đặt tách cafe xuống rồi lại nói tiếp một mạch.

Gã luôn nhìn vào mắt Kiều Sanh, Kiều Sanh cũng không tự chủ được mà nhìn vào mắt gã.

Tầm mắt hai người đối diện nhau.

Thần trí Kiều Sanh ngày càng mơ hồ, dường như trong ánh mắt của gã có gì đó rất hấp dẫn, khiến y không thể dời tầm mắt.

Dần dà, y không còn nghe thấy gì nữa, những âm thanh ồn ào cách y ngày càng xa, cuối cùng không nghe thấy âm thanh gì nữa, y chỉ nhìn thấy cái miệng khép khép mở mở của gã, lại chẳng thể nghe thấy gì...

...

Những chuyện sau đó, Kiều Sanh không nhớ, chờ đến khi y tỉnh táo lại đã thấy mình nằm trên một chiếc xe.

Bên ngoài sắc trời đã tối, trong xe cũng u ám. Kiều Sanh cảm thấy hơi đau đầu, lắc lắc mấy cái.

Cả người y bị trói gô lại, hai tay bị còng giữ ở phía sau, không thể động đậy.

Phản ứng đầu tiên của Kiều Sanh chính là y bị Alex tóm.

Y mị mắt, tỏa ra sát khí.

Lái xe là gã trung niên bói toán đó, lúc Kiều Sanh tỉnh gã cũng phát hiện ra.

“Tỉnh rồi à?”

“Là Alex sai ông làm à?” Kiều Sanh lạnh lùng hỏi.

Gã cong khóe môi: “Đến lúc đó cậu sẽ biết thôi, chúng ta cũng sắp tới rồi!”

Kiều Sanh cười lạnh: “Kỹ thuật thôi miên của ông cũng khá lắm!”

Trước đó y quá lơ là, hơn nữa gã này diễn xuất quá thật nên y không kịp đề phòng, giờ nghĩ lại có lẽ ông ta là thầy thôi miên.

“Cảm ơn đã khen ngợi, tôi chỉ làm nhiệm vụ mà thôi!”

Kiều Sanh cười lạnh, sau đó không nói gì nữa, y định bụng tạm gác gã này sang bên, chờ gặp Alex rồi tính sau.

Hai người không nói gì nữa, trong xe cũng rất yên tĩnh.

Kiều Sanh tựa vào cửa xe, nhìn ra bầu trời tối đen ngoài cửa sổ. Không biết giờ bọn họ đang ở nơi nào mà bên ngoài cả đèn đường cũng không có, còn nghe loáng thoáng tiếng sóng vỗ.

Y mỗi nhừ, gã nọ buộc y quá chặt, không cách nào nhúc nhích được.

Kiều Sanh luôn là người không để bản thân chịu thiệt, y nhờ gã nọ nói dây trói nhưng gã ta chẳng ngó ngang gì tới y, cứ như không nghe thấy y nói gì.

Tâm trạng vốn đang rất kém của Kiều Sanh trở nên vô cùng tệ hại.

Ngay lúc cả người y bị cơn đau nhức tra tấn đến không nhận nổi nữa, thì xe dừng lại.

Cảnh tượng xung quanh rất quen thuộc. Kiều Sanh nhíu mày, y đã nhìn thấy tòa kiến trúc hùng vĩ ở cách đó không xa.

Tòa thành của Alex.

Sao y có thể quên được nơi này.

Chẳng qua, giờ nó không còn thuộc về Alex nữa.

Sao lại thế này?

Càng nghĩ y càng thấy lạ.

Tắt máy, gã nọ lấy di động trong túi ra, gọi tới một số máy.

Cuộc gọi được nhận nhanh chóng.

Gã nói: “Thưa thủ lĩnh, người mà ngài cần đã được mang đến!”

“Tốt lắm, mang người tới cho tôi!”

“Vâng!”

Trong xe rất yên tĩnh, cuộc gọi của bọn họ đều bị Kiều Sanh nghe thấy và người ở đầu bên kia không phải ai xa lạ mà là bố già Mafia đương nhiệm – Jam.

Mày Kiều Sanh nhíu ngày càng chặt.

Gọi điện xong, gã cất đi động vào, xuống xe, đi vòng sang phía Kiều Sanh, mở cửa, ôm y xuống.

Tuy trông gã hơi gầy, nhưng lại rất khỏe, dễ dàng ôm Kiều Sanh – cao hơn gã nửa cái đầu – đúng là chân nhân bất lộ tướng.

Chiếc cầu treo trước cổng tòa thành từ từ hạ xuống.

Gã ta ôm Kiều Sanh đi vào trong.

Kiều Sanh từng nghĩ là mình sẽ không bao giờ quay về đây nữa, không ngờ chỉ mới mấy tháng sau, y lại phải tới đây và cũng giống như lần trước – bị bắt cóc, chỉ là đối tượng khác nhau...

Trong thành đèn đuốc sáng trưng, Jam ngồi một mình trên sa lon, hai chân bắt chéo, dường như tâm trạng đang rất tốt.

“A Sanh, đã lâu không gặp!” Jam nói.

“Anh đón tiếp tôi như thế à?” Kiều Sanh cười lạnh.

“Hết cách rồi, ai bảo em giao hoạt như vậy, nếu không cẩn thận một chút có thể bắt được em sao?” Jam đứng dậy, đi tới trước mặt y.

Gã nọ buông Kiều Sanh ra, hai chân Kiều Sanh bị trói sát vào nhau, vốn không thể đứng vững nên ngã sang bên.

Jam thuận thế ôm eo y, kéo y vào lòng, sau đó kéo cằm, buộc y ngẩng đầu lên.

Kiều Sanh nhú mày, quay đầu đi, cổ giãy khỏi tay gã. Jam cũng không để y như ý, ngón tay như sắt kìm chặt chiếc cằm.

“Mỹ nhân của tôi ơi, cuối cùng thì em cũng rơi vào tay tôi rồi!”

Nụ cười của Jam vừa tà mị lại cuồng dã, khá giống với Alex, nhưng khi nụ cười ấy ở trên một gương mặt xấu xí, thì nó sẽ khác.

Kiều Sanh lạnh giọng: “Đây là mục đích mà anh bắt tôi tới đây?”

“Đương nhiên!” Ánh mắt gã rất đặc ý: “Tôi đã lên kế hoạch từ sớm rồi, cực phẩm nhân gian như em sao tôi có thể dễ dàng bỏ qua chứ?”

“Có lẽ anh nên đi WC trước đi!”

“Tại sao?” Jam khó hiểu.

“Đi toilet, sau đó soi mình trong đó!”

Qua một hồi sau Jam mới hiểu ý Kiều Sanh, mặt trầm xuống.

“Vừa gặp mặt em đã chọc tức tôi?” Jam nhú mày, nhấn mạnh: “Tôi không phải Alex đâu đấy!”

“Anh đương nhiên không phải Alex rồi!” Kiều Sanh mỉm cười: “Anh ta là phế thải, nhưng ít nhất còn có cái mặt coi được, còn anh ngay cả cái mặt cũng không thể dùng, sao có thể so sánh với anh ta? Ngay cả tư cách được vào vựa ve chai cũng không có nữa là!”

110. Chương 110

Vừa gặp mặt, Kiều Sanh đã bộc lộ bản lĩnh độc mồm độc miệng vốn có của mình.

Đôi con ngươi của Jam co lại, gã ta tuy bình tĩnh nhưng vẫn kém Alex mấy bậc và câu nói của Kiều Sanh đã kích thích gã.

Jam u ám, nhưng gã cũng nhanh chóng khôi phục cái mặt cười cười, có điều rất lạnh lẽo.

Gã nhìn Kiều Sanh chằm chằm, ánh mắt đó như dã thú đang nhìn con mồi, dĩ nhiên Kiều Sanh cũng không phải đèn cạn dầu.

Kiều Sanh ngược lên, lơ dềnh liếc Jam một cái, ánh mắt đầy cao ngạo và khinh thường.

Cuối cùng thì Jam không nhịn được nữa.

Bàn tay đang giữ cằm Kiều Sanh bóp mạnh, như muốn bóp nát cằm y.

Kiều Sanh nhú mi.

“Đau lắm phải không? Nếu em nghĩ rằng rồi sẽ dịu dàng với em như Alex đã làm, vậy thì em lầm rồi. Yêu em là sai lầm lớn nhất của gã ta, có vết xe đổ đó, em cho là tôi sẽ để mặc em muốn làm gì cũng được à?”

“Vậy anh bắt tôi tới đây làm gì?” Kiều Sanh chau mày: “Đừng nói là anh chỉ muốn ôn lại chuyện cũ với tôi đây nhé!”

“Cũng có thể nói như vậy!” Jam cười *** tà, trầm giọng nói: “Có rất nhiều cách để ôn chuyện nha...”

Giọng gã thật mờ ám, rõ là đang rất đặc ý.

Kiều Sanh cong khoe môi: “Nói tới nói lui, chẳng phải là muốn lên giường với tôi sao?”

Jam lắc đầu, nhìn y bằng ánh mắt thương hại: “Em tự tin quá rồi đấy, một tiện nhân vạn người cười, xứng dùng từ lên giường? Nhiều nhất chỉ có thể là công cụ tiết dục mà thôi!”

Câu nói của gã rất ác độc, nhưng Kiều Sanh cũng không tức giận mà phản kích: “Lên giường không phải để tiết dục à? Đừng bảo là anh muốn nghiệm ra triết học Plato gì đấy. Ồ, tôi quên mất, với chỉ số thông minh của anh, e là đến cả Plato là gì anh cũng không biết!”

Jam tự biết mình nói không lại y nên không đòi co nữa mà cười lạnh: “Cái miệng của em, quả nhiên là thiếu bị ***!”

Nói xong, liền hôn Kiều Sanh.

Nụ hôn đầy hung hăng, thô bạo, không hẳn là thú tính mà như kiểu trừng phạt.

Kiều Sanh không hề nhúc nhích, thậm chí chẳng thèm phản kháng.

Tuy nhiên, muốn y cam tâm bị làm nhục như thế là điều không thể.

Jam tấn công toàn lực, muốn cạy hàm Kiều Sanh ra, nhưng mãi vẫn không được. Về mặt Kiều Sanh luôn nhẫn nại, nhưng miệng y lại rất cứng.

Thử mãi vẫn thất bại, ánh mắt Jam hùng hực lửa giận.

Gã cắn thật mạnh lên môi y.

Môi đau buốt, sau đó có mùi máu thoang thoảng ở nơi hai người giao nhau.

Jam buông Kiều Sanh ra.

Kiều Sanh nhướn mày, khe liếm cánh môi bị cắn nát của mình, giễu: “Thì ra mày là chó!”

(Lúc này em nó đang quao nên đổi cách xưng hô nha!)

Jam cười lạnh: “Em nghĩ em còn có thể đắc ý được mấy ngày? Tôi không phải Alex, tôi có rất nhiều thủ đoạn khiến cho em khuất phục!”

Rõ ràng là Kiều Sanh đang khinh thường: “Tao cũng chống mắt lên chờ!”

Jam nén giận, nhếch mép: “Như em mong muốn!”

Dứt lời, gã quát đám thuộc hạ: “Người đâu, nhốt cậu ta lại, không cho ăn uống gì cả. Nhưng cũng phải cẩn thận trông chừng, đừng để cậu ta chết, ít nhất là phải giữ lại một hơi tàn!”

“Đó là thủ đoạn của mày?” Kiều Sanh nhú mày.

“Em sẽ biết nhanh thôi!” Jam nở nụ cười vô cùng tàn nhẫn: “Tôi sẽ để em khóc, cầu xin tôi *** em!”

“Nằm mơ!”

“Có phải mơ hay không, em sẽ nhanh biết thôi...”

...

Kiều Sanh bị đám thuộc hạ của Jam quăng vào một căn phòng nhỏ, chúng còn không thèm cởi trói cho y.

Phòng xây kín mít, không có bất kỳ cửa sổ nào, chỉ có mấy cái lỗ thông gió nho nhỏ, khi đóng cửa lại bên trong tối đen.

Trong phòng không có giường, Kiều Sanh nằm trên sàn nhà lạnh lẽo, phải mất rất lâu y mới bò dậy nổi.

Mồ mẫm tới góc tường, y dựa vào, thở dài một hơi.

Xem ra sau này chỉ có thể bị...

Y thấy chán nản với sự bất cần của mình, lẽ ra y nên cảnh giác khi nghĩ thấy mùi lạ từ người tay thôi miên đó, vậy mà y lại bị vẻ bề ngoài ôn hòa của đối phương che mắt, thả lỏng cảnh giác.

Giờ nhớ lại, y đúng là quá ngu ngốc.

Kiều Sanh không ngờ rằng Jam lại có tư tưởng đó với mình, trước đó gã ta còn muốn giết y.

Gã muốn y khuất phục sao?

Cách gã dùng cũng biến thái y như Alex...

Kiều Sanh cười lạnh.

Đừng hòng.

Y là Kiêu Sanh, không ai có thể ép buộc được y.

...

Cuộc sống bị giam cầm bắt đầu, Kiêu Sanh như con thú bị giam trong ***g sắt.

Nhưng lần này tình cảnh của y khổ sở hơn, chẳng những không được ăn uống mà y còn không thể tự do hoạt động. Mỗi ngày Jam đều cho người tới kiểm tra tình trạng của y, sẵn giúp y giải quyết vấn đề sinh lý.

Đây là chuyện khiến y khó chịu nhất, nhưng y không thể từ chối.

Tuy nhiên, may là có vẻ như Jam rất kiên nhẫn, không vội vã quăng y lên giường, có thể nói đây là chuyện duy nhất đáng ăn mừng.

Sau khi xác nhận Kiêu Sanh không có vấn đề gì, người kiểm tra sẽ đi ngay, cả quá trình không nói tiếng nào, giống như một người máy.

Thể chất của Kiêu Sanh rất khá, nhưng dù có mạnh khỏe thế nào thì khi không ăn không uống cũng không thể chịu đựng được bao lâu.

Nhất là nước.

Mới qua gần hai ngày, Kiêu Sanh suy tới sắp không thể nhúc nhích.

...

Trước lúc bị giam cầm, Jam có từng nói là chỉ cần y chịu ngoan ngoãn cúi đầu, gã sẽ thả y ra ngoài. Nhưng với tính khí cao ngạo của y, dĩ nhiên là không đồng ý.

Vì thế hai người bắt đầu rơi vào trạng thái giằng co.

Người chịu thiệt dĩ nhiên là Kiêu Sanh.

Không có nước, dù là một người mạnh mẽ, tốc độ suy yếu cũng rất nhanh. Người thường chỉ có thể thiếu nước ba ngày, vậy mà y chịu đựng được tới ngày thứ tư mà vẫn còn sống.

Nhưng, cũng sắp hấp hối.

Tựa vào vách tường, Kiêu Sanh từ từ hạ mí mắt.

Cả người y đã sắp mất đi tri giác, phải mất rất lâu mới nhúc nhích được ngón tay, vết hằn nóng rát, không thể phát ra bất kỳ một âm thanh gì.

Bốn phía tĩnh mịch, tường cách âm rất tốt, tiếng động từ bên ngoài không thể vọng vào đây được.

Xung quanh chỉ có tiếng hít thở suy yếu của y.

Mỏng manh.

Hôm qua Jam đã sai người cởi trói cho Kiêu Sanh, bị trói lâu quá sẽ có nguy cơ tàn phế, Jam cũng không muốn có một nam súng tàn tật.

Kiều Sanh cảm thấy mình sắp hết chịu đựng rồi.

Đầu y rất đau, tai cũng bắt đầu xuất hiện ảo giác.

Thời gian y mê man ngày càng dài, thời gian y tỉnh ngày càng ngắn.

Dựa vào tường, y mơ màng. Y cảm giác mình đang chìm vào một đầm lầy vô hình, càng lún càng sâu...

Kiều Sanh cảm giác mình đã ngủ rất lâu, y đã mơ thấy một giấc mơ rất lạ, nhưng y lại không nhớ được trong mơ có những gì, y chỉ biết là nó thật hỗn loạn.

Khi tỉnh dậy, y phát hiện mình đang nằm trên giường.

Xung quanh vẫn là bóng tối.

Y vẫn ở trong căn phòng đó...

Chẳng qua chỗ y nằm không còn là sàn nhà lạnh lẽo nữa mà là lớp đệm mềm mại...

Kiều Sanh thử cử động một chút, tức thì, trên mu bàn tay phải hơi nhói lên, có thứ gì đang ở đó.

Kiều Sanh đưa tay qua sờ.

Là ống truyền dịch...

Kiều Sanh lạng đi một chút, sau đó mới vỡ lẽ.

Sợ là trước đó không phải y ngủ mà là hôn mê.

Jam từng nói sẽ không để y chết, cho nên giờ gã làm vậy là để giữ mạng y.

Thật là vô vị. Kiều Sanh cười lạnh.

Nhưng như vậy cũng hợp ý y, y không muốn mình chết không đầu không đuôi như thế, dù có phải chết, y cũng phải giết được Jam đã. Bất kỳ một kẻ nào dám kiếm chuyện với y, y đều không tha, huống hồ hiện giờ Jam còn đang tra tấn y.

Tuy là tình hình có cải thiện một chút, nhưng Kiều Sanh vẫn rất suy yếu, y vừa tỉnh lại không bao lâu lại thiếp đi.

Vì y bị mất nước nghiêm trọng, thiếu chút nữa ảnh hưởng tới tính mạng, đầu thể phục hồi dễ dàng như vậy.

Chẳng qua, dù y muốn nghỉ ngơi, lại có người không cho y toại nguyện.

Không bao lâu sau, cửa mật thất bị mở ra.

Theo tia sáng mỏng manh, có người đi tới, tiếng bước chân quanh quẩn trong phòng, nặng nề mà vang vọng.

Ngay tức khắc, Kiều Sanh bừng tỉnh, nhìn về phía cửa.

Ở trong bóng tối quá lâu, đột nhiên tiếp xúc với nguồn sáng, mắt y không kịp thích ứng được với ánh sáng đột ngột đó, mắt cay xè, y theo bản năng nhắm hai mắt lại.

111. Chương 111

.

Trong bóng đêm, Kiều Sanh cảm giác có người đi tới bên cạnh giường, nhìn y chăm chăm.

Chờ đến khi thích ứng với ánh sáng, y mới từ từ mở mắt ra.

Phòng hơi tối, Kiều Sanh vừa mở mắt ra đã đụng phải ánh mắt sâu thẳm của Jam. Tuy rằng mặt mày gã rất bình thường, nhưng gã có đôi mắt rất đẹp, chỉ là nó quá u ám, nhất là đôi mi hơi rũ của gã, có nhìn thế nào cũng thấy có chút nham hiểm.

“Tỉnh rồi à?” Jam mở miệng.

“Cuối cùng mày cũng xuất hiện!” Kiều Sanh nói, giọng khàn khàn. Mấy ngày thiếu nước dường như đã làm dây thanh quản của y bị tổn thương, mỗi lần nói chuyện đều thấy đau rát.

“Đương nhiên rồi, tôi cũng không muốn món đồ chơi của tôi lại chết đi như thế!” Jam cong khóe môi.

“Người chết trước sẽ là mày!” Kiều Sanh thản nhiên nói.

“Vì sao?” Jam hỏi.

Cổ họng Kiều Sanh rất đau, chẳng thêm trả lời gã.

Jam không giận, gã kéo cầm y: “Em biết không? Em càng lạnh lùng lại càng hấp dẫn, bây giờ tôi đã hiểu sao Alex lại bại trên tay em!”

Gã nói những lời ấy là muốn để Kiều Sanh chú ý, tiếc là từ đầu tới cuối y vốn chẳng đoái hoài tới gã.

Cả căn phòng im ắng.

Jam nhìn Kiều Sanh chăm chăm, ánh mắt ngả ngớn. Kiều Sanh lim dim hai mắt, tư thế thật lười biếng.

Y vừa tỉnh lại, tinh thần vốn không được ổn lắm.

Bị Kiều Sanh ngó lơ, Jam không giận, cười hỏi: “Chẳng lẽ em định chịu đựng nữa sao?”

Kiều Sanh vẫn không có phản ứng gì.

Im lặng một hồi, không thấy y đáp, ánh mắt Jam trở nên hung ác: “Em đúng là không biết thức thời, em đừng quên hiện giờ em đang nằm trong tay tôi, đối nghịch với tôi người chịu thiệt chỉ có mình em thôi!”

Kiều Sanh miễn cưỡng nâng mi lên: “Mày lời thôi quá, chẳng trách ông già sinh ra mày cũng chẳng thương mày, truyền vị trí thủ lĩnh Mafia lại cho Alex, trông anh ta thuận mắt hơn mày đấy!”

Nụ cười trên mặt Jam biến mất.

Một câu của Kiều Sanh đã đâm trúng tử huyệt của gã.

Bàn tay đang giữ cầm y siết ngày càng mạnh, mạnh tới nỗi như muốn bóp nát y ra.

Kiều Sanh lại không hề phản ứng.

“Miệng em vẫn thối như vậy nhỉ!” Jam cười lạnh: “Nhưng mà tôi thích. Không bao lâu nữa cái mồm thối này sẽ phải cam tâm tình nguyện thối kèn cho tôi, tôi thật mong chờ ngày ấy quá!”

Kiều Sanh nói: “Mày đúng là bệnh không nhẹ!”

Jam mỉm cười: “Đến chừng đó em không nghĩ vậy đâu!”

Nụ cười của gã thật nham hiểm, lại còn trưng trên cái bản mặt xấu xí, trong căn phòng u ám trông thật là quái dị, giống như đang mưu toan gì đó.

Kiều Sanh có dự cảm không tốt...

Jam vỗ tay ra sau hai cái, hai tên thuộc hạ lập tức đi tới, có một gã còn mang theo hòm thuốc.

“Đồ đâu?” Jam không quay đầu lại, hỏi.

Người cầm hòm thuốc vội vàng mở nắp ra: “Ồ đây thưa ngài!”

Trong hòm có một ống tiêm, bên trong là chất lỏng màu vàng nhạt, rất đẹp, nhưng quỷ dị khôn tả.

Jam lấy ống tiêm ra đưa tới trước mặt Kiều Sanh, lắc lắc qua lại.

Kiều Sanh lạnh lùng nheo mắt lại.

Jam nhìn y chăm chăm, quan sát nét mặt y, nhưng thật hiển nhiên, Kiều Sanh vẫn thế không có gì thay đổi. Jam có chút thất vọng, nhưng cũng chỉ trong khoảnh khắc, mới đó gã lại trở nên hưng phấn, cười nói: “Với thứ này, về sau em chỉ là một con chó dưới chân tôi mà thôi!”

“Thuốc kích dục?” Kiều Sanh hỏi.

“Đương nhiên là không!” Jam nói: “Là thứ tốt mà em có nằm mơ cũng không nghĩ tới, chỉ cần dính vào thứ này, cả đời này em cũng không bỏ được!”

Thuốc phiện...

Trong mắt Kiều Sanh thoáng hiện vẻ khinh thường: “Thì ra mày cũng chỉ có thể dùng thủ đoạn hèn hạ thế này à!”

“Em muốn nói sao cũng được, em có cứng miệng cũng không được bao lâu đâu. Qua mấy ngày nữa, tôi muốn em nói cái gì em sẽ nói cái đó, cái miệng hấp dẫn này của em không dùng để hùa hạ đàn ông thật đúng là đáng tiếc!” Jam nâng mạnh cằm y lên, buộc y phải nhìn gã: “Tuy là em đã bị Alex chơi nát bét rồi, nhưng tôi cũng không ngại...”

Vừa nói, Jam vừa tới gần Kiều Sanh, tầm mắt y đều bị gương mặt xấu xí ấy che phủ.

Nói xong, Jam hôn nhẹ lên môi y một cái, gã vươn lưỡi liếm khe bờ môi khô khốc của y.

Kiều Sanh nhú mày.

Jam buông Kiều Sanh ra, để y nằm xuống giường, sau đó đâm kim vào sau gáy y, đẩy toàn bộ chất lỏng bên trong ống tiêm cơ thể y.

Kiều Sanh không hề nhúc nhích.

Lúc này có giây giụa cũng vô ích, y đã bị Jam khống chế hoàn toàn rồi.

Mặt khác, y cũng không có sức để phản kháng.

Chất lỏng chậm chậm đi vào cơ thể, mang tới cảm giác trướng trướng. Chất lỏng này rất mạnh, Kiều Sanh có thể cảm giác được nó đang chảy rần rần trong mạch máu y.

Rất khó chịu.

Nhưng Kiều Sanh lại không có bất kỳ phản ứng nào.

Jam có chút thất vọng, bình thường chẳng ai chịu đựng được tác dụng của thuốc, gã còn nghĩ là có thể nhìn thấy vẻ mặt đau đớn của Kiều Sanh.

Nhưng y vẫn tao nhã, bình tĩnh đến mức khiến người ta phải phát điên.

Tiêm xong thuốc phiện, Jam rút kim ra, quẳng lại vào hòm thuốc.

“Thích lắm phải không?” Gã hỏi Kiều Sanh.

“Vô vị!” Kiều Sanh nói: “Tao còn tưởng là mày sẽ cao tay hơn Alex, không ngờ cũng chỉ có mấy trò này mà thôi!”

“Có vô vị hay không đến chừng đó em sẽ biết!” Jam cười nói, nụ cười đắc ý kết hợp với gương mặt xấu xí càng khiến y ghét thêm.

Tiêm xong thuốc phiện cho Kiều Sanh, Jam không ở lại mà cùng hai tên thuộc hạ ra ngoài.

Đi tới cửa, bỗng dừng gã quay đầu lại, nhìn y: “Đúng rồi, nếu em nghĩ đây là thuốc phiện bình thường vậy thì em đã sai rồi, tôi cam đoan lúc nó phát tác nhất định sẽ khiến em cả đời khó quên!”

Gã ta chỉ nói một nửa, rõ ràng là đang đưa ra lời ám chỉ.

Cửa đóng lại.

Căn phòng lần nữa lâm vào bóng tối.

Kiều Sanh gượng dậy, tựa lên thành giường, thật lâu không động đậy.

Jam không nói khoác, tuy rằng chỉ bị tiêm một lần, nhưng Kiều Sanh vẫn bị nghiện.

Kiều Sanh không có kinh nghiệm về chuyện này, y không thích thuốc phiện. Trước đây khi tới quán bar, y chưa từng thử qua thuốc lắc hay hàng trắng.

Trong mắt y, hít thuốc phiện còn ngu hơn cả chuyện tự hành hạ mình.

Lần đầu tiên lên cơn nghiện cũng không nặng lắm, nhưng cái cảm giác lúc đó thật là khổ sở. Kiều Sanh cuộn người trên giường, cả người run lên, mồ hôi đầm đìa.

Cũng may, cơn nghiện đầu tiên đã qua rồi.

Kiều Sanh kiệt sức nằm dài trên giường thở phì phò.

Cả tấm ra giường đều đầy mồ hôi của y, tuy nhiệt độ trong phòng không thấp nhưng Kiều Sanh lại thấy hơi lạnh. Qua một hồi, ra giường và quần áo ẩm ướt khiến y có cảm giác lạnh buốt.

Chắc là di chứng từ cơn nghiện...

Kiều Sanh nghĩ.

Nhưng y không dư hơi lo mấy chuyện đó, cơn nghiện vừa rồi đã lấy hết toàn bộ sức lực của y.

Cho nên, bây giờ y mệt gần chết.

Vùi đầu vào gối, Kiều Sanh cảm giác mí mắt mình ngày càng nặng, y nhanh chóng chìm vào giấc ngủ say.

Hôm sau, Jam lại tới, tiêm cho y thêm một liều.

Cũng vào hôm đó, cơn nghiện của y lại phát tác, mạnh hơn lần đầu, tra tấn y tới cả người mềm nhũn, y ngất đi.

Vài ngày sau, Jam không còn tới nữa.

Nhưng mỗi ngày cơn nghiện của Kiều Sanh vẫn phát tác đều đặn, lần sau mạnh hơn lần trước, thời gian phát tác cũng lâu hơn.

Bắt đầu từ ngày thứ ba, Jam không hề hạn chế thức ăn nước uống của Kiều Sanh nữa, không chỉ không hạn chế mà có thể dùng từ 'xa hoa' để hình dung. Đủ các món ăn, tất cả đều làm theo khẩu vị của Kiều Sanh, chỉ cần ngửi mùi thôi cũng biết là sản phẩm của đầu bếp nổi tiếng.

Nhưng hầu như y không hề đụng vào.

Không phải y tuyệt thực, mà y vốn ăn không vô... Có lẽ đó là tác dụng phụ của thuốc phiện. Y không muốn ăn gì, nếu cố ăn vào một chút sẽ thấy buồn nôn.

Từ ngày thứ tư, thần trí của Kiều Sanh bắt đầu mơ hồ.

Y vẫn nằm trên giường không nhích, cảm giác cả người đang bay bổng, giống như linh hồn y đã rời khỏi thể xác. Số lần lên cơn nghiện ngày càng nhiều, cũng ngày càng mãnh liệt.

Kiều Sanh vẫn luôn cho rằng khả năng chịu đựng của mình rất mạnh, đến giờ y mới phát hiện thì ra mình quá yếu ớt, không chịu nổi một đòn. Mỗi khi lên cơn nghiện y đều hận không thể đánh mình ngất đi, hoặc chết quách cho rồi.

Ngày thứ năm.

Dạ dày của y bắt đầu co rút, giống như đang co lại, cảm giác ngày càng mãnh liệt.

Kiều Sanh biết, đó là vì đói khát quá độ, bộ phận tiêu hóa bắt đầu có biểu hiện rối loạn: Dịch tiêu hóa đang ăn mòn dạ dày y, nếu cứ tiếp tục như vậy, e là sẽ bị thủng.

Kiều Sanh không thể không ép mình ăn cơm.

Nhưng hiện giờ y lại không muốn ăn gì, đừng nói là ăn, chỉ vừa ngửi thôi y đã muốn nôn ra rồi.

Vừa nuốt được vài miếng, bụng y đã bắt đầu cuộn lên.

Dạ dày y đang co bóp mãnh liệt.

Đây là dấu hiệu sắp nôn ra...

Trong bóng tối, y mò mẫm tới bồn rửa tay, sau đó nôn thốc nôn tháo.

Vất vả lắm mới ăn được chút đồ, giờ lại nôn ra hết.

Nôn xong, y tựa vào thành bồn, toàn thân như mất hết sức lực.

Nghỉ ngơi lấy sức một hồi, y dùng hết sức lực còn sót lại quay về giường, sau đó ngất đi...

Mấy ngày sau đó, Kiều Sanh đều trong trạng thái bán hôn mê, chỉ những khi lên cơn nghiện y mới tỉnh lại, sau đó lại lẳng lặng cuộn người, chịu đựng cơn tra tấn vô hình đó.

Tinh thần y ngày càng kém, những lúc lên cơn nghiện, y không còn khả năng kiểm soát được suy nghĩ của mình.

Có một lần sau khi lên cơn nghiện xong, y phát hiện chân trái mình bị gãy.

Chắc là ban nãy giầy giụa đã đập vào cột giường...

Với tình hình trước mắt, dĩ nhiên Kiều Sanh không được chữa trị gì. Để phòng ngừa mình lại bị thương nữa, y xé quần áo mình thành mảnh nhỏ, mỗi khi có dấu hiệu lên cơn nghiện y sẽ dùng nó trói chặt tay chân mình lại.

Không tới mấy ngày, cổ tay cổ chân y đều bị mảnh vải cửa bị thương...

Ý chí của y ngày càng yếu dần.

Những lúc lên cơn nghiện y cảm giác mình như rơi vào địa ngục, nhưng phần lớn thời gian y đều tỉnh táo, những lúc đó, y sẽ lẳng lặng ngồi ở đầu giường, không muốn suy nghĩ gì cả.

Ở nơi này, thời gian dường như đọng lại, chiếc đồng hồ sinh học của y cũng trở nên hỗn loạn, y không biết mình đã bị giam cầm bao lâu rồi.

Xung quanh ngoài bóng tối cũng chỉ có bóng tối, cái cảm giác kêu trời không thấu ấy đang bao phủ quanh y.

Kiều Sanh cảm thấy mình sắp hết chịu đựng được nữa.

Nhưng y vẫn cố chống chọi, cho dù có chết y cũng phải đưa Jam xuống địa ngục...

112. Chương 112

.

Kiều Sanh đã bị nhốt hơn nửa tháng, ngoại trừ người đưa cơm nước ra, không có thêm người nào khác xuất hiện. Jam cũng không tới, lâu dần Kiều Sanh còn tưởng là gã đã quên y rồi.

Đưa cơm nước tới cho Kiều Sanh là một tên thuộc hạ người Italy bản địa, có vẻ không mấy thiện cảm với y, nhưng cũng không làm khó y. Mỗi ngày, sau khi đưa cơm xong gã sẽ đi ngay, không nấn ná thêm giây phút nào.

Chỉ có những lúc đó, Kiều Sanh mới có được chút ánh sáng ngấn ngủi.

Tuy rằng chưa từng trao đổi với nhau, nhưng Kiều Sanh cũng biết sơ về con người này.

Dường như gã ta là thuộc hạ trước đây của Alex, nhưng từ khi Alex bị oán ngôi, đa số các thuộc hạ trước đây của gã đều chuyển sang Jam. Tên này cũng là một người trong số đó.

Kiều Sanh còn nhớ mặt gã ta.

Y từng nghĩ là sẽ ra tay trên người gã, nhưng sau vài lần tiếp xúc y đã từ bỏ ý định. Từ đầu tới cuối người này hoàn toàn không để ý tới y, có lẽ gã vẫn còn nhớ chuyện cũ nên hận y thấu xương, chẳng qua là do sức ép từ Jam nên không dám thể hiện ra ngoài.

Đây chắc là diễn hình của câu: tự gây nghiệt, không thể sống. Kiều Sanh tự giễu.

...

Hôm nay, gã lại tới đưa cơm.

Nhưng lần này gã có gì đó khác với mọi ngày, thái độ không lạnh lùng, vô cảm như trước, nhất là ánh mắt đó, khác hẳn.

Kiều Sanh rất nhạy cảm, nhanh chóng nhận ra, có chút nghi ngờ.

Y vờ như lơ đãng nhìn gã, quan sát nhất cử nhất động của đối phương.

Đặt thức ăn xuống, gã không đi ngay mà tới bên giường.

Kiều Sanh nheo mắt lại: “Alex?”

Ban đầu chỉ là đoán, nhưng khi nhìn thẳng vào mắt đối phương, Kiều Sanh khẳng định.

“Quả nhiên em vẫn nhận ra tôi!” Gã cong khóe môi.

“Mày tới đây làm gì?” Kiều Sanh nhú mày.

“Em nói xem?” Alex hỏi lại.

“Đừng nói là tới để mang tao đi!”

“Chính xác!” Alex ngồi xuống giường, nhìn Kiều Sanh.

Tuy là gã vẫn cười cái nụ cười xấu xa như mọi lần, nhưng khi nhìn thấy dáng vẻ suy yếu của Kiều Sanh, trong mắt gã thoáng hiện chút cảm xúc gì đó.

Kiều Sanh không phát hiện ra.

Alex nói đùa: “Sao trông em không vui gì hết vậy? Không phải xưa nay khi anh hùng cứu mỹ nhân thì mỹ nhân đều cảm động muốn lấy thân báo đáp hay sao?”

Kiều Sanh im lặng một hồi, sau đó bình tĩnh nói: “Mày trúng kế rồi!”

“Cái gì?” Alex không kịp phản ứng.

Dứt lời, cửa mật thất bị mở ra.

Người mở cửa là Jam đã lâu không xuất hiện, gã dẫn thêm một đám thuộc hạ vây chặt cửa ra vào.

Jam đi vào.

Trong mật thất chỉ có một mình Kiều Sanh, đang lẳng lặng ngồi trên giường.

Jam nhú mày, nhìn quanh một vòng, lại không nhìn thấy ai.

“Người đâu?” Jam hỏi.

Kiều Sanh không lên tiếng mà nhắm mắt nghỉ ngơi.

“Người đâu?” Jam hỏi lại một lần, giọng cũng to hơn nhiều.

Kiều Sanh từ từ mở mắt ra.

“Mày ồn quá!” Y nói.

“Ồn?” Jam cười lạnh: “Em nghĩ đây là nhà của mình à?”

“Đương nhiên không phải!” Kiều Sanh lạnh lùng nói: “Đây không phải chuồng heo à?”

Qua một hồi Jam mới ý thức được là Kiều Sanh đang chửi mình, mặt gã lập tức trầm xuống.

“Mau lục soát!” Jam lạnh lùng hạ lệnh cho đám thuộc hạ của mình: “Nhất định Alex vẫn còn trong phòng, nơi này không có đường nào khác, gã ta không thể trốn đi đâu cả!”

“Mày đúng là rất ngu!” Kiều Sanh cong khóe môi.

“Cái gì?” Jam nhú mồm.

Kiều Sanh không đáp mà ngẩng đầu, tầm mắt dừng lại trên đỉnh đầu gã.

Jam vốn sững sốt, sau đó thấy lạnh người, lập tức theo bản năng tránh sang bên.

Tiếc là vẫn chậm một bước.

Alex – nãy giờ bám trên cửa – nhảy xuống, đánh Jam ngã xuống đất.

Chuyện này xảy ra quá nhanh, thậm chí Jam còn chưa kịp nhìn rõ mặt Alex đã bị đè xuống đất. Alex túm tóc Jam, buộc gã ta phải ngẩng đầu lên, còn cánh tay thì kẹp lấy cổ gã ta.

Đám thuộc hạ của Jam do dự một chút, đành buông súng xuống.

“Alex, đã lâu không gặp!” Tuy là tính mạng đang gặp nguy hiểm, nhưng Jam vẫn nở nụ cười.

“Đã lâu không gặp, lá gan của mày cũng to không ít!” Alex cười nói.

“Như nhau thôi, Alex, e là mày đã quên nơi này không còn là của mày, dám đơn thương độc mã tới đây, mày cho là mày có thể trở ra an toàn à?”

“Đây không phải là điều mà mày dùng trăm phương ngàn kế muốn đạt được sao?”

Tuy nơi này đã là địa bàn của Jam, nhưng Alex từng là chủ nhân của nó, không ai quen thuộc với nơi này hơn gã, cho dù Jam có phòng thủ chặt chẽ tới đâu gã cũng sẽ vào được, hưởng hồ mục đích của Jam chính là dụ gã xuất hiện, nên cố ý để lại chỗ hở, việc lên vào cũng trở nên dễ dàng hơn.

Những chuyện này là do Alex chợt hiểu ra khi nãy, gã vẫn luôn xem thường Jam cho nên trước đó không nghĩ nhiều. Cho đến khi nghe được câu nói của Kiều Sanh, gã mới vỡ lẽ: đây đều là kế hoạch của Jam, cho nên gã liền tương kế tựu kế, đánh trả lại một đòn.

Sự thật đã chứng minh, cho dù có lên được vị trí bố già Mafia, thì năng lực của Jam vẫn rất kém – bị tóm được dễ dàng.

Alex cười lạnh.

Vì thời cơ còn chưa tới, cho nên từ khi may mắn chạy thoát tới giờ, gã chưa quay lại báo thù, định chờ thêm một thời gian nữa. Nếu hiện giờ Jam đã chủ động ra tay, còn kéo cả Kiều Sanh vào, vậy thì gã đành gom cả nợ cũ lẫn nợ mới tính một lần luôn vậy.

Trước đây vì Jam là con của thầy kiêm bố già Mafia đời trước, cho nên Alex luôn rất khách khí với gã ta, nhưng giờ đã xảy ra nhiều chuyện như vậy, gã hoàn toàn bị chọc giận.

Alex liếc Kiều Sanh đang ngồi trên giường, giờ y gầy tới vậy, nhất định là đã chịu không ít tra tấn.

Chỉ bấy nhiêu thôi, gã cũng sẽ tuyệt đối không để Jam sống tốt.

Đáng lẽ kết cục đã được định rồi.

Nhưng vào lúc này đột nhiên cơn nghiện của Kiều Sanh phát tác, y ngã xuống giường, toàn thân run rẩy.

Alex không biết chuyện Kiều Sanh bị nghiện, lặng đi một chút.

Lực chú ý bị phân tán.

Tuy là chỉ diễn ra trong nháy mắt, nhưng đã khiến cho kết quả thay đổi.

Jam chớp lấy thời cơ, giãy ra khỏi tay Alex. Alex định thần lại, muốn giữ chặt gã ta, nhưng chỉ vừa ra tay, thuộc hạ của Jam đã nổ súng.

Trong tích tắc, Alex đã trúng mấy phát đạn.

“Để mạng nó lại, tao muốn tự tay giết nó!” Jam lạnh lùng nói.

“Vâng!” Đám thuộc hạ của Jam không nổ súng nữa.

Máu tuôn ra từ vết thương như suối, tuy rằng không bắn trúng chỗ hiểm, nhưng cũng ảnh hưởng rất lớn.

Alex gươngng dậy.

Jam đi tới, đá Alex ngã xuống đất.

Alex ngồi trên đất, trông có chút thảm hại.

Jam chìa súng vào thái dương Alex.

Alex không nhúc nhích, gã ngẩng đầu, lạnh lùng nhìn Jam.

Jam cũng nhìn gã, cười đắc ý: “Alex, không ngờ là mày cũng sẽ có ngày này!”

“Đương nhiên là không rồi!” Alex nhếch mép: “Không biết ông già mày ở dưới suối vàng biết chuyện này có thấy mừng hay không? Thằng con mà ông ta luôn xem là phế vật cuối cùng cũng nên người!”

Giọng của Alex mang sự khinh thường, rõ ràng là đang mỉa mai.

Đôi đồng tử của Jam hơi co lại, gã ta cười lạnh: “Mày cố mà tận hưởng giây phút cuối cùng còn có thể nói chuyện đi, vì lát nữa đây mày sẽ mãi mãi không thể mở miệng nữa!”

“Mày cho là có thể giết chết tao?” Alex hỏi lại.

“Sao lại không? Chỉ cần tao bóp nhẹ cò súng một cái, bố già Mafia từng làm rung trời chuyển đất sẽ biến mất khỏi thế giới này!”

Chuyện tới nước này, ý đồ của Jam cũng đã rõ ràng rồi, mục đích của gã không phải Kiều Sanh mà là Alex, Kiều Sanh chẳng qua chỉ là một quân cờ của gã ta mà thôi. Và tác dụng của y không phải chỉ có một, gã có thể lợi dụng tuần hoàn, vì đúng là gã có ý với y. Sở dĩ Kiều Sanh rơi vào cảnh này, một phần là vì trong lúc y quá đắc ý nên đã vô tình lấy tảng đá đập lên chân mình. Thật ra trước đó Jam không hề có ý định giết Alex, nhưng chính câu nói của Kiều Sanh đã khiến gã bừng tỉnh, gã ta bắt đầu truy nã Alex khắp thế giới, nhưng mãi vẫn không có kết quả. Vì quá lo lắng, cuối cùng gã ta đã quyết định xuống tay từ phía Kiều Sanh.

Đó là kế hoạch nhất tiễn bắn song điêu, vừa có thể dụ Alex tới đây, vừa có được Kiều Sanh, tuy khá mạo hiểm, nhưng cuối cùng gã ta vẫn thành công.

Tuy giữa chừng có xảy ra chút sự cố, nhưng Jam vẫn rất hài lòng với kết quả hiện giờ.

Nếu đã bắt được Alex, dĩ nhiên Jam sẽ không phụ công sức bày mưu đặt kế lâu như vậy.

Gã ta định dùng thủ đoạn tàn nhẫn nhất, từ từ hành hạ Alex cho tới chết.

Gã luôn hận Alex thấu xương, từ lúc Alex xuất hiện, đã đoạt hết mọi thứ của gã: được cha gã xem trọng, được mọi người chú ý và kể cả có luôn vị trí bố già Mafia, đến cả diện mạo gã ta cũng không thể bì được với Alex.

Tuy là không muốn thừa nhận, nhưng Jam ghen tị với Alex muốn phát điên.

Cảm xúc bị dồn nén nhiều năm được giải tỏa làm gã kích động tới sắp không khống chế được...

Gã lại đá Alex thêm mấy cái thật mạnh, tất cả đều là cố tình nhằm vào vết thương ban nãy.

Alex nhúu mày, nhưng không phát ra một tiếng.

Vết thương của Alex giờ đang chảy máu không ngừng...

Jam hạ lệnh cho thuộc hạ: “Kéo nó vào hình phòng, tao muốn đích thân xử lý nó!”

“Dạ!”

Jam thu khẩu súng đang chìa vào thái dương Alex lại, thuộc hạ của gã đi tới, định tóm Alex.

Vào lúc này.

Có thứ gì đó rơi ra từ tay áo Alex, lăn tới chân Jam.

Trong mật thất quá u ám, không thể nhìn rõ đó là gì.

Tất cả mọi người đều chú ý tới vật nọ.

Ngay sau đó, nó nổ mạnh, ánh sáng chói mắt bắn ra, cả căn phòng sáng rực.

Là đạn nổ.

Jam và đám thuộc hạ đều không kịp đề phòng, mắt bị ánh sáng chói vào, hơn nữa họ lại đang ở một nơi u ám, tổn thương tăng gấp bội.

Không ít người bị thương ngay tại hiện trường, ngã trên đất kêu gào.

Jam phản ứng rất nhanh, lúc đạn nổ tung gã đã quay đầu đi, nhưng tốc độ hơi chậm, vẫn bị dính đòn.

Trong lúc bọn họ đang mất đi khả năng phán đoán, Alex đã sớm lấy kính mát – được chuẩn bị trước – trong túi ra, nhắm mắt phá vòng vây, chạy khỏi mật thất. Gã vốn muốn bắt Jam, nhưng vừa rồi Jam đã đá gã mấy cái, làm vết thương nặng thêm, cộng với mất máu quá nhiều, cho dù hiện tại gã có bắt được Jam, cũng không thể cầm cự bao lâu, chỉ có thể tạm thời đi trước.

113. Chương 113

.

Alex phá vòng vây chạy thoát, không ai có thể ngăn gã được, những người đó đã mất năng lực phản kích, huống hồ gã đã bị thương nhưng tốc độ của Alex vẫn rất nhanh.

Chờ đến khi Jam khôi phục thị giác, đã qua mấy phút sau, Alex đã chạy từ đời nào.

Mất gã ta chỉ bị thương nhẹ, chỉ bị hoa mắt. Đám thuộc hạ của gã thì nặng hơn, có tên còn không thấy gì.

Kiều Sanh ngồi trên giường, lạnh lùng nhìn bọn họ.

Cơn nghiện lần này của y rất ngắn, giờ đã phục hồi lại bình thường.

Kế hoạch thất bại, Jam cùng đám thuộc hạ không nán lại lâu, vội vàng rời khỏi.

Mấy ngày sau, Jam không xuất hiện nữa, Kiều Sanh vẫn bị cơn nghiện tra tấn như trước. Nhưng từ lần Alex đột nhập, gã ta đã buông lỏng với Kiều Sanh hơn chút, cuối cùng thì y cũng có thể rời khỏi gian mật thất.

Sau lần trúng đạn, Alex đã biến mất.

Kiều Sanh vẫn rất bình thản, ngay từ đầu y đã không trông cậy vào Alex sẽ cứu mình.

Qua thêm mấy ngày, Kiều Sanh bị đưa tới phòng Jam.

Mắt Jam còn hơi sưng, dường như vết thương từ lần bị đạn nổ làm bị thương vẫn chưa khỏi hẳn. Gã ta nhìn Kiều Sanh, ánh mắt hơi lạnh lùng.

Kiều Sanh thản nhiên liếc gã một cái, nở nụ cười mờ ám, nhưng không nói gì.

Jam đã nhận ra vẻ châm chọc, đặc ý trong nụ cười của y.

Nó làm gã tức tối.

“Cảm giác khi lên cơn nghiện thế nào?” Gã cười lạnh, hỏi.

“Cũng không tệ lắm!”

“Thật không ngờ! Em có muốn tôi cho em một liều nữa không?”

“Mày nghĩ là dùng thứ thuốc phiện đó có thể khiến tao khuất phục sao?”

“Không thử sao biết được?”

“Vậy mày mãi mãi cũng không có được kết quả ưng ý đâu!” Kiều Sanh nhún vai.

“Tự tin như vậy sao?” Jam nhúu mày.

Kiều Sanh cười mà không đáp.

Từ đầu tới cuối, thái độ của y đều tao nhã nhưng rất ngạo mạn, tuy là Jam không thích người khác đối với mình như vậy, nhưng Kiều Sanh là ngoại lệ.

Một Kiều Sanh như vậy rất quyến rũ...

Gã quyết định không chơi trò kéo thời gian với y nữa.

Kiều Sanh ngồi trên giường, chân y thì bị xích vào chân giường, còn Jam thì đứng một bên.

Jam nhìn y, ánh mắt ngày càng nóng rực.

Không thể không nói, Kiều Sanh là một báu vật.

Kiều Sanh rất nhạy cảm, rất nhanh nhận ra dục vọng phát ra từ người Jam, điều này khiến mắt y thoáng hiện vẻ lạnh lùng: Những chuyện sắp xảy ra y đã rõ rồi, nhưng chỉ cần nghĩ tới cảnh bị Jam xâm phạm, y liền thấy buồn nôn.

Kiều Sanh che giấu cảm xúc rất tốt, Jam không biết hiện giờ y đang nghĩ gì.

Kiều Sanh rất bình tĩnh, bình tĩnh đến mức khiến gã ta phải mê muội.

Máu trong người gã bắt đầu sôi lên.

Jam nổi thú tính, vội vàng đẩy Kiều Sanh xuống giường. Động tác của gã ta rất thô bạo, thẳng tay lột quần áo trên người y ra.

Kiều Sanh không chống cự.

Sau một khoảng thời gian bị tra tấn, y đã rất suy yếu, hoàn toàn không phải là đối thủ của Jam.

Jam cũng biết chuyện này, nên không trối y lại. Hơn nữa, thay vì chơi với một người không thể động đậy, gã ta thà để Kiều Sanh giãy giụa phản kháng, chuyện này kích thích dục vọng, tăng thêm tình thú cho gã.

Tiếc là, đến cuối cùng Kiều Sanh cũng không như gã mong muốn.

Từ đầu tới cuối, y vẫn lạnh lùng như thế.

Nhưng điều này cũng không ảnh hưởng tới tâm trạng của Jam, gã đè lên người Kiều Sanh, từng nụ hôn nóng rực rơi xuống cổ y.

Kiều Sanh hơi nhúu mày.

...

Môi Jam như dính lên người Kiều Sanh, hôn dần xuống ngực. Nụ hôn của gã rất cuồng bạo, đó không còn gọi là hôn nữa.

Nhiều dấu đỏ xuất hiện trên người Kiều Sanh. Lâu không thấy ánh mặt trời, nước da y đã trở nên tái nhợt, càng khiến những dấu đỏ trở nên ghê rợn.

Jam kéo quần Kiều Sanh, sau đó cũng cởi quần áo của mình.

Ngay lúc này, người nãy giờ không nhúc nhích lại đột nhiên chủ động ôm Jam, còn choàng hai tay lên vai gã.

Jam cảnh giác, ngẩng đầu.

Kiều Sanh nhìn gã ta, khóe môi hơi cong lên.

Nụ cười đó mang một chút lẳng lơ, một chút trêu đùa.

Jam lặng đi một chốc.

“Em đang mưu tính gì?” Trần tỉnh lại, gã nắm lấy tay y.

“Anh nói xem?” Kiều Sanh cười khê, rồi vươn lưỡi liếm liếm khoe môi, động tác đó hấp dẫn vô cùng.

Trong mắt Jam hiện lên vẻ kinh diễm.

“Nghĩ lại rồi à?”

“Đây không phải điều anh mong muốn sao?” Kiều Sanh vuốt hờ trên mặt Jam, ngón tay cọ cọ lên môi gã ta mấy cái, sau đó chui vào cái miệng hơi hé ra.

Jam híp mắt, ngậm ngón tay Kiều Sanh.

Tuy gã ta không hiểu tại sao thái độ của Kiều Sanh lại thay đổi 180 độ như thế, nhưng mỹ vị chủ động đưa tới cửa, không ăn thì quá phí. Huống hồ hiện giờ Kiều Sanh cũng không thể thoát khỏi tay gã, gã không lo Kiều Sanh sẽ giở trò.

Jam liếm ngón tay Kiều Sanh khiêu khích, mắt nhìn y chăm chăm.

Ánh mắt y trở nên mê ly.

Hai tay Jam để bên hông y, sau đó trượt xuống dưới...

Kiều Sanh rút ngón tay ra khỏi miệng gã, hai tay khoác lên vai, sau đó chuyển tới lưng.

Jam cúi đầu, ngậm thứ gồ lên trước ngực y.

Khoảnh khắc gã không chú ý, ý cười trong mắt y biến mất. Một bàn tay lặng lẽ lần tới ót Jam, tay còn lại thì khê vuốt ve mặt gã, khi gã ngẩng đầu lên thì khê nắm cằm gã.

Jam nhìn Kiều Sanh bằng ánh mắt si mê.

Cuối cùng thì gã ta cũng hiểu vì sao Alex lại bại trên tay y, một người đàn ông yêu nghiệt tới mức này, không ai có thể kháng cự được mị lực của y.

“Anh quá thô bạo!” Đôi môi mỏng khê mở, Kiều Sanh nói.

“Vậy không tốt sao?” Jam cười khê.

“Không tốt!” Kiều Sanh cong khoe môi, giọng ngày càng thấp: “Nó làm tôi đau...”

“Sẽ còn chuyện càng đau hơn cơ!”

“Vậy à?” Kiều Sanh cong chân, khê cọ vào khu vực nóng rực giữa hai chân Jam, thản nhiên nói: “Tôi cũng muốn biết anh sẽ làm tôi ‘đau’ tới mức nào...”

“Bảo đảm em sẽ phải khóc lóc xin tôi tha cho em!”

“Tôi đang chờ đây!” Kiều Sanh nở nụ cười tươi rói, nụ cười ấy có chút giảo hoạt, giống như pháo hoa chợt nở rộ trong trời đêm, mê hoặc lòng người.

Cả người Jam ngứa ngáy, thiếu chút nữa đã kiềm chế không được. Gã vội vàng đè cái chân đang cọ dưới háng mình lại.

Kiều Sanh nhìn gã ta bằng ánh mắt trêu chọc: “Mới đó đã chịu không được rồi sao?”

Jam thở dốc: “Em đúng là yêu nghiệt!”

Kiều Sanh cười khê không nói, sau đó xoay người đè gã ta xuống.

Jam nhíu mày: “Đừng nói với tôi là em muốn ở trên đây!”

“Chẳng lẽ không được sao?”

“Nhưng tôi cũng không làm bot!”

“Tôi cũng không làm top!”

“Vậy em muốn...” Jam nheo mắt, nhìn y bằng ánh mắt nghi ngờ.

“Khi ở trên giường, tôi thích chủ động hơn!”

Đây là lần đầu tiên Jam nghe được cách nói như thế, đồ chơi trước đây của gã, bất kể là nam hay nữ đều rất nghe lời, ngoan ngoãn cho gã chà đạp, cho nên gã có chút nghi ngờ. Nhưng khi nhớ tới cảnh Kiều Sanh lấy roi quất Alex, gã vẫn tin.

Trong người Kiều Sanh có khí chất của một đế vương, thích làm chủ hết thảy, ở trên giường cũng vậy.

Cuối cùng Jam cũng đồng ý với Kiều Sanh.

Gã muốn thử cái cảm giác được Kiều Sanh hầu hạ, nhất định sẽ rất thích...

Vừa nghĩ tới cảnh đó, máu trong cơ thể gã đều sôi lên.

Đề Jam xuống giường, Kiều Sanh ngồi trên người gã, hai tay đặt lên vai, vuốt ve ***g ngực gã.

Jam nheo mắt lại.

Động tác của Kiều Sanh rất nhẹ nhàng, giống như gió mát thổi qua, mang tới khoái cảm không nói thành lời.

Cả người Jam đều căng cứng, bụng dưới trướng tới sắp nổ tung.

Kiều Sanh cúi đầu, thổi nhẹ vào tai Jam: “Thích lắm đúng không?”

Jam cảm thấy xương cốt mình đang tê rần, gã nói qua kẻ rằng: “Em là đồ yêu tinh!”

“Tôi sẽ để anh cảm nhận được cảm giác lên thiên đường!”

“Giờ vẫn chưa phải sao?”

“Đây chỉ là khúc nhạc dạo mà thôi!” Kiều Sanh cong khóe môi.

“Vậy nhanh lên đi!” Ngực Jam phập phồng, ánh mắt đầy gấp gáp.

“Cũng sắp rồi...”

Kiều Sanh đáp một câu đầy thâm ý. Bất chợt, hai tay y mò lên mặt gã, một tay giữ cằm, khẽ vuốt ve chòm râu, tay kia thì vuốt ve đầu gã.

Jam như sắp phát điên, cái cảm giác thế này, người từng chơi đùa vô số người như gã lại chưa từng biết đến.

Gã nhịn không được mà rên rỉ, cảm nhận khoái cảm mãnh liệt nhất trong những ngày gã còn sống trên cõi đời này.

Lần đầu tiên.

Cũng là lần cuối cùng.

Trong lúc Jam đang say tình, ánh mắt vốn đang mê ly của Kiều Sanh bỗng trở nên lạnh lùng, tay y bỗng siết chặt, giữ đầu và cằm Jam, kéo mạnh theo hai hướng ngược nhau...

114. Chương 114

.

Theo tiếng ‘rắc’ giòn giã, thân thể Jam run mạnh lên một cái, sau đó mềm oặt.

Kiều Sanh buông tay ra.

Jam đã tắt thở, mắt gã ta đang trừng, trên gương mặt là sự không thể tin được.

Đó là biểu cảm cuối cùng của gã khi còn ở nhân gian.

Kiều Sanh tránh khỏi người Jam, nằm một bên. Sau một thời gian dài bị tra tấn, giờ thể lực của y không còn như lúc trước, động tác bẻ cổ hung ác tàn độc ban nãy đã rút hết toàn bộ sức lực của y, và tên Jam đáng thương kia còn chưa kịp hiểu ra chuyện gì đã chết thảm.

Nghỉ ngơi một lát, chờ lấy lại chút sức lực, Kiều Sanh từ từ mặc quần áo vào.

Tuy Jam đã chết, nhưng xiềng xích trên chân y vẫn còn đó, không biết Jam đã giấu chìa khóa ở nơi nào, làm y không cách nào trốn đi được.

Trong phòng rất yên tĩnh, tên Jam chết mắt vẫn mở trừng trừng đang nằm cạnh Kiều Sanh.

Kiều Sanh đang suy tính.

Sớm muộn gì thuộc hạ của Jam cũng phát hiện gã ta đã chết, đến lúc đó y sẽ thế nào, khỏi cần nghĩ cũng biết.

Đương nhiên Kiều Sanh sẽ không ngồi đây chờ chết.

Y sờ cằm, nhìn quanh phòng, tìm cách thoát thân.

Cách đó không xa, trên bàn sách cạnh chiếc tủ ở đầu giường có một con dao gọt trái cây.

Tầm mắt Kiều Sanh dừng lại ở đó.

Nhiều may, y không do dự cầm lấy con dao. Dao rất sắc, ánh sáng lạnh lùng lóe lên khiến kẻ khác phải rợn người.

Y nhìn lại chân phải bị xích khóa của mình.

Đường như chỉ có thể cắt...

Dù có chút máu me, nhưng giờ đây lại là cách chạy trốn duy nhất.

Lạnh lùng híp mắt, Kiều Sanh kê dao vào cổ chân phải của mình...

Ngay lúc y nhắm tâm chuẩn bị cắt thì đột nhiên bên ngoài có tiếng ồn ào, dường như có người đang đánh nhau.

Kiều Sanh dừng động tác lại.

Sau đó, cửa phòng bị đá văng.

Một người đàn ông cao lớn xông vào, cả người tỏa ra sát khí, đó không phải là Alex thì còn ai?

...

Lúc Alex vừa xông vào phòng đã thấy ngay cảnh Kiều Sanh tự làm hại mình, đôi đồng tử của gã co lại: Jam đang trần truồng nằm cạnh y, nhìn kỹ thì đã chết rồi, tương chết cũng không quá khó coi cho lắm, còn Kiều Sanh đang cầm con dao gọt trái cây, định cắt chân mình.

Vừa liếc một cái, Alex đã biết là xảy ra chuyện gì.

Trong lúc đang ngây ra, có một cây chủy thủ đâm tới sát bên người Alex.

Tốc độ phản ứng của Alex rất nhanh, có thể nói là hành động theo bản năng nên tránh thoát, sau đó gã túm lấy tay kẻ đánh lén, bẻ gãy cổ tay, rồi tóm lấy cổ đối phương, ngón tay ấn mạnh. Rắc một tiếng, cổ họng gã nọ đã bị Alex bóp nát, thủ đoạn nhanh chóng, tàn bạo.

Xem ra y không cần cắt chân nữa...

Kiều Sanh nhướn mày, đây là lần đầu tiên y mừng khi thấy Alex xuất hiện.

Giải quyết một kẻ địch, lại có thêm mấy tên vọt tới, vây quanh Alex.

Alex thần nhiên liếc bọn họ, bình tĩnh ứng chiến.

Bị mấy người cầm hung khí tấn công cùng lúc, nhưng Alex không hề yếu thế, dù ở một nơi chật hẹp thế này nhưng gã vẫn có thể tránh được đòn tấn công của đối thủ một cách nhanh chóng, dễ dàng. Tránh né chẳng

qua là thứ yếu, gã còn lợi dụng những lúc bọn chúng ra đòn thất bại, còn chưa kịp dùng đòn khác thì lập tức phản công, dễ dàng giải quyết nhiều tên.

Chưa tới một phút đồng hồ, đối thủ của Alex chỉ còn lại hai tên, chẳng qua là bọn họ thấy tình huống không ổn, không dám đánh nữa mà định bỏ chạy.

Dĩ nhiên Alex sẽ không tha cho họ dễ dàng như vậy, trong lúc bọn họ vừa xoay người, gã đã chụp đầu bọn họ, đập mạnh vào nhau.

Theo tiếng hộp sọ vỡ vụn, hai tên đáng thương ấy đã bị chính đầu của đồng đội mình đập chết.

Dọn xong kẻ địch, Alex phủi phủi bụi bặm trên tay, đi vào phòng.

Kiều Sanh nhìn gã bằng ánh mắt hứng thú.

Hình ảnh giết người tàn bạo của Alex đã bị Kiều Sanh xem không sót chút gì, trong đầu y hiện ra hai chữ. Bạo chúa.

...

“Jam đã bị em giết như vậy?”

Đi tới bên giường, Alex nhìn thân thể đã cứng ngắc của Jam, có chút nghi ngờ, hỏi Kiều Sanh.

Kiều Sanh tựa vào đầu giường, khoanh tay, nhìn gã bằng ánh mắt buồn cười: “VẬY chứ anh nghĩ thằng đấy chết thế nào?”

Alex nhún vai, vẻ mặt thất vọng: “Tôi định chính tay thu dọn gã!”

“Ngại quá, đã khiến anh thất vọng rồi!” Tuy là nói vậy, nhưng vẻ mặt Kiều Sanh không có biểu hiện gì là biết lỗi.

“Tôi đúng là đã xem thường em rồi!” Alex cười khẽ.

“Những người mà anh xem thường còn ít sao?” Kiều Sanh thản nhiên nói.

Câu nói của y rõ ràng ám chỉ, giọng nói mỉa mai, Alex không giận, còn cười tà: “Giống như em, phải không?”

Kiều Sanh cười, không đáp.

Alex vốn định mang Kiều Sanh đi, nhưng xích sắt ở chân y rất khó giải quyết, dường như Jam đã cố tình cho người dùng vật liệu đặc biệt chế tạo, nếu không tốn thời gian sợ là khó mà tháo được.

Nhìn đôi mày nhăn nhó của Alex, Kiều Sanh nhún vai: “Xem ra vẫn phải cắt chân rồi!”

“Không cần!” Alex nói: “Để nghĩ cách đã!”

Kiều Sanh tự giễu: “Anh cho là thuộc hạ của Jam sẽ cho chúng ta thời gian?”

Thái độ Alex rất cứng rắn: “Tôi nói thế nào thì là thế ấy!”

Nếu là trước đây, có ai dám dùng thái độ này với mình, Kiều Sanh nhất định sẽ không tha, nhưng giờ tình hình đã khác, y quyết định tiết kiệm thêm chút sức lực.

Trong lúc Alex còn đang rối rắm, không biết nên giải quyết sợi xích ấy thế nào, thì có người vào.

Kiều Sanh vốn nghĩ đó là kẻ địch, cho đến khi nhìn rõ mặt, y giật mình.

Là Kiều Mộ Đình và Liên Mặc Sinh...

Dường như bọn họ vừa trải qua một trận chiến kinh khủng, trên người họ dính đầy máu.

“A Sanh!”

“Sao mấy người lại ở đây?”

Ba người cùng lên tiếng.

“Hai người chậm quá!” Alex nhìn Kiều Mộ Đình và Liên Mặc Sinh bằng ánh mắt xem thường.

Nhưng vừa bước vào, tầm mắt của họ đã dừng hết trên người Kiều Sanh, đầu thềm để ý gì tới Alex.

Hai người bước vào phòng.

Kiều Sanh nhìn bọn họ bằng ánh mắt nghiền ngẫm, sau đó nói: “Đừng nói là các người cùng nhau tới đây!”

Ba người rất ăn ý, cùng gật đầu.

Thật ra Kiều Sanh vừa bị bắt đi không bao lâu, bọn họ đã tới Italy, nhưng đều là hành động riêng rẽ. Tuy rằng năng lực của từng người đều rất phi phạm nhưng phía Jam đã sớm có phòng bị, cả tòa thành được canh gác chặt chẽ, ba người không cách nào ra tay được. Trước đó không lâu, khó khăn lắm Alex mới len vào được, nào ngờ đó lại là cái bẫy do Jam sắp xếp.

Thiếu chút nữa lọt vào tay Jam, Alex đành chủ động tìm Kiều Mộ Đình và Liên Mặc Sinh, ba người liên thủ công phá phòng tuyến.

Kiều Sanh cảm thấy khó tin, với ân oán trước đây giữa họ, gặp nhau mà không sống mái một phen đã là may rồi, lại còn hợp tác cùng tới cứu mình?

Tuy là nghi ngờ, nhưng hiện tại không phải là lúc đắn đo chuyện này, đi khỏi đây mới là vấn đề cấp bách nhất.

Xích sắt trên chân Kiều Sanh gây khó khăn cho Alex, nhưng với Liên Mặc Sinh thì chẳng phải là chuyện to tát gì. Cậu ta từng học cách mở khóa, đến cả mật mã tử bảo hiểm cậu ta còn mở ra được, mấy cái ổ khóa kiểu này càng dễ như ăn sáng.

Liên Mặc Sinh tìm một ít dụng cụ trong phòng Jam, sau đó mở khóa trong thời gian rất ngắn.

Tháo được xích, ba người mang Kiều Sanh đi.

Nhưng mà, lại có vấn đề xảy ra...

Bị Jam nhốt quá lâu, dường như Kiều Sanh chưa từng bước xuống giường, hơn nữa còn bị cơn nghiện tra tấn, đừng nói là đi, giờ ngay cả đứng, y cũng đứng không nổi.

Trước tình hình này, dĩ nhiên phải có người ôm y.

Alex, Liên Mặc Sinh và Kiều Mộ Đình liếc nhau, ánh mắt không tốt chút nào.

“Để tôi ôm em ấy!” Alex lên tiếng trước, giọng rất ngạo mạn.

“Tôi là người thân với anh ấy nhất, để tôi!” Kiều Mộ Đình đẩy kính, ánh mắt lạnh lùng.

“Tôi là người đàn ông của cậu ấy, chuyện này tất nhiên là phải để tôi làm!” Liên Mặc Sinh nói chuyện rất thẳng thắn.

Alex và Kiều Mộ Đình cùng nhìn về phía cậu ta, mắt loé lên sát khí.

Liên Mặc Sinh cũng không sợ hai người họ, trừng lại.

Kiều Sanh ở một bên giật giật khóe mắt. Giờ là tình huống gì rồi mà mấy đại lão gia đó còn vì một chuyện thế này tranh giành sống chết?

Ba người không ai nhường ai, đều nhìn về phía Kiều Sanh, ý tứ rất rõ ràng, chính là muốn y đưa ra quyết định.

“A Sanh...”

Người lên tiếng là Liên Mặc Sinh, cậu ta luôn thích làm nũng trước mặt y.

Chẳng qua lần này Kiều Sanh không hề cho cậu ta mặt mũi, y không cần suy nghĩ, chỉ ngay Kiều Mộ Đình, nói: “Cậu ôm tôi đi!”

Kiều Mộ Đình cong khóe môi: “Tuân lệnh!”

Liên Mặc Sinh xụ mặt.

Tuy là Alex vẫn rất bình tĩnh, nhưng mặt gã cũng không kém Liên Mặc Sinh bao nhiêu.

115. Chương 115

Dù bất mãn trước sự bất công của Kiều Sanh, nhưng hiện tại không phải là lúc ghen tuông, nên Alex và Liên Mặc Sinh đều không nói gì.

Kiều Mộ Đình khẽ ôm Kiều Sanh lên.

Giờ Kiều Sanh nhẹ bẫng, rõ ràng là gầy đi rất nhiều, thảo nào chiếc áo ngủ mặc trên người y lại rộng thùng thình. Mắt Kiều Mộ Đình u ám, xót xa trong lòng.

Bốn người ra khỏi phòng, không ai quay đầu lại nhìn Jam đã chết trên giường từ rất lâu.

Trên hành lang, thi thể nằm ngổn ngang, tất cả đều là thuộc hạ của Jam.

Trong không khí đầy mùi máu tươi, ánh sáng mờ ảo từ những ngọn đèn dọc hành lang chiếu vào những thi thể ngổn ngang, trông rất đáng sợ.

Sau một trận giết chóc, tòa thành vốn có chút âm u này phút chốc biến thành địa ngục. Để lẫn vào được bên trong, hầu như nhóm người của Alex đã không để ai sống sót.

Nhìn những thi thể này, Kiều Sanh cup mắt, không biết đang suy nghĩ chuyện gì.

“Sợ sao?” Kiều Mộ Đình hỏi.

“Cậu cảm thấy tôi sẽ sợ mấy thứ này?” Kiều Sanh nhú mày.

“Đương nhiên là không rồi!” Kiều Mộ Đình cong khóe môi.

“Cho nên cậu hỏi rất là thừa thãi!”

“Tôi chỉ quan tâm anh mà thôi!”

“Vậy hãy hỏi những câu có chỉ số thông minh hơn chút đi!”

Thật ra cuộc đối thoại giữa hai người chẳng có ý tứ gì khác, nhưng vào tai Alex và Liên Mặc Sinh lại thành liếc mắt đưa tình, cho nên cái mặt vốn đã u ám của hai người này lại càng thêm khó coi.

Bên ngoài tòa thành.

Bóng đêm bao phủ, máy bay trực thăng của Alex đang chờ sẵn ở sân bay tư nhân cách đó không xa.

Bốn người đi tới sân bay.

Phi công đã chuẩn bị xong mọi thứ, bọn họ vừa xuất hiện là lập tức khởi động.

Cánh quạt trực thăng xoay tròn, phát ra tiếng vù vù, tạo thành một luồng gió rất lớn.

Phi công mở cửa trực thăng.

Alex là người đầu tiên vào trong, Kiều Mộ Đình nhanh chóng đưa Kiều Sanh vào.

Alex đón lấy y.

Sau khi Kiều Sanh vào cabin, Kiều Mộ Đình đang chuẩn bị bước vào.

Ngay lúc đó, Alex nháy mắt với phi công, dường như phi công đã được thông báo ngay từ đầu, lập tức ấn nút.

Cửa cabin đóng sập.

Thiếu chút nữa Kiều Mộ Đình bị kẹt lại, may là cậu phản ứng nhanh, lui ngay ra ngoài.

“Cất cánh!” Alex ra lệnh không chút do dự.

“Vâng!” Phi công gật đầu.

“Anh làm thế là ý gì?” Kiều Sanh nhíu mày nhìn Alex.

“Không có gì!” Alex đáp: “Tôi chỉ không muốn người khác làm dơ máy bay của mình thôi!”

“Vậy anh nên bỏ tôi xuống mới phải!” Kiều Sanh mỉm cười.

“Đương nhiên là không rồi!”

“Hử?” Kiều Sanh nhìn gã.

Alex mỉm cười: “Với tôi mà nói, em không phải người khác!”

Kiều Sanh nhíu mày: “Tôi là gì của anh?”

Alex kéo cằm y: “Giờ em chính là người yêu của tôi!”

Câu trả lời của Alex khiến Kiều Sanh lặng đi một lát. Vừa rồi y từng nghĩ tới nhiều đáp án, nhưng lại không ngờ rằng Alex sẽ trả lời như vậy.

Người yêu...

Hai chữ đủ nặng nề...

Nhất là trước đây giữa họ còn có rất nhiều ân oán.

“Đường tưởng rằng anh nói vậy, tôi sẽ tha thứ cho anh!” Kiều Sanh lạnh lùng nói.

“Tôi biết mà!” Alex nhìn y, vẻ mặt trở nên thật nghiêm túc: “Sau này còn rất nhiều thời gian, những chuyện tôi từng làm với em, em có thể ‘trả’ lại từ từ!”

“Vậy thì anh sẵn sàng đi!” Kiều Sanh híp mắt, trong ánh mắt y thoáng hiện chút lạnh lùng.

“Đừng xem thường khả năng chịu đựng của tôi!” Alex cười tà, còn nhướn mày với y.

...

Kiều Sanh không thể thuyết phục được Alex cho Kiều Mộ Đình và Liên Mặc Sinh lên, nên định xuống máy bay.

Dĩ nhiên là Alex sẽ không cho y làm thế.

Máy bay từ từ cất cánh.

Từ trên cao nhìn xuống thấy sắc mặt khó coi của Kiều Mộ Đình và Liên Mặc Sinh, Alex cảm thấy cả người khoái trá. Nhất là với Kiều Mộ Đình, rõ ràng là đã báo được thù ‘bắn một mũi tên’ khi này.

Dám giành người với Alex? Sau này từ từ tính sổ.

Chẳng qua gã đắc ý không được bao lâu, lúc gã muốn nhân cơ hội hôn Kiều Sanh thì đã bị y bắt ngờ đá cho một quả ‘tuyệt tự’. Do đang rất đắc ý không kịp đề phòng, bị đá cho một phát, thiếu chút nữa gã đã hết to.

Sau màn ngược đãi Alex, Kiều Sanh tựa vào ghế nghỉ ngơi, không còn nhìn gã nữa.

Alex tức muốn điên lên được.

Tuy giờ gã không còn là boss Mafia, nhưng với khí thế và năng lực của gã, không có bao nhiêu người dám đối đầu với gã, nói trắng ra là chỉ có mình Kiều Sanh thôi.

Hay có thể nói là, từ lần rời khỏi gã, Kiều Sanh đã không còn xem gã ra gì...

Lòng tự tôn của Alex bị đả kích nghiêm trọng, nơi quan trọng bị tấn công khiến gã tức mà không biết phải xả đi đâu. Tuy nhiên, nhìn bên mặt gầy gò của y, gã lại không giận nổi.

Dường như Kiều Sanh rất mệt, y nhắm mắt lại, có lẽ là đang ngủ.

Alex nắm tay, cơn tức trong lồng trong nháy mắt tan thành mây khói.

Gã dịu dàng ôm Kiều Sanh vào lòng mình.

Kiều Sanh không tỉnh lại, đầu y dựa vào vai Alex.

Lúc nhìn y, lần đầu tiên trong mắt Alex lại dịu dàng đến thế.

Sau một khoảng thời gian bị giam cầm, tra tấn, Kiều Sanh của hiện tại không còn là chàng trai tuấn mỹ, chói lóa trước đây nữa, người y gầy gò suy yếu. Tuy nhiên, trong mắt Alex, y vẫn hấp dẫn như thế.

Người tình trong mắt hóa Tây Thi, giờ Alex mới hiểu ý của câu này.

Gã đã yêu Kiều Sanh thật rồi.

Trực thăng bay giữa trời đêm, bầu trời đầy sao như làm tăng thêm sự lãng mạn.

Alex hôn lên trán y.

Rất khẽ, rất dịu dàng, như chuồn chuồn lướt trên mặt nước...

...

Chiều hôm sau, máy bay về tới Trung Quốc. Mà Kiều Mộ Đình và Liên Mặc Sinh bị Alex ‘chơi xỏ’ phải ở lại Italy một ngày, tới hôm thứ ba mới về tới.

Vừa về nước, bọn họ lập tức đi tìm Alex tính sổ.

Ba người đánh túi bụi.

Khi đánh nhau, người bình thường đều dùng nắm đấm, nhưng dĩ nhiên là ba người bọn họ đều cao hơn người thường một bậc, vừa ra tay thì chính là Desert Eagle, S&W và các vũ khí cấp cao khác. Nếu không nhờ chú Chu khuyên can, sợ là đến cả các vũ khí tối cao như tên lửa, hạt nhân bọn họ cũng dọn hết ra.

Ba oán phu nội chiến, Kiều Sanh lại chẳng thêm ngó tới.

Y có chuyện quan trọng hơn cần phải điều tra.

Rõ ràng Kiều gia được phòng vệ nghiêm ngặt mà y lại bị bắt cóc hết lần này tới lần khác, nhất định có vấn đề.

Trước đó là vì không có thời gian nên Kiều Sanh vẫn chưa điều tra, nhưng sau chuyện lần này y đã bị chọc giận, y nhất định phải tìm cho ra người đó.

Còn chưa kịp điều tra, hung thủ đã tự động lộ mặt rồi.

Đối phương là người mà Kiều Sanh không bao giờ ngờ tới.

Kiều Uất Lệ...

Sau khi Kiều Sanh bị Jam bắt đi, Kiều gia đã xảy ra biến động: Vì Kiều Sanh mất tích, Kiều Mộ Đình và Kiều Tử Việt không có tinh thần quản lý Kiều thị, tạo cơ hội cho Kiều Uất Lệ lợi dụng. Cô ta đã cấu kết với một trong các cổ đông, lên thâu tóm Kiều thị.

Cổ đông đó từng là thuộc hạ của Kiều Mặc Nhiên, luôn tỏ vẻ trung thành tận tụy với chủ của mình. Nhưng sau khi Kiều Mặc Nhiên qua đời, dã tâm của ông ta đã bại lộ. Con trai của ông ta là một công tử ăn chơi có tiếng ở thành phố Y, tuy ngoại hình không xuất sắc như Kiều Tử Việt, nhưng tính tình phóng khoáng, mấy tháng trước anh ta điên cuồng theo đuổi Kiều Uất Lệ. Thật ra thì Kiều Uất Lệ cũng rất đẹp, nhưng do tính tình quá xấu, mắt lại để trên đầu, nên chẳng ai dám theo đuổi cô ta. Được một chàng trai vĩ đại như thế theo đuổi, sao cô tại lại chẳng động lòng? Sa vào lưới tình, lại đang bất mãn trước việc chia gia sản, khi bị người tình xúi giục, cô ta đã đánh mất lý trí, quyết định cấu kết với bọn họ thâu tóm tập đoàn Kiều thị.

Kế hoạch của bọn họ rất cẩn mật, nhưng cuối cùng vẫn bị thất bại trong khoảnh khắc.

Nguyên nhân là Kiều Thục Lệ.

Trên thực tế, Kiều Thục Lệ là một người thâm tàng bất lộ, bề ngoài trông cô yếu đuối, an phận, nhưng thực tế cô là một người rất thông minh cũng rất có tình cảm. Ở phía sau mọi người, cô nhìn thấu mọi chuyện, chẳng qua là cô không có dã tâm gì nên không thể hiện ra bên ngoài mà thôi. Những chuyện Kiều Uất Lệ đã làm, cô đều phát hiện, cho nên vào giây phút cuối cùng, cô đã ra tay phá vỡ âm mưu của họ.

Sau lại, Kiều Tử Việt và Kiều Mộ Đình hợp tác đánh bại Kiều Uất Lệ và tên cổ đông muốn đoạt quyền đó.

Hai cha con bọn họ bị bắt vào tù, Kiều Uất Lệ bị giam lỏng, sau vì tinh thần không ổn định mà bị đưa vào bệnh viện tâm thần.

Sau khi trở về nhà, Kiều Sanh đã tới bệnh viện tâm thần đó.

Cùng đi với y còn có Kiều Mộ Đình, Kiều Tử Việt và Kiều Thục Lệ. Sau khi Kiều Sanh trở về, không ngờ nơi mà năm anh chị em nhà họ Kiều gặp mặt lại chính là nơi đó.

Có chút chua xót, có chút buồn cười.

116. Chương 116

.

Ba anh em họ Kiều cùng nhau tới bệnh viện tâm thần.

Bệnh viện toạ lạc gần một khu rừng tĩnh lặng ngoài ngoại ô, xung quanh là cây cối tươi tốt, không khí thoáng mát. Vì xây dựng lâu rồi, nên không còn đẹp như xưa, trên tường còn có dây thường xuân bám vào.

Từ ngoài nhìn vào, không ai ngờ rằng một công trình đặt tại một nơi thủy tú như vậy lại là một bệnh viện tâm thần.

Kiều Uất Lệ đã vào viện một thời gian, theo lời của bác sĩ thì trạng thái của cô ta rất kém, lúc tỉnh lúc điên. Khi tỉnh thì còn đỡ, khi nổi điên rất hung hăng, phía bệnh viện hết cách đành phải xếp cho cô ta ở riêng một phòng, cách ly cô ta với những bệnh nhân khác.

Lúc gặp lại Kiều Uất Lệ, Kiều Sanh sắp không nhận ra cô ta.

Cô gái trước mắt tóc rối tung, mặt mày tiều tụy, ánh mắt vô hồn, bộ quần áo bệnh nhận rộng thùng thình khoác trên một cơ thể gầy còm, gầy tới đáng sợ.

“Uất Lệ, bọn em tới thăm chị nè!” Kiều Thục Lệ nói khẽ.

Nãy giờ luôn ngây ra, nghe tiếng nói, Kiều Uất Lệ ngẩng đầu lên, ánh mắt trống rỗng bắt đầu có tiêu cự. Cô ta nhìn bọn họ một lượt, sau đó dừng trên người Kiều Sanh.

“Mày đã trở về?” Kiều Uất Lệ hỏi.

“Đã lâu không gặp, bà chị đáng kính của tôi!” Kiều Sanh mĩa mai.

“Ai cho mày về?” Kiều Uất Lệ kích động, vươn tay, run rẩy chỉ vào y, quát to: “Jam đã hứa với tao là sẽ chính tay giết mày!”

“Ngại quá! Jam đã làm chị thất vọng rồi!” Kiều Sanh lạnh lùng nói.

Y còn chưa hỏi gì, Kiều Uất Lệ đã khai hết toàn bộ. Đưa y tới tay Jam là cô ta, trước đây thông đồng với Alex cũng là cô ta. Thật ra Kiều Sanh luôn nghi ngờ nội gián trong Kiều gia là Kiều Tử Việt, không ngờ lại chính là Kiều Uất Lệ.

Kiều Uất Lệ kích động tới không nói được thành lời, cô ta nghẹn đến đỏ mặt, vất vả lắm mới bình tĩnh lại một chút, giờ lại có dấu hiệu lên cơn.

Kiều Thực Lệ ở cạnh an ủi cô ta: “Đừng kích động, Uất Lệ, bọn em sẽ không làm hại chị đâu!”

“Nói vậy!” Kiều Uất Lệ đẩy tay cô ra, trừng Kiều Sanh bằng ánh mắt oán hận: “Bọn mày đã thông đồng với nhau đưa tao vào chỗ quỷ quái này, giờ còn muốn tới đây hại tao! Tao không có bệnh, mau thả tao ra ngoài!”

Kiều Uất Lệ hét to, tinh thần không ổn định, nói xong thì nhào về phía Kiều Sanh.

Kiều Tử Việt ở gần cô ta nhất vội vàng giữ lại.

Kiều Uất Lệ bị Kiều Tử Việt giữ chặt, nhưng cô ta vẫn không chịu thua, xem ra sự xuất hiện của Kiều Sanh đã khiến cô ta bị kích động không ít.

“Thằng khốn kia, sao mày không chết đi? Tao phải giết mày!” Kiều Uất Lệ rít gào, ra sức giãy giụa. Bình thường một người nhìn như yếu đuối, không ngờ vào lúc này lại mạnh vô cùng, Kiều Tử Việt không chú ý, xem chút đã để cô ta giẫy ra.

“Uất Lệ, chị đừng như vậy mà!” Kiều Thực Lệ cắn môi dưới, cố trấn an cô ta.

“Bọn mày tới để hại tao đúng không? Phải rồi, nhất định là như vậy, bọn này đã thông đồng với bác sĩ, chuốc tao uống thuốc, rồi cột tao trên giường đúng không?” Ánh mắt đang hung hăng của Kiều Uất Lệ biến thành kinh hoàng: “Tao không có bệnh! Bọn này không thể đối xử với tao như vậy! Ba mà biết nhất định sẽ giết bọn mày!”

Kiều Uất Lệ bắt đầu lảm nhảm, thần trí vốn hơi tỉnh chút giờ lại đất đầu hỗn loạn.

Cô ta nổi cơn tâm thần.

Kiều Sanh nhìn cô ta, không nói được lời nào.

Trước lúc tới đây, y từng nghĩ tới rất nhiều cách trừng trị cô ta. Vì cô ta, mà mấy năm qua cuộc sống của y đúng là ‘đầy màu sắc’.

Bắt cóc, giam cầm, điều giáo, chơi đùa, rồi tới cả mất trí nhớ và ám sát.

Giờ lại bị nghiện...

Rất nhiều người sợ là cả đời này cũng chưa đụng phải những chuyện như thế, nhưng Kiều Sanh lại hội đủ.

Kiều Sanh là người có thù tất báo, dù đối phương có là người thân cùng huyết thống với mình. Nhưng hiện giờ, khi đối diện với một Kiều Uất Lệ đã hóa điên, y lại không biết phải làm sao.

Không phải y mềm lòng, cũng không phải vì thương hại. Y không có bất kỳ một cảm giác nào, chỉ là y không còn suy nghĩ tới điều đó nữa.

Kiều Uất Lệ rơi vào cảnh này, tất cả đều do cô ta tự làm tự chịu. Cho dù cô ta có phản bội Kiều gia, thì Kiều Tử Việt và Kiều Mộ Đình cũng không định xử cô ta thế nào, nhiều nhất là dạy cho một bài học, hoặc là đuổi khỏi Kiều gia mà thôi, chẳng qua là cô ta không thể chịu được kết quả ấy. Trước đó, cô ta đã đính hôn với con trai của gã cổ đông kia, định bụng lấy được Kiều thị sẽ tổ chức một hôn lễ long trọng. Sau khi thất bại, chồng chưa cưới của cô ta tự biết không thoát khỏi, nên muốn phá hủy hết mọi thứ, kéo cả Kiều Uất Lệ vào trong, hoàn toàn không để ý tới tình cảm trước đây.

Nói trắng ra, thứ mà anh ta để ý là tập đoàn Kiều thị, từ đầu tới cuối Kiều Uất Lệ chỉ là một quân cờ bị anh ta lợi dụng.

Tuy hiểu rõ điều này, nhưng Kiều Uất Lệ không muốn thừa nhận.

Cô ta luôn cao ngạo, tự phụ...

Vì thế, lúc kế hoạch thất bại, bị chồng chưa cưới phản bội, cũng là lúc Kiều Uất Lệ phát điên.

Sau đó, chính là những gì Kiều Sanh đã thấy.

Thản nhiên nhìn Kiều Uất Lệ lên cơn điên loạn, đột nhiên Kiều Sanh cảm thấy mình tới đây chẳng có ý nghĩa gì.

Dù đã điên rồi, nhưng Kiều Uất Lệ vẫn xem Kiều Sanh là kẻ thù một mất một còn...

Nguyên nhân cũng rất buồn cười.

Trước đây, lúc Kiều Mạc Nhiên xem trọng mẹ của Kiều Sanh, đã khiến mẹ Kiều Uất Lệ đau khổ, bệnh nặng, u uất mà chết. Kiều Uất Lệ quy hết tội lỗi lên đầu mẹ của Kiều Sanh và cả Kiều Sanh.

Trên thực tế, mẹ của Kiều Sanh là vô tội. Bởi vì ngay từ đầu bà chưa hề yêu Kiều Mạc Nhiên, càng không muốn dính dáng tới người đã có vợ, nhưng khi đó Kiều Mạc Nhiên quá mạnh, là đế vương giới xã hội đen của thành phố Y, không ai dám phản kháng, mẹ của Kiều Sanh chỉ là một cô gái yếu đuối, không có gia thế, nên đành chịu khuất phục.

Suy cho cùng, nguyên nhân tạo nên tất cả những chuyện này là do Kiều Mạc Nhiên quá đa tình.

“Bỏ đi, chúng ta về thôi!” Kiều Mộ Đình – này giờ luôn im lặng – như hiểu được suy nghĩ trong lòng Kiều Sanh, nói khẽ.

“Ừ!” Kiều Sanh gật đầu.

Hai người rời khỏi phòng bệnh.

Kiều Tử Việt và Kiều Thực Lệ phải ở lại chờ bác sĩ và y tá tới.

“Buông tao ra!” Kiều Uất Lệ giãy giụa điên cuồng.

“Uất Lệ, chị đừng như vậy, chị bình tĩnh một chút có được không?” Dù biết không có tác dụng gì nhưng Kiều Thực Lệ vẫn cố gắng trấn an cô ta.

Dĩ nhiên Kiều Uất Lệ không thể hiểu được lời của em mình, giờ cô ta đã điên rồi, không nhận ra ai cả. Thừa dịp Kiều Tử Việt không chú ý, cô ta giãy ra, tát cho Kiều Thực Lệ một cái.

Kiều Thực Lệ theo bản năng muốn tránh nhưng vẫn chậm một bước, bị Kiều Uất Lệ tát thành mấy dấu đỏ tươi.

“A!”

Kiều Thực Lệ cảm giác bên mặt mình đau đớn, cô la to một tiếng, vội vàng che mắt lại.

Những lúc phát điên, Kiều Uất Lệ rất hung hãn, nhưng dường như đội ngũ bác sĩ, y tá đã sớm quen với tình huống này, họ không nói năng gì, đi tới cột cô ta lên giường, không thể nhúc nhích, lại còn nhét vải vào miệng: Đây là để phòng ngừa cô ta cắn trúng lưỡi.

Tuy bị trói không thể nhúc nhích, nhưng Kiều Uất Lệ vẫn giãy giụa điên cuồng, miệng còn lẩm nhẩm gì đó, vừa đáng sợ lại vừa đáng thương.

Kiều Tử Việt và Kiều Thực Lệ đứng một bên nhìn cảnh này.

Kiều Tử Việt vẫn bình thản, nhưng Kiều Thực Lệ thì đau lòng, quay mặt đi.

Giải quyết xong chuyện của Kiều Uất Lệ, hai người cùng các bác sĩ, y tá rời khỏi phòng bệnh. Kiều Sanh và Kiều Mộ Đình đã đứng chờ ở cửa lâu rồi.

Ngoài phòng bệnh, bốn người đều im lặng.

Cuối cùng Kiều Thực Lệ lên tiếng trước: “Chờ khi nào chị Uất Lệ tỉnh táo một chút, em sẽ đón chị ấy đi!”

Kiều Tử Việt lắc đầu: “Chị ta đã không còn là người của Kiều gia!”

“Em biết!” Kiều Thực Lệ cười khổ: “Chị Uất Lệ làm như thế, nếu ba còn sống, chắc chắn ba sẽ chính tay đánh chết chị, ở dưới suối vàng ba có biết cũng sẽ không tha thứ cho chị!” Nói tới đó, cô quay qua: “Nhưng dù sao thì chị ấy cũng là chị của em, từ nhỏ tới lớn chị ấy luôn chăm sóc giúp đỡ em, cũng rất tốt với em... Em không đành để chị ấy ở đây chịu tra tấn!” Nói xong, mắt cô ửng đỏ.

“Vậy mà khi đó em còn...” Kiều Tử Việt định nói, rồi lại thôi.

Kiều Thục Lệ biết anh ta muốn nói gì, đáp khẽ: “Em chưa bao giờ hối hận chuyện mình đã tố giác chị Uất Lệ, trước đây chị ấy từng làm rất nhiều chuyện sai trái, em cũng không hề hối tởi, nhưng lần này chị ấy đã làm quá rồi. Tập đoàn Kiều thị là tâm huyết cả đời của ba, vậy mà chị Uất Lệ lại vì một tên không đáng mà muốn phá hủy nó, em tuyệt đối không cho phép chuyện như vậy xảy ra!”

Giọng của cô thật thản nhiên, nhưng lại rất mạnh mẽ, có vài phần giống Kiều Mạc Nhiên, nhưng lại dịu dàng hơn.

Kiều Tử Việt kinh ngạc nhìn cô, nhưng không nói gì.

Kiều Sanh và Kiều Mộ Đình đều im lặng.

Đây là lần đầu tiên bọn họ thật sự nhìn rõ đứa em gái út mà họ chưa bao giờ chú ý tới.

Tuy đều là đời kế tiếp của Kiều Mạc Nhiên, nhưng người con gái này không bao giờ thể hiện bản thân, còn có chút bất bình thường. Mọi người đều nghĩ cô ấy chỉ là một thiên kim tiểu thư yếu đuối, cho tới hiện tại, bản lĩnh thật của cô ấy mới hiện ra.

Thật bất ngờ, thật mạnh mẽ.

117. Chương 117

Chuyện Kiều Sanh về được giấu kín, không cho nhiều người biết. Trước đó Kiều Mộ Đình cũng đã làm việc với giới truyền thông, không có một tờ báo nào dám đưa tin, hơn nữa chuyện Kiều Sanh mất tích cũng đã đổi thành y ra nước ngoài du lịch.

Kiều Sanh không hề tới công ty, với tình huống hiện giờ của y không thích hợp xuất hiện nơi công cộng. Con nghiện của y ngày càng nặng, không biết sẽ lên cơn lúc nào, đừng nói tới chuyện khổng chế.

Kiều Sanh quyết định cai nghiện.

Chẳng qua thuốc mà y nghiện không giống thuốc phiện bình thường, muốn tự cai nghiện không dựa vào hỗ trợ bên ngoài là không thể nào, nếu cưỡng chế cai sẽ tạo thành hậu quả khôn lường. Ngay từ đầu Jam đã định hủy hoại y, cho nên đều trộn thuốc phiện vào thức ăn, nước uống. Tuy nhiên, nếu gã không làm vậy, có lẽ Kiều Sanh đã bị hành hạ chết từ lâu rồi.

Kiều Mộ Đình mời rất nhiều bác sĩ nổi tiếng tới, nhưng ai cũng bó tay, bọn họ bắt đầu thấy nản lòng.

Cuối cùng là Alex nghĩ ra cách giải quyết.

Trước đây Alex từng là boss Mafia, luôn dính dáng tới thuốc phiện, cho nên cũng hiểu biết chút ít về lĩnh vực này. Gã sai thuộc hạ cũ của mình điều tra xuất xứ của loại thuốc phiện này, sau đó tìm gặp người đã điều chế ra nó, hay nói chính xác là nhóm nghiên cứu ra nó.

Trụ sở của nhóm nghiên cứu đặt tại Mỹ, Alex và Kiều Mộ Đình hợp tác cho người ‘mời’ họ về.

Tuy không còn là trùm Mafia ngày nào, nhưng danh tiếng và sức ảnh hưởng của Alex vẫn rất khó lay chuyển. Kiều Mộ Đình lại nổi tiếng là nhà cung ứng vũ khí ở Bắc Mỹ, dù không có thể lực thật sự, nhưng quan hệ rộng lớn, thường tới lui với không ít đầu lĩnh xã hội đen.

Cho nên, tuy là bị ép tới Trung Quốc, nhưng không ai trong nhóm nghiên cứu dám tỏ vẻ bất mãn.

Trong nhóm đa số là người phương tây tóc vàng mắt xanh, cũng có một vài người phương đông, nhưng họ đều nói tiếng Anh, rõ ràng là đã bị đồng hóa.

Kiều Mộ Đình nói rõ mục đích với bọn họ.

Biết mình bị bắt tới đây là để giúp người ta cai nghiện, không nguy hiểm tới tính mạng, bọn họ đều thở phào một hơi.

Trưởng nhóm là một người trung niên có diện mạo trung bình tên Bob, ông ta làm nghề này rất nhiều năm, nghiên cứu ra hơn mười loại thuốc phiện mới. Loại mà Jam cho Kiều Sanh dùng là thành quả xuất sắc nhất của ông ta. Chẳng qua vì là thuốc mới nên ngay cả bản thân ông ta cũng không biết cách cai hẳn.

Bob đã nói rõ điều này, nhưng dĩ nhiên là Kiều Mộ Đình và Alex sẽ không từ bỏ dễ dàng như vậy. Họ giam lỏng cả nhóm, trước lúc Kiều Sanh cai nghiện hoàn toàn, không ai được đi khỏi, hạn định trong vòng ba tháng nếu không cai hẳn, sẽ giết hết cả nhóm.

Đây là lệnh giết chết, dù rất bất mãn, nhưng vì giữ mạng, cả nhóm không thể không bắt đầu nghĩ cách.

...

Vì không thể cưỡng chế cai hẳn, sau mấy ngày ngưng thuốc, Kiều Sanh phải tiêm thứ thuốc phiện ấy một lần.

Kiều Sanh không thích vậy, nhưng trước mắt cũng không có cách nào tốt hơn.

Lấy độc trị độc, chính xác mà nói là dùng một chất độc khác giải quyết độc tố trong hệ thần kinh của Kiều Sanh.

Đó là một quá trình gian nan.

Vì thế, Kiều Sanh buộc phải cách ly với bên ngoài.

Nghiên cứu xong kế hoạch, Bob và nhóm mình tốn hết nửa tháng để chế ra loại thuốc phiện có thể giúp Kiều Sanh cai nghiện. Sau vài lần thử nghiệm, họ bắt đầu tiêm vào cơ thể Kiều Sanh.

Kiều Sanh chính thức cai nghiện. Phải nói cả quá trình như trong địa ngục, Kiều Sanh cả đời khó quên.

Suốt một khoảng thời gian rất dài sau đó, Kiều Sanh đều không rời khỏi phòng mình.

Vì không muốn để người ngoài nhìn thấy dáng vẻ khi mình lên cơn nghiện, y chỉ cho phép vài người được ở lại cạnh y.

Hai loại thuốc phiện đấu đá lẫn nhau trong cơ thể Kiều Sanh, gây ảnh hưởng tới y. Mấy ngày đầu, phải nói chính là ác mộng, thần trí hỗn loạn, toàn thân như bị điện giật, không ngừng run rẩy, không cách nào khống chế hành động, thậm chí y cũng chẳng thể khống chế được suy nghĩ của mình.

Kiều Mộ Đình, Alex và Liên Mặc Sinh ngày đêm thay phiên, chăm sóc cho y.

Về sau, Kiều Tử Việt cũng vào giúp một tay.

Mấy ngày sau, trạng thái của Kiều Sanh bắt đầu tốt hơn một chút.

Tối đó, một mình Kiều Tử Việt canh chừng bên giường y.

Kiều Sanh vừa lên cơn nghiện xong, giờ đang mệt mỏi, y bắt đầu mê man.

Kiều Tử Việt nhìn gương mặt y.

Sau một khoảng thời gian bị hành hạ, Kiều Sanh lại gầy thêm, thân thể vốn rắn chắc giờ như da bọc xương, ngay cả gương mặt tròn trịa dạo trước giờ hóp xuống, tuy là không quá khó coi, nhưng chẳng còn giống một mỹ nam tuyệt thế như ngày trước nữa.

Một Kiều Sanh như thế, khiến Kiều Tử Việt lo lắng.

Có một cảm giác không tên đang không ngừng dâng lên trong lòng anh ta, và phải mất rất lâu anh mới biết nó là gì.

Đau lòng.

Từ lúc lọt lòng tới giờ, đây là lần đầu tiên anh ta có cái cảm giác ấy.

Ở bên Kiều Sanh mấy ngày, những đau đớn y phải chịu, anh ta đều nhìn thấy.

Kiều Sanh ngủ rất say. Kiều Tử Việt nhìn không được, đưa tay khẽ vuốt ve mặt y.

Mồ hôi trên mặt y còn chưa khô, cơ thể y hơi lạnh, sờ vào không êm tay lắm như Kiều Tử Việt lại thấy rất thoải mái, lâu rồi anh ta mới được tiếp xúc thân mật với y như vậy.

Chìm trong mối tình cảm kỳ, Kiều Tử Việt phải mất một thời gian giằng giụa rất dài, thậm chí còn từng làm không ít chuyện ngốc nghếch để đập tan tình cảm ấy, nhưng đến cuối cùng lại chẳng thành công. Khát vọng với Kiều Sanh như một hạt giống biến dị đang nảy mầm trong lòng anh ta, phát triển mạnh mẽ, cuộn chặt lấy anh ta, khiến anh ta không cách nào trốn thoát.

Cho nên, đến cuối cùng anh ta cũng chấp nhận đối mặt.

Dù Kiều Sanh có cự tuyệt thế nào, anh ta cũng không từ bỏ.

“A Sanh, anh yêu em!” Nhìn mặt Kiều Sanh, Kiều Tử Việt nói khẽ.

Kiều Sanh không có bất kỳ phản ứng nào, y vẫn ngủ say.

Cuối cùng Kiều Tử Việt không kiềm chế được nữa, được một lát muốn thêm, anh ta leo lên giường, nằm cạnh Kiều Sanh, sau đó cẩn thận ôm y vào lòng.

Đầu Kiều Sanh tựa vào ngực Kiều Tử Việt.

Cảm nhận được từng hơi thở của y không hiểu sao Kiều Tử Việt lại thấy xót xa.

Từ năm đó tới giờ, đây là lần đầu tiên hai người ngủ chung. Tuy là trước đây hai người cũng từng ngủ với nhau không ít lần, nhưng Kiều Tử Việt lại chẳng muốn nhớ tới.

Quá khứ ô uế, xấu hổ đó khiến Kiều Tử Việt hận mình ngày đó: Sao mình có thể khổ nạn như thế, sao có thể làm chuyện đó với Kiều Sanh.

“A Sanh, em sẽ tha thứ cho anh, phải không?” Nụ hôn thật dịu dàng chạm vào trán Kiều Sanh, Kiều Tử Việt nói khẽ.

“Anh còn chưa bỏ ý định à?”

Giọng hơi yếu vang lên bên tai, hiển nhiên là đang mĩa mai.

Kiều Tử Việt giật mình.

Không biết Kiều Sanh đã tỉnh lại từ khi nào.

Nhìn thẳng vào đôi mắt đang giẫy cựa của y, Kiều Tử Việt cảm giác tai mình nóng lên, lúng túng không biết nên làm gì.

“Thừa lúc người ta ngủ say leo lên giường, còn nói mấy câu tởm lợm đó, thì ra Kiều đại thiếu gia nổi tiếng xưa nay lại là một tên biến thái như vậy!” Dây thanh quản bị tổn thương nên giọng y có chút khàn khàn nhưng vẫn rất êm tai, dĩ nhiên giọng điệu của y lại chưa bao giờ khiến người ta dễ chịu.

Kiều Tử Việt im lặng.

Kiều Sanh rất mệt, mấy ngày qua bị cơn nghiện tra tấn, y chưa bao giờ ngủ được ngon giấc. Khó khăn lắm mới chợp mắt được một lát thì lại bị tên khổ nạn Kiều Tử Việt đánh thức, y đang bực gần chết, nhưng giờ với tình trạng sức khỏe của y, ngay cả sức để nổi giận cũng không có. Y không muốn nhiều lời, lạnh lùng nói: “Buông ra!”

Kiều Tử Việt do dự, sau đó không biết lấy đâu ra dũng khí, chống cự: “Không được!”

“Không được?” Kiều Sanh nhú mày.

“Tôi sợ cậu lại lên cơn nghiện tự làm tổn thương chính mình!” Anh ta tìm cớ.

“Chẳng lẽ bị anh ôm sẽ an toàn?” Kiều Sanh mĩa mai, “Tôi đã nhớ lại hết những chuyện anh đã làm với tôi trước đây rồi!”

Kiều Tử Việt im lặng một hồi, sau đó nói: “Trước đây là trước đây, sau này tôi sẽ không làm vậy với cậu nữa!”

Anh ta nói rất chân thành, nhưng Kiều Sanh lại không đón nhận: “Chó sao bỏ được thói ăn phân?”

Câu nói vô tình của Kiều Sanh khiến Kiều Tử Việt khổ sở, nhưng anh ta vẫn nhẹ giọng khẩn cầu: “A Sanh, dù cậu không tin cũng xin cậu cho tôi một cơ hội thể hiện, tôi thật sự thay đổi rồi!”

Kiều Sanh cười lạnh: “Thay đổi? Anh có thể thay đổi tới mức nào? Là giống như hiện giờ chưa được sự cho phép đã trèo lên giường tôi, còn ôm tôi mãi không chịu buông ra?”

Kiều Tử Việt cup mắt: “Bởi vì sau này sẽ không còn cơ hội nữa...”

Giọng anh ta rất bình tĩnh nhưng có chút đáng thương.

118. Chương 118

Nét mặt ngoan ngoãn của Kiều Tử Việt khiến Kiều Sanh có chút bất ngờ.

Y không ngờ là anh ta có thể bắt chước dáng vẻ của Liên Mặc Sinh, hơn nữa còn làm y hết.

“Giả vờ đáng thương?” Kiều Sanh cười mỉa.

Kiều Tử Việt im lặng.

Kiều Sanh cong khóe môi.

Y là một người thích mềm không thích cứng, cho nên Kiều Tử Việt dùng chiêu này rất hiệu quả. Kiều Tử Việt nhún nhường như vậy khiến Kiều Sanh không còn cay độc như trước.

Thật ra thì y không ghét anh ta, y chỉ ghét trí nhớ ngày trước mà thôi.

Kiều Sanh không đuổi Kiều Tử Việt đi nữa.

Kiều Tử Việt vui hẳn ra, anh ta cẩn thận ôm Kiều Sanh vào lòng, thậm chí không dám cử động mạnh, sợ Kiều Sanh không vui.

Hai người cứ ôm nhau như thế, không hiểu sao lại dâng lên cảm giác ngọt ngào.

“Tôi muốn ngủ, đừng đánh thức tôi!” Một hồi sau, Kiều Sanh lên tiếng.

“Ừ!” Kiều Tử Việt vội đáp.

Sau khi chỉnh xong tư thế, Kiều Sanh gối đầu lên tay anh ta, nhắm mắt lại, chìm vào giấc ngủ.

Thật ra Kiều Tử Việt cũng có hơi mệt, nhưng Kiều Sanh đột nhiên thay đổi thái độ khiến anh ta quá đổi vui mừng, không còn cảm giác buồn ngủ nữa. Nếu không phải hiện giờ anh còn đang ôm Kiều Sanh, sợ là anh ta đã kìm lòng không được mà nhảy nhót, hò hét.

Đêm tĩnh lặng.

Kiều Tử Việt khẽ nhích sát vào người Kiều Sanh, trán hai người tựa vào nhau.

Gương mặt Kiều Sanh chỉ cách anh ta trong gang tấc.

Giờ Kiều Sanh thật an tĩnh, lông mi thật dài che đi đôi mắt, tạo thành một bóng đen dưới ánh đèn mờ ảo.

Thật hấp dẫn.

Đột nhiên Kiều Tử Việt rất muốn hôn y, nhưng anh ta cố nén xuống, sợ đánh thức Kiều Sanh.

Tay phải đang làm gối đầu cho Kiều Sanh, vì thời gian lâu bắt đầu tê rần, không dễ chịu chút nào nhưng Kiều Tử Việt lại không hề để ý.

Bởi vì anh ta quá hạnh phúc.

Đến lúc này anh ta đã có thể xác định, Kiều Sanh chịu chấp nhận anh ta rồi.

...

Đến khuya, Kiều Sanh đột nhiên bình tĩnh.

Kiều Tử Việt vốn đang ngủ, nhưng Kiều Sanh vừa hơi nhúc nhích, là anh ta lập tức mở mắt ra.

Trong bóng đêm, Kiều Sanh đang cuộn người, run rẩy, tiếng rên rỉ tràn ra khỏi cổ họng.

Tim Kiều Tử Việt đập mạnh một cái.

Y lên cơn nghiện...

Anh ta vội vàng mở đèn, đỡ Kiều Sanh ngồi dậy.

Dưới ánh đèn, khuôn mặt vốn tiêu tụy đang nhăn nhó vì đau đớn. Kiều Sanh lên cơn nghiện không lộn xộn như những tên nghiện khác, dù ý thức của y đã lâm vào trạng thái hỗn loạn, nhưng y vẫn cố giữ hình tượng của mình.

Ngay cả tiếng rên, cũng rất kiềm chế...

Một Kiều Sanh như vậy làm tim Kiều Tử Việt đau nhói, anh ta hận mình không thể nào chia bớt nỗi khổ cùng y.

“Khó chịu lắm phải không?” Kiều Tử Việt hỏi khẽ.

“Ừm!” Nhìn như đang mê loạn, nhưng Kiều Sanh vẫn có thể trả lời câu hỏi của anh ta.

“Cảm thấy khó chịu thì kêu lên đi!”

“Không...”

Có lẽ là việc cai nghiện đã bắt đầu có tác dụng, lần này cơn nghiện của Kiều Sanh không nặng như những lần trước, y vẫn có thể tỉnh táo nói chuyện với Kiều Tử Việt.

Kiều Tử Việt hôn lên trán y.

Kiều Sanh nhắm hai mắt lại, lẳng lặng tựa vào lòng anh ta, nhiệt độ trên cơ thể anh khiến y cảm thấy yên tâm.

Kiều Tử Việt lại càng ôm chặt hơn.

Có lẽ do tác dụng phụ khi hai loại thuốc phiện đấu đá nhau, thời gian lên cơn khá dài, Kiều Sanh cảm giác như mình đang ở trong lò lửa, ngọn lửa hừng hực đang thiêu đốt thần kinh y, không cách nào tránh được.

Dần dà, Kiều Sanh không chịu đựng nổi nữa.

Y cảm thấy: Nếu mình ngắt đi thì hay biết mấy.

Những đau đớn mà Kiều Sanh phải chịu Kiều Tử Việt đều thấy rõ, nhưng anh ta cũng không biết phải làm thế nào. Kiều Sanh không muốn gọi bác sĩ, y rất sĩ diện, y không cho phép người bên ngoài nhìn thấy đáng vẻ nhếch nhác của mình.

Kiều Sanh nắm lấy tay Kiều Tử Việt, siết chặt, ngón tay hõm sâu vào, trắng bệch.

Bị siết đau, nhưng Kiều Tử Việt lại chẳng hề nhúu mày một chút, anh ta chỉ lẳng lặng chịu đựng.

“Đừng đè nén, nếu khó chịu thì kêu ra tiếng, ở đây không có người lạ!” Kiều Tử Việt lại nói.

Kiều Sanh lắc lắc đầu, gượng nói: “Hôn tôi!”

Kiều Tử Việt ngây ra, nghĩ là mình đã nghe nhầm: “A Sanh?”

“Hôn tôi!” Kiều Sanh thều thào.

Tuy không biết sao tự nhiên Kiều Sanh lại đưa ra yêu cầu như thế, nhưng nếu y đã nói vậy, dĩ nhiên anh ta sẽ không từ chối.

Hít sâu một hơi, Kiều Tử Việt cẩn thận hôn Kiều Sanh.

Khoảnh khắc hai cánh môi chạm vào nhau, Kiều Tử Việt hơi run lên.

Giống như bị một luồng điện đánh trúng.

Làm anh ta hoảng hốt.

Lâu rồi hai người không tiếp xúc thân mật như thế, dù thời gian đã qua lâu, nhưng cảm giác ấy vẫn rất quen thuộc, cũng có thể nói là chưa từng quên trong anh.

Kiều Tử Việt cảm thấy lòng mình có một cảm giác không nói thành lời.

...

Môi của Kiều Sanh rất khô, Kiều Tử Việt vươn lưỡi liếm khẽ, làm dịu cánh môi ấy.

Sau đó anh ta mới lấy hết can đảm đẩy cánh môi y ra, xông vào trong chiếm lĩnh.

Dĩ nhiên, cũng rất dịu dàng.

Kiều Sanh không từ chối, thậm chí còn chủ động đáp lại anh ta.

Môi lưỡi hai người quấn lấy nhau, dùng cách thân mật nhất cảm thụ mùi vị của đối phương.

Một nụ hôn thật sâu.

Kiều Tử Việt cảm thấy mình như đang nằm mơ, những chuyện đang xảy ra anh còn chẳng dám nghĩ tới, anh đã cho là cả đời này Kiều Sanh cũng không tiếp nhận mình.

Tâm trạng Kiều Tử Việt đang dâng trào, còn trong đầu Kiều Sanh lại trống rỗng.

Nụ hôn của Kiều Tử Việt đã phân tán sự chú ý của y, không còn khó chịu như thế nữa, đây là biện pháp mà y phát hiện gần đây, mỗi lần thấy khó chịu y sẽ dùng cách này làm giảm bớt.

Dĩ nhiên, chỉ một nụ hôn thôi vẫn chưa đủ...

Sau một phút vội vàng, cuối cùng Kiều Tử Việt cũng hiểu được ý Kiều Sanh, anh ta cảm thấy có chút mất mát.

Thì ra anh ta chỉ là công cụ làm dịu đi nỗi thống khổ của y mà thôi...

Kiều Tử Việt cười khổ.

Nhưng, mất mát thì mất mát, anh ta thật sự không muốn nhìn thấy dáng vẻ đau khổ của y, nên vẫn tiếp tục.

Kiều Tử Việt nghiêng thân, đè lên người Kiều Sanh.

Cơn nghiện khiến Kiều Sanh mơ màng, hơn nữa khi tiếp xúc thân mật với Kiều Tử Việt, vẻ mặt y dần trở nên kiêu mị.

Dù có chút tiều tụy, nhưng một Kiều Sanh như vậy làm Kiều Tử Việt lóa mắt.

Anh hôn lên cổ y.

Kiều Sanh thả lỏng cơ thể, ngả đầu, đưa chiếc cổ thon dài ra trước mặt Kiều Tử Việt.

Kiều Tử Việt hôn lên làn da tái xanh bóng loáng của y, mân mê dần xuống, mỗi nơi đi qua đều để lại một dấu đo đỏ.

Sau đó, anh cởi cúc áo ngủ của y.

Sau một khoảng thời gian bị tra tấn, thân thể Kiều Sanh trở nên rất gầy, đường nét tuyệt đẹp ngày xưa giờ đã không còn, xương sườn hai bên đều lộ ra.

Nhưng Kiều Tử Việt lại không hề thấy khó coi.

Anh ta yêu Kiều Sanh, tình nhân trong mắt hóa Tây Thi, dù Kiều Sanh có thành thể nào, thì đối với anh vẫn thấy đẹp. Huống hồ giờ cũng chỉ là tạm thời, sau này khi cai nghiện xong, y sẽ khôi phục lại dáng vẻ trước đây nhanh thôi.

Đôi môi Kiều Tử Việt trượt tới ngực Kiều Sanh, ngậm khê thứ nhô lên.

Thân thể Kiều Sanh run lên bần bật.

Hai tay Kiều Tử Việt giữ bên hông y, vịn quần ngủ, sau đó tuột xuống.

Kiều Sanh kiềm lòng không được, rên khê một tiếng, chau mày, trên mặt là sự trộn lẫn giữa thống khổ và khoái cảm, trông thật sự rất mê người.

Bụng dưới Kiều Tử Việt nóng lên, máu trong cơ thể như đang sôi trào.

Chỉ một biểu cảm thôi, nhưng thiếu chút nữa Kiều Sanh đã khiến anh không tự được. Khả năng tự chủ của Kiều Tử Việt vốn rất tốt, nhưng ở trước mặt Kiều Sanh lại vỡ tan tành.

Xem ra anh ta đã trúng một loại độc mang tên Kiều Sanh...

Kiều Tử Việt cười khổ.

Hơi thở ngày càng ngọt lịm, bầu không khí cũng dần nóng lên, cả gian phòng đầy hơi thở mờ ám.

Trên người Kiều Sanh đầy mồ hôi, dưới ánh sáng mờ mờ lấp lánh màu vàng nhạt, từng giọt lã lã trên da y, rơi xuống ra giường vỡ tan.

Kiều Tử Việt thở dốc, anh cảm thấy mình chẳng thể dời tầm mắt đi được nữa. Sau đó, anh cũng cởi quần áo mình ra.

Sau mấy năm, hai người lại ‘thăng thấn gặp nhau’, không còn là quan hệ ép buộc và bị ép buộc, mà là đôi bên tình nguyện... Chỉ ít, hiện giờ cả hai đều đang khát vọng nhau.

119. Chương 119

Quần quít với nhau tới hơn nửa đêm, cả hai đều cạn kiệt tinh lực, cuối cùng ôm nhau ngủ say.

Sáng hôm sau, Kiều Sanh tỉnh giấc.

Là bị đói đánh thức.

Trong bụng rỗng tuếch, Kiều Sanh nhúu mày.

Lâu rồi y mới có cảm giác đói, có lẽ vì việc cai nghiện ngày càng có hiệu quả. Trước đây đều là y tự ép mình phải ăn gì đó, nếu ăn không vào thì tiêm thuốc dinh dưỡng.

Sự thay đổi này khiến y thấy phấn khởi.

Kiều Tử Việt còn chưa dậy, tay phải của anh ta vẫn để bên eo y. Kiều Sanh ngẩng đầu, chỉ có thể nhìn thấy nửa bên mặt của anh ta, nửa bên mặt còn lại đang vùi trong gối.

Đột nhiên Kiều Sanh cảm thấy thật ra trông anh ta cũng đẹp trai lắm, có thể dùng hai chữ tinh tế hình dung.

Có lẽ là thật sự rất đói, bụng Kiều Sanh đột nhiên kêu lên một tiếng xấu hổ.

Kiều Sanh lấy lại tinh thần.

Lúc này Kiều Tử Việt cũng đã tỉnh giấc.

Có lẽ là ngủ chưa đủ giấc, ánh mắt anh ta còn mơ màng, anh ta nhìn chăm chăm Kiều Sanh một hồi mới hiểu đó tiếng gì.

“Đói sao?” Kiều Tử Việt khẽ cười.

Kiều Sanh giãy khỏi ngực anh ta, lạnh lùng gật đầu: “Ừ!”

Cái vẻ vờ như không có gì của Kiều Sanh khiến Kiều Tử Việt cảm thấy đáng yêu vô cùng, anh ta thật muốn trêu y một chút, nhưng chỉ vừa nghĩ tới cá tính của y, anh ta lập tức ngừng cái suy nghĩ đó lại ngay.

Anh ta không muốn chọc giận Kiều Sanh, dù sao người chịu thiệt cũng là anh ta thôi.

“Để anh bảo người hầu mang chút gì đó lên cho em!”

Kiều Sanh lại nói: “Tắm trước rồi tính!”

Kiều Tử Việt lặng đi một chút, sau đó lập tức phản ứng lại.

Tối qua hai người làm rất kịch liệt, làm xong ngay cả sức đi tắm cũng không có, giờ cả người còn đang dính dớp rất khó chịu.

Tinh dịch trong người Kiều Sanh còn chưa được lấy ra sạch sẽ...

Nghĩ tới đó, Kiều Tử Việt tự trách.

Nhưng may là Kiều Sanh không bị bệnh.

“Mình tắm chung đi!” Kiều Tử Việt nói.

“Được!” Thật ra Kiều Sanh không thích tắm chung với người khác, vì chỉ vừa tắm được một nửa sẽ ‘lạc đề’, nhưng hiện giờ y không có chút sức lực nào hết, nên không từ chối.

Được sự đồng ý của Kiều Sanh, Kiều Tử Việt đi vào phòng tắm chuẩn bị nước ấm, sau đó ôm y xuống giường.

Hai người đều đang trần truồng, trên người vẫn còn đầy những dấu hoan ái tối qua, nhìn khá bắt mắt.

Nhưng không ai để ý.

Có lẽ vì ngủ không đủ giấc, Kiều Sanh vẫn nằm im trong lòng Kiều Tử Việt, mắt lim dim, nhìn y cứ như con mèo lười. Nhưng Kiều Tử Việt cũng biết người trong vòng tay anh ta không phải là con mèo hiền lành, một khi nó giương móng vuốt, sẽ xé kẻ địch thành từng mảnh, mạnh mẽ và hoang dại.

Anh ta từng bị Kiều Sanh hành không ít lần, mỗi lần đều tởm tã, nhưng giờ nghĩ tới lại có cảm giác ngọt ngào.

Nhìn vẻ mặt an bình của Kiều Sanh, Kiều Tử Việt cảm thấy lâng lâng như đang nằm mơ.

Trong phòng tắm.

Sau khi xác định độ ấm của nước đã vừa, Kiều Tử Việt ôm Kiều Sanh bước vào bồn tắm.

Cơ thể chìm dần vào trong nước ấm, toàn thân Kiều Sanh giãn ra, rên khẽ một tiếng: lười biếng, mang theo âm mũi rất êm tai.

Bụng dưới của Kiều Tử Việt lại nóng lên, thiếu chút nữa đã thở ra một tiếng, nhưng cuối cùng anh ta vẫn nén xuống. Giờ Kiều Sanh rất yếu, không thích hợp làm tình thường xuyên.

Kiều Sanh tìm một tư thế thoải mái, tựa vào ngực Kiều Tử Việt, sau đó nhắm nghiền hai mắt.

Eo có hơi mỏi, chắc là do đêm qua làm việc quá độ...

Kiều Sanh thản nhiên nói: “Mát xa eo cho tôi!”

Kiều Tử Việt gật đầu: “Ừ!”

“Chân nữa!”

“Ừ!”

Giọng Kiều Sanh rất ung dung và tao nhã, mang hàm ý sai khiến. Nếu là người khác thì với tính cao ngạo của Kiều Tử Việt, sợ là đã sớm cho một trận, nhưng đây là Kiều Sanh, anh ta tình nguyện được y sai bảo, làm nô lệ cho y.

Từ xưa đến giờ Kiều Tử Việt chưa từng mát xa cho ai, kỹ thuật rất kém, nhưng Kiều Sanh cũng không để ý, vì anh ta không làm y đau.

Kiều Tử Việt mát xa eo cho Kiều Sanh, sau đó tới đùi.

Hai người đều không nói gì, trong phòng tắm chỉ còn tiếng hít thở và tiếng nước chảy.

Ban đầu Kiều Tử Việt còn bình tĩnh, thành thật mát xa cho Kiều Sanh, nhưng càng về sau, anh ta càng mất tập trung.

Kiều Sanh gác một chân lên thành bồn, chân dài và thẳng, ngón chân nhỏ nhắn, đầu ngón chân lóng lánh nước.

Cảnh tượng quá đẹp, khiến Kiều Tử Việt không cách nào dời mắt đi được.

Anh ta vẫn cho rằng khả năng tự kiểm chế của mình rất tốt, nhưng giờ mới phát hiện thì ra anh ta chẳng thể đỡ nổi một đòn.

Có lẽ đã ngộ ra bí quyết, kỹ thuật mát xa của Kiều Tử Việt ngày càng tốt, khiến Kiều Sanh thoải mái, rên khe khẽ.

Với một người đã ‘hóa sói’ một nửa như Kiều Tử Việt mà nói là hấp dẫn trí mạng.

Bụng dưới nóng ran, hô hấp dồn dập.

Nước ấm cộng mát xa, sự hưởng thụ này làm Kiều Sanh có chút buồn ngủ, nhưng thứ ngày càng nóng ở phía sau khiến y tỉnh táo.

“Anh đang chia vào tôi kìa!” Y lơ đãng nhắc nhở.

“Ngại quá, anh cũng không muốn như vậy!” Tuy là nói thế, nhưng giọng anh ta không có gì là biết lỗi.

“Xem ra đạo này tinh lực của anh tràn trề thật!” Kiều Sanh mĩa mai: “Anh bao nuôi nhiều người ở ngoài như vậy, chẳng lẽ bọn họ không thỏa mãn anh à?”

“Giờ anh chỉ có em thôi!”

“Chỉ có tôi?” Kiều Sanh ngạc nhiên, nhú mày.

“Ừm!” Kiều Tử Việt hôn khẽ lên sau gáy ướt sũng của y, cười nói: “Nếu như em thích, sau này bên anh chỉ có mình em thôi!”

Kiều Sanh im lặng.

Mọi chuyện phát triển theo hướng y không thể khống chế, vụ ân ái mặn nồng tới quá chỉ là sự cố, không ngờ Kiều Tử Việt lại cho là thật.

Kiều Tử Việt nói xong thì nhìn Kiều Sanh, ánh mắt vô cùng nóng bỏng.

Kiều Sanh cười mỉa: “Nhưng bên cạnh tôi không thể chỉ có một người đàn ông!”

Vừa nói xong thì cửa phòng tắm bị mở ra.

Hai người cùng quay đầu nhìn về phía cửa.

Người tới là Alex.

Vừa rồi lúc bước vào phòng, gã đã cảm thấy có gì đó rất lạ: Ra giường lộn xộn, quần áo rải rác đầy sàn, trong không khí đầy mùi nam tính, có thấy thế nào cũng giống như vừa đánh xong một trận dữ dội. Vì thế gã mới đi thẳng tới phòng tắm, không ngờ vừa mở cửa ra đã đập ngay vào mắt cảnh ‘tắm yên ương’.

Mặt Alex có chút u ám.

Kiều Sanh và Kiều Tử Việt vẫn rất thản nhiên.

Về sự xuất hiện của Alex, Kiều Sanh không thấy bất ngờ chút nào. Từ sau khi về nước, gã ta luôn ở lì tại Kiều gia. Chuyện cứu Kiều Sanh phần lớn là công của gã, bởi vậy Kiều Sanh và Kiều Mộ Đình không đuổi gã đi, chỉ là không ngờ gã thật là mặt dày, chẳng những gã không tự biết thân biết phận, mà còn xem mình là một phần của Kiều Sanh, sáng nào cũng mặt dày tới quấy rối y, bảo là muốn bồi dưỡng tình cảm.

Ba người nhìn nhau bằng ánh mắt lạnh lùng, không ai lên tiếng.

“Chào!” Kiều Tử Việt là người phá vỡ bầu không khí xấu hổ, bắt chuyện với Alex.

“Chào!” Alex thản nhiên đáp lại một câu, sau đó khoanh tay dựa vào cửa, lạnh lùng nhìn Kiều Sanh: “Đúng là có hứng thật, mới sáng sớm đã tắm yên ương rồi!”

Tuy giọng cười cợt, nhưng lại không có tình cảm chút nào.

Kiều Sanh nhú mày, cái vẻ ‘bắt gian tại trận’ của Alex, y không thích.

“Anh có ý kiến?” Kiều Sanh lơ đãng nhìn Alex.

“Em nói xem!” Nhìn thái độ hờ hợt của Kiều Sanh khiến Alex nheo mắt lại.

Kiều Sanh mỉm cười, châm biếm: “Đây là chuyện riêng của tôi, một người ngoài như bố già Mafia ngài đây không nên ý kiến gì nhiều!”

Trong mắt Alex thoáng hiện vẻ tàn nhẫn, gã đi tới trước bồn tắm.

Sát khí hùng hực tỏa ra từ người Alex làm Kiều Tử Việt căng thẳng, nhìn gã bằng ánh mắt cảnh giác.

Nhưng Kiều Sanh vẫn rất thản nhiên, thậm chí còn mỉa mai: “Sao vậy? Chẳng lẽ ngài bố già Mafia cũng muốn tắm chung?”

“Ý này hay lắm!” Alex cười nói.

Nghe được giọng điệu nghiêng răng nghiêng lợi của gã, Kiều Sanh thấy khoái trá cực kỳ.

Alex từ từ cởi quần áo của mình ra, bước vào bồn tắm.

Kiều Tử Việt: “...”

Kiều Sanh cười lạnh.

Ban đầu y còn tưởng là Alex chỉ nói vậy thôi, không ngờ gã lại vào thật, hành động này thật sự rất ấu trĩ, không giống với hình tượng lạnh lùng, cao ngạo của Alex chút nào.

Alex bước vào bồn tắm khiến nước tràn ra rất nhiều, cũng may bồn rất lớn, ba người cùng ngồi bên trong cũng không quá chật.

Tựa vào thành bồn, Alex thả lỏng cơ thể, chiếm cứ không gian còn sót lại không nhiều lắm.

Lúc này, mặt Kiều Tử Việt rất khó coi, tuy anh ta biết quan hệ giữa Kiều Sanh và Alex, nhưng hành vi sỗ sàng của gã khiến anh khó chịu vô cùng.

120. Chương 120

Editor: Bin Bé

.

Ba người tắm chung đúng là rất khó chịu, Alex ngồi trước mặt Kiều Sanh và Kiều Tử Việt. Kiều Sanh chỉ vừa ngước mặt lên đã nhìn vào mắt gã, nụ cười như có như không của gã khiến Kiều Sanh phát bực.

Kiều Sanh vốn muốn đuổi gã đi, nhưng chỉ cần nghĩ tới cái mặt dày còn hơn tường thành của gã, y lại thôi.

Nhiều một chuyện chi bằng ít một chuyện, dù gì thì Alex cũng không có hành động quá trớn nào.

Kiều Sanh đã hoàn toàn xem thường gã ta.

Tuy Alex không ngại, nhưng Kiều Tử Việt ở phía sau Kiều Sanh bắt đầu không kiềm lòng được.

Dù là ai, khi thấy cảnh người mình yêu đang tắm mà bị thằng khác nhìn, đều tức muốn điên.

“Nhìn đủ chưa?” Cuối cùng, người lên tiếng vẫn là Kiều Sanh.

“Đương nhiên là chưa!” Alex cong khóe môi, cười nói: “Em hấp dẫn như vậy, có nhìn thêm bao lâu tôi cũng không thấy chán!”

Kiều Sanh vẫn thờ ơ.

Mắt Kiều Tử Việt giật giật mấy cái.

Khiêu khích.

Đây tuyệt đối là khiêu khích...

Thời gian qua đã xảy ra rất nhiều chuyện, từ việc Kiều Sanh mất tích cho tới tang cha, Kiều Tử Việt đã trầm ổn hơn rất nhiều, không còn cao ngạo tự phụ như trước đây, hơn nữa anh ta còn rất biết nhẫn nhịn.

Nhưng chuyện gì cũng có giới hạn của nó.

Câu nói của Alex tuy ngụ ý là chọc ghẹo Kiều Sanh, nhưng thực tế là hoàn toàn xem thường sự tồn tại của Kiều Tử Việt.

Trong nước, Kiều Tử Việt siết chặt nắm đấm.

Dù biết người mình đối đầu chính là bố già Mafia tiền nhiệm, nhưng anh ta vẫn rất muốn đánh cho gã ta một trận.

Dần xuống.

Phải giữ phong độ.

Kiều Tử Việt cố nén cơn giận trong lòng mình, không ngừng nhủ thầm như thế.

“Vậy à? Nhưng mà cái mặt của anh tôi đã chán từ lâu rồi!” Kiều Sanh nhìn Alex, lạnh lùng nói: “À, không, phải nói là anh chưa bao giờ lọt vào mắt tôi. Tôi nghĩ là anh nên đi tắm mỹ lại, bằng không sự tồn tại của anh trên trái đất chỉ là làm ô nhiễm mắt nhân loại, không thì anh cũng có thể ra ngoài không gian, người ngoài hành tinh rất thích cái mặt này của anh đấy!”

Giọng Kiều Sanh ung dung tao nhã, không có bất cứ từ thô tục nhưng lại chê Alex thành không đáng một đồng.

Kiều Tử Việt rất kinh ngạc.

Đây là lần đầu tiên anh ta được chiêm ngưỡng một Kiều Sanh độc mồm độc miệng thế này.

Alex vẫn thản nhiên, gã đã quen với những lời cay độc của Kiều Sanh, thậm chí gã còn nở nụ cười.

“Em đúng là ngày càng đáng yêu, Sanh của tôi!” Alex cười nói, sau đó nghiêng người về trước, dựa vào người Kiều Sanh.

“Anh đúng là ngày càng khó ưa, cự bố già Mafia à!” Kiều Sanh đáp lại, bất kể là giọng điệu hay nét mặt đều không thân thiện chút nào.

“Đàn ông không xấu, nam nhân không yêu, không phải sao?” Alex nhướn mày.

Lần đầu Kiều Sanh phát hiện thì ra Alex cũng vô lại như vậy, trước đây y chỉ biết gã bá đạo mà thôi.

Đúng là phiên bản Liên Mặc Sinh.

Nhưng gã ta là phiên bản có cải tiến.

“Là một người ngoại quốc, anh không biết tự tiện bóp méo tục ngữ Trung Quốc là một chuyện mất lịch sự à?”

“Tôi cũng được xem như một nửa người Trung Quốc!”

“Trong người anh không có một chút huyết thống nào của người Trung Quốc cả!”

“Nó có trong linh hồn của tôi!”

“ ... ”

Lần đầu tiên Kiều Sanh cảm thấy Alex đúng là dẻo miệng...

Lúc nói chuyện, Alex đã nhích tới trước mặt Kiều Sanh, sắp đè lên người y.

Tầm mắt y đều bị Alex che khuất, mặt hai người ở gần nhau tới nỗi có thể nghe thấy tiếng hít thở của đối phương.

Kiều Sanh lạnh lùng nhìn Alex.

Đây cũng là lần đầu tiên Kiều Sanh quan sát Alex ở một khoảng cách gần như vậy.

Nói thật, gương mặt của Alex cũng thuộc hàng thượng hạng, Kiều Sanh chưa thấy người nước ngoài nào đẹp trai như gã. Đôi mày rậm, mũi thẳng, bất kể là nhìn từ góc độ nào cũng không có khuyết điểm, có thể nói là 360 độ không hề có góc chết, nếu không phải vì gã ta quá kiêu ngạo, Kiều Sanh cũng chấp nhận qua lại với gã ta.

Kiều Sanh vốn nghĩ mình rất ghét Alex, nhưng y lại nhanh chóng phát hiện thật ra thì gã ta cũng không đáng ghét lắm.

Có lẽ là vì trước đó Alex từng theo đuổi y, cũng cứu y một mạng.

Y ngày càng độ lượng rồi sao?

Nghĩ tới đó, Kiều Sanh cảm thấy đau đầu.

Kiều Sanh vốn không để lộ cảm xúc ra bên ngoài, nhưng với cặp mắt hỏa nhãn kim tinh, Alex vẫn biết y đang nghĩ gì. Biết thái độ của Kiều Sanh với mình đã tốt hơn, gã ta mừng thầm trong bụng.

Kiều Sanh vốn lười để ý tới Alex, nhưng gã cứ được nước làm tới, tiếp tục áp sát y hơn.

Cơ thể hai người sắp dính sát nhau.

Phía sau Kiều Sanh là Kiều Tử Việt. Bị hai người đàn ông trần truồng như lang như hổ kẹp ở giữa, khó chịu vô cùng.

Nhất là ánh mắt Alex còn đầy tính xâm lược như vậy.

Tuy rằng y không lo mình bị xâm phạm, nhưng không hiểu sao y có cảm giác muốn nghẹt thở, bộ phận bị ma sát quá độ ở phía sau cũng đang ê ẩm...

Nhìn chằm chằm Kiều Sanh, độ cong của khóe môi Alex ngày càng tăng.

Chóp mũi hai người sắp chạm vào nhau.

Một khoảng cách nguy hiểm...

Kiều Sanh ngày càng khó chịu, hành vi của Alex làm y khó chịu.

Y vừa định lên tiếng bảo Alex tránh ra xa một chút, đột nhiên y phát hiện một bàn tay của Alex đang tiến tới gần Kiều Tử Việt, động tác rất chậm.

Kiều Sanh kinh ngạc, sau đó nheo mắt lại.

“Nếu anh dám động vào Kiều Tử Việt, tôi sẽ không để anh sống mà rời khỏi Kiều gia!” Kiều Sanh lạnh lùng nói.

“Hử?” Alex nhú mày, giống như không hiểu y đang nói gì.

Kiều Tử Việt cũng ngây ra.

Kiều Sanh cười khinh bỉ: “Không ngờ cựu bố già Mafia lại chơi trò hèn hạ như thế!”

Thấy không thể che giấu, Alex đành thú nhận: “Không phải đều học từ em sao? Nếu là hèn hạ, sao trước đây em còn dùng?”

“Hèn hạ là một chuyện, dùng thế nào lại là chuyện khác, huống hồ tôi lại không phải chính nhân quân tử!”

“Tôi cũng vậy thôi!” Alex chớp mắt.

Cuộc đối thoại của hai người ngày càng huyền bí, Kiều Tử Việt nghe mà không hiểu gì cả.

“Rốt cuộc là có chuyện gì vậy?” Anh ta nhú mày, hỏi.

Cho đến khi Alex ngồi trở về vị trí cũ, Kiều Tử Việt mới phát hiện dưới cổ tay phải gã có một cây ngân châm to bằng cây đinh, chĩa ra từ chiếc đồng hồ, dài khoảng nửa bàn tay.

Alex vừa xoay cổ tay, cây ngân châm đó lập tức chĩa ra, theo tiếng lách cách do kim loại cọ sát nhau, cây ngân châm bung ra từng bậc, mới đó đã dài gấp mấy lần chiều dài ban đầu, mũi nhọn của nó còn đang tỏa ra ánh sáng lạnh lẽo.

Trước đây Kiều Tử Việt chưa từng tiếp xúc với ám khí, nên có phần hoảng sợ.

Tuy rằng Kiều Sanh đã sớm đoán được ý đồ của Alex, nhưng y không ngờ vũ khí của gã lại mới lạ như vậy, y ngây ra một hồi.

Đây rõ ràng là bản cải tiến từ chiếc ghim cài áo của y...

Alex cười khê: “Thấy thế nào? Tôi vừa đặt riêng nhà chế tạo ám khí làm đấy!”

Kiều Sanh lườm ngó tới gã.

Alex cũng không để ý, thu cây ngân châm lại.

Kiều Tử Việt nhìn gã ta bằng ánh mắt lạnh lùng, vẻ mặt u ám.

Nếu không phải bị Kiều Sanh phát hiện, sợ là anh ta đã bị thứ ám khí đó đâm vào người rồi, và hiện tại người vừa mới định ám sát anh ta còn rất thản nhiên ngồi đối diện với anh ta, giống như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Một người cao ngạo như Kiều Tử Việt sao chịu đựng được cảnh bị người ta xem thường như thế?

Hai bàn tay siết thành nắm đấm.

Kiều Sanh tinh mắt phát hiện ra anh ta đang nổi giận, lạnh lùng nói: “Muốn đánh thì ra ngoài, đánh chết một người đỡ một người, tốt nhất là cả hai cùng chết, đỡ làm phiền tôi. Nhưng nếu có một người chết, người kia còn sống, vậy tôi sẽ tiễn người còn sống theo người kia nốt!”

Rõ ràng là đang uy hiếp.

Kiều Tử Việt: “...”

Alex: “...”

Trong tích tắc, lửa giận trong lòng Kiều Tử Việt nguôi lại, anh ta thật không cách nào nổi giận khi nghe được một câu như thế.

Anh ta cảm thấy mình đã thua Kiều Sanh triệt để rồi.

Kiều Tử Việt và Alex đều bước ra khỏi bồn, nhưng không phải ra ngoài quyết đấu mà bị Kiều Sanh đuổi đi. Tâm trạng ngậm mình của y đều bị hai người này phá hỏng hết.

Cả hai đều trần truồng bước ra khỏi bồn tắm, Kiều Tử Việt và Alex đều không nói gì. Hai người họ thản nhiên liếc nhau một cái, sau đó tự động cầm lấy khăn tắm, xoay người đi.

Nhưng chuyện vẫn chưa hết.

Hai gã chồng ghen tuông cùng mặc quần áo vào, ban đầu vốn là nước sông không phạm nước giếng, không hiểu sao lại bắt đầu xích mích.

Kiều Tử Việt ra tay trước, nện cho Alex một quyền.

Alex cũng đâu có vừa, lập tức phản đòn. Gã định dùng ghim cài tay áo, nhưng sức nhớ tới câu nói của Kiều Sanh, nên dằn lòng, chỉ đánh tay đôi với Kiều Tử Việt.

“Thân thủ không tồi!” Ra mấy đòn liên tiếp đều bị Kiều Tử Việt tránh được, Alex khen ngợi.

“Anh cũng vậy!” Kiều Tử Việt lạnh giọng đáp.

Ở bên ngoài, hai ông chồng đánh nhau ầm ĩ, Kiều Sanh còn đang ngồi trong bồn tắm hoàn toàn không quan tâm, y chỉ cần một người còn sống, lát nữa ôm y ra khỏi phòng tắm là được. (—!)

Vào lúc này, cửa phòng của Kiều Sanh mở ra, đứng ngoài cửa là Kiều Mộ Đình quần áo bảnh bao...

121. Chương 121

Editor: Bin Bé

.

Nhìn tình hình trong phòng, Kiều Mộ Đình hơi ngáy ra một chút, sau đó thì nhú mày.

Kiều Tử Việt và Alex đều quần áo xốc xếch, Kiều Tử Việt chỉ cài mấy cúc áo, lộ ra cả phần ngực còn Alex khi ngay cả áo cũng không mặc, đang ở trần.

Trong phòng lại đầy mùi hoan ái.

Kiều Mộ Đình nhìn quanh phòng một lượt, không thấy Kiều Sanh đâu.

Cửa phòng tắm thì đóng chặt, lại loáng thoáng có tiếng nước chảy, chắc là Kiều Sanh đang ở trong đó.

Bầu không khí thật quái dị.

Lúc này, có tiếng Kiều Sanh vọng ra từ phòng tắm: “Tôi tắm xong rồi!” Ý là bảo người vào hầu hạ y.

“Anh vào ngay!” Kiều Tử Việt lên tiếng trước Alex, sau đó đi vào.

Hành động quá mờ ám.

Mặt Kiều Mộ Đình trở nên u ám.

Alex không vào mà đứng tại chỗ nhìn Kiều Mộ Đình, ánh mắt như trêu chọc, cũng có thể nói là sung sướng trước nỗi đau của người khác.

Mới đó Kiều Tử Việt đã ôm Kiều Sanh ra ngoài.

Kiều Sanh như con mèo nhỏ dựa vào lòng anh ta, lười biếng, phóng túng, chỉ có nửa thân dưới là được quần khắn, nửa thân trên toàn là vết đỏ lấm chấm, khó đoán cũng biết là đã xảy ra chuyện gì.

Kiều Mộ Đình nhìn hai người họ.

Lúc này Kiều Sanh mới nhìn thấy Kiều Mộ Đình, y cong khóe môi lên nói: “Chào buổi sáng!”

Lần đầu tiên Kiều Mộ Đình không trả lời y.

Kiều Sanh nhú mày: “Sao thế?”

Thật ra thì chỉ vừa liếc một cái y đã biết là Kiều Mộ Đình đang ghen nhưng y không vạch trần. Những chuyện như vậy, dù sao sau này cũng sẽ phải trải qua, chỉ bằng giờ quyết định cho rõ. Y yêu Kiều Mộ Đình, nhưng y không thể chỉ yêu một người, nếu Kiều Mộ Đình không chấp nhận được, vậy chỉ có thể over.

Dù có chút tiêu cực và khó xử, nhưng đây lại là cách giải quyết duy nhất.

Kiều Mộ Đình mím môi, ánh mắt lạnh lùng.

Bầu không khí có chút xấu hổ.

Ai cũng có thể nhìn ra là Kiều Mộ Đình đang tức giận.

Kiều Tử Việt và Alex liếc nhau, ý cười trên mặt cũng dần biến mất.

Kiều Mộ Đình luôn im lặng. Kiều Sanh cụp mắt một lát, không biết đang nghĩ gì, sau đó nói với Kiều Tử Việt: “Tôi đói bụng!”

Giọng y lạnh lùng, cứ như chưa từng xảy ra chuyện gì cả.

Kiều Tử Việt dịu dàng nói: “Để anh bảo người hầu làm bữa sáng cho em!”

“Nhanh lên!”

“Ừ!”

Cảm giác giữa hai người họ thật ấm áp.

Sau kích thích ban nãy, giờ Alex đã bình tĩnh lại...

Nhưng Kiều Mộ Đình lại không nhận được nữa.

Cậu không nói không rằng, xoay người bỏ đi.

Tuy là bề ngoài trông Kiều Sanh như không để ý tới, nhưng thật ra y luôn trộm quan sát Kiều Mộ Đình, ngay cả lúc nói chuyện với Kiều Tử Việt cũng thế.

Cửa không đóng, chỉ cần liếc mắt một cái đã thấy bóng lưng của Kiều Mộ Đình.

Kiều Sanh thầm hi vọng cậu có thể quay đầu lại, nhưng y đành thất vọng. Mãi cho tới khi biến mất sau khúc quanh, Kiều Mộ Đình cũng không quay đầu lại một lần, thậm chí cả bước chân cũng chưa từng dừng lại, từng bước đi rất kiên quyết.

Kiều Sanh cười khổ.

Cuối cùng vẫn là kết quả này sao?

Mặt Alex và Kiều Tử Việt u ám.

Đây là lần đầu tiên hai người họ thấy vẻ thất vọng, đau khổ trên gương mặt y.

...

Mấy ngày sau đó, Kiều Mộ Đình không xuất hiện trước mặt Kiều Sanh, thậm chí cũng ít khi về Kiều gia. Kiều Sanh cũng không có hỏi han tới cậu.

Tự nhiên hai người lại chơi trò chiến tranh lạnh với nhau.

Những người trong Kiều gia cũng đã phát hiện bầu không khí bất thường giữa hai người họ, nhưng chẳng ai nhắc tới.

...

Trong lúc Kiều Sanh cai nghiện, Đỗ Nhất Sam và Đằng Mộc mang Bạch Nhận trở lại Kiều gia.

Sau khi Kiều Sanh bị bắt, bọn họ cũng tham gia vào quá trình tìm kiếm, nhưng do không tìm được bất kỳ manh mối nào nên đành bỏ cuộc. Khoảng thời gian đó Kiều gia lúc nào cũng lộn xộn, không ai để ý tới bọn họ, cũng không ai lo cho Bạch Nhận, cho nên hai người đã tạm thời mang Bạch Nhận rời khỏi Kiều gia. Tính ra cũng lâu rồi hai người chưa ra ngoài, cho nên đã đi du lịch sang mấy khu vực gần đó, dĩ nhiên cũng

không quên lưu ý tình hình ở Kiều gia. Thật ra hai người họ đã sớm hay tin Kiều Sanh trở về, nhưng vì khi đó họ gặp chút sự cố, nên đến giờ mới tới tìm y.

Sau một thời gian dài không gặp, ba người bạn thân ngồi ôn chuyện một phen.

Dĩ nhiên, có cả Bạch Nhận...

Kiều Sanh nhớ nó nhất.

Có lẽ là sau một khoảng thời gian dài không gặp, thái độ của Bạch Nhận với Kiều Sanh có hơi tránh né, nhưng điều này cũng không ảnh hưởng tới tâm trạng của y.

“Lại đây!” Kiều Sanh vẫy tay với nó.

Bạch Nhận lạnh lùng liếc y một cái, không nhúc nhích, dường như đang do dự.

Kiều Sanh nhíu mày: “Sao thế? Lại không nghe lời à?”

Giọng y đầy ý uy hiếp.

Thật ra Bạch Nhận cũng không sợ y, thiên tính của nó vốn không có khái niệm này, chẳng qua vì y quá mạnh, nó đành phải khuất phục.

Cuối cùng Bạch Nhận cũng ngoan ngoãn đi tới trước mặt y.

Một người một sói đối diện nhau, một nhiệt tình, còn một thì rõ ràng rất lạnh lùng.

Bạch Nhận gục đầu xuống.

Kiều Sanh ôm cổ, xoa đầu nó.

Bạch Nhận không nhịn được nữa, nhe răng.

Dù biết năng lực của Kiều Sanh, nhưng Đỗ Nhất Sam và Đằng Mộc vẫn toát mồ hôi lạnh. Bạch Nhận rất mạnh, lại quật cường, vừa gặp mặt mà Kiều Sanh đã giày vò nó như thế, đúng là có hơi quá đáng.

Tuy nhiên, hai người họ đúng là đã lo xa. Dù rất bất mãn khi bị Kiều Sanh ‘giày vò’, nhưng cuối cùng Bạch Nhận cũng nhịn xuống.

Đỗ Nhất Sam trộm lau mồ hôi.

‘Thân thiết’ với Bạch Nhận xong, lúc này Kiều Sanh mới nhìn sang hai người bạn của mình.

“Dạo này hai người sao rồi?” Kiều Sanh hỏi.

“Cũng không tệ lắm!”

Đã biết trước câu trả lời, chỉ không ngờ người đáp lại là Đằng Mộc.

Kiều Sanh ngạc nhiên.

Đằng Mộc luôn lạnh lùng, tích chữ như tích vàng, những chuyện thế này trước nay đều do Đỗ Nhất Sam nói, nhiều nhất là Đằng Mộc chỉ gật đầu phụ họa một chút mà thôi, lần này đúng thật là phá lệ.

Không giống trước đây...

Kiều Sanh cẩn thận quan sát Đằng Mộc, y phát hiện vẻ mặt của anh ta đã dịu dàng hơn trước rất nhiều, trong mắt còn phảng phất ý cười.

Nhất là những lúc nhìn Đỗ Nhất Sam, ánh mắt đó khiến Kiều Sanh cảm thấy buồn nôn.

Nhưng Đỗ Nhất Sam lại trông yếu hơn ngày xưa, yếu ở đây không phải là mạnh yếu, bởi vì khi so sánh với Đằng Mộc, anh đúng là một người đàn ông mạnh mẽ, điểm này tuyệt không thể nghi ngờ. Tuy rằng anh đã bước một chân vào hàng ngũ trung niên, nhưng khí chất vẫn không giảm đi chút nào. Nam nhân như mỹ tửu, ở một giới hạn nào đó, càng lớn tuổi sẽ càng chín chắn, và chắc chắn rằng Đỗ Nhất Sam là loại rượu ngon nhất, một ông chú thượng hạn, khiến người ta nhìn thấy chỉ muốn đề một trận.

Thì ra là thế...

Kiều Sanh nở nụ cười như đã sáng tỏ, sau đó mỉm cười với Đẳng Mộc ý bảo đây đã hiểu rồi.

Về chuyện này, Đỗ Nhất Sam không phát hiện gì, anh ta luôn tùy ý như thế, cũng không biết đoán ý người khác.

Anh ta đang hào hứng khi Kiều Sanh trở về.

Ba người trò chuyện một phen.

Đỗ Nhất Sam và Đẳng Mộc không chỉ là thầy của Kiều Sanh mà còn có quan hệ chủ và người được thuê. Quan hệ giữa Đẳng Mộc và Đỗ Nhất Sam dịu lại, họ có cuộc sống mới của mình, đã mua nhà mới, xây dựng gia đình, không cần ở Kiều gia nữa. Tuy nhiên, nhà họ cũng gần nhà tổ Kiều gia, có thể thường xuyên ghé qua, còn Bạch Nhận thì lại trở về bên cạnh Kiều Sanh.

...

Theo thời gian, quá trình cai nghiện của Kiều Sanh ngày càng có hiệu quả rõ rệt, cuộc sống của y cũng dần trở về quỹ đạo.

Cơn nghiện của Kiều Sanh ban đầu là một ngày lên cơn mấy lần, giờ thành vài ngày mới lên cơn một lần, thời gian và cường độ cũng không còn dài như trước.

Lại qua thêm nửa tháng, đây là lần đầu tiên Kiều Sanh rời khỏi phòng mình, đi tản bộ trong vườn.

Giờ đang là giữa hè, trời trong, nắng gắt.

Đi một hồi Kiều Sanh cảm thấy có chút mệt mỏi, y ngồi xuống một chiếc ghế dài dưới bóng cây nghỉ mệt.

Trong vườn rất yên tĩnh, do trời quá nóng nên hầu hết người hầu đều vào nhà. Kiều Sanh không cảm thấy nắng, y chỉ thấy dễ chịu, giống như ánh mặt trời đã xua đi hết những u ám trong người y.

Dựa lưng vào ghế, Kiều Sanh nhắm mắt lại, có chút buồn ngủ.

Vào lúc này, cánh cổng ở gần đó mở ra, Kiều Sanh quay sang nhìn.

Người về là Kiều Mộ Đình.

Vừa liếc một cái Kiều Mộ Đình đã thấy được Kiều Sanh, cậu hơi dừng lại.

Kiều Sanh mỉm cười với cậu.

Kiều Mộ Đình nhìn sang chỗ khác, vờ như chưa thấy gì, lạnh lùng bước ngang qua người y.

Kiều Sanh im lặng, nhìn trời.

Không ngờ cậu ta vẫn còn giận...

Nếu là trước đây, Kiều Sanh sẽ không chút do dự dùng hết mọi phương pháp để cậu trở về cạnh y, nhưng sau khi xảy ra nhiều chuyện như vậy, y chẳng còn quyết liệt thế nữa rồi, y thấy quá mệt mỏi.

Đành vậy, nên thuận theo tự nhiên thôi...

Kiều Sanh nghĩ thầm.

122. Chương 122

.

Suốt khoảng thời gian sau đó, Kiều Sanh và Kiều Mộ Đình vẫn luôn duy trì trạng thái không ngó ngang gì đến nhau, thậm chí cho đến lúc Kiều Sanh cai nghiện xong, Kiều Mộ Đình vẫn không nói lời nào với y, cũng không đến thăm y một lần.

Sau khi cai nghiện thành công, Kiều Sanh ở nhà bồi bổ thêm ít lâu.

Đây là khoảng thời gian y cảm thấy thoải mái nhất, giống như hoàn toàn ngăn cách với thế giới bên ngoài vậy, y cũng không can thiệp tới Tinh Quang và tập đoàn Kiều thị.

Chạng vạng hôm đó, Kiều Sanh ngủ trưa tỉnh dậy.

Vừa mở mắt ra, đã thấy một người đàn ông ngồi trên sofa đối diện.

Là Hoắc An Đạt.

Cũng lâu rồi không gặp, cơ hồ là Kiều Sanh sắp quên mất sự tồn tại anh ta, trong mắt y, người từng năm lần bảy lượt tỏ tình với y cũng chẳng là gì.

Hoắc An Đạt không nhận ra Kiều Sanh đã thức giấc, anh vẫn cúi đầu đọc sách.

Mặt trời đã ngả về tây, ánh nắng từ ngoài cửa sổ rọi vào, cả người Hoắc An Đạt chìm trong ánh hoàng hôn, xung quanh anh như được bao phủ một vầng sáng nhạt.

Trông anh như một bức họa, lại có chút mơ hồ, hình ảnh này khiến Kiều Sanh ngây ra.

Dường như phát hiện ra ánh mắt Kiều Sanh, Hoắc An Đạt ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào mắt của y: “Dậy rồi à?”

Kiều Sanh hỏi: “Anh tới đây làm gì?”

“Tới thăm anh!” Hoắc An Đạt cười khẽ, gấp sách để lại lên bàn: “Nghe Tử Việt nói anh bệnh nặng, vừa hồi phục không lâu, dạo trước tôi lại luôn bận chạy lịch trình, không cách nào phân thân ra được, hôm nay rảnh được một lát nên ghé qua đây”.

Có lẽ do ánh sáng phản chiếu, ánh mắt anh ta dịu dàng đến khó tả...

Dù nói là bệnh nặng, nhưng với quan hệ giữa anh ta và Kiều Tử Việt, Kiều Sanh tin là anh ta đã biết hết mọi chuyện rồi.

Nhưng cũng chẳng sao, đó đã là quá khứ, Kiều Sanh không muốn nhắc lại.

“Chỉ là chút bệnh vặt, không cần quá khoa trương”.

“Tôi lo cho anh!” Hoắc An Đạt nhìn y.

Nếu là trước đây, khi nghe những lời này Kiều Sanh sẽ thấy khó chịu, nhưng giờ tâm tình của y khác trước đây nhiều lắm, y chỉ cười trừ.

“Dạo này công việc của anh sao rồi?” Kiều Sanh đổi đề tài.

“Cũng không tệ lắm!” Thấy thái độ của Kiều Sanh với mình không còn lạnh nhạt như trước, Hoắc An Đạt rất vui, cười đáp: “Qua mấy ngày nữa là bắt đầu tour diễn rồi”.

“Rất tốt!” Kiều Sanh gật đầu.

Hoắc An Đạt nhìn y, do dự một chút, hỏi lại: “Bao giờ anh về lại công ty?”.

Kiều Sanh đáp: “Có lẽ thêm một thời gian nữa đã!”.

“Nhân viên ở công ty đều rất nhớ anh”.

“Nhớ tôi?” Kiều Sanh nhướn mày: “Sợ là Kiều Tử Việt càng được hoan nghênh hơn chứ”.

Khoảng thời gian y vắng mặt, chuyện ở Tinh Quang đều do Kiều Tử Việt và Kiều Thực Lệ giải quyết, nghe nói hiệu quả cũng không tệ.

Hoắc An Đạt mỉm cười: “Đâu có, mọi người đều được hoan nghênh”.

Kiều Sanh nhún vai.

Hai người nói chuyện thêm một lúc, Hoắc An Đạt đột nhiên nhận được điện thoại từ người đại diện, buổi họp báo vốn được xếp vào buổi tối giờ bị dời lên buổi chiều, anh phải trở về công ty ngay.

Hoắc An Đạt không có cách nào, đành phải về giải quyết công việc.

Đi tới cửa, anh quay đầu lại, nhìn Kiều Sanh thật lâu mới dụi dầm nói: “Thấy anh vẫn bình an, tôi rất vui!”.

Một câu đầy hàm ý.

Kiều Sanh vờ như không thấy ánh mắt dạt dào tình cảm ấy, chỉ đáp khẽ: “Cảm ơn”.

Hoắc An Đạt đi rồi, Kiều Sanh ngồi một mình trên giường, nhìn ra ánh hoàng hôn ngoài cửa sổ.

.....

Tối đó, Kiều Sanh ở cùng với Liên Mặc Sinh.

Đạo trước Liên Mặc Sinh nhận được nhiệm vụ, đều là ở nước ngoài, mãi cho tới hôm qua mới về nước. Suốt một khoảng thời gian dài không gặp được Kiều Sanh, khi về tới cậu ta liền bám y như sam.

Hai người lên ban công hóng gió.

Đêm dần buông, một mảnh trăng sáng treo phía chân trời, bầu trời không mây, tinh tú lấp lánh ánh ngọc.

Kiều Sanh cầm một ly vang đỏ, tựa vào lan can.

Liên Mặc Sinh đứng cạnh y, mắt nhìn ra phía ngoài ban công.

Một cơn gió nhẹ thổi qua, thổi bay vạt áo Kiều Sanh.

Y chỉ mặc một chiếc áo ngủ bằng lụa mỏng, hai cúc trên cùng để mở, lộ ra xương quai xanh và ***g ngực, kết hợp với vẻ biếng nhác nhìn vô cùng gợi cảm. Sau một khoảng thời gian nghỉ ngơi, bồi bổ, thân thể gầy gò đã bắt đầu có chút da thịt lại, tuy vẫn còn gầy, nhưng cũng không còn trơ xương như trước đây.

Liên Mặc Sinh mê muội.

Kiều Sanh ưu nhã nhấp một ngụm rượu, sau đó khẽ nhắm mắt lại, cảm nhận vị nồng của rượu lưu luyến trong khoang miệng mình, cái cảm giác ấy thật sự rất tuyệt diệu.

Liên Mặc Sinh không quên nhắc nhở y: “Thân thể cậu vẫn chưa hoàn toàn hồi phục, đừng uống nhiều”.

“Ừ!” Qua một hồi lâu, Kiều Sanh mới lơ đãng đáp một tiếng, giọng mang chút âm mũi.

Rất êm tai, rất dụ hoặc.

Các phân tử không chịu ở yên trong cơ thể Liên Mặc Sinh bắt đầu xao động.

Đi tới trước mặt Kiều Sanh, Liên Mặc Sinh đưa tay ôm lấy eo y: “A Sanh...”.

Kiều Sanh chậm rãi nâng mi lên: “Sao?”.

“Tôi rất nhớ cậu!” Liên Mặc Sinh vùi đầu vào cổ Kiều Sanh, hít hà mùi hương trên cơ thể y.

“Không phải tôi đang ở trước mặt cậu sao?”

“Như vậy vẫn rất nhớ, ai bảo tôi quá yêu cậu chứ!”

Kiều Sanh cong môi: “Tôi thấy cậu là muốn đưa tôi lên giường thì đúng hơn.”

Liên Mặc Sinh cười gian: “Đó cũng là một phần thôi!”

Kiều Sanh mỉm cười, không đáp.

Liên Mặc Sinh khẽ nắm cầm y, hôn lên môi y.

Kiều Sanh cứ vậy mà đáp lại.

Đôi lưỡi hai người quấn lấy nhau, Liên Mặc Sinh từ từ cởi áo ngủ của Kiều Sanh ra, hai tay cậu ta nhanh nhẹn tiến vào, bàn tay không ngừng vuốt ve da thịt Kiều Sanh.

Nụ hôn này thật dài, cũng không biết qua bao lâu hai người mới tách ra, cả hai cùng thở hổn hển.

Liên Mặc Sinh nói: “Tối nay tôi muốn làm kiêu đứng.”

Kiều Sanh nhìn cậu ta bằng ánh mắt khiêu khích: “Thể lực cậu tốt vậy sao?”

Liên Mặc Sinh cong khoe môi, cười đều: “Không phải cậu đã biết quá rõ rồi sao? Chỉ sợ đến lúc đó cậu chịu không được mà thôi.”

Kiều Sanh cũng không chịu thua: “Chúng ta có thể so xem, đến cuối cùng là ai đầu hàng trước.”

“Được chứ.” Liên Mặc Sinh đứng là cầu được ước thấy.

Sau cuộc trò chuyện đầy mờ ám, hai người lại hôn nhau, Liên Mặc Sinh ôm Kiêu Sanh lên, để chân y quần lấy hông mình, cứ giữ tư thế đó mà trở về phòng.

Áo ngủ của Kiêu Sanh rất bóng, phải mạnh tay lắm mới giữ được y, nhưng với Liên Mặc Sinh mà nói thì chỉ như một bữa sáng.

Không khí thật nóng bỏng, Bạch Nhận vốn đang nằm trong phòng thấy cảnh này lập tức thức thối đứng dậy đi ra ban công.

Lúc này Kiêu Sanh và Liên Mặc Sinh cũng chẳng tốn bao nhiêu thời gian cho khúc dạo đầu, mà đi luôn vào chủ đề chính.

Tiểu biệt thắng tân hôn, câu này quả nhiên không phải nói đùa, bị đè nén quá lâu cho nên tối nay Liên Mặc Sinh rất cuồng dã, cũng rất sung mãn. Kiêu Sanh bị cậu ta làm từ giường tới bàn sách, từ bàn sách ra tới phòng tắm. Thậm chí Liên Mặc Sinh còn muốn tiếp tục làm trên ban công, nhưng cuối cùng lại bị Kiêu Sanh gạt đi: Y không muốn bị người khác nhìn thấy.

Kiều Sanh thích một Liên Mặc Sinh như thế, cái cảm giác được yêu thương mãnh liệt như vậy thật tiêu hồn.....

.....

Lại nghỉ ngơi thêm nửa tháng, cơ thể Kiêu Sanh đã hồi phục hoàn toàn.

Kiều Tử Việt vừa quản lý Kiêu thị và Tinh Quang, đã sắp mệt đứt hơi. Vì thế Kiêu Sanh đành thay đổi kế hoạch, về Tinh Quang phụ giúp anh ta một tay, lúc này cũng vừa đúng vào dịp sinh nhật Kiêu Sanh.

Vì vậy Kiêu Tử Việt và Hoắc An Đạt bắt tay chuẩn bị, cùng toàn bộ nhân viên ở Tinh Quang làm một buổi tiệc sinh nhật thật hoành tráng cho Kiêu Sanh.

Mặc dù không thích những nơi náo nhiệt, nhưng lần này thì khác, Kiêu Sanh cảm thấy rất vui, lần đầu tiên y thả lỏng bản thân, hòa mình cùng mọi người.

Cũng nhờ sinh nhật lần này mà y biết, thật ra y ngày càng thích đại gia đình này hơn.

Sau khi Kiêu Sanh về lại công ty, gánh nặng của Kiêu Tử Việt nhẹ đi rất nhiều. Lại thêm một Kiêu Thực Lệ không màng thế sự nay cũng là một thành viên tích cực của Tinh Quang, còn là Phó giám đốc dưới một người trên vạn người, mặc dù nhìn cô nhu mì hiền thực vậy đó, nhưng về mặt quản lý thì quả là rất có năng lực. Hơn nữa trời ban cho cô có trực giác tinh tế, nhạy cảm, cho nên công việc quản lý cũng đạt hiệu quả tốt.

Hiện giờ Tinh Quang đã có nhiều nghệ sĩ có tiếng tăm, tất cả đều là những người mới, phần lớn là do Kiêu Sanh tuyển chọn. Nhờ vào họ mà Tinh Quang không còn như trước đây – chỉ có mình Hoắc An Đạt vẫn nắm quần áo chủ bài.

Xem báo cáo của Tinh Quang trong mấy tháng qua, Kiêu Sanh rất hài lòng.

Quả nhiên việc tập trung bồi dưỡng người mới là quyết định chính xác.

...

Sắp tới, Hoắc An Đạt sẽ bắt đầu chuyến lưu diễn toàn quốc của mình, suốt mấy ngày qua anh luôn chạy đôn chạy đáo từ luyện giọng cho đến tập vũ đạo, hầu như không có thời gian rảnh. Tuy nhiên, anh vẫn thường xuyên dành chút thời gian tới gặp Kiêu Sanh, dù Kiêu Sanh có lạnh lùng anh cũng không để ý.

Với một kẻ trồng cây si lẳng lặng dùng cách ‘bám riết’ thế này, ban đầu Kiều Sanh còn thấy phiền, nhưng dần dần y cũng mặc kệ, xem như ngầm cho phép hành vi của anh ta.

123. Chương 123

Thứ bảy.

Hôm nay là ngày nghỉ, Kiều Sanh không định tới công ty mà muốn ở nhà nghỉ ngơi cho thoải mái.

Nhưng chuyện đời thường không như ý, đang yên đang lành thì y nhận được điện thoại từ người đại diện của Hoắc An Đạt.

Ngày mai Hoắc An Đạt sẽ bắt đầu chuyến lưu diễn toàn quốc, mọi thứ đã chuẩn bị xong, nhưng hôm nay thì xảy ra sự cố bất ngờ: Vốn là địa điểm dựng sân khấu đã chọn xong nhưng phía chủ cho thuê lại đột nhiên hủy hợp đồng, nói là muốn hợp tác với một nghệ sĩ khác.

Chuyện này rất nghiêm trọng, Kiều Sanh đành phải tới công ty đàm phán với đối phương.

Kiều Thục Lệ và người đại diện của Hoắc An Đạt đã tới trước y, ngay cả người vốn không cần tới như Hoắc An Đạt cũng đã tới.

Còn đối phương chỉ cho luật sư của mình đến.

Bốn người đi vào tòa nhà Tinh Quang.

Do là thứ bảy, ở Tinh Quang ngoài bảo vệ trực cổng ra không có ai khác, trông khá vắng vẻ. Trong phòng họp ở lầu một, hai bên tranh luận sôi nổi, đều không thỏa hiệp, phía chủ thuê thà hủy hợp đồng cũng không cho bọn họ thuê sân bãi, nhưng mấy hôm trước Tinh Quang đã trang trí xong sân khấu, khán đài, nếu giờ đổi địa điểm, chưa kể sẽ tổn thất tiền tài, mà càng khó ăn nói với các fan đã mua sạch vé.

Ngay từ đầu Kiều Sanh đã biết là bị đối thủ phá rối, nhưng vì không có chứng cứ nên không tiện vạch mặt.

Hai bên tranh luận không ngừng.

Bất ngờ, cả tòa nhà rung chuyển dữ dội.

Kiều Sanh hoảng hốt, rồi ngay lập tức định thần lại.

Có động đất!

Mọi người đều hoảng sợ, chạy nhanh về phía cửa.

Nhưng bọn họ vẫn chậm một bước.

Mặt đất vừa rung chuyển ko bao lâu, trần nhà đột nhiên rơi sập xuống, mới đó cả tòa nhà đã sụp đổ.

Mọi chuyện xảy ra quá bất ngờ, không có điềm báo trước. Trần nhà chỉ sụp một nửa, lúc đó Kiều Sanh và Hoắc An Đạt đang đứng ở giữa, hai người phản ứng rất nhanh, trần nhà vừa sụp xuống cả hai đã theo phản xạ bật lùi ra sau, nên thoát nạn. Người đại diện của Hoắc An Đạt và luật sư của bên kia thì chậm hơn, bị đồng xi măng đè trúng. Kiều Sanh và Hoắc An Đạt muốn kéo hai người họ qua nhưng vẫn không kịp.

Vừa trấn tĩnh lại, phản ứng đầu tiên của Kiều Sanh chính là tìm Kiều Thục Lệ: Lúc này cô vào nhà vệ sinh một mình.

Nhưng, vừa quay đầu qua, y đã bị một khối đá vụn rơi trúng làm bất tỉnh...

Lúc tỉnh lại, xung quanh y tối đen như mực, đưa bàn tay lên cũng không thể nhìn thấy năm ngón.

Đầu Kiều Sanh rất đau, y đưa tay sờ, cả bàn tay đầy chất lỏng dính dính.

Máu...

Kiều Sanh nhú mảy, muốn gượng dậy, nhưng y phát hiện mình không thể nhúc nhích. Quanh y đều là gạch đá đang đè lên người y.

Kiều Sanh cử động chân, vẫn còn có thể động dậy, cũng không thấy đau.

Chắc là không bị thương...

Kiều Sanh thở dài, cẩn thận di chuyển cơ thể, muốn thoát ra khỏi đống gạch đá đang đè lên người y.

Vừa nhúc nhích, chân trái y nhói lên một cái, dường như có vật gì đó rất nhọn cắt vào chân y.

Kiều Sanh đành nằm im.

Không khí dưới đống đổ nát có hạn, Kiều Sanh dần cảm thấy khó thở.

Dường như đầu y vẫn còn đang chảy máu...

Tình hình không khả quan lắm, nếu cứ kéo dài như vậy sợ là không bao lâu nữa y sẽ hôn mê, rồi từ từ sẽ tắt thở.

Kiều Sanh không muốn ở đây chờ chết.

“Hoắc An Đạt, Thục Lệ, hai người còn sống không?” Y la lớn.

Dường như không gian quanh đó bị ngăn cách, tiếng của Kiều Sanh bị giam ở một khu vực rất nhỏ.

Cảm giác rất đè nén.

Xung quang im ắng, không có tiếng đáp lại.

Tâm trạng Kiều Sanh dần trở nên nặng nề, chẳng lẽ chỉ còn mình y sống sót?

Tòa nhà Tinh Quang đã có lịch sử mấy chục năm, nó được xây dựng vào thời kỳ Trung Quốc vừa đổi mới. Ban đầu chỉ là một khu nhà bình thường, cho tới mười năm trước mới xây dựng thành trụ sở công ty Tinh Quang, tính ra thì cũng chỉ là bán kiên cố. Lúc tiếp nhận Tinh Quang, Kiều Sanh từng có ý di dời địa điểm công ty, nhưng vẫn chưa chọn được nơi mới, hơn nữa y liên tục gặp biến cố, cho nên kế hoạch di dời đành gác lại mà chỉ tạm thời duy tu, để sau này tính tiếp.

Không ngờ lại gặp phải trận động đất chết người thế này...

Trước đó, hầu như không ai lường trước tình huống này. Thành phố Y không nằm trong khu địa chấn, trong lịch sử cũng chưa từng nhắc về vụ động đất nào ở đây và những nguyên nhân chủ quan khác mà tạo thành kết quả hiện tại.

Nghĩ thông mọi chuyện, Kiều Sanh thấy chán nản với sự chủ quan trước đó của mình.

Không biết qua bao lâu sau, có tiếng sột soạt vang lên cách đó không xa, âm thanh làm Kiều Sanh đang mơ màng tỉnh táo lại.

Có người còn sống...

Kiều Sanh mừng thầm, vội vàng lên tiếng: “Hoắc An Đạt, là anh phải không?”

“Là tôi, Kiều tổng, anh vẫn còn sống!” Dường như Hoắc An Đạt cũng rất vui, giọng có hơi khàn khàn, có lẽ là vừa mới tỉnh lại.

“Ừm!”

“Tình hình bên anh thế nào rồi?”

“Vẫn ổn, chỉ là chân đang bị kẹt, không thể cử động thôi!”

“Đừng vội, anh chờ một lát, để tôi qua đó!”

“Anh cẩn thận một chút!”

Suốt một khoảng thời gian khá lâu sau đó, Kiều Sanh cứ thế nằm im, chờ Hoắc An Đạt tới cứu.

Có tiếng gạch đá va chạm vang lên đằng trước, sau đó là tiếng thở của Hoắc An Đạt.

Là những âm thanh duy nhất vang lên ở nơi này.

Kiều Sanh có phần lo lắng.

Thường sau động đất sẽ có dư chấn, nếu giờ xảy ra dư chấn, hậu quả đúng là khó lường. Xem ra cả tòa nhà Tinh Quang đều sụp đổ hết rồi, gạch đá ở phía trên có thể rơi trúng người bọn họ bất cứ lúc nào.

Tảng đá che phía trước bị lấy ra, có ánh sáng lọt vào.

Ở trong bóng tối khá lâu, đột nhiên tiếp xúc với ánh sáng, mắt y cay xè, theo phản xạ vội nhắm hai mắt lại.

Hoắc An Đạt lấy gạch đá đè trên người y ra.

Thì ra thứ ghìm chân y lại là một cây cốt thép, chìa ra từ đồng xi măng vụn, đầu nhọn hoắt, nếu nó xuống thấp một chút nữa là sẽ đâm vào chân trái Kiều Sanh.

Hoắc An Đạt cẩn thận lấy cây thép ở hai bên ra, cuối cùng Kiều Sanh đã có thể hoạt động tự do.

Hoắc An Đạt dùng di động soi sáng, Kiều Sanh lại không mang theo điện thoại, nên chiếc di động ấy đã trở thành dụng cụ phát sáng duy nhất của hai người.

Dưới ánh sáng mỏng manh ấy, Kiều Sanh nhìn Hoắc An Đạt.

Đầu tóc bù xù, cả người đầy bụi bẩn, bên má trái còn có mấy vết thương, máu và bụi quện cả vào nhau, dính hơn nửa gương mặt, nhìn vào có chút kinh khủng.

Nhưng phông chừng lúc này trông y còn nhếch nhác hơn cả anh ta.

Hai người bắt đầu dọn dẹp gạch đá, tìm lối thoát ra.

Nhưng vị trí không gian chung quanh đã thay đổi, ngay cả mình đang ở nơi nào bọn họ cũng không biết, làm sao tìm được hướng ra.

Tìm tòi hơn nửa buổi trời đều vô ích, cả hai đành ngừng lại.

“Xem ra chỉ có cách chờ cứu hộ thôi!” Hoắc An Đạt nói.

Kiều Sanh không lên tiếng.

Hai người đều im lặng.

Xung quanh tĩnh mịch, âm thanh duy nhất chính là tiếng hít thở của hai người.

Bầu không khí rất nặng nề, giống như đây là địa ngục.

Sau đấy, Hoắc An Đạt muốn gọi điện cầu cứu, nhưng di động hoàn toàn không có sóng, sau khi thử mấy lần, anh đành bỏ cuộc.

Ngay cả chút hi vọng cuối cùng cũng tan biến...

...

Không biết qua bao lâu sau, lại có tiếng người vang lên.

Giọng rất nhỏ, nếu không tập trung sợ là không thể nghe được.

Kiều Sanh đồng tai để nghe, sau khi xác định đó không phải ảo giác, y vội hô: “Thục Lệ, là em sao?”

“Là em, A Sanh!”

“Tình hình bên em sao rồi?”

“Vẫn ổn, không có bị thương, nhưng em bị nhốt trong phòng vệ sinh rồi!” Có lẽ vì chướng ngại vật quá nhiều, giọng của Kiều Thục Lệ rất nhỏ, nhưng cảm giác vẫn rất bình tĩnh.

Đột nhiên Kiều Sanh sực nhớ là cạnh nhà vệ sinh có một lối đi thẳng tới tầng hầm đỗ xe.

Có lẽ có thể thoát ra từ nơi này...

Đi theo hướng âm thanh của Kiều Thực Lệ phát ra, Kiều Sanh và Hoắc An Đạt bắt đầu di chuyển qua phía bên đó. Quanh đó có nhiều gạch đá, hai người phải vòng tới vòng lui mấy bận mới mở được một lối nhỏ. Nhiều lần bị tắc lại, nhưng cũng may là càng gần nhà vệ sinh, chướng ngại vật càng ít, hai người cũng dễ dàng dọn đường hơn.

Kiều Sanh nhớ nhân viên trong công ty từng bảo là, cả tòa nhà này, nơi rắn chắc nhất chính là nhà vệ sinh, bởi vì giám đốc cũ của công ty từng bảo nhà vệ sinh cả công ty quá sơ sài nên cho người sửa lại, lúc đó Kiều Sanh còn tưởng rằng đó chỉ là nói đùa.

Trên thực tế đúng là như vậy, trong khi phòng ốc cả công ty đều bị phá hủy, thì nhà vệ sinh lại chẳng hư hỏng bao nhiêu, nhất là nơi gần bồn rửa tay, đi tới được nơi này hai người mới có thể thở phào một hơi.

Dọn đồng xi măng chắn ngay cửa, hai người đem Kiều Thực Lệ ra ngoài.

Kiều Thực Lệ không bị thương gì, ngoài vẻ mặt chỉ hơi tái đi vì hoảng sợ, tuy nhiên cô vẫn còn rất bình tĩnh.

124. Chương 124

Ba người mò mẫm trong bóng tối, phải mất một lúc lâu mới tìm được vị trí của lối ngầm.

Do tòa nhà đã bị biến dạng, lối đi bị gạch đá chặn lại, Kiều Sanh và Hoắc An Đạt chỉ có thể moi ra được một góc vừa một người chui qua.

Ba người đi vào.

Khác hẳn tòa nhà bị phá hủy nặng nề, bãi đỗ xe dưới tầng ngầm lại không bị tổn hại bao nhiêu. Tuy nhiên vẫn có vài nơi sụp xuống, do mất điện nên cả bãi đỗ xe đều tối đen.

Nhờ ánh sáng mỏng manh phát ra từ di động của Hoắc An Đạt và Kiều Thực Lệ, ba người cẩn thận dò dẫm đi về trước.

Trong tình hình này, nếu muốn tìm ra lối ra là chuyện không thể. Ba người đi mãi vẫn không tìm thấy lối ra. Bãi đỗ xe rất rộng, hơn nữa còn có nhiều xe đậu bên trong, nhìn như mê cung.

Cùng đường, ba người đành phải dừng lại.

Một lát sau, xung quanh lại bắt đầu rung chuyển dữ dội.

Dư chấn!

Ba người nhìn nhau, vội vàng chạy tới một bờ tường cách đó không xa, ngồi xổm xuống.

Dư chấn chỉ kéo dài một lát, nhưng sự tác động của nó vẫn không thể xem thường. Trần tầng hầm lại sập thêm một ít, chỉ cần lệch qua thêm một chút sợ là bọn họ lành ít dữ nhiều.

Chờ cơn dư chấn qua đi hoàn toàn, ba người từ từ đứng dậy.

“Chúng ta không thể ở lại đây được nữa!” Kiều Sanh nói.

Hoắc An Đạt và Kiều Thực Lệ gật đầu.

Ba người đều nhất trí, Kiều Thực Lệ xung phong nhận việc dẫn đường. Linh cảm về phương hướng của nữ giới luôn chính xác hơn nam giới, Kiều Thực Lệ lại là một người cẩn thận, dạo gần đây lại thường xuyên ra vào tầng ngầm, khá quen thuộc đường đi nước bước nơi này.

Ba người đi qua bức tường bị đổ.

Cơn dư chấn ban nãy đã suýt phá hủy nơi này, muốn tìm thấy lối ra ở một nơi đầy chướng ngại vật đúng là rất khó khăn.

Đi được một lát, không biết Kiều Sanh đã giẫm lên cái gì, người y lão đảo một chút.

Hoắc An Đạt vội đỡ lấy y, nào ngờ anh lại bất cẩn đạp trúng một mảnh kính vỡ, nó xuyên qua đế giày, đâm thủng lòng bàn chân.

Cơn đau truyền tới, Hoắc An Đạt nhin không được suýt xoa một tiếng.

Ba người đành phải dừng lại.

Kiều Sanh cởi giày Hoắc An Đạt, kiểm tra vết thương cho anh.

Mảnh thủy tinh đâm rất sâu, vừa rút ra, máu lập tức phun ra ngoài, nhìn có vẻ đáng sợ.

Trong tình hình này mà bị thương thì đúng là họa vô đơn chí. Kiều Sanh bảo Kiều Thục Lệ giữ mạch máu gần đó, còn mình thì xé một mảnh vải trên người xuống, băng bó cho anh ta.

Qua một hồi sau, máu mới ngừng chảy.

Sắc mặt Hoắc An Đạt có hơi tái.

Ba người nghỉ ngơi thêm một hồi mới đi tiếp.

Nếu là trước đây, đi từ bãi đỗ xe trong tầng ngầm tới lối ra mất cao lắm là một, hai phút. Nhưng hiện tại bọn họ lại phải đi hơn nửa tiếng mới xong.

Nhưng lối ra lại bị mấy tảng đá chặn lại.

Hi vọng cuối cùng của bọn họ đã hoàn toàn tan biến.

Hiện tại, bọn họ chỉ có thể chờ đội cứu hộ tới cứu...

Trong lúc hai người kia còn đang ủ rũ, Kiều Sanh đột nhiên sức nhớ là gần đó vẫn còn một lối ra.

Vì thế ba người lại đổi sang hướng đó.

Lối ra đó cách không xa lắm, cho nên chẳng bao lâu ba người đã tìm thấy.

Nhưng vấn đề là lối này có cửa, lại còn bị khóa.

Kiều Thục Lệ và Hoắc An Đạt xụ mặt, còn Kiều Sanh thì nhìn chằm chằm cánh cửa một hồi, nói: “Cánh cửa này có vẻ bị động đất làm móp méo, để tôi thử đá nó ra xem!”

Kiều Thục Lệ không đồng ý: “Giờ móng trụ ở đây rất yếu, nếu sụp xuống thì tính sao?”

Kiều Sanh đáp: “Cứ cược một lần đi, chúng ta bị nhốt ở đây, không biết phải chờ bao lâu đội cứu viện mới tìm thấy chúng ta, khi đó sợ là chúng ta có muốn đá nó ra cũng không còn sức nữa!”

Kiều Thục Lệ trầm mặc.

Hoắc An Đạt nói: “Vậy anh phải cẩn thận một chút!”

“Ừ!”

Kiều Thục Lệ và Hoắc An Đạt lùi ra sau mấy bước. Kiều Sanh nhìn cánh cửa đó, làm nóng gân cốt, sau đó hít sâu một hơi, nhảy lên, tung một đá.

Cú đá khá đẹp mắt, tốc độ nhanh, lực lại mạnh, theo một tiếng va chạm vang lên, cánh cửa sắt đó lập tức văng ra.

Hoắc An Đạt và Kiều Thục Lệ ngây người.

Hai người họ không ngờ là Kiều Sanh lại lợi hại như thế.

Chướng ngại vật đã dẹp bỏ, thuận lợi ngoài dự đoán của mọi người. Kiều Sanh rút chân về, xoay qua nói với Hoắc An Đạt và Kiều Thục Lệ: “Được rồi, đi thôi!”

Hai người gật đầu: “Ừm!”

Ngay lúc đó, Kiều Thục Lệ – vốn rất cẩn thận – đột nhiên phát hiện trần nhà phía trên đầu Kiều Sanh đột nhiên nhúc nhích.

Một dự cảm xấu thoáng hiện lên trong lòng...

“Anh Sanh, cẩn thận!”

Vừa dứt lời, một mảng trần nhà bong ra, rơi thẳng xuống đầu Kiều Sanh.

Tốc độ phản ứng của Kiều Sanh rất nhanh, lúc Kiều Thục Lệ vừa lên tiếng y đã phóng qua sang bên, may mắn tránh khỏi. Một mảng trần nhà đập xuống đất, khiến xung quanh rung chuyển một chút, đất đá văng khắp nơi, tro bụi bay tán loạn.

Một bên mặt Kiều Sanh bị đá văng trúng, đau rất.

Cảm giác tìm được đường sống trong chỗ chết đúng là không dễ chịu chút nào, Kiều Sanh thở phào một hơi.

Hoắc An Đạt và Kiều Thục Lệ cũng trộm lau mồ hôi lạnh.

Nhưng còn không đợi nhịp tim của bọn họ đập lại bình thường, trần nhà nơi Kiều Sanh đứng lại xảy ra vấn đề.

Lại có một mảng nữa bong ra...

Kiều Sanh đã sớm cảnh giác, cho nên chỉ cần có động tĩnh gì sẽ tránh được ngay. Nhưng lần này y lại gặp phải hiểm cảnh là quanh nơi y đứng đều bị đất đá chặn lại, xung quanh lại quá tối, không thể nhìn rõ tình hình.

Ý thức được chuyện mình đã đi nhầm hướng, tim Kiều Sanh đập mạnh một cái, định đổi hướng ngay.

Nhưng, đã muộn...

Ý thức được điều này, Kiều Sanh đã chuẩn bị sẵn tâm lý bị đè chết.

Trong giây phút đó, Hoắc An Đạt lao tới, đẩy mạnh Kiều Sanh ra, tốc độ nhanh đến nỗi cả Kiều Sanh cũng không biết anh ta hành động từ lúc nào.

Kiều Sanh bị đẩy bay ra ngoài, lưng đập vào tường, còn Hoắc An Đạt thì bị trần nhà đè lên.

Cuối cùng hết thấy cũng yên tĩnh lại.

Cổ gượng dậy, Kiều Sanh cảm thấy lòng mình lạnh đi một nửa. Kiều Thục Lệ – tay cầm điện thoại – cũng ngậy ra, ánh sáng đang chiếu vào gương mặt cô – mặt cô trắng bệch như tờ giấy.

Chẳng lẽ phải chịu chết như vậy sao...

Không, không đâu...

Kiều Sanh bình tĩnh lại, vội vàng chạy tới xem xét tình hình.

Lần này mảng trần không lớn lắm, không bao lâu sau Kiều Sanh đã lấy ra hết.

Hoắc An Đạt nằm trên đất, không động đậy.

Kiều Sanh cẩn thận lật người anh qua, sau đó đặt ngón tay lên động mạch trên cổ.

May mắn mạch còn đập.

Dường như chỉ bị đá đè ngắt đi thôi. Kiều Sanh thở phào một hơi.

Khó khăn lắm mới mở cửa ra được, sau sự cố vừa rồi, lối ra lại bị bịt kín.

Lần này Kiều Sanh đã hết cách.

Y ôm Hoắc An Đạt tới một nơi có vẻ an toàn, ngồi xuống đó với Kiều Thục Lệ.

Kiều Sanh vẫn còn rất bình tĩnh, nhưng Kiều Thục Lệ thì bắt đầu mỗi mết.

Chỉ còn cách chờ cứu viện thôi.

Hai người đều im lặng.

Trong một không gian bị bịt kín thế này, thời gian như bị đóng băng, ngay cả không khí cũng trở nên nặng nề.

Không biết qua bao lâu sau, Hoắc An Đạt cuối cùng cũng tỉnh lại.

Anh nhẹ cử động, khê ho khan.

Kiều Sanh vội hỏi: “Hoắc An Đạt, anh sao rồi?”

“Không, không sao cả!” Hoắc An Đạt đáp yếu ớt, sau đó khê mỉm cười với Kiều Sanh, nhưng nụ cười ấy nhanh chóng cứng lại.

“Sao vậy?” Kiều Sanh đã nhận ra sự thay đổi của anh.

Một lát sau, Hoắc An Đạt mới thều thào: “Tôi không thể cử động...”

Tim Kiều Sanh đập mạnh một cái.

Kiều Thục Lệ hỏi: “Anh nói rõ chút, là chỗ nào không thể cử động?”

“Chân!” Dừng một chút, Hoắc An Đạt bổ sung: “Hoàn toàn không có cảm giác!”

Kiều Sanh và Kiều Thục Lệ nhìn nhau, ánh mắt hai người vô cùng trầm trọng.

Sau quá trình kiểm tra, bọn họ không thể không tiếp nhận sự thật: Nửa thân dưới của Hoắc An Đạt, có thể... đã bị liệt.

Tình hình của bọn họ đã khốn quẩn lắm rồi, giờ lại gặp chuyện thế này. Kiều Sanh mím môi, không thể nhìn ra y đang nghĩ gì, còn Kiều Thục Lệ thì như sắp hỏng mắt, chỉ là cô đang cố nén xuống. Kiều Sanh cảm thấy, nếu còn gặp phải sự cố nào nữa, sợ là cô gái ngoài mềm trong cứng này cũng sẽ khóc lên.

Tuy nhiên, Kiều Thục Lệ kiên cường hơn y nghĩ rất nhiều, từ đầu tới cuối cô đều rất bình tĩnh.

Dường như Hoắc An Đạt bị thương rất nặng, sau khi tỉnh lại không bao lâu, nửa người trên của anh bắt đầu đau nhức, có nhiều nơi như bị gãy xương. Kiều Sanh để anh nằm ở vị trí thoải mái một chút, tựa vào lòng mình, làm giảm cơn đau của anh.

Cũng may là trước đây Kiều Sanh từng học qua sơ cứu, cuối cùng cũng phát huy tác dụng. Người dạy y là Đỗ Nhất Sam, bởi vì lính đánh thuê thường hay bị thương, nên về mặt này anh ta chính là chuyên gia.

125. Chương 125

.

Vì Hoắc An Đạt bị thương, ba người đành ngừng chuyện tìm đường thoát.

Tựa lên đùi Kiều Sanh, Hoắc An Đạt nhắm mắt lại, trông như là nghỉ ngơi, nhưng cũng là điềm báo anh sắp hôn mê.

Nếu hôn mê ngay lúc này sẽ rất nguy hiểm, Kiều Sanh đành phải liên tục gọi anh dậy, phòng lỡ anh không tỉnh lại nữa.

Kiều Thục Lệ ngồi cạnh bên, cúi đầu, không biết đang suy nghĩ gì.

Kiều Sanh ngẩng đầu nhìn về phía mảng trần nhà đã bong xuống.

Ba người đều im lặng, xung quanh chỉ còn tiếng hít thở của họ.

Màn hình điện thoại của Hoắc An Đạt đã tối đi, chiếc di động vốn còn không tới một nửa pin do dùng quá lâu mà tự động tắt nguồn.

Không biết phải còn ở lại đây bao lâu, vì tiết kiệm pin, Kiều Thực Lệ đành tạm tắt điện thoại của mình.

Bốn phía tối om, tối tới nỗi khiến bọn họ cảm thấy ngột ngạt, như rơi vào một vùng bùn vô tận.

Không biết bao lâu sau, đột nhiên Hoắc An Đạt lại lên tiếng, phá vỡ không gian im ắng: “Tôi nghĩ, có lẽ tôi sẽ chết ở đây!”

Giọng trầm yếu vang lên, khiến bầu không khí vô cùng ngột ngạt càng thêm nặng nề.

Một lúc sau Kiều Sanh mới đáp: “Không đâu!”

Hoắc An Đạt cười khỏ một tiếng, “Đừng an ủi tôi, có lẽ tôi sẽ không qua khỏi đêm nay!”

Không hiểu sao đột nhiên Kiều Sanh lại thấy tức tối: “Tôi nói không thì sẽ không!”

Hoắc An Đạt im lặng.

Kiều Sanh biết mình hơi lớn tiếng, y hít sâu một hơi, khẽ nói: “Xin lỗi!”

Đây là lần đầu y xin lỗi người khác, y luôn xem mình là nhất, cho dù có biết mình sai cũng tuyệt đối không nhận lỗi.

Lần này là ngoại lệ.

“Không có gì!” Hoắc An Đạt nói khẽ: “Có thể chết ở cạnh anh, cũng xem như được chút an ủi sau cùng!”

Giọng anh phảng phất ý cười, nhưng đa phần là tự giễu.

Kiều Sanh cúi đầu nghĩ một lát, sau đó hỏi: “Anh thích tôi tới vậy sao?”

“Đương nhiên rồi!” Hoắc An Đạt đáp. Anh im lặng một hồi mới nói tiếp: “Trước đây tôi cứ nghĩ là sẽ không yêu ai cả, tôi định sẽ sống cô độc như thế đến già, cho tới khi tôi gặp được anh. Thật ra, ban đầu ấn tượng của tôi với anh cũng không tốt lắm, vì khi đó quan hệ giữa anh và Tử Việt rất kém, tôi lại là bạn anh ấy nên cảm thấy anh nhất định không phải người tốt gì, nhưng cũng không biết sao tôi lại có cảm giác với anh!”

Kiều Sanh: “...”

Hoắc An Đạt: “Có lẽ là từ cái lần tôi và anh cùng bị nhốt trong thang máy, anh khiến tôi thấy thoải mái, tôi thích cái cảm giác khi ở cùng anh. Sau đó, tôi thường xuyên chú ý tới anh!”

Kiều Sanh: “...”

Hoắc An Đạt cười khỏ: “Chắc là anh không tin, anh là mối tình đầu của tôi đấy, nhưng dường như anh lại rất ghét tôi!”

Kiều Sanh: “...”

Hoắc An Đạt bày tỏ lòng mình khiến Kiều Sanh không nói được gì, y im lặng rất lâu mới lên tiếng: “Tôi đúng thật không phải người tốt gì!”

“Nhưng tôi thích anh!” Hoắc An Đạt mỉm cười: “Anh cuốn hút, rõ ràng quanh anh đầy gai góc, nhưng không hiểu sao tôi lại không cưỡng lại được bản thân, cứ muốn tới gần!”

Kiều Sanh không đáp.

Hoắc An Đạt cũng im lặng.

Xung quanh yên tĩnh lại, nhưng bầu không khí không còn nặng nề như trước nữa.

Không biết bao lâu sau, Hoắc An Đạt lại lên tiếng: “Tôi muốn ngủ!”

Anh ta nói rất chậm, nhưng lại khiến Kiều Sanh hoảng sợ.

“Đừng ngủ!”

“Tôi thật sự mệt lắm...” Càng về sau, giọng anh càng yếu.

“Nghe tôi này, nếu anh qua được, tôi sẽ chấp nhận quen anh!” Trong tình hình nguy cấp, Kiều Sanh đành dùng đòn sát thủ.

“Xin lỗi, sợ là tôi làm không được...”

“Tôi bảo anh đừng ngủ, anh có nghe tôi nói không?” Kiều Sanh hô to nhưng đối phương không đáp. Y vỗ vỗ hai má Hoắc An Đạt nhưng cũng không có phản ứng gì.

Kiều Sanh thấy lòng mình trùng xuống.

Ý thức được tình hình không ổn, Kiều Thực Lệ mở điện thoại lên.

Theo chút ánh sáng từ màn hình di động, bọn họ nhìn thấy được tình trạng của Hoắc An Đạt lúc này: Hai mắt nhắm nghiền, mặt tái mét. Kiều Sanh dò hơi thở thì rất mỏng manh.

“Hình như anh ta đã hôn mê rồi!” Kiều Thực Lệ mím môi.

“Không thể để anh ta như thế này nữa!”

“Hay là để em đi xung quanh tìm xem có đường nào khác không!” Kiều Thực Lệ nói.

Kiều Sanh lắc đầu: “Đừng, quá nguy hiểm. Để anh đi, em ở lại chăm sóc cho Hoắc An Đạt đi!”

Kiều Thực Lệ không tranh với y: “Ừm!”

Kiều Sanh nhẹ nhàng đặt Hoắc An Đạt vào lòng Kiều Thực Lệ, sau đó cầm lấy điện thoại của cô.

“Cẩn thận một chút!” Kiều Thực Lệ lo lắng.

“Ừ!” Kiều Sanh gật đầu.

...

Sau sự cố ban nãy, giờ Kiều Sanh cẩn thận hơn nhiều, y phải xác định phía trước có nguy hiểm hay không mới đi tới. Giờ trần nhà và tường ở bãi đỗ xe đều hổng nặng, có thể sập xuống bất kỳ lúc nào.

Kiều Sanh cố bước thật nhẹ, ngay cả thở cũng không dám thở mạnh.

Xung quanh là tường đổ, Kiều Sanh không thể tìm thấy lối ra.

Ngay lúc y định bỏ cuộc thì có tiếng nước chảy vang lên gần đó khiến y chú ý.

Kiều Sanh lắng nghe.

Cổng thoát nước!

Y mừng thầm.

Y cố dần tâm tình kích động của mình xuống, men theo tiếng nước thật nhỏ ấy tới nơi phát ra.

Cẩn chặt di động trên miệng, Kiều Sanh ngồi xổm xuống, dọn sạch đá vụn ở sang một bên.

Y đoán không sai, tiếng nước đó đích thật phát ra từ cổng thoát nước.

Sau khi mở được nắp cống, Kiều Sanh hào hứng trở về tìm Hoắc An Đạt và Kiều Thực Lệ. Vừa nhìn thấy mặt y, Kiều Thực Lệ đã biết sự tình có chuyển biến, vội hỏi: “Có phải là tìm được lối thoát rồi không?”

“Ừm, đằng kia có một miệng cống!”

Bọn họ không trì hoãn nữa, Kiều Sanh công Hoắc An Đạt đã bất tỉnh nhân sự, Kiều Thực Lệ thì cầm di động đi phía trước dẫn đường.

Cổng rất sâu, phải vất vả lắm Kiều Sanh và Kiều Thực Lệ mới đưa được Hoắc An Đạt xuống dưới.

Có vẻ như trận động đất đã phá hỏng ống dẫn gần đó, nên nước trong cống chảy rất nhiều, sắp qua khỏi mắt cá chân bọn họ.

Kiều Sanh công Hoắc An Đạt đi trong đường cống nhỏ hẹp, Kiều Thục Lệ vẫn đi ở phía trước, đường ống quanh co, bọn họ chỉ có thể đi theo trục giác của mình.

Hoắc An Đạt dựa vào lưng Kiều Sanh, không nhúc nhích.

Trận động đất này nghiêm trọng hơn họ nghĩ rất nhiều, ngay cả cống thoát nước cũng bị sụp một số ngã, bọn họ phải đi vòng rất lâu mới tìm thấy một lối ra.

Nhưng dường như phía trên đã bị thứ gì đó chặn lại, sau khi leo lên trên, Kiều Sanh có cố đẩy thế nào cũng không đẩy được nắp cống ra.

Hoàn cảnh không mấy lạc quan.

Nhưng giờ bọn họ cũng chẳng còn sức để mà thất vọng, phải nhanh chóng tìm một lối ra khác.

Trời không tuyệt đường người, ngay khi chân đã mỏi nhừ, rốt cục bọn họ cũng tìm được một lối ra, nắp cống cũng không bị thứ gì chặn lại.

Khoảnh khắc mở được nắp cống ra, Kiều Sanh hít sâu một hơi.

Tuy bị nhốt trong tầng hầm chỉ khoảng nửa ngày, nhưng y lại cảm thấy như đã trải qua nửa thế kỷ...

...

Sau khi lên được mặt đất, Kiều Sanh và Kiều Thục Lệ cũng không nghỉ ngơi, mà chạy ngay tới bệnh viện.

Dọc đường có khá nhiều nhà cửa sụp đổ, dường như cả thành phố đều mất điện, ngay cả di động của Kiều Thục Lệ cũng không có sóng.

Cũng may là ở bệnh viện có máy phát điện, nên vẫn hoạt động bình thường.

Vừa tới bệnh viện, Hoắc An Đạt được đưa ngay vào phòng cấp cứu. Kiều Sanh lo lắng cho tình hình ở Kiều gia nên bảo Kiều Thục Lệ ở lại bệnh viện, còn mình thì tức tốc về nhà ngay.

Đường phố hỗn loạn, nhiều người may mắn sống sót trên mặt tràn đầy nét hoảng sợ. Không có taxi, Kiều Sanh đành phải đi bộ về nhà.

Cũng may là bệnh viện không xa Kiều gia mấy.

Về tới Kiều gia, tâm trạng lo lắng của Kiều Sanh mới buông xuống được.

Kiều gia không bị hư hao gì.

Ngoài người hầu, Kiều gia chỉ còn lại một mình Liên Mặc Sinh. Vừa nhìn thấy Kiều Sanh, thiếu chút nữa cậu ta đã nhảy dựng lên, cậu ta nhào qua ôm y, sau đó hỏi liên thanh: “A Sanh, cậu không sao chứ? Tòa nhà Tinh Quang sập, sao cậu thoát ra được? Có bị thương ở đâu không?”

Kiều Sanh bị cậu ta hỏi tới muốn choáng đầu, mới khoát tay: “Chuyện này kể sau đi!” Y nhìn quanh: “Kiều Mộ Đình và Kiều Tử Việt đâu?”

“Giờ họ đang ở bên ngoài Tinh Quang. Ban nãy, sau khi xảy ra động đất, mọi người đều không thể liên lạc được với cậu cho nên đã chạy tới Tinh Quang. Giờ hai người họ đang chỉ huy đội cứu hộ tìm cậu, tôi ở nhà chờ tin!”

Sau khi xác định mọi người đều bình an vô sự, Kiều Sanh mới thở phào một hơi.

Nhìn cả người nhếch nhác, mặt mày đầy thương tích của Kiều Sanh, Liên Mặc Sinh rất đau lòng: “Cậu không sao thì tốt rồi...”

Kiều Sanh cười khổ.

Trở về phòng tắm rửa một chút, thay một bộ quần áo sạch sẽ, Kiều Sanh cùng Liên Mặc Sinh tức tốc tới bệnh viện.

Hoắc An Đạt còn chưa ra khỏi phòng cấp cứu, Kiều Thục Lệ trông rất mệt mỏi, Kiều Sanh để cô về nhà nghỉ ngơi trước.

...

Hơn một tiếng sau, rớt cuộc đèn trong phòng cấp cứu cũng tắt.

Kiều Sanh bắt đầu hồi hộp.

Bác sĩ bước ra, Kiều Sanh vội vàng đi tới: “Thế nào rồi?”

Bác sĩ tháo khẩu trang ra: “Miễn cưỡng thoát khỏi nguy hiểm, nhưng xương sống bị tổn thương nghiêm trọng, khi nào tỉnh lại thì còn phải xem vào ý chí của bệnh nhân!”

Mặt Kiều Sanh cứng lại: “Ý của bác sĩ là...”

Bác sĩ vỗ vỗ vai y, liếc y một cái, ngụ ý sâu xa: “Có thể sẽ thành người thực vật!”

Kiều Sanh im lặng.

Y tá đẩy Hoắc An Đạt ra, Kiều Sanh quay qua nhìn anh ta: mắt nhắm nghiền, nhìn như không có chút sinh khí nào, khuôn mặt trắng bệch.

Kiều Sanh trầm mặc.

Liên Mặc Sinh ở cạnh ôm lấy y, cũng im lặng. Tuy Kiều Sanh chưa nói gì, nhưng cậu ta đã hiểu ra mọi chuyện.

Trên người Kiều Sanh cũng có nhiều vết thương, nhưng đều là thương ngoài da, dĩ nhiên nếu mặc kệ vẫn có thể tạo thành hậu quả nghiêm trọng, nên Liên Mặc Sinh đã nhờ y tá xử lý vết thương cho y.

Cả quá trình, Kiều Sanh chưa hề nhú mày một lần. Thậm chí cả khi y tá dùng cồn rửa vết thương cho y thì mặt y vẫn bình thản như thế, gương mặt lạnh lùng cứ như không có cảm giác.

Kiều Sanh như thế khiến Liên Mặc Sinh hoảng sợ...

126. Chương 126

Sau khi nhận được tin Kiều Sanh đã bình an. Kiều Mộ Đình và Kiều Tử Việt lúc đó đang ở trước đồng hồ nát của tòa nhà Tinh Quang ngay lập tức chạy tới bệnh viện. Khi nhìn thấy Kiều Sanh, Kiều Mộ Đình đã nhào tới ôm chặt lấy y.

Kiều Sanh ngạc nhiên.

Y còn tưởng là hết kiếp này, Kiều Mộ Đình cũng không thềm để ý tới y nữa chứ...

Kiều Mộ Đình ôm rất chặt, Kiều Sanh nhú mày, giọng oán giận: “Tôi đang bị thương đây!”

Kiều Mộ Đình vội vàng buông y ra, lo lắng hỏi: “Bị thương ở đâu?”

“Chỉ trầy sơ một chút mà thôi!”

“Khám bác sĩ chưa?”

“Khám rồi!”

“Để tôi xem!” Dứt lời, Kiều Mộ Đình định vén áo y lên.

Kiều Sanh vội vàng cản lại. Đùa gì vậy? Đây là nơi công cộng, cho dù có là anh em, nhưng làm thế này cũng hơi quá, y còn không muốn người ta xúm lại nhìn mình đâu.

Kiều Mộ Đình vẫn chưa chịu dừng: “Vết thương có nặng lắm không?”

Kiều Sanh liếc cậu một cái, cười hỏi: “Không phải cậu định không qua lại với tôi nữa à?”

Kiều Mộ Đình cup mắt, đẩy gọng kính lên, im lặng không đáp.

Kiều Sanh nhìn trời, không nói gì.

Kiều Mộ Đình suy nghĩ một hồi, dường như rất quyết tâm, sau đó quay qua nhìn Kiều Sanh, ôm y thêm lần nữa.

“Tôi nghĩ thông rồi!”

“Sao?”

“A Sanh, đời này, tôi sẽ không buông anh ra nữa!”

Kiều Sanh khó hiểu.

Kiều Mộ Đình không nói thêm gì, mà hôn y thật nồng nhiệt.

Kiều Sanh chờ cả người.

Hai người đang hôn nhau trên hành lang biết bao kẻ qua người lại, có không ít cặp mắt đang nhìn về phía họ. Dù hiện giờ xã hội đã thoáng hơn nhiều, nhưng hai thằng con trai hôn nhau giữa chốn công cộng thế này sẽ khiến không ít người giật mình. Tuy nhiên, do sau trận động đất, tình hình rất hỗn loạn, nên cũng không có bao nhiêu người chú ý tới họ.

Người luôn bình tĩnh như Kiều Mộ Đình giờ lại không kiềm chế được. Sau khi bị hôn, phản ứng đầu tiên của Kiều Sanh là đẩy cậu ra, nhưng Kiều Mộ Đình rất mạnh, y đẩy mãi vẫn không được.

Cũng may là cậu còn giữ được chút tỉnh táo, nụ hôn này cũng chỉ kéo dài một lát.

Khi đó, Kiều Tử Việt và Liên Mặc Sinh đều nhìn thấy, nhưng bọn họ vẫn rất thản nhiên, kể cả người mới vừa tới là Alex.

Nếu là trước đây, khi nhìn thấy cảnh này sợ là Liên Mặc Sinh và Alex đã nổi điên lên rồi.

Nhưng hiện tại, chỉ cần Kiều Sanh còn sống mới là quan trọng nhất. Sự cố lần này đã khiến bọn họ hiểu ra rất nhiều việc, không còn tính toán chuyện mình có phải là duy nhất của Kiều Sanh hay không.

Dù sao thì thiếu chút nữa họ đã mất y...

Hành động liều lĩnh của Kiều Mộ Đình khiến Kiều Sanh nổi giận, nhưng đến khi nhìn thấy nét mặt của cậu, y cũng bình tĩnh lại.

Thì ra sự lạnh lùng trước đây của cậu đều là giả vờ...

Đúng là tên ngốc khó chịu.

Kiều Sanh cong khóe môi. Không hiểu sao y thấy lòng mình ấm áp, sau đó vỗ nhẹ lên lưng Kiều Mộ Đình.

Trận động đất đã khiến cả thành phố tổn hại nặng nề, tuy nhiên sau trận động đất này, việc sửa sang và xây dựng lại quê hương mới là quan trọng nhất. Cả thành phố Y đang dần thoát khỏi nỗi đau, từ từ khôi phục lại sức sống ban đầu.

Vết thương của Kiều Sanh khỏi rất nhanh, nhưng y vẫn lui tới bệnh viện.

Nguyên nhân dĩ nhiên là Hoắc An Đạt.

Tình trạng của Hoắc An Đạt cũng không nặng như bác sĩ đã nói, sau khi ổn định lại, tình trạng anh ta rất tốt.

Chỉ là... anh vẫn chưa tỉnh lại.

Ban đầu, Kiều Sanh lo là anh ta sẽ thật sự trở thành người thực vật, nhưng sau quá trình theo dõi, bác sĩ đã đưa ra một chuẩn đoán lạc quan là: Hoắc An Đạt sẽ không thành người thực vật, việc tỉnh lại là dĩ nhiên.

Một khoảng thời gian sau, vào một ngày nào đó, Hoắc An Đạt đã thật sự tỉnh lại, sớm hơn Kiều Sanh nghĩ rất nhiều.

Khi đó Kiều Sanh đang ở nhà, vừa hay tin y đã tới bệnh viện ngay.

Trong phòng bệnh ngoài bác sĩ, y tá ra còn có cả người đại diện của Hoắc An Đạt. Anh vừa tỉnh lại không lâu, đang được kiểm tra toàn diện.

Vì hôn mê đã lâu, dường như đầu óc anh có hơi chậm chạp, nhưng sau khi nhìn thấy Kiều Sanh thì ánh mắt lại sáng rực lên.

Kiều Sanh đẩy người ở hai bên ra, đi tới trước giường bệnh.

Ánh mắt của Hoắc An Đạt luôn dừng lại trên người y, nhìn y chăm chăm, ánh mắt tham lam.

Kiều Sanh mỉm cười với anh.

Chờ mọi người ra ngoài hết, Kiều Sanh mới kéo ghế tới, ngồi bên giường.

Từ đầu tới cuối Hoắc An Đạt đều không lên tiếng. Trước đó, bác sĩ có nói là anh đã mất khả năng nói chuyện, nhưng đó chỉ là tạm thời, sau này sẽ dần dần khôi phục.

Kiều Sanh cũng không nói gì, chỉ lẳng lặng ngồi ở bên giường.

Trong phòng thật an tĩnh.

Cửa sổ đang mở, một cơn gió nhẹ khẽ bay vào, làm bức màn tung bay.

Mái tóc mềm mại của Kiều Sanh bị thổi tung, nhưng lại không khó coi, còn có cảm giác thật đẹp. Y hơi cong khoe môi, mang ý cười bình thản mà lười nhác.

Kiều Sanh như thế khiến Hoắc An Đạt không thể dời tầm mắt.

Bầu không khí ấm áp đó trôi qua rất nhanh, mới đó màn đêm đã buông xuống và Kiều Sanh định về nhà.

Giây phút y đứng dậy, đột nhiên Hoắc An Đạt nắm lấy tay y.

Kiều Sanh nhìn anh: “Sao thế?”

Hoắc An Đạt há miệng, định nói gì đó, nhưng lại không thể nói ra, đành ử rử.

Kiều Sanh nhìn vào mắt anh, y đã hiểu anh muốn nói điều gì.

Y hỏi: “Anh còn yêu tôi không?”

Hoắc An Đạt nhìn y, gật đầu không chút do dự.

Nụ cười trên mặt Kiều Sanh lại càng sâu thêm, y nắm tay anh: “Hãy nhanh chóng phục hồi như cũ, tôi cũng không muốn có một người yêu tàn phế đâu!”

Phải mất một hồi Hoắc An Đạt mới hiểu được ý của y, ánh mắt vốn đang ảm đạm lại sáng lên.

Kiều Sanh cúi đầu, chủ động hôn lên môi anh.

Hoắc An Đạt ngẩn ngơ, Kiều Sanh cảm giác được môi anh ta đang run lên, tựa hồ không dám tin rằng đây là sự thật, mãi cho tới khi Kiều Sanh chủ động cạy môi anh ra, anh mới từ từ đáp lại.

Đây là nụ hôn đầu tiên của hai người, chỉ là một nụ hôn, không có ý gì khác.

Dịu dàng, ngọt ngào làm say lòng người...

Một nụ hôn ngắn ngủi mới đó đã xong, Kiều Sanh xoay người đi.

Đi tới cửa, y quay đầu lại nhìn Hoắc An Đạt một cái, còn tầm mắt của Hoắc An Đạt thì chưa từng rời khỏi y bao giờ.

“Bắt đầu từ ngày mai, mỗi ngày tôi đều sẽ tới bệnh viện xem anh trị liệu phục hồi!” Kiều Sanh cười nói.

Hoắc An Đạt gật mạnh đầu, sau đó nở một nụ cười thật tươi. Hoàng hôn ngoài cửa sổ rọi vào, khiến lòng ai ảm áp...

Đóng cửa phòng lại, Kiều Sanh nhìn thoáng qua Liên Mặc Sinh và Alex vẫn luôn ngồi chờ bên ngoài.

Bọn họ tới cùng Kiều Sanh, nhưng không vào phòng bệnh, để hai người có thời gian riêng tư bên nhau.

Kiều Sanh đào hoa, bên cạnh y lúc nào cũng có mấy tên đàn ông tốt, đều là mạnh mẽ, vĩ đại, người như vậy dĩ nhiên sẽ không dung cho tình địch. Nếu là trước đây, nhất định họ sẽ quây tới gà bay chó chạy, nhưng sau sự cố lần này, dường như bọn họ đã suy nghĩ cẩn thận, không còn đấu đá lẫn nhau mà lẳng lặng ở cạnh Kiêu Sanh, tuy rằng không hẳn là tuyệt đối hòa bình, nhưng vẫn chưa có xung đột lớn gì xảy ra.

Ban đầu Kiêu Sanh còn hơi lo, nhưng sau này cũng yên tâm hơn.

Tình trạng cân bằng này làm y cảm thấy rất hài lòng.

“Về nhà thôi!” Kiêu Sanh nói.

“Ừ!” Liên Mặc Sinh và Alex đồng thanh đáp.

Vì Kiêu Sanh đang vui, trước đó bọn họ là đi bộ tới, giờ dĩ nhiên là đi bộ về.

Suốt dọc đường đều không yên ả.

Alex và Liên Mặc Sinh là hai tên đàn ông hư hỏng, thi thoảng lại ‘chọc ghẹo’ Kiêu Sanh trước đám đông. Kiêu Sanh cũng quen với hai người này rồi, chỉ cần hai người không làm quá đáng, y sẽ không để ý. Hơn nữa cả hai rất nghe lời, chỉ cần Kiêu Sanh liếc lạnh một cái, họ sẽ ngừng tay ngay, còn lỡ khiến y khó chịu, y sẽ bảo Bạch Nhận dạy dỗ bọn họ giúp y.

Còn nếu vẫn chưa ngoan ra thì Kiêu Sanh sẽ dùng đòn sát thủ: Ai không nghe lời, đừng hòng leo được lên giường y.

Chiều này trăm lần đều linh nghiệm.

Nguyên nhân là gì à? Dĩ nhiên khỏi phải nói nhiều rồi.

Sau một vài lần thử nghiệm, không chỉ Alex và Liên Mặc Sinh, ngay cả những tên khác cũng rất ngoan ngoãn. Kiêu Sanh nói một sẽ không ai dám nói hai, Kiêu Sanh bảo sang phải chẳng ai dám sang trái, Kiêu Sanh bảo ‘đứng’ tất nhiên không người nào dám ‘xiu’.

Về mặt nào đó, rốt cuộc Kiêu Sanh cũng thành đế vương chân chính.

127. Chương 127

.

Hai năm sau.

Nếu thời gian trước đó Kiêu Sanh gặp nhiều tai ương thì hai năm qua y đều thuận buồm xuôi gió, tiền đồ rộng mở.

Tòa lầu Tinh Quang sụp đổ, cả công ty đã chuyển sang địa điểm mới, có lẽ do hợp phong thủy, nên sau khi chỉnh đốn lại bộ máy điều hành, Tinh Quang ngày càng phát triển hơn. Ban đầu chỉ là một công ty tầm trung, giờ đã phát triển thành một tập đoàn lớn, là chủ tịch, dĩ nhiên Kiêu Sanh chính là đại công thần, vì tất cả đều nhờ thể hệ người mới do Kiêu Sanh tuyển chọn. Tóm lại, ban đầu Kiêu Sanh chỉ định kinh doanh cho vui, nhưng theo sự nghiệp ngày càng lớn mạnh, y cũng bắt đầu dồn hết tâm trí vào nơi này.

Sau lại, tập đoàn Tinh Quang ngày càng có tiếng tăm, rất được xem trọng.

Sau lần bị thương đó, sự nghiệp của Hoắc An Đạt tạm gác lại, chuyển tâm trí liệu.

Hiệu quả điều trị của anh rất tốt, với tình trạng thương tích của anh khi đó, nếu là người bình thường thì phải mất nhiều năm mới có thể đi đứng lại bình thường, nhưng với anh, chỉ trong hai năm ngắn ngủi anh đã phục hồi trạng thái ban đầu, dĩ nhiên tất cả đều do thể chất của anh rất tốt.

Dĩ nhiên, cũng một phần nhờ Kiêu Sanh kiên nhẫn ở cạnh bên bầu bạn.

Sau khi xác định đã hoàn toàn khỏi hẳn, Hoắc An Đạt bắt đầu tính toán chuyện tái xuất.

Với một diễn viên thần tượng mà nói, những tổn thất khi nghỉ bệnh hai năm là rất lớn, có rất nhiều người nổi tiếng hoặc rất có tiềm lực cũng vì nguyên nhân này mà mất hết tất cả. Cho nên về chuyện Hoắc An Đạt tái xuất chẳng có mấy người xem trọng, trong đó có cả nhân viên ở tập đoàn Tinh Quang.

Nhưng Hoắc An Đạt rất tự tin, Kiều Sanh cũng tin vào khả năng của anh.

Sự thật đã chứng minh những người đó đã lo xa quá rồi, nhân khí và độ trung thành từ các fan của Hoắc An Đạt vượt quá sức tưởng tượng của mọi người.

Sau khi tái xuất, Hoắc An Đạt không vội ra đĩa nhạc mà làm tiếp chuyến lưu diễn bị gác lại sau hai năm.

Hơn cả lượng tiêu thụ album, doanh thu phòng vé từ chuyến lưu diễn mới là bảng đánh giá nhân khí của một ca sĩ.

Tin về buổi biểu diễn vừa tung ra, fan của Hoắc An Đạt kích động vô cùng, đêm trước ngày bán vé họ đã đến cổng xếp hàng, còn chưa tới một ngày, mấy chục ngàn vé đã bị mua sạch, phá vỡ kỉ lục bán vé trong mấy năm qua. Cả quá trình tốt đến nỗi các lãnh đạo ở Tinh Quang và không ít giới truyền thông vốn không để tâm tới phải ngậm miệng.

Sau đó, dưới sự giám sát của bác sĩ riêng, Hoắc An Đạt bắt đầu tuyên truyền về diễn tập.

Tóm lại, tất cả đều phát triển theo chiều hướng rất thuận lợi.

Sếp lớn ở Tinh Quang ngoài Kiều Sanh ra, vẫn còn một người khác.

Là Kiều Thục Lệ.

Sau lần thoát chết đó, tính cách của Kiều Thục Lệ thay đổi rất nhiều, cô không còn mềm yếu, lạnh nhạt như trước mà trở nên mạnh mẽ, cùng với năng lực cũng nổi trội. Tuy là bề ngoài cô không sắc sảo, nhưng với khí chất độc đáo của mình cũng đủ khiến ngoại giới phải chú ý. Dần dần, chính thành tích xuất sắc của cô đã khiến cô trở thành một nữ cường nhân trong mắt giới truyền thông, có được tình yêu, sau đó kết hôn.

Hôm tổ chức hôn lễ.

Hôn lễ của Kiều Thục Lệ được tổ chức ở một nhà hàng năm sao mà tập đoàn Kiều thị vừa mới xây xong, hầu như toàn bộ giới thượng lưu ở đó đều tham dự, những người trong Kiều gia đều có mặt đầy đủ.

Chú rể là con trai độc nhất của một thế gia, ngoại hình và năng lực đều xuất chúng.

Có thể nói cuộc hôn nhân này là môn đăng hộ đối, thu hút không ít sự chú ý của giới truyền thông.

Dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, chú rể cao to tuấn tú dẫn Kiều Thục Lệ – đã trang điểm xong – bước ra khỏi phòng chờ.

Chào đón họ là tiếng vỗ tay của mọi người.

Kiều Sanh, Kiều Mộ Đình cùng Kiều Tử Việt ngồi ở vị trí gần họ nhất, nhìn thấy cô em út đã có chỗ tựa nương, ba người đều thấy vui mừng.

Alex ngồi cạnh Kiều Sanh, thừa dịp mọi người không chú ý, gã vội nhích sát lại, nói khẽ: “Hôm nào chúng ta cũng đi kết hôn đi!”

Kiều Sanh nhú mày: “Không cần phải thế chứ? Đều là nam cả mà!”

“Đương nhiên là cần rồi!” Alex cong khóe môi, “Giờ ở nước ngoài có nhiều cặp đồng tính kết hôn lắm!”

“...”

Kiều Sanh nghĩ tới nghĩ lui, vẫn không đồng ý. Thật ra cũng không phải y bài xích gì, chẳng qua là hoàn cảnh của y rất đặc biệt...

Kiều Sanh liếc mấy tên ở cạnh mình, im lặng nhìn trời.

Sáu tên đàn ông đi kết hôn? Sợ là cha xứ chứng hôn sẽ sợ tới mức bị bệnh tim, Kiều Sanh cũng không muốn vì cái đám cưới kinh tế hải tặc này mà bị ghi xấu vào sổ sách.

“Thôi!” Kiều Sanh lắc đầu.

“Em đúng là cổ hủ!” Alex nhún vai, ra vẻ thất vọng lắm, nhưng gã cũng nhanh chóng đổi sang cái bản mặt cợt nhả: “Nhưng cũng không sao, dù gì những chuyện nên làm hay không nên làm cũng đều đã làm hết rồi!”

“Không nên làm?” Kiều Sanh nhướn mày.

“Giống như đêm qua...” Nụ cười trên mặt Alex lại sâu thêm, ánh mắt có chút mờ ám.

Kiều Sanh nheo mắt lại.

Ý Alex là chuyện gã muốn thử song X đêm qua, đối tượng chính là người hay đổi đầu với gã – Liên Mặc Sinh. Chưa tính tới chuyện có thích hay không, nhưng phải nói là rất kích thích. Thật ra ban đầu Kiều Sanh không chịu, nhưng do Alex quá giả hoạt đã chuốc say y, sau đó lừa y, buộc y phải đồng ý trong lúc mơ màng màng.

Vừa nghĩ tới đó, mắt Kiều Sanh phát lạnh.

Đến giờ chỗ đó của y vẫn chưa khép lại...

“Hay là tối nay thử lần nữa đi?” Alex không nhận ra ánh mắt lạnh lùng của Kiều Sanh, tiếp tục nhắc nữa.

“Có thể chứ!” Kiều Sanh mỉm cười.

“Thật sao?” Hai mắt Alex tỏa sáng.

“Đương nhiên!” Kiều Sanh nhìn gã, cười mỉa.

Alex hưng phấn, gã không ngờ là Kiều Sanh lại đồng ý dễ dàng như vậy.

Chẳng qua, câu kế tiếp của Kiều Sanh đã khiến gã rơi từ thiên đàng xuống địa ngục trong tích tắc.

Kiều Sanh nói: “Nhưng đối tượng không phải là anh!”

Mặt Alex ngơ ngàng: “Tại sao?”

“Lý do gì thì anh cũng rõ rồi!” Kiều Sanh lạnh lùng nói: “Một tháng kế tiếp, không cho anh lên giường tôi!”

“Chuyện này sao được chứ?” Alex vừa nghe, thiếu chút nữa đã nhảy dựng lên.

Đùa gì vậy, một tháng không cho lên giường Kiều Sanh? Chi bằng giết gã cho rồi.

Tuy Alex không muốn, nhưng Kiều Sanh là người một khi đã quyết định thì sẽ không dễ dàng thay đổi. Alex cũng tự biết mình đã đùa quá trớn rồi, nên bắt đầu mặc cả: “Một tháng lâu lắm, hay là một tuần nha?”

Kiều Sanh thần nhiên đáp: “Một tháng rưỡi!”

Alex nghiêng rằng: “Nửa tháng!”

“Hai tháng!”

“Ba tuần!”

“Hai tháng rưỡi...”

Thấy Kiều Sanh nói ngày càng cao, da đầu Alex run lên, vội vàng cắt ngang: “Dừng! Một tháng thì một tháng!”

Kiều Sanh mỉm cười nhìn gã: “Vậy mới ngoan!”

Nhìn dáng vẻ bề nghệ của y, Alex nghiêng tới nỗi rằng muốn lung lay.

Liên Mặc Sinh ngồi cạnh nghe hai người nói chuyện, mặt vui sướng khi thằng kia gặp họa.

Mất sắc như Alex sao lại nhìn không thấy, thế là gã liếc cậu ta một cái, sau đó lại nghĩ tới cảnh một tháng sau mình phải ‘phòng không chiếu bóng’ thế là lại cảm thấy cuộc đời ảm đạm thê lương.

Đây là hậu quả của việc đắc tội hoàng đế bệ hạ.

...

Tối đó.

Sau một ngày bận rộn, về tới nhà, việc Kiều Sanh thích làm nhất chính là ngâm mình.

Những lúc thế này, mấy tên háo sắc của y đều bám dính lấy y, ban đầu còn ngâm mình, càng về sau càng đi lạc đề. Dĩ nhiên, cũng không phải là không tắm, mà là Kiều Sanh sẽ bị ‘rửa sạch’ từ trong ra ngoài mấy lần.

Giống như hiện tại.

Kiều Sanh lười biếng tựa vào bồn tắm, đầu kê trên thành bồn, nhìn thân thể hấp dẫn của mấy tên háo sắc nào đó.

Cảnh này đúng là đẹp mắt.

Để giành được nhiều sự chú ý của đế vương, mấy tên háo sắc đều dùng hết vốn liếng, mỗi một động tác đều rất mê người, ngay cả người trầm tính như Kiều Mộ Đình cũng tham gia vào trận đại chiến không khói súng đó.

Về chuyện này, Kiều Sanh cũng đã quen rồi, nên từ đầu tới cuối đều rất bình tĩnh.

Người đầu tiên không nhịn được là Liên Mặc Sinh, cậu ta không so tài nữa mà đi thẳng tới trước mặt Kiều Sanh, nhảy vào bồn tắm.

Mấy tên háo sắc khác thấy vậy cũng không chịu thua, chạy nhanh tới, bồn tắm vốn rất rộng giờ đang chen chúc năm người cao lớn, chật ních.

Kiều Sanh nhú mày: “Tôi còn đang tắm!”

Liên Mặc Sinh cười xấu xa: “Để lát nữa hãy tắm, giờ làm ‘chuyện chính’ là quan trọng nhất!”

Mấy tên háo sắc khác cũng sôi nổi phụ họa.

Thật ra Kiều Sanh cũng sắp chịu hết nổi rồi, chẳng qua đế vương phải giữ mặt mũi, vì thế y lạnh lùng nói: “Ai dám làm tôi không vui, một tháng kể đó không được vào phòng tôi!”

“Đương nhiên rồi!”

Đám háo sắc đồng thanh đáp, sau đó tranh nhau lao về phía Kiều Sanh.

Cùng lúc này.

Alex tạm bị Kiều Sanh nhốt vào ‘lãnh cung’ đang buồn bực vì một tháng bị cấm thịch. Đúng là quả báo không phải không tới, chẳng qua là chưa tới lúc mà thôi, trước đây gã tạo nhiều nghiệp chướng, nên giờ phải nhận ‘báo ứng’ tàn khốc nhất.

Hoàn

P/s: Mọi người đừng ngạc nhiên vì cái kết quá... lãng xẹt, bởi vì thực tế vẫn còn 1 đồng phiên ngoại phía sau và cả phần phiên ngoại riêng kể lại lúc Kiều Sanh bị Alex bắt đi. Cơ mà... tác giả tạm khóa bài trên Liên Thành tránh bão rồi và không biết bao giờ mới mở lại nên tạm thời mình chưa lấy được phần phiên ngoại này. Mình đang hỏi xin mấy bạn bên Trung xem có ai còn giữ phần phiên ngoại này không, nếu xin được mình sẽ edit ngay cho trọn vẹn. Mong mọi người thông cảm ^^

Hoàn chính Văn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/da-vuong>